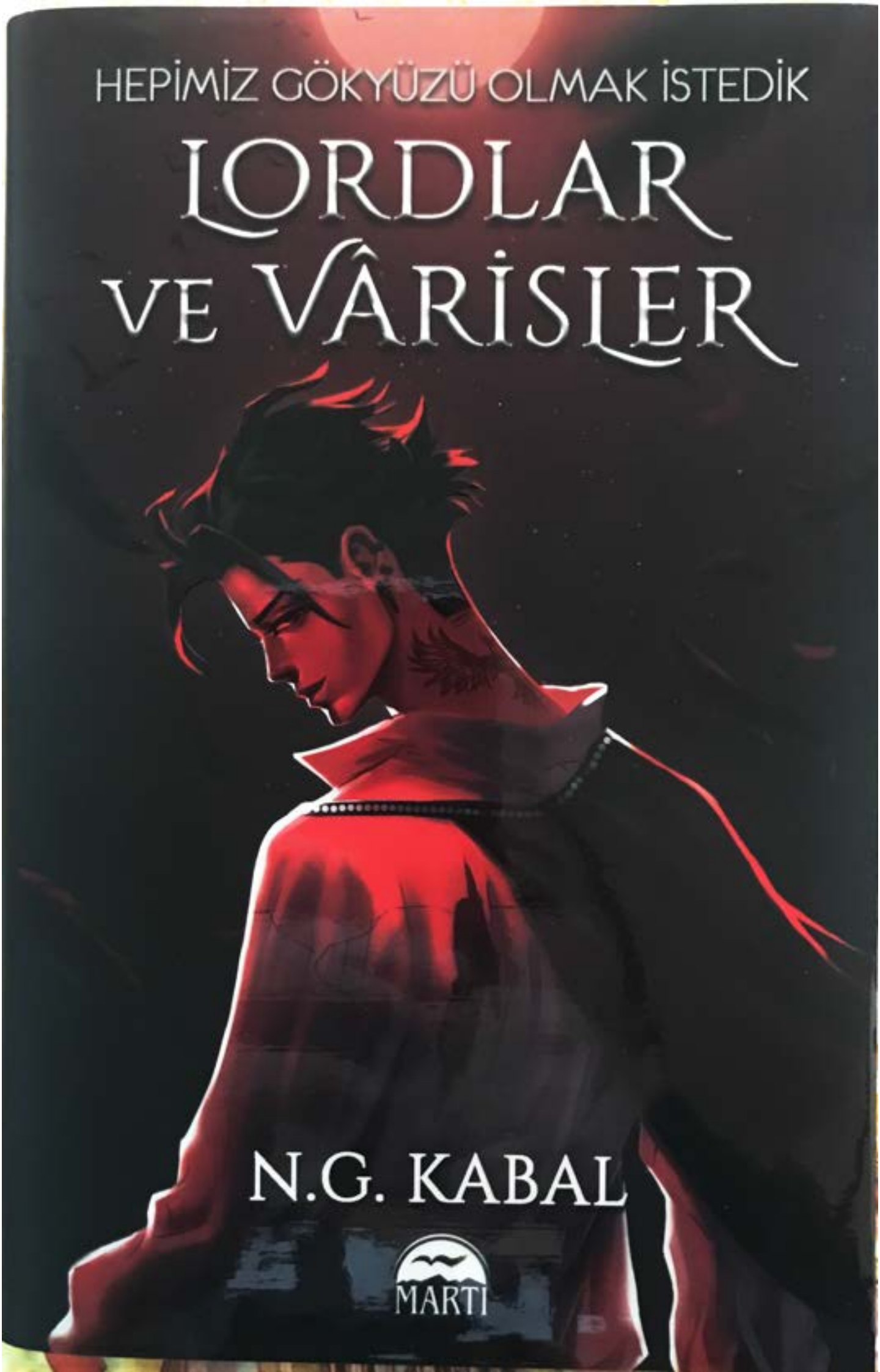
HEPİMİZ GÖKYÜZÜ OLMAK İSTEDİK

LORDLAR VE VÂRİSLER

N.G. KABAL

MARTI

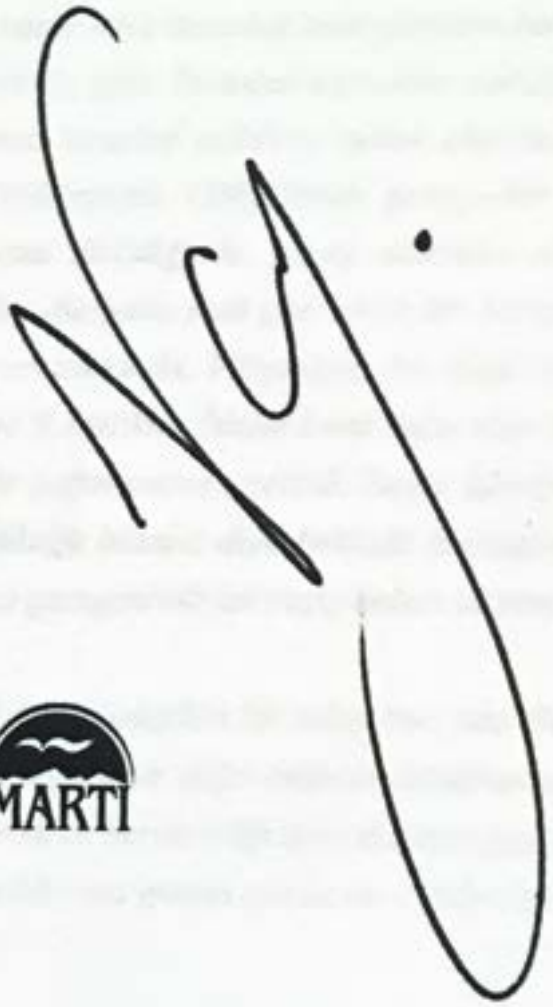

MARTI

N.G. KABAL

HEPİMİZ GÖKYÜZÜ OLMAK İSTEDİK

LORDLAR VE VÂRİSLER

MARTI

Om

Yaratılışın başında tanrı kalbimizde ve inançlarımızda yaşıyordu. İnsanlar birlik içinde doğa ve hayvanlarla uyumluydu. İnandıklarımız bize yol gösterdi. Bir su damlası yeryüzüne düştü, yavaş yavaş büyüyüp engin denizleri yarattı, okyanuslara ulaştı. Ormanların içinden geçip ayrık vadileri aşıp dağların zirvelerine tırmandı. Gördükçe inanmayı bıraktık, inanmayı bıraktıkça tanrımızdan uzaklaştık. İçimizde büyüttüğümüz kutsallarımız tapındığımız nesnelere dönüştü. Ötekileşti, silikleşti. Tanrı artık uzaktaydı ancak bizi kollamaya, rehberlik etmeye devam etti. Gökyüzüne işaretler bıraktı, yıldızları harfleri oldu.

Sihir dünyada her zaman vardı ama insanlar onu görmeyi bıraktı tıpkı yıldızlara bakmayı bıraktığı gibi. İnsanlar topraktan yaratıldı, alfinler yıldız tozlarından. Önce insanlar alfinlere zulüm etti. Sonra alfinler sihirleriyle insanları köleleştirdi. Gökyüzünde gezegenler bir felaketin habercisi gibi yan yana dizildiğinde, güneş tutulması nihai döngüsünü tamamladığında tüm dünyada yedi gün süren bir karanlık yaşandı. İnsan yaşamının öte sınırlarında, bilinmeyen bir diyar olan Elemental'in Taşkın Denizler ve Kayalıklar İshası Lord Nahu tüm dünyayı sular altında bırakarak bir çağın sonunu getirdi. Deniz kabuğuna üfledi, sesi tüm dünyadaki kötülüğü bitirsin diye bekledi. Bu taşkında kaçan insanlar ve alfinler dünya gezegeninin tek yaşayanları ve yeni bir çağın başlangıcı oldu.

Zamanın öncüleri ve gökyüzünün bekçileri bir adım öne çıktı dünya yeniden kurulurken. Yeryüzü, gökyüzü ve doğa onların kulaklarına fısıldadı. Yaradılış kaynakları birlik ve beraberliği aynı masaya çağırdı.

Dediler ki, insana irade verildi ama günah işlemenin cazibesine kapıldı.

Dediler ki, doğaya yaradılış bahşedildi ama yıkım ilk onları buldu.

Dediler ki, hayvanlar en safıydı ama hayatta kalmak için birbirini avladı.

Onlardan farklı olanlara doğanın gücü ve hayvanların ortaklığı teklif edildi, onlara alfin dendi ve dört tanrıçanın kudretiyle mühürlendi. Elemental dünyanın içinde gizliydi, sadece görünenin ötesine bakabilenler orayı bildi.

Yeni başlangıçta alfinler gökyüzünden aldıkları güçle önce kendi tanrıçalarını kutsadı. Tanrıçalar dünyanın içinde sadece onlardan olanların ulaşabileceği bir boyuta bir diyar inşa etmeyi başardı. Gücünü gökyüzünden ve elementlerden alan yeni diyara Elemental ismini verip her bir gezegen için koruyucular atandı.

İnsanların koruyucusu Tanrıça Ceni, doğanın koruyucusu Tanrıça Ugün, hayvanların koruyucusu Tanrıça Edik ve göğe ait olanların koruyucusu Tanrıça Gela. Kendilerine birer vekil seçip tılsımların içine çekildiler. İlk ihaneti en safı yaptı.

Koruyucuların görevi alfinleri insanlardan ayırmak ve barışı korumaktı. İnsanlar doyumsuz ve yok ediciydi ama zamanla alfinler de onlara benzedi.

Elemental'i insan diyarından ayıran tüm yetileri yavaş yavaş yitirdiler. Eşitlik, adalet, merhamet, hayvana ve doğaya duyulan koşulsuz saygı ve sadakat. Hırs ve açgözlülük insanlar gibi alfinleri de ele geçirdi. Bu defa büyük yıkım Toprak ve Bereket İshası Lord Amon tarafından Elemental'i vurdu, Taşkın Denizler ve Kayalıklar İshası Lord Arın'ı devirerek diyarın tüm dengesini altüst etti ve krallığın başına geçti. Asasını yere çarparak büyük bir deprem yarattı geriye kalan tek alacağı insan diyarında olanların arasındaydı.

GİRİŞ

Onların yemeklerini yeme.
Onların suyunda yıkanma.
Onların havasını soluma.
Yaparsan onlardan biri olursun.

Çoğumuz hayata sandığımızdan daha iyi talihlerle doğarız. Bir ismimiz, soyumuz, ailemiz ve kimliğimizle yeni yaşamımıza gözlerimizi açarız. Yitirene kadar nelere sahip olduğumuzu, yaşamın bize doğar doğmaz sunduğu lütufların farkına varmayız. Kim olduğumuzu bilen, daima yanımızda olan ailemizin önemini ayırt edemeyiz. Böyle doğarız çünkü, onlar hep yanımızdadır, kim olduğumuzu ve ne yapacağımızı bize söylerler. Biz dünyada yaşayan insanlarız, canlıların en üst zincir halkasındayız. Avcılar ve yırtıcılarız. Hükümdarlarız. Krallar, kraliçeler, hüküm verenler, can alanlar ve üstün olanlarız. Doğa dengesini yitirene kadar bildiklerimiz ve alışkanlıklarımız bunlardı. *İnsanlık.* İnsanoğlunun kaderi yaşam döngüsünü devam ettirmekti. Ama başımızın üzerinde bilinmez bir gökyüzü kubbesinin altında yaşarken ihtimalleri hiç değerlendirmedik. Hor kullandık, kıymet bilmedik, hayvanları katlettik, ağaçları kestik, buzulları erittik. Sadece yapabildiğimiz için.

İlk önce doğa karşılığını verdi. Nefes alanlarımız yavaş yavaş tükendi, yeşili ve bize sunduğu nimetleri yitirdik. Okyanus karşılığını verdi, kuraklık ovalar boyunca önü kesilmez bir hal aldı. Sonra gökyüzü karşılığını verdi, bir gece gezegenler beklenmedik şekilde yan yana konumlandı, kâhinler ve gökbilimciler bunun bir felaket haberi olduğunu söylediğinde alay ettik. Biz insanlarız, kendimizi her şeyden üstün

sananlar. Yaşam zincirinin en tepedeki halkasıyız. Topraktan geldiğimize inanır ama varlığımızda yıldızların parçalarını taşırız. Biz insanlarız ama yalnız değiliz. Üstün değiliz, güçlü olan değiliz. Her şeyi mahvettik ve onlar şimdi intikam almak istiyor.

Vârislerini geri istiyor.

1. BÖLÜM

Göremediklerin ve Duyamadıkların

Yıldız şenliğinin son gecesinde gökyüzü iyice rehavete kapılmıştı. Yılın bu zamanları göğün en parlak geçen döngüleriyle biliniyordu. Gökyüzü adeta yeryüzüne bir ayna gibi yansıyor, evren bir ışık festivaline seyirci oluyordu. Evimizin etrafını çevreleyen taş duvarın üzerine oturmuş, şehri ve son gecenin vedasını seyrediyordum. Havalar soğumaya başlamış, tenime çarpan rüzgâr sancısını hissettirirken yine de geceyi bir nefes gibi içime çektim. Rüzgârla ve dalgalarla kurulan dostluk gibisi yoktu büyükbabama kalırsa. Hayatının çoğunu, babasından devraldığı bir deniz fenerinin bekçisi olarak geçirmişti. Babamın ailesinden kalan bu mirası devralmasını istiyordu ama babam ona karşı çıkarak kendi yolunu seçmiş, bambaşka bir kariyer edinmişti. Küçükken onun yaşlı yüzüne dokunup üzülmemesini söylemeye çalışırdım, yeterince büyüdüğümde onun yerini devralacağımdan bahsederdim. Yaşamı boyunca büyükbabamın dostu olan dalgalar beş yaşına girdiğimde bana düşman olup boğazıma sarılana dek.

Gözlerimi açtığımda kayalıkların üzerindeydim, kimse suya nasıl düştüğümü de sudan nasıl çıktığımı da bilmiyordu, hatırladığım tek şey korkuydu. Öyle çok korkmuştum ki yıllar geçmesine rağmen hâlâ ayağımı suya değdiremiyor, gemiyle yolculuk yapmaktan hoşlanmıyor ve dalgaları seyredemiyordum. Ne zaman bakışlarımı kumsala çarpan o köpüklere diksem sanki göz göze gelmişiz gibi irkiliyor, kalbim göğsümden çıkmak istercesine atmaya başlıyordu.

Büyükbabamı bu dostluktan uzaklaştıran da beni kollarına çekip

boğmaya çalışan aynı dalgalardı. Yine de onu en fazla uzaklaştırabildiğimiz yer şehrin sahil şeridindeki üç katlı müstakil ev olmuştu. Terasa çıktığı ya da penceresini açtığı zaman denizi de deniz fenerini de görebiliyorduk. Uzun zamandır bekçisi olmayan, artık bir seyir rotası bile bulunmayan o deniz fenerine her fırsat bulduğunda yine de gitmeye devam ediyordu. Eski bir dostu selamlamak ister gibi.

"Devasa bir yusufçuk kuşuna benziyor." Büyükbabam beyaza boyanmış demir kapıyı açıp içeriye girdiğinde ona doğru seslendim. Yıldızlar geriye çekilmiş, gemiler limana demirlenmişti. Sahil şeridine dizilmiş palmiye ağaçları tepede asılı kalan dolunayın altında salınıyordu. Büyükbabam *Sönmeyen Ateş* dediği o yerden dönüyordu. Uzun ince betondan yapının tepedeki küçük pencerelerinden mavi bir ışık sızıyor, denize bir fener tutuyordu. Orada olduğunu sanki tüm dünyaya haykırıyordu.

"Bunu bana ilk söylediğinde dört yaşında bile değildin." Kendine özgü o vakur gülümsemesi ve ihtiyar gözleriyle yanıma yaklaşıp benim gibi manzaranın seyrine saldı.

"Yine yakmışsın ışıkları." Çenemle buradan epey uzakta olan yine de ışığını saçan feneri işaret ettim. Elini omzuma koydu. "Işığa ne zaman ihtiyacın olacağını bilemezsin, Nova." Başımı ona doğru çevirdiğimde daima altında başka anlamlar yatan bu sözlerini birkaç kez daha zihnimde dolaştırdım. "Hazır mısın?" diye sordu.

Büyük bir hevesle başımı sallayınca benimle birlikte memnuniyetle gülümsedi. Eliyle peşine takılmamı işaret ettiğinde evin zaten açık olan kapısından içeriye girdik. Babam iş seyahatinden henüz dönmemişti, bu yüzden birlikte çatıya çıkıp sabaha kadar istediğimizi yapmakta özgürdük ve bu gece ne yapmak istediğimi haftalar öncesinden biliyordum.

Büyükbabam büyük mercekli teleskobun açısını ayarlarken her zaman yaptığım gibi gözlerimi ayırmadan onu seyrettim. Göktaşı yağmurunu izlemek için saatimi günler önce ayarlamıştım. Bir saat içinde başlayacaktı ve sadece şehrin bu yakasından onları seyredebilecektik. O ayarlamaları yaparken çalışma odasına çevirdiği bu derme çatma yerde, masasının üzerindeki parşömenleri incelemeye koyuldum. Büyükbabam eski kafalı olduğu kadar geçmişe de tutku+ndu, bu yüzden hâlâ sarar-

mış saman kağıtlara kuştüyü kalem ve mürekkeple yazıyordu. Şüphesiz buradaki en önemli şeyler de yıllardır o deniz fenerinin içinde yazdığı romanlarının taslaklarıydı. Tüm ısrarıma rağmen onları bastırmayı reddediyordu.

"Alfinler..." dedim kâğıdın üzerinde dikkatlice parmaklarımı dolandırırken. "Yine onları çıkarmışsın." O, tarihin eski sayfalarını arşınlamayı bırakmayanlardandı. Efsanelerin gerçekliğinden şüphe etmeyen hayalperestlerden. Dünyada hâlâ sihrin olduğuna inananlardan.

"Babana bu kadar benzemesen onların gerçekliğini görürdün." Yaşlılara özgü o tatlı huysuz tonunda homurdandı. Daha küçükken büyükbabam bana bu alfabeyi öğretmeye başlamıştı ama babam aklımı böyle saçmalıklarla doldurmamasını isteyince yine büyük bir kavgaya tutuşmuşlardı. Okumayı yeni öğrenmeye başlayan bir çocuk kadar anlayabiliyordum onları. Yine de daha büyük kâğıtların üzerinde dikkatlice çizilmiş bazı gezegenlerin kompozisyonunu yakalayabilmiştim.

"Ayzer gelmiyor mu?" Sorusuyla dikkatimi ona çevirdim.

"Onu bilirsin. Gökyüzüyle değil yeryüzüyle ilgileniyor." Kesinlikle benim aksime. Beni bu dünyaya bağlayan en büyük tutku gökyüzüydü. Kendimi yıldızların büyüsünden ve oradaki büyük gizemden hiçbir zaman alamamıştım. Bana kalırsa gerçek sihir gökyüzünün kendisiydi.

"Bu çok tuhaf," dedi büyükbabam biraz daha kasvetli ve düşünceli bir sesle. Onun bakıp gördüğü şeyi görmek için sabırsızca yerimde kıpırdandım. "Gezegenler yan yana konumlanmış." Bu söylediği daha da tuhaflaşmasına neden oldu. Sanki görebilecekmiş gibi ahşap çerçeveli pencereden başımı uzatarak yukarıya doğru baktım. Görmek istediğim şey göktaşı yağmuruydu, gezegenler değil...

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bilmek istemezsin, Nova..." Derin bir iç çekti. "Bunu hiçbirimiz görmek istemeyiz."

"Hayır..." Mutsuz bakışlarımı ona çevirdim ama çoktan teleskobun yönünü çevirmiş hatta onu temizleyecekmiş gibi parçalarını çıkarmaya başlamıştı bile.

"Bu gece gökyüzünde görecek bir şey yok." Yüzündeki ifade canı-

mı sıkmıştı, kötü bir haber almış gibi bembeyaz kesilmişti ve kesinlikle buradan dönüş yoktu. Bu gece oradan bakmama asla izin vermeyecekti.

"Meteor yağmuru başlayacak." Bileğimdeki saati bir faydası olacakmış gibi ona doğru kaldırdım ama başını kaldırıp bana bakmadı bile.

"Başlamayacak," dedi sadece.

"O halde ben panayıra gidiyorum," diye huysuzlandım. Gök kadar mavi gözlerini bana çevirdi, kararsızdı ama aklına bir şey gelmiş gibi dudaklarını birbirine bastırdı.

"Git," dedi. "Ama dikkatli ol." Gözlerini tepemizde mavi bir kubbe gibi seyreden göğe çevirdi. "Gerçeklerin seni nerede yakalayacağını bilemezsin."

"Hımm," diye geveledim ağzımın içinde. Küçük bir şehirde yaşıyorduk ve kötülük henüz buralara kadar uzatmamıştı kollarını.

Ayzer'le sahil şeridinde her zamanki yerde buluştuğumuzda saat gece yarısını geçmişti. Şehrimiz için her yıl bugün '*Kurtuluş Günü*' panayırı düzenleniyordu. Efsanevi bir olayın anıldığı gecede şehrin merkezine lunapark ve çadırlar kuruluyor, kermesler düzenleniyor ve eski bir gelenek olduğu söylenen şerbetler dağıtılıyordu.

"Bu geceye tapıyorum," dedi en yakın arkadaşım yanımda yürürken. Kahverengi saçlarını sıcaktan korunmak için tepesinde dağınık bir topuz yapmıştı. Dondurmamı ısırırken, "Ben de," dedim. "Şekerlemeler oldukça ucuz oluyor ve müzik tüm gece susmuyor." Ayzer söylediğime üstünkörü kıkırdadı ama benden önce panayır alanına doğru koşmaya başladı.

Her yıl aynıydı. Mavi, gri, kırmızı ve kahverengi şeritli çadırlar kuruluyor ve içlerinde bin bir çeşit hokkabazlık dönüyordu. Ayzer daima olduğu gibi ilk önce astronomi kulesi dedikleri siyah çadıra beni de elimden sürükleyerek dalmıştı. Sıra öyle uzundu ki beklemek istemiyor, bir an önce dönme dolaba binip gökyüzüne tırmanmak için sabırsızlanıyordum.

"Üzerini sil." Çantasından çıkardığı ıslak mendili bana uzatırken dondurmanın sonunu da ağzıma attım.

"Bu defa neye baktıracağız, el falımıza mı? Suya bakıp mı söyleyecekler ödev yığınları ve vizelerle dolu geleceğimizi."

Ayzer anlatmaya başlarken gözleri heyecanla parıldadı. "Hayır, yıldız name baktıracağız." Coşkusu elle tutulur gibi değildi. Gözlerim kalabalığın arasında yine o deli fanatikleri buldu. Dirseğimle dürterek Ayzer'e de işaret ettim. Birkaç kişi panayırın ortasında topladıkları tuhaf otlarla tütsüler yakıp bekleyen insanların etrafında dolaştırıyorlardı yanan dumanı.

"Hiç bıkmıyorlar," diye dudak büktüm. Eski çağlardan kalma elbiseleri güzeldi ama yaptıkları bana oldukça komik geliyordu. Yine de onları görünce tüylerim ürpermişti. Ateş yakıyor, etrafına kristal su kâseleri diziyor, yüzlerine çamur sürüyor ve ellerinde rüzgâr gülü taşıyorlardı. Elemental'in gelip onları almalarını bekliyor, sunaklar hazırlıyor ve özlerini kutsadıklarını söylüyorlardı. Onlara göre yaptıkları, varlığın temelindeki dört elementi onurlandırmaktı.

"Hadi, sıra bizde." Çadırdan içeriye girdiğimizde görüşüm bulanıklaştı. İçerisi berbat kokuyordu. Tütsüler burada da başrolü oynarken derme çatma bir masanın arkasında oturan bir adam elindeki kâğıt kalemle parşömenleri karalıyordu. Alçak masanın ardında bağdaş kurmuş oturan adamın kara gözleri bize döndü. Üzerinde gömlek ve pantolonu olmasa başka bir diyardan geldiğini düşünürdüm. Çekik bakışları Ayzer'in üzerinde o kadar uzun dolaştı ki bir anlığına ruhunu ya da en iyi ihtimalle kanını içecek sandım.

"Topraktan gelen," diye mırıldandı yeniden kâğıtlara döndüğünde. "Tek başına gel."

Ayzer'le gözlerimiz birbirini buldu, bu tipler her zaman bana tuhaf geldiği için yadırgamadım. En yakın arkadaşım benim aksime ne tuhaf bulmuş ne de tedirgin görünüyordu. Birisi bana topraktan gelen, dese muhtemelen bir sorgulardım ama onun yüzüne avcı hayvanlarda rastladığım o kışkırtıcı bakışları yerleşti. Başını salladı, derin bir nefes alarak bu geceyi şanslı günüm ilan ettim. Yalnız olmak onun için sorun değilse benim canıma minnetti.

Çadırdan çıkarken gecenin büyük kısmını orada kısılıp kalarak geçirmeyeceğim için mutluydum. İnsanlar neden geleceklerini öğrenmek konusunda bu kadar hevesli olurlar hiç anlamazdım, bana

kalırsa o şekilde bütün eğlencesi kaçıyordu. Kendi kendime kıkırdayıp panayırın içinde kalabalığa karıştım. Küçük bir tavşanın kutunun önünde beklediği niyet sepetinin karşısında duraksayıp bana bir şans kurabiyesi vermesini rica ettim.

Adam tavşanın önüne biraz yem serpip geriye çekildi. Eğilerek tavşanın siyah beyaz lekeli kulaklarını okşadım. "O buraya ait değil," diye mırıldandım. "Bunun bir panayır olduğunu biliyorum ama bu aptal niyetleri elimizle de çekebiliriz. Bahse girerim insanların arasında olmaktan nefret ediyordur." Minik hayvan önce parmaklarımı kokladı sonra söylediklerimi anlamış gibi gözlerimin içine baktı. Belki de anladı.

"Ona çok iyi bakıyorum," dedi kutunun ardındaki adam.

"Çocuğunuz var mı?" Bana doğru kutunun üzerinden atlayan tavşanı kucağıma alıp kollarımın arasında sevmeye başladım. Adam başını salladı.

"Birisi ona çok iyi bakacağını söylese evinden uzaklara gitmesine izin verir misiniz?"

Adam gerçekten söylediğimi düşündü mü, yoksa başından atmaya mı çalıştı bilmiyordum ama sessizce başını iki yana salladı. Aynen öyle dercesine gülümsedim. Tavşanı yerine bırakıp burnunun dibindeki bir kurabiyeyi rasgele aldım. Şekerlemeyi ağzıma atıp çadırların arasında kurabiyenin içinden çıkan minik kâğıdı okuyarak dolaşmaya başladım.

"Yıldızlar senin için parlayacak." Ah, işte ben fal ya da niyet diye buna derdim. Gülümsemem adımlarıma da yansıdı. Bir sürü tanıdık yüz vardı ama turistler yine her yerdeydi. Bu panayıra dışarıdan insanların gelmesini çok hoş karşılamıyorduk ama efsanenin büyüsü herkesi bir şekilde burayı çekmeyi başarıyordu.

Kırmızı kapüşonlu pelerinin içinde genç bir yüz karşımda duraksadı. Daha önce ne onu görmüştüm ne de onun gibisini. Kızıl kahve gözlerinin etrafında parıltılı kırmızılarla boyanmış alev desenleri vardı. Porselen gibi pürüzsüz ve beyaz olan yüzünün tüm güzel hatlarını ortaya sermişti. Panayırda her yıl bu şekilde dövme ya da kına yapılırdı ama onun gibi kusursuz olanını hiç görmemiştim. Bunun gerçek bir sanat olduğu ortadaydı.

"Merhaba," dedim nezaket gereği.

Kadın kapüşonunun altında gölgede kalsa da gülümsemesi ay gibi yayıldı.

"Alfin dövmesi ister misin?" diye sordu.

"Hayır, teşekkür ederim."

Yoluma devam etmek üzereyken, "Onlara inanmaz mısın?" diye seslendi. Omzumun üzerinden döndüm. "Bir şeye inanacak olursam uzaylıları tercih ederim."

"Evren çok boyutludur. Bu kadar büyük bir galakside tek başına olduğunu mu düşünüyorsun?"

Alaycılığım üzerimdeydi, bu yüzden topuklarımın üzerinde dönüp yeniden karşısına dikildim. "Galakside değil," dedim. "Gökyüzünde başkalarının olduğunu biliyorum. Ama alfinler, lordlar, vârisler... bunları tarih kitaplarında bırakmalıydık."

"Tarih tekerrür eder."

"Ben bilime inanırım."

"Alfinler de bilime inanır ve varlığı bilime dayalıdır."

Bu nahoş düşüncesi karşısında gülmemek için kendimi tutmak zorunda kaldım.

"Bana kalırsa alfinler sömürgeciydi, büyülü yaratıklar değil barbarlardı. Yüz yıllar önce atalarımız topraklarımız için savaştı. Bir çeşit kabile olabilirler. Tüm insanlara ve ırklara saygı duyduğum için bu saçmalıklara inanmak zorunda değilim." Elimle etrafı gösterdim. "Özellikle de bana eğlenmek için böyle bir fırsat veriyorsa." Tatlı tatlı omuz silktim.

Bana doğru bir adım attı.

"Ya ataların onlara dayanıyorsa? Ya asıl tarihin onların tarihiyse?"

"Mümkün değil. Ben de babam da onun babası da ve onun babası da bu şehirde doğdu ve bu şehirde büyüdü." İşaretparmağımla boşlukta daireler çizdim. "Atalarımın oğuz boylarına dayandığı söylenir."

Pelerininin başlığını indirdi, omuzlarından aşağıya doğru uzun saçları döküldüğünde görüşüm ya da zihnim... evrende bir şeyler bulanıklaştı.

"Bu şehirde doğmadın," diye fısıldadı kaşlarını çatarak. "Bu şehirde yeniden doğdun. Ataların tüm diyarlarda görebileceğin en saygın alfin-

lerdendi, sadakatleri sana bu şehri sundu. Sadakatleri onların yıkımına neden oldu. Bir diyar alaşağı oldu. Kıyamet bütün dünyayı vurdu. Şimdi yeni bir savaş başlıyor. Savaşın başlıyor. Tarih kendini yeniden yazmak için senin kanını istiyor." Birbirine yapıştırdığı iki parmağını alnımın ortasına çarptı. Küçük bir dokunuş sersemletici bir etki yarattı. Fiziksel olarak tutunamadım. Önce bedenimin geriye doğru sendelediğini sandım ama zihnim ve ruhum ondan daha hızlı hareket etti. Arkada kaldım, bedenim gözlerimin önünde geriye doğru düşerken etrafımda olup biten her şey durdu. Kadın kollarını iki yana açtı. Bir an gerçeklik ve hayaller birbirine karıştı. Beynimin içinde şiddetli bir basınç, bir kıyamet dönüp dolaştı. Sesler, fısıltılar, çığlıklar, alevler, dalgalar, depremin getirdiği yıkım, ağaçları köklerinden söküp atan kuvvetli rüzgârlar... Koşan ve yas tutanlar...

"Nova!" Ayzer'in sesini işittiğimde ağır çekimde, elastik bir bant gibi zihnim bedenime geri çekildi. Omzumdaki eli uyarıcı bir kuvvetti. Ona doğru dönmeden önce kendime gelmeye çalıştım. Her şey aynı hızında akıyor, insanlar hâlâ etrafta kahkahalar atıp eğlenmeye devam ediyordu.

"Kadın nereye gitti?" diye sordum kaşlarımı iyice çatarak. Tüm bedenim sarsılmış, tüylerim ürpermiş, soluk soluğa kalmıştım.

"Hangi kadın?"

"Buradaydı." Kendi etrafımda döndüm, ileriye doğru birkaç adım attım. Bana ne yaptı öyle...

"Tek başınaydın." Ayzer beni yakaladığında yüzü solgundu. "Neye benziyordu? Üzerinde ne vardı?" Benimle birlikte etrafımda dönüp birini aramaya koyuldu.

Neye benziyordu, üzerinde ne vardı? Hatırlamıyordum.

Gözlerim ellerimin üzerinde dolaştı, parmaklarım alnımı yokladı. Dönüp niyet çeken tavşanı bile kontrol ettim. Onlar da artık orada yoktu.

"Yine ayakta mı uyuyordun Nova?" Bozulmuş saçlarını yeniden toplarken dudaklarının arasına bir kâğıt kıstırdı. O tuhaf çadırdan aldığı bir parşömen. Onlardan kaç tane daha biriktirmek istiyordu acaba...

"Umarım uyuyorumdur." Zihnimi açmak için başımı iki yana salladım.

Yorgun olmalıydım, dün gece hiç uyumamıştım ve herkes bu alfin zırvalıklarıyla kafamı bulandırmıştı. Hayal görmüş ya da bir çeşit illüzyona kapılmıştım. "Bu nedir?" diye sordum dişlerinin arasına kıstırdığı saman kâğıdı alarak. Hiçbir şeye gereğinden fazla önem vermeyen biri olarak biraz önce olan veya olmayan şeyden sıyrıldım. Ruloyu yavaş yavaş açıp bir yandan da dönme dolaba doğru yürümeye koyuldum. Buz gibi olmuş ve gerilmiştim. Dikkatimi kâğıda verdim, birbirine girmiş daireler, oklar, şekiller, harfler...

"Haritam," dedi elimden kaparak.

"Ee, geleceğinde ne görünüyormuş?"

"Alfinler gerçek," dedi bir anda. Gece benim için çekilmez bir hal alıyordu. "Benim önemli bir kaderim olduğunu, dönüm noktamın ortasında olduğumu ama bir gün çok büyük seçimler yapmam gerektiğini söyledi." Bilet kulübesinin önüne geldiğimizde, "İlk kez saçma olduğunu düşündüğüm bir şey oldu," diye devam etti. Bak bu haber epey yeniydi. Ayzer astroloji ve fallarla ilgili çok nadir şeyleri saçma bulurdu. Bu yüzden meraklı gözlerim onun üzerindeydi.

"Bir gün ailemle çok sevdiğim biri arasında bir seçim yapmam gerekecekmiş." Bakışları kalabalığın arasında dolanırken yeniden maskesini takmıştı. Ketum, duygusuz, anlayışsız, öfkeli... Korunma içgüdüsü yeniden onu ele geçirmişti.

"Asma yüzünü," dedim kolunu çekiştirip. "En azından böyle bir seçim yapmak zorunda olmayacağını biliyorsun." Kulübedeki satıcıdan iki bilet isteyip ücretini uzattım. "Gerçi senin sevdiğin pek kimse de yok." Biletleri cebime koyarken koluna girip kıkırdadım. "Tabii o serseriyi hâlâ özlemiyorsan." Birlikte dönme dolap sırasına girdik. Ayzer sadece halasıyla birlikte bu kasabada yaşıyordu. Kimsesizler yurdundan, yalnız bir kadın onu aldığında beş yaşındaydı, kadın öldüğünde on beş. Geriye kalan tek kişi ölen kadının daha da yaşlı halasıydı ve çoğunlukla Ayzer ona bakmak zorunda kalmıştı. Bir çocuğa âşık olduğunda on sekiz yaşındaydı, o çocuk tarafından kalbi kırıldığında yirmi bir. Şimdi yirmi iki yaşındaydı ama hiçbirini unutamamıştı.

"Saçmalama," dedi. Ondan hiç bahsetmez benim de ismini anmam-

dan hoşlanmazdı. Onun her zaman çelik kadar sert sinirlere sahip olduğunu düşünüyordum. Bu kadar çok acıya maruz kaldığında insan taşlaşıyordu belki de.

"En çok beni sevdiğinden emin olmak istedim." Kolumu etrafına dolayıp onu gıdıklarken bir yandan da yanaklarını sulu sulu öpüyordum. Başta yüzünü kırıştırsa da sonunda onu güldürmeyi başardım.

"Elbette en çok seni seviyorum," diye kabullendi.

"Birileriyle benim aramda kalsan beni seçerdin yani." Boş dönme dolap kabinlerinden biri nihayet önümüzde durdu. Görevlinin eşliğinde yerleştik.

"Seni seçerdim." Gözlerini gözlerime dikip içtenlikle gülümsedi.

"Aferin kızıma." Dönme dolap yükselirken "Başka neler söyledi hokkabaz?" diye sordum.

Önce hokkabaz dediğim için başını onaylamaz şekilde iki yana salladı, sonra detaylıca anlatmaya koyuldu. Ona göre alfinler bu gece geri dönecek ve vârislerini toplayacaktı ama öyle bir şey olmadı.

Dönme dolaptan indik, ikimize birer ıslak hamburger kaptım. Şehrin yerlileri yalnızca bize özgü danslarını oynamaya devam etti. Gün doğana kadar herkes sabırla ve büyük bir inançla bekledi. Yıldızlar bir haritayı işaret eder gibi yan yana dizildiğinde herkes heyecanla gökyüzüne bakıyordu.

"On yılda bir," diye mırıldandı Ayzer. "Bununla ilgili bir sürü araştırma yaptım. Yerlilerle konuştum. Başka bir diyardan gelen yaratıkları anlattılar. Öylece bir anda ortada belirenleri ya da yerçekiminin aniden yok oluşunu. Bir çayırdaki yanmış otları. Suyun içindeki işaretli girdabı. Bu gece ortaya çıkacaklar."

"Bu şenliği her yıl düzenliyoruz ve sen her yıl bekliyorsun." İçeceğimden büyük bir yudum aldım. "Ama onlar gelmiyor." Ve sen her yıl diğerleri gibi üzülmeye devam ediyorsun.

"Sen nasıl bu kadar umursamazsın?" Üzgün gözleri bana döndü. "Her zaman heyecan ve macera peşinde koşarsın ama bu duruma en ufak bir ilgin bile yok."

Elbette olmaz. Babam, annemin bu saçmalıklara kafasını taktığı için

sonunda kaçıp gittiğini söyledi bana. Şimdi arada sırada annemin bana attığı kartpostallarla yetinmek zorundayım. Büyükbabam da onlara kafayı takmış durumda ve bu da babamı çıldırtan başka bir konu. Bir de benim onların hayranı olduğumu görürse zavallı babacığım üzüntüden kahrolurdu.

"Mantıklı bir yanı yok çünkü." Omuz silktim. "Ayrıca hayatımı seviyorum. Bu şehri seviyorum. Neden başka bir boyuta geçmek isteyeyim ki." Banka yaslanıp bacak bacak üzerine attım. "Bir gün Ay'a çıkabileceğimi söyleyen olursa heyecanlanırım, bir uzay gemisi beni almaya gelecekse sizin gibi ritüeller bile yaparım." İkimiz de kıkırdadık. "Efsanelere göre eskiden cadıları kazıklarda yakıyorlarmış. Bazı ülkelerde vampirlerin olduğuna inanıp onlar için kutlamalar yapan gruplar var. Alfinler bir ırk olmalı, kökleri hangi ülkeye dayanıyor kim bilir. Savaş dönemleri bitti. Belki geçmişte bu şehri savunmuşlardır ama bir şehri kurtardıkları için onları tanrılaştırmanız çok saçma. Fatih Sultan Mehmet de İstanbul'u fethetti ama kimse onun dirilip bizi Osmanlı'ya geri götüreceğini söylemiyor." Daha çok gülmeye başladım.

"Sen bir devirden bahsediyorsun." Söylediklerim onu etkilemiyordu. "Alfinler boyutlarda yaşıyor. Bu fizik ve bilim. Ama sana solucan deliğini anlatmayacağım bir kez daha."

"Anlatacaksan söyle de kulaklıklarımı takayım." Sırıttım.

"Gelecekler," dedi yeniden boşluğa ve kalabalık insanların arasına dalıp. "Geleceklerini biliyorum."

Ama o gece kimse gelmedi. Ertesi gün de hayatımız normal akışında devam etti. Bir sonraki gün de.

Ama yedinci gün uyandığımızda hepimiz korkmamız gerektiğini biliyorduk. Saat sabahın erken sularını gösteriyordu ancak güneş doğmamıştı. Şehrimizi tüm dünyayı ayağa kaldıran bir karanlık ele geçirmişti. Haber kanalları akın etti, bilim adamları bunun bir güneş tutulması olduğunu söyledi ama daha önce hiçbir tutulma aynı noktada bu kadar uzun sürmemişti.

"Vârislerini geri istiyor," diye fısıldadı büyükbabam pencerenin önünde. O gün yatağın içinden hiç çıkmadım.

Hiç kimsenin evinden çıkmadığı büyük tutulmanın ertesi günü güneş yeniden bizi selamladı ama insanlar evlerinde kalmaya devam etti. Birkaç gün sonra şehrimizde bir kalemin bile yere düşmediği büyük bir deprem yaşandı. Toprak altımızda beşik gibi sallandı ama hiçbir şeye zarar vermedi.

Ayzer odamın kapısına dayandığında kafamı meşgul etmek için çizim yapıyordum. Kulaklıklarımı çıkarıp masanın üzerine bıraktığımda Nirvana'nın şarkısı odanın içinde kısık olsa da çalmaya devam etti.

"Hadi," dedi ciddi bir ifadeyle. "Bugün okula gidiyoruz."

"Kimse bugünlerde okula gitmiyor."

"Gitmek zorundayız." Sesindeki bir şey ona uzun uzun bakmama neden oldu. Kolumu yakalayıp "Gitmemiz gerekiyor, Nova," diye ısrar etti.

"Sen git." Yeniden çizimin başına oturdum. Son günlerde yaşadığımız onlarca gariplik beni iyice huzursuz etmeye başlamıştı. Babam dün gece beni arayıp evde kalmam konusunda söz almıştı. Büyükbabam günlerdir arkadaşlarıyla konuşup duruyor ama bana bir şey söylemiyordu. Ağzından çıkan tek şey engel olmayacağımızdı. Neyden bahsettiğini sormuyordum çünkü cevaplarını bilmek istemiyordum. Ayzer'in gözlerindeki şeyi de merak etmeyecektim, nokta.

"Profesör Amon mail attı, görmedin mi?"

Kaşlarımı çatarak bilgisayarımı kontrol ettim. Söylediğinde hakkı vardı. En sevdiğim profesörüm günler sonra dersin başlayacağını söylüyordu.

"Evde kalmak seni gerçeklerden korumayacak," dedi. "Kaldır kıçını, okula gidiyoruz." Başımı sıkılgan bir şekilde yatırıp ters ters ona baktım.

Tüm içgüdülerim evde kalmamı söylüyordu.

Tüm içgüdülerim bu şehirden kaçmam gerektiğini söylüyordu.

"Bir şey olmayacak," dedim masadan kalkarken. Bir dilek tutar gibi.

2. BÖLÜM

Kavurucu Sıcak ve Kurak Toprak

"Yıldızlara iki şekilde bakılabilir, ya oldukları şekilde
ya da olmalarını dilediğimiz şekilde."

Gökbilimci Carl E. Sagan.

Seçmeli derslerden birindeydim. Astronomiyi sadece kredisi yüksek olduğu için seçmemiştim, aynı zamanda gökyüzüne baktığımda sahip olduğumuz her şeyden daha fazlası olduğuna inandığım için de seçmiştim ama astroloji; buna pek inandığım söylenemezdi.

Carl E. Sagan ve profesörümüz de bu konuda benimle aynı fikirde görünüyordu. Profesör Amon, geldiğinden beri ders her zaman olduğundan daha keyifli geçmişti. Bugüne ve hepimizin üzerindeki tedirginliğe rağmen onu dinlerken büyülenmiş gibi hissediyordum. Söyleyeceği her kelime benim için bir lütuftu.

"Astronomi bir bilimdir, evreni olduğu gibi inceler. Astroloji ise sözüm ona bilimdir, kanıt yokluğu karşısında öteki gezegenlerin, bizlerin günlük hayatını etkilediği savında sözde bilim." Gülümseyerek başını salladı. Ben de tam olarak böyle düşünüyordum, bu yüzden göz göze geldiğimizde içten bir şekilde gülümsemesine karşılık verdim. Büyükbabam denizden korktuğum için gökyüzüne sığındığımı söylüyor ve sık sık bu yüzden bana gülüyordu. Bunun doğru olmadığını söyleyemezdim ama ne zaman başımı yukarıya çevirsem orada bir müzik duyuyor, sanki bulutlardan bile bir davetiye alıyordum.

Profesörün söylemlerinin üzerine arka sıralardan birkaç itiraz mırıltısı yükseldi.

"O halde dolunay etkisini nasıl açıklıyorsunuz hocam, hepimiz depresyona giriyoruz." Kızın ismini hatırlamıyordum ama omzumun üzerinden inanamaz gibi ona baktım. Gerçekten ama gerçekten depresyonun bununla bir ilgisi olduğuna mı inanıyordu?

"Ona regl olma diyoruz, her ay yaşayıp bir türlü adapte olamıyorsun şişko."

Köşedeki çocuktan başka bir ufuk açıcı yorum, her zamanki sınıf geyikleri, çoğunlukla benim başlattığım, ama bugün hiç havamda değildim.

Bugün herkesin gerginliği üzerindeydi çünkü kanlı ay tutulmasının tam ortasındaydık. Haftalardır televizyonlar ve internet bundan ve nadir rastlanan bu doğa olayının getireceği kehanetlerden bahsediyordu. Yüz yıl sonra gökyüzünde tüm gezegenlerin yan yana konumlandığını söylüyorlardı. Büyükbabamın teleskopla bakarken gördüğü şey de buydu. Kehanetlerle birlikte dünyamızda anılan bir şey daha vardı, Elemental. Bir peri masalıyla korku hikâyesinin arasında kalmış bu efsane bazıları için gerçekten yaşanmıştı, bazıları için ise hâlâ yaşanıyordu. Bana kalırsa saçmalıktan başka bir şey değildi. Gençlerin çoğu kendini korkutmaya ve sıkıcı hayatlarına aksiyon aramaya meyilli olduğu için bu olaya olduğundan fazla anlam yüklüyordu. Profesör Amon harici ders yapan birkaç bölüm vardı, okul hatta şehir tamamıyla sessizdi.

İsmini bembeyaz kumları, soda ve magnezyum barındıran suyuyla ünlü gölden alan Salda şehrinde yaşıyorduk. Dünyada bir eşinin de Kanada'da olduğu bu krater gölünün yüz yıllardır süregelen bir efsanesi vardı, bugünü bu kadar özel kılan da buydu. Her yıl bir anma töreniyle kutlanan *Kurtuluş Günü* bu yıl insanları tedirgin ediyordu. Efsaneye göre Alfinlerin kıyametinin yüzüncü yılıydı. Yüz yıl önce büyük bir yıkım yaşamışlardı, diyarın koruyucuları olan Lord ve Vâris yok edilmek için sürgüne gönderilmişti. Birinin Kanada'ya birinin de yaşadığımız şehir olan Salda'ya sürüldüğü ve birbirlerinden ayrı düştükleri için gözyaşlarıyla bu krater gölünü oluşturduklarına inanılıyordu. Ben bunun sadece bir doğa harikası olduğunu düşünüyordum.

Yine de sınıfa girene kadar yanından geçtiğim sokak hayvanlarında bile o ıssızlığı hissetmiştim. Güneş bulutların arkasına gizlenmiş, sıcak hava yerini ayaza bırakmıştı. Sınıf da her zaman olduğu gibi kalabalık değildi, öğrencilerin hatta insanların çoğu bugün dışarıya çıkmayı sakıncalı buluyordu çünkü inanışlara göre ELEMENTAL bugün bizim tarafımızı ziyaret edecekti. Yerliler ve doğduğundan beri bu şehirde yaşayan herkes buna inanıyordu.

Ayzer bir kimsesiz olduğu ve babam diplomatik bir krizi çözmek adına yurtdışına gittiği için biz de okula gelmeye karar vermiştik. Tamam, bu bir yalandı, Ayzer bir ruh hastası olduğu ve bu konuda takıntı derecesinde heyecanlı olduğu için buradaydık. Benim aksime o bütün bunlara inanıyor ve sürekli elindeki tarot destelerinden geleceğimizin büyük bir olaya gebe olduğunu söylüyordu. En son o kartlarla falıma baktığında ruh eşimi çoktan bulduğumu söylediği için ona inanmayı bırakmıştım.

Elemantal seçmeler size başka dünyanın kapılarını aralayan bir tür zırvalıktı. Evet, doğru kelime kesinlikle buydu. Zır-va-lık.

Dünyamız ikiye bölünmüştü; gördüğümüz ayrıca bildiğimiz ve görmediğimiz ama bildiğimiz. Onlar kendilerini insanüstü ırk olarak görseler de bizim gibi görünüyor ama farklı bir kafada yaşıyorlardı. Hâlâ tapınaklara, kılıçlara ve tılsımlara bir de astrolojiye inanıyorlardı. Bana kalırsa tamamen barbarlardı.

Yıllar önce atalarımız -bize göre- kölelik, onlara göre ise hizmetkârlık yapmıştı ama sonra kanımın oradan geldiğine emin olduğum bir azınlık isyan etmeyi başarmış ve kendilerini o barbarlardan kurtarmışlardı. Bu bir savaşa neden olsa bile Alfinler insanları rahat bırakmayı kabul etmek zorunda kalmışlardı. Dört büyük krallıktan oluşuyordu ve kendi aralarında zaten bir taht kavgaları vardı.

Ateş, Toprak, Hava, Su.

Yüz yıl önce Alfinlere kölelik yapmaktan usanan insan ırkı onlara büyük bir darbe yapmış ve vâris çocuklarını kaçırıp dünyaya saklamış. Kadim büyücüler ve şamanların da yardımıyla Alfinler ve insanlar arasına sadece yüz yılda bir yirmi dört saatliğine kalkabilecek bir kalkan çekilmiş.

Tam yüz yıl önce.

Bugün teorilere göre vârislerini bulmak isteyen Elemental halkı -anlaşmaya göre- bir kereliğine kalkandan geçebilecek ve sınırlarımıza girebileceklerdi ve yine teoriye göre vârislerini toplayıp götüreceklerdi. Bu yüzden aklı olmayanlar sokaklara dökülmüş, panayırın ertesi gününü de dolunayı karşılayarak ve Alfinlerin onları almalarını bekleyerek geçirmişti. Aklı olan her insan evlerinde kalmış, daha akıllı olanlar ise yaptıkları sığınaklara kendilerini kilitlemişlerdi. Biz ise iki aptal ve diğer birkaç aptalla birlikte buradaydık.

Dışarı çıkma yasağı yoktu çünkü siyasi liderler bunun sadece bir efsane hatta hurafe olduğunu düşünüyorlardı ama tarih uzmanı olan büyükbabam yıllardır bu konuyu gazetesine yazıyor ben de her sayıda okumak zorunda kalıyordum. Babam da cabasıydı, o bir diplomattı ve bir yandan büyükbabam diğer yandan aklının almadığı mantıksızlıkla siyasi bağlarını zedeleyip duruyordu.

Bense çoğu insan gibi korkuyordum. Kulaklarım çınlıyor, içimde bir ejderha şarkı söylüyordu. Bulutlu olmasına rağmen hem kuvvetli bir ayaz vardı hem hava inanılmaz sıcaktı ya da nem beni mahvediyordu. Bilinmezliğin yaptığı gibi.

"Tam bir aptal," diye katıldı sıra arkadaşım hâlâ konuşan ve kızla gereksiz bir tartışmaya giren çocuğa doğru. Zoraki bir şekilde gülerek ona döndüm, kahverengi saçlarını omzundan arkaya atıp yüzünü kaşıdı. Pencereden sızan boşluk kızıl pembe gökyüzünü resmediyordu hem büyüleyici hem rahatsız edici görünüyordu. Sihirli gibi.

Sihir düşüncesinden rahatsız olarak başımı iki yana salladım, konu burçlara geldiğinde derin bir nefes vererek başımı sıranın üzerine yasladım ve uyku haline girdim. İlgimi çeken her şey burçlarla birlikte bitmişti. Bugün kimsenin anlatılanlara odaklandığını düşünmüyordum. Belki de buradaki bir avuç insan, en çok korkanlar olarak buraya gelmiş ve kendimize bir korkak olmadığımızı kanıtlamaya çalışıyorduk.

"Baksana," dedi Ayzer hafifçe kolumu dürtüp. "Yüzümde sivilce falan mı çıkmış feci şekilde kaşınıyor."

"Daha az cips yemelisin," diye seslendim kımıldamadan. "Ya da daha az makyaj yapmalısın." Kat kat fondötenin altında cildinin nefes almadığı kesindi.

"Ciddiyim, yüzüme bir şey oluyor." Endişe dolu sesini duyduğumda başımı hafifçe kaldırdım, derisini kazımak ister gibi yüzünü kaşıyordu.

Kaşlarımı çatarak, "Dur," dedim. Bileğini tutup elini aşağıya çekerken benim mi çok sıcak onun mu buz kesmiş olduğunu bilmiyordum ama ikimiz de irkildik. Elimi çekip eğilerek yüzüne baktım.

"Ne oldu?" dedi kocaman açılmış kahverengi gözleriyle. "Büyük bir sivilce mi? Çıban mı?" Biraz daha yaklaştım ve parmağımı şakağında dolaştırdım.

"Bu da ne?" diye söylenirken sınıftan bir uğultu yükseldi.

Biraz önce konuşan kız herkesin irkilmesine neden olacak kadar sesli bir çığlık attı. Birkaç kişi daha ona katıldı. Biz diğerleri sadece sağa sola bakıp neler olduğunu anlamaya çalışıyorduk.

Ayzer telefonun ön kamerasını açıp yüzüne baktı. Profesör sakince öğrencileri seyrediyordu. Bir şeyler olduğu kesindi ama ne olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu.

"Yüzünde bir dövme beliriyor," diye fısıldadım. Dudaklarımdan çıkan sözler zihnimi allak bullak etse de gözlerimin önünde arkadaşımın yüzünde bir şekil beliriyordu. İrkilmiştim ama gözlerimi ondan ayırmadım. Somurttu ve hayır dercesine başını iki yana salladı. Kendi elmacık kemiklerimde hissettiğim kaşıntı hızlı bir şekilde yerini yanma hissine teslim etti. Küçük karıncalanmalar can yakıcı bir sinek ısırığına döndü. Yüzüm adeta yanıyordu.

"Bu da ne böyle..."

Arka sıradaki bir çocuk sözümü keserek doğruldu.

"Geldiler!"

Soğuk bir ürperti sırtımdan aşağı doğru yuvarlandı. Kendimi zorlayarak yutkundum ama boğazıma hapsolan bir boşluk vardı. Ateş yükseldi. Sınıfa baktım, herkes panik dolu bir şekilde etrafına bakıyordu. Yüzünü tutarak sınıftan çıkan birileri olduğunda koridordan çeşitli bağırışlar sınıfın içine doldu.

Profesör gözlüğünü düzelterek gülümsedi.

"Ve işte gerçekleşiyor," diye fısıldadı kollarını iki yana açarak. Bir an sersemlesem de etrafında bir ışık tozunun parladığını gördüğüme emindim. Havayı içine çekiyormuş gibi derin bir nefes aldı. Parmaklarından çıkan tozlar havaya karışıp aldığımız nefese ulaştı.

"Kalk hadi," dedim Ayzer'e sakinliğimi korumaya çalışarak. "Burada kalmamalıyız."

Neler olduğuna bakmak için çantalarımızı toplayıp koridora çıktık. Herkes çıldırmış gibi görünüyordu. Koridorda derin bir panik havası hâkimdi. Düşüncelerimi darmadağın eden ve avuçlarımı terleten korkudan uzaklaşmaya çalıştım.

"Senin yüzünde bir şey yok," dedi çenemden tutup incelerken. Bu iyi haber miydi emin değildim ama bu yanmanın bir izi olacağına emindim. Ve o izin bir bedeli olacağına emindim. Büyükbabamın tarih kokulu sarmış sayfalarını çocukluğumdan beri inceliyordum, onları Ayzer'e de göstermiştim bu yüzden ikimiz de neler olduğunu biliyorduk ama henüz birbirimize itiraf edemiyorduk.

İzlerin bedeli olur.

Koku her yanı sardı. Kötü ya da rahatsız edici değildi. Ama buram buram başka bir dünyaya ait olduğu belliydi. İsimlendiremediğim çiçeklerin baharatlarla harmanlanmış haliydi.

Büyü. Bu bir tür büyü olmalıydı. Saçlarımın üzerindeki bandanayı tek hamlede çıkarıp burnumu kapatacak şekilde kafamın etrafına bağladım. Koridor boyunca ışıklar ağır ağır sönmeye başladı. Dudaklarımdan boğuk bir inleme kaçtı. Günün son dersinde olduğumuz için havanın karanlığı hiçbirimize yardımcı olmuyordu. Birkaç kişi koşarak aramızdan geçtiğinde Ayzer'le ayrı noktalara devrildik. Panikledim. Ona seslendim, onun da bana seslendiğini duyuyordum ama karanlıkta birbirimizi bulamıyorduk ve her saniye geçip giden insanların ayak sesleri yavaşlıyordu.

Sırtımı yaslayabileceğim bir duvar bulup önce nefes alışverişlerimi kontrol etmeye ve sakinliğimi kazanmaya çalıştım. Emekleyerek duvara ulaştığımda avuçlarımı defalarca kez tişörtüme silmiştim. Kısa saçlarımı ellerimle ensemde toplayıp gözlerimi kapattım ve birkaç saniye o şekilde

bekledim, böylece gözlerimi açtığımda içinde bırakıldığım karanlık daha az gelmiş ve bir şeyler görmeye başlamıştım.

Teker teker yere düşmeye başlayan insanların bedenleri. Başka başka sesler duyuldu. Aklımı kaçırdığımı düşünmeye başlasam da okul koridorlarında atların nal seslerini duyduğuma emindim. Yardım için bağıranlar, birbirinin adını fısıldayanlar ve öğrencilerden bağımsız birbirine komut veren bambaşka sesler. Daha da ötesi, bambaşka bir dildi ama konuşulmuyor, sanki çarpıyordu, zihnimdeki bir kalkandan içeriye sızmak istiyordu.

Alfinler ışık dilini kullanır, frekanslar ve ses dalgalarıyla iletişim kurarlar, kelimelere ihtiyaçları yoktur.

"Siz kimsiniz?" Bu ses Ayzer'e aitti. Onlarca sesin arasında ona ulaşabilmek için tüm duyularımı bastırmam gerekmişti. O tarafa doğru döndüm, ona doğru hareket etmek için ellerimden destek alarak kendimi yukarı çekmeye çalıştım ama karanlık bir gölge üzerime düşüp benden hızlı davrandı. Birisi kolumdan yakalayıp beni sınıflardan birine çekti ve hiçbir şey yapamadım.

"Hey!" diye çıkıştım. Bandana yüzünden zar zor nefes alıyordum. Kim olduğunu ya da yüzünü göremiyordum. Sadece derin derin soluklanma sesi ensemin dibindeydi.

"Sesini çıkarma," dedi. Okuduğum parşömenler insanlardan o kadar da farklı olmadığını yazıyordu ama yalandı, farklıydı çok ama çok farklıydı. Bir ürperti ruhumu ele geçirdi.

Kolumu ondan kurtarmaya çalışırken koridordan gelen bir çığlık daha işittim. Diğerlerinden farklıydı, diğerlerinden daha kuvvetli, daha acı bir çığlıktı.

"Ayzer!" diye bağırdım refleksle, eliyle ağzımı kapatıp beni susturdu. Karanlıkta herhangi bir şey görmeye çalışıyordum. Gözlerinde parlayan bir ışık vardı, gözlerimi alıyordu ama bir şekilde daha karanlıktı.

Bir elini yanağıma bastırdı, şakağımda dolanan metalik bir soğukluk hissettim. Bir yüzük olduğunu düşündüm. Tercüme edemediğim kelimeler fısıldamaya başladı. Yüzümdeki yanma hissi yavaşça azaldı, kulağıma doğru yanaştığında tenime vuran sıcak nefesini ve tanımlayamadığım o kokusunu hissettim. Bir şeyler daha söyledi, tişörtümün

içinde kalmış kolyeyi tek hareketle söküp aldı. Elim istem dışı sızlayan boynuma gitmişti.

"Seni göt oğlanı!" diye bağırdım. Bir saniye sonra sanki pencerenin açılıp kapanma sesini duydum. Sonrasında hiçbir şey olmadı. Yalnızdım. Peşinden aksayan adımlarla açık kalmış pencereye koştum, sıcak bir rüzgâr tenime vurdu.

Hiç kimse yoktu.

Hırsız piç kurusu annemin kolyesini çalmıştı!

Titreyen bir gitgelle ışıklar yandı. Ellerimi korkuyla yüzüme bastırdım. Mantıklı düşünmeye çalışıyordum ama dersin başında soğukkanlılığımı yitirmiştim. Alfinler yetmiyordu bir de soyguncularla mı uğraşmak zorundaydım? Tanrı aşkına, dokuzuncu kattaydık ve pencerenin dışında kocaman bir boşluk vardı. Gözlerim yine de bir şey bulma umuduyla binadan aşağıya doğru baktı ama birinin buradan kaçması mucize olurdu. Ayzer'i bulup bir an önce karakola gitsem iyi olacaktı. Sihir ya da Elemental umurumda değildi, annemin kolyesinden başka hiçbir şey umurumda değildi. O kolyeye ihtiyacım vardı. Kapıya doğru adım atmaya çalıştığımda dengemin sarsıldığını fark ettim. Koku beni etkisi altına alıyor ve bilincimi bulandırıyordu. Kolumu kapı koluna doğru uzattığımda ben yetişemeden kapı açıldı ve içeriye üç kişi girdi.

"Profesör?" diye soludum nefes nefese. "Neler oluyor?" Yönümü bulmak biraz daha zorlaştı. Sınıf etrafımda dönüyordu.

Soğuk bir tebessümle yanıma yaklaştı. Eliyle çenemin altından kavrayıp yüzümü sertçe yukarıya kaldırdı, bu neredeyse canımı yakmıştı. Başparmağı artık yanmayan tenimde dolaştı.

"İzi belirsiz," dedi. "Ama yanmış. Onu mutlaka alın, onda bir şeyler olduğunu biliyorum." Çenemi bırakıp yüzüme bakmadan çıkmak için döndüğünde dengesiz birkaç adımla peşinden gittim.

"Bu da ne demek?" Sinirden dişlerimi sıkmıştım.

Omzunun üzerinden yavaşça dönüp hiç kimsenin bilmediği bir şakayı biliyormuş gibi sırıttı.

"Gökyüzü değişiyor Nova," dedi. "Gökyüzü seni çağırıyor kızım."

Gökyüzü senin için bir şarkı yazıyor, dedi zihnime bambaşka bir ses.

Geride bıraktığı iki adam düşmek üzereyken beni kolumdan yakaladı. Bir tanesi gülerek burnuma bağladığım bandanayı aşağıya doğru çekiştirdi.

"Fes hal," dedi sakince. Konuşmasındaki ve kelimeleri söyleyişindeki tuhaflık ne dediğini anlamamı zorlaştırıyordu. Sonunda "nefes al" demeye çalıştığını anladım. Büyünün etkisine girmemek için nefesimi daha uzun tutmayı denedim ama sadece başımı döndürdü, içgüdüsel olarak karşı koyamayıp derin bir nefes aldım. Aynı anda bedenim kocaman bir ışık huzmesi tarafından çarpılmış gibi sarsıldı. Önce kuvvetli bir çınlama sonra birbirine girmiş uğultular zihnimin içinde haykırmaya başladı. Birkaç saniye içinde her şey yavaş yavaş duruldu, ruhumun titreyip şaha kalktığını hissettim. Büyünün tuhaf varlığını kan akışımda hissedebiliyordum. Beni sarmakla itmek arasında bir bocalamanın içindeydi.

"Hişte bövylle." Kolumu tutuşunu gevşeten adamın parlak kahverengi gözleri memnuniyetle bakıyordu. Ayakta durmama izin verdiler ama kollarımı bırakmadan beni koridora doğru çektiler. Yanıp sönen ışıklar bir korku filmini andırıyordu. Her yer dağılmıştı, öğrencilerin eşyaları dört bir yana saçılmış, bazıları duvarların dibinde çoğu koridorun ortasında yığılıp kalmıştı. Ayakta olanların yanlarında benim yanımda olduğu gibi iki kişi duruyor ama onları zorlamıyor sadece eşlik ediyorlardı. Koridorun sonunda, çıkış kapısının önünde birbirine tıpatıp benzeyen bir erkek ve kadın kapalı gözleriyle bir ilahi mırıldanıyordu. Üzerlerindeki toprak rengi, parlak kumaşlardan göz alıcı pelerinleri arkaya doğru uçuşuyordu.

"Onlar da ne?" diye kendi kendime mırıldandım. Ayakta olanların yüzünde iz olduğunu seçebilmiştim. İzi olmayan herkes yerde yatıyordu. Ölüp ölmediklerini bilmiyordum. Sağ kolumdan tutan çocuk, "Hulu tılsımcılar," dedi. "Rhu tophlayıchıları." Ne dediğini anlamak zor olsa da açıklaması için minnetle ona doğru döndüm. Yüzünde küçük bir oğlan çocuğunda görebileceğiniz kadar sevimli bir gülümsemeyle, "Sakhin ol," dedi. "Korkhmasınhlar dihe onhları uyhuttuk."

Her şeye rağmen yeniden kolumu çekmeye ve onlardan kurtulmaya çalıştım. Çabam boşa gitti, sadece daha sıkı tutmalarına neden oldu.

"Bhu yaptıhımızh sehnin iyilihin içhin." Sözlerini desteklemek için

hafifçe başını salladı. "Sizhi aith olduğunuzh yerhe götürüyoruzh." Sıcak bir şekilde gülümsedi. Uzun ve çelimsiz olmasına rağmen çok güçlüydü.

"Paniklemene gerek yok, neler olduğunu öğrendiğinde hoşuna gidecek." Diğerinin konuşması daha düzgün ve anlaşılırdı. İnsanüstü güçleri olmalarına rağmen insana bu kadar benzemelerine hazırlıksız yakalanmıştım.

"Neyin hoşuma gidip gitmeyeceğini bilemezsin." Ters bakışlarımı ona çevirdim.

Sadece güldü.

Sıralar halinde okul bahçesine çıkarılırken gözlerim sadece Ayzer'i ve buradan kaçmanın bir yolunu arıyordu. Her yer tuhaf giyimli bu adam ve kadınlar tarafından çevrelenmişti, mutsuz bir şekilde yönlendirdikleri adımları takip ettim. Okulun dışından dolaştırılıp kıyı şeridine ilerledik. Gözlerim etrafta yardım için dileniyordu ama herkes hipnoz edilmiş gibi sadece geçmemize izin veriyordu. Şehir insanları yolda sıra halinde dizilmiş bizim aralarından geçmemizi beklerken tanıdık bir yüz gördüm.

Yanımdaki adamları yok sayıp, "Baba!" diye bağırdım. Bugün döneceğini bilmiyordum ama olanları duymuş olmalıydı, benim için erken gelmiş olmalıydı. "Baba, buradayım!" Kırklı yaşlarının sonundaki babam gözlerime bakıp gülümsüyordu sadece.

"Baba!" diye seslendim tekrar. Diğer diyarın adamları arkasını dönüp bana baktı ve güldü. Tepki vermediler, engellemediler. Aklımı kaçırmamak için kalabalığın arasına karıştım, insanları ite kaka nihayet onu buldum. Kollarımı korkuyla boynuna doladım, "Baba," dedim soluk soluğa. "Yardım et, onlarla gitmek istemiyorum." Babam kollarımı uzaklaştırırken hâlâ gülümsemeye devam ediyordu.

"Elemental sizi kutsayacak, gökyüzü sizi kutsayacak!" Ardı ardına aynı cümleyi söylediğinde tökezlemiş gibi geriye doğru bir adım attım. Yeniden kolumdan yakaladı diyarın belki de askerleri. "Diyara ait olmayanlar, ait olanları tanımazlar," dedi. Beni sahile doğru götürürlerken nutkum tutulmuştu, hareket edemedim, yürümeye devam ettim ama aynı sahte gülümsemeyle bana bakan babamın gözlerinden gözlerimi ayıramadım.

"Hayır..." diye fısıldadım. Bağırmaya başladım ama duymadılar. Hep bir ağızdan bağırdı insanlar.

"Elemental sizi kutsayacak, gökyüzü sizi kutsayacak."

Onların yemeklerinden yeme, onların sularında yıkanma, onların havasını soluma, onlardan biri olursun. Büyükbabamın parşömenlerinde yazanları hatırladım satır satır. Varlıkları şehrimi ele geçiriyordu, varlıkları tanıdığım herkesi ele geçiriyordu.

"O şeye binmem." Sesim titredi. Kollarımı etrafıma dolamış en azından ilk şoku atlatmayı bekliyordum. Seçilmiş öğrencileri sırayla denizin üzerinde salınan devasa gondollara bindiriyorlardı. Onları daha önce ne bu kıyı şeridinde ne marinada ne de bu dünyada görmüştüm. Bambaşka bir çağa ait gibi görünüyorlardı. Ahşap gövdesinde kocaman, birbirine girmiş üçgen semboller vardı.

"Bizhe yardımchı ol," dedi sabırsızca. "Nazhik hol."

Kaşlarımı iyice çattım. "Tüm bunlardan sonra kaba olan ben miyim?" Sesim diğer herkesin bize dönüp bakmasına neden oldu. Öğrenciler dışında herkes hipnoz olmuş gibi davranıyordu. Bir kısmı içine atıldığımız bu halden memnundu, diğerleri de korkudan sessizliğe ya da gözyaşına sığınmıştı.

Beş yaşından beri suya hiç yaklaşmamıştım, denize hiç girmemiş, hiç gemiyle yolculuk etmemiştim. Şimdi ise zorla kollarımdan çekiştirilerek güverteye sürüklenmiştim. Dizlerim titriyor, kalbim korkuyla atıyordu. Çaresizlik ve bilinmezlik aynı anda üzerime çullanmıştı. Sallantıyı hissetmemek için ahşap bir kenara yaslanıp kollarımı, kendime çektiğim dizlerimin etrafına doladım. Yan tarafımda sınıfta dolunayla ilgili bir şeyler söyleyen o kız vardı. Yeşil gözlerinden paniğin neden olduğu yaşlar akıyordu. Gözlerim Ayzer'i ararken midemin bulantısını engellemeye çalıştım.

"Arkadaşını diğerine bindirdiler," dedi. Hâlâ ağlayan kıza baktım, ellerini başına yaslamış etrafı seyrediyordu. "Sence bizi öldürecekler mi?"

Dişlerimin birbirine çarpmaması için derin bir nefes aldım.

"Sanmam," diye mırıldandım. "Öyle olsa bu kadar şey ayarlama zahmetine girmezlerdi."

Çok garip bir şey söylemişim gibi gözlerini iri iri açarak bana baktı. Gerçekten korkmuş görünüyordu ama onun için ne yapabilirdim emin değildim.

"İsmim, Sıla." Elleriyle gözyaşlarını sildi. Daha rahat oturabilmek için biraz toparlandı.

"Nova," dedim.

Gondollar hareket etmeye başladığında güvertede biri belirdi. Beni kolumdan tutanlardan biriydi.

"Bizler Muhafız'ız," dedi merhaba bile demeden. Ah, tamam ya şimdi taşlar yerine oturdu? Tek kaşımı kaldırarak ima dolu olmasını umduğum bir ifadeyle ona baktım.

"Sizler seçilmiş kişilersiniz, sizi öncü bir kampa götürüyoruz, orada gökyüzünün sınıflandırdığı gruplara ayrılacaksınız. Eğitim alacak ve birer savaşçı, belki de krallıkların vârisi olacaksınız."

Bazı geri zekâlılar alkışladı, bazıları ıslık çaldı.

"Ne savaşçısından bahsediyorsunuz?" diye sordu ön tarafta oturan makul biri.

Çocuk elleriyle yanında duran iki ahşap direkten destek alıp eğilerek başını hafif yana yatırdı.

"Dünya sizin sandığınız kadar sınırlı değil ve o kadar masum. Gözünle gördüklerin yanılsama, kulağınla duyduklarına kanma. Gördüğünün de duyduğunun da ötesine ulaş o zaman varlığın anlam kazanacak."

"Yaa..." dedim başımı uzatarak. "Peki bize sordunuz mu?"

Çocuk kaşlarını kaldırarak doğruldu.

"Sence bana sordular mı?"

Azarlanmaktan mutsuz bir şekilde başımı geriye doğru yasladım. Gözlerimi kapattığım an babamın bakışlarıyla karşılaşıyordum. Bana bakan gözleri sanki körleşmişti, kulakları sağırdı, bilinci ona ait değildi. Bakıyor ama olanı görmüyordu. Sanki beni hiç tanımıyordu. Bu düşünce iliklerime kadar titrememe neden oldu. Dişlerimi iyice sıktım, gondol denizin üzerinde sallandıkça ruhumdaki bir şeyler atağa kalkıyordu. Su bana sesleniyor, yeniden boğmak için kollarını uzatıyordu.

"Buradan çıkmak istiyorum." Sıla'nın sesini duydum ama gözlerimi açıp ona bakmadım.

Kalkan sadece yirmi dört saatliğine açıktı ve bildiğim kadarıyla hâlâ insanların tarafındaydık. Nasıl yapacağımı bilmiyordum ama Ayzer'i

bulup kaçmanın bir yolunu bulacaktım. Tabii benimle kaçması için önce onu ikna etmeliydim. Benim aksime Ayzer daima Alfin hayranlarından biri olmuştu. Büyükbabam bize onlarla ilgili hikâyeler anlatırken ben kulaklarımı kapatır, Ayzer ise tüm duyu organlarıyla büyülenerek onları dinlerdi. Bu dünyada ailesiz ve kimsesiz olmak ona bu hayali kurduruyordu, bu yüzden bu hayranlığına yıllardır bir şey demiyordum ama bir masalı düşlemekle bu saçmalığın parçası olmak arasında çok şey vardı.

Saatlerce denizin ortasında, karanlığın altında ilerlemeye devam ettik. Sıla ağlamaktan bitkin düşüp uyuyakalmıştı. Bir köprünün altından geçtik, koylara girdik ve kayalıkların arasından sarsıntıyla ilerledik. Her saniyesi benim için azap vericiydi. Ayağa kalkamıyor, kımıldayamıyordum. Nihayet durduğumuzda uyandırmak için onu birkaç kez kolundan sarsmam gerekti. Hepimize tek bir sıra halinde inmemiz söylendi.

Hava alışkın olmadığımız kadar serindi, rüzgârdan korunmak için kollarımı sıvazladım. Karşımda kocaman dalgaların kayalıklara vurduğu bir deniz vardı. Sudan hoşlanmazdım, sudan nefret ederdim, sudan *korkardım.*

Su seni hapseder.

Yönlendirdikleri tarafta büyük, devasa bir taştan kale vardı. Hepimizi sırayla içeriye aldılar. Büyük bir demir kapıdan geçip karanlıktan kurtulduk. Sanki onu koruyabilirmişim gibi Sıla yanımdan ayrılmıyordu. Girişte bekleyen adamlar ve kadınlar yüzümüzü inceleyerek bizi koridorlara doğru yönlendirdi. Sıla'nın izi de tamamlanmamıştı, bu yüzden ayrılmadık ama gizli bölmelerdeki odalara tek başımıza girdik.

Muhafızlar sadece içeriye girmemi söylemişti ama girdiğim odada hiç kimse yoktu. Neler olduğunu sormak için kapının kulpunu çevirsem de işe yaramadı, kapı üzerime kilitlenmişti. Panik her an daha da artıyordu. Kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum, kolay panikleyen biri değildim ama zihnime çarpan bir darbe vardı, okulda, kolyemi çalan hırsız yüzüme dokunduğundan beri kalp atışlarım normale dönmüyordu. İçime bir bomba yerleştirip uzaklaşmıştı.

Odayı incelemeye koyuldum, boş duvarlar sadece sıvalıydı, üzerinde boya yoktu. Pencerenin yanında küçük bir masanın üzerinde cam bir bardak içinde su, seramik bir tabağın içinde yiyecek vardı. Köşedeki şömine ateşi yanıyordu ama başka hiçbir şey yoktu. Kendi etrafımda dönüp düşünmeye koyuldum. Zeki biri olmadığımı biliyordum ama bunun bir test olduğunu anlamayacak kadar değil. Boğazım kurumuştu, boğazıma kızgın bir demir bastırmışlar gibi susamıştım ama yine de bunun beni durdurmasına izin vermedim. Ateşi, suyu ve yiyeceği boş verip pencereye koştum, camı açmak için tokmağı çevirdim ama başka bir kilitle burun buruna geldim. Kaşlarım daha çok çatıldı, bıkkınlıkla alnımı cama yasladım ve aşağıda bir kıyamet çukuru gibi beni seyreden okyanusa baktım. Dalgalar kayalıklara vurdukça içimdeki panik daha da büyüdü.

"Demek Hava'ya yatkınsın." Kapı açılıp kapandı, konuşan sese doğru döndüm. Otuzlu yaşlarında sarışın, çok güzel bir kadın içeriye doğru süzüldü. Kapı yeniden arkasından kapandı ama bir kilit sesi duymadım.

"Anlamadım," diye kaşlarımı kaldırdım. Gülümsemesini keyfi olarak büyüttü. Üzerindeki beyaz pelerinin başlığını indirip bana doğru yürüdü, parmakları nazikçe masanın üzerine dokundu, ahşap bir göz yanılgısı gibi büyüdü, küçük bir dikdörtgen olan masa artık büyük ve yuvarlaktı. Gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım.

"İsmim, Selina. Bir Ruh Toplayıcısıyım." Masanın etrafındaki iskemlelerden birine oturdu, diğerine oturmam için eliyle işaret etti. Kâğıt yığınlarını toparlayıp kenara ayırırken karşısına oturdum. "Bu odalar tılsımlıdır, ruhunuzu gevşetmeniz için özel olarak ayarlandı. Ben ruhunun gardını indirmesi için yardımcı olacak bir elçiyim yalnızca." Parmaklarını birbirine kenetledi. Ona yanıldığını, ruhumun bu odanın içinde adeta azap çeker gibi kıvrandığını söylemek için dudaklarımı araladım ama vazgeçtim. Neler olduğunu anlayana kadar kendimi açık etmeyecektim.

"Siz de okuldaydınız," dedim. Gözlerim nihayet onu nerede gördüğünü hatırlamıştı. Rehberlik bölümünde öğrencilerle ilgileniyordu ama aynı zamanda sosyal etkinlikleri de düzenliyordu. Panayırda da astronomi kulesi çadırının sırasında onu görmüştüm.

"Sizleri uzun zamandır izliyoruz." Ses tonu yumuşak ve samimiydi.

Gri gözleri odanın içinde dolaştı. "Tüm bunları, uzun yıllardır sizin için hazırlıyoruz."

"Kalkanı aşamadığınızı sanıyordum." Ve bize kendimizi güvende hissettiren bu değil miydi? "Hem biz kimiz?"

"Elemental'den kaçırılan Alfinlersiniz, bazılarınız topraklarımızı kurtaracak vârislerimiz." Bakışlarında ani bir keder belirdi ama cümlenin devamında gözleri heyecanını geri kazandı. "Sizi uzun zamandır bekliyoruz." Sürekli bunu söylüyordu.

"Peki kalkanı nasıl aştınız?"

Sadece gülümsediğinde bu soruya cevap vermeyeceğini anlamıştım. Onlara güvenmemekte haklı olduğumu da.

"Ben Alfin değilim," dedim başımı iki yana sallayarak. "Benim eve dönmem gerekiyor."

Bunu bekliyormuş gibi başını salladı.

"Yüzündeki sigil aksini söylüyor ama. O bir köprü sembolü, sadece Elemental'de doğanların teninde belirir. Diyarın seni tanıması ve koruması için doğuştan bahşedilen ilk tılsımdır." Elim istemsizce belli belirsiz ize gitti.

"Bana ne yapacaksınız?" diye sordum.

"Lütfen kimliğini ver," dedi. "Sadece bazı sayısal şeyleri kontrol etmem ve eşleştirmem gerekiyor."

Teşekkürler, bu çok açıklayıcı oldu.

Yine de ona kimliğimi uzattım, oradan bir yere varamayacaklarını biliyordum.

Saçını kulağının arkasına kıstırıp kendini otomatiğe almış şekilde önündeki kâğıtlar ve tuhaf çizimleri olan ahşap bir cetveli incelemeye koyuldu. Bir şeyler yazmaya başlarken onu izledim. Kötü biri gibi görünmüyordu ama açıkçası kötü biri deyince aklımıza ne gelirdi ki? Tinerciler, karanlıkta yolumuzu kesen birileri, katiller... Dracula? Bilmiyordum.

"Nova," dedi o harfini uzatarak. "Sen tatlı bir Oğlak burcusun."

Yanılıyordu. Kimliğimde yazan tarih gerçek doğum tarihim değildi, aslında tatlı olmayan bir Balık burcuydum. Yükselenim Akrep'ti. Ayzer

bunun doğanın mucizesi olduğunu ve beni doğuştan ironik ve nevrotik yaptığını söyleyip dalga geçerdi. Bense yine sadece göz deviriردim. Bu şirin kadını içgüdüsel bir şekilde başımla onayladım. Hiç tanımadığım insanlara neden kimsenin bilmediği bilgileri vermem gereksindi ki?

Ayağa kalkıp üzerindeki beyaz pelerini el alışkanlığıyla geriye attı. Bileklerine kadar uzun elbisesi ve topuklu ayakkabıları vardı. Onları izliyordum çünkü bunu yapmadan duramıyordum, sürekli birilerini gözlemleyip ezberleme ihtiyacı duyuyordum, görsel hafızam bir filin hafızası gibiydi.

Parmaklarını masanın üzerine birkaç kez hafifçe vurdu, uzun tırnağı iç gıdıklayıcı bir ses yankılanmasına neden oldu ama hemen parmaklarının altında bir saniye önce orada olmayan birkaç kâğıt destesi belirdi. Kendine çevirip çok kısa bir an inceledi. "Buradaki hastane kayıtlarına baktığımda yükselen burcunun da Aslan olduğunu görüyorum, bunu biliyor muydun?" Sevimli bir gülümsemeyle burnunu kırıştırdı.

"Hayır," dedim. Çünkü bilgiler yanlıştı ve yalanım ortaya çıktığında benim de bilmediğimi iddia edip bu durumdan sıyrılmayı planlıyordum, tehlikelilerse onlara kasıtlı yalan söylediğimi düşünmelerini istemezdim. "O kayıtlara nasıl ulaştınız?"

"İnsanlar arasında Elçilerimiz var. Uzun zamandır bize ait olanları arıyoruz." Yüzü ifadesizdi. "Toprak grubu ve Ateş grubu. En güzel ortaklıklardan biridir, şanslısın. Aynı zamanda Hava'ya yatkınsın, biraz önce pencereyi seçtin." Bir an gözleri benimle kapalı olan pencere arasında gidip geldi. "Diyarda uzun bir yaşamın olacak." Gülümsemesine yarım yamalak da olsa karşılık vermeye çalıştım ama söylediği şey içgüdüsel olarak beni rahatsız etmişti.

"Havaya yatkınlık ne anlama geliyor?"

"Bu oda diyarımızın özünün dört kutsalıyla işaretlendi." Şömineye doğru dönüp, "Yanan ateşe gitmedin," dedi. Daha önce dikdörtgen bir masanın üzerinde olsa da artık yuvarlak masanın üzerinde duran bir bardak suya döndü. "Suyu seçmedin, gökyüzüne şükürler olsun." Gözleri bir saniye için irileşti ama arkasından güldü. "Toprağı seçmedin." Se-

ramik kâsedeki yiyeceği gösterdi, midemi bulandırıyordu. "Pencereye gittin, havaya."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Kralımız halkını tanımak ister. Doğan gereği, yıldız haritan ateş ve toprak destekli ama harici neye yatkın olduğunu bilmek zorundayız. Ateşe ve toprağa sırtını döndüğünde nereye gideceğini."

"Bu iyi bir şey gibi görünmüyor." Yanağımın içini dişledim, daha yolun başından yoldan çıkma ihtimalimizi düşünüyorlardı.

"Bu sadece su özü için alınan bir tedbir." Ayağa kalkarken sakinleşmişti. "Hiç kimsenin delirmiş krallığı seçmesini istemeyiz." Yanıma gelip yanağımı işaret etti. "Bana bir saniye izin verir misin?" Başımla onaylayıp saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. Muhtemelen belirsiz olan izi inceliyordu. Yüzümü kendisine doğru kaldırdığı için gözlerini okuyamıyordum ve bu beni rahatsız ediyordu.

"Yakında belirecektir," dedi beni serbest bırakırken. "Bazılarınınki daha uzun sürüyor ama en fazla yirmi dört saat, o yüzden endişelenme."

Tam olarak neyden endişelenmem gerektiğini anlamamıştım ama sormadım da. Sol bileğime sarı, sağ bileğime de kahverengi ve kırmızı hasır iplerle örülmüş bileklikler taktı. Kahverengi olan kalın, sarı olan ise en incesiydi, yine de yarım santim kadar olduğuna emindim. Bileklerimi rahatsız ediyorlardı.

"Bu izler tam olarak nedir?" diye sordum ağırdan almaya çalışarak.

Masanın ardına geçerken saçlarını tek omzunda toplayıp uçlarını parmağıyla kıvırdı.

"Sigiller bir çeşit semboldür, vel tılsımları da denir onlara. Köprü olarak düşünebilirsin, o sigil sayesinde diyar seni tanıyacak ve yaşamana izin verecek. Alıkonduğunuz zamanları size unutturup hak ettiğiniz yaşamı size sunacak." Sadece bir anlığına o izin yarım yamalak olduğuna şükrettim. Sözlerini tatlı bir masal okur gibi mırıldanıyordu ama kulağıma bir korku hikâyesi gibi geldi. Hiçbir şey unutmak istediğim yoktu, alıkonmamıştım, bir ailem vardı ve büyükbabam beni merak edecekti.

"Ait olduğunuz gezegen ve tanrıçalardan aldığınız gücü de simgeliyor," diye devam etti. "O kadar güçlü olduğunuzu. Onların güçlerinden

faydalanabileceğinizi. Gideceğin yerde sana detaylı bilgi verecekler ve buna bayılacaksın."

Benim adıma karar verme.

"Teşekkür ederim," diye gülümsedim sempatik olmasını umarak.

"Şimdi seninle Varana Mihara dediğimiz bir ayin yapmamız gerekiyor ama sigilin belirsiz olduğu için bunu yapamayacağız. Daha sonra diyarda başka bir Ruh Toplayıcısı'yla tamamlaman gereken bir ritüel."

"O da ne demek?" Bu planladığım kısımda yoktu. Kesinlikle bir örgüt olduklarına karar vermiştim ve o örgütün suç ortağı olmak istemediğimi biliyordum.

"Kişinin önceki yaşamlarında yaptığı hem iyi hem de kötü deneyimleri su yüzüne çıkarır. Dediğim gibi, yüzünüzdeki izler, sigilleriniz sizin diyarla aranızdaki köprünüz. Sana bir kordon bağı uzatacak, ruhun tanıyacak ve yaşamını hatırlayacaksın." Gözleri merhametle bana bakıyordu. "Senden alınanları hatırlayacaksın."

"Başka bir yaşamım olmadı ki benim."

Komik bir şey söylemişim gibi gülümsedi.

"Yapmak istemezsem ne olur?"

"Bunu sizler için yapıyoruz. Şu an burada olmak istemediğini gözlerinden okuyorum; çünkü bağ kuramıyorsun. Bu ayin sayesinde aslında özünü anımsayacaksın." Belki de panayır gecesi karşıma çıkan pelerinli kadının yaptığı gibi. Ayzer gelip bölmeseydi bana hatırlatacağı şeyler vardı. Daha şimdiden birçok ayrıntı kafamı kurcalamaya başlamıştı bile. Biz sadece vârislerin dünyaya saklandığı efsanesiyle büyütülmüştük ama onlar bir sürü öğrenciyi almıştı. Kalkanın yüz yıl sonra açılacağı söylenmişti ama insanlar arasında elçileri olduğunu söylüyorlardı. Bir yanım onlara bağırarak bunları yüzlerine vurmak ve sorgulamak istiyordu ama daha sağduyulu tarafım hâlâ sessiz kalmamı söylüyordu.

"Pekâlâ," dedim biraz da merakla. "Şimdi ne yapacağız?"

"Hâlâ haritanı okuyabiliriz. O bize çok şey söyleyecek ama sigille yapılan ayin sana diyarın parçası olduğunu gösterecek. Bu deneyimi diğer arkadaşlarından daha geç yaşayacaksın sadece."

Sonrası daha uzun ve sıkıcı bir soru yağmurunun parçası oldu. Yıldız

haritamı çıkarmış, bana gezegenlerle ilgili şeyler anlatıyordu. Hayatımın nasıl ilerleyeceği, dönüm noktam ve Elemental'e nasıl faydalı olacağıma dair. Bunların kaydını parşömenlere işlerken beni de bilgilendirmeyi ihmal etmiyordu. Ona göre yönetici olmalıymışım, Elemental'de Muhafızların arasına katılıp bu alanda çok faydalı olabilirmişim. Hepsini sanki çok ilgimi çekiyormuş gibi abartılı gülümsemeler ve baş sallamalarla dinliyor gibi yaptım. Baktığı harita bana ait bile değildi çünkü tarihler komple yanlıştı. Buradan kaçmanın bir yolunu bulana kadar iyi ve tatlı kızı oynamaya karar vermiştim sadece.

"Kahverengi bileklik toprak grubunu, kırmızı ateş grubunu ve sarı olan da bir melez olduğunu gösterecek. Dışarıda seni yönlendirecekler, keyfini çıkar." Eliyle kapıyı işaret edince başımla bir selam verip dışarıya çıktım.

Sıla'yı bir daha görme şansım olmadı ama nihayet yatakhanelere yönlendirildiğimizde kalabalık bir alanda Ayzer'i buldum. Günün sonunda bana rahat bir nefes aldıran tek şey bu olmuştu. Omzuna dokunduğum anda Ayzer'in gözleri bana döndü.

"Nova!" diye fısıldayıp boynuma atladı. "Seni kaybettiğimi sandım."

Yavaşça geri çekildim ama ellerimiz ilk saniyede sıkı sıkı birbirine kenetlenmişti.

"Ben de öyle," dedim temkinli bir şekilde. Gözlerimiz bir şey olmuş mu endişesiyle birbirimizi tararken sonunda yeniden sıkı sıkı sarıldık. "Ayzer," diye ağlamaklı bir şekilde mırıldandım. "Babam beni tanımadı Ayzer. Bunların hiçbirinden hoşlanmadım, ben eve gitmek istiyorum." Onu görmek bir an için yaşadığım her şey konusunda aydınlanma yaşamama neden oldu. Sakinleşmem için biraz sırtımı okşadı ama fısıldayarak geriye çekildiğinde yüzü gergin ya da endişeli görünmüyordu.

"Sakin olmalısın," dedi saçlarımı düzeltirken.

"Ayzer," dedim onun gibi fısıldayarak. "İnsanları görmedin mi? Bizi uğurladılar, babam beni tanımadı." Bunu sesli söylemek bir kâbus olmasını istediğim tüm anları gerçek kılmıştı.

"Büyükbaban yıllardır sana anlatmaya çalışıyor." Yarı yutkunarak gözlerini kıstı. "Diyar ona ait olanları geri alır, kalanlar onları unutur."

Reddetmek için başımı iki yana salladım.

"Bu çok saçma," dedim. "Saçma olduğunu biliyorsun. Ben başka bir diyara ait değilim, ben-" Nefesim boğazımda kısılıp kaldı.

"Sadece panikliyorsun." Oldukça dirayetli görünmesi paniğimi daha çok artırıyordu. "Bunu böylece kabul mu edeceksin?" diye soludum sinirle.

"Elbette!" Başını dikleştirdi. "Ben Elemental'e aidim. Ne mutlu bize ki sen de öylesin." Parmakları yüzümdeki yarım çemberde dolandı. "Bunun ne kadar özel olduğunu neden anlamıyorsun ki?"

"Farkında mısın bilmiyorum ama-" Saçlarımı ve yüzümü ondan kurtardım. "Bizi götürüyorlar. Her şeyi geride bırakmamızı istiyorlar."

Anlayış ve sabırla derin bir soluk aldı.

"Etrafına bir bak!" dedi diğerlerini göstererek. "Senin dışında buna karşı çıkan kimse yok. Herkes uyum sağlıyor."

Söylediğini yaptım. Söylediğinde haklı olduğunu gördüm ama bu sadece paniğimi daha da artırdı. İnsanlar, bazılarını tanıdığım bazılarını ise hiç görmediğim insanlar, tıpkı onun gibi uyum sağlıyor ve kendilerine söyleneni yapıyorlardı. İlk andaki korkuları bile silinip gitmişti. Gülümsüyor ve birbirlerine bilekliklerini gösteriyorlardı. Bu nasıl mümkün oluyordu?

"Nefes al," dedi. "Daha fazla dikkat çekmeden dur lütfen. Çünkü dikkat çekiyorsun."

Ellerimle saçlarımı kavrayıp sadece nefes almaya odaklandım. Ayzer beni yatakhanenin diğer kısmına doğru çekiştirirken iki muhafız önümüzü kesti.

"Bilekleriniz lütfen."

Gözlerim bileklerime kaydı, sonra parmaklarımı üzerinden geçirdim ve kısa bir saniye için çıkarmayı denedim. Kopmayacak kadar kuvvetli olması beni daha çok rahatsız etmişti. Kendimi damgalanmış hissetmek bende iyi bir ruh haline neden olmuyordu. Beni içinde Ayzer'in de olduğu bir gruba doğru itti.

"Onlara söylemedin mi kimliğindeki tarihin yanlış ol-"

Ayzer cümlesini bitirmeden hızlı bir şekilde ağzını kapattım. Gözle-

rimi kısarak etrafı kolaçan ettim, herkes kendi arasında konuştuğu için duyan olduğunu sanmıyordum.

"Boş versene," dedim. "Neler olduğuna emin olalım önce." Onun bileğinde kahverengi, yeşil ve sarı bileklikler vardı. Ojeli parmakları onları çekiştirip duruyordu.

"Sence yanlış giden bir şeyler mi var?" dedi fısıldayarak.

"Her şey yanlış, Ayz!" Bunu nasıl görmüyordu. "Sana, babam beni tanımadı diyorum." Aynı görüntü yeniden gözkapaklarımın ardından zihnime sızdı. Büyükbabama ulaşmam gerekiyordu, o ne yapılacağını, bundan nasıl kurtulacağımı bilirdi ama başından beri denesem de telefonlar çekmiyordu.

İyi haber aptal sarı bileklikler sayesinde Ayzer'le ayrılmamıştık. Bizi başka bir salona daha aldılar. Orada kalabalığın çoğu gruplar halinde dağıldı, çoğunluk sarı bilekliklerden oluşuyordu. Daha sonra diğerlerinin saf kan dedikleri, her iki burcu da aynı gruba ait olanlar olduğunu öğrendik. Maalesef Sıla bizimle birlikte değildi ve gruplar dağılırken onu ne kadar arasam da bulamamıştım. Kızı bugüne kadar tanımıyordum ve daha önce konuşmuşluğum bile yoktu ama çaresiz bakışları sinir bozucu bir şekilde yardım etme isteği doğuruyordu. Aptal Balık burcu duygusallığıydı belki de...

Onlarca ranzadan oluşan yatakhanelere yerleştirildik. Ayzer'le birlikte olmamız avantajdı, hemen ikili olanlardan birini kaptık. O üst katı istemiş ben de ses etmemiştim. Duruma diğerleri kadar çabuk adapte olamadığım kesindi. Yan yana uzanıp sessizce bekledik. Sağa dönmüş diğer insanları seyrediyordum, bazıları okuldan tanışan bizim gibi şanslı insanlardı, bazıları ise başka okullardan gelmişlerdi. Tek başına olan çok fazla kişi vardı. Kimileri çok rahat, kimileri tedirgin bir şekilde birilerinin onlara neler olduğunu açıklamasını bekliyorlardı. Hepimiz bunun Elemental olduğunu bilsek de bir şeyler bekliyor, belki de umuyorduk.

"Bunun nihayet gerçekleştiğine inanamıyorum." Ayzer keyifli bir sesle mırıldanırken ben garip bir huzursuzluğun kapanına kısılmıştım.

"Bu seni hiç rahatsız etmiyor mu?" diye fısıldadım. "Korkmuyor musun?"

"Hayır." Heyecanı hem sesine hem yüzüne yansıyordu. "Bunu bir tecrübe olarak görüyorum. Kim böyle mucizevi bir masal yaşamak istemez ki? O efsanelerin doğru olduğuna inanmadığım tek bir gün bile olmadı. Dünyada yalnızca insanların yaşadığına inanmak aptallıktır."

"Ben dünyayı seviyorum." Dünyamı seviyorum. Ailemi, arkadaşlarımı, tembellik yapmayı... Kendi sıkıcı ama normal hayatımı seviyorum. Ve ona geri dönmek istiyorum. Ama tüm bunların gerçek olduğunu kabullenmeyen ve heyecanlı olan bir yanım da var. İzlediğin bir filmin içine girmek gibi. Yeni bir ülke veya kıta keşfetmek gibi. Ama tüm bu bilinmezlik, bununla ne yapacağımı bilmiyordum.

"Sakinleşmelisin..." Elini parmaklarımın üzerine bastırdı. "Bunu bir lütuf olarak görmemiz gerekiyor. Ayin sırasında hiçbir şey hissetmedin mi?" Son cümleyi fısıldayarak söylemişti.

"Yapılmadı." İşaretparmağımla belirsiz izi gösterdim. "Bu olmadan olmuyormuş. Sen ne hissettin?"

Yüzünde onda daha önce hiç görmediğim bir gülümseme belirdi.

"Ait olmayı, daha önce hiç böyle hissetmemiştim. İnsanların arasında geçirdiğim kayıp yıllar adına üzgünüm yalnızca."

"Sana inanamıyorum." Elimi çektim. Herkes bir peri masalının hayalini kurar, okuduğu bir kitabın içine dalmak isterdi ama gerçekten başınıza bunun gelmesi akıl kârı değildi. Bunca insanın ailesinden bu kadar kolay vazgeçmesini sindiremiyordum. Belki de söyledikleri doğruydu, yüzümüzdeki bu şeyler büyülüydü ve tıpkı babama yaptıkları gibi onları da etkisi altına almıştı.

"Sanırım biraz uyuyacağım," dedi Ayzer üzerimden yuvarlanıp üst kata geçerken.

"İyi uykular," diye mırıldandım ve sesimin ters çıkmasına engel olamadım.

"Sen iyi olacak mısın?" Gözleri kapalı pencerelerin ardına kaydı.

Dalga seslerini kastediyordu.

"Beynim teorilerle meşgul, onları duyacağımı sanmıyorum bile." Söylediğim yalan dudaklarımda hiç sırıtmadı. Her şeyden korkuyordum;

dalga seslerinden de zihinim içindeki fısıltılardan da içine düştüğüm bu karanlık perdeden de.

Eliyle üstünkörü bir öpücük atıp ranzasına çıktı.

Bu gece de gözüme uyku girmeyeceğini bilerek bir süre sadece sırtüstü yatarak gözlerimi dinlendirdim. Dalgalar ne zaman kayalıklara vursa dişlerimi sıkıyor ve neredeyse sıçrıyordum. Karanlık bir süre sessizliğe eşlik etti ve herkesin uyuduğuna emin olana kadar beni gizledi. Sonra yataktan doğrulup tereddütlü adımlarla cam kenarına doğru yavaş yavaş ilerledim.

Pencereler ahşap kaplamalı ve devasaydı. Taştan duvara yaslanarak dışarıyı seyretmeye koyuldum. Yıldızlar susmuş, gökyüzü geri çekilmişti. Hava nemli ve kuruydu ne sıcak ne de soğuk. Artık insan diyarında değiliz demişlerdi. Gözümün el verdiği kadar öteye bakmaya çalıştım ama sonsuz bir okyanustan başka hiçbir şey göremiyordum. Ama bir hata olmalıydı, büyükbabam Elemental felaketinden sonra okyanusların kuruduğunu ve çöle döndüğünü anlatmıştı. Başımı iki yana salladım, belki de onu büyüyle geri getirmişlerdi. Büyü her şeyi çözerdi değil mi?

"Bir tane ister misin, ihtiyacın var gibi görünüyor."

Sese doğru ani bir dönüş yaptım. Sabah sınıfta gördüğüm çocuktu bu, ismini bilmiyordum ama sabahki alaycılığından eser kalmamıştı. Uzattığı paketten bir sigara çekip dudaklarımın arasına koyarken onu izledim.

"Bence başımız belada," dedi çakmakla sigarayı yakarken. Doğrulduğumda omuz silktim.

"Henüz bir şey bilmiyoruz."

"Bilinmezlik pek iyi bir şey değildir."

Gülerek bir ironi yaptım. "Bunu bilemeyiz."

O da güdü.

"İçten içe keşke evde kalsaydım diyor musun?"

Yan yan emin olmayarak ona baktım. Makul olan insanlar gibi evimize ya da herhangi bir yere saklansak bile pek işe yaramazdı, öyle olsa bunu benden önce büyükbabam yapardı ama onun yaptığı tek şey bu sabah sessizce kahvaltıda en sevdiğim şeyleri hazırlamak olmuştu.

"Seni bir pişmanlıktan kurtarayım, arkadaşlarımdan biri ailesiyle birlikte sığınaktaydı ve biraz önce onu yataklardan birinde gördüm." Yüzünden derin bir keder okunuyordu.

Bu onlar hakkında söylenenleri haklı çıkarıyordu. Barbarlardı ve belli ki gerçekten büyü yapabiliyorlardı.

"İsmin Nova değil mi? Son sınıftasın?" Benim gibi pencereye yaslanmış duruyordu ama kayalıklara bakarken rahatsız görünmüyordu. Benim aksime. "Yiğit," diye ekledi kendini işaret edip.

"Uzatmalardayım aslında," dedim. "Beş yıldır üniversiteyi bitirmeye çalışıyorum."

"Sanırım artık üniversite diplomasına pek ihtiyacımız olmayacak." İzmariti başparmağı ve işaretparmağıyla dudaklarından alıp yüzündeki çember içine alınmış izi işaret etti.

"İkizler burcu," diye mırıldandım. Burçların simgelerinden de pek anlamıyordum ama birbirine yapışık iki şekil başka neyi çağrıştırırdı ki?

"Peki ya sen?" diye sordu. Gözleri gülerken kısıldı, âdemelması boynunda hareket etti ve meraklı bekleyişe koyuldu.

Elim hâlâ yüzümdeki belirsiz ize kayınca şakaklarımın ısındığını hissettim.

"Neden belirsiz?"

Yüzümde henüz sadece yarım bir çember vardı. Bu bir bakıma iyiydi, neler olduğunu anlayana kadar insanların ne olduğumu anlamasını istemiyordum.

"Sanırım ben ilk ölenlerden olacağım."

Geniş bir şekilde sırıttı.

Yerini yadırgamayan birkaç kişinin uykusundan uyanıp bize doğru mırıldanması üzerine kısaca vedalaşıp yataklarımıza döndük.

Başım yastıkla kavuştuğunda tüm binayı saran bir duman kokusu burnuma ulaştı ama bu bir yangın ânında ya da sıradan ateşlerden çıkan türden bir duman değildi. Yeşil ve parlak bir duman gözlerime doğru yaklaştı, havaya bir misk kokusu yayıldı ve gözlerim ağır ağır kapandı.

3. BÖLÜM

Vârisler ve Kaybedenler

Kavurucu bir sıcak ve parlak bir gün ışığıyla soluksuz kalmış gibi derin bir nefes alarak gözlerimi açtım. Elimle gelişigüzel bir siperlik yapıp ışıktan sakınmak için başımı yana çevirdiğimde onlarcamızın yan yana dizilmiş yatıyor olduğunu gördüm, herkes aynı anda gözlerini açmıştı.

"Bu da ne!" Mırıldanarak doğrulmayı denedim ama başım dönmüş ve midem bulanmıştı. Şanslı olduğumu kusan birilerinin olduğunu duyunca anladım. Ensemde bir uyuşma vardı, bayıldığınız zaman elinizin ayağınızın boşalması gibi rahatsız edici bir his. Gerilmeye çalıştım ama kaslarım feci şekilde ağrıdı.

"Nova," dediğini duydum birinin. Sese odaklanmak mümkün olmayınca nefes almayı denedim, sessiz ve ritimli bir şekilde nefes alışverişime odaklandım. Çok sıcaktı. Bunaltıcı bir nem ve sıcaklık vardı. Ateş gibi yanıyordum ve sürekli iğrenç bir şekilde terliyordum.

"Sakin olun çaylaklar, ilk seferinde böyle olur."

"Neyin ilk seferinde?"

"Buna bedenleme deniyor. Bir çeşit sıçrama ve bir tür büyü. Hepinizi Elemental'e atlarla taşımamızı beklemiyordunuz değil mi?"

Konuşanlar bizi okuldan alan muhafız gençlerdi. Bu defa beni bulan Ayzer oldu. Onun canlılığının aksine ben kendimi hasta gibi hissediyordum. Kolumdan tutup beni çektiğinde kendimi zorlayarak ayağa kalktım. Gerçek anlamda hepimiz kurbanlık koyun gibi yan yana dizilmiştik. Gölgelerin üzerime bindiğini hissettim.

Etrafımız devasa uzunlukta bambularla kaplıydı, bir bambu ormanının içindeydik! Kendi etrafımda döndüm ama aralarından kuvvetli gün ışığının süzüldüğü geniş gövdeli ve canlıymış gibi duran bambular dışında hiçbir şey yoktu. Tropikal bir adada gibiydik ve dünya üzerinde olmadığımız barizdi.

"Neredeyiz biz?" diye fısıldadım koyu kahverengi gözlü çocuklara. İkisinin de üzerinde garip kesimli, bol pantolon ve gömlekler vardı. Ayaklarında sandalet ve sırtlarında da kılıçlar asılıydı.

"Elemental," dedi heceleyerek, bu defa ikisinin de konuşmasında garip bir aksan hissetmiştim. Peltek gibi değil, bir yılan tıslaması gibi. "Herkes bizi takip etsin."

"Sonunda diyardayız," dedi Ayzer aynı heyecanla. Biraz bile rahatsız görünmüyordu.

"Yanlış giden bir şeyler var." Alnıma yapışan saçlarımı hırsla çekiştirip durdum, yüzüm gözüm toprağa bulanmıştı.

"Çok azız..." Gözlerim yüzlerini ezberlemek ister gibi herkesin üzerinde dolaştı. "Diğerleri nerede?" Dün ne kaleye götürülürken gördüğüm insanlar ne de gece yatarken gördüklerimin çoğu burada değildi.

"Soru sorma da devam et." Muhafızlardan biri omzumdan itip yürümeme neden oldu. Ters ters ona bakıyordum ama diğer arkadaşı benden önce davranıp ona onaylamaz bir işaret yaptı, sonra dönüp yumuşak bir şekilde bana gülümsedi.

"Önden gittiler," diye açıkladı. "Sona sizin grup kaldı. Bedenleme..." Gözlerini kısıp bir süre düşündü, "Sanırım sizin için ışınlanma diye açıklayabileceğim bir durum. Bilinçdışına taşma durumu olarak değerlendiririz biz."

Nezaketi içimi rahatlatsa da, "Işınlanmanın ne olduğunu biliyorum," diye terslendim.

"Elbette biliyorsun," dedi. "Sadece kafan karışıktır diye düşündüm."

"İsmin ne?" En azından muhatabımı tanımalıydım.

"Yüzbaşı Eris."

Başımla onayladım, başka ne söylemem gerektiğinden emin değildim, iyi hissetmiyordum. Bunu anlamış gibi etrafımızdan dolanıp izin

isteyerek koluma girdi ki açıkçası buna da memnundum, bütün ağırlığım Ayzer'in üzerindeydi ve taşıması oldukça zor olmalıydı. Sol kolumda da anlamadığım bir sızı vardı.

"Ben bir Alfin muhafızıyım," diye açıklamasına devam etti. "Burası Toprak ve Bereket Krallığı, sizleri saraya götürüyoruz."

"Sizin neden izleriniz yok?" Ayzer boğuk sesi ve zor oynattığı eliyle yüzünü işaret etti. Oldukça mantıklı bir soruydu.

"Var," dedi çocuk. Geniş bir şekilde gülümsediğinde yüzünde bir oğlak çemberi belirdi, parladı, ışık saçtı ve saniyeler içinde kayboldu. "Ama onu saklayacak kadar büyü gücüm var, sizin yok."

Yeniden gülümsedi.

"Burada işim bittiğinde sizden daha güçlü olacağıma eminim." Ayzer ilk kez onlara karşı katı ve ciddi görünüyordu. Söylediği şeyden şüphe etmedim. Hayatımda tanıdığım en çalışkan ve hırslı kişiydi. Bir şeyi kafasına koyduğunda geri döndürmenin imkânı yoktu. Ve hayatının hiç de azımsanmayacak çoğunluğunda Elemental'i kafasına takmıştı. Büyükbabamdan ve efsanelerin kitaplarda yazılı kaynaklarından burasıyla ilgili her şeyi öğrendiğini biliyordum.

"Bu mümkün," dedi Eris. "Aranızdan bazıları vâris olabilir bu neden siz olmayasınız?" Bizim görmediğimiz bir uzaklığa bakıp daha ciddi bir ifadeyle, "Ruh Toplayıcıları sizi bekliyor," dedi.

"Ruh Toplayıcıları nedir?" diye sordum.

"Ruhun gardını indirirler, bu şekilde nereye ait olduğunuzu belirler. Onların dediklerini yapın ve direnmeyin." Bakışlarını bize çevirdi, ihtiyatlı ve gergin görünüyordu. Sözleri hiç hoşuma gitmemişti. Kimse için gardımı indireceğimi sanmıyordum. Ona seslenen huysuz muhafızın yanına gitmek için bizden izin istedi ve bu sırada önümüzde hafifçe eğildi.

"O biraz önce reverans mı yaptı?" diye sordum hâlâ arkasından bakarken.

Ayzer kıkırdadı.

"Sanırım yaptı."

Toprağın üzerinden yürüyorduk, normal bir yol değildi ve hâlâ etrafımızda bambular vardı sadece yeşil daha parlak, toprak bastığımızda

göçmese de bir şekilde daha yumuşaktı. Boyum çok kısa değildi ama parmak uçlarımda uzansam bile ufukta görebildiğim bir şey yoktu, bambular sık ve devasaydı.

"Neden bu kadar terliyorsun, hava nefis." Ayzer yüzünü göğe doğru kaldırırken derin bir nefes aldı. "Çok güzel kokuyor, bahar gibi." Rengi düzelmeye başlamıştı ve nefes aldıkça buraya adapte olmaya da başladı. Sağlam ve kolay adımlar atabildiğime emin olduğumda onu bıraktım. Ve onun aksine ben hiçbir koku almıyordum, belki sadece toprak. Ve hava kesinlikle bunaltıcıydı. Ensemde biriken ter damlalarının sırtımdan aşağı süzüldüğünü hissediyordum.

"Hava kavurucu bir şekilde sıcak."

Ters ters bana baktı.

"Bu yaşta menopoza girmiyorsan sakinleşsen iyi olur, havada bir damla nem bile yok."

Başıma neler gelebileceğini bildiğim için sessizce, "Umarım menopoza giriyorumdur," diye mırıldandım.

Yol boyunca yürümeye devam ettik. Kimse benim kadar rahatsız veya şikâyetçi görünmüyordu. Kuş sesleri ve tatlı bambu enerjisi benim dışımda herkesi sakinleştirmişti. Sol kolumu kaşırken yüzümü astım, önümüzde yürüyen yaklaşık yirmi kişilik kalabalık durdu, neler olduğunu anlamak için Ayzer'in çekiştirmesiyle öne çıktık.

Büyük, boş bir araziye varmıştık. Önümüzde pelerinli üç kadın ve etrafında da şövalyeler bekliyordu; demir zırhları ve kalkanlarıyla birlikte.

"Bu gerekli mi?" diye sordu Ayzer dalga geçer gibi adamları süzerken. O anda kulağım şiddetle çınlamaya başladı ve çınlama hararetli bir şekilde beynime vurdu. Başka kimsede değil, bu garip etki de sadece bende oldu.

Bu iyi değildi, farklı olmak hiçbir zaman iyi olmazdı. Neden onlarca kişinin içinde bu saçmalıkları yaşayan ben olmalıydım. Ve kimse belli etmese bile yirmi dört saatin çoktan dolduğunu ama aptal izin ortaya çıkmadığını biliyordum. Ayzer ara ara yüzüme bakıp gözlerini kaçırıyordu. Elemental'deydik ve burada insan olamazdım, bu aptal izin kendini göstermesi gerekiyordu yoksa bana ne yaparlardı hiçbir fikrim yoktu.

Ayzer'e dahi belli etmemek için dişlerimi sıkmış ve rahatsız edici o sesle baş etmeye çalışmıştım. Çok uzun birkaç saniyenin ardından ses kesildi ve yerini fısıltılara bıraktı. Tılsım gibi müzik dolu bir sesti, kolum biraz daha yanmaya başladı ama her ikisi de çabucak kesildi ve ben derin bir nefes verdim.

Tanrı aşkına bu da ne...

"Etrafımızda bir çember oluşturup el ele tutuşun." Pelerinli kadınların hepsi aynı boy ve kilodaydı, sanki biri diğerinin kopyası gibi. Üzerlerinde uzun beyaz elbiseler vardı ama kaliteli bir kumaştan değil, keten gibi sanki sıcağı önlemek için giyilmiş bir şeydi, aksi şekilde omuzlarına aldıkları haki renk pelerinleri oldukça kaliteli ve şık duruyordu. Ortadaki, kızıl ve parlak saçlı olanın alnında farklı şekillerde dövmeler vardı, üçünün de gözleri kocaman ve kahverengi, saçları uzun dalgalar halinde kalçalarına kadar dökülüyor, çeneleri sivri, elmacıkkemikleri belirgindi.

Söyleneni yaptık, Ayzer'in elini gereğinden sıkı tutmuştum.

"Gözlerinizi kapatıp düşüncelerinizi rahat bırakın ve gökyüzünün sesinizi duymasına izin verin."

Kadınlar bir ağızdan şarkı, belki de bir ilahi söylemeye başladığında düşüncelerimin hepsi ağır bir darbeyle devrilmişti, bu his de çok uzun sürmedi, kendi karmaşık düşüncelerim yeniden geri geldi ve hafifçe gözlerimi araladım.

Kadınlar da dahil herkes teslim olmuş görünüyordu, herkes gözlerini kapatmış onların şarkısına eşlik ediyordu. Tam yanımda olan Ayzer bile. Kaşlarımı çatıp bu seremoninin bitmesini bekledim, etrafta yeniden sihirli olduğuna emin olduğum mistik bir koku belirdi, ferahlatıcı ve tazeydi, bir şekilde iyi hissettiriyordu ve o anda Ayzer'in ne demek istediğini anlamıştım ancak bu his bile benim üzerimde çok az etkili oldu. Bir görünüp bir kayboluyorlardı. Diyarın sihri benimle ebelemeç oynuyordu sanki.

Kadınların sesi yükseldikçe bambular hareket etmeye, danslarına eşlik etmeye başladı ve rüzgâr hepimizin saçlarını okşar gibi taradı. Önüme gelen siyah tutamlardan korunmak için gözlerimi kapatmam gerekmişti.

Odaklanamayan tek kişi bendim anlaşılan.

İlahi fısıltıya dönüşene kadar devam etti, en fazla iki-üç dakika sürmüştü, ellerimiz bizden bağımsız bir şekilde ayrılıp boşlukta sallandı. Üzerimize doğru yüzen bir hava akımı içimizden geçip gittiğinde hepimiz bunu hissettik, birilerinin yüzünde tebessüm oluştururken benim içimi büyük bir dehşet kaplamıştı.

"Seni küçük yalancı, gökyüzü anlıyor dansını."

İrkilmiş bir şekilde sesin nereden geldiğini anlamaya çalıştım. Benim dışımda duyan kimse yoktu, en azından tepki veren kimse yoktu. Yutkundum ve bekledim. Herkes ne yapıyorsa onu yapmaya çalıştım, dikkat çekmemeye çalıştım.

Ortada duran kadının yüzünde artık zarif bir tebessüm vardı. Önce o sonra diğerleri yavaşça önümüzde eğildi.

"Elemental tarafından kutsanın ve kabul görün, hissedin ve yaşayın, gülün ve ağlayın. Bize muhtaç olduğumuz vârisleri geri verin." Bunu birkaç kez büyük bir içtenlik ve saygıyla tekrar ettikten sonra doğrulup hepimizle göz göze geldiler.

"İzleriniz de yaşamlarınız gibi tazelendi. Kalan son grup sizsiniz. Ölümsüzlüğün şarkısını ezberleyin ve ait olduğunuz evlere ruhlarınızı bağışlayın. Gökyüzü sizi kabul etsin ve kendi şarkınızı yazın."

Yeniden o his. Kulak çınlamasıyla gelen rahatsızlık. Biri kasıtlı bir şekilde beni rahatsız ediyordu sanki. Omzuma kramp girmişti, sancılı ve rahatsız ediciydi ama elimi uzatıp dokunmaya bile çekiniyordum. Herkes o kadar rahat ve memnun görünüyordu ki parmağımı oynatsam yanlış bir şeyler olduğunu anlayacaklarını biliyordum.

"Muhteşem hissediyorum," diye fısıldadı Ayzer. Gerçekten olduğundan çok daha iyi görünüyordu, bir şekilde daha canlıydı, cildi pürüzsüz ve parlaktı, saçları gür ve sağlıklıydı, gözleri ışıl ışıl ve daha kahverengiydi. Sıkıntı içinde kavruluyordum, kendimi tutmaktan çenem gerilmişti ve terlememeye çalışıyordum ama tam olarak kavruluyordum ve nefes almakta bile zorluk çekmeye başlamıştım.

Gözlerim diğerlerinin üzerinde dolaştı. Herkeste bir fark vardı, herkeste bir canlılık vardı, bazlarının gözlerindeki harelerin rengi değiş-

mişti, bazılarının saçları bile değişmişti ve hepsinin yüzünde o memnun ifade vardı. Bu bir sihir miydi?

Ben neden öyle hissetmiyordum?

"İsmim Ariana," dedi ortada duran, bir adım öne çıkarak halkanın en sonundaki kızın hemen önünde durdu. Çok genç ve güzeldi. Neredeyse yaşıtımız gibi ama çok çok daha zarif.

"Sen Havasın; nefes verensin."

Alnından öptü, kızın yanağındaki çember parladı ve kız bir anda ortadan yok oldu. Benim dışımda irkilen hiç kimse olmadı.

"Sen Havasın; nefes verensin."

Yine aynı şey.

"Sen Topraksın; yaşam verensin."

"Sen Havasın; nefes verensin."

"Sen Ateşsin; yok edensin."

"Sen Havasın; nefes verensin."

Artık gitgide yaklaşıyordu.

Aklımda iki soru vardı.

Neden hiç Su grubu yoktu ve neden benim dışımda herkesin izi tamamlanmıştı.

"Sen Topraksın; yaşam verensin." Ayzer'in alnından öptü ve benim tedirgin bakışlarımın ardında arkadaşım yok oldu. Nabzım hızlanmış, bana bakan bir çift göz tarafından mahkûm edilmiştim. Onların dışında hiç kimse kalmamıştı.

Kolumda yeniden bir yanma ve kulağımda o aptal çınlama başladı.

Kadın elini gülümseyerek yanağıma koydu ve gözlerini kapattı.

Bir şeyler mırıldandı.

Nefes verdi.

Gözlerini açtı.

"Nova," diye fısıldadı ama adımı nereden bildiğini sormak aklımın ucundan bile geçmedi. "Peki ya sen kimsin, Nova?"

"Nova," diye fısıldadım ürkmüş bir şekilde saçmalayarak.

Bir süre kızıl kehribar rengi gözleri üzerimde gezindi, gezindi ve gezindi.

"Söyle sırrını seni küçük yalancı, ilahi söyleyen kadına."

Yine aynı ses. Ellerimi küçük yumruklar halinde sıkıp sesin nereden geldiğini anlamak için bekledim ama benim dışımda kimse duymuyordu ya da ben gerçekten deliriyordum.

"O neden burada?" diye sordu Ariana omzunun arkasından adının Eris olduğunu hatırladığım muhafıza dönüp.

"Majesteleri istedi leydim."

Kız gayet insanı bir şekilde pelerinin şapkasını indirip dudak büktü. "Ah şu majesteleri... Bari onu saraya getirin." Kendi etrafında salına salına zarifçe döndü ve bir daha bana bakmadan yok oldu. Şövalyeler ve diğer iki kadın da onunla birlikte yok olunca omuzlarımı serbest bırakıp ne zaman tuttuğumu bilmediğim nefesimi verdim.

"Başım belada mı?" diye sordum Eris'e. Sesim sandığımdan daha cesur çıkmıştı.

"Majesteleri seni istediyse bir sebebi vardır, izin hâlâ belirsiz olması ise sadece bir soru işareti, hiç bu kadar uzun sürmemişti."

Başımı yukarı aşağı salladım.

Yanıma gelip izin istedikten sonra kolumdan tuttu ve göz açıp kapatıncaya kadar başka bir bulantı ile birlikte ışınlandık ya da bedenledik. Her neyse.

Bu defa anladığım kadarıyla saraya gelmiştik. Doğrudan içerdeydik. Bu biraz tuhaftı, ayaklarım ahşap zemin üzerinde birkaç saniyeliğine tökezledi.

"Nova!" diye bağırdı Profesör Amon. Ses salonun içinde yankılandı ve avizelerde parlayıp dalgalar halinde üzerimize yansıdı. Dehşete kapıldığımı artık kabul etmem gerekiyordu. Cesur olmaya ve kendimi buna ikna etmeye çalışıyordum ama hiçbir şey yardımcı olmuyordu.

Bakışlarımı ona çevirdim. Ahşap oyma bir tahtta oturuyordu.

"Majesteleri," diye selamladı Eris onu sonra aynısını yapmam için kolumdan çekiştirdi buna rağmen ne eğildim ne de doğru düzgün yerimden kımıldadım.

"Onu rahat bırak Eris," diye güldü profesör. "Henüz çok yeni. Sigi-

lin belirsizmiş duyduğuma göre." Bunu söylerken hemen yanında daha küçük bir ahşap tahtta oturan Ariana'ya bakıyordu. Kızın fazla güzel yüzü bana döndü.

"Evet," dedim dik durmaya özen göstererek.

"Acıyor mu?" diye sorunca istemsizce elim yüzüme doğru uzandı. Başımı iki yana sallayıp profesörümün Elemental kralı olmasını hazmetmeye çalıştım.

"Derste söylediklerimle çeliştiğimin farkındayım," dedi. O sırada üzerindeki kahverengi ipek pelerini ve onun altındaki zırhlı kıyafetini süzüyordum. Dizlerine kadar uzanan kahverengi deri çizmeler giymişti. Gözlükleri yoktu. Uzun saçları sırtında toplanmıştı. Her zamanki halinden daha genç görünüyordu, belki otuzlu yaşlarının sonunda.

"Bizi kandırmışsınız," deyiverdim. "Astroloji konusunda yani."

Adam gıcık bir kahkaha attı. "Her zaman düşündüğünü söylemeni sevmişimdir ama bu diyarda dikkatli ol kızım." Yüzünde daha önce ezbere bildiğim çizgiler yok olmuştu, pürüzsüzdü, aramıza karışmak için başka ne tür numaralar yaptığını merak ettim ama bunun yerine akıllı davranabilseydim keşke.

"İnsanlar Tanrı'nın gökyüzünde olduğuna inanıyor Nova, bizler ise gökyüzünün Tanrı olduğunu biliyoruz. Gökyüzü bizim için haritasını çizeli asırlar oluyor, bunu nasıl inkâr edebiliriz?"

Güç almak için ağırlığımı bir bacağımın üzerine verip dudaklarımı yaladım. Henüz göz kontağını koparıp etrafa bakma şansım olmamıştı. Bütün gün bir tuğlaya başımı yaslamışım gibi boynum tutulmuştu, kolum sızlıyordu ve sıcaktan kavruluyordum.

"Hâlâ gezegenlerin hayatımı yönetemeyeceğini düşünüyorum," dedim bileğimin tersiyle alnımı silerken, bu iğrençti ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu ve ben her an kendimi çığlık atarak yere bırakacak gibi hissediyordum. "Ve burçların saçmalık olduğunu."

"Peki bana insan hayatında her şeyin yolunda gittiğini söyleyebilir misin?" Ayağa kalkıp ciddi bir ifadeyle sorduğu soruya cevap vermemi bekledi.

"İdare ediyoruz," dedim ve hemen ardından, "kalkanı nasıl geçtiniz?"

diye sorma gafletinde bulundum. Ortamdaki sessizlik kendini daha büyük bir ağırlığa bıraktı. Sanırım çoğu buna nasıl cüret edebildiğimi sorguluyordu. Ama bilinenlere göre bizi onlardan ayırdığına güvendiğimiz bir kalkan vardı ve sadece yüz yılda bir açılıyordu ama bu kral bozuntusu aylardır bizim okulumuzda eğitim veriyordu yani hepimize bir cevap borçluydu.

"Ben Elemental hükümdarıyım Nova, parmağımı şıklattığım zaman aşamayacağım kalkan yok ama merak etme bunu sadece ben yapabiliyorum, insan halkın hâlâ güvende."

"Halkım," dedim alay edercesine gülerek. Çok saçmaydı. Çok komikti. "Bunun doğru olduğunu sanmıyorum, sonuçta buradayız."

Sevecen gibi duran yüzü asıldı.

"Yoksa biri sizi incitti mi?" Bunu gerçekten önemser gibi sormuştu ama neye inanacağımı bilemezdim. Bir yanım çoktan ölümü kabul etmişti. Bariz bir şekilde bende bir sorun vardı.

"Hayır," dedim. "Ama geri dönmek istersem-"

"Hayır, dönemezsin." Aksi bir şekilde dalga geçiyormuşum gibi konuşan Ariana olmuştu. Amon bir saniye için ona bakıp yeniden bana döndü.

"Sana sunulan sonsuz hayatı, sihri ve sevgiyi yok sayıp neden dönmek isteyesin ki?"

"Büyükbabama akşam için fırında makarna yapacağıma söz vermiştim ve burada telefon çekmiyor."

Bir kahkaha koptu, bu defa salondaki birkaç kişi de ona eşlik etti. Doğru gelen hiçbir şey yoktu. Neden hava bu kadar sıcaktı. Kontrolümü hatta sağduyumu yitiriyor gibi hissediyordum.

"Küçük yalancı göster kendini, söyle artık izinin gerçeğini."

"Aileniz artık sizi hatırlamıyor. Burada olmanın keyfini çıkar, ait olduğun diyarda." Bir baş işaretiyle Eris'e buyurduğunda, kolumdan tutup beni salondan çıkarana kadar başka bir şey idrak edemedim. Beni zorlayan ve sadece benim duyduğum bir ses, ne olduğunu bilmediğim bir durum, kavurucu bir sıcak ve büyük bir korku aynı anda ruhumu bir mengene gibi sıkıştırıyordu.

Ailen artık seni hatırlamıyor.

Ailen artık seni hatırlamıyor.

Ailen artık seni hatırlamıyor.

Peki şimdi ben tam olarak ne yapacaktım?

Salonun köşesinde duran neşeli ozan ince sesiyle şarkısına başladığında kalp atışlarımı bastırdığı için memnun kalmıştım ama sözleri bir kez daha paniğe kapılmama neden oldu.

Yüz yıl geçti kalkanın altından
Lordları vârislerinden ayıran
Suya hükmeden kötü bir kraldı
Dünya sihrinin altında kaldı

Toprağa hükmeden ayağa kalktı
Suların altından halkımızı kurtardı
Vârisler esir kaldı
Çiçeklerimiz soldu

Sihir bizi terk etti
Kötü kalpli suya hükmeden yıldızlarımızı gizledi
Anmayız onun adını
Deliliği topraklarımıza bulaştı
Krallığı yok olmalıydı
Toprağa hükmeden de bunu yaptı

O gerçek bir kral oldu
Kılıcı keskin, gözleri aklıyla bakandı
Bizi kurtardı, elini uzattı
Diyar sırtını toprağa yasladı

Bu bir beste değildi, bu diyarın hikâyesiydi.

"Arkadaşlarım nerede?" diye fısıldadım merdivenleri çıkarken, neredeyse bitkin düşmüştüm. Kendi ağırlığımı taşıyabilmek için bile ekstra efor sarf etmem gerekmişti.

"Diğer krallıklara ait olanlar gönderildi, şu yanından ayrılmadığın arkadaşın odasında akşam verilecek kutlama için hazırlanıyor olmalı."

"Onu görebilir miyim?"

"Akşam yemeğine indiğinde görürsün."

Yani akşam yemeğe inmek zorundaydım, bana alttan alta bunu söylemeye çalışıyordu.

Kalkan çoktan kapanmıştı, yirmi dört saat dolmuştu, iz hâlâ kendini göstermemişti, beni buradan kim çıkarabilirdi, ailemin başına ne gelmişti?

"Buradan çıkmama yardım etmezsin değil mi?"

Eris güldü.

"Böyle bir güç sadece Ishalar ve kralda var, denemek bile istemezsin."

Kırgın bakışlarımla ona bakarken eğlenerek kapıyı üzerime kapattı.

Oda eski sınıfımdan bile büyüktü. Duvarlar parlak krem rengiyle boyanmış üzerine toprak kahvesinde dallar ve yapraklar özenle işlenmişti. Tüm duvara yayılan ağaç kökleri ürkütücü ama sakinleştirici duruyordu.

Mobilyalar ve yatak ve her şey ahşaptı ama renklendirilmesi kabul edebileceğim kadar şık ve zarifti. Baktığım her köşede sarmaşıklar ve minik ağaçlar dekoru tamamlıyordu. Oda aydınlık ve ferahtı zaten pencereler o kadar büyüktü ki gün ışığının çoğu içerideydi. Yine de eski moda ve fazla ihtişamlıydı. Tüllerle kaplı kocaman yatağa gözlerim takılınca yatakta bir hareketlilik oldu. Hızla üzerime gelirken aniden geriye kaçıp kapıya yaslandım.

Minik bir kahkaha, bu halimle alay etti.

Minik bir kahkaha?

"Sen de nesin?" diye soludum hiç de nazik olmayan bir şekilde. Görebilmek için başımı yana eğdiğimde yüzü keyifli bir hal aldı.

"İsmim Lala," dedi aşırı sevimli bir tonla.

"İsmini değil ne olduğunu sordum."

Kapıyı bırakıp doğrulmuş ve nihayet karşımda uçan minik yaratığa yakından bakabilmiştim.

"Periyim," dedi. "Şimdi soyun da banyoya gir artık. Akşam yemeğine az kaldı."

"Periymiş!" diye tekrar ettim sanki söyledikleri yeterliymiş gibi. Bu-

rada herkes ne kadar da vurdum duymazdı böyle! "Soyunacakmışım da banyoya girecekmişim."

"Ne kaba ve ne çelimsiz bir insan kızısın sen böyle."

"Anlamadım."

"İnsan kızı kaba ve çelimsiz," diye tekrar etti.

"Böyle etrafımda uçup duramazsın!" Garip olan benmişim gibi omzumda, kafamda ve sürekli etrafımda dönüp duruyordu. Minyatür bir insan gibi görünüyordu ama altın yaldızlı şeffaf kanatları vardı ve gerçekten gerçekti!

"Bu görevden nefret ediyorum, gökyüzüne beni Alfin yaratmadığı her gün için lanet okumak istiyorum." Derin bir kederle haykırdıktan sonra dehşete kapılmış gibi biri duydu mu diye etrafa baktı.

Küçük ve şapşaldı.

"Alfin mi?"

"Derslere hemen mi başlamak istiyorsun? Benim işime gelir."

Ve sonra sıralamaya başladı.

"Elemental krallığı, Toprak Sarayı'ndan çıkma Kral Amon tarafından yönetilir. Bunun dışında Ateş, Hava ve Su sarayı da var. Vardı. Ateş halkı kralımızla iyi dosttur, Hava ise yalnız olmayı ister."

"Peki ya Su?" diye soludum.

"Soru sorma sadece sana söylediklerimi öğren yeter." Sonra ellerini minik yüzüne kapatıp yeniden bana döndü. "Ulu gökyüzü hem de sigili bile olmayan bir çaylak. Ben bunu hak edecek ne yaptım?"

"Hey hey hey!" dedim. "Şimdi kim kabaymış."

"Bağışlayın leydim," dedikten sonra kıkırdadı. Ne zaman sesi çıksa etrafa bir melodi yayılıyordu.

"Tüm Elemental kralımıza bağlıdır ama her sarayın kendi Ishası vardır, Lord unvanını alırlar. Lordlar Alfinlerden daha güçlüdür ve tanrıçaların kutsal ışığıyla yıkanmışlardır, Alfinler ise yerel halktır, büyüleri vardır ama Lordlarımız kadar değil. Etrafta göreceğin cinler hizmetkârlar ve bizler de yardımcı perileriz."

"Sen de büyü yapabiliyor musun?"

"Alfinlerden daha çok ama bizler büyüyle yardım için yaratıldık."

"Onların neden yardıma ya da hizmetkâra ihtiyacı olsun ki, her şeyi büyü yaparak elde ediyorlar zaten."

Lala yüzünü astı.

"Hiçbir soylu kendi banyosunu doldurmak ya da yemeğini hazırlamak istemez, büyüyle bile olsa."

"Tembel herifler," diye söylendim. Lala cıkcıkladı ve bu oldukça komikti.

"Biz ne oluyoruz?"

"Melez. Ama vârisleri bulmak için toplandınız. Aslında geri getirildiniz, kanınız buraya ait siz yüz yıl önce buradan, kendi evinizden kaçırıldınız."

"Burası kesinlikle benim evim değil."

"Sigilin belirdiğinde buranın evin olduğunu anlayacaksın." Bir yandan hâlâ etrafımda uçuşup yaklaşıyor ve şakaklarımı inceliyordu.

"Ben de büyü yapabilecek miyim?" diye sordum. "Ya da vâris olursam ne olur?"

"Büyü yapabileceksin ama bir Alfin kadar ya da daha az. Vâris olursan bir Lord'la evleneceksin, istemediğin kadar gücün olacak."

"Ya evlenmek istemezsem aptal Lordlarınızla."

"Şiiişt, öyle söyleme Nova. Bu seçilemez bir şey. Lordlar ve Vârisler başlangıç ve sonu temsil eder. Birbirlerini bulurlar ve çekerler böylece yaşamımız devam eder ve topraklarımız eski haline döner. Gündüz ve gece, yaz ve kış gibi."

"Eski haline mi?"

"Bunu söylememeliydim." Kendi kendine söylenmeye başladı.

"Tamam tamam kimseye söylemem."

"İnsan kızlarına güven olmaz, konuşmayı çok seviyorsunuz."

"Minik kaba peri kızı!" Başımı iki yana salladım.

"Artık banyoya gir de seni yıkayayım."

"Yıkanmayacağım."

Somurtarak büyük yatağa oturdum. Minik peri kızı etrafımda söylenerek uçuyordu ama kulaklarımı söylediklerine kapamıştım. Onların yemeklerinden yiyemezdim, sularında yıkanamazdım, havasını bile

solumamalıydım ama nefes almadan hayatta kalmam mümkün değildi. Verdiğim tek ödün bu olmalıydı.

Bir belki iki saat sonra peri kızı söylenmeyi bırakmıştı. Beni bir makyaj masasının önüne oturttu ve sabırlı bir şekilde hatta şarkı söyleyerek saçlarımı taramaya başladı. Çaktırmadan aynadan onu ve ne kadar rahat olduğunu seyrediyordum. Sarı saçları kulağının altına kadar dökülüyordu, gözleri hayatımda gördüğüm en iri gözlerdi ve mavi olması daha da çarpıcı kılıyordu, üzerinde yeşil ve kahverengiden oluşan elbise ve çizme takımı vardı.

"Benden korkmuyor musun?" diye sordum.

"Boyutuna güvenme insan kızı, parmağımın tek hareketiyle seni öldürebilirim."

Bu söylediğinde ciddi olduğundan şüphem yoktu ama beni korkutmasına izin vermedim. Saçlarımı önden iki tutam örüp arkada birleştirdi, çok seçeneği olmayacak kadar kısaydı. Ve giyinmem için tozpembe hafif bir kumaştan elbise uzattı.

"Toprak Sarayı'na özgü kıyafetler bu renklerde ve ipektir." Üzerinde omuzlarına yerleştirilmiş gül kurusu rengindeki çiçeklere dokundu. "Çiçekler toprağı ve bereketi temsil eder." Onu reddetmek işe yaramadı ve kendimi birkaç dakika sonra o elbisenin içinde aynadan seyrettim. Bol pileleri hareket etmeyi kolaylaştırıyordu ama çapraz iplerle sıkılan korsesi nefes almamı bile zorlaştırmıştı.

Zarif ve uzak bir çağa ait gibi görünüyordum.

Onlar gibi görünüyordum ama onlardan biri değildim.

"Senin gibi konuşan kızları burada seven olmaz, çok dinle az konuş. Terbiyeli ve nazik ol. Yemeğin tadını çıkar." Bana odadan koridora kadar eşlik etti, birlikte merdivenlerden indik birkaç koridoru geçerken ne kadar çok oda olduğuna baktım.

Etrafı temizleyen, hem de büyüyle değil ellerindeki bezlerle temizleyen birkaç cin gördüğümde yine şaşırmaktan kendimi alıkoyamadım. Bir metreden biraz fazla olmalıydılar, insanlara benziyorlardı ama tenleri daha soluk ve bronz rengindeydi, kulakları ve saçları yoktu, her şe-

kilde ürkütücü görünüyorlardı ve Lala çıkmadan önce onların da bana zarar verebileceği konusunda uyarmıştı ve elbette onlardan biriyle asla konuşmamalıydım. Cinler uyanık ve fırsatçıydı, ben daha anlamadan beni onlara hizmet edecek hale getirebilirlerdi.

Koridorun sonunda yine büyük bir kapıdan geçip geniş bir salona girdik. İçeride çok büyük bir gramofondan çıkan hafif bir müzik vardı. Kaç kişi olduğunu sayamamıştım ama çoğu, yüzlerine okuldan ve o geceden aşina olduğum onlarca kişi yerini almıştı. Hızlı bir şekilde Ayzer'i bulup ona doğru gittim.

Benim aksime koyu yeşil bir elbise giymişti, saçları dalgalar halinde sırtında sallanıyordu ve yüzü renklendirilmişti. Bana makyaj yapmadığı için omzumun üzerinde dolanan Lala'ya ters ters baktım. Etrafta başka peri kızları da vardı ama kimse Lala gibi bir başkasının dibine tünememişti.

"Nova!" dedi Ayzer beni görünce. "Seni merak ettim. Neler oldu? Gel buraya yanıma otur." Ahşap masalar uzundu, etrafında sayabildiğim kadarıyla on kişi oturuyordu. Ayzer zar zor yanındakileri iterek bana da bir yer açınca Lala'nın parmağını şıklatmasıyla beliren sandalyeye afallayarak oturdum.

"İzim belirsiz olduğu için bir sorun var sanırım."

"Eminim her şey yoluna girecektir," dedi ama gözleri kararsızdı. "Güzel görünüyorsun."

"Sen nasılsın?" diye sordum.

"Emin değilim, aslında hiç olmadığım kadar iyiyim. İlk defa evimdeymiş gibi hissediyorum Nova. Yanlış olan bir şey yokmuş gibi ama sağduyum hemen teslim olmamam gerektiğini söylüyor."

"Ne yapacağız?" diye sordum çünkü benden daha makul olan daima o olmuştu.

"Buradan çıkabileceğimizi sanmıyorum. Profesörün kral olduğuna inanabiliyor musun?"

"Hiçbir şeye inanamıyorum," dedim.

"Belki de sadece ayak uydurmalıyız. Yani tehlikeli bir şey yok hatta herkes iyi ve nazik. Kendime ait kocaman bir oda ve her dediğimi yapmaya hazır bir peri kızım var."

"Sana bir şey anlattı mı, şu peri kızı, ondan bir şey öğrenebildin mi?"

"Anlatmasına gerek yok. Evren bizim sandığımızın ötesinde, bunu yıllardır anlatmaya çalışıyorum sana." Azarlarcasına yüzünü kırıştırdı. "Nova, başka bir boyuttayız. Görünenin ötesindeyiz."

"Yani her şeyi öylece geride bırakacağız öyle mi?" diye tısladım.

"Bilmiyorum." Elbisesini düzeltirken ona çabuk alışmış gibi görünüyordu. "Bir yanım bir şeyler yap diyor ama ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok, diğer yanım yıllarca kimsesiz bir yoksuldun şimdi sahip olduklarının keyfini çıkar diyor. Belki de bu hak ettiğim hayattır."

Kendi açısından makul olabilirdi ama ben kimsesiz değildim ve ait olduğum hayatın bu olmadığına emindim.

"Şiiişt, susun artık Lordlarımız geliyor."

Lala yine bir anda yanımızda belirdi, ağzımı açmak üzereyken kapattım ve efsunlu girişe döndüm. Diğer küçük periler de muhtemelen hizmet ettikleri yeni melezlerinin yanına dönmüştü. Hepsi aşağı yukarı aynı görünüyordu.

"Ateş Krallığı Ishası, Lord Daren, aynı zamanda kralımızın oğlu ve Leydi Ariana'nın eşi olmaya hazırlanıyor. Leydi Ariana kuvvetli bir şaman ve Ruh Toplayıcısı'dır. Majesteleri Amon yıllar önce onu vaftiz ederek himayesine aldı." Lala bilmem gerekenleri kulağıma fısıldarken kapıdan ilk giren yirmi beş yaşlarındaki adama bakıyordum. Yaşların burada bizim diyarımızda olduğu gibi olmadığını biliyordum, onlar ölümsüzdü sonuçta. İçten içe güldüm, bin yaşında bile olabilirlerdi ve bu aslında ürkütücüydü. Uzun boylu ve yapılıydı. Üzerinde bordo bir pelerinle giriş yaptı. Kuzgun gibi siyah saçları büyük avizelerin altında parladı ve köşedeki masada sağa sola bakmadan doğruca yerini aldı.

"Arkasından gelen Hava ve Nefes Krallığı Ishası, Lord Sina."

Merakla, hafifçe doğrularak ona da bakmaya çalıştım ama yanında şövalyelerle giriş yapmıştı. Üzerinde gümüş rengi bir pelerin vardı, siyah çizmelerinin ve sarı saçlarının dışında bir şey görememiştim. Yürürken ağırdan aldı ve etrafı seyrederek oyalandı, gözleri diğerinin aksine hepimizin üzerinde acelesiz bir şekilde dolaşırken nefesimi tutuyordum. Birkaç saniyeliğine bizim olduğumuz tarafa baktı.

"Seni arsız yalancı, herkes duyacak feryadını!"

Bir anda yerimden hafifçe sıçrayarak arkama yaslandım. Ayzer'in gözleri beni bulduğunda iyi olduğumu söylercesine omuz silktim.

"Nasıl oluyor da yönetici grup ateş değil toprak oluyor?" diye kendi kendime mırıldandım.

"Asıl soru," dedi Ayzer ortaya doğru. "Toprak Sarayı'nın oğlu neden Ateş Sarayı'nın Lordu."

"Annesi ve kralımız evliydi, annesi ölünce saray Daren Lorduma kaldı." Bunu onun yanında uçup duran peri kızı söylemişti.

"Annesi nasıl öldü?" diye sorduk bir ağızdan. "Ölümsüz olduğunuzu sanıyordum," diye ekledim.

"Yok edildi."

"Neden?"

"Çünkü bir sarayın Lordunu öldürmek bununla sonuçlanır. Ateş leydisi kendi babası olan Ateş Lordu'nu öldürdü."

"Neden?" diye yeniden sordum.

"Bilmeyiz ve merak etmeyiz. Aklınız varsa siz de öyle yapın."

"Seni bu topraklarda görmek ne güzel," diyerek Amon da içeriye girdi peşlerinden. Doğrudan Hava Lordu'na yürümüştü.

"Hasat vaktini kaçırmak istemem," dedi Hava Lordu Sina. Etraf çok kalabalıktı, sadece biz yeni gelen melezler değil, Alfinler, çok güzel yaratıklar, muhafızlar, şövalyeler, periler ve cinler de vardı. Ama ikisinin karşı karşıya gelmesiyle herkes sus pus olmuştu.

Hava Lordu kralın önünde herhangi bir selamda bulunmadı. Dik ve sabit duruyordu, yüzünü seçemiyordum ama mimiksiz olduğunu görüyordum. Bir heykel gibi karşısında dikilmişti. Bir an kaçarak uzaklaşmam gerektiğini düşündüm. Bu ikisinin birbirinden hoşlanmadığına emindim. Büyü bir şekilde her yerdeydi ama karşı karşıya geldiklerinde şiddetini artırmıştı. Kokusunu alabiliyordum, sanki dilimi uzatsam tadına bakabilecektim.

Hava Lordu korkuyor gibi görünmüyordu hatta oldukça ukala bir tavır takınmıştı. Amon ona gülerek karşılık verdi.

"Buna memnun oldum."

Hava Lordu Sina oldukça zarif ve sakin bir şekilde onun için ayrılmış işlemeli ve şık koltuğa doğru ilerlerken sıradan bir hareketmiş gibi parmak boğumlarını okşuyordu.

Elemental diyarının kralı, "Hepinize iyi akşamlar çocuklar," dedi eski bir alışkanlıkla. Uğultu birden derin bir sessizliğe döndü. "Şaşırmış olmanız oldukça normal ama birçoğunuzun olup bitenlere kolayca uyum sağlayacağınıza inanıyorum."

Bu bir tehdit miydi yoksa abartıyor muydum? Oysa ki bu adamı feci şekilde severdim. Bana daima anlayışlı ve bilge biri gibi gelirdi. Yurtdışından transfer olduğunu duyduğumda çok heyecanlanmıştım, geldiği günden beri onunla sayısız kez aynı masaya oturmuş ve sohbet edebilmiştik şimdi ise bakışlarında değişik bir şey vardı. Fularını ve kemik gözlüğünü çıkarmıştı. Uzun toprak rengi saçlarını açıkta bırakmış, tuniğinin düğmelerini iliklemişti.

"Artık insan diyarında değilsiniz, ait olduğunuz topraklardasınız."

Dudaklarım, boğazım ve soğukkanlılığım kurumuştu. Kalabalığın iniltileri ve korku mırıltılarını bastırmak için gözlerine parlak bir ışık yerleştirdi.

"Yüzünüzdeki izler birer sigil. Sizlerin temsil ettiği gökyüzü gruplarını simgeliyor. Elemental diyarına ait olduğunuzu, onlar sayesinde yeni hayatınıza uyum sağlamakta zorlanmayacaksınız. Yaşadığınız haksız yıllardan sıyrılacak ait olduğunuz toprakları bereketlendirecek, gerçekte olduğunuz kişi olacaksınız. Diğer bir deyişle gökyüzü işaretlerinize göre gruplandırılıp yeteneğinize göre ayrıştırılacaksınız." Ellerini birbirine yapıştırdı. "Bundan sonra hepiniz bizim gözetimimiz altında eğitilip ileri seviyede Alfinler veya Üfleyiciler olacaksınız." Sesi tok ve nazikti ama güven vericiliğini yitirmişti. Daha çok emir veriyor gibiydi.

Üfleyici de ne demekti, bizi birer falcıya dönüştürmeyeceklerini umdum.

"Sizler yetenekli ve farklı çocuklarsınız. Havayı kontrol edebilir, toprağı oynatabilir, suyu akıtabilir ve ateş yakabilirsiniz."

Tamam, bu biraz etkileyiciydi ve kalabalığın çoğu da böyle hissetmiş olmalı, saçma bir alkış törenine döndü. Yüzümü kaşıyarak onlara

baktım, birkaç saat önce yaşanılanları neredeyse unutmuş görünüyorlardı. Krallık mı, Tanrım iki binli yıllardaydık ve ben demokrasiye inanıyordum. Ayzer yanımda huzursuzca kıpırdandı.

"Senin izin hâlâ yok," diye fısıldadı kulağıma. Elim istem dışı elmacıkkemiğimin üzerine gitti. Şakağının hemen üzerinde belirgin bir şekilde turuncu dairenin içinde bir yuvarlak ve ters yay şeklinde boynuz belirmişti. *Boğa burcu.*

"Senin yüzün sanki bir şey ısırmış gibi kesik kesik bir iz var..." Elim yeniden yüzüme gitti. O kişi her kimse beni sınıfta kenara çektiğinde kulağıma bir şeyler fısıldamıştı, belki o da beni kolumdan sürükleyenler gibi ya da koridorda diğer öğrencileri uyutanlar gibi bir tılsım yapmıştı. Ama neden?

"Bir kozmik olayın ortasındasınız, size söyleneni yaptığınız sürece diyar sizi kabul edecek. Evren sizinle temas edecek. Doğa size yol gösterecek. Gökyüzü sizi seyredecek." İnsani bir alışkanlıkla öğrencilerin birçoğu onu alkışladı. İtiraf etmek gerekirse adam hâlâ konuşmayı biliyor ve bir anlığına da olsa kendinizi kaptırıyordunuz. Sonunda masasına oturup bakır kadehini kaldırdı ve ziyafeti başlattı.

"Bazı çürükler var," dedi Hava Lordu herkesin duyabileceği şekilde. Başı benim oturduğum yöne doğru büküldü. "Onlarla ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Sence ne yapmalıyım?" diye karşılık verdi Amon.

Herkes daha derin bir sessizliğe bürünmüş, Ayzer elimi tutmuştu.

"Bence çürüklerden kurtulmalısın babacığım." Hava Lordu'ndan önce konuşan Ateş Lordu oldu. Ariana yanına gittiğinde yüzünde güller açıyordu. Daren'in yüzünde de mimik yoktu ama sinir bozucu bir bakışı vardı. Toprak kralının oğlu ve vaftiz çocuğu. Ne manzara ama... Bunun yasal olduğuna bile emin değildim.

"Belki de onu Kerberos'a vermeliyim, ziyafet bu gece herkesin hakkı." Yüzünde daha önce hiç şahit olmadığım vahşi bir ifade peyda oldu, ölümcül bir sırıtış, rahatsız edici bir gölge ve kulak tırmalayıcı bir çağrıydı bu.

"Seni aptal yalancı, göster artık yüzünü koru ondan kendini!"

"Kerberos'un bile onu istemeyeceğine eminim." Daren heyecan dolu bir gülümsemeyle Amon'a başını salladı. "Ama benim işime yarayabilir."

"Bana verebilirsin, bir melez bu sıralar dikkatimi dağıtabilir." Sina'nın bakışları eğleniyor gibi değil bir an önce bitsin bu şey der gibi dalgındı.

"Çürükler daima olduğu gibi hizmet etmek için ayrılacak." Ariana zarifçe ayağa kalkıp muhafızlara başıyla emir verirken kimse onu durdurmuyordu. Benim gibi olan çok fazla kişi yoktu, zırhlı adamların salonun köşesindeki masaya doğru ilerlediğini gördüm. Saraya gelirken birileri bundan bahsetmişti, Ruh Toplayıcılarının yaptığı ayinden sonra izleri silinenlerden. Benim onlardan tek farkım yarım yamalak beliren izin hâlâ elmacıkkemiğimin üzerinde duruyor olmasıydı.

"Lordlarım..." Ariana, Sina ve Daren'e doğru başını eğdi. "Ekselansları." Amon'un önünde bir reverans yaptı. Amon buyururcasına eliyle işaret edince kadın doğuştan gelen bir zarafetle öne çıktı.

"Diyarımıza kabul görenlerin atalarımızı ve tarihimizi onurlandırması bir gelenektir. Beni takip edip kral mezarlıklarına şükranlarınızı sunmanızı istiyorum. Diyara alışma sürecinizde eşlik edeniniz ben olacağım. Hava, Toprak ve Ateş tılsımları size rehberlik edecek." Ellerini ayağa kalkmamızı istercesine havaya kaldırdı. Periler kulaklarımıza fısıldadı. Ayzer harekete geçmese ben oturmaya devam edecektim ama muhafızlar benden önce davrandı.

"Öncelikle Üçüncü Gök, Venüs Feleği ruhları." Muhafızlar beni durdurup Ayzer'in geçmesi için öncelik tanıdı. Onunla birlikte yüzünde Boğa ve Terazi sigilleri olanlar arkadan ön taraflara doğru getirilip Ariana'nın peşinden ilk gidenler oldu. Hepsi tamamlandığında muhafızlar, "İkinci Gök, Merkür Feleği ruhları," diye yüksek sesle duyurdu. İkizler ve Başak burçları sigilleri heyecanlı ayak sesleriyle grubun arkasından gitti.

"Yedinci Gök, Satürn Feleği ruhları." Kova ve Oğlak burcu olan sigiller yoluna devam etti. Zihnimde toparladığımda bir sıralama olmadığını önceliği Toprak Sarayı'na ait olanlara verdiklerini fark ettim. Bu düpedüz adam kayırmaydı ve bu diyar adaletten bahsediyordu.

Ayinde izleri silinen yedi kişiyle birlikte sona kaldığımızda salon tamamen boşalmıştı. Kalabalığın ardından görememiştim ama Lordlar da artık yerinde değildi. Muhafızlar bizim de katılmamızı ve diyardan ve atalarımızdan af dilememiz gerektiğini söylediğinde karşı çıktım ama

artık yapay nezaketlerini bile bir kenara bırakmışlardı. Ben öfkeliydim, diğer yedili mutsuz ve hüzünlüydü. Başlarına ne geleceklerini bilmiyorlardı ama ben başımın belada olduğunun farkındaydım.

Koridoru aşıp bahçeye çıktık, bambuların arasında bir süre yol aldıktan sonra kalker kayalara oyulmuş anıtmezarlarına ulaştık. Diyarın havası açık alanda beni daha hızlı çarpıyordu ama yapının güzelliği de bir o kadar şok ediciydi.

"Arkadaki geçitlerden içeriye gireceğiz ve tünelleri takip edeceğiz," diye açıkladı muhafızlardan biri nezaket göstererek. Kimse karşılık vermemiş ya da ses çıkarmamıştı.

Diğer muhafız, "O tünellerden hoşlanmıyorum," dedi nöbet arkadaşına. "Kapıların ardındakilerin seslerini duyuyorum."

"Kapılar aşağıda," diye karşılık verdi. "Onları duyman mümkün değil." Alay ederek güldü. Ama konuşmaları bana bir umut vermişti bile. Kapılar ve ardındakiler...

Dik yamaçlı uzun bir duvar gibi görünen kalker kayaların etrafında dolandık, aşınmış boşluktan eğilerek içeriye girdiğimizde rutubet kokusu burnumu sızlattı. İçerisi muhafızlar meşalelerini yakana kadar tamamen sessizdi. Kayalara oyulmuş yollardan dönerek merdivenleri tırmandık. Her şey doğal halini korumuştu, Alfinler hakkında kötü düşünebilirdim ama tarihî eserin önemini bildikleri açıktı. U şeklindeki bir koridordan geçtiğimizde kayalık tavanlara işlenmiş işaretlerin gölgesi yüzümüze düşüyordu.

"Bunların anlamları ne?" diye sormadan edemedim. Yabancı harfler, geometrik şekiller, birbirinin üzerine belli bir düzenle çizildiği belli karmaşık semboller.

"Yıldızlar Tanrı'nın harfleridir. Okur, işler ve yönümüzü buluruz." Daha nazik olan muhafızın sözleri zihnimdeki bunca yıldır seyrettiğim gökyüzü görüntüleriyle birleşti. Tavanı seyrederken birkaç takım yıldızını tanıdım ve onları hayalet iplerle birbirine bağlayabildim.

Açığa vardığımızda içeride olmanın hayretiyle kendi etrafımda döndüm. Birçok yol dönmüş ve tünelden geçmiştik ancak ne zaman içeriye

bu kadar girdiğimizi anlamamıştım ve geri dönüş yolunu bulmam mümkün değildi. Devasa bir kayanın ortası oyulmuş gibiydi, kenarında sonunu göremediğim bir tepeye uzanan merdivenlerin ortasındaydık. Aşağı iniyor ve yukarıya çıkmaya devam ediyordu. Virajlı bir yol kıvrımını anımsatıyordu. Duvarların üzeri odacıklara ayrılmış şekilde oyuluydu, atalar orada uyuyor olmalıydı. Biz çürüklerin bu kadar yaklaşması uygun bulundu, diğerleri iki ya da üç kat yukarıdaydı.

"Doğduğum toprakları, gerçeği, ait olduğum diyarı, kendi bedenimi ve atalarımın miras bıraktığı zihnimi hatırlamak için huzurunuza çıkıyorum. Dönüşümümü tamamlamak, yoluma varmak için niyet ediyorum. Sevgi ve bağlılığım diyaradır, ruhum gökyüzüne ait ve sadıktır. Fiziksel dünyamdaki kimliklerimden sıyrılıyorum, gördüklerim yanılsama, duyduklarım yalandı, onlar için görünmezim ama gördüklerimin ötesindeyim. Eski olana veda ediyor, yeni olana kapılarımı açıyorum. Kabuğumu kırıp öz benliğimi kadimlere sunuyor bana rehberlik etmeleri için yalvarıyorum."

Ariana'nın komutuyla tüm öğrenciler hep bir ağızdan aynı cümleleri tekrar ediyordu. Sesleri kayalıkların arasında yankılanıp tekrar tekrar bize dönerken sihir etrafımızı sardı. İlahî bir dalga seslerine katıldı. Daha yüksek sesli ve daha tılsımlı oldu. Bir rüzgâr esti, meşalelerinin alevleri yükselerek yanmaya başladı, üstüne bastığımız toprak hareket etti, taze bir hayat kokusu içimize doldu.

"Yeniden doğuşumu kabul ediyorum." Ariana'nın tüm diyarda yankılanan son cümlesini tekrar ettiler. Benim dışımdaki herkes bu kutsal âna kendini kaptırmıştı, içlerinde hissettiklerini görebiliyordum, belki de aynı his beni de tetikliyordu ama başka bir kalkan onu durduruyordu. Daha çok itti, zihnimdeki bir şey kelimeleri reddetti. Boşluktan faydalandım ve beni iten sesi dinledim. Merdivenlerden aşağı doğru koşmaya başladım.

4. BÖLÜM

Alçaklar ve Yüksekten Korkanlar

Seremoninin yankıları devam ediyordu, elbisenin eteklerini kaldırıp daha hızlı koşmaya başladım. Nereye gideceğimi bilmiyordum ama muhafızların bahsettiği kapıları bulabilirsem en azından bir şansım olacaktı, bana yardım edecek birileri çıkardı belki. Buradan çıkmak istiyordum, bildiğim tek şey buydu.

Sesler sustu, seremoni tamamlandı. Fısıltılar duyuldu, yokluğum muhafızlar tarafından anlaşıldı. Omzumun üzerinden geriye doğru baktım, onlarla arama hatırı sayılır bir mesafe bırakmayı başarmıştım. Bunun verdiği cesaretle daha hızlı koşmaya başladım. Başımı yeniden çevirdiğimde gördüğüm şeyle birlikte hızımı aniden azaltıp durmak için hamle yapınca neredeyse yere düşüyordum. Tam karşımda alevlerle çevrilmiş bir duvar belirdi. On saniye önce orada olmadığına yemin edebilirdim.

Bir kahkaha, içine zorla atıldığım bu dehşete eşlik etti, gözlerim bu defa etrafımda bir çember çizerek dönmeye başlayan alevlere kaydı. Beni bir fare gibi köşeye kıstıran yangından kaçacak bir yerim yoktu. Çemberin içinde tüm heybetiyle birlikte o belirdi. Amon'un oğlu olan Lord. Ateş Lordu. Boyu başımı kaldırmamı gerektirecek kadar uzun ve omuzları genişti. Pelerini alevlerden etkileniyor gibi görünmüyordu. Yarısı zaten ateşin içindeydi. Bütün bunlar akıl almaz bir illüzyon gibiydi.

"Yolunu mu kaybettin?" diye kaba ve esrarengiz bir fısıltıyla mırıldandı.

"Evime dönmem gerek." Soluk soluğa fısıldadım. Sözlerim onu bir anlığına duraksattı. "Uzak dur benden," diye devam ettim.

"Yoksa ne olur?" Bana doğru bir adım attı. O kadar yakındaydı ki geriye kaçmak için attığım minik bir adım bile beni alevlerle burun buruna getiriyordu. Gözlerim dolmuş, kalbim boğazımda atıyordu. Sinirlenmiş ve korkmuştum, tek istediğim evime dönmekti.

Derin bir nefes verdi. "Senin için dünyada artık bir hayat yok. Tanıdığın hiç kimse seni hatırlamıyor. Geri dönsen bile hatırlamayacak. Ama dönemezsin, kalkan kapandı. Burada yaşamanın bir yolunu bul ya da öl." Şüpheyle bana bakan gözleri beklenti doluydu. Benden ne yapmamı ya da ne söylememi umuyordu bilmiyorum ama ben pek akıllı biri sayılmazdım. Sessizce ve ağlamamak için direnen gözkapaklarımla, hırsla ona bakmayı sürdürdüm. Bir şey söylemeyeceğimi anladığında gözlerini alevlere çevirdi, sadece bakması bile yeterli olmuştu, tenimi yakan alevlerin dansı yavaşça son buldu. Önce benim arkamdaki daire silindi ardından yuvarlak çizerek onun etrafındaki de söndü. Ateşten çember söndüğünde artık herkesin gözleri beni seyrediyordu.

Benim için hâlâ bir profesör olan Amon'a doğru, "Size hizmet etmeyeceğim," diye bağırdım. "Ben köle değilim." Ve tarihin tozlu sayfalarında yaşanılanların aksine asla size boyun eğmeyeceğim.

"Bir isyankâr," dedi Hava Lordu Sina kaşlarını kaldırarak. "Gitgide daha ilgi çekici oluyor. Onu kesinlikle ben almalıyım." Tavrı iyice sinirlerimi tepeme çıkarıyordu. Nasıl olurdu da bir insandan bir eşyaymış gibi bahsedebilirlerdi.

"Satın alacağınız ya da el koyabileceğiniz bir şey değilim ben."

"Yüzündeki o belirsiz izle sıradan bir insandan başka bir şey değilsin," dedi Ateş Lordu Daren. "Bu da seni yalnızca bir köle yapıyor bu diyarda."

"Bir hizmetliye ihtiyacınız varsa parmağınızı şıklatıp daha çok peri yaratmalısınız. İnsanlar sizin malınız değil. Burada istenmiyorsak bizi kendi diyarımıza geri götürün."

"Geri dönüş yok," dedi Ariana.

"Uzun zamandır böyle komik bir şey seyretmemiştim." Bir kedi gibi kıstığı mavi gözleriyle bana bakan Ateş Lordu genişçe gülümsedi.

"Burada vâris olabilecek onlarca kişi varken gecenin popülerinin bir çürük olması..." Amon ürkütücü bir şekilde bana döndü. "Her şekilde sıyrılmayı beceriyorsun değil mi Nova!" Samimiyetten ve içtenlikten yoksun ama vahşi bir heyecan dolu sesi karşısında neredeyse sinmiştim.

Seni aptal yalancı, kimse bulamayacak hiçbir parçanı...

"Sana," dedi iğrenir gibi başını yana yatırarak, "burada bir hayat vaat ediyorum ama sen bana saygısızlık yapma cüretinde bulunuyorsun."

"Benim zaten bir hayatım vardı!" dedim bu defa bastıra bastıra.

"Her zamanki insanlar." Bir kat aşağı inerken öfkesi gözle görülür biçimdeydi. "Yine bizden üstün olduklarını düşünüyorlar, aynı hoşgörüsüzlük, saygısızlık, bu kibir!" Çizmeleri taştan zemini adeta dövüyordu. "Başka bir isyan daha!" Yanıma kadar geldiğinde soluğumu tutmuştum. Gözlerindeki o şiddet artık sessiz kalmam gerektiğinin bir işaretiydi.

"Bırakın aşağı insin," dedi.

"Bundan emin miyiz?" diye sordu Ateş Lordu.

"İnsin ve aradığı şey neyse onunla yüzleşsin." Bunu eğilerek gözlerimin içine bakarak söylemişti. "Şimdi hoşgörümüzü ziyan eden bir insanın başına geleceklerini yaşamanın vakti." Sesi birden öyle bir hal aldı ki herkesin yerinde doğrulduğunu fark ettim. Profesör Amon gitmiş yerine kral gelmişti. Dersi dinlememizi değil ona itaat etmemizi istiyordu. Tüm söylenenlere inanamayarak bakıyordum ama kimsenin elinden bir şey gelmeyeceğini biliyordum. O saniye herkesin de bunu anladığını hissettim. Onlara karşı yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Kalkandan çıkmak artık imkânsızdı. Bize artık istediklerini yapabilirlerdi.

"Dünya yok olurken birilerinin kurban verilmesi gerekiyor ki yeni doğanlar kime itaat edeceklerini unutmasın." Amon'un bakışları da kelimeleri kadar keskindi.

Herkes derin bir dalganın altında kalmış gibi nefesini tutuyor ve birinin onları tutup çekmesini bekliyordu. İyi haber, dalga onları yutmayacaktı ve kötü haber o dalga yine beni vuracaktı. Gözlerimiz bir daha Ayzerle hiç kesişmedi, bu gibi anları olduğundan daha zor hale getirmezdik. Ne-

ticede benim için öne atlamasını beklemiyordum, bu bencillik olurdu, arkadaşlık ilişkilerini mahveden de bu tür bencillikler olurdu.

Son âna kadar sakinliğimi koruyabilmeyi umuyordum ama neyle karşı karşıya olduğumla ilgili de en ufak bir fikrim yoktu. Belki de tüm bu Elemental saçmalığı beynim için o kadar gerçekdışı kalıyordu ki bilinçaltım tehlikede oluğumu reddediyordu.

"Seni küçük yalancı, kurtar aptal başını."

Bir sihir halkası yeniden etrafımda dönmeye başladı ama artık onu benden başka kimsenin görmediğini ve duymadığını biliyordum. İçinde benim de bulunduğum garip şeyler olduğunu bildiğim gibi. Soru işaretleri ve bilinmezlik her zaman bela getirirdi. Yine de itilerek aşağıya doğru inmeye devam ettim.

Su Krallığı'na ne oldu?

Muhtemelen ölüme giderken aklımdaki tek soru buydu. Onlara doğum tarihimi doğru şekilde versem, okulda karşılaştığım kişiden bahsetsem ne değişirdi? Hayır, sağduyuma güvenecek ve neyle yüz yüze olduğumu kendi gözlerimle görecektim. Akıllı biri olmadığımı biliyordum, akıllı biri olmak için uğraşmazdım ama kesinlikle dik kafalıydım ve ne olursa olsun hayatımın benim seçimlerimle şekillenmesini isterdim, başkasının karar verdiği krallık benim seçtiğim bir kulübeden ne kadar iyi olabilirdi ki?

Merdivenleri indikçe yalnızlaştım, meşalelerin alevleri bile yolumdan çekildi. Neredeyse soluksuz bir karanlığın içindeydim. İyi haber ve kendi haneme bir artı, karanlıkla baş etmeyi iyi biliyordum. Karanlıktan diğerlerinin etkilendiği kadar etkilenmiyor hatta huzur buluyordum.

En aşağıya, zemine inmiştim. Başımı yukarı kaldırdım bir müsamere izler gibi herkes başını eğmiş neler olacağını görmek için bekliyordu. Meraklı oldukları için onları suçlayamazdım. Neticede babam bir diplomattı ve politikanın işleri nasıl acımasızca çözdüğünü hepimiz duyardık. Başıma gelecek şeyi herkesin görmesini istiyordu majesteleri. Görmelerini ve ondan korkmalarını, korkup itaat etmelerini.

Kendi etrafımda döndüğümde buranın sadece korunan bir tarihî yapı olacağını düşündüm ama gerçek anlamda kaya mezarlıklarının ortasındaydım. Dağların içine oyulmuş uzun ve geniş bir tapınaktan farksızdı.

Bazı inanışlara göre mezarlık ne kadar yüksek olursa ölüler Tanrı'ya o kadar yakın olurmuş, başımı kaldırdığımda gözlerimin seçemediği bir tavan görüyordum. Çok yüksekti ama Tanrı'nın gökyüzü olduğuna inanan bu yaratıklar için bunu garipsemeyecektim. Buralarda gerçekten birilerinin gömülü olduğu gerçeği ise daha ürkütücüydü. Onlarca deliğin olduğu sert ve koyu renk, kaygan görünen kayalık duvarlar metrelerce yukarıya kadar uzanıyordu. Sık çekmeceleri olan devasa bir dolap gibi.

"Seni güzel yalancı, onlar bulmadan sen itiraf et yalanını."

Başımı iki yana sallayarak zihnime dolan sesten uzaklaşmayı denedim. Bir saniye sonra meşaleler alev aldı ve siyah gri kayalar loş bir ışığa maruz kaldı.

Etrafımda bir boşluk, en azından beni kapılara çıkaracak bir tünel arıyordum ama karanlıkta, meşale alevlerinin altında bile görebildiğim tek şey balçığa bulanmış bir bataklık ve ardındaki duvarlardı.

Bu gerçekten harika, başını nasıl belaya sokacağını iyi biliyorsun kızım.

Dizlerim titremediği için kendimle gurur duyarak yapabileceğim en iyi hamleyi yaptım ve sırtımı bir kayaya yaslayarak duvar boyunca ilerlemeye koyuldum. Hareketime bazılarının güldüğünü işitmek canımı sıkmıştı. Onlara göre eminim boşa uğraşıyordum ama en azından denemeye inanıyordum.

Aşağıdan karanlık bir hırıltı geldiğinde ilk kez korktuğumu hissettim. İlk kez gerçek olduğunu hissettim. Sesin yine zihnimden geldiğine inanmak istedim ama kokusu sesten daha baskın şekilde ulaştı ve ilk saniyede midemde olan her şeyi dışarıya çıkardım. Dizlerimin üzerine düşmüş ve bataklık çamuruna bulanmıştım, kusmuk şu an dert edeceğim en son şeydi.

"Yapabilirsin, çık oradan!"

Ayzer'in sesini duyduğumda doğruldum. İçinden bana çok öfkeli olduğunu tahmin ediyordum. Hayatımız boyunca, çocukluğumuzdan beri taşkınlık yapan ve bela çıkaran ben olmuştum. Ayzer hep uyumlu olandı, başımıza açtığım belaları toplayan kişiydi. Başka bir diyarda bile değişmediğimizi görmek gülünçtü ama onun sesini bile duymazdan geldim. Kahrolası kapılar. Burada olduğunu söylemişlerdi.

Kayalıktan tutunarak yeniden ayağa kalktım, ellerim ve dizlerimin büyük bir kısmı balçıkla sıvandığı için tutunmak artık daha zordu. Nem ve yosun kayalıkları ele geçirmişti, tırmanma çabasının anlamı yoktu.

Yine de denedim.

"Daren, aptallığının seni buradan çıkarabileceğini düşünüyor, eğer öyle olursa hayatta kalmana izin verilecek." Amon tüm uğultuyu susturacak şekilde bana doğru seslendi. Önce ona, sonra Daren'in kızıl mavi bir alevle harelenmiş gözlerine baktım. Uzaktaydım, çok uzaktaydım ama onları gördüm. Nasıl kötü olduklarını, nasıl oyuncu olduklarını ve kölelik için çırpındığını, küçük görmeyi, her şeyi o alevli ateş çemberi gözlerinde gördüm.

Bulduğum oyuklardan içeriye giriyor ve bir tünel bulmayı umuyordum.

Kötü haber, burası bir paradokstu. Cehennemden çıkış olmaması gibi. Sadece yanmam gerekiyordu ama ortada hiç ateş yoktu. Her birkaç metrede bir başka bir oyuk karşıma çıkıyordu, içine girmeyi ya da üzerine tırmanmayı deniyordum ama hepsi çıkmaz sokak gibi bir başka bir anıtmezarla bitiyordu. İçlerinde lahitler, mezar taşları, sütunlar ve birileri tarafından bırakılan eşyalar vardı.

Nefes almak için durduğumda etrafımı izledim. Girintili çıkıntılı başka bir oyuk aradım ama kayalıklar tırmanamayacağım kadar düzdü ve en iyi halimde olduğum söylenemezdi. Üzerimde aptal bir elbise vardı ve dirseklerime kadar çamura bulanmıştım.

Sonra o göründü.

Ne beklediğimden ya da beklemediğimden emin değildim ama çok daha fazlasıydı. Her şeyin çok daha fazlası.

Devasaydı.

Kömürden daha siyahtı, tüyleri bir kuzgun tüyleri kadar keskin ama aslan yelesi gibi uzundu. Aramızda henüz metreler vardı ama bu kadar mesafeye rağmen karşısında o kadar küçük kalmıştım ki yeni uykudan uyanmış gözleri henüz beni fark etmemişti bile. Yılan gibi bir kuyruğu tek hareketle çarptığı kayanın ortasında büyük bir oyuk açtı, bu mağaranın nasıl bu kadar döküntü olduğunun cevabını da almış oldum.

Tırnaklarımı duvara sapladım, bir faydası olmasa da sırtımı verdiğim

çamuru eşeleyip duruyordum. Kurulduğu yerden doğrulurken pençeleri balçığı birkaç kez kazdı ve metrelerce yukarıya fırlattı. O pençelerin üzerimde olduğunu düşündükçe tüylerim ürperdi. Her yer ölüm sessizliğine bürünmüştü. Amon, Kerberos derken şaka yapmıyormuş, bu gerçekten üç başlı bir cehennem köpeğiydi.

"Çalıştır aptal kafanı, tırnaklarınla kazı kapıyı."

Kırılan tırnaklarım pes etmeden duvardaki balçığı kazıyıp duruyordu.

Yarım ay şeklinde bir daire çizdiğimde köpek omurgasını uzatarak havayı kokladı.

Kahretsin.

Gözleri bir cehennem ateşiydi, yakmak için bakıyordu.

"Ara bul onu, biri açacak çalacağın kapıyı."

Bakışlarım ok gibi etrafta gezinmeye başladı. Köpeğin beni fark etmesi an meselesiydi. Belki aptallıktı ama zihnime fısıldayan sese kulak verip orayı kazmaya devam ettim. İçgüdüseldi. Her girişin bir çıkışı olduğuna inanıyordum. Labirentlerden kurtulmak her zaman zordur ama imkânsız değildir. Dahası her labirentin iki kapısı olmak zorundadır. Bu yüzden kazmaya devam ettim.

"Ne yapıyor bu?" diye sordu Alfinlerden biri. "Durduğu yerde tepinip duruyor."

Daha zalim bir ses, Daren, onu yanıtladı. "Kapıları arıyor."

Sesi alaycıydı.

"Ne kapısı?"

"Ölümsüzler diyarına gizlenmiş, yedi ölümcül günahın kapısı."

"Kapıyı açarsa ne olacak?"

"Kerberos'un karşısında kalsaydım diye dua edecek."

Koku önce beni buldu, köpeğin burnundan verdiği soluğun ölü ceset kokusu. Boynu metrelerce öteden yılan gibi kıvrıldı, üç başı birlikte bana dönüp gökyüzüne doğru haykırdı. Koşmaya başlamakla yetinmedim, uçurumun olduğu tarafa doğru koştum, peşimde olup olmadığını bilmiyordum, elbisenin eteklerini dizlerimin üzerinde tutarak boşluktan aşağı bırakmak üzereydim kendimi.

"Nova, dur!"

Kerberos tam karşımdan bana doğru sürünerek gelirken çaprazında duran Ayzer de bana doğru merdivenlerden koşuyordu. Ölümümü izlettikleri oyuktan aşağı atlayıp çamurun içine düştü.

Başımı iki yana salladım.

Ne yapıyordu bu kız?

Omzumun üzerinden arkama baktım, uçurum boşluğa.

Kerberos'un insanı kan nehrinde boğuluyormuş gibi hissettiren kötü soluğu enseme çarptığında saçlarımın savrulmasıyla bir adım daha geriye çıktım. Pençesini bana doğru kaldırdığında yere düşmüştüm, ellerimle destek alıp ona doğru baktım. Saniyeler vardı, cehennem ateşiyle göz göze gelip buz gibi suyun içindeymiş gibi titrediğimde Ayzer ikimizin arasına girdi.

Pençesi havada asılı kalan Kerberos'un bir başı Ayzer'e doğru hırladı ve iki yabani hayvan gibi durdukları yerde birbirlerine tıslamaya başladılar. Bir sihir çemberi etrafında parladı, bakır, turuncu ve yeşil tonlarındaydı. Bir çan sesi kaya mezarlıkların arasında yankı yaptı.

"Bu da ne?" diye sordu Alfinlerden biri.

"Bu," dedi Amon keyifli bir kahkahayla "Toprak vârisi."

Bakışlarım önce Amon'un onur duyan bakışlarına sonra Ayzer'in üç başlı bir canavar karşısındaki duruşuna, devasa köpeğin onun karşısında eğilerek ve hatta acı çeker gibi inleyerek geri kaçışına kaydı. Toprak vârisi... Ben bir çürüktüm ama o toprak vârisiydi.

Krallığın vârisi.

Derin derin soluklanarak sadece alkış tufanı içinde selamlanan arkadaşımı seyretmeye koyuldum. Tüm Alfinlerin tılsımı kalkmıştı, artık hepsi etrafı parlayan sigilleri, vücutlarına işlenen sembolleriyle vârislerini selamlıyorlardı.

Aralarındaki ayrımı henüz öğrenmemiştim ama bazılarının yüzlerinde sadece simgesel dövmeler varken bazılarının komple kaplıydı. Uzun tırnaklı ve uzun bacaklıydılar, ürkütücü bir güzellikleri vardı.

Ayzer'in gözleri değişmeye başladı, etrafında bir sis bulutu patladı, gözleri bir heyelan gibi bir girdaba kapıldı, sonbahar yapraklarının sarısı harelerinde uçuşup toprak kahvesiyle yankılandı.

Yalnızlık sanki beni kollarımdan tutup yukarı çekmişti.

Lordlar ayağa kalkıp eşi olabilecek vârisi selamladı. Kuzgun siyahı saçlarıyla Ateş Lordu Daren gölgelere, karanlığa, alevlere dönüşmüştü, gözleri volkanik bir patlama gibiydi. Sina gururlu ve hayranlık dolusu gri bakışlarına bulutları sıkıştırdı, sarı saçları kulaklarının ardına sıkıştırılmış bir kuğu gibi zarafetle dolmuştu. Rüzgar o tutamları uçuşturdu.

Herkes artık dizlerinin üzerindeydi.

Ayzer ise onlara sırtını dönmüş önümde, benimle aynı hizada eğilmiş tıpkı benim gibi dizlerinin üzerine oturmuştu.

"İyi misin?" diye sordu herkesi yok sayıp.

Başımla onayladım. İstemsizce gülümsemiştim. "Senin onlardan daha fazlası olduğunu biliyordum." Herkesin konuşmamıza şahitlik etmesi ikimizin de umurunda değildi.

"Kendini yabana atmamalısın Nova." İkimiz de, konuşmaya başlayan Amon'a doğru döndük. "Seni ve o kışkırtıcı mavi gözlerini gördüğüm ilk andan itibaren kim olduğunu biliyordum."

Tek kaşımı kaldırdım. Benim için de havalı bir seremoni olsun isterdim açıkçası.

Ama o devam eden cümlesini iğrenir gibi bir ifadeyle sarf etti. "Artık bir şey ifade etmeyen Su Krallığı'nın vârisi."

Büyük bir şaşkınlık uğultusu mağaranın içinde yankılanınca kulaklarımı kapatmak zorunda kaldım. Bu biraz önce verdikleri tepkinin tamamen zıttıydı. Heyecan veya saygıdan yoksun. Aşağılayıcı, tiksinti ve uğursuzluk dolu bir uğultuydu. Bana bakan gözler artık eğlenmiyor, yok olmamı istiyorlardı.

"Ben, ne?!"

"Yapma, sadece biraz eğlenmek istedim. Kerberos vârislere zarar veremez, senin su vârisi olduğunu ilk andan beri biliyordum." Kolunu üstün bir konum sağlamak ister gibi arkasından çıkarıp pelerinini geriye doğru savurdu.

Bakışları benimle alay ediyordu. Onları kandırmamın imkânı yoktu, doğum tarihimi gizlemem bile gülünç olmalıydı. Suya ait olduğumu biliyordu, bilmeyen hem de hiçbir şey bilmeyen bendim.

"İkisi de temizlendikten sonra odama getirilsin," diye emir verdikten sonra arkasını dönüp gitmeye hazırlandı. "Bu arada Sina, eski su vârisi Hava yanlısı çıktı. Bazı şeyler hiç değişmiyor değil mi?" Amon ona anlamadığım üstten bakışlarını sunarken Hava Lordu sadece kaşlarını kaldırıp bana baktı.

Periler bizi odamıza götürüp temizlenmemiz için acele direktifler verdiğinde tamamen sersemlemiş haldeydim. Korku ve yorgunluğun izleri kendini göstermeye başlamıştı. Lala bir şey söylemeden kendimi banyoya kilitledim.

Onların yemeklerinden yeme.

Onların sularında yıkanma.

Onların havasını soluma.

Onlardan biri olursun.

Ellerime, yüzüme, elbisenin dönüştüğü şekle baktım. Tüm bedenim çamura bulanmıştı ama umurumda değildi. Pislik içinde ölmeme izin verecekler ya da beni azat edeceklerdi. Ağlamakla, bağırarak öfkemi saçmak arasında sıkışmıştım. Delirmek üzereydim. Bunun bir kâbus olmasını umarak defalarca ellerimle yüzümü sildim, ölüm ve karanlığı tenimden sıyırmak ister gibi derimi kazıdım ama her şey hâlâ tüm gerçekliğiyle önümde uzanıyordu.

"Lordum seni bekliyor, acele et."

Yaslandığım kapıya tüm gücümle yumruğumu çarptım.

"Ben hiçbir yere gitmiyorum."

Dizlerimi kendime çekip alnımı yasladım ve usul usul ağlamaya koyuldum. Evime dönmem gerek. Evime dönmem gerekiyor.

Gece boyunca peri kızı bana ulaşmaya çalıştı ama ulaşamadı. Ne bir damla su içtim ne getirdiği yemekleri kabul ettim ne de oturduğum yerden kalkıp yüzüme bir damla su çarptım. Geçmişimle ilgili hiçbir şeyi unutup yeni bir yaşama alışmak istemiyordum. Bunu öylece kabul etmeyecektim. Diğerlerinin onlarda gördüğü iyi niyeti ben göremiyordum. Beni kenara ayırıyorlardı, işe yaramaz bir krallığın vârisi olduğum için hor görüyorlardı ya da alnıma bir çürük etiketi yapıştırıyorlardı. Sıkı

sıkı bağlı olduğum ailem beni böyle yetiştirmedi. Şımarık olabilirdim, aptal olabilirdim ama hiçbir zaman boyun eğen biri olmamıştım. Patavatsızdım, pervasızdım, delidoluydum ama öylece söyleneni yapabilen biri değildim. Bu da bir peri masalı değildi.

Bir sonraki gün peri kızı banyoya girdi, sihirli güçleri onları engellememe izin vermiyordu. Saatlerce dil döktü ama ellerimi kulaklarıma bastırıp reddettim. Açlık ve susuzluk boğazımı kavuruyordu ama minnet etmedim.

Gece kapıyı nihayet tanıdık bir ses çaldı. Ayzer diğer odadan bana seslendiğinde gözlerimi silip ayağa kalktım, istemsiz bir şekilde kapıyı açtım.

"Nova," dedi kaşlarını çatarak. Berbat haldeydim. Şimdiden çok zayıf düşmüştüm. Elim yüzüm kurumuş çamurla kaplıydı. Kirpiklerimde bile toprağın tortularını hissediyordum.

"Neden böyle yapıyorsun?" diye sordu. "Neden anlamaya çalışmıyorsun?" Elimden tutup beni lavaboya doğru sürükledi. "Kendini öldüreceksin."

Ellerimi ondan kurtardım, suyla ıslattığı parmaklarının bana dokunmasına izin vermeyecektim. "Sen belki öylesin," dedim altın kaplama musluktan su akarken. "Ama ben bu diyara ait değilim."

Yüzünden birçok şey geldi geçti.

Kapının ardında başka bir yüz daha belirdi. Kızıl bukleleri yüzünü kapatan Ariana çekimser bir şekilde bekliyordu.

"Sigili yüzünden," dedi Ayzer'e doğru. "Tılsım belirmediği için diyarla ters düşüyor. Nova kabul etmediği sürece diyar boyun eğmeyecek."

"Hiçbir şeye boyun eğmeyeceğim." Sesim kesik kesik çıkmıştı. Kız derin bir nefes aldı, makul olmak için birlikte cümleleri toparlamaya, beni ikna etmeye çalışıyorlardı.

"Onu dinle," dedi Ayzer.

"Sizler bu diyarda doğdunuz." Ariana odaya geçmemiz için kapıyı itip eliyle yatağı gösterdi. Ayzer elimden tutarak ben yatağa oturana kadar eşlik etti.. "Bunun kulağa doğru gelmediğini, akıldışı olabileceğini biliyorum ama bu diyarda daha büyük sorumluluklarınız var."

"Benim bu diyara karşı sorumluluğum yok."

"Sen bir vârissin."

"İşe yaramayan bir krallığın vârisi," diye düzelttim. "Bana böyle seslendiniz, şimdi diyarınıza hizmet etmemi mi istiyorsunuz?"

"İnsanların arasında yaşadığınız süre boyunca birçok süreçten geçtiniz. Sizi alıkoydular, sakladılar ve gerçekleri gizlediler. Ama insanlık son evresine yaklaşıyor, kendi sonunu çağırıyor. Sizler bu diyarda insanlık için bile çok şey yapabilirsiniz."

"Burada sahip olduklarınızı insanlarla paylaşmıyorsunuz." Kaşlarımı çattım, çocuk kandırmadığını anlamasını istiyordum.

"İnsanlara sadece paylaşarak yardım edemezsin."

"Bu diyar yaralı," dedi Ayzer koluma dokunarak. "Neler yaşadıklarını bilmiyorsun."

Ariana odanın içinde kederle yürümeye başladı. "Doğru. Diyar yaralı, bizler de öyle çünkü vârislerimize yüz yıl önce el koydular. Topraklarımız zayıf düştü."

"Su Krallığı'na ne oldu?" diye sordum doğrudan. "Diğer su melezleri nerede?" Bizimle birlikte getirilenlerin hiçbirini görmemiştim. Su grubuna ait hiç kimseyi görmemiştim.

"Ne mi oldu?" Amon odanın dışarıya açılan kapısının hemen önündeydi. Sesi hayret nidası içeriyordu. Ayzer ve Ariana onu duyar duymaz ellerini önünde kenetleyip başını eğdi. Onu görmek bana iyi gelmemişti. Bana yalanlarla dolu bir geçmişi ve güven duygusunu hatırlatıyordu. İçeriye girip komodinin üzerindeki seramik maşrapadan bir kadeh şarap doldurdu. "Kendimizi onlardan koruduk, insanları onlardan koruduk, onları onlardan koruduk." İkinci kadehi bana doğru uzattığında başımı iki yana salladım.

"Koruduk derken ne demek istiyorsun?" Karşısında dimdik durmaya çalışıyordum ama her an düşüp bayılacakmış gibi rahatsız hissediyordum.

"Ateş, Toprak, Hava... Hepsinin ne yapacağını bilirsin... ama su seninle oynar, su seni hapseder, su delirtir ve deliler toplumda barınamaz."

"Onları yok ettiniz," diye fısıldadım.

"Kendi kendilerini yok ettiler," diye araya girdi Ariana kibirle. "Su başına buyruktur."

Bakışlarım ona doğru döndü ama yüzünde tanımlayabileceğim hiçbir şey yoktu. Tüm bu söylenenlerden ne anlamalıydım ki? Bir uyarı mı, bir tehdit mi... Beni de mi yok etmek istiyorlardı ama bunu zaten iki gün önce açıkça göstermişlerdi. Ben o cehennem çukuruna bu diyardan kaçmak için inmiştim ama o ölmemi istediği için beni oraya itmişti.

"Ama Nova zarar görmeyecek değil mi, o bir vâris." Ayzer kilit soruyu sorduğunda Ateş Lordu Daren de içeriye girdi. Onunla birlikte alevler ve gölgeler de etrafta dolanmaya ve hareket etmeye başladı. Bu ürperticiydi.

"Hayır, görmeyecek ama bana kolyenin nerede olduğunu söylemen gerekiyor Nova. Biz aynı taraftayız." Amon'un sözlerinin üzerine Ayzer'le göz göze geldik, başıyla beni onayladı. Ben yokken ne konuşmuşlardı bilmiyordum ama Ayzer aptal biri değildi, Amon'a güvendiyse geçerli nedenleri vardır. Başka bir plan yapmamın zamanı gelmişti. Onlardan ne kadar çabuk kurtulursam diyarın içinde dolanıp bir kaçış yolu arayabilirdim. Bundan vazgeçmeyecektim.

Dudaklarımı birbirine bastırdım, kolyenin bütün bunlarla ne ilgisi vardı bunu da bilmiyordum. O bana annemden kalan bir armağandı sadece ama büyükbabamın onun atalarımızdan kaldığını söylediğini hatırlıyordum. Ben bir vârissem ve bu saçmalıklar gerçekse ki maalesef tüm inkâr etme çabama rağmen öyle görünüyordu, bu atalarımın kanında Alfin genleri olduğunu gösteriyordu. Belki de onlardan kalma bir kolyeydi.

"Bilmiyorum," dedim. Elim ararmış gibi boş boynuma uzandı. "Olaylar patlak verdiğinde okulda biri benden çaldı."

"Sina'nın işi olmalı!" Ariana pencerenin önünde öfkeyle bir tur attı. Bu beni epey şaşırtmıştı, Hava Lordu'nun benimle ne derdi olabilirdi ki?

"Su Krallığı topraklarımıza saldırdığında hepimiz habersizdik ama Hava onlarla birlik içindeydi, o zamanlar krallığın yönetimi Su Lordu'nda olduğu için hiçbirimiz bir şey yapamadık." Başını salladı, yüzünde sahte olup olmadığını anlamadığım bir acı belirdi.

Yüzümdeki ifadeyi korumak için direndim.

"Neden ayaklandılar?"

Somurttu ve abartılı şekilde nefes vererek iskemleye oturdu. Otu-

rurken kırmızı elbisesini etekleri yerleri süpürmüştü. Tam bir asildi ve gerçeküstü bir güzelliği vardı. Göz kenarları makyaj mı sihir mi olduğunu anlamadığım parıltılarla donanmıştı. Kadehi çevreleyen parmaklarında siyah bir yılan sigili vardı.

"Keşke bilseydik, biz sadece bir saldırıyla karşı karşıya kaldık . Sonra da elimizden geldiği kadar kendimizi savunduk." Konuşan içtenmiş gibi görünen ama artık inanamadığım Amon oldu.

"Su Lordu'nu kim öldürdü?" Bakışlarım soruyu soran Ayzer'e döndü. Mantıklıydı, her zaman olduğu gibi. Su krallığı yok olduğuna göre lordunun ölmüş olması gerekiyordu.

"Daren durdurdu."

Dudağının bir kenarını kıvıran Ateş Lordu sadece keyif için bile bunu yapabilecekmiş gibi görünüyordu. Hiç oralı olmadı, en ufak bir tepki bile vermeden duvar kenarında olanları dinliyordu.

"Ama onu ağabeyi öldürdü."

İrkilmiştim ama tepki vermedim. Bir lordu veya vârisi öldürmek diyar tarafından sizi yok ediyordu, Lala'dan bunu öğrenmiştim ve hayatta kalacağımı da öğrenmiştim ama bu kadar savaş nedendi, anlayamıyordum.

"Kolye ne için?" diye sordum.

"Her krallığa güç veren bir tılsım taşı vardır." Amon bir geyiğin boynuzlarını anımsatan tacını gösterdi, üzerinde üç krallığı da simgeleyen kristal taşlar vardı. Toprak için bakır rengi, hava için beyaz gri bir taş ve ateş için kırmızı. Benim kolyem ise mavi, küçük bir elmastan ibaretti. "Endişelenme, taş bir şekilde seni bulacaktır."

Bunun ne anlama geldiğini sormak içimden gelmemişti.

"Burada her şeyin yolunda olduğunu sanıyordum ama insanlardan çok da iyi olduğunuz söylenemez." Donuk bir şekilde ona meydan okudum.

Yüzüne neşeli bir gülümseme yerleşti.

"Şanslıysan eğer Nova, burada bir evin olur, bir Alfin'le evlenir hatta çok iyi bir yaşama sahip olabilirsin ama en şanssız ânında bile bir daha insan diyarına ayak basamayacaksın."

Zalimce konuşan Daren'e ters ters baktım, benimle resmen alay ediyorlardı. Amon ona kirpiklerinin altından uyarıcı bir şekilde baktı ama

bu Daren'in ne kadar umurundaydı bilmiyordum. En az Kerberos kadar zincirlenmesi gerektiğine emindim sadece. Onda bir canavar olabilecek her şey vardı. Sinsi, alaycı ve açık arayan biriydi.

"Nova, sana yardım etmeye çalışıyorum. Onlardan biri olmanı istemiyorum, sen Elemental'e ait bir kansın. Yok olup gitmen beni derinden sarsardı." Kral olan profesörüm konuşurken içimden alayla gülmek geliyordu. "Sigilin yarım kalması diyarın sana bir lütfu olabilir, krallığını diyar da kabul etmiyor." Bu durum onu gerçekten heyecanlandırıyordu. "Sigil tamamlanmadığı için uyum sağlaman zorlaşacak, diğerleri kadar kolay adapte olmayacaksın ama zamanla yeni yaşamını sevmeni umuyorum." Taşlardan sonra onu dinlemeyi bırakmıştım, kulağımda çınlayıp duran sesin taştan geldiğini bir şekilde anlamıştım ama o taşı boynumdan alan kimdi ve niyeti neydi; asıl bilmem gerekenler bunlardı. Yine de ne sesten ne de şüphelerimden onlara bahsetmeyecektim.

"Bize biraz izin verir misiniz?" diye diğerlerine rica gibi görünen bir emir verdi kral bozuntusu. Ayzer bir saniyeliğine bana baktı ama Ariana'nın peşinden odadan çıktı. "Sen kal, Daren," dedi son anda. Kapı üzerimize kapandığında tam da tahmin ettiğim gibi Amon'un gözleri şeytani bir keyifle parladı. Daren tereddütle kapıya yaslanmış bana bakıyordu. Amon artık dipte olmamdan duyduğu hazzı gizlemiyordu.

"Eğer doğruysa," dedim gözlerimi ondan ayırmadan. "Ailem, tanıdığım, sevdiğim herkes gerçekten beni unuttuysa bunu sana ödetirim."

"Sana benim karşımda bir şansın olduğunu düşündüren nedir?"

"Kaybedecek bir şeyimin kalmaması." Cevabım basit ve kısaydı. Açık ve netti. Bir çocuk kandırması değildi, bir genç kızın huysuzluğu değildi. Hissettiğim buydu.

"Seni korkarken izlemek bana her zaman haz verecek." Kadehinden bir yudum aldı. "Su Krallığı'nın sürünmesi bana her zaman zevk verecek." Sonra yanaştı, hırsla kolumdan tuttu. "Daren," dedi ve bedenledi. Ondan kurtulmama fırsat vermeden yeniden midemin bulanmasına neden oldu. Ayaklarımın altındaki zemin saray odasının kadife halılarından asfalt zemine dönüştü. Önce dengede durmaya çalıştım sonra etrafıma bakındım.

Nerede olduğumuzu anladığımda kolumu ondan kurtardım. Yeniden

benim diyarımdaydık, kalkan masalı onun uydurduğu bir yalandı. Ateş Lordu yanındaydı ama gözleri tedirgindi. Evime doğru koştum, kapıyı çaldım, defalarca yumrukladım ama hiç kimse açmadı. Güneş henüz tepemizdeydi, batmak üzereydi ama tepemizdeydi. Babam döndüyse evde olmaları gerekiyordu, büyükbabam bu saatte çatı katında daima yazı yazardı. Evin etrafında dolandım, odamın önündeki ağaca her zaman yaptığım gibi tırmandım, açık pencereden içeriye girdim ama çarpılmış gibi hissettiren bir hiçlikle karşılaştım.

Burasının odam olması gerekiyordu. Pencerenin yanında karyolamın, karşı duvarda dolabımın, yanında masamın, üzerinde küçük bir teleskobun, duvarların leylak renginde olması gerekiyordu ama değildi. Duvarlar beyaza boyalıydı ve içeride sadece bir kitaplıkla, çalışma masası vardı. Masanın üzerindeki çerçeveyi elime aldım, resim yere düştü, çarptı ve kalbim gibi parçalandı.

İki yıl önce Salda Gölü'nün kıyısında büyükbabam ve babamla birlikte çekildiğimiz fotoğraftı. Çok iyi hatırlıyordum, çekilmeyi ben istemiş üçümüz için birer tane çıkarmıştım. Büyükbabam yine babamla kavga ettiği için kameraya somurtmuştu. Üzerinde çivit mavisi bir gömlek vardı, kenarı ıslanmıştı benimle oynarken. Ben ortalarındaydım ve ikisine de sarılıyordum. Ancak yerde bana bakan ve acıyla sırıtan çerçevenin içinde iki kişi vardı, aynı yerde, aynı kıyafetlerle, aynı şekilde bakan iki kişi. Artık ortalarında yoktum. Resimden silinmiştim.

Evin içinde koşturmaya başladım, gözlerim sızlıyordu. Kendime ait bir şey aradım ama bir tılsım dokunmuş, varoluşumu silmişti. Evde bana ait hiçbir iz yoktu. Bütün resim çerçevelerinde bir hayalet boşluğum vardı.

"Diyar onun olanı geri alır, Nova." Amon ve Daren aynı anda evin salonunda belirdi. Amon güldü, Daren ifadesiz bir yüzle halimi seyrediyordu. İçten içe babası gibi keyif aldığını biliyordum. Başımı iki yana salladım.

"Benden hayatımı aldınız," dedim. Onu itmek için ellerimi kaldırdım ama Daren beni yakalayıp kolumu bükerek kendine çekti. Aynı anda Amon onu kolundan yakalayıp yeniden bedenledi. Saraya döndüğümde tek başımaydım. Tek başınalık daha önce hiç böyle bir anlam kazanmamıştı ama ben bu diyarda değil, tüm evrende artık tek başımaydım.

5. BÖLÜM

Gerçekler ve Zehirler

Sonuna kadar açılmış pencerelerden içeriye sinsice sızan rüzgâr bedenimi titretmeye ve bir an önce ayılmama yetmişti. Odanın içinde Lala harici üç tane cin vardı ve bir elden odayı temizliyorlardı. Yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu böylece anlamıştım.

Bizi kaleye götürüp bir odaya soktuklarında seçmemiz için dört krallık özü serpmişlerdi içeriye. Şöminede yanan ateş, kristal bardaktaki su, seramik tabaktaki yemek ve pencere. Dört krallığı simgeliyordu bunlar. Hangisini seçersek onun yanlısı olacaktık ne olarak doğarsak doğalım. Ben susamıştım, odaya girdiğimde istediğim tek şey bir damla su içmek olmuştu ama kaçmak için pencereye koşmuştum, böylece benim Hava yanlısı olduğumu düşündüler. Hava ve Nefes Ishası olan Lord Sina'dan da diğerleri gibi hoşlanmamıştım. Beni satın alabileceği bir şey gibi görmesi midemi bulandırmıştı ama yine de Toprak Sarayı'nda kalmaktansa Kerberos'un bataklığında uyumayı bile tercih ederdim. Amon elinde olsa da beni yeniden hayatıma döndürmeyecekti, bunun kişisel olduğunu artık anlamıştım, derdi diyar ya da kurallar değildi, derdi onlara birçok soruna neden olan Su Krallığı'ndan hâlâ intikam almaktı ve beni öldüremiyordu. Başka bir anda olsam bu ironiye kahkahalarla gülerdim.

"Acele edip üzerini giyinmelisin, en azından yüzünü silmeme izin ver." Peri kızı parmağını şaklattı ve yatağın ucunda gümüş bir elbise belirdi.

"Boşa yoruyorsun kendini." Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Beni sepetlemek için bu kadar acele ettiklerine göre gerçekten benden nefret ediyorlar?" Gülmeye çalıştım ama beceremedim.

"Alfinler huzursuz, topraklarımız kurudu Nova, kimse burada o hanedandan birini istemiyor." Lala konuşurken sık sık cinleri kontrol ediyor, kulağıma doğru yanaşıp fısıldıyordu. Diğer yaratıklar bana baktığında iğreniyor ve eşyalara daha sert davranmaya başlıyordu.

Sessizce olup biteni anlamaya çalışıyordum ama tüm yapabildiğim kendimi kötü hissetmekti. Çok kötü hissetmek. Hakkında hiçbir şey bilmediğim ve tamamıyla yabancı olduğum bir diyarda bir de istenmeyen kişi olmuştum.

Ben su vârisiydim.

Hatalı olan.

İstenmeyen ve nefret edilendim.

Adını bile duymadığım bir savaşın kaybedeniydim.

Ve unutulan, tüm dünyada unutulandım.

Soğuk bir ürperti sırtımdan aşağı indi. Odayı benden alıyorlardı ve dokunduğum her şeyi şömine ateşinde yakıyorlardı. Sadece bir kez, birkaç saatliğine giydiğim elbiseleri ve hiç dokunmadığım kadehleri bile ölümcül bir hastalık taşıyormuşum gibi ateşe veriyorlardı.

"Hava ve Nefes Ishası Lord Sina kibar biridir." Lala beni elbiseye doğru çekiştirdi. "Orada daha iyi olursun." O kibar dediği kişi birkaç gün önce üzerime bahis oynuyordu ve bir köleymişim gibi sahiplenmek istiyordu.

"Benden kurtulduğun için memnun olmalısın!" diye sitem ettim kolumdan çekiştirip duran periye. Buradaki hiç kimse bana yardım etmek için herhangi bir şey yapmıyordu, herkes sadece kendimi daha da kötü hissetmem için mırıldanıp duruyordu. O aksi, sürekli söylenen ihtiyar cinlere değinmemiştim bile. İçeriye girdiklerinden beri kel gözkapaklarının ardından bana bakıyor ve homurdanıyorlardı.

"Böyle söyleme," dedi Lala. "Ben de seninle geleceğim."

Ellerimi şakaklarıma bastırdım. "En azından arkadaşımı görebilecek miyim?"

"Toprak vârisi Ayzer kendi konutuna götürüldü. Oraya giremezsin, özel eğitimleri başladı." Bana bakan iri mavi gözlerinde tereddüt ve çekingenlik gördüm.

Aklımı kaçıracaktım.

"Neden beni doğrudan Kerberos'un yanına kapatmıyorlar ki?"

"Cehennemin kapılarını arıyordun," dedi tereddütle. "Bunu sadece aklını kaçırmış biri yapar."

Bunu sadece aklını kaçıran su vârisleri yapar ve deliler toplumda barınamaz. Harika!

"Aramıyordum!" dedim ama sözcükler dişlerime sıkışmıştı bile. "Yani orada ne kapısı olduğunu bilmiyordum, ben sadece-"

"Sen sadece içgüdülerini dinliyordun, Su Lordu'nun yaptığı gibi."

"Benim öyle bir niyetim yok!" diye çıkıştım gereksizce. Kendimi nasıl savunabilirdim ki? Hangi katil cinayet işlediğini kabul ederdi ya da kim, "Evet, ben deliyim," derdi. Resmen konuştukça batıyordum. Sonunda acımasız bakışlar karşısında boş verip elbiseyi kenara ittim. Çamur ve pislik vârisine merhaba demek zorundaydı bu diyar.

Bir savaş kuşatmasını andırıyordu. Onu hemen tanımıştım. Beyaz, iri bir atın üzerinde kalabalığın en önünde Hava ve Nefes Ishası Sina hazır bekliyordu. Üzerindeki gri pelerin rüzgârının bir parçası gibi atın üzerinde dahi aheste aheste uçuşuyordu. Konvoya katıldığımızı görünce gözleri beni buldu ama bu sadece birkaç saniye sürdü. Herkes atların üzerinde yerini almış, en arka sırada birkaç at arabasına eşyalar yüklenmişti. Kalabalık ve büyüleyici bir görüntü vardı. Benim gibi bazı *çürükler* ve Hava Sarayı'na ait olan yeniler de arka sıralarda muhafızlar ve periler eşliğinde şaşkınca etrafı seyrediyordu.

En tanıdık Alfin olan Muhafız Eris'in önünde kahverengi bir atın üzerinde yola koyulmuştum. Eyerin üzerinde yan bir duruşla oturmuş iki yanımdan yuları kavrayan muhafızın sıcaklığını yadırgamamaya çalışıyordum ama bu çok zordu. Onlara ata binmeyi bildiğimi söylemiştim ama bana güvenmedikleri ortadaydı. Lala kanatlarını kullanarak yanımızdan geliyor olsa da kendimi tedirgin hissediyordum. Bambu or-

manlarından atlarla geçmek ıstırap gibiydi. Yol dar ve engebeliydi, tek sıra halinde konvoyun ilerlemesi saatleri aldı. Muhafıza neden bedenlemediğimizi sorduğumda bunun büyüyü yorduğunu ve geleneklere bağlı kalmayı tercih ettiklerini söylemişti.

Konuşulanlardan doğuya gittiğimizi öğrenebilmiştim. Yol adeta sonsuzluğa uzanıyordu. Bambu ormanından sonra kurak çöl topraklarının üzerinde ilerlerken neden yola çıkmak için şafak vaktini seçtiklerini de anlamış oldum. Güneş tepemizde olsa bunaltıcı hava daha da ağırlaşacaktı. Hava Ishası'nın ardında konumlandığımız için rüzgâr yola göre atların daha da hızlı gitmesi ve sıcaktan etkilenmemesi için değişiyordu. Buna ayak uydurmanın ne kadar zaman alacağı hakkında tamamen yabancıydım. Taş bir köprünün üzerinden geçerken atlar huzursuzca kişniyor, at arabalarının gıcırtısı sessiz konvoya rahatsız edici bir müzik gibi eşlik ediyordu. Neredeyse yarım gün süren yolculuk tamamlandığında en önde giden ve nihayet duran sancaklar göğe doğru yükselerek dalgalandı. Sıralanmış zırhlı şövalyeler mızraklarını çekip hazır ol komutuna geldiğinde bayrakları görebilmek için atın üzerinde hafifçe doğruldum.

"Hava Sarayı'nın sancağı mavi dairenin üzerine konumlanmış bir üçgendir. Mavi daire tatvasını temsil eder. Tatva Tanrı'nın bir yönüdür. Üçgenler sarayları gösteriyor. Dört krallık da üçgenlerle temsil edilir." Merakımı yadırgamayan muhafız gülümseyerek bana sancaklarını açıklarken söylediklerini teyit ettim. Hava Sarayı'nın sancağı mavi bir daire üzerine yerleştirilmiş gümüş üçgenle dalgalanıyordu. Üçgenin ortasında kenarlardan taşacak şekilde düz bir çizgi iniyordu. Etrafında Terazi, Kova ve İkizler burçlarının simgeleri yer alıyordu. Toprak Krallığı'nda sarı bir karenin üzerine ters bir üçgen yerleştirildiğini hayal meyal hatırlıyordum.

"Birbirlerine çok benziyorlar," diye mırıldandım kendi kendime.

"Elemental sadeliği ve eşitliği savunur. İnsanların aksine abartıdan ve gösterişten kaçınırız." Gururlu ifadesi neredeyse göz devirmeme neden oluyordu. Elimle üzerimdeki çamura bulanmış olsa da ipek kıyafetleri ve at kafilesini gösterdim. "Bunlar sizin için abartı değil mi? İnsanlar hakkında epey yanılıyorsunuz belli ki."

"Kendine ve diyara zaman tanı." Gülümsemesi güvenli bir hal aldı. Genç ve dinamik yüz hatları vardı. İnsandan farksız değildi sadece kusursuz görünüyordu. Tüm Alfinler öyle görünüyordu. Ciltleri pürüzsüz şekilde parlıyor, saçları özel stilistler tarafından taranmış gibi duruyordu. Burunları minik ve kalkıktı. Dışarıdan baktığım zaman iyi insanlarmış gibi görünüyorlardı ama dünyada öğrendiğim bir şey varsa o da kimsenin içinin ve dışının bir olmadığıydı.

Kafile ilerledikçe geride bekleyen atlar da azar azar yol alıyordu. Huzursuzca bacaklarımı kıpırdattım. Etrafımda alabildiğinde gri ve sarı renkte engebeli dağlar vardı. Kocaman bir vadinin ortasında kalmıştık.

"Ben krallık göremiyorum." Gergin bir tavırla yutkundum.

İşaretparmağıyla yukarıyı gösterdi. "Dağın dört bin altı yüz metre üzerine yapıldığı için." Sıcacık sesi eğlenir gibi çıktı.

Gözlerimi kısarak yeniden bakmayı denedim ama hâlâ kocaman bir kayalık yığını ve hiçlikti. Saray dendiği zaman aklıma böyle bir ıssızlık gelmemişti. Atlar sırayla ilerlediğinde nihayet kafilenin en gerisinde olan biz de ön tarafa kadar ilerleyebilmiştik. Yolun sonuna vardığımızda şövalyelerden biri belimden tutarak beni aşağıya indirdi. Bir an afallasam da sesimi çıkarmadım ama muhafızın hâlâ atın üzerinde olduğunu görünce ona doğru döndüm.

"Sen gelmiyor musun?" diye sordum Eris'e. Yarım günlük yol arkadaşlığı onu kendime yakın hissetmeme neden olmuştu. En azından anlayışlı ve nazikti.

Sıkılan atı kendi etrafında bir tur dönerken yularını kavrayıp onu sakinleştirmeyi denedi. "Ben Toprak Sarayı'nın muhafızıyım, bizzat sana eşlik etmem istendi. Şimdi saraya geri dönmeliyim."

Zayıf bir, "Yaa..." dışında bir şey söylemedim.

"Diyara bir şans ver." Yeniden mırıldandı, çizmeleriyle atın gövdesine dikkatlice dokunarak ters yöne doğru yola koyuldu. Kahverengi yeleleriyle bir fırtına gibi esip giden atın nal sesleri susana kadar arkasından baktım. Peki diyar bana bir şans verecek miydi?

"Lordum sana bakıyor." Lala kulağımın kenarında korkuyla fısıldayınca bıkkın bir nefes verdim, topuklarımın üzerinde ağır ağır ulular

ulusu yeni lordumuza doğru döndüm. Lala'nın omzumda söylenip durduğuna göre yolun sonrasını sadece Sina'yla gidebilecektim.

Hava Ishası pelerinini açarak beni nazikçe selamladı. Lala kulağımın arkasından minik parmaklarıyla etimi sıkıştırana kadar ben öylece duruyordum.

Sina sabit bakışlarını parmaklarımın arasındaki kumaş parçasında gezindirdi.

"Hepimizden nefret etmene gerek yok." Gri yeşil gözlerine ilk kez bu kadar yakından bakıyordum. Baktığım yerde bulutlar ve rüzgârlar şarkı söylüyordu. Yalnızlık ve keder. Onunla göz göze geldiğimde gördüğüm ilk şey buydu. Öyle kuvvetli çarpmıştı ki bu his bir anlığına, sadece bir anlığına bu adamı kendime çok yakın hissetmiştim. Diğerlerinden çok farklı görünüyordu. Yüzlercesinin arasında bir lord olduğunu anlayabilirdiniz. Bir heykeltıraşın ellerinden çıkma kusursuz bir sanata benziyorlardı. Amon ve Daren'in aksine Sina'nın üzerinde bir kuğu zarifliği vardı. İnce ve çok uzun boyluydu, bir kalem kadar dik duruyordu, saçlarının rengi açık sarıydı.

"Benden nefret eden sizsiniz." Gözlerimi hızlı hızlı kırpıştırdım. Beni buraya zorla getiren, üzerime oynayan ve beni bir mal gibi satın almak isteyen sizsiniz.

Kaşlarını kaldırdı..

"Konuşkan biri olduğunu söylemişlerdi ama cüretkârsın da?"

"Önünüzde diz çöktüm ya," diye omuz silktim. Başka ne yapmam gerekiyordu? Lala yine kulakmememe bir fiske vurunca inleyerek kulağımı tuttum. Bu, lordu ve yanındaki muhafızları epey eğlendirmişti.

"Yukarıya çıkan bir asansörünüz vardır umarım, tırmanmakta pek iyi sayılmam." Kabalıklarını bu şekilde kesebileceğimi düşünmüştüm ama nedense isha daha fazla gülmeye başladı. Sesi kulağa ılık bir rüzgâr gibi geliyordu. Sakinleştirici ve dinlendirici bir etkisi vardı. Onlarla karşı karşıya geldiğiniz an güçleri sizi ele geçiriyordu. Bunu Ateş Lordu'yla da deneyimlemiştim, iblislerin ortasına düşmüşüm gibi bir histi.

"İnsanların teknolojisi bize göre değil, o ilkel şeyleri kullanmayız."

Küçümseyici bir şekilde yüzlerini buruştururken bu defa şaşkınlıkla kaşlarımı kaldıran ben oldum. "Asansör mü ilkel..."

"İzin verir misin?" Elini bana doğru uzatınca içgüdüsel olarak bir geri çekilme dürtüsü hissetsem de bunun formalite bir soru olduğunun bilincindeydim. Her şekilde istediğini yapmaya zorlayacaktı beni. En azından izin istiyormuş gibi davrandığı için kuyruğumu dik tutabilirdim. Kasılmış parmaklarımı uzun ince kemikli eline bıraktım. Parmak uçlarımız birbirine değdiğinde bir elektrik akımına kapılmıştım. İçinde bulunduğumuz havayı bahar kapladı, yağmur kokusu çevremizi sardı, gri bir hava girdabı etrafımızda dönmeye başladı. Saçlarım omuzlarımdan geriye doğru uçuşurken gerçekliğime tutunmaya çalışıyordum ama adımlarım boşluğa çıktı ve onunla birlikte yavaşça havalanmaya başladım.

Nefesimin kesilmesini bekliyordum ama yumuşak bir şekilde ayaklarım yerden kesildi, boşlukta bir kukla gibi süzüldüğümü fark edince beni tutan eli iyice sıkıp Hava Lordu'nun omuzlarına sarıldım, tılsımlı bir kıkırdama kulaklarımı kaşıdı.

"Daha iyi değil mi?" diye sordu gökyüzüne doğru yükselirken. Gözlerimi kapatmış sıkı sıkı ona tutunmuştum. Cevap verebileceğimi sanmıyordum, yerçekimi tuzla buz olmuştu. Yukarıya doğru girdabın içinde dönerek yükseliyorduk ama ne midem bulanıyor ne de başım dönüyordu, sihrin tebessümü içime doluyordu.

"Gözlerini açmalısın, bu çok kez görebileceğin bir manzara değil."

Tutunmasam da düşmeyeceğimi tahmin ediyordum ama yine de onu bırakmaya cesaret edemedim. Hava girdabı dairesel hareketlerle etrafımızda toplandı, sanki Sina'nın önünde diz çöküyordu ama o kulağıma sihrin beni selamladığına dair bir fısıltı bırakmıştı.

Bir saniyeliğine gri bir çağlayan gibi duman tüten gözlerine baktım, orada nezaket dışında hiçbir şey göremiyordum. Hafifçe tebessüm ettim. Ilık parmakları çenemi tutup aşağı bakmam için çevirdiğinde kalbim duracakmış gibi heyecanlanmıştım. Bulutların bile üzerindeydik, ayaklarımın altında ikinci kez şahit olunmayacak bir manzara vardı. Bir dağın zirvesine bir şehir inşa etmişlerdi. Uçsuz bucaksız arazi boyunca sıralanan dağların da üzerindeydik, gökyüzünde asılı adalar yaşam dolu

ve Toprak Sarayı'nın aksine cıvıl cıvıldı. Alfinleri, onların bana yabancı olan alfabesini, kuşların cıvıltısını ve yemin ederim daha önce masal kitaplarında bile rastlamadığım kanatlı yaratıkları görüyor ve duyuyordum. Hava Krallığı beni darmadağın etmişti. Toprak Sarayı'nda var olan o sertliğin, diktatörlüğün, soğukluğun esamesi bile yoktu. Gerçek sihir buradaydı ama bu bulutların arasında olduğu için değil, burada gerçekten bir yaşam olduğu içindi. Zirvedeki her an düşecekmiş gibi, sanki bir boşlukta gibi duran adaların tepesinde krallığı görebiliyordum. Sihri görebiliyordum. Elemental ve kadim mısralarının işte burada olduğunu hissedebiliyordum.

"Bu inanılmaz," diyebildim. Sina tatmin olmuş şekilde gülümseyerek ikimizi de yavaş yavaş aşağı indirdi, görünmez bir ipin üzerinde süzülüyorduk sanki. Rüzgâr tenimi gıdıklıyor, temiz hava ciğerlerimde kendi sihrini yaratıyordu. Bu şu âna dek deneyimlediğim en inanılmaz şeydi. Ayaklarım yeniden zemine bastığında çocuk gibi gülmekten kendimi alamadım, ruhum çekilmişti ama tatlı manada bir iz bırakarak. En yüksekten aşağı bırakılmak ama düşmeyeceğini bilmek, Tanrım, bu tam anlamıyla harikaydı.

Etrafı seyretmek için ellerimi ağzıma bastırarak kendi çevremde döndüm, taştan sıralanmış evler ve çardaklar, ahırlar, kümesler ve kulübeler her şey muazzam görünüyordu. Sonra görkemli sarayı gördüm, bulutların arasında ucu bucağı görünmüyordu, ne olduğunu dahi tahmin edemediğim taşlardan yapılmıştı. Görebildiğim üç taştan kemeri vardı.

"Kolonlar ve kirişler quarztlardan yapıldı, kale ise ametist ve turmalin taşlarından oluşur." Bakıp anlamaya çalıştığım şeyi duymuştu sanki. Ona doğru döndüm, kendi topraklarına adım attığında duruşundaki bir şeyler bile değişmişti. İlerlemem için eliyle yolu gösterdi. Etrafımızda başka hiç kimse yoktu. Ne hizmetliler ne şövalyeler ne de muhafızlar.

"Yemeğe kadar dinlenmek ister misin?" Cana yakındı, bana küçük bir gülümsemeyle bakıyordu. Elbisenin eteklerine basmamaya dikkat ederek kale merdivenlerini tırmanmaya devam ettim. "Evet, lütfen." Sesim cılızdı, çarpılmışım gibi.

"O halde sana odana kadar eşlik edeyim." Beni labirent gibi koridor-

larda ilerletip arada birkaç soru sordu, hepsine olabilecek en üstünkörü cevapları vermeye çalıştım.

"Burada manzaran bulutlar olacak, umarım yükseklik korkun yoktur." Kedi gülümsemesi yüzüne yayıldı, diğer taraftaki soğuk ve sessiz halinden eser kalmamıştı, konuşmak için hevesli görünüyordu.

"Yok," dedim. Sonra derin bir nefes alıp nezaketini ödüllendirmeye karar verdim. "Aslında su dışında hiçbir şeyden korkum yok."

Bu onu tahmin ettiğimden daha çok şaşırtmıştı, dudakları hafifçe aralandı.

"Kerberos'un karşısında pek de korkak olmadığını anlamıştım ama sudan korkmak mı?" Düşünceli bir şekilde kaşlarını çatınca çekinerek başımla onayladım. Sudan korkan su vârisi. Haneme bir çürük artısı daha.

"Sormak istediğim çok şey var ama kaba olmak istemiyorum, yemekte sana eşlik edebilir miyim?" Neredeyse heyecanlanmış görünüyordu ama bu da anlayabildiğim bir tepki değildi doğrusu. Beş dakika önce olsa bunun gerçek bir soru olmadığını, her halükârda beni zorlayacağını düşünürdüm ama ya büyülerine kapılıyordum ya da... bilmiyordum ama sorusu gerçekten bir soruydu. Seçeneğim varmış gibi hissettiren bir soru.

"Olur."

Gözleri memnuniyetle parladı. "O halde görüşmek üzere."

Başımla onaylayıp koridorda kaybolana kadar heybetli gölgesini ızledim. Sonra kapıyı açıp başka bir yabancılık hissiyle karşı karşıya geldim.

"Nerede kaldın, seni merak ettim!" Bir anda yeniden yüz yüze geldiğim Lala sesiyle beni irkiltmişti.

"Hiç başlama!" diye uyardım onu. "Kafam çok karışık. Neyin içine düştüm ben..."

"E-le-men-tal." diye heceledi ama ona ters ters bakınca sustu. Çok fazla soru biriktirmiştim ve elimdeki en iyi seçenek Lala gibi duruyordu.

"Hava Lordu ve Ateş Lordu iyi anlaşır mı?"

Lala bana şüpheyle baksa da benimle birlikte o da batacak veya çıkacak olduğu için sessizliğini bozmaya karar verdi.

"Periler kraliyet arası ilişkilere karışmaz ama cinlerin konuştuğuna

göre..." Tereddütle konuşmaya başladığında yapmaması gereken bir şey yaptığını anlamıştım. "Onların dediğine göre Sina Lordum diğerlerini sevmiyor. Kendisi Su Krallığı'nın yakın dostuydu. Ateş ve Toprak Krallığı'na yenilmiş hissediyor."

"Su Krallığı'na neden yardımcı olmadı o zaman?"

"Savaş sırasında hiçbirimiz meydanlarda değildik. Olanların da büyük yıkım hakkında konuşması yasak. Cinler bile o günden bahsetmezler. Tek bildiğimiz hepimizin sular altında kaldıktan sonra susuz kaldığımız."

"Eh, kulağa çok da kötü gelmiyor."

"Sussana Nova! Böyle konuşmaya devam edersen seni de öldürecekler."

Huysuzca omuz silktim.

"Kime güvenmem gerektiğini bile bilmiyorum!"

"Aptal insan kızı bunda bilmeyecek ne var, elbette kimseye güvenmeyeceksin!"

"Ya söylemesi kolay!"

"Sus da banyoya gir hadi."

"Ne?" diye ufak bir histeri krizi yaşadım. "Onların sularında yıkanmayacağım!"

"Burası Hava Krallığı, üzerinde Toprak Krallığı'nın kokusunun olması hoş olmaz, saygısızlık olarak bakarlar. Krallıkların auraları vardır Nova." İsmimi her seferinde sesli harfleri uzatarak söylüyordu ve bu bile beni sinirlendiriyordu.

"Bütün bunlar çok saçma!" diye söylene söylene yatağa oturdum. "Çok istiyorsan elbiseyi değiştiririm ama tenime su değmeyecek." Katır gibi inatçıydım ve geri dönüşü yoktu. Peri kızı, "Getiriyorum!" diye söylenirken banyoya girdim. Girdiğim gibi sersemleyerek geri çıkmak istedim. Banyo ötekinden çok farklıydı, çakıl taşlarından küçük bir göl odanın içinde, dışarıya bakan camdan duvarın hemen önündeydi. Manzara bulutlara bakıyordu ama yıkanırken birinin dışarıdan beni görme ihtimali bir adım gerilememe neden oldu. Cama daha da yanaşınca etrafında başka bir şey olmadığını gördüm. Saray uçan adaların en tepesinde konumlanmıştı, aşağıya bakınca diğer adaları ve yaşam alanlarını göre-

biliyordum ama oradan burayı görmeleri mümkün değildi. Gülümseyerek suyun nereden geldiğini takip ettim, minyatür bir şelalenin önünde durakladım. Parlak renkli kayaçlardan oluşan bir duvarın dibinden akıyordu. Bu görebileceğim en güzel şey olabilirdi ve dünyadaki hangi mimar bunu yapabilirdi bilmiyorum. Kenarda duran telli bir çalgı vardı, daha önce benzerini görmemiştim ama suyun içine bıraktığımda içeriye bir müzik yayıldı. Uzak diyarların bilinmezliğinden gelen yabancı bir ezgi.

Lavabo camdan bir fanusa benziyordu. İçindeki çakıl taşlarının üzerine Hava Sarayı'nın şekilleri işlenmişti. Her şey şeffaf ve saydamdı. Emin olmayarak elbiseyi çıkarıp ayaklarımın dibine düşmesine izin verdim, içim içimi yiyordu, ayaklarımı o minik gölete sokmak istiyordum ama kendimi tuttum. Etrafıma bir havlu sararak kollarıma yapışan çamurları çıkarmayı denedim, kuruduğu için geriye toz kalıyordu.

Lala birkaç kez kapıyı çalınca banyodan çıkıp, "Ne diye kapıyı yumrukluyorsun, yatağın üzerine bırak kahrolası elbiseyi!" diye söylenmeye başlamıştım. Peri kızından öksürür gibi bir uyarı sesi gelince kaşlarımı çatarak ellerimi silmeye çalıştığım yüzümden çektim ve onunla göz göze geldim.

Tanrım...

Derin bir şekilde yutkunup Daren'in kızıl mavi bir ateşle yanan gözleriyle resmen çarpıştım.

"Bu da ne?!" diye tısladım ne yapacağımı bilmediğim için Lala'ya doğru.

"Lordum seni görmek istedi, seslendim ya Nova."

"Lordun bir kadın banyodayken onu dışarıda beklemesi gerektiğini bile bilmiyor mu?"

Ateş Lordu zalimce bir gülümseme takındı.

"Banyonun dışında bekliyorum zaten."

İnanamazmış gibi başımı iki yana salladım.

"Biraz acildi," dedi başını yana yatırdı öfkeli bakışlarıma karşılık.

"Neymiş o kadar acil olan?"

"Kolye," dedi. "Onu kimin aldığını söylemek zorundasın. Bir şey görmüş olmalısın." Gözlerinden vahşi bir panik okunuyordu.

"Hiçbir şey görmedim, her yer karanlıktı." Daha önce zaten onlara bunu söylemiştim ve onlar da Sina'dan şüphelendiklerini söylemişlerdi. Çenemi dik tutarak, "Eğer Hava Lordu'yla bir derdin varsa gidip kendisiyle konuş," diye kararlılıkla ekledim. Onların topraklarından ayrılmak cesaretimi bana geri vermişti.

"Rahatsızlık mı veriyorum size su vârisi?" Bana ne kadar rahatsızlık verdiğinin gayet farkındaydı. Ukalalığı ve bu kötümser yaklaşımı karşısında dişlerimi sıktım. Amon'un oğlu olduğunu kendime hatırlattım. Nezaketten yoksun ve diktatörlerdi.

"Senin durumundaki biri için fazla cesur davranıyorsun." Kaşlarını çatıp dik dik gözlerini üzerime dikti.

"En fazla ölürüm sonuçta, olayı dramatize etmeye gerek yok." Kollarımı göğsümde birleştirip birbirine bastırdığım dudaklarımla yapmacık bir şekilde güldüm. Beni bir kez daha sindirmesine izin vermek istemiyordum. Üstten bakan gözleri haylazca parladı. Tam ağzını açmış bir şey söyleyecekken kapı çalındı ve içeri girmek için Sina izin istedi.

"Neyse ki bazıları hâlâ beyefendi," dedim imayla, kapıyı açması için Lala'ya işaret ettim.

Daren samimiyetsiz bir şekilde gülerek duvara yaslanıp bir ayağını diğerinin önüne kırdı. Üzerinde ne Amon'un ne de Sina'nınki gibi kıyafetler vardı. Beyaz bir gömlek, siyah bir pelerin. Onu gördüğüm ilk andan beri beni rahatsız eden tarafı çok rahat olmasıydı. Bakışları küstahçaydı ve insana kendini yetersiz hissettirmeyi biliyordu.

Sina içeriye girdiğinde önce bana sonra Daren'e baktı. O anda gözlerinden dumanlar çıktığına yemin edebilirim. Sıcakkanlı, nazik beyefendi tavrı hemen yok olmuştu. Yerine yeniden onlar kadar fütursuz ve ne yapacağı bilinmez o kötü lord gelmişti.

"Habersiz gelmenin geçerli bir nedeni olsa iyi olur, Daren."

"Eski dostlar birbirini ziyaret etmek için bir nedene ihtiyaç duymazlar Sina."

"Ne istiyorsun?"

"Cık cık cık," etti Ateş Lordu. "Bana kaba davranmaman gerektiğini sana kimse söylemedi mi?"

"Beni kendi sarayımda tehdit etmeye sakın cüret etme Daren. Yoksa babanın köpeğinin başının dörde çıktığını düşüneceğim."

Daren buna anıra anıra güldü, abartmıyorum. Kahkahaları tüm odanın içinde adeta duvarlardan sekerek yankılanıyordu. Sert ve kaba üslubu gülümsemesinde bile kendini açığa çıkarıyordu.

"Kerberos seni korkutuyor mu yoksa?"

"Bir lord bir cehennem köpeğinden neden korksun?"

"Onu doğru söyledin, Kerberos'un üzerindeki tılsım kırılsa da lordları yiyiverse ne şirin olurdu."

"Eminim babanın çok hoşuna giderdi," dedi Sina çabucak anlayamadığım bir imayla. Göz ucuyla Lala'ya baktım ama gözlerini benden kaçırdı.

"Babamın doğru ve yanlışları kendine özgüdür," dedi Daren. "Bunu bilirsin." Sırıttı. İkisi arasındaki çekişmenin neye dayandığını bilmiyordum ama merak etmediğimi söyleyemezdim. Lala'nın söyledikleri doğruydu, Sina açıkça Daren'den hoşlanmıyordu ve Daren de babasının gücüne güvenen şımarık bir çocuk gibi onu kışkırtmaya çalışıyordu.

Sıkılmış bir edayla kapıyı açtı Hava Lordu. "Kızı rahatsız etmeyi kes de odama gel."

"Hay hay lordum." Daren Sina'nın önünde alaycı bir reverans yaptı. Sonra bana döndü ve göz kırptı, alev mavisi gözlerinde yıldızlar parladı. "Taş sana seslendiğinde haberimiz olsun."

"Bana ne yapacağımı söyleme," diye uyardım.

"Tüm su vârisleri gibi delinin teki," dedi ejderha gülümsemesiyle. "Konuş dur deli."

Sina onu bana karşı kabalık yapmaması konusunda uyardığında Daren sıkılmış bir ifadeyle kapıdan çıktı. Kötülüğü de onunla birlikte odayı terk edince yatağa oturup nefes verdim.

"Bunun derdi ne?" diye sorduğum Lala'ya.

"Ulu Daren, gökyüzü korusun krallığın en güçlü lordu. Toprak ve Ateş tılsımlarıyla korundu ve tanrıçalarımız onu gece yarısı güzelliğiyle kutsadı. Ne yapacağını asla bilemezsin ama herkes Ateş lordlarının cehenneme susadığını bilir ve onlardan çekinirler."

"Gece yarısı güzelliğiyle mi kutsadı?" Buradaki herkes zaten güzel ve yakışıklıydı ama kabul ediyorum Daren açık ara kötülük farkıyla güzelliğini taçlandırıyordu. Hem Toprak Krallığı hem Ateş Krallığı. Bu onu diğerlerinden daha güçlü kılıyor olmalıydı.

"O tek jiyotishaydı," dedi. "Sarayların koruyucularına isha denir. İsha jiyotishadan gelir. Jiyot ışık demektir, isha da efendi anlamına gelir. Yani Tanrı'nın ışığı demektir. Savaş zamanında Daren Lordumun ışığını feda ettiği söylenir, bu yüzden Ateş ve Işık Krallığı karanlığa mahkûm edildi ancak diyarımız kurtuldu ve lordum gece yarısıyla kutsanıp mükafatlandırıldı."

"Savaş zamanıyla ilgili bir şey konuşulmadığını söylemiştin."

"Lordların zaferleri hariç." Söylediği veya sorduğum bir şey onu rahatsız etmişti. Gözlerini kaçırıp odanın içinde havalandı. Geniş dolaplardan birine giderken, "Benden ne istiyor yani?" diye seslendim.

"Baş belası olmayacağından emin olmak istiyor, Su Lordu Arın, diyara birçok kâbus bıraktı Nova."

Ellerimi geriye atıp bulut kadar yumuşak yatakta boylu boyunca uzandım.

"Yani siz burada herkesi atalarına göre değerlendiriyor ve bir de insanlardan daha iyi olduğunuzu savunuyorsunuz; ama insanlar bile önyargı duvarını çatlatalı asırlar oluyor. Biz kimseyi babası kötü diye oyuna almamazlık etmezdik."

Kapının yeniden çalınması tatlı sohbetimizi böldü ve Lala buna büyük oranda memnun oldu. Yatakta doğrulurken açması için başımı salladım. Bu defa içeriye uzun boylu, mor, sert ve parıltılı bir deriye sahip ince bir yaratık girdi. İki ayağının üzerinde duruyordu ama kapının aralığından sırtındaki kanatları görebiliyordum. İrkilecek gibi oldum ama o benden daha utangaç ve ürkekti. Hazır olduğumda yemeğe inebileceğimi, Sina'nın beni beklediğini söyledi.

"Teşekkür ederim, biraz sonra iniyorum." Sesim zar zor çıkmıştı. Tuhaf ama güzel yaratık elini göğsüne bastırarak başını eğdi ve geri geri adımlarla çıkıp kapıyı üzerine kapattı.

"O bir Halu," diye açıkladı Lala. "Kadim güçlerin yaratıklarından.

Yüz yıllar içinde diyarla birlikte onlar da zayıfladı. Eskiden doğanın içinde özgürce yaşıyorlardı, şimdi ise krallıkların himayesinde çalışıyorlar." Kederli bir nefes verdi küçük peri. Birileri onlardan yaşam hakkını almış gibi.

Yaratılıştan bu yana yok olan onlarca güzellik vardı ki bu bir anlığına benim de kendimi kötü hissetmeme neden oldu. Ben de şimdi bir krallığın himayesi altına kapatılmıştım, birkaç gün sonra benden de faydalanmak isteyecek, belki de bir işe yaramadığımı fark edince buradan beni de uzaklaştıracaklardı. O zamana dek Hava Lordu'ndan öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek istiyordum.

Karnıma bir kramp girince elimi midemin üzerine bastırdım. Açlık ve susuzluk iyice kendini belli etmeye başlamıştı. Boğazım yanıyor, midem sanki birbirine yapışmış gibi sızlıyordu. Onlar yüzünden, tüm bu saçmalık yüzünden kendimi en sevdiğim şeyden, yemek yemekten alıkoyuyordum. Sonunda dayanamadım ve gözyaşlarım akmaya başladı.

"Leydim," dedi Lala panikle. "Neyiniz var?" Şaşkınca beni izliyor ve ne yapması gerektiğini düşünüyordu.

"Açım," diye mırıldandım. "Çok acıktım." Gözlerimi silerken daha çok ağlamaya başladım. Biraz pasta olsa şu an çok mutlu olurdum. Şuruplu bir pankek de olurdu. Ton balıklı bir sandviç bile olurdu.

"Gökyüzü bizi korusun!" diye inlemeye başladı. "Sana hemen yiyecek bir şeyler bulacağım."

"Asla!" Elimin tersiyle gözyaşlarını silip burnumu çektim. "Yemeyeceğim. Onların yemeklerini yemeyeceğim işte!" Peri kızı bana şimdi baygın ve bıkkın gözlerle bakıyordu.

"Nasıl bir günah işledim de gökyüzü beni senin gibi bir delinin hizmetkârı yaptı."

Gözlerimi kısarak işaretparmağımı ona doğru salladım. "Bana bir daha deli dersen seni yerim bak!"

İri iri açtığı gözlerle yanaklarını şişirip, "Gökyüzü bizi korusun, Tanrıçalar gazabından sakınsın!" diye sayıklamaya başladı. Kendimi toparlayıp hazırlanmak için ayağa kalktım, yiyemeyecek olsam da yemeği

kaçırmak istemiyordum. Hava Lordu'ndan öğrenebileceğim her şeye ihtiyacım vardı.

Lala'nın benim için seçtiği beyaz, şifondan yapılma fırfırlı ve dantelli detayları olan elbisenin içinde merdivenleri inerken gerilim yeniden bedenimi ele geçirmişti. Şık avizelerin, varaklarla süslenmiş tırabzanların yanından uyumsuz bir parça gibi tüm bakışları üzerime çekerek yürüyordum.

Küçük peri kızı sarmal merdivenler boyunca bana eşlik ederken birkaç konuda uyarmayı ihmal etmedi. Hava Lordu nezaket kurallarına çok önem veriyordu, en asil soy onlarındı, en sosyal krallık olarak biliniyordu, büyük görüşmelerin merkez ismi Sina'ydı ama her şeyden olabildiğince uzak kalmaya ve politik olmaya çalışıyordu. Krallıkların kendilerine ait güçleri vardı. Hava ve Nefes tapınağıyla ödüllendirilen bu saray insanların hislerini tanımlıyordu. Lordla konuşurken hissettiğim ani değişim ve sakinliği hatırlayınca benliğimi elimde tutmak için daha büyük bir çaba göstermem gerektiğini kendime tembihledim.

Su Krallığı'yla yakın dostlukları vardı ama bu dostluk sadece atalardan ibaretti çünkü bu topraklar çok çok uzun yıllardan beri su halkından kimseyi görmemişti. Devrilen Su Lordu'yla birlikte krallığa ait her şey de yok olmuştu. Hiç var olmamış gibi. Belki de sonuna kaldığım bu hanedanlığın kaderi buydu. Ben de hiç var olmamış gibi kendi hayatımdan görünmez bir silgiyle silinmiştim. Onlar bunun bir büyü olduğunu düşünüyordu, bense lanetlendiğimi.

Masanın başköşesinde diğer sandalyelerden çok da farkı olmayan mütevazı bir tahtta oturuyordu, sağ tarafında genç bir adam ona eşlik etmesine rağmen ikisi de sessizdi. Eşikten içeriye girdiğimde ikisi de ayağa kalktı. Genç adam beni içten bir gülümsemeyle selamladı ama ben temkinli ve ukalaydım, Sina'nın el hareketiyle gösterdiği bir diğer başköşeye oturdum ve beklemeye başladım.

"Hava Krallığı sana yaramış," dedi. "Daha dingin görünüyorsun." Gülümsemişti ama bunu öylesine söylenmiş bir söz gibi algıladım.

"İlk geldiğimde bilmediğim bir diyardaydım, kim olduğumu ya da

ne olduğumu bilmiyordum, şimdi ise bilmediğim bir diyarda istenmeyen kişiyim. Epey iyi hissettiriyor." Sandalyeye tamamen yaslanmıştım, ne derler bilirsiniz, ya bu deveyi güdeceksin ya bu diyardan gideceksin. Eh, gidemediğime göre baş etmenin bir yolunu bulsam iyi olacaktı.

"Ama yıkanmakla ilgili bazı problemleri var gibi görünüyor." Yanındaki genç adam dönüp yüzüme bakmadı, çamurları silmeye çalıştığım ama beceremediğim ellerime bakıyordu. Hava Lordu ona uyarıcı bir şekilde bakıp, bana döndü.

"Burada istenmeyen değilsin, seni ağırlamaktan onur duyuyoruz." Dirseklerini masanın üzerinde birleştirdiğinde parmaklarındaki bir yüzük gün ışığıyla parladı. "Seni başdanışmanım ve sarayın muhafızı Yüzbaşı Kasır'la tanıştırmama izin ver."

"Selam," dedim ağzımın ucuyla.

"Selam mı?" Kasır alaycı bir kahkaha attı. "İnsanlar gerçekten çok komik."

"Dost musun düşman mısın hâlâ kararsızım," diyerek Sina'ya döndüm.

Başıyla takdire şayan bir şekilde onayladı.

"Birbirimizi tanımak için buradayız ama önce yemek ye lütfen." Tabağına büyük bir tavuk budu alıp yanına bilmediğim bazı sebzelerle donattı. Gözlerim masanın üzerinde dolaştı. Meyveler, sebzeler, birkaç çeşit et. Sıcak ve oldukça lezzetli görünen ekmekler. Her şey yabancı ama insanı yanıltacak kadar güzel görünüyordu. Belki de asıl sihir görünüşleriydi. Diyarda kötü olan tek bir şeye rastlamıştım, o da davranışlarıydı.

Bir süre ikisine de baktım, yemek yeme şekillerine , asaletlerine...

Kasır da Sina kadar sarışındı ve Elemental'de yaşayan herkes gibi insan üstü güzelliğe sahipti. Hava Krallığı küçük gururlu burunlarla ödüllendirilmişti, gözleri kısık ve çekikti, düz, yay gibi kaşları ve kirpikleri de saçları gibi açık sarı bir renkteydi. Lordu kadar olmasa da gözleri kristalimsi harelerle tılsım saçıyordu.

Karnımın guruldaması biraz utanç verici olmuştu ama bu diyara adım attığımdan beri tek lokma yemediğim düşünüldüğünde şaşırtıcı değildi.

"Lala nerede?" diye sordum birden.

"Mutfakta olmalı, diğer hizmetkârların yanında."

"Onun da burada olmasını istiyorum," deyiverdim.

Sina şaşırmış bir şekilde bana bakarken Kasır yine eğlendiğini göstermeye çekinmeyen bir kahkaha attı.

"Peri hizmetkârlar lordların masasına oturamaz, şansını zorlama."

Onu es geçip Sina'ya döndüm. "Senin danışmanın masaya oturuyorsa benim yardımcımın da pekâlâ burada olmaya hakkı var."

"Hiyerarşi nedir bilmiyorsan yardımcına git de mutfakta sana öğretsin," dedi Kasır ama Sina onu yeniden, sessizce gözleriyle uyardı.

"Ona neden ihtiyacın var?" Dönüp bana sorduğunda anlamaya çalıştığı aşikârdı.

Çenemi dikleştirip pervasız bir ifade takınmaya özen gösterdim. "Yemekleri onun tatmasını istiyorum ki zehirli olmadığına inanayım. Alınmazsınız umarım." Benim bildiğim tarihte saraylarda böyle yapıyorlardı. Padişahlar yemeden önce yemeklerini bir başkası tadıyordu. Zehirli olmasa da yemeklerini yemeyi düşünmüyordum, bunu ne kadar daha sürdüreceğimi bilmiyordum ama diyarın sihri beni ele geçirmeden önce mantığımla toplayabildiğim her bilgiye ihtiyacım vardı. Amon yüzünden paranoyak olmuştum, Sina'nın da beni öldürmek isteyip istemediğini bilmem gerekiyordu. Sonuçta kolyemi onun aldığını iddia ediyorlardı ve ben henüz kimseyi tanımıyordum.

Kasır'ın gülümsemesi soldu ama bu defa başını iki yana sallayarak gülen Hava Lordu olmuştu.

"Yardımcını ne de çok sevmişsin!" Sonra kapıya dönüp, "Peri kızını buraya getirin," diye buyurdu.

"Bu saygısızlığa izin mi vereceksin Sina?" Muhafız bu duruma duyduğu memnuniyetsizliği açıkça ifade ediyordu. Onun Sina'dan çekinmediği de aşikârdı. Aralarında resmiyete dayalı bir şeyler olsa da iki yakın arkadaştan farksız görünmüyorlardı ve bu bana kendi yakın arkadaşımı hatırlatıyordu.

Lordun emriyle Lala çok geçmeden yanımıza geldi, bana onaylamaz bir şekilde bakarak Sina'nın önünde diz çöküp af diledi. Sıcakkanlı lordumuz onun karşısında yeniden daha katı bir surete bürünmüştü. Çatalını bırakıp tabağından uzaklaşarak yaslandı ve bana bakmaya koyuldu.

Boğazımı temizleyip Lala'ya döndüm ve tabağıma aldığım şeyleri tatmasını istedim, gaddar değildim ama sonuçta onlar ölümsüzdü benim ise ne olduğum belirsizdi.

"Ciddi olamazsın!" Minik suratını asmış kollarını göğsünde bağlamıştı.

"Çok ciddiyim!" Çenemle tabağı işaret ettim. Sarı suratı öfkeyle kızarmaya, mavi gözleri şimşek gibi çakmaya başlasa da bıçakla dikiklediğim yemeklerden birer parça alıp hırsla çiğnemeye koyuldu.

"Ben olsam peri kızı," dedi Kasır ağzına kocaman bir lokma attıktan sonra, "zehirli olsa da ona söylemezdim."

"Söylemek zorunda, yemin etti." Onlara doğru pis pis güldüm. Perilerle hizmet ettikleri leydilerinin arasında koşulsuz bir anlaşma tılsımlarla imzalanıyordu, söylenip duracaksa çekip gitmesini söylediğim bir anda Lala bunu ağzından kaçırmıştı.

"Temiz!" dedi omuzlarını indirip kaldırarak. Odaya çekildiğimizde çenesi hiç susmayacaktı ama önemli değildi, giderken dişlerinin arasında gökyüzü anaya seslenip onu kurtarması için dualar ediyordu.

Tabağı masanın üzerinde ittim.

"Yine de yemeyeceğim," dedim. "Buraya neden getirildim ya da benden beklentileriniz neler bilmiyorum ama ben sizin yemeğinizi yemeyeceğim, suyunuzda yıkanmayacağım, sizden biri olmayacağım." Sadece beni zehirlemek isteyip istemediklerini görmek istemiştim ama bu gidişle açlık veya susuzluktan ölecektim zaten.

"Nasıl istersen." Hava Lordu tabağına aldığı üzümleri afiyetle yerken başını salladı. Kırmızı iri üzümler oldukça lezzetli görünüyordu ve ben hayatım boyunca çok iştahlı biri olmuştum. Kollarımı göğsümde bağlayıp inadımı sürdürmeye devam ettim.

"Sudan korktuğun doğru mu?" Muhafızın ani sorusu beklenmedikti. Yüzünde garip, tedbirli bir ifade vardı. Kahkahalarının yapay olduğunu ilk duyduğumda anlamıştım.

Onu başımla onayladım.

"Ne zamandan beri?"

Bilmiyorum anlamında dudak büktüm. Sina'ya küçük sırrımdan

bahsettiğim için pişmanlık hissediyordum, bunun kesinlikle insanların duygularını etkilemesi ve sakinleştirmesi yüzünden olduğuna emindim. Kolay kolay kendimi ele vermezdim. Aptal olabilirdim ama en azından çoğunlukla çenesini kapayan bir aptaldım.

"Bu çok enteresan," dedi Kasır. "Su Krallığı'nın deliliğinden sen de nasibini almış olmalısın." İyice sırıttı. İçgüdülerim ona karşı dikkatli olmam gerektiğini söylüyordu. Gözlerindeki bir şey beni geri adım atmaya itti.

"Gerçekten tüm su halkının aklını kaçırmış olduğuna mı inanılıyor?" Dikkati üzerimden dağıtmak için geldiğimden beri duyduğum başka bir konuyu didiklemeye karar verdim. Geçmişimle ilgili bir şey öğrenirsem belki de geleceğimi onlardan kurtarabilirdim.

"Delilik deyince, Su Lordlarının anlaşılır bir tarihleri yok." Muhafız oturduğu yerde gerilmişti, bakışlarını üzerimden çekti. Hatırladığı bir şeyler onu rahatsız etmiş olmalıydı. Şimdi tarihimi daha çok merak etmiştim.

"Etrafta benden başka Su Krallığı'na ait kimse yok ama gelirken dövmesi olan birilerini görmüştüm, onları bir tımarhaneye mi kapattınız?"

"Biz müdahale etmedik ama Toprak Kralı icabına bakmıştır eminim," dedi Sina uzaklara dalarak. Bu sözlerden istediğinizi anlayabilirdiniz sanırım.

"Ve Daren de bundan zevk almıştır," diye onayladı onu muhafız.

"Sizi bu kadar korkuttuğuna göre delilik çok da kötü olmamalı, sonuçta hepiniz taç ve taht derdindesiniz."

"Ağzından çıkanlara dikkat et, sana kibar davranmamız, kibar olacağımız anlamına gelmiyor." Gerilim ikimizin arasında hissedilebilir bir seviyeye tırmandı. Ondan bana doğru yayılan negatif enerji oturduğum yerde kıpırdanmama neden oldu.

"Büyük su tufanını duydun mu Nova?" diye soran Sina oldu. Bana doğrudan ilk kez adımla hitap ediyordu. Melodik ses tonunda ismim kulağa çok hoş geliyordu.

"Nuh Tufanı? Tabii ki duydum."

"İşte bir Su Lordu delirdiğinde olan budur."

Eğer yiyebiliyor olsaydım her şey şimdi boğazımda kalırdı.

"Nasıl yani?" diye sordum, tamamen afallamıştım. "Sen şimdi bana Nuh Tufanı'nı Su Lordu'nun mu yaptığını söylüyorsun?"

"Dünyanın sular altında kalmasının sorumlusunun Su Lordu olduğunu söylüyorum."

Bu benim sandığım, içine bulaştığım, karıştığım ve düşünebileceğim her şeyden daha fazlaydı.

"Neden?" diye sorabildim.

"Yeniden doğuş," dedi yadırgamadan. "Yoldan çıkmak. Yanardağ patlamasında olanlar neden olduysa o yüzden." Sanırım Pompei'den bahsediyordu. "Sapkınlıklar ama anlatılan hikâyelerdekinden daha fazla. Ve insanlık şimdi aptal teknolojileriyle yeni bir felaketi çağırıyor." Masadaki şişeye uzandı.

"Birbirinizden uzaklaşıyorsunuz, sevgiyi, yardımlaşmayı, ihtiyaç duymayı unutuyorsunuz, herkes sadece kendini düşünen mutsuz insanlar haline geliyor, uyuşturucu ya da haplarla deva arıyorsunuz. Kendi kendinizi yok ediyorsunuz, doğayı mahvedip hayvanlara işkence ediyorsunuz, çocuklarınızı koruyamıyorsunuz, kadınları hor görüyorsunuz. Taçtan ve tahttan mı bahsedeceksin? Hepiniz dört duvarın içinde o aygıtların, telefonlarınızın içinde kendinizi kanıtlayıp durma çabasında değil misiniz? Herkesten nefret edip aynı zamanda herkes tarafından sevilmek ve yüceltilmek istemiyor musunuz?" Demir sertliğinde, kendinden emir bir tavırla bana kafa tutarken sözlerindeki haklılığı göz ardı edemedim.

"Öyle bile olsa," dedim. "Buna nasıl müdahale edilebilir?"

"Doğa intikamını alır, yaradılışın belli bir döngüsü vardır ve bununla oynayamazsın. İnsanların eline güç verdiğin zaman ona seni yok etme fırsatı da vermiş oluyorsun, sizden farklı bir diyarda yaşasak bile biz de dünya üzerindeyiz ve dünyanın büyük kısmı okyanuslardan oluşur, insanlar denizi kirletmeye, kutupları eritmeye, iklimi değiştirmeye başlayınca Su Krallığı'nın tahtı sarsıldı."

"Doğa intikamını alır," diye fısıldadım daha çok kendi kendime. Ve doğanın suya ihtiyacı vardı, yaşamın devam edebilmesi için. Ama gerçek su topraklardan çekilmişti. Benim, insanların diyarından ne zaman çekilecekti?

Kendi iç savaşımı duymuş gibi, "Kıtlık insanları bulacak, kuraklık, susuzluk herkesi ele geçirecek çünkü hoyrat ve bencilsiniz. Kendinizi üstün görüyorsunuz, bir elmayı dalından koparırken ona minnet etmekten âcizsiniz." Çarpıcı sözleri oturduğum yerde iyice sinmeme neden oldu. Büyükbabam da sık sık böyle konuşurdu bahçedeki çiçeklerini sularken. Ona da hak verirdim.

"Peki bu savaş nasıl başladı, neden?" diye sordum. "İnsanları anlayabiliyorum ama neden size de saldırdı?"

Kasır sinsi bir şekilde gülümsedi ama Sina'nın gözlerine pus çökmüştü. Güzel yüzünde bir gelgit yaşandı. Odanın içindeki hava onun ruh haliyle birlikte değişkenlik gösteriyordu. Bunu kasıtlı mı yoksa kontrolsüz bir şekilde mi yaptığını merak etsem de sormak için uygun bir anda değildik.

"Bize saldırmadılar," diye açıkladı. "Doğa, toprak ve sudur, ateş ve havadır ama toprak halkı okyanus sınırlarına girdi, verilenden fazlasını istedi, istedi ve aldı, su halkı da karşılık verdi."

"O halde savaşı başlatan Su Lordu değil, Amon muydu?" Bu yeni bilgi karşısında irkilmiştim. Geldiğimden beri beni ve sözde ait olduğum krallığı kötüleyip küçümsemekten başka bir şey yapmıyorlardı.

"Savaşı kimin başlattığının önemi yok, bir kaplanın sana saldırmasını istiyorsan onu bir değnekle rahatsız etmen yeter ama sonunda öldüren ve korkulan kaplan olur, nefret toplayan da." Biraz sıkılmış, biraz dikkati dağılmış halde odanın içindeki açık pencerelerden bir araya toplanan bulutlara bakıyordu.

Hava Lordu Toprak Sarayı'nda başka biriydi, Daren'le konuşurken başka biri, benimle konuşurken başka biri. Toprak Sarayı'nda anlatılanlar burada anlatılanlardan diyarlar kadar farklıydı. Birkaç saat önce kaçacak bir yol arıyordum, şimdi ise neyin doğru neyin yanlış olduğunu sorgulamaya başlamıştım.

"Gerçekten evime dönemez miyim?" diye sordum, sesim hissettiğim kadar kırgın çıkmış bu da Sina'nın bulutlu bakışlarını yeniden bana çevirmişti. Yemeğin başından beri küçümseyici olan Kasır bile kendine çekidüzen verip arkasına yaslandı.

"Üzgünüm," dedi Sina. "Kalkandan geçebilmek mümkün değil. Yüz

yıldır kırılmayan bir tılsım bu." Sihrindeki ya da sözlerindeki bir şey söylediklerinin doğru olduğunu hissettiriyordu. Kamburlaşıp içime doğru döndüm.

"Amon..." diye bir umutla daha sorguladım. "O kalkandan geçebiliyordu."

"Diyarın kralı olduğu için. Başındaki taçla kalanımızdan daha güçlü." Üzerime çöken ağırlık onun nezaketiyle ilgiliydi belki de gerçekleri söylemek onun da hoşuna gitmiyor olmalıydı, büyüsünün katılığını kalbimdeki sızının üzerinde hissediyordum. Gözlerimi onlardan kaçırdım, onlara değil kendime bile söyleyecek bir şey bulamıyordum. Büyükbabamın ve babamın bensiz ne halde olacağını düşünmek... Yalnız kalacaklardı. Beni unutmaları en iyisiydi belki de. Ama bu canımı çok yakıyordu. Zaten bir kez bununla yüzleşmiş ve bunu kabullenmiştim, annemin gidip beni unutmasını kabullenip geri kalanlara sarılmıştım. Şimdi ise hepsi için yok olmuştum. Belki de hiç var olmamıştım. Sihir birine bunu yapıyorsa ne kadar iyi ve doğru olabilirdi ki?

İki kanatlı ahşap kapı dışarıya doğru açıldığında içeriye giren serin hava sırtıma çarptı. Başımı zorlukla kaldırdım, zırhlı adamlardan biri içeriye girince omuzlarımı dikleştirdim. Yanında bir cinden çok cüceye benzeyen yeşil kıyafetli ve yeşil dik şapkalı, uzun burunlu küçük bir yaratık vardı. Yüzünde neşeli bir ifadeyle elinde bir mektup taşıyordu.

"Lordum," diye bir dizinin üzerine çökerek Sina'yı selamladıktan sonra doğruldu. Ona doğru uzattığı mektubu birkaç adım öne çıkarak Kasır kabul etti. Küçük yaratık tekrar başıyla selamladı, parmaklarını şıklatıp bir anda yok oldu. Geride bıraktığı parıltılı toz bulutuna gözlerimi kırıştırdım.

Sina'nın bakışlarıyla içeriye giren muhafız kapıyı kapatıp dışarıya çıktı. Kasır mektubu Hava Lordu'na ulaştırırken mührünü inceliyordu.

"Toprak Krallığı," dedi düz keyifsiz bir sesle.

Sina da en az onun kadar memnuniyetsiz bir şekilde zarfı parmaklarının arasında çevirerek okumaya başladı. Ne yazıyordu bilmiyorum ama okudukları yüzündeki ifadeyi daha da soldurdu. Etrafımızda dönen bulutlar sıkıntılı görünüyordu.

"Bu defa ne istiyorlar?" Bu cesareti gösteren kişi Kasır olmuştu. Toprak Sarayı'nın sık sık onları da bir şeylere mecbur bıraktığı sonucunu çıkararak sessizce bekledim.

"Daren'in ziyareti öylesine değildi elbette." Zarif bir şekilde pelerinini arkasına doğru savurup yeniden sandalyesine oturdu. "Kontrol ediyordu ve biz de açık verdik."

"Benimle ilgili mi?"

Sina başını sallayarak çenesini masanın üzerinde birleştirdiği yumruklarına yasladı. Mektup sıktığı parmaklarının arasında buruştu. Gözlerindeki esaret benim anlayamayacağım kadar yoğundu.

"Ona bir vâris odası verdin," diye araya girdi Kasır. "Bunun doğru olmadığını söylemiştim. Su Krallığı'ndan birine yardım etmenin bedelini her zaman Hava Krallığı ödüyor." Zihnime sivri birer ok gibi saplanan sözleri huzursuzluğumu artırdı. Burada bir hizmetli olmamı bekliyorlardı ama Ateş Lordu öyle davranmadıklarını görmüştü.

"Bu ne anlama geliyor?" Kaşlarımı çatarak Hava Lordu'na baktım.

"Yarın kaleye gideceksin. Bunun eğitim için olduğunu söylüyorlar ama öyle değil elbette. Bir de bu gece toprak vârisi için bir balo düzenliyorlar ve katılmamı istiyorlar."

"Bunu neden yapıyorlar?"

"Senin burada kalmanı istemiyorlar, anlattıklarımı öğrenmeni istemiyorlar." Buğulu gri bakışlarında fırtınalar esiyordu. "Seni, başka bir su kanı istemiyorlar."

Kasır istemsizce gülümsedi. "Daren, Ariana'yla nişanlı, geriye kalan tek lord sen oluyorsun." Daha fazla güldü. "Yani görücüye çıkıyorsun."

Belki komikti ama içimden gülmek gelmedi.

Sadece, "Ben," diye fısıldadım. Ben de bir vârisim. Ama önemli olan bu değildi. "Ben de gidebilecek miyim?" Ayzer'i görecek miyim? Çünkü başka hiç kimsem kalmadı.

Sina neredeyse üzgün bir şekilde başını iki yana salladı. "Su taşar Nova." Uzanıp kadehin kenarına dokundu. "Hiç kimse taşkınlardan hoşlanmaz." Omuzlarımın gerildiğini hissettim, daha önce hiç kimse açık açık istenmediğimi söylememişti, bu diyarda ise herkes bunu söylemek

için zaman kolluyordu. Tarihi veya bu diyarla ilgili pek bir şey bilmiyordum ama benim henüz doğmadığım zamanlarda yaşanılanlarla yargılanıyor ve hüküm giyiyordum.

"Davet edildiysen gitmek zorundasın." Kasır birinin bunu söylemesi gerekiyormuş gibi Hava Lordu'nun omzuna dokundu. Onlara neden muhafız dendiğinden emin değildim ve kesinlikle bu muhafızdan hoşlanmamıştım ama yine de lordunu ve krallığını koruduğunu ve hayatının her saniyesinde koruyabileceğini görüyordum.

Muhtemelen izin istemem ya da bir şey söylemem gerekiyordu ama ben sadece, "İyi geceler," diye yarım yamalak mırıldanarak yerimden kalktım. Geniş kanatları olan kapı ben yaklaştığımda görünmez eller tarafından açıldı. Odaya döndüğümde sadece yatağa uzandım ve bekledim.

6. BÖLÜM

Balolar ve Kraliçeler

İsa'nın çarmıha gerilişi bana hep ilahî bir haksızlık gibi gelmişti. Kafamın içinde bununla ilgili şarkılar söyleyen bir ses vardı. Kutsal kitapları ve kutsal olan her şeyi seviyordum. İnanıyor ve inanmıyordum. Burada böylece beni dışarıda bırakmalarına, beni dışlamalarına izin veriyordum ama zihnim ruhumu tırmalayıp duruyordu. Ayzer'i, ne halde olduğunu, iyi olup olmadığını bilmek istiyordum. Onun yanında olmak istiyordum. Biz hiçbir zaman birbirimizden ayrılmamıştık. İki arkadaş değil iki kardeş gibi büyümüştük. Şimdi ise bu diyardaydım. Kiminin ruhunda çiçekler açıyordu, kiminde karanlık gölgeler dans ediyordu, benim ruhumda ise deli bir kan aktığını söylüyorlardı. Büyükbabam bana daima tahmin edilemez insanların bir lütuf olduğunu söylerdi, akıl almazlığımın ise bir ayrıcalık. Deli olduğumu söylemeyecek kadar kibar bir adamdı ama bana her zaman hakkımı almam ve haksızlığa boyun eğmemem gerektiğini söyleyip durmuştu.

Yataktan doğruldum.

Yatak başlığındaki şamdanı elime aldım, oda mumlarla aydınlanıyordu. Cilalı büyük dolabın kapaklarını açıp mum ışığında elimi ipeksi elbiselerin üzerinde dolaştırdım. Bu diyardakiler için bu giysiler bir parmak şıklaması kadar uzaktaydı. Ama garip olan bir şey vardı, her biçimde, her kumaşta ve renkte onlarca elbise vardı, bir renk hariç.

Mavi.

Su Krallığı'nı anımsatan bu renkten Hava Krallığı bile men edilmişti. Fildişi kumaştan yapılma, diğerlerinden daha kalın bir dokuya sahip dantel ve şifonla ödüllendirilen bir elbiseyi askısından çıkarıp giyindim ve Lala'ya seslenmeye başladım. Ona ihtiyacım olursa gözlerimi kapatıp birkaç kez adını fısıldamamın yeterli olduğunu söylemişti, ben de öyle yaptım. Sadece birkaç saniye içinde tam karşımda bitince ürkerek geriye bir adım attım.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu. Karanlıkta onu bulmaya çalıştığımı fark edince parmaklarını şıklatmasını duydum, oda tılsımlı bir şekilde aydınlanınca elimdeki şamdanı bir komodinin üzerine bıraktım. "Neden geceliğini çıkardın Nova?"

Ona dik dik baktım. Neden olduğunu gayet iyi biliyordu. Bir saattir o yatakta uzanıyordum ama dışarıdaki hengâmeyi gayet iyi duyuyordum. Sadece lord değil saray halkından birileri de davetliydi ve herkes koşturma içinde bu ani eğlenceye hazırlanmaya koyulmuştu.

"O baloya gidemezsin!" dedi küçük bir çığlıkla.

Kollarımı göğsümde bağlayıp, çenemi dikleştirdim.

"Pekâlâ gidebilirim. Ben bir vârisim, bir peri hizmetkâr bana ne yapıp yapamayacağımı söyleyemez!" Belki de onlar gibi oynamamın vakti gelmişti. Diyardan gidemiyorsam deveyi gütmenin bir yolunu bulmalıydım.

"Çok kabasın!"

"Bana yardım edecek misin?"

"Ne istiyorsun?" dedi alınmış bir şekilde kinayeyle. "Saçlarını örmemi mi?"

"Hayır, saçlarım bu şekilde kalacak."

"Leydiler böyle özensiz olmaz."

"Sana söylemiştim, ben bir leydi değilim!"

Bıkkın bir şekilde odanın içinde uçup yatağın üzerine kondu. Gözlerimle onu takip etmek hayli zor olabiliyordu.

"Bedenleme mi, ışınlama mı neydi ondan yapmak zorundasın."

Kocaman açtığı gözlerle yatakta ayaklarının üzerinde geri geri gitti.

"Toprak Sarayı'na izinsiz giremezsin ki, ben de yapamam."

Doğru söyleyip söylemediğini anlamak için başımı hafifçe eğip dikkatlice ona baktım ama pek yalan söyleyecek birine benzemiyordu.

"Bir yolu olmalı, bildiğine eminim."

"Nova, ikimizin de başını belaya sokacaksın."

Kurnaz bir şekilde gülümsedim.

"Ben bir vârisim kimse beni öldüremez, diyar onu yok eder." Belki de bu durum bir noktada hoşuma gitmeye başlamıştı.

"Başka bir yolunu bulurlar," dedi. "Ya seni kapatırlarsa?"

"O zaman deli nasıl olur görürler!" diye hırladım.

"Niye sakince bekleyip lordların güvenini kazanmıyorsun?" Bana yardımcı olmaya çalıştığını biliyordum ama bu şekilde olmazdı, beni oyun dışı bırakmalarına izin veremezdim, ipleri baştan onların eline verirsem bir köleden farkım kalmazdı. Orada olmalıydım, Ayzer'i görmeliydim ve sadece söyleneni yapan, oradan oraya sürgün edilen biri olmadığımı göstermeliydim. Tanrı aşkına 21. yüzyıldaydık. Bu diyarın gelenekleri umurumda değildi, kimsenin bana bu şekilde saygısızlık yapmasına izin vermeyecektim.

Ayrıca atalarımı hayal kırıklığına uğratamazdım.

"Kanımda yok," dedim tereddüt etmeden. Sesim beklemediğim şekilde kendinden son derece emin çıkmıştı.

"Seni sadece sarayın yakınına götürebilirim sihirle, sonrasını yürümek zorunda kalırsın ve bu saatlerini alır. Vazgeç Nova, yalvarırım."

"İyi bir yürüyüşçüyümdür ben," dedim. "Hadi daha fazla gecikmeden götür beni."

Oflayıp pofladı ama kararlı olduğumu görmüştü.

"Başına bela alıyorsun," diye uyarmaya devam etti. Sadece gülümsedim. Henüz onların da beni tanımadığını biliyordum ama ben küçük bir haylaz çocuk gibiyimdir. Başıma bela almam, genelde ben başa bela olurum.

Lala söylediği gibi beni Toprak Krallığı'na yakın bir yere götürdü ama her saniyesini dönmek için yalvararak geçirmişti, bu toprakların

tehlikeli olduğunu ve karşıma uğursuz bir sürü yaratığın çıkabileceğini söylediğinde kendimi sadece beni korkutmak istediğine inandırdım.

"Ulu gökyüzü!" diye yalvara yalvara giderken aklının bende kaldığına emindim ama yolumdan dönmek gibi bir niyetim yoktu. Elbisenin eteklerini kaldırıp geniş arazide, karanlıkta ilerlemeye koyuldum. Neyse ki Lala son anda bana şapkalı bir pelerin giydirmeyi akıl etmişti, buradan dümdüz gittiğim taktirde birkaç saat sonra sarayı göreceğimi söylemişti.

Gökyüzü bu tarafta oldukça kasvetliydi, yol kurumuş toprakla kaplıydı. Bu araziye sebep olan kuraklığın Su Lordu olup olmadığını merak ettim ama beni etkilemesine izin vermedim. Peri kızının beni bıraktığı yol ayrımında sonra hava iyice soğudu ve sessizleşti. Karanlığın içinde etrafıma bakındım, Hava Sarayı'nın gökyüzünde asılı adalarından başka ışık alan pek bir şeye rastlamadım. Dar bir patikanın engebeli yolundan geçtikten sonra yan yana sıralanmış bir hanlar yoluna vardım. Küçük büyük birbirinden farklı taş kulübelerin içinden müzik sesleri ve eğlenen yaratıkların gürültüsü duyuluyordu. Hanların önünde yarı sarhoş, keyifli Alfinlerle göz göze gelsem de kim olduğumu bilmiyorlardı. Yol çok da büyük olmayan tarlalar ve çiftlik arazileriyle devam ediyordu.

Bir belki bir buçuk saatin sonunda Hava Krallığı sınırlarından tamamen çıktığımı tahmin ediyordum. Tek tük barakaların arası bile iyice açılmıştı. Baktığım yerde arazinin içine doğru çökmüş obruklar ve hayvan sesleri dışında hiçbir şey yoktu.

Lala'nın bahsettiği bataklık arazisine girdiğimi insanın dikkatini dağıtan pembe ve mavi yapraklı çiçekleri gördüğümde anladım. Onları görür görmez duraksamak zorunda kalmıştım. Peri kızı cazibeleri konusunda beni uyarmıştı. Polenlerin büyüsü beni koparmam için onlara doğru çekiyordu, her biri dalında canlı ve taze görünüyorlardı. Mor sapları dikenli sarı dallar boyunca uzanıyor, yarım hilal şeklindeki çiçek yapraklarının üzerinde hiç görmediğim renkte belirgin damarları kıvrılıyordu. Adımlarım onlara doğru gitmek istiyor, duyularım koklamak istiyordu ama bu konuda uyarıldığım için bu mayhoş çekiciliğe karşı koyabilmiştim. Elimi burnuma bastırıp onları geçene kadar nefesimi tuttum.

Kulağıma çalınan müzik sesini tepelere kadar takip ettim, saraya

ulaşmak için son bir saatim kaldığına yordum bu düşünceyi. Müzik sesini ve şenlik ateşini ayaklarımın altındaki toprak fısıldıyordu sanki. Etrafta ne bir kuş cıvıltısı ne bir ağaç vardı, karanlığın içinde her şey saklanmıştı. Başımı gökyüzüne kaldırıp bana öncülük edecek bir parıltı aradıysam da boşunaydı.

Dik bir yamaçtan aşağı inmek isterken olabilecek en kötü şey oldu ve çamura bulanan ayaklarım yamaçtan aşağı doğru beni taşımadı, kayarak ve çamurun içinde yuvarlanarak bir tepeyi aştım. Çamur gölcüğünden çıkıp kenara popomun üzerine düştüm, çaresiz bir çırpınışla soluklanmaya çalışırken bir at sesi kulaklarıma ulaştı, nal sesleri toprağın üzerinden hızla bana doğru yaklaştı. Tam önümde şaha kalkarak duran siyah ata ve üzerindeki maskeli lorda baktım.

Her bir hücresinden zalimlik ve küstahlık akıyordu. Atın üzerinde sanki dünyanın ve bütün evrenin sahibiymiş gibi ateş mavisi gözleriyle Daren bana bakıyordu. Yüzüne bağladığı peçe sadece gözlerini açıkta bırakıyordu. İrkildim ama kımıldamadan bekledim.

İkimiz de konuşmadan sessizce gecenin ve karanlığın etrafımızda dönmesini izledik, göz kontağını ne o ne de ben koparmıştık, isimsiz bir meydan okuma aramızda kıvılcımlandı. O ortaya çıktığı an gece yarısı geri çekilmişti, havadaki o korku, ıstırap ve kuraklık saklanacak bir delik bulmuştu. Ortada öylece kalan bir ben olmuştum.

"Yolunu mu kaybettin su vârisi?" Ses tonunda bir ateş vardı, o konuştuğu an buz dağları yıkılıyor ve ruhumu titreten bir su yıkımı yaşanıyordu, şefkatli ve zalimdi, güzel ve çirkindi. Bu diyarın istediği her şey olmalıydı.

Toparlanarak dikkatlice ayağa kalktım.

"Atalarıma yaptığın gibi," dedim içgüdüsel bir saldırıyla. "Beni de mi durduracaksın yoksa?" İmasını açıkça görmüştüm. Muhtemelen o da benim nereye gittiğimi açıkça görüyordu. Sihirlerinin nereye kadar ulaştığını bilmiyordum ama hepsi ruhumu okuyormuş gibi hissediyordum. Gözlerine bakmak irkilmeme, duygusal olarak kendimi çırılçıplak hissetmeme neden oluyordu. Bana benziyorlardı, bir insana benziyordu ama bakışları onları ele veriyordu.

"Yaparsam ne olur?" diye sordu. Bir saniye önce ürkütücüydü şimdi ise eğlendiğini gizleme gereği bile görmüyordu. Sina'nın söylediği bir şey aklıma geldi. Kaplan ve değnekle ilgili o şey. Ateş ve Toprak Lordu değneğini kaplana yaklaştırıyordu. Beni deniyordu, dürtüyordu. Avlanıyordu.

Bir adım geri çekilme ihtiyacı hissettim. Korkudan değil, yüzüne daha iyi bakabilmek için. Ona daha iyi bakabilmek için. Simsiyah giysilerinin altında geceye karışmış gibi görünüyordu. Onda olan her şey, dünya üzerindeki her şeyi itiyordu.

"Bu defa senin için ölecek bir ağabeyin yok sanırım."

Yarım bir şekilde gülümsedi ama bu daha çok oradan kaçıp gitmem gerektiğini söyleyen bir gülümsemeydi, gözleri birkaç saniye içinde kana susamış gibi donuklaştı, gözbebeklerinin tutuştuğunu ve mavi gözlerinin ateş kızılına döndüğünü gördüğümde korkuyla birkaç adım daha geriye gittim.

Tıpkı bir savaş atını andıran dev kısrağının üzerinde etrafımda dönmeye başladı.

Sen kaplansın. Sen kaplansın. Sen kaplansın.

Avlanıyor.

O avlanıyor.

Sen kaplansın.

Değneğe yenilme Nova, değneğe yenilme.

Seni kırıp atmasına izin verme.

Beni daha fazla kapana kıstırmasına izin vermemek için geldiğim yöne doğru döndüm ve koşmak için hazırlandım. Önümde, Toprak Sarayı'na giden yol düzleşiyordu ama bahse girerim o atı bile aksi yöndeki balçık tarlasının içinde gömülürdü, ondan kurtulmak için başka seçeneğim olmadığı açıktı.

"Vazgeçiyorsun?" dedi soru sorarcasına alaycı bir küstahlıkla. Atını tam önüme sürmüştü. Geri dönememe izin vermeyecek şekilde. Omuzlarımı dikleştirdim, korktuğumu belli etmeyecektim.

Hareketim gözünden kaçmamıştı, bakışları titrememeleri için kontrol altına almaya çalıştığım omuzlarıma kaydı. Vahşice gülümsedi. Kaşlarımı çattım ve ikimizin de beklemediği bir anda ters yöne doğru hızla koşmaya

başladım. Arkamdan gelen öfkeli, karanlık bir homurdanma topraktan omurgama ulaşmıştı. Ayağımın altındaki zemin öyle bir titredi ki çığlık atmamak için dilimi ısırdım. Küçük bir deprem... Toprak Lordu'nun oğlundan özel bir armağan gibi. Bedenim buz tuttu ama yine de dönüp bir kez daha ona bakmadım, titreyen bacaklarımı var gücümle ittim ve saraya doğru koşmaya devam ettim.

Lala onun en güçlü lord olduğunu söylemişti, belki de avcı olan bendim, aptal kafam ona bir değnek sallayıp duruyordu. Aptallık ve delilik arasında ince bir çizgi olduğunu hatırlattım kendime ve daha dikkatli olmak için kendimi ikna ettim.

İyi haber, sonunda Toprak ve Bereket Sarayı'na giden bambu ormanına varmıştım.

Kötü haber, baştan aşağı çamura bulanmıştım.

Dar bir patikayı geçtikten sonra büyülü bir dolunay bambu ormanının içinde beni selamladı. Burayı diyara ilk geldiğim günün sabahında görme şansım olmuştu. Bedenleme dedikleri şey yüzünden başım dönüyor ve midem bulanıyorken. Şimdi ise gecenin mabedi gibi görünüyordu gözüme. Seyrek bambuların arasında kendi etrafımda dönerek ilerliyordum. Kokusu insanı kıskıvrak yakalıyordu. Zemin artık ne bir bataklık ne de kayalıktı. Toprak yumuşak ve dinlendiriciydi. Adım atmak daha kolay, yürümek büyük bir zevkti. Krallığın sınırlarındaydım.

Ay ışığında kendime baktım. Eğilip kıyafetimi kontrol ettim.

"Kahretsin," diye fısıldadım kendi kendime. Pelerinin önü kapalıydı, çamurun büyük kısmını o almıştı ama yine de elbisenin etekleri dizlerime kadar ve suratım ve saçlarım da kahrolası bataklıktan nasibini almıştı.

Tamam, derin bir nefes al Nova. Önemli değil. Sadece bir elbise, senin güzellikle ilgili hiçbir sorunun veya takıntın olmadı. Burada amacın hiç kimsenin seni bir odaya ya da bir saraya kapatamayacağını onlara göstermek. Ve Ayzer'i bulmak, iyi olduğundan emin olmak.

Kulağıma ilişen müzik sesine doğru ilerlemeye devam ettim. Duyduğum hiçbir şeye benzemiyordu, içinde bir melodi vardı ama aynı zamanda bir duygu, müzik canlı gibiydi, sihrin ruhu vardı, renklerini giymiş ve seni o âna davet ediyordu. Toprak beni çağırıyordu ya da

ayaklarımın altındaki toprak beni o sese doğru götürüyordu. Adımlarım hızlandı, yerçekimi, zaman hepsi durmuş gibiydi. Hava ağırlaşıyordu ama bu rahatsız edici değildi, hareket etmeme, çabalamama gerek kalmadan ilerliyordum.

Yolun sonunda sarayı gördüm, tüm ihtişamıyla parlayan bu ilkel dünyadaki tapınağı belki de. İçimde bir yangın alev aldı, bir okyanus taştı, bir girdap koptu ve bir heyelan gerçekleşti. Oraya doğru yürürken hiçbir şüphe veya tereddüdüm yoktu, tamamen sakin hatta neşe doluydum.

"Kapıları açın lordum, deli geliyor..." diye pis pis sırıttım.

Alfinler artık her yerdeydi. Sadece Alfinler değil, derileri değişik renklerde olan uzun ince o varlıklar, cinler, mektup getirene benzeyen cüceler. Bazıları hizmet eden bazıları da hizmet edilendi. Bambu ormanının ortasındaki krallığın her yanında ışık ve müzik cümbüşü vardı. Sarayı dışarıdan izlerken önünde duran devasa boyuttaki topraktan yapılmış kızıl kahve heykelleri hayranlıkla seyretmekten kendimi alamadım. Biraz vaktim olsa en sevdiğim diğer şeyi yapardım, onların tepesine tırmanırdım ve sadece bunu düşünmek bile kalbimi hoplatmaya yetmişti.

Heykeller kanatlı aslanlara benziyordu ama gecenin kör karanlığında detaylarını göremiyordum. Etrafından dolanırken kendimi bir karınca kadar hissettim. Yanından geçtiğim yaratıklar bana bakmaya başladığında kendime gelmek için silkelendim. Artık yabancı olmadığım topraklardaydım, Kerberos'un önüne atıldığımda bu krallıktaki herkes en ön safta beni izliyordu ve eminim kim olduğumu biliyorlardı.

Adımlarım artık gördüğüm değil duyduğum yöne doğru ilerlemeye başladı. Ellerimi ikiye açtım, yürürken otlara ve Ayzer şerefine açan çiçeklere sürtünerek geçiyordum. Dokunduğum her çiçek bahar kokusunu etrafıma saçıyor bir peri ışığı çamurların içindeki vârisi selamlıyordu. Koku bir yıldız kayması kadar hızla kaybolduğunda gözlerimi araladım, etrafımda dönerek geldiğim yola baktım ve bir kez daha yanlış bir şey yapmışım gibi korkuya kapıldım. Dokunduğum tüm otlar kurumuş, rengârenk çiçekler birileri ruhlarını emmiş gibi solmuştu.

Hayır!

Karşı taraftan gelen zırhlı şövalyeleri gördüğümde, sol tarafımda,

heykelin arkasındaki gölgede kalan mermer merdivenlerden aşağıya doğru hızla inmeye başladım. Bitkilerle donatılmış büyük bir avlunun çeperinde dans eden Alfinleri görünce rahatladım.

Esas parti neredeydi acaba?

Perilerden birini durdurup üst kata çıkmam gerektiğini öğrenmem, tahmin ettiğimden de kolay oldu. Bahçeden sarayın içine giriş vardı, muhafızlara görünmeden usulca içeriye sıvıştım. Mermer tırabzanlardan tutunarak merdivenleri çıkarken gözlerim duvarlarda dolanıyor, her detayı inceliyordu. Önüme uzun, kıvrılan bir koridor çıktı. Tamamı süslenmişti, tavanlar sarmaşıklarla, pencereler çiçeklerle donatılmıştı. Lala'nın Halu dediği, kalın ve renkli derili güzel yaratıklar bu sarayda da hizmet ediyorlardı. İki elleri havadaydı ama jöle ve içki taşıdıkları tepsiler avuçlarının üzerinde değil bir boşlukta onlarla birlikte hareket ediyordu. Vâris için yazılan yeni bir hikâyeyi herkes şarkı gibi mırıldanıyordu.

Diyarın öteki yanından geldi
Kralımızı onurlandırmak istedi
Topraklarımız onun ellerinden beslendi
Başında bilge geyiğin hazinesi

Toprak vârisi
Hepimizin kızı ve kardeşi

Halkını hiç unutmadı
Döndü ve bizi kucakladı
O onurlu bir leydi
Saçları ağacın kavuğunun rengi

Toprak vârisi
Geleceğin yüce kraliçesi

O düşlerimizden daha güzeldi
Altın gibi parlak, toprak gibi bereketli

Gözleri bilge geyiğin hazinesi
Güçleri bir orduya bedeldi

Toprak vârisi
Tüm diyarın tek gerçeği

Büyük bir saksı mor karanfille bir Alfin'in arasında kalıp çarpmamak için kendimi sola doğru çektim ama bu defa bir cinin ayağına basıp özür dileyerek geriye doğru yürümeye başladım. Şaşaalı bir giriş yapmak istediğimden değil ama bir anda bütün gözlerin bana dönmesini de istememiştim. Daha ufak olan cinlerin taşıdığı tepsilerden birine çarpmamak için eğilmiştim ki geri döndüğüm anda iki yönlü sarmal merdivenlerin başındayken bir anda müzik durdu ve tüm bakışlar bana doğru döndü.

Pembe boyalı parıltılarla kaplı kolonların ayakta tuttuğu büyük salon oldukça kalabalıktı. Yukarıda kaldığım için her yeri ve herkesi kolayca görebiliyordum ve tüm bakışları üzerimde hissediyordum. Kalabalığın içinde dolaşan gözlerim ilk önce, "Bu da ne?" diye soran Ariana'yı buldu. Yine Amon'un tahtının yanında oturuyordu. Evcil bir hayvan gibiydi ama daha çok bir yılanı anımsatıyordu. Görüntülerini kafama takmamaya çalışarak yüzleri yokladım.

Amon'un kısık bakışları rahatsız olmuş şekilde üzerimdeydi ama muhtemelen ne yapmaya çalıştığımı anlıyordu, beni tanıyordu, okulda onunla o kadar uzun zaman geçirmiştim ki bana yaptıklarının ve yapacaklarının karşılığını alacağını ve o karşılığın nasıl olacağını da çok iyi biliyordu. Ben okulda da çok sorun çıkaran biriydim, bilinmez bir diyarın bunun önüne geçeceğini sanması onun hatasıydı.

Ayzer onun yanında Ariana gibi daha küçük, başka bir tahtta oturuyordu. Beni görünce ayağa kalktı, büyüleyici olmuştu, üzerinde taba rengi, yanardöner, kuyruklu bir elbise vardı, boynuna kadar uzanıyordu. İki yakasının arasında derin bir dekoltesi vardı, kumaşın kenarları minik şakayık çiçekleriyle süslenmişti. Belki de en zarif halinde, kraliçe gibi görünüyordu. Bileklerine kadar uzanan kumaş Ayzer'in bedeniyle uyum

içindeydi. Daha önemlisi, belinden aşağı kadar uzanan saçlarının üzerinde bir taç vardı.

Büyük töreni kaçırmıştım çünkü bana hiç kimse bundan bahsetmemişti.

"Su her zaman davetsiz geliyor değil mi?" diye araya girip bana doğru kadeh kaldırdı Daren. Peçesini çıkarmıştı ama yine de siyahlar içindeydi. Tahtın yanında değil Alfinlerin arasında içiyor ve belli ki çok eğleniyordu.

"Su mu?" diye sordu herkes bir ağızdan, daha çok korku ve dehşetle. Kapüşonum hâlâ başımdaydı ve yüzümün büyük bir kısmını gizliyordu. Dirayetli olmaya çalışarak pelerinin iplerini boynumdan itibaren çözüp merdivenin başında omuzlarımdan düşmesine izin verdim. Yüzüme tatlı bir gülümseme yerleştirerek merdivenlerden inmeye koyuldum.

Ayzer benimle birlikte harekete geçti. Herkesin gözünün üzerimizde olduğunu tahmin ediyordum. Salona derin bir sessizlik hâkim oldu. Birbirimize toy bir ırmak gibi akarak yavaşça yürüyorduk. Su, toprakla buluşuyordu.

Salonun ortasında karşı karşıya geldik.

Güzel elbisesinin eteklerini tuttu.

Çamurlu elbisemin eteklerini tuttum.

Aynı anda ikimiz de eğilip, başımızla birbirimizi selamladık.

Yavaşça doğrulduk, göze göze geldik, yüzünden hiçbir şey okunmuyordu, ifadesiz ve soğuk duruşu bir heykel gibi onu esir almıştı.

Birbirimize baktık, baktık ve daha fazla baktık.

Sonra kontrolsüz bir şekilde gülmeye başladık.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu eliyle ağzını kapatarak. Durumu kontrol altına alan o olmuştu. Daima arkamı kollayan ve yaptığım saçmalıkları düzelten o olurdu. Ama bu defa saçmalıyor ya da okuldaki kurallara aykırı davranmıyordum. Bu defa bir krallığa meydan okuyordum.

Omuz silktim. "Balo var dediler, geldim."

"Bu halde!" Hayrete düşmüş güleç bakışları çamurlu elbisemde dolaştı. "Kızım her şeyin bir arıza olmak zorunda mı?" Koluma girdi, kimseyi umursamadan yiyeceklerin tarafına doğru ilerledik ama tüm

gözler üzerimizdeydi. Onun da bunun farkında olduğuna emindim ama bir sorun çıkmaması için kontrolü eline alıyordu. Zekiceydi. Hem beni koruyor hem de onlarla arama girip aptalca bir şey yapmalarına engel oluyordu. Sandığımdan daha iyi olduğu aşikârdı belki de bu diyara uyum sağlamayan yegâne şey bendim.

"Duymadın mı yoksa, atalarım deliymiş, kanımda var bu." Ve belki de bu uyumsuzluğum gerçekten kanımda vardı, bilmediğim o tarihte benliğimle ilgili tahminimden öte şeyler yatıyordu.

"Duymaz olur muyum? Onlara asıl deliyi henüz görmediklerini bile söyledim."

Ona gülerken, toprak vârisi için yapılmış ve henüz bozulmamış çok katlı pastaya işaretparmağımı daldırarak kremasından bir parça alıp şöyle bir tadına bakıyormuş gibi yaptım, derdim sadece kusursuz güzelliğini bozmaktı. "Eh, en yakın arkadaşımın lafını yerde bırakmayayım o zaman!"

"Müzik lütfen," diye seslendi Ayzer omzunun üzerinden perilere. Şaşkın gözlerini bizden alamayan herkes bir anda toparlanıp vârislerini dinledi. Alfinler dans etmeye geri döndüğünde parmağımı temizlemek için masanın şık örtüsünü kullandım. Diğer herkes kadar hayrete düşmüş bir şekilde yanımıza gelen Hava Lordu, "Nova..." diye mırıldandı. Hemen yanımda duran Ayzer'e başıyla selam verdiğinde gözde vâris olan arkadaşım uyum sağlayarak hafifçe eğildi.

"Lordum," dedim kinayeyle.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu. Herkesin aklındaki soru da buydu. Bana bakıyor ve ne yaptığımı anlamaya çalışıyorlardı. Belki de korktukları şeyi onlara sunuyordum.

"Herkes ne yapıyorsa onu, vârisi kutluyor ve eğleniyorum." Servis yapan cinlerden bir kadeh şarap alıp Ayzer'e doğru kaldırdım ama içmedim.

"Deli işte," diye Daren de yanımıza geldi. "Delilik yapıyor." Yarım, vahşi ve ıssız gülümsemesi yüzüne yerleşti. "Çok şık görünüyorsunuz su vârisim." Tıpkı benim gibi bir şarap kadehi kapıp bana doğru kaldırdı.

Yapmacık bir şekilde güldüm.

Sina onu görmezden gelerek benim karşıma geçti, "En azından bunu yapayım." Arada kalmış gözleri üzerimde dolandı, parmağını şıklattı ve

bir rüzgârla hafifçe havalanan elbisem tamamen temizlendi. Sihrin akıl almaz gücüyle temizlenmiş ellerime ve saç tutamlarıma baktım, buna alışmak zaman alacaktı.

"Teşekkürler." Dağınık perçemlerimi kulağımın arkasına itip saçıma biraz çekidüzen vermeye çalıştım. Sevecen bir şekilde minnetimi kabul etti. "Hayırı cevap olarak kabul etmiyorsun değil mi?" diye sordu.

"Asla etmez," dedi Ayzer benim yerime ama Sina dönüp ona bakmadı.

"Bir lordun ve vârisin dans açılışı yapması gerekiyor, bu onuru bana bahşeder misiniz?" Daren, Ayzer'in önünde abartılı bir şekilde eğildi. Bu şahit olmak isteyeceğim bir manzara mıydı emin değildim ama daima benden daha makul olan arkadaşım görevini kabul etti, parmaklarını Ateş Lordu'nun avucunun içine zarifçe bıraktı.

Birlikte salonun ortasına doğru ilerlerken kesinlikle çok... çok... devasa görünüyorlardı. Vahşi bir güzellikleri vardı. Uyumlu ve ne yaptıklarını bilen adımlarla herkesin arasından geçip gittiler. Alfinler, cinler, periler, müzik ve ışık onlara eşlik etti, onlara itaat etti ve onlarla birlikte hareket etti. Karşı karşıya durup bir ayini başlatır gibi yeniden birbirlerini selamladılar. Birbirine dolanan sarmaşıklara benziyorlardı. Elleri başlangıçta birbirine hiç dokunmadı, sırt sırta yaslanıp kendi etraflarında döndüler. Ayzer sola doğru bir kuğu gibi kayarken Ateş Lordu aksi yöne bir adım attı. Tüm bunları ne ara öğrendiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Sadece beş gündür bu diyardaydık.

"Sarayların dansları kendine özgüdür," dedi. "Toprakla nasıl bütünleşirse öyle hareket ederler. Bu tapınak adımlarla ilgilidir." Soluklarımı düzene sokmaya çalışırken Sina nazikçe beni aydınlatıyordu. Ne demek istediğini bir açıdan anlamıştım. Ayzer sağ adımını öne doğru çıkardı, Daren sol ayağını onun bacağının arkasından geçirdi. İkisi aynı anda dönüp çözüldüler.

Hava Lordu'nun derin soluğunu hissedince yeniden ona döndüm. Pelerinin yakalarını düzeltirken, "İzninle," dedi. Bir anlığına benimle dans etmek istediğini düşündüm ve hareketlendim ama Sina yanımdan lordlara özgü zarif ve sağlam adımlarla rüzgâr gibi geçip gitti. Tahtın yanında oturan ve yüzünde meleklerden çalınmış bir gülümsemeyle Ateş

Lordu ve toprak vârisini seyreden Ariana'yı zarifçe dans etmek için kaldırdı. Evlatlık olan leydi onu geri çevirmedi. Nişanlısına ve en yakın arkadaşıma katıldılar.

Karnımın derinliklerindeki kaslar sarsıcı bir şekilde gerildi. Benim davetim beklememe rağmen gelmedi. Masanın orada öylece beklerken herkes eğlenmeye ve büyünün tadını çıkarmaya devam etti.

Bana korkarak, iğrenerek baktılar ya da bakmadılar.

Beni ya istemediler ya da yok saydılar.

"Sadece kafanın dikine giderek kimseye bir şey kanıtlayamazsın."

Bir rüyaya dalmış gibi gözlerimi kırpıştırarak ne zaman geldiğini fark etmediğim Toprak Lordu'na, diyarın kralına, eski profesörüm olan Amon'a baktım. Uzun saçları bir aslan yelesi gibi omuzlarından aşağı, parlak pelerininin üzerine dökülüyordu. Bu kadar yakınımda olması ürkütücü ve dikkat dağıtıcıydı. Sadece burada olmamdan değil varlığımdan rahatsızlık duyduğu koyu ve delici bakışlarından açık bir kitap gibi okunuyordu.

"Buraya neden geldin Nova?"

"Beni tanıyorsunuz," dedim. "Birinin beni dışarıda bırakmasına izin vermem."

Alaycı ya da hükmedici değildi, hüzünlü bir şekilde gülümsedi.

"Seni dışarıda bırakmak mı? Sadece acımıza saygı göstermeni bekledik. Ataların önce vârislerimizi kaçırdı, sonra topraklarımızı yerle bir etti. Yıllar sonra," dağların ötesindeki bir ufka bakar gibi dönüp Ayzer'e baktı. "Artık yeniden bir şansımız var, acılarımızı yâd etmek, yasımızı tutmak, yaralarımızı sarmak ve umut etmek için bunca kişiye bir geceyi çok mu gördün?"

Bir anda tıkanmıştım, sözlerine inandığı açıktı.

"Ben," dedim ama cümlenin devamı gelmedi.

Aralık kalan dudaklarımın bir şey daha söylemesine izin vermedi. Tehditkâr ama mesafeli bakışlarını üzerimden çekti. "Umarım balonun keyfini çıkarırsın." Parmağını şaklattı ve biraz önce bozduğum pasta hiç dokunulmamış haline döndü. Diyarın kralı heybetli omuzlarını dikleştirip ona sevgi ve sadakat sunan insanlara gülümseyerek tahtına yerleşir-

ken cesaretimin kırıldığını hissettim. Bana söylediği her şeyi duymuşlardı ve zaten duysunlar diye bilerek yapmıştı.

Eşler değişti, dans uzun bir süre soluksuz sürdü. Bense bir başıma orada öylece durdum.

Masanın orada çok göz önünde olduğumu düşünüp kolonların arasında bir gölge gibi dolaşmaya başladım. Altın sarısı işlemelerin olduğu döşemelerin üzerinde parmaklarımı dolaştırmamak için kendimi tutuyordum. Herkes dans etmeye başladığında duvarların kenarına kadar başıboş bir akıntı gibi sürüklendim. Ne kadar bakarsam bakayım onların bana aynı şekilde bakmadığını görmek parmaklarımın ucunda sallanan cesaretimi daha da zayıflattı. Bana oradaki istenmeyen varlığımı unutturan duvar resimlerini seyrederken dudaklarımda hafif bir tebessüm belirdi. Sanat daima beni gülümsetirdi ve buradakilerin çoğunu tanıyordum. Kimsenin bakmadığını umarak parmağımı bir tanesinin üzerinde dolaştırdım. Bildiğim bir kâğıt değildi, duvara çizilmiş resimlerdi bunlar, yapıştırma ya da ekleme değil.

"Sizi topraklarımızda istemiyoruz leydim."

Omzumun üzerinden sese döndüm, karşımda Alfinlerden biri vardı. İsimlerini ya da statülerini ya da onlar hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Hepsi Toprak Krallığı'na özgü o uzun dalgalı kahverengi saçları ve bakır rengi kirpikleriyle birbirine benziyordu.

"Bu topraklara ne zaman ayak bassanız sadece uğursuzluğunuzla geldiniz, sizi burada istemiyoruz."

Derin bir nefes aldım. "Benimle ilgili hiçbir şey bilmiyorsunuz ki," dedim anlayış göstererek. "Ben de sizin gibi eğlenmeye ve en yakın arkadaşımı kutlamaya geldim. Bütün bunları bozmak gibi bir niyetim yok." Sesimin kırgın çıkmasına engel olamamıştım.

"Soyunuzla ilgili sizden daha çok şey biliyoruz ve o soydan birini topraklarımızda istemiyoruz."

"Ben buraya insanların arasından geldim." Karşı çıkma çabam onları yatıştırmıyordu aksine etraflarına daha fazlasını topluyordu. İki kişi birden beş kişi oldu ve bakışları yardımcı olmuyordu, bastığım zemini dahi titretiyordu. "Sadece doğduğum tarih yüzünden beni yargılıyorsunuz.

Sandığınız gibi biri değilim." Kötü biri değilim, ne yapacağını bilmeyen biriyim. Ailesinden uzaklara sürgün edilmiş, geri dönüşü olmayan bir diyarda itilen ve kalan tek tanıdığının yanında olmak isteyen biriyim.

"Gökyüzüne saygı duymuyor!" dedi sonradan gelenlerden birisi. "Doğduğun tarih her şeydir kızım."

"Onun ataları tanrıçalarımızı kandırdı." Başka bir fısıltı daha. Bana doğru hiddetli bir adım atınca geriye doğru yönelip duvara yaslandım. "O da tıpkı ataları gibi saygısız."

Ayakta kalmak ve sakinleşmek için nefes aldım. Gözlerim yeniden duvar resmine kaydı. "Elbette," dedim. İsa'nın göğe doğru yükseldiği bir freskti. "Babasız bir çocuk doğuran Meryem'di ama çarmıha gerilen İsa oldu. Yadırgamamayı öğrendik."

Cesaretim paramparça olmuştu belki de inancımdı bu. Burası benim diyarım değildi. İnsanlar tek başına bile yeterince kötüydü ama burada yargı benim asla anlayamayacağım şekilde işliyordu. Onların bir terazileri yoktu. Dinlemiyorlardı, doğrudan tarihe dayalı bir hüküm veriyorlardı. Yanlarından geçip giderken bile gözlerinde bu vardı. Omuzlarımı düşürmedim, başımı eğmedim, gözlerimi kaçırmadım ama yavaş yavaş etten bedenlere çarparak çıktım.

Görmemi ve bilmemi istiyorlardı.

Beni kabul etmeyeceklerdi.

Bana saygı göstermeyeceklerdi.

Hiçbiri önümden çekilmedi, gitmek için yürüyor olmama rağmen her adımımda onlara çarpmama sebep oldular. Onlara çarpmama ve hatırlamama, unutmamama.

Bambu ormanına kadar kendimi koruyabildim ama sonrasında o kötü hissin beni ele geçirmesine engel olamadım. Bununla nasıl baş edeceğimi bilmiyordum. Aklım almıyordu. Bir yanım tüm bunların bir parçasıydı, bunu hissedebiliyordum ama daha baskın olan yanım burayı inkâr ediyordu. Beni sahip olduğum her şeyden ayırmak için dünyamı paramparça etmiş şimdi de gözlerini hislerime dikmişlerdi. Belki bu kadar itilmesem, bu kadar yalnız olmasam tüm bunların bir parçası olmak için kendime bir şans tanırdım ama bu şansı bana hiç vermeyeceklerdi.

"Hey..." Omzuma dokunan bir el dizlerime yasladığım başımı kaldırmama neden oldu. Ayzer kolunu etrafıma dolayarak yanıma oturdu. "Burada ne işin var?" diye sordum gözlerimi silerken. "Oraya geri dönmelisin."

"Bırak şimdi onu!" Başını omzuma yaslayarak bana daha sıkı sarıldı. "Berbat hissediyor olmalısın, dışlanıyorsun ve ucube gibi görünüyorsun."

Geri çekilirken kaşlarımı çattım. "Eksik olma, çok iyi teselli ediyorsun."

Güldü.

"Şundan biraz iç, yüzün çok solgun görünüyor." Elindeki seramik bardağa baktım.

"O ne öyle?"

"Kımız," diye güldü. "Deve sütünden yapılan, biraz da alkollü bir içki."

"Bakıyorum onlara ait şeyleri çok çabuk kapıyorsun ama benim için bir zehirden farkları yok." Bardağı elimle itince kenara bırakarak derin bir nefes aldı.

"Bak, her şeyin ne kadar zor olduğunun farkındayım." Çenemden tutup başımı kaldırdı. "Bana bak, neyin içine düştüğümüzün ben de farkındayım. Bu insanların-" Başını iki yana salladı. "Lordlar, Alfinler, krallar falan hepsi gerçekdışı gerçekler. Ama bunun içindeyiz." Başparmaklarıyla gözlerimin altını silerken o da ihtiyacı varmış gibi derin bir nefes aldı. "Yarın neler olacağını söylediler mi, bizi avlanmamız için kaleye götürecekler."

"Öyle bir şey duymuştum," dedim. Sina'ya gelen mektupta bundan bahsetmişlerdi, beni Hava Sarayı'ndan da postalıyorlardı.

"Alışmak sandığın kadar zor olmasa da ben de yadırgıyorum Nova. Ama sen alışmaya çalışmıyorsun. Onları dinlesen o kadar kötü olmadığını, öğrenecek ne çok şeyin olduğunu göreceksin. Ve denedikçe, tecrübe ettikçe, diyarın bir parçası olmak... Bu delilik." Ellerini kucağında toplayıp gökyüzünü seyre daldı. Başındaki o taçla bir masal prensesini andırıyordu.

"Sakın bana delirmekten bahsetme."

Kıkırdayarak koluma vurdu.

"Ee," dedim. "Hava Lordu'nu beğendin mi bari, düğün ne zaman?"

Anlamak ister gibi dik dik yüzüme baktı. "Sahiden kıskanmıyorsun değil mi?"

"Seni bir kraliçe gibi onurlandırıp benim yüzüme bakmamalarını mı? Yoo, hiç sorun değil."

"Sen üstesinden geleceksin," dedi şefkatle. "Bu senin kanında var ama korkuyorlar. Onlara zaman tanı. Böyle ani çıkışlar yapıp sandıkları şey oluyorsun." Tutmam için elini uzattı, bir süre baksam da ellerimizi birbirine kenetledim. "Birlikte yapacağız, bu dünyada da diğerinde olduğu gibi birlikte hayatta kalacağız. Sabırlı ol sadece ve lütfen artık bir şeyler yediğini söyle."

"Bu konuda ne kadar iyi olduğumu bilirsin," dedim alayla.

Rahatlamış görünüyordu.

"Yarından itibaren yeniden birlikte olacağız."

"O zamana kadar biri beni yok etmeye karar vermezse."

Bu düşünce ikimizi de güldürdü. Sonra ikimiz de gökyüzüne baktık. En yakın arkadaşlar ya da vârisler... Dostluğumuz daha önce de sınanmıştı ama iki insan, iki melez, iki vâris böyle bir yükün altından kalkabilir miydi?

"Dans etmeyi ne zaman öğrendin?" diye sordum birden ona dönerek. Daha öncelikli olan hiçbir şey yokmuş gibi. Ama burada böyle oturmamız tuhaftı. İkimizin de bu diyarın içinde bir yerlerde benliğimizi kaybedeceğinden korkuyordum. Bu diyar insanın aklını başından alırdı. Alıyordu da. Bunu hissedebiliyordum. Hepsi bizi doğduğumuz hayattan alıkoyup sanki söyledikleri doğruymuş gibi, gerçek evimiz burasıymış gibi köklerini salıyordu. Hepsi gözümün önünde değişti ve ben yapayalnız kaldım.

"Majesteleri," dedi yüzünü buruştururken. Bunu söylemek onun için de tuhaftı, bir an durup kıkırdadı. "Profesör Amon," dedi fısıldayarak "Baloyu hemen yapmak istedi, bunun diyara umut vereceğini söylüyor. Ben özelmişim." Hoşuna gittiğini sakınmadan göz kırpınca ben de sırıttım.

"Elbette özelsin," dedim. "Her zaman öyleydin."

"Ariana tatlı biri. Bana hızlandırılmış vârislik eğitimi verdi, nişanlısı biraz sinir bozucu ama en azından uyum sağlamama yardımcı oluyorlar."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Bu izler yüzünden," diye fısıldadım.

"Onlar sizi ele geçiriyor, buraya alışma konusunda. Geride bıraktığımız hayatı unutturuyor."

"Peri kızının söylediğine göre..." Ayzer şakağında parlayan o çembere dokundu. "Bu sigiller bizim aslında buraya ait olduğumuzu simgeliyor bu yüzden alıkonulmuş değil, evimize dönmüşüz gibi hissediyoruz. Yadırgıyorum ve mantığım sorguluyor tüm bu olanları ama hislerim..." Durup elini kalbinin üzerine bastırdı. "Burada hissediyorum Nova, bu çok tuhaf. Sanki hep bu diyarın bir parçasıymışım gibi." Gözleri doğal olmayan bir kehribar hareyle parladığında hafifçe kaşlarımı çattım. O gerçekten... gerçekten değişiyordu. Daha çok onlara benziyor, daha çok onlardan biri oluyordu. Belki de olması gereken oluyordu. İstemsizce elim kendi yarım izime gitti. Birisi ıstırap vermek için benden bu hakkı almıştı. Buraya ait olma hissini almıştı. Araya sıkışmıştım ve bu duyguyla ne yapacağımı bilmiyordum.

"İçeriye dönmen gerek," dedim. Onu zor duruma sokmak istemiyordum, birimizin hayatı yeterince zordu ve bu diyara mecbur bırakılıyorsak biri onlarla arasını iyi tutsa fena olmazdı .

Derin bir soluk aldı. Farklı bir ikilemi paylaştığımızı görüyordum. Ayzer daima akıllı ve mantıklı olanımız olmuştu. Düşünmeden hiçbir şeye adım atmaz, haritayı ezberlemeden bir yola çıkmazdı ama şimdi onun da önünde hiçbir ayak izi olmayan bir patika vardı. Önümüzde açılan yollar ve yokuşlar, yeni hayatımızdan çok yeni imtihanlarımızdı.

"Sana eşlik etmesi için birini yollayacağım, tek başına gitmeyi deneme sakın!" Ayağa kalktı, ciddi bir sorgulamayla bana baktı. "Sen gerçekten delisin, bilmediğin bir diyarda nasıl kendini böyle yollara atabilirsin?"

Sadece gülümseyerek omuz silktim.

Son anda, "Ayzer," diye seslendim. Onu kaybedip kaybetmediğimi bilmek istiyordum. Omzunun üzerinden bana baktı. "Amon beni insanların arasına götürdü, evime." Bundan hiç kimseye bahsetmemiştim ama yaşadığım azap dinmemişti. Nasıl tepki vereceğini, ne yapacağını bilmek zorundaydım.

"Majesteleri söyledi," dedi kirpiklerini kırpıştırarak. "Sana kendisi göstermek istemiş, daha kolay uyum sağlayabilmen için."

Alayla başımı salladım. "O benden nefret ediyor," dedim. "Sadece Su Krallığı'na ait olduğum için. Bana yardım etmeye çalışmıyor."

Yeniden yanıma gelip ellerini omuzlarıma bastırdı. "Kimseye sana yardım etmesi için bir şans vermiyorsun ki. Bir durup dinlesen göreceksin herkesin sana yardım etmek için didindiğini."

"Sen asıl gözlerini açsan göreceksin sihrin sizi nasıl ele geçirdiğini."

"Tamam," dedi sabırla. "Onları boş ver. Ben sana yardım etmek istiyorum, geri dönemeyeceğiz, lütfen kendini öldürtmeden önce diyara bir şans ver." Eğilip saçlarımı öptü. "Şimdi gitmem lazım."

Keşke Ayz. Keşke o kadar kolay olsaydı. Keşke sihir beni de ele geçirse ve sizin gibi aklımı başımdan alsaydı. Ya da keşke büyükbabam burada olsaydı, bana neyin doğru olduğunu söyleseydi.

Onunla arama isimsiz bir uçurum girip girmediğini merak ediyordum. Bu yeni gelişmeler hepimizi nasıl etkileyecekti? Vârisler ve kaybedenler mi olacaktık?

Nöbetçimi beklerken düşünceler kafamın içinde çığ gibi büyümeye devam etti. İzler, yemekler, soluduğumuz hava, dokunduğumuz su hatta bastığımız toprak bile bizi değiştiriyordu ama diyarın seni kabul etmesi için ilk önce yüzde beliren o mührü görmesi gerekiyordu. Yüzümde yarım yamalak bir izle ben diyarın bile ne yapacağını bilmediğiydim. Sadece krallıklar değil, Alfinler değil, diyarın kendisi de beni istemiyor ama gitmeme de izin vermiyordu.

Kahretsin.

"Leydim." Gölgesi üzerime düştüğünde temkinli bir şekilde ayağa kalktım. Neredeyse tanıdık yüzünü gördüğümde belli etmeden rahat bir nefes vermiştim. Daha önce hem diyara gelirken hem de Hava Sarayı'na giderken bana eşlik eden saray muhafızı Yüzbaşı Eris resmî üniformasıyla karşımda duruyordu.

"Demek beni zapt etme görevi yine sana verildi." Yarı ciddi yarı alaycı bir şekilde iki parmağımı alnıma çarparak ona bir asker selamıyla gülümsedim. Hemen yanında bekleyen iri atının yelelerini okşarken o

da sevimli bir gülümsemeyle karşılık verdi. Zırhlı kıyafetiyle masal kitabından fırlamış bir şövalyeyi andırıyordu.

"İzninizle." Elini eyersiz olan ata binmeme yardım etmek için bana uzattığında daha önce biniş tecrübem olduğu için memnun kalmıştım. Büyükbabam yazları beni sık sık çiftlik evine götürür ve hayvanlarla en çok da atlarla zaman geçirmeme izin verirdi.

"Seni böyle bir geceden alıkoyduğum için bana kin besleme lütfen," dedim yola çıktığımızda. "Yeterince nefrete sahibim." Karanlık alabildiğince önümüzde uzanıyordu ama gelirken hissettiğimin aksine şu an bana huzur ve dinginlik veriyordu. Asıl korkulması gerekenler ışığın altında toplanmış ve ürkütücü geceyi bile yalnız bırakmıştı.

Kulağımın hemen arkasında kıkırdadı.

"Size kin beslemeyeceğim," dedi. "Çoğunun aksine ben cesareti takdir ederim." Beklenmedik ifadesi beni şaşırtmıştı. At hâlâ yavaş adımlarla ilerlerken yüzüne bakmak istiyordum ama dönmek için uygun bir pozisyonda değildik. Kollarını iki yanımdan geçirmiş yuları tutuyordu, belki de ona bir ata tek başıma binebileceğimi söyleyebilirdim ama bu konuda bana güveneceklerinden emin değildim.

"Yani geldiğim için bana kızmadın mı?"

"Hayır," dedi dürüstçe. İpleri sallayarak atın biraz daha hızlanmasını sağladı. "Söylediğiniz o cümle, İsa'yla ilgili olan. Bu yargı hiç bitmeyecek, yüz yıllarca yaşadım ama henüz önyargıyı nasıl kılıçtan geçiririm bulamadım." Sesi hassas ve boğuktu, irkilmeme neden olacak tahminlere itiyordu.

"Savaşta sen de vardın öyleyse yüzbaşı." Kaç yaşında olduğunu bilmiyordum, o kadar genç görünüyordu ki.

"Vardım," dedi ama konuşmak istediği bir konu olmadığı aşikârdı.

"Deli olmadığımı söyleyemem..." Bu defa hafifçe başımı çevirdim. "Ama yakıp yıkmakla işim olmaz."

Tereddütle bir kahkaha attı. "Söz veriyor musunuz?" diye sordu.

Gülüşüne eşlik ettim. "Söz."

"Bu gece buraya neden geldiniz öyleyse?"

"Kapalı kapılar ardına kilitlenmekten kim hoşlanır ki?" diye sordum fütursuzca.

"Hava Lordu sizi kilitledi mi?"

Yanlış bir şey söylemişim gibi panikledim. "Ne? Hayır. Bana nazik davranıyor."

Keşke yüzünü görebilseydim çünkü sesinde bir şey vardı. "Herkese karşı dikkatli olmalısınız leydim."

"Biliyorum," dedim. "Biliyorum ama bu şekilde nasıl yaşıyorsunuz?"

Yüzbaşı dürüst bir adamdı ve krallığına sadık bir muhafızdı. Hepsi öyleydi, insanlardan daha derin yaşıyorlardı duygularını. Belki de insanlar onlar için ibret aldıkları bir rol modeldi. Bize de bir hayat verilmişti, buradaki kadar büyülü olmasa da bir diyar. Ama biz önce onu sonra da birbirimizi tüketmiştik. Soruma cevap vermeyeceğini çok sonra anladım. Karanlığın içine bir fırtına gibi süratle gitmeye başlayınca duruşumu kamburlaştırıp atın iplerinden tutunmaya ve düşmemeye odaklandım.

Gecenin içinde dörtnala koşan bir at resmi belirdi zihnimde. Bir şiir gibiydi ama ben sanat konusunda hiçbir zaman yetenekli olmamıştım.

Gelirken yuvarlandığım yamaca geldiğimizde at hızını koruyamadı, ikimizin ağırlığıyla tepeyi tırmanırken Yüzbaşı Eris ona destek olmak ister gibi yelelerini okşuyordu, Lala bana muhafızların sihirlerinin kılıcında olduğunu söylemişti. Alfinler gibi sihir ya da şamanlar gibi iksir ve tılsım yapamazlar ama bedensel olarak onlardan daha güçlüler ve büyülerini kılıçlarında, ait oldukları saraylara bağlılıklarında taşırlar.

"Bağışlayın beni," dedi biraz daha yavaşladığımızda. Sesi çekimserdi. "Bu saatte buralar oldukça tehlikelidir, zarar görmeden saraya ulaşmanız gerçekten mucize. Bunu nasıl başardınız? Muhafızlar bile buradan zarar görmeden geçemezler."

"Anlamadım," dedim. "Tam olarak tehlikeli olan ne?" Karanlıkta etrafıma baktım ama büyük, kurak bir arazi dışında bir şey göremiyordum. Sanki ekilmemiş bir tarlanın üzerinde koşturuyorduk. Ses yoktu, nefes yoktu, hayvanlar ya da bitkiler yoktu. Ama ben karanlıktan veya sessizlikten korkan biri değildim.

Eris'in hemen arkamda derin bir nefes aldığını hissettim.

"Aklınıza bile gelmeyecek şeyler leydim."

"Çok temkinli ve ketumsun, bana hiçbir şey söylemiyorsun," diye

söylendim. Tepeyi aşmış meşrepli hanların civarına yaklaşmıştık. Kokulu çiçeklerden sonra nereye varacağımı biliyordum artık. Yolları ezberlemek için epey dikkat ediyor ve her ayrıntıyı zihnime kazımaya çalışıyordum. Dağların yamacına ulaştığımızda daha iyi hissettiğim söylenemezdi. Oradan oraya sürükleniyordum ve sormak istediğim soruyu kime soracağımı bilmiyordum. Cevabımı Eris'ten alamayacağım ortadaydı.

Uzun kayalıklara vardığımızda yüzbaşı önce kendisi attan indi sonra benim inmeme yardımcı oldu. Elini kılıcının kabzasına yaslamış etrafı her an gelebilecek bir tehlikeye karşı süzerken, "Söylediklerime kulak asın lütfen, güvende olmanız önemli. Size bir şey olmamalı," dedi.

Sadece başımla onayladım.

"Yarın kaleye götürüleceksiniz, orada çok daha dikkatli olmalısınız."

"Neden diye sorsam da söylemeyeceksin zaten." Huysuzca yüzümü astım ama ondan bana muhbirlik yapmasını beklemiyordum. En azından hemen değil, önce güvenini kazansam iyi olurdu. Çarpık bir şekilde gülümsedi. Bir saniye sonra Lala ortaya çıktı, onaylamayan gözlerle bana bakıyordu. İkisi bakıştılar ve ne olduğunu bilmediğim bir konuşma döndüğüne emin oldum.

"Sen iyi olacak mısın?" diye sordum Eris'e. "Orası çok tehlikeliymiş ya hani."

"Elbette." Askerlere özgü dik bir duruşla yeniden kılıcının kabzasını kavradı, başını eğerek beni selamladı. "İyi geceler leydim." Yeniden atın üzerine binmek yerine yularından tutup zifirî karanlığın içine doğru ilerlemeye koyuldu.

"Sizin ırkınızı tanımıyorum ama," dedim hâlâ ardından bakarken. "Yüzbaşı Eris bir muhafız için bile çok asil birisi."

Lala'nın başının üzerinde bana bir fener ışığını anımsatan ışık huzmesi vardı. Hava Sarayı'na uzanan sıska dağların sert ve kaygan taşlarını aydınlatıyordu. Minik perinin kanatlarının gölgesi yaşlı bir adamın çizgilerle dolu yüzünü anımsatan kaya duvarlara yansıyordu.

"Eris efendim, Toprak Kralı'nın oğlu. Annesi bir vâris veya kral soyundan değil de Alfin olduğu için lord olamaz ama asillerden biridir."

Kaşlarımı kaldırdım. Amon gibi birinin bu kadar dürüst ve nazik bir

oğlunun olması diyarın iyi bir espri anlayışı olduğu anlamına geliyordu. Bu aynı zamanda sorularımın neden bu kadar yanıtsız kaldığını da açıklıyordu. Hâlâ karanlıkta yok oluşuna bakarken sessizce gülümsedim.

"Hadi odaya gidelim, sana sormak istediğim şeyler var." Beni tutması ve sarayın içine bedenlemesi için ona doğru kolumu uzattım. Lala bana eğer krallıktan biri değilsen sadece perilerin sarayların içinde bedenleme yapabildiğini anlatmıştı. Bir de mektup getiren o elçi cinlerin. Bu da bir krallığı ve sarayı olmayan benim için hiç bedenleme yapamayacağım anlamına geliyordu. Saraylar arasında mekik dokumaya devam edersem eğer.

"Ulu gökyüzü, bir gece için bu kadar bela yetmez mi!" Söylenerek de olsa ikimizi de gökyüzü komşusu dediğim Hava Sarayı'na taşıdı. Doğruca bana verdikleri odaya ve yatağın üzerine düşmüştüm. Bir an önce uyumak istiyordum ama aklımda hâlâ tazeyken tüm sorularım için Lala'ya döndüm. Yatağın üzerinde usul usul bana belli etmeden kaçmaya çalışıyordu. Bu haline gülüp hafifçe uzanarak onu yakaladım.

"Ayaklarımı bıraksana Nova."

Güldüm, ayakları sadece başparmağım kadardı.

"Olmaz, kesin kaçacaksın."

"Yeminim var ya zaten kaçmayacağım." Minik elleriyle benim tek elimi itme çabası takdire şayandı çünkü istese bir parmak hareketiyle kurtulurdu o yüzden onu bıraktım.

"Daren ve Eris kardeş yani." Ateş Lordu Daren, Amon'un oğluydu bu da onları Eris'le kardeş yapıyordu. Anneleri farklıydı. Öğrendiğim şeyleri sürekli tekrar ederek unutmamak için çaba gösteriyordum. Her şey karmaşık ve mide bulandırıcıydı.

"Aile bağları insanlarda olduğu gibi değil."

"Yani?"

"Evet, kardeşler ama Eris efendim muhafız. Daren lordum ise..." Lala başını salladı. "Ne olduğunu kimse bilmiyor. Diyarda gücü olan herkesin bir sebebi ve amacı vardır. Elemental'de aile bağları değil krallık bağları vardır."

"Su Krallığı nerede?" diye sordum. Hazır konu krallıklardan açıl-

mışken ve o böyle akıcı bir şekilde konuşurken. Artık öğrenmek için dayanacak gücüm kalmamıştı. "Benim evime ne oldu Lala?"

Üzgün bakışları beni buldu. "Bu konuda konuşamam, istesem de konuşamam. Lütfen sorma." Üsteleyecektim ama içgüdüsel bir şey beni durdurdu, bir an nerede olduğuma, etrafıma bakıp irkildim.

"Yarın bizi nereye götürecekler, Ayzer avlanmaktan bahsetti. O nedir?" Gelirken Eris de aynı şeyi söylemiş ve dikkatli olmam konusunda gizli bir uyarıda bulunmuştu. Lala gözlerini kaçırdı, parmağımla topuz yapılmış saçına dokununca söylene söylene bana döndü.

"Gökyüzü kaderini belirler, sizler de kaderinizi öğrenmeli ve ona göre yaşamalısınız. Ruhunuzun gardını indirmeli ve parçalarınızı bulmalısınız. Kendi grubuna ait olanlar grubunun güçlerini alır ve yetişirler, grubunu kabul etmeyen Sadakatsizler ise..."

"Bir dakika bir dakika," diye böldüm onu elimi kaldırıp boşlukta sallayarak. "Sadakatsizler de ne demek?" İşte bu oldukça ilgimi çekmişti, bu diyarda benim ait olabileceğim bir yer varsa orası olabilirdi. Ben hayatım boyunca hiçbir şeye sadık kalmamıştım, bağlılıktan hoşlanmazdım, çocukken bile en sevdiğim oyuncağım yoktu, oysa Ayzer on iki yaşına kadar aptal bir beyaz tavşana sarılıp uyumuştu.

"Sadakatsizler köylerde ya da ormanlarda yaşarlar. Saray ve krallıklara ait değillerdir. Sadakatsiz olursan krallıklarla hiçbir bağın kalmaz, sınırların ötesine sürülür bir daha da hiç dönemezsin!" Ne düşündüğümü anlayarak yüzünü astı. "Av meselesi ise..." Kocaman mavi gözleri tavanda dolaşıp durdu. "Bunu yarın kalede öğrenirsin, endişelenmene gerek yok. Tüm lordlar ve vârisler her zaman bu aşamadan sorunsuz geçerler."

"İşte şimdi rahatladım." Kendimi yatağın üzerine bırakarak uzandım. Ben ne onlar gibiydim ne de onlardan biriydim. İşte tam da bu yüzden endişelenmeme gerek vardı. "Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Topladığım şeyleri kafamın içinde bir sıralamaya soktum.. Toprak Lordu kötü olandı. Ateş Lordu da babasının oğluydu. Toprak Lordu, Su Krallığı'ndan nefret ettiği için bile ölmemi istediğini açıkça ima etmişti. Hava Krallığı da açıkça Toprak ve Ateş krallığından hoşlanmadığını söylemişti. Bunları unutmamalıydım, bir anlığına bile.

7. BÖLÜM

Bağlar ve Kordonlar

Hava Sarayı'nda olmak bir kuşun gözünden etrafı seyretmeye benziyordu. Pencereye yanaşıp tüm diyarın yaşadıklarını soluyabiliyordunuz. Muhafızlar açık avluda birbirlerine doğrulttukları kılıçlarla talim yaparken cinler kalın gövdeli ihtiyar ağaçların sunağını tazeliyordu. Dingin ve sakin sarayda daima bir sessizlik boy gösteriyor ben de bunu konuşmak istemediği ya da hatırlamak istemedikleri anılara yoruyordum. Herkes yapması gereken neyse onu yapıyordu. Bu da bana yapmam gerekenleri düşündürüyordu. Gece benim için uykusuz ve düşündürücü geçmişti, yatakta dönüp durmuş ve içimden gelenlerle Ayzer'in söyledikleri arasında debelenip durmuştum. Onun mantığına güvenmediğim ya da mantığının beni yarı yolda bıraktığı olmamıştı hiçbir zaman ama her şey ortadaydı, artık farklı bir dünyada ve farklı insanlardık.

Gün ağarıyordu, Hava Krallığı'nın müthiş dolambaçlı manzarası eşliğinde benim için bilinmezlikle dolu yeni bir gün başlıyordu. Güneş doğmadan uyanmış, dolaptan bulduğum güzel bir elbiseyi giyinmiş, saçlarımı taramış kaderimin nihai sonucunu bekliyordum. O sona doğru gitmeden önce, şu an bir saniyeliğine de olsa sadece güneşin doğuşunu görmek istedim.

Güneşin doğumunu.

Güneşin doğduğunu.

Güneşin, bugün de doğabildiğini.

Bugün buradan ayrılacaktım ve tıpkı Toprak Sarayı'nda olduğu gibi belki yine eşyalarımı yakacak, dokunduğum her yeri vebalı, yok edilmesi gereken bir hastalıkmışım gibi temizleyeceklerdi. Ama bu defa hazırlıksız yakalanmayacaktım.

"Çoktan hazırlanmışsın bile!" Lala yarı esneyerek birden ortaya çıktığında ona dönerek gülümsedim. Mahmur ve şirin görünüyordu. Diyardaki yardımcım, sadık dostum. Küçük peri kızını özleyecektim.

"Tembel peri," diye burun kırıştırdım.

"Madem kendin hazırlanmak istiyordun neden seslenip gelmememi söylemedin ki!" Kendini yatağa atınca kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Ben bir deliyim, sana neden böyle bir iyilik yapayım ki?"

"Kötü kalpli leydi..." diye mırıldandı biraz daha esneyerek.

"Sina'yla konuşmak istiyorum, onu nerede bulabilirim?"

"Lordum biraz sonra kahvaltıya iner, seni götüreyim mi?"

"Hayır," dedim. "Burada uyuyabilirsin. Kendim inerim."

"İyi kalpli leydi..." diye mırıldandı bu defa.

Kapıdan çıkarken omzumun üzerinden dönüp, "İkiyüzlü peri..." diye seslendim, yüzümde veda etmenin burukluğu vuku bulsa da yine de gülümsemeyi başarabilmiştim.

Daha önce de onlarla oturduğum sarayın girişindeki büyük salonda masa her zamanki gibi şölenlere yaraşan şekilde donatılmıştı. Dışarıda bekleyen muhafızlar benim için kapıyı açtığında gergince içeriye girdim ama salonda yalnızdım. Ne yapacağımı bilmiyordum ama yine de masada daha önce oturduğum iskemleyi bulup yerimi aldım. Kendimi günlerce aç bıraktığım için masadaki her şey cennetin yasaklanmış meyvesini anımsatıyordu. Hepsini yemek, tılsımlı tatlarla sarhoş olmak, o kadar sarhoş olmak ki başıma gelenleri unutmak istiyordum. Benimle birlikte buraya sürgün edilenlerin içtiği o sihirli şaraptan birkaç yudum da ben istiyordum. Onlar gibi bu diyara alışmak, burayı sevmek, benimsemek istiyordum. Bu kadar yalnız ve dışlanmış olmak istemiyordum.

"Bugün oldukça erkencisin." Kapının tekrar açıldığını duymamıştım ama irkilerek dönüp baktığımda Hava Lordu'nun mağrur bir ifadeyle ve baştan aşağı şık bir şekilde giyinmiş vaziyette içeri girdiğini gördüm.

Üzerinde koyu yeşil bir tunik ve gümüş pelerini, kahverengi bir pantolon ve uzun kahverengi çizmeleri vardı. Sol kulağının üst kısmından itibaren kulakmemesine kadar kaplayan gümüş küpesi güneşle birlikte parladı. Saçlarının üzerinde mütevazı bir taç oturtulmuş, iki yanında kristallerin üzerinde kuş tüyleri hologram gibi parlıyordu. Çok genç ve yakışıklı görünüyordu. Bütün yüzü çizilmiş gibiydi, çekik gözleri, dolgun açık renk kirpikleri, ince ama tatlı bir pembe rengi dudakları minik burnuyla çok güzel bir kontrast sağlıyordu. Yüzü tamamen pürüzsüz, çene çizgileri hat sanatıyla kutsanmıştı sanki.

Tam karşıma, masanın başköşesine yerleşti.

"Herkes için uzun bir gece değildi." Bakışlarımı boş tabağımdan ayırmadan karşılık verdim. Aç ve susuz geçirdiğim altıncı veya yedinci günümdü, belki de daha fazlaydı ama bitkinlik dışında bir şey hissetmiyordum. Şimdiye kadar çoktan hastalanmış olmam gerekiyordu.

"Seni incittiysem beni bağışla lütfen," dedi. "Biraz koruk suyu alır mısın?" Bunun ona bakmam için bir çağrı olduğunu biliyordum ama yine de istekli değildim. Bir şeyler oluyordu, değişiyordu, diyar beni kabul etmese de içine doğru çekiyordu. Onu duyuyor ya da tadıyordum. Özümdeki bir şey ona direniyor ama diyar çağrısını kesmiyordu. Hava Lordu onlardan biriydi ama kendi sınırlarına geldiğinde başka biri oluyordu. Dostum olduğunu söylüyordu ama onların yanında onlar gibi davranıyordu.

"Elemental'de misafirperver olmadığınızı anladım," dedim. "Sizin gibi olmayanlara karşı ne hissettiğinizi de. Anlayamadığım tek şey neden hâlâ bu diyarda olduğum. Çünkü gitmek istiyorum, çünkü siz, bu diyardaki herkes gitmemi istiyor ama inatla beni çatınızın altında tutuyorsunuz." Sandalyede iyice doğrulup ellerimi masanın üzerinde birleştirdim. "Neden?"

Kaşları çatılmış saçlarından bir tutam alnına dökülmüştü. Önce kapıya, sonra bana, sonra yine kapıya ve nihayetinde yine bana döndü.

"Seni bırakmazlar çünkü gözlerinin önünde ol istiyorlar ama seni içlerine almazlar çünkü tehlikeli olduğunu biliyorlar." Maşrapadan bardağına yeşil sıvıyı dökerken yeniden gözlerime bakana kadar bekledim.

Tek kaşımı kaldırdım.

"Tehlikelisin," dedi neye takıldığımı anlayarak. "Amon da tehlikeli, Daren de, Ariana da, ben de tehlikeliyim Nova. Dışarıda karşılaşabileceğin Alfinler ve cinler de tehlikeli."

"Neden ona boyun eğiyorsun?" diye sorma gafletinde bulundum. Muhtemelen haddimi aşmıştım ama yine de bunu sormalıydım. "Dostum olduğunu söylüyorsun, en azından krallığımın dostu olduğunu söylüyorsun ama onlardan farklı davranmıyorsun." Dirayetli olmak ve daha sakin görünmek için dudaklarımı ıslatıp bakışlarımı anlamaya çalışırcasına gözlerine diktim. "Neden geri dönmeme yardım etmiyorsun o halde? Buraya beni davet ettin ama şimdi senin sarayından beni onlar sürgün ediyor, neden?"

Tavrım mı, sorguladıklarım mı, hadsizliğim mi onu daha çok bozguna uğratmıştı emin değildim ama gerildi. Omuzlarını kendini savunmak ister gibi geriye doğru çıkardı, masanın üzerinde birleştirdiği parmakları dahi kasılmıştı.

"Benim," dedi kararsız bir şekilde duraksayarak. Devam etmesi için gözlerine istekle baktım. "Benim güçlerim zayıfladı. Elemental belli bir düzen üzerine kurulmuştur. Bunun temelinde ateş, hava, su ve toprak bulunur. Yüz yıllar içinde atalarımızın yaptığı savaşlar diyarın kutsallığını zedeledi ve zamanla tabiatımızı bozdu." Sesi çatallaştı ama dikkatini çabucak topladı. "Daren'in sana sorduğu kolyenin yerini biliyor musun?"

Cevabı çok önemliymiş gibi baktığı bu sorusunu başımı iki yana sallayarak yanıtladım. Kaç kez daha yanıtlamam gerektiğini bilmiyordum ama yüzünden açık bir kitap gibi okunan hayal kırıklığı esti geçti.

"Ona ulaşmamaları gerekiyor, Nova. Sen benim, bizim tek şansımızsın. Ben de seni bu yüzden gönderemem. Benim tılsımlı taşıma el koydular ve bir vârisle birlikte olmazsam topraklarım iyice kuruyup, yok olacak." Bir saniye önce kırgın olduğunu düşünüyordum ama aslında kızgındı, öfkesi sözlerini bir bıçak kadar keskin kılıyordu. Ama en önemlisi sorularımın cevabını veriyordu. Dostum değildi, sadece kolyeyi istiyordu. Beni değil, krallığını kurtarmak istiyordu. Bu yüzden ondan nefret edecek değildim ama Elemental bir kez daha bana erdemin burada da yalnızca bir masal kadar sahici olabileceğini göstermişti.

Tökezlemiştim.

"Ben ne yapabilirim ki?" diye sordum dikkatlice.

"Amon'u sadece sen yok edebilirsin. Toprak suya muhtaçtır, bunun önüne geçemeyeceğini biliyor. Bu yüzden senin burada kalmanı istemeyecekler, benim sana öğreteceğimi biliyorlar." Gri gözleri büyük bir arzuyla bana bakıyordu, yüzünden, kaşlarının çatıklığından bile muhtaçlık akıyordu. Yardıma ihtiyaçları vardı ama benim kendime bile hayrım yoktu.

"Seni tanımıyorum," dedim özür dileyerek. "Onları da tanımıyorum. Kime güvenmem gerektiğini bilmiyorum ve öğrenene kadar bir şey yapabileceğimi sanmıyorum." Kendi kendime güldüm. "Ben kendime bile nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum."

İhtiyatla başını salladı.

"Elbette," dedi. "Ama lütfen düşün. Sana yardım edebilirim."

"Nasıl?" diye soludum. "Onlardan biri gibi davranıyorsun ama onlar gibi olmadığını iddia ediyorsun."

"Öğrenmen gereken kanlı bir tarih var Nova." Uyarıcı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Bugün kaleye gideceksiniz, senin öğrenmeni istemiyorlar ve muhtemelen diğerlerinden daha da zorlanacaksın." İşaretparmağıyla yüzünde elmacıkkemiğinin üzerine dokundu. Parmaklarım refleksle yarım olan izime uzandı. "Ama seni daha fazla uzaklaştıramazlar. Amon senin yenilgini izlemekten zevk alacak, diğerlerine senin bir hiç olduğunu göstermek için elinden geleni yapacaktır. Ama bunun farkında olduğunu sanıyorum." Hafifçe gülümseyerek tabağına bir şeyler aldı. Bunların elbette farkındaydım, bana kendimi beceriksiz ve çürük hissetmem için elinden geleni yapacak ve daha kötüsü bunun için en yakın arkadaşımı kullanacaktı.

"Benim izim neden belirmiyor?"

"Biri seni tılsımlamış," dedi gözlerini kısarak.

"Bunu biliyorum," diye onayladım. "Okulda bu şey ortaya çıktığında, birisi beni kenara çekti ve bir şey yaptı. Kolyemi çalan kişiyle aynıydı. O bu diyara ait ama bana iyilik mi yaptı, kötülük mü bilmiyorum."

Başını sallayarak sessizce düşündü, ortalık o kadar sakindi ki boğulacakmış gibi hissettim.

"Seni korumaya çalıştığını sanmıyorum," dedi sonunda. "Seni mahrum bıraktığı ortada. Hatta bu av meselesinin aceleye getirilme sebebi bu olabilir."

"Anlayamadım?"

Derin bir nefes alıp çatalını ve bıçağını tabağının kenarına zarifçe bıraktı. "Gümüş kordonu duydun mu?"

"Hayır."

"Astral seyahat nedir biliyor musun?"

"Duymuştum ama deneyimlemedim."

"Astral seyahat sırasında bilincin bedenden ayrıldığında, aradaki oluşan bağa gümüş kordon denir. Bu aynı zamanda krallığımızla bizim aramızdaki bağ için de geçerlidir. Ruh hayvanın da güçlerin de seni o bağla bulur, sense şu an hem sihrin için hem de avlamanı istedikleri hayvanlar için bir kayıpsın."

Avuçlarım terlemiş, mideme kramp girmişti. Tamamen gerilmiştim ve belki korkmuştum bile.

"Beni ateşe atıyorlar," dedim.

"Seni hırpalayacaklar. Belki de pes ettiğini gözleriyle görmek istiyordur." Memnuniyetsiz bir şekilde içeceğini dudaklarına götürdü. "Burada her zaman dönebileceğin bir odan olacak. Amon seni oraya çağırdıysa gitmek zorundasın ama orada kalmak zorunda değilsin, istediğin zaman dönebilirsin."

"Benden bu kadar nefret ediyorsa neden beni bir yere hapsetmiyor ki?"

Yeniden bu defa daha büyük bir yudum içti. "Elemental'de açıkça kötülük yapmayız." Kendi kendine alayla güldü. "Biz sevginin ve sadakatin varlığına, köklerimize hissettiğimiz bağa inanırız. Amon bir kral dahi olsa sana zulüm edemez, açıkça değil. Seni bir yere kapatamaz çünkü bir vârissin, vâris olmasan bile işlediğin bir suç yok. Eğer öyle bir şey yaparsa radikaller destekler ama çoğunluk karşı çıkar ve Amon'da kendi duruşunu zedelemiş olur." Ayağa kalkıp odanın içinde dalgın birkaç adım attı. "Bunun yerine seni gözden düşürmek isteyecektir, Amon'un Su Krallığı'na olan nefretini ve hırsını bir anlığına bile hafife alma. Sana yaptığı her şeyi, seni düşürdüğü her durumu bizzat Su Krallığı'na

yapmış gibi hissediyor. Bunu itiraf edemez ama senden korkuyor. Bu yüzden önce kendine sonra diyardaki herkese senin korkulacak bir yanın olmadığını kanıtlamaya çalışıyor. Bu yüzden Nova, seni hapsetmez çünkü hapsederse korktuğunu kabul etmiş olur." Pencereye kadar gidip kolunu kenara yaslayarak dışarıyı seyretmeye koyuldu. İçerisinin havası aniden değişim gösterdi, pencereden geçip masaya kadar uzanan gün ışığı kasvetli bulutların ardında kaldı.

"Gitmeden önce benimle biraz yürümek ister misin?" Beklenmedik davetine başımı sallayarak karşılık verdim. Özellikle sormak istediğim birkaç şey daha vardı.

Hava ve Nefes Lordu sihrini kullanmak yerine bir beyefendi gibi bana eşlik ederek benimle birlikte yürüdü. Saraydan çıkıp arka bahçelerin asma katlarına tırmanırken daha keyifli görünüyordu.

"En yüksek dağ yamacındayız."

Çimlerin üzerindeydik, hava erken saatin ışıltısıyla aydınlıktı. Bir tepenin kenarında olduğumuzu arkamı döndüğümde fark ettim. Ucu bucağı olmayan bir bulut manzarasına dönmüştüm ve açıkçası büyüleyici görünüyordu. Daha yakından bakmak için kolumu ondan kurtarıp birkaç adım attım, uçurumun kıyısında insana dilini yutturacak bir yüksekliğe bakıyordum.

Bakıyor ve büyüleniyordum.

Bulutlar dokunabileceğim kadar yakın mesafedeydi, dört bir yanınızı zirvesini göremediğim dağlar çevrelemişti. Güneş kızıl hareleri ve pembe daireleriyle birlikte bulutların ötesinde göz kırpıyordu.

"Burası çok güzel." Etrafımızda renkli kır çiçekleri ve gül kokusu buram buram saçlarımda dağılıyor, renkli ışıklar tenimde parlıyordu.

"Eskiden daha güzeldi," dedi. "Burayı görenlerin dili tutulurdu." Bakışları yaralı topraklarında ve yüksek tapınaklarında dolaştı.

"Ve sonra su geldi," diye olduğum yere oturup ondan kaçındım. Bütün güzelliklerinizi mahvetti. Evet, bu hikâyeyi birkaç kez farklı şekillerde dinlemiştim.

"Su ya da Toprak. İkisi de eşit düzeyde zarar verdi bize."

"Bütün hikâyeyi bana ne zaman anlatacaksın?" İmaları ne zaman bırakıp bana karşı dürüst olacaksın?

Yanıma oturdu. Bir lord çayırda yanımda oturuyordu. Bunun üzerine düşünmemeye çalıştım.

"Duyduklarının bedeli olur." İfadesi yarı muzipti ama altındaki ciddiyeti duyabiliyordum. Konuşurken çenesi gerilmişti, gün ışığı platin saçlarına doğru bir açıdan vurup tüm dikkatimi dağıtmıştı. "Elemental'de edilen her sözün bedeli vardır. Sana sırları vermemi istiyorsan onların sorumluluklarını da kabul etmelisin."

Omuzlarımı indirip kaldırdım. "Baş edebilirim."

Yeşil tuniğinin düğmelerini çözüp oturuşunu rahatlattı ve derin bir nefes verdi. "Dengeyi bozdular," diye anlatmaya başladı. "Büyük bir günah işlediler." Hem meraktan hem de tedirginlikten parmağımın kenarındaki deriyi soymaya başlamıştım. Ne zaman gerilsem bu saçmalığı yapıp birkaç damla kan akıtıyordum.

"Gökyüzü yıldızlarını serptiğinde, ilk yaratılışta Alfinler ve insanlar birlik içinde yaşıyordu. Bir döneminde cinler de vardı. Melekler yeryüzünde kanat çırpardı. Şeytan Tanrı'ya karşı çıktı, insandan üstün olduğunu iddia edip dünyaya sürüldü ve boş durmadı. İnsanları birbirine düşürdü ama sadece onlarla kalmadı. Doğamız gereği irademiz bizlere özgüdür, insanlar en başında her şeye sahipti. Yiyecek, su ve barınma kaynakları sonsuzdu ama sonra daha fazlasını daha kolay yollardan istediler. Ormanları ve denizleri işgal etmeye başladılar, daha yüksek binalar inşa ettiler , silahlar ürettiler... Yeryüzünü, onlara sunulanları olabilecek en kötü şekilde kullandılar. Çevreyi kirlettiler... Alfinleri de cinler gibi hizmetkâr olarak kullanmaya başladılar. Daha çok toprak için başlattıkları savaşlarda ilk önce onları ittiler. Yıldızlar sihrini yaptı. Devir değişti. Düzen değişti ve Alfinler insanları köleleştirmeye başladı. Sihirlerle silahlar savaştı. Savaşın ne zaman başladığını sadece tarih kitaplarından hatırlıyoruz. Tek bildiğim en başında tek bir diyar olduğu ve tüm canlıların, insanlarla Alfinlerin bir arada yaşadığı. Sonra insanlar kendi sınırlarını çizdi, kıtalara, ülkelere bölündü ve hükmetmeye başladı. Alfinleri sömürgeci ilan etti ve kendilerine hizmet etmeye zorladı.

Önce Su geldi, bütün dünya sarsıldı, insanlar buna Büyük Tufan ismini verdi. Bir kıyamet koptu, yok oluş başladı ve gökyüzü diyarı ikiye ayırdı. Aramıza çekilen kalkan yüz yıllık değil, kalkan yüz yıllardır insanları Alfinlerden ayırıyordu." Bu duyduğum yeni bilgileri hazmederken büyükbabamın notlarıyla karşılaştırıyordum. Bana daima insanların da o kadar masum olmadığını söylediğini hatırlıyordum ama biz ne zaman elimizdekinin değerini bilmiştik ki zaten?

"İnsanlardan ayrılsak dahi Elemental tarihi de en az insanların tarihi kadar kanla yazılıydı. Krallıklar arasındaki savaşlar yüz yıllar sürdü. Gökyüzü tanrıçaları bizi bir düzene sokması için yarattı ve onlar da seçilen Alfinlere lord unvanını verip krallıkların ishası ilan etti. Üç asır boyunca düzen korundu, sadece dört krallık değil tüm krallıklar arasında. İki asır önce, diyarı Taşkın Denizler ve Kayalıklar İshası Lord Nahu yönetirken kim bilir neden kalkanı kırdı, boyut açıldı. İnsanlara birlik ve beraberlik teklif etti. Su halkı gaddar ve güçlüydü ama kendi halkına sadık başka canlılar da bulamazdın. Akıldışı bir güçleri vardı, onlara deli denmesinin en büyük sebebi buydu. Neyi neden ve ne zaman yaptığını bilemezdin." Hayalet gibi bir ifadeyle boşluğa dalmıştı. "Onlara denk olabilmek için Ateş ve Toprak birleşti," dedi. O ânı o boşlukta yeniden yaşadığını anladım. "Bizim de yardımımızı istediler ama o zamanın ishası olan babam bunun dışında kalmak istedi." Sesi titredi. "En azından ben öyle sanmıştım." Cesaretimi toplayıp ona döndüğümde gözlerini kapattığını fark edince derin bir sessizliğe boğuldum.

"Toprak ve Ateş gizlice birleşse de önceki dönemin lordları diyara ve tanrıçalara sadıktı, düzeni bozamadı. Sonra Su Kralı Nahu öldü, kendi neslinde ilk ölen o oldu ve tahtına bizim dönemimizin ishası Lord Arın geçti. Babasından daha merhametli olacağını düşündüler ama yanıldılar. Bu anlaşmazlıkta çok kayıp verildi ve yaralarımızı sararken..." Gri gözlerindeki hareler önce titredi, sonra parladı. Kendi içinde mücadele verir gibi. "Ateş yükseldi. Ateş Lordu'nu kendi öz kızı avladı, önceki neslin ikinci ishası da ölmüş oldu ve gücü Ateş Leydisi'nin ilk çocuğu olan Evran'a verdi. Daren'in ağabeyi. Sonra bize saldırdılar. Birlikte."

Derin bir nefes aldı, gökyüzü parçalanmış bulutlarla çevrelendi. Rüzgâr sert çarptı, elbisemin içinde kendime sarıldım.

"Arın yakın dostumdu, onunla en son burada birlikte oturduk." Dudağının kenarında özlem dolu bir kıvrılma belirdi ama geldiği hızla kayboldu. "O gecenin ne kadar bulutlu olduğunu hatırlıyorum, yağmur yağmıyordu, kurak zamanlardaydık ama gökyüzü gürlüyordu. Su Krallığı'nın yıkılışı hâlâ dün gece yaşanmış gibi kulaklarımda, tüm diyarı sarsan deprem aklımda, kâbuslarım hiç bitmedi." Uzanıp onu teselli etmek istedim ama anlattıkları ruhuma dokunuyordu, o anları onunla birlikte ben de yaşıyordum. Daha önce bir felakete şahit olmamıştım ama hayal etmesi bile korkunçtu.

"Babamın onlara katıldığını görmek beni bozguna uğratmıştı. Amon onu tehdit ediyordu, ya Su Krallığı'yla birlikte yok olacaktık ya da onlara katılıp yok edenlerden olacaktık. Yaptığı tek şey ateşi harlamak oldu, Su Krallığı'nın hiç şansı yoktu Nova." Bana döndü, gözlerine bir sis bulutu inmişti, sesinde derin bir keder vardı. Gözlerim çoktan dolmuştu ama onun yerine kendimi koyduğumda hissettiklerim daha da ağırdı. Hem ihanet etmiş hem ihanet edilmişti. Hem dostunu hem ailesini kaybetmişti.

"Babam son anda vazgeçti, onu ikna ettim ama Toprak daha ağır bastı. Su Krallığı'nı koruyamadığım gibi ailemi de kaybettim. Ateş Krallığı'nın Evran dönemindeki muhafızı tarafından öldürüldü. Zevk için, savaş için değil." Bu defa gözlerinde hırs ve öfke vardı. "Ailemi, kanımı taşıyan herkesi yok ettiler. Su ve Ateş ishasından sonra önceki nesilden kalan iki ishadan biri olan Hava Lordu'nu da öldürdüler. O kadar onursuzlar ki ölü bedeninden krallığın taşını çaldılar, bana yas tutmak için zaman vermediler. Onları mezara gömmeden önce halkım için savaşmak zorunda kaldım." Kanım çekilmiş gibi ürperdim, kaskatı kesilmiştim. Bulutların arasında şiddetli bir şimşek çaktı, gökyüzü artık parlak değil kasvetli bir griydi. Dizlerimi kendime doğru çekip kollarını etrafına sardım. Hava buz gibi soğumuştu.

"Ve en büyük günahı işlediler. Bir krallığı yok ettiler, her şeyiyle birlikte." Gözlerini kapadı.

Su Krallığı.

"Tanrıçaları tılsımlarla hapsettiler. Hâlâ bizimle birlikte olan insanlar vârisleri kaçırdı, kıyametin yaklaştığına inanıyorlardı ki haksız sayılmazlardı. Bilinene göre tanrıçaların son büyüsü o kalkanı yeniden aktifleştirmek ve insanlarla Alfinler arasına yüz yıllık bir sınır koymak oldu."

"İnsanları korumuyorlardı," diye fısıldadım birden. Büyükbabamın parşömenlerinde yazan hikâye eksikti. "Sizin güçlenmenizi engelliyorlar."

Sina başıyla onayladı. Kendimden emin olmayarak uzandım ve elini tuttum, "Üzgünüm," diye fısıldadım. "Böyle bir kötülük benim dünyamda sadece kıyamet olarak anlatılır."

Sessiz bir özrü kabul etmiş gibi başıyla onayladı, küçülmüş gözbebekleri elinin üzerindeki parmaklarıma asılı kalmıştı. Bulutlar ve soğuk hava yavaşça geriye çekildi. Ama ben yeniden ürperdim. Gelişigüzel bir hareketmiş gibi elimi kendime çekip kulağımdaki küpe iziyle oynamaya koyuldum. Bunu, devam etmek için sessiz bir işaret olarak gördü.

"Doğanın bereketi lordlar ve vârislerden gelir. Yüz yıllar boyunca sihrimiz de yaşamımız da bu şekilde sorunsuz ve verimli bir şekilde devam etti ama onlar gidince... bir şey olduğunu biliyorduk, büyük bir sarsıntı. Bizim dünyamız ikiye ayrılmıştı sanki. Sonra Amon'un hükmüne girdi. Tüm Su Krallığı yok edilmişti. Ateş ve Toprak diyarı ele geçirmişti." Gözlerini kapattı. "Amon diyarı gözlerimin önünde yıkarak ele geçirdi, elimde soğumuş bir sürü cesetle bu krallıkta ne kadar yalnız kaldığımı hatırlıyorum."

Yeniden etrafıma baktım ama başka bir gözle. O an doğanın ne kadar hasta olduğunu gördüm, gökyüzünün aslında ıstırapla inlediğini, bastığım toprağın can çekiştiğini. Sonra aslında onun Sina olduğunu anladım. Lordları neyi hissediyorsa krallık da onu hissediyordu. Burası güzeldi, insanların artık çocuklarına bırakmadığı bir güzelliğe sahipti ama öte yandan o kırılmışlığı gördüm, duydum ve içime çektim.

Seni küçük yalancı, saracak mısın onun yaralarını?

Bir anda yerimden sıçradım. Taş günler sonra ilk kez bana fısıldamıştı. Sesin sahibini arar gibi gözlerim hayalet adımlarla etrafı kolaçan etti. Değişik ya da hareket eden herhangi bir şey yoktu. Sina da sesi duymamış görünüyordu. Peki ben gerçekten söylediğini duyabiliyor muydum?

"Bütün yük senin omuzlarına kaldı," dedim dikkatimi toparlayarak. Bütün ailesi katledilen ve her saniyesine şahit olan sarı saçlı küçük bir oğlan gördüm ona döndüğümde. Mahzun, kırık ama güçlü. Halkına, ona güvenen insanlara her şeye rağmen sadık kalmış.

"Taşı ve vârisi aldıklarında benden sahip olduğum gücün yarısı çekildi." Bir şeyi görmeye çalışır gibi boşlukta öne doğru uzattığı ellerine baktı. "Su yenildi, ben zayıf düştüm ama Amon durmadı, Ateş'e saldırdı. Onları kendine ortak etti ve krallığı ele geçirdi. Lanetli, kirli ve kana bulanmış bir taç takıyorlar Nova." Neredeyse hırıltılı ve tehditkâr çıkan sesi geri adım atmak istememe neden olsa da dişlediğim dudaklarımı nihayet serbest bıraktım.

"Ben çok üzgünüm," dedim bütün içtenliğimle. "Bana sadece ne yapabileceğimi söyle."

"Onlara yakın ol," dedi bunu beklermiş gibi. "Başka bir planı var, ne yapmaya çalıştığını öğrenmem gerek."

"Bana söyleyeceğini mi sanıyorsun, yüzüme bile bakmıyorlar."

Duruşu dikleşti, güven verici bakışlarını yalancı bir gülümseme taçlandırdı. Kollarımdan tutup beni destekledi. "Onlara bunu söyleteceğine inanıyorum, sende akıldışı bir zekâ var."

Kontrolsüz bir şekilde kahkaha attım.

"İnan bana ben hiçbir zaman zeki olan olmadım."

"Sen kendinin farkında değilsin, insan dünyasında aptalın teki olabilirsin ama zekâ burada başka bir şeydir. Başka renkte akan bir su gibi."

Söylediklerinin cezbediciliği ve inancı beni gafil avlamıştı. Dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Şimdilik sadece dikkatlerini kötü yönde çekmememe ne dersin?" diye sordum. "Çabalayan ve mütevazı bir su vârisini oynamaya?" Çünkü benim planım bu, benden alınanları nasıl geri alacaktım bilmiyorum ama en azından ölürken onları ısırdığıma emin olacaktım. Tıpkı bir deli gibi.

Çarpık bir şekilde gülümsedi.

"İzlemek için orada olacağım."

Karnımda huzurlu bir nehir akmaya başladı. Bunun onunla ya da benimle alakası yoktu. Bunun bir müttefik kazanmakla ve bir şey yapa-

biliyor olmakla ilgisi vardı. Her şey olabilirdim ama hiç kimse benden işe yaramaz bir şekilde kenarda durmamı bekleyip, bana ne yapacağımı söyleyemezdi. Kendime böyle bir kötülük yapmayacaktım, onların çerçevesinde boş bir çizim olmayacaktım, orayı gerekirse kendi ellerimle boyayacaktım.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordum gülümseyerek. Gözlerinde gökkuşağı vardı, kıvrılmış dudağının kenarına çiçekler açmış, dağlar hep birlikte bir senfoniye tutunmuştu.

"Onca zaman sonra," dedi. "Hava ve Su, yeniden beraberler."

Yüzümün kızardığını, bu diyara geldiğimden beri ilk kez gerçek bir dost edindiğimi hissettim. Doğru, benden çıkarı vardı, beklentileri vardı ama dürüsttü. En azından böyle olduğuna inanıyordum ve beni hayal kırıklığına uğratmasa iyi ederdi.

"Bu avlar çok tehlikeli olacak, Nova. Karşına neyin çıkacağını bilemezsin."

"Bir önerin var mı?"

Destek verir gibi gülümsedi. "Sen bir vârissin, ölümsüzsün ve hayvanlar bile seni öldürmeye kalktıklarında başlarına neyin geleceğini bilirler."

"Harika!" Gözlerimi devirdim. "Şimdi de hayvanların merhametine kaldım."

"Sende onların sahip olmadığı bir şey var."

"Neymiş o?"

"Cesaret!" Gözleri büyülü bir şekilde parladı. Bunu ne kadar inanarak söylediğini görünce bozguna uğradım. Serinliğin yerini yeniden tatlı bir sıcak hava dalgası ele geçirdi. Kasvetli bulutların ardında rengârenk bir gökkuşağı salınıyordu. Hüzünlü ve umutluydu.

"Emin değilim," dedim. "Belki gözü karalık."

Ani kıkırdaması başımı döndürmüştü. Onu daha önce de gülerken görmüştüm ama bu seferki farklıydı. Bir anda tüm yabancılık gitmişti, onu tanıdığımı hissetmiştim. Farkında olmadan ben de gülümsedim.

"Dün gece oraya geldiğinde, herkes kadar şok oldum. Ama açıkçası eğer bilseydim bunu yapmamanı söylerdim çünkü bir lord olarak ben bile o kadar cesur değilim."

"Bana kalırsa oldukça mütevazısın," dedim. Neden böyle dediğimi bile bilmiyordum.

Bu sefer sessiz ama ay gibi parlak bir gülümseme güzel yüzüne yayıldı.

"Senin kadar cesur olsam Nova," dedi "o" harfini bir şekilde yuvarlayarak. Yanaklarımın kızarmaması için gözlerimi kırpıştırdım. "Gece boyunca seninle dans ederdim."

Beklenmedik itirafıyla kaşlarımı kaldırdım. Buna ne diyebilirdim ki, kaçmak için, "Sanırım artık dönsek iyi olacak," dedim. Gitmem gereken ve işkence görmeyi dört gözle beklediğim uğursuz bir kale var. Anlamış gibi onaylayarak benden uzaklaştığında yüzünde büyüyen bir gülümseme vardı. Hemen kalkıp yürümeye başladım. Kalırsam oracıkta onunla dans ederdim. *Deliydim sonuçta...* Her şey bir yana onların ölümsüz güzelliğinden saklanabilecek miydim?

Adımları bana yetişti. Söylediği her şey zihnimin içindeki parçasını buldu ve oraya sıkı sıkı tutundu. Toprak Lordu benden nefret ediyor, onu sadece ben durdurabilirim. Bir film sahnesinden klişe bir replik gibi çınlamıştı kulağımda ama ilk defa gerçekten susadığımı hissettim. İhtiyaç değil doğal bir doyumsuzlukla.

"Günlerdir aç ve susuzum, neden hasta olmuyorum?" Cevabını bildiğim bir soru sormuştum.

"Sigil seni tanıyor, ölmene izin vermeyecek ama işini zorlaştırıyorsun." Güldü. Artık neden buğulu olduğunu bildiğim gülümsemesini yadırgamıyordum. "Kolaylaştırmak da senin elinde. Uçmak istediğinde diyar sana bir kanat verir."

Anlamış gibi ağır ağır başımı salladım. Anlıyordum, gerçekten anlıyordum.

Lala yatakta uyuyordu odaya çıktığımda. Komodinin üzerindeki gümüş su maşrapası ve bardağı görünce rahatladım. Tüm bunlardan nasıl sıyrılacağımı bilmiyordum, onlara karşı ne kadar şansım olduğunu da ama deneyecektim. Benden aldıkları hayatımın hesabını sormak için de

olsa deneyecektim. En iyi ihtimalle başarırdım, en kötü ihtimalle onların sihirli sarhoşluklarına kapılır ve unutur, bildiklerimden kurtulurdum.

Bardağı dudaklarıma yaslayıp bir yudum su içtim. Efsun boğazımdan tüm bedenime bir ışık yağmuru gibi aktı. Bardağın hepsini kafama diktim, sadece birkaç yudum bile bütün hücrelerimi yenileyip ruhuma şifa vermişti. Elbiseyi üzerimden sıyırıp ayaklarımın dibine düşmesine izin verdim ve gördüğüm ilk günden beri beni çağıran banyodaki küçük göletin içine girdim. Ayaklarım küçük taşlarla kaplı göle bastığında bir anda su akmaya başladı.

Ne sıcak ne de soğuktu.

Büyülü.

Sanki ihtiyacım olan ısı benim için ayarlanmış gibi şelalenin altında kendimi ödüllendirdim. Öyle berrak ve öyle şeffaftı ki avucumun içine aldığımda neredeyse onu göremiyordum, etrafında ışık saçan bulutsu gölgeleri olmasa fark edilmezdi bile. Havanın kokusu büyüleyiciydi, bana dokunulmamış dere kenarlarını ve çimleri anımsatıyordu. Su etrafımda döndü, beni sardı ve bir kez olsun pençelerini çıkarmadı.

Hava Sarayı'ndan ayrılırken Sina bir toplantıda olduğu için bir daha görüşememiştik ve buna büyük oranda memnun olmuştum. Sarayın muhafızı Yüzbaşı Kasır benim için bir at ayarlama nezaketinde bulunmuştu ama gittiğim için yaşadığı memnuniyeti gizleme nezaketinden mahrum bırakmıştı. Lala saraydan yarım gün mesafesinde olan kaleye kadar bana eşlik etti ama Azizler Yatağı dedikleri kale sınırlarına yaklaştığımızda bana yolu tarif edip ayrılması gerekti. Devamını tek başıma gitmem gerekiyordu. Minik peri kızıyla vedalaşmak tahmin ettiğimden kötü hissettirmişti. Beni birçok konuda tembihleyip, giderken de ağlamıştı. Duygusal ve şapşaldı, bense sadece garip hissetmiş ve at üzerinde ilerlediğim süre boyunca kahvaltı sırasında Hava Lordu'nun bana söylediklerini düşünmüştüm.

Kalenin neye benzediğini bilmiyordum ama bembeyaz ve devasa bir üvez ağacının güçlü dallarının hemen ardındaydı. Surları koyu bir çivit renginde elmas gibi parlıyordu ama göğe doğru uzanan lacivert

taşları gece kadar koyuydu. Yüksek, kalın bir kemerli girişe uzanan dar bir yol üç metre kadar uzağımda duran dökme demirden siyah bir kapının hemen ardında kalıyordu. Kapının üzerinde iki kanadı birbirine bağlayan göbeğin ortasında büyük bir çember şeklinde sekiz köşeli yıldız motifi işlenmişti.

"Kapıları açın, deli geliyor!" Birbirine girmiş parmaklıklar ve motiflerin boşluklarında, kapının hemen arkasında tüm neşesiyle beni selamlayan kötülük ve uğursuzluk lordu diye isimlendirdiğim Ateş Lordu Daren oldu. Ona kulak asmadan, onun sözüyle kapıları açan muhafızın yardımına gerek duymadan atımdan kendi başıma indim. Başımı kaldırdım ve görkemli ve karanlık kaleye baktım. Büyüklüğü beni şaşırtmamıştı ama güzelliği büyülemişti.

"Ne o çok mu beğendin?"

Ukala çıkışını bile görmezden gelmeye kararlıydım. Karşımdaki yapı beni gafil avlamıştı. İçine girmek, duvarlarına dokunmak, malzemenin kokusunu hissetmek için derin bir tutku hissettim. "Barok," diye kendi kendime fısıldadım. Duvarlar hassas ustalığa sahip şekilde işlemeliydi. Sütunlar kalenin dört tarafını çevirerek uzanıyordu. Yarım dairelerden ve üçgenlerden oluşan döşemeli, dışarıya çıkıntılı pencereler. Şaşaalı, abartılı, aşırı, yerli yersiz oyma taşlar...

Tam yanımda kollarını bağlayıp durunca onun da ne kadar uzun olduğunu fark ettim. Sina'dan daha uzundu. "14. yüzyıl," dedi.

"Hayır," dedim cehaletine gülerek. "16. yüzyıl. O da ilk esintiler."

Bana kendimi kötü hissettirecek bir karga kahkahası attı.

"İnsanlar için öyle, bu kale 10. yüzyılda yapıldı." Göz kırptı. "Biliyorum, çünkü benim tarafımdan yaptırıldı." Bugün üzerinde sadece beyaz dökümlü bir gömlek ve siyah deri pantolonuyla kısa siyah çizmeleri vardı. Ellerini cebine soktu. "Bu binayı yaparken neyden ilham aldığımı bilmek ister misin?"

Tek kaşımı kaldırdım, onunla ne kadar az konuşsam iyiydi.

"Barok, kelime anlamı olarak 'düzgün olmayan, garip şekilli inci' anlamına gelir. Su Krallığı'nı anımsatıyor." Neden ateşi andıran iblis kırmızısı gözlere değil de mavi gözlere sahipti bilmiyordum ama o göz-

lerine her baktığımda içimden oymak geliyordu. Amon açık bir düşmandı, kendini sakınmıyordu ama oğlu sinsi ve ürkütücüydü. Amon karşımda duruyordu, onu görebiliyor, duyabiliyordum ama Daren bir ateş kadar kurnazdı. Yakana kadar ne görüyor ne de duyabiliyordum.

"Her şey senin için bir oyun gibi değil mi?"

"Benden bir cevap istersen su vârisi," dedi aheste aheste. "Bana bir cevap verirsin. Kural böyle." Durduğu yerde sallanarak omuz silkti.

"Ne kuralıymış, senin kuralın mı?"

Sırıtarak başını salladı.

"O halde benim kuralımı dinle," dedim işaretparmağımı ona doğru sallayarak . "Benim sessizliğime karşılık, senin sessizliğin. Daha basit anlatımını istersen benimle konuşma ki seninle konuşmak zorunda kalmayayım."

Dudağının kenarıyla güldü.

"Beni incitiyorsun ama sonuçta sen ve ben birbirimize çok benziyoruz."

"Benim seninle alakam bile yok."

"Ama senden de en az benden ettikleri kadar nefret ediyorlar. Ben buraların beyaz atlı prensi değilim, sende de pek o kumaş yok. Neden birbirimize kibar davranmıyoruz?"

Ona ters ters sabır dilenerek baktım.

"Bizim coğrafyamızda insanlara her gördüğü yerde, deli deli diye bağırmak pek nezaketli sayılmaz."

Derin bir nefes alıp bakışlarını gökyüzüne çevirdi. "Ah, Nova..." dedi. İrkildim. Kaşlarımı çatarak yüzünü takip ettim. "Senin ne olduğuyla ilgili problemi olmayan biri olduğunu sanmıştım." Bakışlarını yeniden bana çevirdi ve üstüne basa basa yüzümün her santiminde oyalana oyalana dolaştı. "Kendini kabul etmeyen birini başkaları da kabul etmez."

"Ben deli su vârisiyim." Kollarımı göğsümde bağladım. Dinlediğini belli eder gibi önce beni taklit edip kollarını göğsünde bağladı sonra da dudaklarını içeriye doğru kıvırdı.

Kaşlarımı çatıp, "Sen nesin?" diye sordum.

Yeniden gökyüzüne baktı ve gülümsedi.

"Herkes de bunu merak ediyor ya!" Bana baktı, gülümsemesi yabani bir şekilde genişledi, mavi gözlerinin hareleri acılı bir alev rengine döndü, ağır ağır gözlerini kapattı ve açtı.

"Sana orada iyi şanslar," dedi yapmacık bir şirinlik yaparak. "Dikkat et de kuçu kuçulara yem olma."

Başımı yana yatırarak benim için açtığı kapının ardına baktım. "Dikkat et de Ateş Lordu, birileri benim için endişelendiğini falan düşünmesin."

Bariz kinayeme de alayla güldükten sonra içeriye girdim. Muhafızlar hemen peşime takıldı. Ondan nasıl bir korkuyorduysalar genel olarak aynı yarı çap içinde bile bulunmuyorlardı. Ama asıl aklımdaki soru buradakilerin ondan neden nefret ettiğiydi. Hoş kişisel görüşlerime göre nefret edilmesi oldukça kolay biriydi.

İçeride Toprak Sarayı Muhafızı Yüzbaşı Eris'i gördüğümde kalenin büyüsüyle biraz daha mest olmuştum. "Bir katedral gibi," diyerek ona doğru yürüdüm. Katedralden daha genişti hem sade hem de gösterişliydi. Tavanı seyrederek etrafımda döndüm. "O kadar güzel ki."

Ellerimi dudaklarıma bastırdım.

"Bana kasvetli ve boğucu geliyor..."

Ona doğru bakarken gözlerimi açtım. "Eğer beni kaçırmasaydınız mimarlık bölümünden mezun olacaktım şimdi ise İtalya'ya gitmek her zamankinden daha imkânsız." Mutsuz bir iç çektim. Hayatta sevdiğim ve zevk aldığım çok az şey vardı. Mimari ve gökyüzü. Alfinler gökyüzüne daha yakın olduklarını iddia etseler de çatı katından teleskopla yakaladığım manzarayı henüz burada görememiştim. Mimarisini ise yok sayamazdım, muhtemelen insanlık hiçbiri bu sanata bir yüz yıl daha sahip olamayacaktı.

"Üzgünüm," dedi Eris. "Ama bu bizim suçumuz değil, siz Elemental'den kaçırılmıştınız."

"Bizi değil," diye karşı çıktım. "Atalarımızı. O kadar uzun yaşamıyoruz."

Keyifle güldü. Dişleri dudaklarının arasında kapıdan vuran bronz güneşle parlamıştı. "Ritüelleri tamamladığınızda ölümsüz olacaksınız."

"Ne önemi var, Elemental'den çıkamıyorum bile."

Başını yana eğdi, hafif gülümsemesi kahverengi gözlerine yansıdı. Babasının bazı özelliklerini almış olsa da kendine özgü bir güzelliğe sahipti. Ariana'yla birlikte gülümseyerek demir kapıdan geçen Ayzer dikkatimi dağıtınca ben de Eris'le birlikte onlara döndüm. Keyifli bir sohbetin ortasında görünüyorlardı, elbiseleri hafif esintinin içinde uçuşurken Ariana, Daren'in yanında durdu, omzunun üzerinden bir şeyler mırıldandıktan sonra Ayzer yolun kalanına tek başına devam etti. Beni gördüğü anda adımları hızlanmıştı.

"Nova!" diye seslendi heyecanla. Gözlerim hâlâ kapının yakınında duran Ateş Lordu ve kral tarafından vaftiz edilen Ariana'da oyalanıyordu. Daren'in gömleğinin yakasından bir ot parçasını zarifçe silkelerken ikisinin de bakışları neredeyse resmiydi.

"Vârisim." Eris, Ayzer'in önünde kraliyete ait resmî selamını verdiğinde refleksle ters bakışlarım onu buldu. Bana reverans falan yapılmamıştı ve kıskanıyor ya da umursuyor değildim ama bu diyarda inkâr edilemez bir çifte standart ve iki yüzlülük hâkimdi.

Ayzer başıyla muhafızı selamlayıp bana döndü, hâlâ Eris'i seyrediyordum, nihayet doğrulduğunda bakışlarımı yakaladı ve bir saniye için tökezlese de hiç de hayra alamet olmayan ifademle başımı çevirdim.

"Şimdiden bir sürü arkadaş edinmişsin," dedim.

Ayzer bir an anlamadıysa da hemen arkasından Ariana girdiğinde kaşlarını, anladım anlamında kaldırdı.

"Herkesi tanımaya çalışıyorum." Ve bunda yanlış olan hiçbir şey olmamasına rağmen hissettiğim rahatsızlık geçmedi. Ayzer'in diyara geldiğimden beri bana kaba davranan herkese mesafeli olmasını beklersem muhtemelen o da en az benim kadar yalnız kalacaktı. Kendime birimizin arkadaş edinmesi gerektiğini hatırlatıp durdum.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye derin bir iç çekerek sordum muhafıza. "Önce toprak vârisini yerleştirmen için seni burada beklemeli miyim?" Yüzümde alaycı olmasını umduğum bir gülümseme vardı ama bu Eris kadar Ayzer'i de şaşırtmıştı. Şunun altını çizmek istiyorum ne herhangi bir unvan ne de birileriyle yarış peşindeydim ben sadece haksızlığa boyun eğemiyordum ve bir de şu dilimi tutamıyordum.

"Merhaba," dedi tatlı bir tonla Ariana. "Seninle düzgün tanışma şansımız hiç olmadı."

Komik bir şaka yapmışçasına gülümsedim.

"Genelde beni aşağılamakla ve dışlamakla meşgul olduğunuzdan olabilir leydim."

"Üzgünüm." Çok içten bulamadığım bir mahcubiyetle anladığını ifade ederek başını salladı. "Ama bizim için durumun ne kadar hassas olduğunu anlamalısın. Sana karşı kötü bir niyetim yoktu." Ayzer tedirgin bir şekilde çıkışmamı nasıl engelleyeceğini düşünüp, buruk bir şekilde bana bakıyordu. Önce ona sonra tekrar Ariana'ya baktım ve vazgeçtim.

"İsmim Nova," dedim basit bir imayla. "Sadece Nova." Sonra Eris'e döndüm. Konuşmanın bittiğini anlamış olacaklardı. Benim için merdivenleri işaret etti. İlk adımı atan ben olsam da hepsinin peşimden gelen ayak seslerini duymuştum. Hızla üç kat çıktık. Bir noktada Ariana ikimize de başarılar ve bazı önemsiz, dinlemediğim şeyler söyledikten sonra ayrıldı. Muhtemelen Ayzer onunla vedalaşıyordu, o boşluk Eris'in bana yetişmesine neden oldu.

"Sizi incitmek istemedim leydim," dedi ve ses tonu gerçekten samimiydi ama...

Ama...

"Bana leydim, ona vârisim diyorsunuz." Belki de tek haklı yanımı kaybetmemek için olabildiğince sakin ve dikkatli olmaya çalışıyordum. "Ben sizin istediğiniz kaba girecek su değilim. Cesareti takdir ettiğini söylemiştin, keşke ben de aynısını senin için söyleyebilseydim." Ellerimi önümde birbirine kenetlerken ben de onun gözlerine tüm içtenliğimle bakıyordum. Size karşı ayaklanmıyorum ben sadece haksızlığın karşısında dik durmaya çalışıyorum.

Genç muhafız birkaç adım aşağı inerek başını yere eğdi. "Bağışlayın," dedi ne anlama geldiğini bilmediğim o hareketini yaparak, parmakları kılıcının kabzasını kavradı.

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Rica ederim," dedim gergince. "Sana böyle çıkışmak istemezdim, sadece gördüğümü söylemeden duramayan biriyim." Ve belki de bu yüzden sizler için ben bir deliyim.

"Haklısınız," dedi sözümü keserek. "Benim kabahatim."

"Bana nasıl hitap ettiğin umurumda değil, sadece Nova demeye ne dersin?"

Kararsızca başını kaldırdı, küçülmüş gözleriyle oldukça temkinli görünüyordu. İnsanların ya da Alfinlerin umurumda değil, birilerinin karşımda böyle eğildiğini, çekindiğini görmek bana göre değildi. Tüm bunlar beni geriyordu ve muameleler de cabasıydı.

"Çocuğu korkuttun tabii!" dedi Ayzer merdivenleri çıkarken. "Aldırma ona Eris, yabani bir hayvan gibidir ama sevgisi de bir o kadar büyük ve şefkat doludur." Koluma girip çenesini omzuma yaslayarak muhafıza gülümsedi. Gözlerimi devirdim.

"Yeni arkadaşlar edinmemi mi kıskandın?" Parmaklarıyla beni gıdıklamaya çalışırken ellerini iterek güldüm. Bütün bunların aramıza giremeyeceğini biliyordum çünkü burada zor durumda olan bendim ve Ayzer'in tüm bunları alttan alacağına güveniyordum. Bizim olayımız genel itibarıyla buydu.

"Hayır," dedim. "Elbette yapacaksın. Buraya bir şekilde uyum sağlayacağız, gerginim sadece."

"Ben de gerginim," diye onayladı. "Bu av meselesi hiç hoşuma gitmedi."

"Toprak Krallığı'nda hava nasıl?"

Ayzer kıkırdadı. "Bana özel birkaç peri daha verildi, kocaman kendime ait bir dairem var. Seni yanıma almak için uğraşıyorum."

"Senin cariyen falan olmam!" diye şakayla karışık yükseldim.

Kahkaha attı.

"Şuna bak," dedi. Basamakların ortasında ikimiz de durduk. Eris birkaç basamak arkamızdan geliyordu. Ayzer elimi tuttu, elbisesinin kemerinde küçük yaldızlı bir kese asılıydı, parmaklarıyla oradan biraz toprak alıp avucuna döktü, gözlerini kapattı ve birkaç saniye sonra parmaklarının içinde bir çömlek ustası gibi şekil vererek avucumun içindeki toprağı hareket ettirmeye başladı. Toprak boşlukta küçük bir küreye dönüştü, avucunun içinde üç kez dönüp durdu.

"Şimdilik bu kadar yapabiliyorum." Omuzlarını yavaşça indirip

kaldırdı, parlak yuvarlak gözlerini avucunun içindeki tozlardan alamıyordu. Hem hipnoz olmuş hem de hayran olmuş görünüyordu. Dahası burayla ilgili en korktuğum şeyin tadına bakmıştı. Sihrin gücünün. "Eris çok yakında daha fazlasını yapabileceğimi söylüyor."

Bakışlarım ikisi arasında gidip geldi. "Tanrım..." diye mırıldandım. "Her geçen saniye daha havalı oluyorsun. Bu muhteşem."

"Değil mi ama!" Mutlulukla ellerini birbirine bastırdı. Kol kola girip yeniden yürümeye başladığımız sırada saray havadislerini anlatmaya devam ediyordu. "Ariana da yardımcı oluyor." Sonra destek verircesine kolumu sıktı. "Söz veriyorum senin olayını çözeceğiz, onlarla konuşuyorum. Yani bunu bir çeşit yobazlık olarak düşün, bu topraklara medeniyet getirmemiz gerekiyor."

Benzetmesine elimde olmadan güldüm. Eris bizi merdivenlerin sonundan bir labirent gibi görünen koridorlardan geçirdikten sonra geniş bir odaya yönlendirdi. Üzerinde kömür karası aslan başından bir tokmak bulunan oldukça koyu renk sarı bir kapının önünde durduk. Eris bizim için kapıyı açtığında ferah ve tertemiz bir kokuya sahip olan oda bizi nefesimizden yakalayıp içeriye doğru çağırdı.

"İkimiz kalacağız burada." Ayzer elini kolumdan parmaklarıma kaydırıp beni içeriye çekti. Sesi de en az kendisi kadar neşeli ve şen çıkıyordu. Tüm odanın içine müzik gibi dağıldı. Büyük odanın içinde karşılıklı iki geniş yatak aynı şekilde düzenlenmiş, tepesinden tüller akarken geniş çam ağacından yapılma pencereler gün ışığını doğruca odanın ortasına topluyordu. Pencereyi açtığımda içeriye mis gibi bir çam sakızı kokusu doldu. İçime çekerken ben de gülümsedim, birlikte kalacağımız için biraz olsun rahatlamıştım.

"Sana söylemiştim," dedi Ayzer omzumdan tutunarak. "Her şey güzel olacak Nova..."

Onun parlak gülümsemesine ve mutluluğuna bakıp bir daha göremeyeceğim ailemi düşündüm, ışıldayan gözlerine bakıp Sina'nın teklifini düşündüm, arkadaşıma bakıp gözlerinde ne zaman bana karşı bir nefret oluşacak diye düşündüm.

Sonra dönüp ona sarıldım.

"Ayz," dedim soluk soluğa. "Lütfen benden nefret etme, senden başka hiç kimsem kalmadı." Beklenmedik tepkim onu bozguna uğratsa da kolları hemen etrafıma dolandı. Gülümseyen nefesi saçlarımı okşadı. "Şiişt..." diye sakinleştirmek için sırtımı sıvazladı. Bir süre sessizlik içinde ikimiz de bekledik. Hava Lordu'nun söylediklerini düşündüm, Sina Amon'dan hoşlanmıyordu ve bir fırsatını bulursa onu yok etmek isteyeceğini düşünüyordum ve benden de yardım etmemi isteyeceğini ama Toprak Lordu'nun yok oluşu ki bunun mümkün olup olmadığını bile bilmiyorken en yakın arkadaşım olan toprak vârisine ne olacaktı?

"Ne durumda olduğunun farkındayım." Ayzer yavaşça geri çekilirken mahzun gözlerini benden hiç kaçırmadı. "Seni yarı yolda bırakmayacağım, söz veriyorum Nova onların nefretinin bana bulaşmasına izin vermeyeceğim, bu zamana kadar kimsenin bize zorbalık yapmasına izin verdik mi?"

Başımı iki yana salladım. Kendimi daha iyi hissetmem gerekiyordu belki ama burası büyülü bir diyardı, burada irademizin gücü de duygularımızın kontrolü de bizden yavaş yavaş alınıyordu. Aldığımız her solukta biraz daha onlardan belki biraz daha onlar gibi oluyorduk.

"Bunun da üstesinden geleceğiz. Ne olmuş yani, öbür tarafta ben kimsesizdim, param yoktu, evim yoktu, sen beni kolladın, benimle paylaştın, bana evini açtın, aileni bile paylaştın." İçtenlikle gülümsedi. "Yemin ederim onları ben de özlüyorum, buranın büyüsüne kapılıp her şeyi unuttuğum yok ama bir şekilde ayak uydurmalıyız. Seni düşünmediğim hiçbir ânım yok, onları ikna edeceğim ama önce güvenlerini kazanmam lazım."

Başımı salladım. "Haklısın," dedim. "Hayır, benim için endişelenme. Bunu da halledeceğiz."

"Elbette," dedi. "Biz kardeşiz, bunu bizden kimse alamaz. Biyolojik saçmalıkları önemsemediğimiz gibi, buradaki krallıkları da önemsemeyeceğiz. Bana güven, ikimiz için de çok güçlü olacağım Nova, ikimiz için." Derin bir nefes aldım ve ona inandım. Bunu yapabileceğinden kuşkum yoktu, bunu yapabileceğimize inandım. Bizim dünyadan daha büyük olduğumuza.

8. BÖLÜM

Eşler ve Nagueller

Nagueller ya da astronomideki ismiyle erk hayvanları. Ruh bağlarımızın bulunduğu diğer yansımamız. Bir Alfin'i insandan üstün kılan, görüleri ve vizyonlarıydı. Görünenin ötesini görebilmeleri. Başka boyutlara ulaşabilmeleri. Onlar başka dünyalara seyahat edebilir, ileriyi görebilir, daha yükseğe tırmanabilirler. Gümüş kordon dedikleri daha ileriyi görme yetisi bir Alfin için ulaşabileceği en üst noktalardan biriydi. İlk adımı ise kendi naguelini bulabilmekti. Bazen rüyalarda bazen de yapmamız için bu kaleye getirdikleri meditasyon yoluyla onlara ulaşabiliyordunuz.

Ayzer güneşle birlikte uyanmış ve tepeme dikilmişti. Bu sefer minik periler değil Alfin kızları yardıma gelmişti. Ve elbiseler değil savaşçı kıyafetleri giyinmiştik. Bacaklarımızı saran ama rahatça esneyen bir pantolon, koruyucu, sandığımdan daha ince yapılı zırhlı bir gömlek, yarı topuklu çizmeler ve ne için kullanılacağını bilmediğim bıçaklar. Ayzer beline kadar uzanan saçlarını örmüştü, ben ise kısa saçlarımı kendi haline bırakmalarını istemiştim.

"Bu kıyafetlerden hoşlandın." Gömleği çekiştirirken içinde ne kadar rahatsız olduğunu açıkça ortaya seriyordu. Bana kalırsa çok hoş görünüyordu.

"Yakıştı bence," diye sırıttım. Pelerinler ve elbiseler daha şık ve gösterişli duruyordu ama şartlar belli ki bu bunu gerektiriyordu ve ben bu durumdan oldukça memnundum.

Muhafızlar eşliğinde kaleden aşağı indirildik ama ön kapıya değil arka tarafa açılan büyük bir salona geldik. Bu kalenin tüm krallıkların dışında bir bölgede olduğunu söylemişti Eris. Ayzer benden daha çok şey biliyordu.

Elemental sadece krallıklardan ibaret değildi, aslında çok büyük ve görkemliydi ama uzun zamandır onların deyimiyle bitkin durumdaydı ve bu durumu düzeltebilecek tek kişiler vârislerdi tabii bizim durumumuzda tek bir vâristi... Çünkü ben işe yaramaz, çürük olan ve nefret edilendim.

Bunun sadece bize özel bir eğitim olmadığını salonun bu durum için dizayn edilmiş havasından anlamıştım. İçerisi çok geniş ve şimdiden yerlerini almış olan melezlerle oldukça kalabalık görünüyordu. Dünyadan getirilenlere melez diyorlardı ve onlar da vârisler gibi birçok eğitime ve uyum sağlamak için desteğe tabi tutuluyordu.

Muhafızlar merdivenin başından ayrıldı. İçeride yalınayak yürüyen ve etrafı tütsüleyerek neşe saçan Ariana bir çember şeklinde oturmuş öğrencilere bir şeyler anlatmaya başlamıştı bile. Ayzer doğrudan onun yakınına ilerleyip işaret ettiği boşluğa oturunca ben de ona yakın bir yerde kendime zorla da olsa yer bulabilmiştim. Alfinlerin aksine melezler benden cüzamlıymışım gibi kaçmıyordu.

"Hepiniz buraya bakar mısınız lütfen?" Ariana dikkatleri üzerine çekti. Kapılar üzerimize kapanmıştı, salonda büyük bir kalabalık olmasına rağmen sessizlikle yalnız kalmıştık. "Sizler için nadasa yatmış ruhların hasat vakti," diye fısıldadı. Sesi ilahî bir tılsımlı yankılanmayla hepimizin kulağına üflendi.

"Ruh eşinizi bulun, kordon bağınızla birleşin, size fısıldayan saflığa sahip çıkın... Hepiniz bir hayvanla eşleştiniz, bu ormanda da olabilir, gökte de, onu arayacaksınız ama o sizi bulacak. Size saldıracak ve savaşacaksınız, yeterince güçlüyseniz kazanacaksınız. Daha sonra onlarla vakit geçirip eğitim alacaksınız, artık sizin bir parçanız haline gelecek." Gülümsedi, gözlerini kapadı ve büyülü sözcükler fısıldadı. Saniyeler içinde ayaklarına dolanmış beyaz, büyük bir yılan bize doğru başını uzattı.

"Ondan korkmayın," dedi Ariana. "O benim ve ben de onunum. Şimdi siz de size ait olanı aramaya koyulun."

"O hep orada mıydı?" diye sordum istemsizce.

"Evet," diye onayladı Ayzer. "Lordların da her zaman yanlarında oluyor ama biz buraya alışana kadar şeffaf bir siluette saklanıyorlarmış. Tılsımla görünmez yapıyorlar." Gözlerini büyülenmiş gibi Ariana'dan ve onun ürpertici yılanından alamıyordu.

Beyaz yılanının başına doğru eğildiğinde hayvan onunla eşzamanlı hareket edip koluna dolanırken Ariana hiçbir şekilde rahatsız görünmüyordu, aksine gülümsemesi sarhoş olmuş gibi yumuşadı ve ne istediğini biliyormuş gibi onu yassı omurgasına doğru okşadı.

"Naguelleriniz sizinle birlikte hareket eder ve eksikliklerinize göre şekil alırlar. Size bir dost, koruyucu, öğretmen ya da aile olabilir. Korkularınız ve bilgisizliğinizle yüzleşirken size destek sağlar. Var olan yanınıza güç katarlar. Onlar koruyucu ruhlarınız, yoldaşlarınızdır." Ellerini sert ve kırılmaz duran yılan derisinin üzerinde bir kez daha kaydırıp zarifçe doğruldu. Yavaş ve dikkatli adımlarına yılanı da onunla birlikte eşlik ederken ön sıradaki öğrenciler ürkerek geriye doğru çekildi.

"Bir Alfin'in en büyük öğreticisi naguelidir. Bu yüzden diyara alışmaya çalıştığınız bu döneme sizi onlarla tanıştırarak başlamak istiyorum. Bunun için benliğinizin en derinlerine sızmak, korkularınızı açığa çıkarmak, ruhunuzun gardını indirmek zorundasınız. Onunla savaşmanız gerekse bile." Dudaklarından sihir gibi dökülen kelimeler etkileyiciydi ama yine de hoşuma gittiğini söyleyemezdim.

"Onların sizin yansımanız olduğunu unutmayın, ihtiyaçlarınız ve eksiklikleriniz olduğunu hatırlayın. Alfinler bazen eşleştikleri hayvanları küçük görme gafletinde bulunurlar. Bundan kaçınmanızı tavsiye ediyorum, orada karşınıza küçük bir böcek dahi çıkabilir ama karşınıza her ne çıkacaksa bu sizin eşiniz ve eksikliğiniz olacak. Size savaşmayı öğretebileceği kadar sevmeyi, merhamet etmeyi, güvenmeyi de öğretebilir."

Son söyledikleriyle birlikte düşünceli bir şekilde dizlerimi kendime çektim. Eksiklikler kısmı dikkatimi dağıtmıştı. Bir an heyecanlanmama, umut etmeme neden olmuştu. Bu diyarda bende eksik olan öyle çok şey vardı ki.

Ariana ormana açılan iki kanatlı ahşap kapıyı kolayca itip açtığında

bahar havası ormanın içinden bulunduğumuz salona taştı. Bir serinlik ve sıcaklık aynı anda yüzümüze çarpmış insanın başını döndürecek kadar temiz olan hava ciğerlerimizi mest etmişti.

"Şimdi gözlerinizi yavaşça kapatıp olabildiğince rahat bir pozisyon almanızı istiyorum." Ellerini birbirine kenetleyip gülümsedi. Onun ve yılanının olduğu bir salonda gözlerimi kapatmak zordu ama yine de bağdaş kurup denedim. Diğerleri çoktan söylediğini yapmıştı bile.

"Omuzlarınızı rahat bırakmanızı, önce bedeninizi sonra da yavaş yavaş zihninizi gevşetmenizi istiyorum. Kaslarınızı hissedin, saç diplerinizden başlayan ışığın bedeninize akışını, ormanın kulaklarınızdan içeriye giren ve ruhunuza ulaşan çağrısını dinleyin. Havayı içinize çekin, burnunuzdan karnınıza kadar indiğini ağır ağır, acele etmeden hissetmeye çalışmanızı istiyorum."

Bir su akıntısı kulaklarımı tırmaladığında odaklanmak için kaşlarımı çatmak zorunda kaldım.

"Düşüncelerinizi bir kenara bırakın," diye Ariana yeniden zihnimde şakımaya başladı. "Ona ulaşamaya çalışın. Ruhunuzun en şeffaf haline. Her şeyden, sizden bile ötede olan özünüze. Boynunuzun, kollarınızın sakinliğinizle birlikte nasıl rahatladığını hissedin. Nefesinizi yavaşça tutun ve kötü hislerinizi onunla birlikte bir kenarda bırakın. Ağzınızdan yavaşça nefesi verirken hafiflediğinizi hissedin. Şimdi bedeninizi yavaş yavaş ayağa kaldırdığınızı hayal edin, şekli kafanızın içine yerleştirin, açık kapıdan acele etmeden onu dışarıya doğru çıkarın." Bedenimde bir uyuşma hissettim ama çok kısa süreliydi. Söylediği her şeyi harfi harfine yapsam da kafamın içinde devasa bir karanlıktaydım.

"Ağaçları, esintiyi, kuşların cıvıltısını... Dalları elinizle itip altından geçtiğiniz ağaçları şekillendirin." Bir noktadan sonra gözlerimi hafifçe açıp etrafıma baktım ve kalp atışlarım bir anlığına hızlandı. Ormanın içindeydim, yürüyordum ama kafamın içinde değildi, gerçekten buradaydım ve yalnızdım. Kendi etrafımda dönüp gerçekliği ayırt etmeye çalışırken birkaç dalı ezip bir kayaya takılarak yere düştüm. Dalın sivri kenarı avucumu keserek canımı acıttı. Aynı uyuşma hissi elastik bir bant gibi bedenimi gerdi gerdi gerdi ve hızla yeniden salona fırlattı.

Sersemleyerek yeniden gözlerimi araladım. Nefes nefese kalmıştım ama bu defa gerçekten salonun içinde, açık kapının önünde hatırladığım şekilde oturuyordum. Ariana birleştirdiği elleriyle bana bakıyor ve pek de memnun görünmüyordu. Tam bir şey söylemek üzere hareketlenmiştim ama parmağını dudaklarının üzerine götürüp beni durdurdu. Kaşlarıyla diğerlerini işaret edince dönüp kalabalığa baktım. Hepsi aynı nefes şiddetinde odaklanmış ve gerçekten hafiflemiş şekilde konsantre olmuştu. Gözleri kapalıydı ama bazılarının yüzü asık, bazıları gülümsüyor, bazıları da kaygılı görünüyordu. Benim aksime onlar hâlâ ormanın içinde olmalılardı.

İlk günün sonunda kendi nagueline ulaşan ve eşleşen tek kişi Ayzer olmuştu. Karşımızdaki açık kapının ardında önce bir kükreme işittik ama Ariana ve benim dışımda hiç kimse odaklandığı için tepki vermedi. Ariana gülümsediğinde ben dizlerimin üzerinde doğrulmuştum. İri bir leopar ağaçların arasından yavaşça sıyrılarak doğruca kapıdan içeriye girdi. Girişte duran Ariana'ya da yanından ayrılmayan yılanına da dönüp bakmadı. Hiç sekteye uğramadan bize doğru yaklaşıp Ayzer'in önünde durdu, arkadaşım gözlerini açtığında benim aksime ne yırtıcı hayvandan ürkmüş ne de şaşırmış görünüyordu. Ariana onu başıyla onaylarken Ayzer elini kaldırıp leopara doğru uzattı, hayvan başını vârisinin önünde eğerek ruhdaşını selamladı.

Meditasyon her birimizi bitkin düşürmüştü, yine de gece yatağa başımı koyduğumda Ariana'nın söylediklerini yapmak için kalan son enerjimi de kullanmıştım. Ayzer bana mutlak bir sessizlik sunmuş ve kendi içime kapanmama izin vermişti. Gözlerimi yumdum, nefesimi kontrol etmeye çalıştım ve tıpkı söylediği gibi gözümde canlandırdım. Açık bir orman kapısı yerine pencereyi kullanabileceğimi düşünmüştük. Yatağımı iterek pencerenin karşısına taşıdığımda odanın dekorasyonu bozulsa da istediğim ivmeyi yakalayacağımı düşünüyordum. Gökyüzünde yanmayan yıldızların orada olduğunu bilmek biraz olsun rahatlatıcıydı. Bu diyarda tanıdık olan tek şey gökyüzüydü, her şey değişiyordu, zamanla ben bile değişiyordum ama nereye gidersem gideyim gökyüzü aynıydı. Gökyüzü tek tutunduğum dalımdı.

Renkleri ve ormanı anımsatan şekilleri, açık mavi gökyüzünü ve dalgalanan bulutları zihnime ilmek ilmek işledim. Bedenimin ağırlığını yatağın üzerinde bırakırken düşüncelerim gevşedi. Burnumdan aldığım nefesimi tutabildiğim kadar tuttum. Çevremde olan şeyler zihnimin karanlığından sıyrıldı, pembe kiraz çiçekleri, yemyeşil otların üzerine düşerken onu arayarak yürümeye devam ettim. Karşıma çıkmasını tüm gücümle istedim. Zihnime fısıldadım, onu çağırdım. Eksik yanıma, tamamlanmak üzere çağrıda bulundum. Ariana hayvanın bu noktada görüş açıma gireceğini söylemişti, birçok yerde olabilirdi, birçok açıdan olabilirdi ama olurdu. En azından bir ses ya da beni bir yere yönlendiren bir görüntü olması gerekiyordu. Bana işaret etmesi, yol göstermesi gerekiyordu. Tılsımlı hava içime dolduğunda bedenim yeniden uyuşmaya başladı ama kayalıklara vuran dalganın sesi beni adeta yatağa geri çarptı. Başarısızlıkla gözlerimi açıp tuttuğum nefesimi bıraktım. Yorgunluktan bitap düşmüştüm ve tek dayanağım Ariana'nın gece rüyamda da karşıma çıkabileceğini söylemiş olmasıydı, bu yüzden uykunun umut vaat eden kollarına kendimi bıraktım. Uyandığımda hatırladığım tek şey çalıların arkasından duyduğum bir hırıltıydı, parlak gözler beni selamladı ve üzerime doğru atladı. Gözlerimi açtığımda biraz bile dinlenmiş hissetmiyor ve hiçbir şey hatırlamıyordum.

Ayzer bizimle birlikte yeniden derslere katıldı. İkinci gün de ilk günün tekrarı gibiydi, Ariana söylediklerini tekrar etti ve odaklanmak için gayret gösterdik. Karşılaşmaya hazırlanmak diyordu Alfinler bu âna. Hem bedenini hem zihnini aynı anda terk etmek ama ânın içinde kalabilmek. Gözlerin kapalı çünkü o zaman daha çok şey görebilirsin. Nefes al ve hepsinin karnının üzerinde hisset. Üçüncü gözünü açmayı başardığında yeni bir boyut seni selamlayacak ve ruh arkadaşın sana rehberlik edecek. Birden fazla naguelin olabilir ya da bir hayvan seni nagueline götürene kadar eşlik edebilir. Bu yüzden sadece odaklan, odaklan ve denemeye devam et. Zaman ve mekân kavramından çıkmanın bir yolunu bul, zihninde canlandır, ona da şekil verebilirsin ya da neden öyle bir şekil verdiğini arayabilirsin ama eksik olanı tamamla.

Üçüncü günde birkaç kişi daha nagueline ulaşmıştı ama ben hâlâ bir

yere varamamıştım. Tüm bu uğraş bünyemi olduğundan daha fazla zorlamıştı. Eskisi gibi huysuzluk edecek halim bile kalmamıştı. Başarısızlık her geçen gün daha hissedilir boyuta tırmanıyordu. Melezler diğerlerine göre daha nazik sanıyordum ancak ikinci gün vâris olmama rağmen berbat bir performans sergilememle ilgili konuşmaya başlamışlardı. Zamanla bizi biz yapan her şeyi daha çok geride bırakıyorduk. Onların yemeğinden yedikçe, onların sularında yıkandıkça, onların havalarından soludukça ben bile diyarı daha çok benimsiyor ve insanların arasındaki anılarımı her gün daha zor hatırlıyordum. İzi olanların çoğu ise onlardan çok geride kalmış birer fotoğraf karesiymiş gibi bahsediyordu. Elemental bizi içine alıyordu ve artık karşı koyamıyordum. Her geçen gün daha çok onlardan biri oluyordum.

Dört günün ardından elimde kocaman bir hiç vardı. Her yerim yara bere içinde kalmış, fena halde sızlıyordu. Başımın içinde filler koşturuyordu. Tamamen bitkin düşmüş halde gece yarısı odama geri döndüm. Tam bir fiyaskoydum.

"Hey..." diye fısıldadı Ayzer yatağından doğrularak.

Çamura bulanmış çizmelerimi çıkarırken, "Uykunun tadını mı çıkarıyorsun?" diye huysuzca söylendim. Ayzer devasa bir leopar olan ruh hayvanıyla çok iyi anlaşıyordu, Ariana onun kusursuz bir bağ kurduğunu anlatıp duruyordu her yerde. Yine tüm övgüleri toplamıştı ve bu berbat derslerden çabucak kurtulmuştu.

"Bugün nasıldı?" diye sordu yatağa yaslanıp. Pırıl pırıl görünen rahat geceliğine ve temiz saçlarına kıskançlıkla bakıp kendimi sırtüstü yatağa attım ve inledim.

"Hiçbir şey olmadı!" diye bağırdım. Çalılıkların arasında dolanıyor, çamurların içinde yuvarlanıyor ve bir sürü hayvanın tırmalamasına maruz kalıyordum ama bana hiçbir şekilde yanaşmıyorlardı. Ariana artık doğanın içinde arayışıma devam etmem gerektiğini söylemiş ve beni ormanın içine atmıştı.

"Ne derler bilirsin," dedi Ayzer tatlı tatlı. "Hiçbir şey ilk günden daha kötü olamaz!"

Ona kötü kötü bakabilmek için doğrulamayacak kadar yorgundum.

Ormanın içindeki ilk günüm tam bir rezaletti. Beceriksiz olan benmişim gibi birkaç kişiyi bir labirentin içine atıp kaybolmuşlardı ve çalılıkların arasında gümüş bir çift renk göz beni karşılaşmış, hırlamış, üzerime atlamış ve yüzüme bir tırnak izi bırakıp uzaklaşmıştı. Ne olduğunu görmek için bile fırsat bulamamıştım.

"Sadece uyumak istiyorum," dedim ve yerde sürünerek kendimi odadaki banyoya attım. Üzerimdeki çamur ve yorgunluk büyülü suyun altında akarken temizleniyor gibi hissetmiyordum. Bunlara ne kadar daha katlanabileceğimi daha doğrusu ne kadar daha hayatta kalabileceğimi bile bilmiyordum. Vahşi doğanın içindeydim. Muhafızların konuşmalarını duymuştum, naguel aramak için ormana girenler bazen geri dönmüyordu. Bugün bir sincabı takip ederek geri dönüş yolunu bulmuştum ama yarın ne yapacağımı bilmiyordum. Ariana'ya bunu sorduğumda yolu kendimiz bulmak zorunda olduğumuzu söyleyerek gülümsemişti. Sanki orada kaybolmamı dilermiş gibi. O rezalet yer sadece bir orman değildi, bunu hissedebiliyordum ama korkak gibi görünmemek için kimseye bir şey diyemiyordum. En yakın arkadaşıma bile. Bunu duysa, tehlikeye atılacağıma naguelimi hiç bulmamamı söyleyip bana engel olurdu. Aynı durumda o olsa kesinlikle ben de öyle yapardım ama biliyordum, bu diyar beni sınıyordu ve ben ona boyun eğmek istemiyordum. Gözlerimden akan tuzlu yaşları silip başımı sallayarak düşüncelerden kurtulmayı denedim ve var gücümle saçlarımı sabunladım. Sıcak su tüm kemiklerimi okşayarak geçerken oracıkta uyumamak için son bir can havliyle direndim ve suyu kapattım.

Yatağa geri döndüğümde Ayzer çoktan uyumuştu, benim için kaygılandığını ve bu yüzden kazandığı hiçbir zaferin tadını çıkaramadığını biliyordum. O kızlardan olmak istemiyordum, başarısızlığımın onun başarısını gölgelemesinden. Bu çok saçma ve acımasızca olurdu ama geri kalan hiçbir şeye olmadığı gibi buna da müdahale edemiyordum.

"Yarın düşün Nova, yarın..." diye kendi kendime hayıflandım. Kafamı yastıkla buluşturmadan gözlerimi kapatmış ve derin bir uykuya dalmıştım bile.

***

Beşinci günün sabahında yine kahvaltı etmeden önce kalenin büyük ve özenli döşenmiş odasında toplanmıştık. Geniş, ferah, her açıdan güneş alan, bomboş bir odaydı. Sadece Ariana'nın oturduğu bir minder başköşede duruyordu ama pek kullanmıyordu. Diğer hepimiz gibi özel oluşturulmuş toprak zemine oturup birilerine bir şeyler ispatlamaya çalıştığını düşünüyordum. Her şeye rağmen bugün kafamın içinde de olsa onunla didişemeyecek kadar yorgundum.

Kalabalık bölünmüştü, sınıf ayrımı her yerdeydi. Neyse ki vâris olduğum için mecburen beni Ayzer ve diğer iyilerle birlikte aynı gruba almışlardı ama bunun kötü bir şey olduğunu herkes naguelini görmeye başladığında anlamıştım, benim elimde yine hiçbir şey yoktu.

"Gözlerinizi kapatın ve odaklanın," dedi Ariana kızıl saçlarını cüppesinden geriye atarak. Oldukça dikkat dağıtıcı olan yılanı ayağının dibine konumlanmış her hareketimizi izliyordu. Bunu motive olalım diye mi yapıyordu bilmiyordum ama bana gösteriş gibi geliyordu. Belki de abartıyordum. Emin değildim ama kime, nasıl güvenebilirdiniz ki?

Ayzer meditasyonun ilk gününde kırlar boyunca yan yana koştuğu bir hayvan görmüş ve gözlerini açar açmaz leoparıyla eşleşmişti. Büyüleyici bir an olmalıydı, en azından öyle anlatmıştı ve o an için heveslenmiştim de ama sonra yine yapamadım ve hevesim kırıldı. Şimdi sadece bu işten kurtulmak istiyordum. O ise bundan sonra nagueliyle uzaktan kuracağı o bağı ve onu nasıl güçlendireceği üzerine çalışıyordu. Ben ve bir kız daha hâlâ erk hayvanımızın kendini bize göstermesi için çabalıyorduk.

Çabalamak...

Hiç durmadan.

Derin bir nefes aldım ve karnımda toplanmasını bekledim. Oksijenin damarlarımın arasında usulca kol gezdiğini hissetmeye. Gözlerimi kapattım ve kim bilir kaçıncı kez odaklanmaya çalıştım ama aklımdan o gümüş rengi yırtıcı gözleri bir türlü atamadım.

Aldığım derin soluk göğsüme sıkıştı, hırıltılı bir nefes verip sesli bir şekilde ofladım.

"Bir sorun mu var Nova?" diye sordu Ariana oturduğu yerden bir yılan gibi uzanarak. Onları izliyordum, o da bunu istiyordu. Nasıl birlikte hareket ettiklerini, nasıl bir uyum içinde olduklarını görmemizi. Belki de uyarıyordu.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve gözlerimi açtım.

"Odaklanamıyorum..." diye şikâyet ettim.

"Bazıları inatçıdır," dedi. "Senin sigilin belirsiz olduğu için seni bulamıyor da olabilir. Ormanda şansın daha yüksek." Harika... Kayıp bir naguelden başka ihtiyacım olan ne vardı ki, elbette onu, parmak uçlarıma kadar ürperten bir orman labirentinde aramak.

"Gidip biraz hava alayım öyleyse." Dudaklarımı bastırarak kinayeyle gülümsedim. Oturduğum salonda çalışmamı istemediğini sadece bakışlarından bile anlıyordum ama o hayvanı bulmadan bunlardan kurtulamayacağımı da anlıyordum. Ayzer de benimle gelmek için doğruldu ama onaylamaz bir hareketle onu orada bıraktım. Meditasyonlardan çıkmak yasaktı ama yasakları kim dinlerdi ki? Ben değil... Zaten benim ne yapıp yapmadığım kimsenin umurunda değildi, sadece gözetim altından durmamı istiyorlardı, Sina haklıydı. Ayzer olmasa belki de çoktan beni bir yere kapatmışlardı.

Labirente çıkmadan önce yanıma biraz su almak için kalenin içine yürüdüm. Dün yaşadığım tecrübe ve saatlerce maruz kaldığım susuzluk iyi bir ders olmuştu. Açlık da cabasıydı. Muhafızlar istersem ormanda tavşan avlayabileceğimi ama naguelim olup olmadığına dikkat etmemi söyleyerek kahkahalarla gülmüştü. Başka bir günde olsa bu bana da komik gelebilirdi ama o an sadece onları yemeyi düşünmüştüm. Evet, muhafızları.

Fazla hassas olabilirdim, emin değilim ama içimi huzursuz eden bir şey vardı; bilinmezlik. Uzun vadeli düşünen bir insan olmamıştım ama burada ne kadar zaman daha bu şekilde yaşayacaktım? Beni de cinler gibi hizmet edeyim diye birine mi vereceklerdi yoksa lordların ayak işlerini mi yapacaktım... Mutfaktan matarama biraz daha su aldıktan sonra cinleri daha fazla rahatsız etmeden çıktım.

Naguel avlamak için girdiğimiz ormana Arayış Vadisi diyorlardı. Al-

finler bedene değil ruha inanıyordu. Onlar enerjinin bütünlüğü içinde var oluyor ve onunla birlikte şekil değiştirebiliyordu. Ariana lordların güç aldıkları öze dönüşebildiğini, kendi erk hayvanlarıyla bütünleşebildiğini anlatmıştı. Bunu yapabilen çok az Alfin vardı ama neden biz de onlardan biri olmayalımdı... O anlatırken ihtimal diğerleri için daha mümkün görünüyor ama benim için sadece bir laf kalabalığı gibi geliyordu. Bazen beni durduran şeyin onlar olduğunu düşünüyordum, nefretlerinin beni engellediğini. Kendime kurduğum engelden çıkmak için ormanın içinde etrafı ezberlemeye çalışarak ilerledim. Ariana ruhsal seyahatim için insani özelliklerimden sıyrılıp içgüdülerime kulak vermemi öneriyordu. Yani nerede olduğuma değil nereye gideceğime odaklanmalıydım. Ancak böyle, bulunduğum andan ve olduğum kişiden sıyrılabilir bir üst boyuta ulaşabilirdim. Kaybolacağım bir labirentin içinde olmasam bu daha kolay olurdu.

"Sakin ol, Nova..." Kendi kendimi telkin ederken mavi güllerin yanından geçiyor ve her ânın varlığına odaklanmaya çalışıyordum. Zihnimin kısıtlamalarının da bedenimde yapabildiğim kadar önüne geçmeliydim. Gökyüzünden, gezegenden, diyarın özünden güç almalı, onlarla irtibata geçmeli ve kendimin dışına çıkmalıydım. Ruhumda eksik olanı bulmalı ve onun arayışını tamamlamalıydım. Yeterince yürüdüğümü düşünüp dev bir çınar ağacının altına tıpkı söylendiği gibi oturdum ve güç almak için kovuğuna yaslandım. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Gevşemek için düşüncelerimi bir odanın içine kapatıp kapıyı üzerine örttüm. Başımın üzerinden beyaz bir ışığın bedenime doğru aktığını ve enerjinin tüm hücrelerime yayıldığını düşündüm. Bulunduğum zamanı ve mekânı yok sayıp bedenime odaklandım. Saçlarımı, gözlerimi, çelimsiz bileklerimi ve varlığımı düşledim. Önce kendimle bir olmayı sonra kendimi de geride bırakmayı denedim. Çağrım cevapsız kaldığı için, bir görüntü belirleyemediğim için üçüncü seçeneği, dönüşümü kullanmayı denedim. Bir şeye dönüşmeyi, ona karışmayı, onunla bütünleşmeyi... Bir kuş gibi gökyüzünde salınmayı, kanatlarımın bulutlara dokunduğunu... Bu düşünce beni neredeyse gülümsetse bile aniden sırtıma öyle bir ağrı saplandı ki kanatlarımın koparıldığını sanıp refleksle inledim.

"Kahretsin!" Bir kez daha öfkeyle ayağa kalkıp ellerimi saçlarımın arasında dolaştırdım. Bir şey beni itip duruyordu. Tırnaklarım kafa derimi acıtınca toparlanmak için üst üste derin nefesler aldım. Yeniden, bu defa fiziksel bir arayışa koyuldum. Havayı kokladım, güneşin tenimde dolanmasına izin verdim ve bir solucan gibi toprağın üzerinde kaymaya başladım.

Labirent birkaç bölmeye ayrılıyordu, ben her defasında kendimi bu yarı ıssız ormanda buluyordum. İlk başta arasında koşturmak istediğiniz yemyeşil yapraklı, gür dalları olan gün ışığında ıslanmış ağaçlara çıkıyordu. Etrafta tavşanları, sincapları, kelebekleri, ağaçların kabuğunda kaşınan kirpileri ve cıvıldayan kuşları görüyordunuz.

Ariana onları dinlememiz gerektiğini tembihlemişti.

Sonra orman derinleşiyordu. Yeşiller bataklık, ağaçlar birer kapan oluyordu. Kuşlar sessizliğin şarkısına eşlik ederken küçük kemirgenler kaçacak yer arıyordu.

"Merhaba küçük tatlı tavşan," dedim usulca ve ürkütmeden yaklaşmaya çalışarak. "Neden ikimiz en yakın arkadaş olmuyoruz?" Ve sen beni büyük bir yükten kurtarmıyorsun...

Tavşan hiç oralı olmadı.

Benden kaçınan hayvanları da görmezden gelerek ilerlemeye devam ettim. Karşımda kocaman, kahverengi gövdesi ve iri dallarıyla bir ceviz ağacı görünce bunu bir işaret olarak algıladım ve duraksadım. Önce etrafı kolaçan ettim ama yanlış olan bir şey dikkatimi çekmedi. Sonra derin bir nefes aldım, bel kemerime sıkıştırılmış bıçağı dişlerimin arasına alıp tırmanmaya başladım.

Dallar sık ve güçlüydü ama ağaç yosunlaşmış olduğu için ayağımı koyacak yer bulmakta zorlanıyordum. Bu sırada güçlükle aldığım nefeslere ağzımdaki bıçağın pek yardımcı olduğu söylenemezdi. Nihayet üzerine tüneyebileceğim yeterince yüksekliği olan kalın bir dal bulunca bütün gücümle kollarımdan kendimi çektim ve oturmayı başardım.

"Şimdi ne yapacaksın bakalım..." Kendi kendime mırıldanıp ormanı izlemeye koyuldum. Bir işaret ya da en azından yakalayabileceğim bir şey arıyordum. Çok da uzağımda olmayan bir hareketliliğe irkilerek

döndüm, kapkara gözlerle burun buruna gelince göğsümü tutarak olduğum yerde sıçradım ve düşecekken son anda bir dala tutunup dengemi sağlayabildim.

"Hadi ama!" diye bağırdım benimle alay eder gibi diğer ağaca atlayan maymuna. "Bak," dedim onu ikna etmeye çalışarak. "Seçici biri değilim, yırtıcı, kudretli bir hayvan arayışında değilim. Eminim seninle iyi arkadaş olabiliriz!"

Gerçekten çaresiz olmalıydım ama umurumda değildi, herkes yeterince gösteriş yapmıştı. Kartallar, leoparlar, yılanlar, örümcekler ve hatta fili olan birilerini duymuştum. Ben sadece belasız bir şekilde bu şeyin üstesinden gelmek istiyordum.

Küçük dallardan destek alarak ayağa kalktım, diğer dala geçmek için birbirine dolanan yaprakların arasından sızmaya çalışıyordum ama bu kesinlikle bir yerimi kırmamla sonuçlanacaktı. Maymun alay eder gibi her adımımda ya bir üst dala ya da bir sonraki ağaca geçiyordu.

"Hadi ama..." diye tekrar tekrar inledim. "Lütfen bu tatlı su vârisine yardımcı ol..."

Sonra bir kahkaha işittim.

İblis kahkahası.

"Naguelinle gerçekten konuşarak mı anlaşmaya çalışıyorsun su vârisi?" Omzumun üzerinden Daren'in tünediği ve ayakta, ağacın gövdesine yaslanırken oldukça rahat göründüğü dala baktım. Tıpkı bir karga gibi.

"Git başımdan."

"Cık cık cık..." diye dişlerinin arasından bir ses çıkardı. "Ariana size gerekli terbiyeyi vermiyor anlaşılan. Bir lordla nasıl konuşulması gerektiğini bilmiyor musun?"

Kıçımın Lordu.

Onu yok saydım ve maymunun peşine düştüm. Diğer ağaca geçmek bu defa sandığımdan daha kolay olmuştu ama maymun uzlaşmaya niyetli değildi. Daha da kötüsü Daren ona doğru öyle bir hırlamıştı ki yakın çevremdeki bütün irili ufaklı hayvanlar bu kükremeyle toz olmuştu.

"Sen gerçekten ruh hastasısın!" diye bağırdım, sinirden gözüm dönmüştü.

"Eh," dedi kaygısız bir tonla. "Buralardaki tek deli sen olsan çok sıkılmaz mıydın?"

Sabır dilenerek yeniden ona sırtımı döndüm. Sinirden elim ayağım titriyordu. Her şeyi mahvetmişti. O hayvanları nerede olduğunu bile bilmediğim yuvalarından çıkarmanın nasıl bir zahmete yol açacağını elbette biliyordu. Her şeyi planlayıp, hayatı bana daha da zorlaştırmak dışında yapacağı hiçbir şey yok gibi davranıp duruyordu.

Kendi içimde durmaksızın söylenip inmeye çalışırken bir anda önümde belirdi, basmak üzere olduğum körpe bir dala kuvvetle bastı ve sessizliğe gömülmüş ormanda yankılanan bir kırılma sesiyle ayağım kaydı. Panikleyince tutunacak bir şey bulamayıp boşluğu yoklamaya koyuldum. Hiç de yavaş olmayan bir şekilde çığlık atarak düşmeye başladım...

"Yakaladım seni!"

Kalbim durmuştu. Ya da en azından öyle hissediyordum. Sonra aynı kalbim göğsümü delip geçecek şekilde atmaya başladı. Nefes almak akıl işi değildi. Zaten şu andan itibaren aklımı kaçırmadıysam da kaçıracağıma emindim.

"Bırak da öleyim en azından!" diye dişlerimin arasından konuştum. Gözlerimi açtığımda ciddi bir ifadeyle, tek kaşını kaldırmış bana bakıyordu.

"Deli deli konuşuyorsun yine," dedi pişkin pişkin. Yüzünde en ufak bir mimik bile oynamıyordu. Kendimi iterek kollarından kurtuldum ve hızla birkaç adımda ondan uzaklaştım.

"Ne istiyorsun benden Daren?"

"Kendini bu kadar önemsememeni mesela. Genel prosedür. Alandaki herkesi gözlemliyorum."

"Evet ama aynı zamanda beni fazla ilgi ve alakanla rahatsız ediyorsun."

Başını yukarıya kaldırarak ormanın içinde karga kahkahalarıyla gürledi. "Bakın kim havaya girmiş."

Sadece bıraktım, onu olabildiğince ardımda bırakıp yürümeye çalıştım ama faydası yoktu. Kendimi bir kapana kısılmış gibi hissediyordum ve hemen ardımdaki gölgesi bu hissi tetikliyordu.

"Her açıdan yetersiz hissediyor olmalısın," diye seslendi.

Cevap vermedim ve görmesem bile etrafıma bakınarak hızlı adımlarla yürümeye devam ettim.

"Yıldız arkadaşının ilk günden düğümü çözdüğünü duydum."

Beni tahrik etmesine izin vermeyecektim. Burada herkesin bir planı ve amacı vardı. Daren'in neydi bilmiyordum ama buna ortak olmayacaktım. İstediği şeyi ona vermemeye kararlıydım.

Ağaçlar gitgide çoğalırken orman derin sessizliğini sürdürdü, bölgeden uzaklaşıyordum, canlılık ve gün ışığı kendini tanıdık bir karanlığa bırakmıştı.

O karanlığı alıp göğsüme bastım.

Çalılıkların ve yosun bağlamış sarmaşıkların içine girmekte bir sakınca görmedim. Başıma gelecek şeyi kabullenmiş gibi adımlarımı sıklaştırmıştım. Ormanın şarkısı yerini ıssızlığa teslim etti. Karanlığın ardında gizlediklerini kamçılıyor gibi daha da hızlandım.

Hava serin ve pusluydu.

"Yine yolunu mu kaybettin su vârisi..." Bir anda tam arkamda belirdi, sesi kulağıma çarptığı an irkilmiştim. Olduğum yerde sıçradım. Ona dönmek üzereyken hiddetli nefesimi çalılıkların arkasındaki hırlama bastırdı.

Yeniden önüme döndüm.

İki yanlı kuşatılmış gibi hissediyordum.

Daren'den çağlayan buram buram gölgeli güç fırtınası etrafımı kuşatıyor, tehlike çanlarını çalıyordu. Ondan uzak durmam gerektiğini biliyordum ama o da aksini yapmaya kararlıydı. Benimle oynamak istiyordu ama sonucunda zararsız atlatamayacağımı biliyordum.

Ses yaklaştı. Her ikisi de aynı anda. Bana değil, birbirlerine kafa tutar gibi kükremeye başladılar. Nabzım artık midemde atıyordu, tüm bedenim uyuşmuş, tüylerim diken diken olmuştu. Saçlarımın etrafımda havalandığını hissettim, rüzgâr üzerime doğru savruldu.

Bir çift gümüş rengi göz bana doğru koşmaya başladı. Geriledim. Tüm gücümle sakin kalmaya çalışıyordum ama öyle büyük, öyle yırtıcıydı ki hangisi beni daha çabuk öldürür emin olamıyordum. İkisinden

de aynı derecede korkmuş ve olduğum yere sinmiştim. Kaplanın aksine Daren kımıldamadan bekliyordu ama hedef ben değildim, üzerime doğru hızla koşan beyaz kaplan beni es geçerek Daren'e saldırdı, açık gömlek yakasından göğsüne pençesini geçirip yoluna devam etti.

Geride korkudan titreyen bedenimi ve kanla kutsanmış bir Ateş Lordu bıraktı. Orman ıssız bir sessizliğe büründüğünde tıpkı Ariana'nın uyardığı gibi güneş ışığını üzerimizden çekti, dev ağaçların dalları birbirine öyle yaklaştı ki karanlık kaçınılmazdı.

Dizlerinin üzerine çökmüş Ateş Lordu'na baktım, bir krallığın ishası için o buruşturduğu suratıyla oldukça acınası görünüyordu. Ona saldıran şey her ne ise izini bırakıp hissedilmeyecek bir hızla yanımdan geçip gitmişti.

"Siz lordların böyle kolay yere serildiğini bilmezdim." Ona doğru yaklaştım, darbenin üzerindeki etkisini anlamaya çalışıyordum. Gerçekten canı yanıyormuş gibi görünüyordu. Sol elini göğüs kafesinin üzerine bastırıyordu, beyaz gömleği hatırı sayılır şekilde kana bulanmıştı ama kırmızı değil zifir gibi bir sıvı kıyafetini ıslatıyordu.

"Ayağa kalkabilecek misin?" diye sordum başımı onunla göz göze gelebileceğim ölçüde aşağı eğerken. Onu burada bırakma fikri oldukça cazipti ama bunca derdimin arasına bir lordu ölüme terk etmeyi de eklemek istemezdim. Onu kaleye taşırsam belki geri kalan hayatımda Ariana cadısı nişanlısını kurtardığım için bana daha insaflı davranırdı. "Hadi," dedim kolumu ona uzatıp. "Benden destek al." İsteksizliğim sesime yansısa da Daren bir saniye bile düşünmeden diğer elini omzuma pençe gibi atarak ayağa kalktı. Düzensiz nefes alışverişi onun için işlerin yolunda olmadığını gösteriyordu.

Orman sessiz ve kuruydu, hiçbir yerden çıt çıkmıyordu, gece üzerimize çökmüştü.

"Bana yardım etmen çok ince bir davranış," dedi yalpalayarak yürürken. Tüm ağırlığı benim üzerimdeydi, ayakta durabilmek için kolunu omzuma dolamış aksak bir şekilde ilerlemeye çalışıyordu.

"Sana yardım etmiyorum." Önce kendimi sonra onu ikna etmeye ça-

lışıyordum. "Karşıma beklenmedik bir canavar çıktığında kaçacak vaktim kalsın diye yem olarak yanımda tutuyorum."

Söylediğime yarım yamalak bir kahkaha attı. Tıpkı bir karga gibi.

"Burada karşına çıkacak en kötü canavara sarılıyorsun, Nova." Soğuk bir uzaklık alev mavisi gözlerine kenetlendi. Ses tonu alaylı değildi, söylediği şey karşısında daha çok beni uyarıyordu.

"Yaralı bir canavar," dedim dirayetimi kaybetmemeye çalışarak. "Kulağa şairane geliyor lordum."

Neşesini geri kazandı.

"İşte böyle..." dedi şehvetle. "Nasıl itaat edeceğini çabuk öğreniyorsun, bunu farklı şekillerde deneyimlemek isterim."

Kolunun altından çıkıp onu öylece bırakarak geri çekildim. Pis pis sırıtıyordu.

"Bırakayım da burada çürü."

"Karanlıkta yolunu bulmakta sana iyi şanslar."

Doğrudan yürürken kendimi beğenmiş bir şekilde ona döndüm. "Ben o küçük leydilerden değilim lordum, asıl karanlığını benden korumanı öneririm."

Onu orada öylece bırakma fikri çok cezbediciydi ama göğsünü tutarak ağaca yaslanması bir an tereddüt etmeme neden oldu. Zorla gülümsemeye çalışıyordu ama canının yandığını görebiliyordum.

"Senin Elementa'nın en güçlü lordu olduğun söyleniyor," dedim bilmiş bir şekilde kollarımı göğsümde birleştirerek. "Bir pisiciğin tırmalamasıyla bu hale geleceğini kim bilirdi?"

Yan gözle bana bakarak güldü.

"Ee," dedi soluğunun arasından. "Burada durup beni pışpışlayacak mısın Nova?"

"Ya da nişanlına haber salmaya ne dersin?"

Kaşlarını kaldırarak sırtlan gibi sırıttı. "Sanırım elimdekinin kıymetini bileceğim. Hadi ama bana yardım edersen bu toprakların en güçlü lordunun sana bir borcu olacak."

Zevkle alt dudağımı ıslattım. "Ne istersem mi?"

"Ne istersen."

Yanına gidip yeniden kolunu omzuma sarmasına izin verdim. Terlemiş ve bitkin görünüyordu. Rüzgâr ve orman ve... kül ve okyanus kokuyordu. Yabancı bir özlem aniden etrafımda dolanmaya başladı.

Bir süre karanlığın içinde sessizce yürüdük.

"O bir naguel değildi," dedi birden. "Sıradan bir hayvan da değil. Ormanın ruhu. Kutsal bir yaratık senin anlayacağın. Genelde lordlara bulaşmaz ama onu kızdırmış olmalıyım, geçici bir zayıflatma etkisi var."

"Yani şu an içinde her şeyin olabileceği bu ormanda güçsüz bir lordla bir başıma kaldığımı mı söylüyorsun?"

"En güçsüz ânımda bile seni koruyacağım Nova," dedi alayla. "Endişelenme."

"Nasıl rahatladım nasıl rahatladım," diye söylendim. "Nereye gidiyoruz?"

"Sadece benim bildiğim bir yere."

Derin bir nefes verdim. Bir yandan sakin ve temkinli olmaya çalışıyor, bir yandan yürümek için çaba harcıyor bir yandan da onu taşıyordum ve hiçbiri kolay olmuyordu.

Düzlükte epey bir ilerledik. Daren'in komutlarına göre bazı dönemeçlerden geçip daha çok karanlığa bulanıyorduk. Gevezelik edip beni daha fazla rahatsız etmediği için memnundum ama sessizliğin içinde onunla yalnız olduğumu bilmek pek de rahatlatıcı sayılmazdı.

Hâlâ naguelimi bulamamıştım, bu yüzden kaleye dönmemiş olduğuma seviniyordum. Ayzer'in ya da ertesi sabah Ariana'nın yüzüne bakmak ve yine başarısız olduğumu söylemek istemiyordum. Başta iyi bir fikir gibi görünse de en yakın arkadaşımla aynı odayı paylaşmak artık o kadar da eğlenceli gelmiyordu.

"İşte orada," dedi Daren işaretparmağını köşeye doğru kaldırarak. Dalgınlığımdan silkelenip gösterdiği yöne döndüm.

"Mağaraya mı gireceğiz?" diye sordum hayretle.

"Korktun mu?" Güldü. Oyun oynamayı çok seviyordu ama eğlendiğim söylenemezdi.

"Seninle bir mağaraya girmekten mi?" dedim. "Daha rahatlatıcı bir şey gelmiyor aklıma!"

Sırıttı. "Kıyafetlerini çıkarmaya başlayana kadar bekle."

Ona inanamaz şekilde bakıp kaburgalarına dirseğimi geçirdim, etkilenmeden yürümeye devam etti ve ben de pervasız bir şekilde ona eşlik ettim.

"İçerisi tılsımlı, iyileştirici bir şey var orada bana lazım olan."

Kaşlarımı çattım.

Karanlık şu anda dert ettiğim en son şey bile değildi. Sessizlik benim için daha ürkütücüydü ama bunun da dahası vardı.

"Bu duyduğum..." dedim zifirin ortasında kaşlarımı çatarak.

"Ta kendisi."

O sese doğru mağaradan aşağıya indik. İçimi mutlulukla karışık bir huzur kapladı. Midemde ılık bir dalgalanma hissettim. Şakaklarımda ise bir yanma.

Daren bana baktı, bir anlığına göz göze geldik, bakışları derinleşti neredeyse hüzünlendi.

"Ne uzun bir bekleyiş..." dedi. Bu halde bile bana suyla ilgili imada bulunduğuna inanamıyordum. Omzundan ittiğimde yalpalayarak beni bıraktı, üzerindeki dökümlü beyaz gömleğin iki büklüm şekilde düğmelerini çözmeye başladı. Önümüzde küçük bir dere yatağı vardı ve tavan gökyüzünü seyreden bir göz gibi açıktı. Başımı kaldırdığımda dolunayla göz göze geldim. İçeriye, içime doldu ve Ateş Lordu'nun üzerinde dalgalandı. Bir saniye bile tereddüt etmeden suyun içine girdi, bana doğru dönüp gömleğini çıkararak kenara bıraktı.

Gözlerimi sudan alamıyordum, farklıydı. Şu âna kadar gördüğüm en güzel şeydi. Gri ve altın sarısı kayalıkların arasında mavi ve pembe ışıkların saçıldığı bir su akıntısı vardı. Su kaynıyor gibi dalgalanıyordu. İtmek yerine kalbine çağırıyordu.

"Gelsene," diye fısıldadı bir kayalığa yaslanıp başını suya sokarken. Islanmış saçlarına ve suyun içinde ne kadar rahat hareket ettiğine baktım.

Tereddüt ettim.

"Hayır," dedim. "Böyle iyiyim." Ama orada öylece kalmıştım. Kımıldayamıyor ve nefes almakta bile zorluk çekiyordum ama aslında şu âna kadar hissetmediğim kadar iyi hissediyordum.

"Deliliğin sırası değil." Parmaklarıyla saçlarını geriye tararken çok rahat görünüyordu. Çıplak kollarındaki damarlar hareket etti. "Bu topraklarda herkesin senden esirgeyeceği şeyi sunuyorum."

Aptalcaydı ama kontrol edemediğim şekilde gözlerimin dolduğunu hissettim. Olduğum yerden bir adım geri çıktım. Su sesi kulaklarımdan başlayıp tüm bedenimi, sanki ruhuma ulaşana kadar okşadı.

"Seni küçük yalancı, bağışlanma zamanı."

Davetten kaçınmak ister gibi başımı iki yana salladım. Burnuma doğru bir koku yaklaşıp beni gafil avladı. Tılsım ve okyanus tuzu, tatlı ama sert bir neşe. Bedenim uyuşmuştu, bir şey zihnimden içeriye sızdı, bedenimin dışındaki fiziksel katmanı öyle hızlı delip geçti ki ne gördüm ne de karşı koydum. Dejavu hissi gibiydi. Daha önce de buradaydım, gözlerimi kapatıp ani bir ağrı saplanan başımı ellerimin arasına aldım. Burada bir ses vardı, bir giz vardı, bir ağıt vardı, yas ve kül kokuyordu. Karanlık fotoğraflar, yüzü olmayan suratlar, feryat eden çığlıklar kafamın içinde beni oradan oraya savuruyordu. Ama bir şey, sanki kanatlarını etrafıma kapatıyordu, koruyucu bir zar, bir duvar beni kollarının arasına çekip tüm o kötülükten uzağa kaçırıyordu.

"Buraya gel, Nova." Emredici sesini duymazdan geldim. Gözlerimi açmak ve etrafımı saran ama geçmişten bana uzanan o kollara yaslanmak istedim. Bu aptal lord bozuntusuna sudan korktuğum için koz vermeyecektim ama suyun ne kadar davetkâr olduğunu da kendime itiraf etmeyecektim. Ona doğru çekiliyordum ama içgüdüsel bir şekilde buradan kaçmam gerektiğini hissediyordum.

Yavaş yavaş, avına yaklaşan bir kaplan gibi neredeyse dizlerimin üzerinde şarkı söyleyerek çağlayan suya doğru ilerledim. Bir çeşit teslim oluş, adak veya sürgündü hissettiğim bu çekim.

Kıyafetlerimi yavaş yavaş çıkarıp iç çamaşırlarım kalana kadar soyundum. Ayaklarım suya değdiğinde hayatım boyunca hissetmediğim bir tatmin ve zevk omurgamdan aşağı kayarak tüm bedenimi titretti. Saten gibiydi. Pürüzsüz ve narin, tatlı ve serin, ılık ve kavurucu. Alev mavisi delici bakışlar eşliğinde tüm bedenim suyun içine gömülene kadar ilerledim. Gözlerimi kapatıp o şarkının zihnime hükmetmesine

izin verdim. Çıplak bir el göbeğimden yakalayıp beni suyun üzerine çekene kadar nefes almadan orada öylece beklemiştim.

Muhteşemdi.

"Sana söylemiştim," diye fısıldadı Daren. Hemen arkamdaydı, sırtım ona dönük olduğu için yüzündeki ifadeyi seçemiyordum. Biraz sonra kısa saçlarımı ensemden çekerken tırmalanmış gibi hissettim ama nefesini üflediğinde büyük bir mest olmuşlukla sırtımı yay gibi gerip kendimi geriye doğru bıraktım. Geri çekildi ve suyun beni almasına izin verdi.

"İşte böyle..." dedi. Gözlerimi açamıyordum. Yüzümde hissettiğim sızıyla bir saniyeliğine inleyip elimi yüzüme kavuşturdum. Her zamanki utancım olan belirsiz yara izi. Üzerinde defalarca parmaklarımı dolaştırmıştım. Gözümün hemen altında başlıyor ve "c" harfi gibi yanlamasına bir çıkıntı hissi veriyordu. Bu defa değil. Bu defa parmağım yüzümde bir "o" harfini tamamlamıştı. Şaşkınlıkla doğruldum. Daren tam karşımda alevle harelenmiş parlayan gözleriyle parmağıma bakıyordu.

Var olan izime. Beni bu diyara bağlayacak tamamlanmış sigile.

Parmaklarım tekrar tekrar dairenin üzerinde dolaştı ve içine dolan şekli gözlerimi kapatarak hissettim. Nedenini bilmiyordum ama gözyaşlarım şakaklarımdan aşağı inerken yaranın üzerinden geçti ve büyük bir duygu vurgunuyla soluğum kesildi.

Daren yaklaştı, kontrollü bir şekilde yüzüme uzanıp parmak ucuyla gözyaşlarıma dokundu, parmağındaki yüzüklerin metalik hissi izde gezindi. Gözyaşlarımla ıslanmış parmağını bana gösterip önümüzde uzanan pembe mavi suya dokundu, dokunuşuyla birlikte su ateşe dönüştü, fokurdamaya başladı ve bir havai fişek gösterisi gibi etrafımıza yıldızlar saçıldı.

"Seni tanıdı," diye fısıldadı.

Birden uyanmış gibi hissettim. Hissettiğim o baygın zevk üzerimden çekilmişti. O an fark ettim.

"Beni tılsımladın," dedim. En son kendi irademle yaptığımı hatırladığım şey bir adım geriye çekilmek olmuştu. Beni tılsımlayarak suya sokmuştu! Kahretsin.

"Hayatının en iyi ânı değilmiş gibi davranma."

Elimle şakaklarımı okşadım. Karşısında yarı çıplaktım, ağlamıştım, izimi göstermiştim. İzim. Tanrım izim kendini göstermişti.

"Nasıl görünüyor?" diye çığlık attım birden.

Yarım bir şekilde güldü. Parmağını şaklattı ve bana bir el aynası uzattı.

"Hoş görünüyor ama kaburgandaki kadar değil."

Kaşlarımı çattım, elim refleksle kaburgama gitmişti. Göğsümün altında ceviz büyüklüğünde bir doğum lekesi vardı. Ve şimdi de vücudumla ilgili ergence imalar yapıyordu. Onu umursamadan aynadaki yansımaya baktım ve kibirle gülümsedim. Işıltılı bir mavi renkti ama daha önce hiç rastlamadığım bir ton maviydi. İçinde ters düşmüş iki balık vardı. Bir saniyeliğine hareket ettiklerine yemin edebilirdim.

"Balık burcu." Doğaüstü bir olaya şahitlik ediyormuş gibi mırıldandı. Ters ters bakarak elimle izimi kapattım.

"Çekil şuradan!" dedim ona doğru su atarak. "Bunu görmeyi hak etmiyorsun."

Beline kadar sudan doğrulurken katıla katıla güldü.

"İyileştiğine göre hadi çıkalım artık şuradan."

Kaşlarını kaldırdı. "Bu kutsal sudan çıkmak istemezsin diye düşünmüştüm."

Yüzümü ekşittim. "Ne isteyip istemeyeceğimi asla bilemezsin."

"Çık o halde." Gözlerini devirdi.

Yapmacık bir kahkaha attım. "Yok canım, başka? Önden sen çıkıyor ve asla arkana bakmıyorsun."

Yeniden gözlerini devirdi ama doğrularak söylene söylene suyun içinde yürümeye başladı. Altında hâlâ pantolonu vardı ama üstü çıplaktı. Kalktığı anda bütün su üzerinden akmaya başladı, her hareketiyle dağlar hareket ediyordu sanki.

Önümden geçerken, "Ben çıkarken seyredeceksin değil mi? Seni kurnaz..." diye sırıttı. "Sırtıma bakma ama utanırım." Onu yok sayıp başımı tekrar aynaya çevirdim. Püsküllü bir kuyruk çemberin içinden taşıyor ve kaşıma doğru mükemmel bir kavisle kıvrılıyordu.

"Giyindim," diye seslendi. Peşinden çıktığımda sözünü tutarak ben

giyinene kadar arkasını dönmedi. Birkaç adım ileride kayalığa yaslanmış ıslık çalıyordu. Gömleğinin önü açıktı, göğsündeki yara tamamen iyileşmiş duruyordu, dinç ve tetikteydi. Neredeyse yenilmez görünüyordu.

Giyinip tam karşısına geçtim.

"Ne?" diye sordu tek kaşını kaldırıp.

"Gücüne kavuştuğuna göre bütün o yolu geri yürümemi beklemiyorsun herhalde, hadi ışınla beni."

Söylediklerime inanamıyormuş gibi kaşlarını kaldırıp güldü.

"Benden istediğin şey bu mu? Yardımına karşılık?"

Gözlerim yuvalarından fırlayacakmış gibi hissettim. "Bir de bana deli diyor. O kadar gücün varken gerçekten yürüyecek miyiz? Bana olan borcunu o kadar kolay ödeyemeyeceksin çünkü!"

Cık cıkladı.

"Yürümeyeceğiz, Nova. Sen yürüyeceksin tabii eğer ödülünü şimdi kullanmak istemiyorsan."

Dişlerimi gıcırdattım, ellerim iki yanımda yumruk olmuştu. Ne bekliyordum ki?

"Bırakmalıydım ve orada çürümeliydin," dedim. Oldukça ciddi görünüyordu, blöf yapmıyordu. Göt herif. Ona arkamı dönüp yürümeye başladığım anda kolumdan yakaladı. Bir an için, aptalca bir umutla gözlerine baktım.

"Bir şeyi unuttuk," dedi. Kolumu iki eliyle kavrayıp, bileğimi sıyırdı. Gözlerini gözlerime dikip pis pis bakarak bileğimi dudaklarına doğru götürdü. İfadesiz bir şekilde seyrediyordum. Bileğimi öpmek istiyorsa öpebilir ve geri kalan hayatım boyunca hem onunla hem de Ariana'yla alay ederdim.

Bileğime yaklaştığı anda dişlerini göstererek gülümsedi. Alay eden kedi gülüşü yüzüne yayılmıştı. Öpmek yerine bileğime üfledi. Üflediği yerde *ben* gibi dağınık noktalar belirdi. Huysuzlanarak kolumu kendime çektim.

"Bu da ne?" diye sordum.

"Bir söz tılsımı," dedi. "Yıldızlarla bağlandı. Sana olan borcumun ispatı."

Gözlerime şöyle bir baktıktan sonra kontağı kesmeden kendi koluna uzandı, yabani bir hayvan gibi dişleriyle gömleğinin manşetini yırtarak bileğini gösterdi. Aynı beyaz lekeler onda da belirmişti, aynı noktada.

"Senden söke söke alırdım," diye karşılık verdim. "Bedenimi kirletmene gerek yoktu."

Bu midemde huzursuz bir kıpırdanmaya neden oldu.

"Ve seninle ortak bir iz taşıma fırsatını kaçırsa mıydım?" Altdudağını ağzının içine doğru yuvarladı. "Şimdi ne zaman oraya baksan Nova, benim de oralarıma baktığını hissedeceğim." Düşünür gibi kollarını göğsüne çaprazladı. "Daha uygun yerlerini de işaretleyebilirdim elbette."

Beni sinirlendirmesine izin vermeye niyetim yoktu.

"Ariana'ya göstermek için sabırsızlanıyorum."

Gözleri ışıl ışıl parladı. "Evet," dedi aheste aheste. "Sen de benimle oyna Nova."

Kim daha küstah yarışını açık arayla o kazanacaktı. Söyleyecek bir şeyim kalmamıştı, sinirden dişlerim gıcırdadı.

"Karanlık ve sessizlik seni almaya geldiğinde Nova, ona da böyle dişlerini göstermeni istiyorum." Güldü. Parmağını şaklattı. Toza, alevlere ve gölgelere dönüşerek yok oldu.

"Göt herif!" diye çığlık attım ve hemen ardından mağaranın içine dolan karga kahkahalarına maruz kaldım.

9. BÖLÜM

Tanrıçalar ve Günaha Uzananlar

Mağaranın içinden geldiğimiz yolu takip ederek çıkışı buldum ama esas önemli olan bu ormandan çıkışı bulmaktı. Gerçekten beni burada bırakıp gitmişti. Bu kadar aptal olmayıp onu yaralı bir şekilde orada bırakmalıydım. Saçlarımdan bedenime akan su damlaları serinleyen havayla birlikte iyice üşümeme neden oldu.

Hâlâ elmacıkkemiğimde oyalanan parmaklarımı yüzümden çekmiyordum.. Dudaklarımdaki tebessüm ise kimsenin görmesini istemeyeceğim türdendi. Kamburum düzelmiş, derin bir soluk vermiş gibi hissetmiştim. Yetersizlik hissinin beni alt etmesine izin vermeyeceğimi biliyordum ama gerek kalmadığı sürece bununla savaşmayı istemezdim.

Suyun üzerimde bıraktığı etki Ateş Lordu'nun yarattığı sinirden daha kuvvetliydi. Rahat ve dingin hissediyordum. Daha güçlü ve daha iyi hissediyordum ama bu büyük oranda irkilmeme neden oluyordu. Hayatım boyunca korktuğum ve kaçtığım tek şeyin bu diyarda ailem hatta varlığımın özü olduğu söyleniyordu. Dahası son savaştan sonra Elemental'de tüm su kaynakları yok edilmiş veya hepsi kurumuştu. Saray da büyü yardımıyla su ihtiyaçlarını karşılıyordu ama bunun diyarda kaynağı olmadığını açıkça söylemişlerdi. O halde Ateş Lordu kimden neyi saklıyordu ve neden beni bu sırrına ortak ediyordu?

Çalılıklardaki hışırtı ve rüzgârın sesinin kesilmesiyle birlikte tüylerim ürperdi. Bir çeşit içgüdüydü.

"Saklanma zamanı küçük yalancı, davetsiz gelen yabancı."

Belimde duran hançere uzanıp karanlıkta düşmanımı aradım. "Sevgili naguelim..." diye fısıldadım kendi kendime. "Ortaya çıkman için çok uygun bir zaman..." Yoksa birileri biz kavuşamadan beni öbür dünyaya postalayacak.

Kaçmak için ayaklarıma doğru komutu vermek üzereyken çalılardan beklediğim darbe gökyüzünden geldi. Kanatlar yüzüme doğru seğirterek güçlü bir rüzgârla beni yere savurdu. Bıçağı oldukça sıkı kavramama rağmen çarpmanın etkisiyle elimden fırlamıştı.

"İnsan kız. İnsan kız," dedi bir bilmece gibi sayıklayarak. Toz ve çamur bulutu dağıldığında gözlerimi kısarak neye karşı savaşacağımı ya da yenileceğimi anlamaya çalıştım.

Yarasa suratlı, insan bedenine sahip kanatlı yaratıklardı. Buram buram çürümüş et kokusu yayan bedenlerinde yapışkan bir sıvı akıyor, dikenli kollarının ucunda pençeleri hazır bekliyordu. Dedemin parşömenlerinde yarım yamalak çizimlerini anımsadığım cama'lardı. Yeraltında saklanan ölüm, kurban eden ve geceye dönüşenler. Seve seve kanımı içmek isteyen vampir yarasalar. Üç taneydiler. Kırmızı gözlerini üzerime dikmiş, hareket etmemi bekliyorlardı.

"Bana dokunamazsınız," dedim soğukkanlılığımın son kırıntılarıyla. "Karşınızda bir insan kız değil, vâris var." Bunun işe yarayıp yaramayacağından emin değildim ama herkes bu yaratıkların vârislere zarar vermeyeceğini söylemişti. Ya da öldürmeyeceğini mi söylemişti?

Sözlerim üzerine keskin dişlerini sergilemekten zevk alan bir gülümsemeyle cevap verdiler. Bir yandan dik durmaya çalışıyor bir yandan bıçağımı arıyordu gözlerim. Onlara karşı ne işe yarardı bilmiyordum ama hiçten iyiydi.

"Vârisler hava, su, toprak, ateş kokar," dedi. "Sen ise hiçlik kokuyorsun."

Kaba tavrı karşısında bıçağı aramayı bırakıp kaşlarımı çatarak ona döndüm. "Öyleyse dene ve tılsımın size yapacaklarını hep beraber görelim."

Meydan okumam onları eğlendirmeyip aksine öfkelendirmişti. Üçü birlikte bir ayine katılıyor gibi çember olup etrafımda dönmeye başla-

dılar. Hâlâ kıçımın üzerine oturur vaziyetteydim ve kaçmak için artık elimde bir seçenek kalmamıştı.

Yine de ayağa kalkmak için yerden destek aldım, o sırada hemen arkamda olan bıçak parmaklarıma değdi. Bıçağı alarak ayağa kalktım ama bir bıçağım, boyları en az iki metre olan ve kanatları da ondan iki kat genişlikte üç yarasam vardı. Onlara karşı şans dışında hiçbir şeyim yoktu. Şans da pek ortalarda görünmüyordu.

Bıçağı parmaklarımın arasında çevirdim. Boşta olan parmaklarımı keskin ucuna sürterek, "Gel de kokla o zaman," dedim. Beklediğimden daha iyi gidiyordum.

Gümüş pullu sırt derisi olan etrafımda dönmeyi bırakınca diğerleri de sabit kaldı. Hamlemi iyice düşünmek için derin bir nefes aldım. Aniden ve hızlı bir şekilde yapmalıydım. Beklenmedik olmalıydı ama aynı zamanda etkili olmak zorundaydım.

Azıdişleri ay ışığının altında parladı. Bir adım bana doğru geldiğinde diğerleri arkasında kalmıştı. Geri çekilmeden önce sırtımı yay gibi gerdim. Ayağımı yavaşça öne çıkardım sonra botumu yere olabildiğince sürterek yerdeki toprağı gümüş pullunun suratına doğru seğirttim. Bıçağı yanındakinin tam göğsüne fırlatıp var gücümle koşmaya başladım.

Ardımda ne olup olmadığını bilmiyordum ama çürümüş et kokusu geride kalıyordu. Kulak tırmalayan tiz bir çığlıkla birlikte. Bundan yola çıkarak bıçağın hedefine ulaştığını düşündüm. Kalbim göğsümü delip geçecek gibi hızlı atıyordu. Rüzgâra ve toprağa dönüşmek istedim. İzlerimi silmek ve yağ gibi kaymak istiyordum. Elimden geldiği kadar zikzak yaparak ağaçların arasında dolanarak koştum. En azından kokum farklı yerlere dağılır ve böylece zaman kazanabilirdim ama tehlike yeniden gökten geldi.

Birisi kanatlarını savurarak tam önüme çıkınca hızımı alamayıp ona çarptım, üzerime bulaşan salyayı ve kötü kokuyu düşünecek bir saniyem bile yoktu. Bunu sonra dert ederdim. Kendimi geriye doğru atmayı denedim ama tek eliyle kolumu yakalayıp pençesiyle omzumu çizdi. Diğer eli suratıma çalışmıştı. Artık herkesin istediğinden daha çok izim vardı ve zehir akıtmış gibi yanıyordu yüzüm.

Önce kolumdan beni havaya kaldırdı, boğazımı sıkıyordu ama nefes almamak bile umurumda değildi, var gücümle çırpınarak ondan kurtulmaya çalıştım. Kırmızı irisli gözleri öfkeli ve intikam arzusuyla doluydu. Arkadaşına sandığımdan ve umduğumdan daha çok zarar verdiğimi düşündüm.

"Seni sadece ibret olsun diye parçalayıp böceklerin yemesine izin vereceğim," diye hırıltılı bir sesle kükredi.

"Tılsım seni yok edecek," demeye çalıştım ama boğazımı öyle şiddetli sıkıyordu ki sesim çıkmadı. Sonra çırpınmayı bıraktım. Tıkanan ciğerlerim beni alt etmişti, başım hızla dönmeye, gözlerim kapanmaya başladı.

Hayır.

İğrenç bir şekilde gülüşünü duydum. Fazla nefessiz kaldığımı anladığında oyununu uzatmak ya da daha acı verici bir ölüm için boğazımı tuttuğu elini gevşetti. Pençeleri derimi kesip geçmişti. Derin derin soluklanmaya çalıştım. Gözlerimi gözlerinden ayırmıyordum. Kendini beğenmişliği benim lehimeydi. Elimi uzatıp gözüne sokana kadar ne yaptığımı anlamadı bile. Başka bir tiz çığlıkla beni yere doğru hızlıca savurdu. Panikle ellerimin üzerinde olabildiğince geriye doğru kaçtım.

"Bir vârise bulaşmamalısın iğrenç *cama*," diye Eris elinde ok ve yayıyla arkasında belirdi. Şükrettim ama neye ya da kime olduğunu bilmiyordum. Sırtımı bir ağacın gövdesine yaslayıp Eris'in yardımını kabul ettim. Silahsız ve tek başıma yeterince iyi iş çıkarmıştım.

Yarasanın fırsatı olmadan Eris'in oku tam kalbinden geçmişti.

"İyi misin?" diye uzaktan seslendi. Sadece başımla onayladım ve olabildiğince nefes almaya çalıştım.

Eris beni es geçip yaratığın yanına ulaştı. Başını yana yatırıp düşünceli ve manidar şekilde ona baktı.

Elime uzanıp ikimizi de kaleye bedenledi.

"Sana yukarıya kadar eşlik edeyim mi?"

Kalenin avlusuna gelmiştik. İnanılmaz derecede bitkin ve hasta hissediyordum.

"Hayır," dedim. "Teşekkürler. Orada ne işin vardı?" Sesim kısık

ve kesik kesik çıkıyordu. Yarasa bana sandığımdan daha çok hasar vermişti.

"Toprak vârisi seni kontrol etmem için gönderdi, geç kalmıştın."

Anladığımı belli etmek ister gibi başımla onayladım.

"O saate kadar orada ne işin vardı Nova?" diye fısıldadı. "Saat gece yarısını çoktan geçti. Kuralları biliyorsun." Bana zarar gelmesinden çok kuralları çiğnemiş olmamdan endişelendiğini o an anladım. Kuralları çiğnemek deli su vârislerine göreydi çünkü. Aptal ateş lordlarının olayla ilgisi yoktu.

"Kayboldum," diye yalan söyledim nedenini bilmeden. İçimde bir şeyler kimseye olanlardan bahsetmememi tembihliyordu. Ne Daren'den ne de mağaranın içindeki olanlardan.

"Dikkatli ol," diye uyardıktan sonra selam verip gitti. Onun ardından düşünceli bir şekilde kaldıktan sonra zorlanarak kalenin merdivenlerini çıkıp Ayzer'le kaldığımız odaya ulaştım.

"Nova," diye haykırdı yataktan çıkıp. "Sonunda. Senin için çok endişelendim." Gözleri beni bulduğunda üzerindeki örtüyü sıyırdı. "Aman Tanrım!" Ayağa kalktı. "Bu halin ne?" Elini ağzına bastırdı. "Ne oldu sana?" Sonra ardı ardına söylenmeye devam etti.

"Bu kadarı da fazla!"

"Bulamıyorsan bulamıyorsun."

"Ariana ile yarın konuşacağım, hayır, hatta şimdi konuşacağım."

"Seni bu kadar zorlamaya hakları yok."

"Ah zavallım şu haline bak."

"Her yerin yara bere içinde kalmış."

"Seni bir doktora göstermemiz gerekiyor."

Odanın içinde oradan oraya koştururken üzerine giyecek bir şeyler arıyordu.

"Hey hey..." dedim sakinleştirmek için. "O kadar da kötü değil. Hem bak, en azından izim sonunda ortaya çıktı. Naguel de yakında çıkacaktır."

Ayzer durup bana bakmaya başladı. Kapıya yaslanmış soluklanıyordum. Bir adım atmaya hazır hissettiğimde harika bir banyo yapacak ve kendime ziyafet çektirecektim. Su vârisi olabilirdim ama en azından artık

çürük değildim. Zayıf ve yetersiz değildim. Onların arasında bir öteki değildim. Artık en azından dışarıdan bakıldığında Elemental'e ait biriydim.

Gülümsedim.

O kötü geceye rağmen içten içe bastırdığım o eziklik ve korku nihayet yerini rahatlatıcı bir hisse teslim ediyordu.

"Ne izinden bahsediyorsun bebeğim?" diye sordu.

Gözlerimi devirdim, saçlarımı yüzümden çekip işaretparmağımla gösterdim.

Ayzer hâlâ anlamaya çalışarak bana bakıyordu.

Yarasalar belki de fazla tırmalamıştı. Sol elimin parmaklarını şakağıma götürüp izin üzerinde dolandırmaya başladım. Kabuk bağlamış bir izin üzerinde tam daire parmağımı hareket ettirdim ama...

Ama...

Hayır!

Koşarak makyaj masasına gittim. Ellerimle destek alarak eğildim ve baktım.

Yok olmuştu.

İzim yok olmuştu.

Yeniden, yarım ay şeklinden bir ısırık izi kalmıştı.

"Buradaydı." Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Buradaydı, belirmişti buradaydı!" Parmaklarım yüzüme bulaşmış bir kiri temizlemek ister gibi derimi kazımaya başladı.

Çeneme ulaşana kadar gözyaşlarını hissetmedim.

"Nova, önemli değil," dedi. Elimi kaldırıp onu durdurdum.

"Buradaydı..." diye fısıldadım yenik düşmüş gibi.

"Nova."

Durması için elimi salladım. Bunu ben bile görmek istemiyorken bir başkasının şahit olmasını istemiyordum. Kendimi sürükleyerek banyoya gittim, kapıyı arkamdan kapattım, yere oturdum ve sessiz bir şekilde ağlamaya başladım.

Durmaksızın üşüyordum. Cama'ların zehri bedenimi ele geçirmişti ve iki diyar arasına sıkışmış bir melez olmam işleri kolaylaştırmıyordu.

İnsan bedenimin kaldıramayacağı bir zehir, Alfin kanıma karışmıştı. Sorun benim daha çok hangisine ait olduğumun belli olmamasıydı. Ve umursayan pek kimse yoktu.

Herkes eğitim alanındayken Ayzer yanımda kalmış ve herkesle ters düşmek zorunda da kalmıştı. Utanç içinde olduğum için onunla tek kelime konuşamıyordum. Konuşabilsem bunu yapmamasını söylerdim ama kim bilir kaçıncı kez ateşimi düşürmek için alnıma ve kollarıma ılık su müdahalesi yapıyordu.

Kapı çaldı ve hizmetliler tarafından açıldı. Islak saçlarım ve üzerime yapışan bir gecelikle öylece tavana bakarak uzanıyordum sadece.

"Durumu nasıl?" diye sordu Ariana.

Ayzer'in çekingen bir şekilde yataktan kalktığını hissettim. Yanımda biri olduğuna dair kanıtı olan ağırlık kaybolmuştu.

"Hâlâ ateşi var," dedi yarı umutsuz bir sesle. "Yapabileceğimiz bir şey olmalı."

Ariana odanın içinde dolaşarak yanıma geldi. Gözlerimi tavandan ayırmıyordum ama odanın içindeki hareketliliği fark edebiliyordum.

"Bununla savaşması gerek," dedi. "Onda hepimizi engelleyen bir şey var. Tılsımın ötesine geçemiyorum." Ariana yaklaşıp onu teselli etmek için sarıldı. Bu zehir miydi yoksa olağan başka bir tepki miydi emin değildim. Bedenim birden titremeye başladı, var gücümle çarşafları kavramaya çalıştım ama felç geçirmişim gibi kemiklerim, kaslarım ve damarlarım üst üste binmişti.

"Neler oluyor?" diye sordu Ayzer.

Öksürmeye çalıştım, boğuluyormuşçasına öksürmeye ve nefes almaya çalıştım.

"Nöbet geçiriyor," dedi Ariana şaşkınlıkla. "Bana izin ver." Onu kenara çekip ellerini alnıma koydu. Büyünün geldiğim ilk günlerde hissettiğim o tatlı acı tadını hissettim yeniden. Benim için uğraşıyordu ama tüm kalbimle çığlık atıp ellerini üzerimden çekmesini söylemek istiyordum. Ya bana zarar veriyorsa ya beni aslında zehirleyen onlarsa.

"Yardım et ona, yalvarırım yardım et!" diye Ayzer'in ağladığını duydum. Onu daha önce hiç ağlarken duymamıştım, her zaman güçlü ve

dirayetliydi. Ne yazık, onu bile çaresiz kılıyordum. Hükmetmesi gerekirken yalvarmaya mecbur bırakıyordum.

"Elemental onu reddediyor sanki." Sesinde içtenlik ve şaşkınlık vardı.

"O halde insan diyarına geri gönderelim onu."

Titrememem yavaşça geçti. Ariana'nın yaptığı her ne ise işe yaramıştı ama hâlâ hareket edebilecek kadar güçlü hissetmiyordum. Parmaklarımı hareket ettirmeye çalıştım ama hareket yetimi kaybetmiştim.

"Gidip Amon'la konuşacağım," dedi sakinleştirmek için Ayzer'i kollarından tutarken. "Onun için elimizden geleni yapacağız. Söz veriyorum."

"Lütfen ona yardım et. Bir yolu olmalı."

"Deneyeceğim."

Ariana'nın odadan çıktığını belli eden kapı sesi duyuldu. Ayzer yeniden yatağa yanıma oturduğunda gözlerim daha kötü bir haldeydi. Kapattığımın bile farkında değildim ve bir süre hapsolmuşlukla mücadele etmek zorunda kaldım.

Pes etmek bu muydu bilmiyordum ama gözlerimi açmak ve parmaklarımı hareket ettirmek için uğraşmamaya başladım. İçimden tekrar tekrar gözlerimi kapattım. Bilincimi yavaş yavaş kapattım.

Vazgeçmek böyle bir şey miydi emin değildim.

O parşömen sayfalarını karıştırırken hissettiğim heyecanın böyle bir şey olmadığından emindim.

Elemantal'i izlerken, okurken ve dinlerken hissettiğim böyle bir şey değildi. Gülümser ve yerimde duramazdım. Korkar ama oraya doğru bir adım atmak isterdim. Ruhum kıpırdanır ve beni oturduğum yerde bırakarak kalkıp dans ederdi. Ruhumun etrafta başka biri gibi döndüğünü hissederdim. Esintisiyle saçlarımı uçurduğunu.

Lordların benden tiksindiğini değil önümde diz çöktüğünü hayal ederdim.

Ormanın beni zehirlediğini değil çayırlarında uzandığımı...

"Küçük yalancı, sonunda araladın bazı kapıları..."

Gözlerimi açmadığıma ve yataktan kalkmadığıma emindim ama burada, ayakta ve tamamen kendimdim.

"Su vârisi..." diye fısıldadı ses yeniden. *"Seni uzun zaman bekledik."*

Etrafıma baktım. Karanlığın içindeydim ama yıldız şelalesinin altında. Dallar ve yaprakların etrafımı sardığı bir koyun ortasında, suyun üzerindeydim. Kollarıma baktım, parmaklarımı hareket ettirmeye başladım.

"Ruhunu bedeninden ayırmaya başardın," dedi ses yeniden. Kollarıma bulaşan yıldız tozlarında parmaklarımı dolaştırdım ve sese döndüm.

"Ben- ne?"

Muhtemelen rüya görüyordum. Yere doğru baktım, parmaklarımın ucundaki su kavisli dalgalar halinde hareket edip etrafıma yayıldı.

Ses gülümsedi. *"Rüya görmüyorsun okyanusların, dalgaların ve kayalıkların vârisi."*

"Sen de kimsin?" diye soludum ama başımı kaldıramadım. Karanlık sudaki yansımam değişkendi. Görüntü hologram gibi gidip geliyordu. Üzerimde tülden yapılmış siyah uzun bir pelerin vardı. İçinde kısa bir tulum. Saçlarım aynıydı ama sanki aklar yağmıştı. Bunun yıldız tozlarıyla alakası olup olmadığın merak ettim ama değildi. Saçlarım beyaz tutamlarla çevrelenmişti. Yüzüm daha başka, daha canlı, burnum daha sivri, bakışlarım daha maviydi.

"Bu olman gereken kişi," diye açıkladı ses.

"Bu rüyada olduğumun kanıtı işte!" dedim söylenerek. Yürümeye çalıştım, suya düşmekten deli gibi korkmam gerekiyordu ama su her adımda sarmaşıklar gibi yükselip bacaklarıma dolandı, saten ve ipek gibi hissettiriyordu, benimle birlikte hareket etti.

"Kolyeyi ara Nova," diye fısıldadı ses. *"Ama onların bulmalarına izin verme."*

"Nasıl?"

"O lorda güvenme Nova. Seni yakalamasına izin verme."

"Kimden bahsediyorsunuz? Hey!" diye bağırdım. Bir adım attım. Sarmaşıklar hızla geri çekildi.

"Hey!" dedim yeniden.

"Siz kimsiniz!"

"Bana yardım edin!"

Ayaklarım yavaş yavaş suya batmaya başladı.

"Hayır, bana yardım edin!"

Yıldız ışıkları kayboldu. Ayak bileklerim suya gömülmeye başladı, korku kalbimi yakaladı ve yapraklar ruhumu sarmaladı. Karanlık suyun içinde çırpınmaya başladım.

"Hayır! Bana yardım edin!"

Yüzmeye çalıştım. Kollarım, bacaklarım tüm gücümle kendimi yüzeye çekmek için uğraştım.

Bir kahkaha duydum.

Karanlığın içinde kayboluyordum.

Kollarım hareket edemedi, üzerimdeki kıyafetler yok oldu ve çırılçıplak bir halde karanlık suların içinde gitgide çekildim. Artık neresinin gökyüzü olduğunu bilmiyordum. Çırpındıkça daha derine batıyordum. Su ciğerlerime doğru akmaya başladı. Gözlerimi kapattım ve çırpınmayı bıraktım.

Evren ve varoluş, varlık ve yokluk, zaman ve mekân kavramlarını yitirmiş hiçliğin ortasında belki de arafa sıkışıp kalmıştım.

Derin, hissettiğimden daha derin suların içinde sonunda dibe ulaşmıştım ama boğulmamıştım. Birden göğsümde bir delik açılmıştı ve ben yeniden nefes almaya başlamıştım. Kısa saçlarım beyaz tutamlar halinde omuzlarımdan aşağı doğru akmaya başladı. Gözlerim etrafta herhangi bir kıpırtı, bir ses, bir varlık aradı.

Bedenime doladığım ellerimi serbest bıraktım. Suyun beni tanımasına, hissetmesine, sevgisine karşılık verebilirim sandım.

Su taştı.

Ve bedenim karanlığın içinde sancıdı.

Yıllar önce bu yokluğa kapılmadan, suyun altından gökyüzünün ne kadar güzel göründüğünü düşünürdüm. Saatlerce öylece uzanır ve yıldızların altında yatıp düşlere dalardım. Bazen duyduğum ve yaşadığım her şeyden daha sıcak hissettirirdi o anlar bana.

Bir gün ise...

Bir gün ayağımı değdiremeyeceğim kadar korkunç bir an yaşatmıştı.

"Hayır!" diye bağırdım.

Ve su çekilmeye başladı.

Yavaş yavaş...

Karanlık ışıldamaya, yıldızlar parlamaya ve gökyüzü dönmeye başladı.

Gözlerimi açtım.

Issızlığın ortasında.

Dallar ve yaprakların altında saçlarım ıslak, vücudum çırılçıplaktı. Boğuluyormuş gibi öksürmeye başladım, ciğerlerimden taşan bir su dışarıya çıktı. Güçlükle nefes alıp boğazıma kaçan suyu kusmaya devam ettim. Etrafıma baktım ve yeniden ormanın içindeki olduğum kişiyle yüzleştim.

Yine mi?

"Kahretsin!" Doğrulmak üzereyken ellerimle göğsümü kapattım. Daren kısık gözleriyle bir ağaca yaslanmış beni seyrediyor ve sanki bir şeyi anlamaya çalışıyordu.

"Burada ne işin var?" diye sordum kaşlarımı çatarak. Bedenimi ondan gizlemek için dizlerimi kendime çektim. "Ve benim burada ne işim var!"

Kaşlarını kaldırdı. İşaretparmağını düşünüyormuş gibi dudaklarına yaslamıştı.

"Konuşsana!"

Gitgide artan öfkemin sonunda, dudaklarını ısırıp bana doğru yaklaşmaya başladı.

"Sakinleş," dedi ama bu öyle kolay değildi. "Zaten her şeyi gördüm değil mi?" Ters ters ona baktım ama pelerinini çıkarıp bana uzattığı zaman reddedemedim.

"Gerçekten Daren," dedim. "Şakaysa hiç komik değil. Neler oluyor burada?"

"Ölmek üzere olduğunu hissettim," dedi. Gözleri kararlı ve vakurdu. Parmağını şaklattı ve etrafıma görünmez, şeffaf bir kalkan çekti.

"Yanına geldiğimi hatırlıyor musun?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım.

"Seni alıp mağaraya götürdüm," diye yavaş yavaş açıkladı. Özenli ve tane tane konuşuyordu. Her zamanki alaycılığının aksine ses tonu yumuşak ve destekleyiciydi. "Nöbet geçiriyordun, bayılmıştın, seni suya soktum."

"Kıyafetlerimi çıkararak elbette."

"Hayır," dedi hemen. "Onu ben yapmadım. Su seni aldı."

Olduğum yerde gerildim ve hafifçe geri çekilme ihtiyacı hissettim.

"Panikledim," dedi. Kaşları çatılmıştı ve gözleri gerçekten doğru söylüyor gibi bakıyordu. "Bir anda yok oldun. Ve tam on gündür seni arıyordum Nova."

Midemde bir şey olup olmadığını bilmiyordum ama aniden içimde ne varsa çıkardım ve çoğunlukla su kusmaya başladım. Yanıma yaklaşmakta tereddüt ediyordu.

Korkuyor muydu?

On gün mü?

Tanrım.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Garip ama boğazım kurumuştu, tuz ve talaş tadı damağıma yapışmıştı. Islak saçlarım enseme dolanmış, yüzüm terden yapış yapış olmuştu. Ateş Lordu avına bakan kısık gözleriyle benden bir cevap bekliyordu.

Omuz silktim ve çekingen bir şekilde, "Yorgun," dedim. "Yorgun ve bayılmış gibi."

Kendi kendine onaylar gibi birkaç kez başını salladı.

"İlk andan beri ruhun bedeninden ayrılmış mıydı yoksa bu rüyanda mı gerçekleşti emin olamıyorum." Volta atıyordu, siyah çizmeleri kurumuş yaprakların üzerinde hışırtılar çıkararak ilerledi.

"Önce," diye yutkundum. "Parmağını şaklatarak bana bir elbise vermeye ne dersin?"

Aniden bana dönüp gülümsedi.

"Üzgünüm," derken çok içten görünüyordu. "Şu an üzerinde büyü yapmanın nasıl bir etkisi olacağını bilmiyorum."

Yüzüm asılmıştı. "Beni çıplak görmek istediğin için değil yani."

İşler biraz normale dönsün diye her zaman yaptığı gibi alay ediyordum ama dudakları yapay bir şekilde kıvrıldı ve bu sadece iki saniye sürdü. En az benim kadar kafası karışmış görünüyordu.

"Herkes çok endişelenmiş olmalı," diye mırıldandım. Pelerini etrafımda iyice sarıp sırtımı ağaç kovuğuna vererek oturdum.

"Hayır," dedi. "Seni hâlâ hasta sanıyorlar. Birkaç kişiyi tılsımladım ve zihinlerine sahte görüntüler yolladım. Kimse yokluğunu fark etmedi."

"Yine kıl payı kurtuldun yani."

Başını yana yatırıp tek kaşını kaldırdı.

"Her şey başıma senin yüzün geldi!" diye çemkirdim kendimi daha iyi hissetmeye başladığımda. "Beni gece yarısından sonra ormanda tek başıma bıraktın, senin yüzünden saldırıya uğradım."

"Evet..." dedi önemsiz bir şey gibi. "O mesele. Başının çaresine bakabileceğini biliyordum."

"Hah!" dedim öfkeyle ayağa kalkarken. "En azından mahcup görünebilirsin."

Hiç oralı olmadan omuz silkti. Karanlık ve muhtemelen puslu düşüncelerine dalmıştı. Her adımında kolları iki yanında sallanıyor ve kıvrılmış manşetlerinden benimkiyle aynı olan mühür ay ışığının altında dans ediyordu.

"Ne hatırlıyorsun?" diye döndü birden.

Ben de onu yok saymaya karar verdim. "Sana neden söyleyeyim?"

Birkaç kez afallamış şekilde gözlerini kırptı.

"Herkese doğruyu anlatacağım," dedim gülümseyerek. "On gündür burada olmadığımı ve senin onları tılsımladığını. Eminim Amon'un çok hoşuna gidecektir."

"Ve kendini iyice deli konumuna düşüreceksin."

"Belki," diye omuz silktim. "Senin amacın da bu değil mi?"

"Belki," diye omuz silkti.

Kısasa kısas oyunumuz nereye kadar sürecekti bilmiyordum.

"Şu kalkanın olayı ne?"

"Bizi görünmez ve duyulmaz yapıyor."

"Neden senin sırların var peki Ateş Lordu?" Ve Toprak Kralı'nın oğlu.

"Sana neden söyleyeyim?" diye atak yaptı. Abartılı bir şekilde gözlerimi devirdim. Bu oyunu oynayacak halim yoktu.

"Beni kaleye götür," dedim. "Ya da şu kalkanı kaldır da kendim gideyim."

"Neyin içinde olduğunun farkında değil misin sen?" diye sordu. Kız-

gın ve şoka uğramış görünüyordu. Durumu benden daha çok kafasına taktığı ortadaydı ama sebebi hâlâ büyük bir gizemdi. Duyduğum o sesin bana hangi lordu kastettiğini bilmiyordum ama asıl komik soru o sese neden güvenmem gerektiğiydi?

"Her şey komik olmayan kötü bir şaka gibi çünkü!" diye itiraf ettim. "Herkes farklı telden çalıyor . Kime güvenip güvenemeyeceğimi bilmeden en yakın arkadaşıma yalan söylüyorum."

"Vârise hangi konuda yalan söyledin?"

"Seni ilgilendirmez," diye kestirip attım. "Önemli olan senin benimle olayın ne?"

Alev mavisi bakışlarını üzerime dikip bir süre öyle kaldı. Kendi içinde bir şeyleri tarttığı belliydi. Sonunda terazinin neye ağır basacağı bilinmezdi ama içimden bir ses onun çok başka planları olduğunu adeta haykırıyordu. Ateş Lordu sadece benimle değil, etrafındaki herkesle bir oyun oynuyordu.

"Sorun şu ki..." dedi boğuk bir sesle benim hizama kadar gelip eğildi. Ellerini birbirine kenetleyip yine başını bir kuzgun gibi yana yatırarak konuştu. "İkimiz de birbirimize güvenmiyoruz."

"Doğru," diye onayladım hızla. "Ama neden hâlâ buradayız?"

"Su seni aldı!" diye patladı sonunda. "Seninle ilgili tanrıçaların bir planı olmalı." Ani itirafı karşısında bozguna uğramıştım. Derin bir soluk alma ihtiyacı hissettim. Bana seslenen o ses, tanrıçalara mı aitti?

"Benden ne istiyorlar?"

Mavi gözleri ateşler içinde adeta kızıla boyandı. "Bunu bana senin öyleyeceğini umuyordu Nova."

Yarım yamalak güldüm.

"Onları yeniden katletmen için mi?"

Dudaklarını birbirine bastırdı. Dişlerinin gıcırtısını duyduğuma yemin edebilirdim.

"Benden biraz bile korksan bunları söylemeye cüret edemezdin."

Omuz silktim ve gözlerimi kaçırmadım. Korkuyla ilgili anlaşılmayan şey şuydu, korkunun sizi yönetip yönetemeyeceği. Ve bazı korkular

ne kadar kuvvetli olursa olsun ben üzerine doğru koşmayı tercih ederdim. Belki de delilik diye bahsettikleri şey tam olarak buydu.

Parmakları yanağıma dokundu. "En azından iyileşmiş görünüyorsun."

Elini itip, yüzüme dokundum. Birkaç iz hâlâ orada duruyordu ama ilk halinden eser kalmamıştı. Tırmalama izleri kabuk bağlamış ve muhtemelen soyulmuştu.

"İzi kalacak," dedi gülümseyerek. "İstersen senin için daha sonra onları yok edebilirim elbette."

"İstemez!" dedim yerimden kalkarak. Genel olarak sinir bozucu ve rahatsız ediciydi ama en azından beni farklı şekillerde rahatsız ediyordu.

Benimle birlikte doğruldu ve dirseğimden yakaladı. Yüzünde yarım bir gülümseme belirdi, bakışları şakaklarımdaydı. Onları ılık ve sert parmakları takip etti. Kaybolmuş izimin üzerinde bir keşfe çıkmış gibi aheste aheste dolandı.

"Onu gören tek kişi olduğum için kendimi özel hissediyorum." Dalga geçip geçmediğini bilmiyordum.

"Belki de hayal gördük," dedim. "Mağara pek de güvenilir bir yer değildi."

"Hayal görmedim, Nova." Bakışlarını da parmaklarını da yüzümden çekti. "Ama senin gördüklerini soruyorsan eğer, bana bahsetmesen de onların da hayal olduğunu sanmıyorum. Rüya diye de kendini kandırma. Seni almaya geleceklerini herkes biliyordu."

Gömleğinin yakasına yapıştım. "Kim?" diye sordum çaresizce.

Bileğimi yakalayıp gömleğini kurtardı. "Tanrıçalar kızgın," dedi. "İntikam istiyorlar."

"Belki de onlara intikamlarını vermem gerekiyordur."

Yeniden güldü, gizemli, gölgeli bir gülümsemeydi bu.

"Onlar geri geldiğinde, Tanrı hepinizi korusun."

"Gökyüzü değil, Tanrı dedin. Hepimizi değil, hepinizi dedin."

"İnsanlar bir Tanrı'ya inanıyor. Alfinler gökyüzüne. Ben ise Nova, sadece kendime inanırım. Ve tanrıların iyi veya kötü olmaması gerektiğine. Tüm kutsal kitaplar, dinler ve varlıklar Tanrı'nın doğruyu bildiğini ve yapacağını savunur, buna, tanrılarının adaletine inanırlar." Başını iki

yana salladı. "Tanrı'nın böyle bir zorunluluğu olduğunu sanmıyorum. Özellikle şeytan çoktan kazanmışken o savaşı."

Kelimeler boğazımda düğümlendi. "Kazanmışken derken, ne demek istiyorsun?"

"Âdem o elmaya uzandığında zaten savaşın galibi belliydi."

"Bu akıldışı," dedim.

"Öyle," diye kabul etti hemen. "Ama bu, doğru olmadığı anlamına gelmez. Bütün bunların hepsi ahitlerde yazılıyken neyi bekliyordunuz, cennet ve cehennemi mi?"

"Umut."

Yine hırıltılı bir şekilde güldü.

"Biri canını çok yaksa ama sonrasında sana çok güzel bir yaşam vaat etse, kabul eder miydin?"

"Belki."

"Ama bu yaşadığın acıyı yok etmezdi, o acının hissettirdiklerini unutturmazdı, o iyi yaşama istesen de sahip olamazdın Nova. Bazı şeyleri yok saymak gerçekten onları yok etmiyor ve bana kalırsa insanlar en çok bu konuda hatalar yapıyor. Gözlerini kapattığın zaman güvende olmazsın, karanlıkta saklananlar yok olmaz sadece kendini savunmasız kılarsın."

Yüzümü yıkama ihtiyacı hissettim. Ensemdeki saçları elimle çekiştirdim.

"Ve Nova," diye fısıldadı parmağını şaklatıp kalkanı kaldırdıktan sonra. "O savaşta ben şeytanın tarafını tutardım." Kızıl harelerle çevrili mavi gözlerine baktım. Cehenneme susamış gibi bir öfkesi ve alacak bir intikamı olan bakışlarından, bu diyara geldiğim andan beri ilk defa irkildim.

10. BÖLÜM

Sadakat ve Sadakatsizler

Daren bu defa lütfedip ikimizi de kalenin içine, doğrudan Ayzer'le kaldığım odaya bedenlemişti. Bu hızlı ve sersemletici yolculuğun baş ağrısını gün boyu yatakta uzanarak geçirmek istemiştim ama bu benim için mümkün olmadı. Daren'in odanın içinde kayboluşunun hemen ardından içeriye Ayzer girdi, uyanık olduğumu görünce çığlık atarak sevincini Ariana'ya taşıdı. Ateş Krallığı'ndan olan ve üfleyici dedikleri Ariana beni her defasında şaşırtıyordu. Krallıklar arasında mekik dokurken ve oradan oraya savrulurken onlarla ilgili öğrendiğim şeyler vardı. Ateş ve Toprak saraylarının bir ittifak içinde olduğu ama aslında Ateş halkının Amon'un esiri olduğu yönünde. Toprak Sarayı'nda da kale dedikleri bu eğitim alanında da Ateş Krallığı'ndan pek kimseyi görmemiştim. Sadece Toprak Lordu'nun oğlu olan ama annesi Ateş Krallığı'ndan olan Daren vardı, bir de Toprak Lordu Amon tarafından vaftiz edildiği söylenen Ariana. Belki de Daren'le nişanlı oldukları için Amon onu himayesine almış, bağışlamıştı ama asıl soru, ittifakları olan bu krallıkların arasında neler olduğuydu. Neden Ateş halkı Amon'un esiriydi ve bir yanı Ateş Krallığı'na ait olan, Ateş Lordu olarak anılan Daren bununla ilgili bir şey yapmamıştı? Bilmediğim ve anlamadığım çok şey vardı, bu yüzden Ariana'nın gülümsemesine karşılık vermemiştim, Ayzer'in aksine onun bakışlarında bana karşı bir mücadele olduğunu görebiliyordum. Uyandığıma nasıl da şaşırdığını. Gülümsemek için dudaklarını zorladığını. Ama Ayzer görmüyordu ve ben her geçen saniye onu kaybediyordum. Bu diyara karşı arkadaşımı kaybediyordum.

"Şifacılara haber vereyim kontrol etsinler." Ariana Ayzer'in ellerini tutarak müjdeli bir haber veriyormuş gibi küçük tebessümüyle birlikte odadan çıktı. Toprak vârisi arkadaşım yatağa, yanıma oturdu. Eli saçlarımın üzerinde dolaşırken, "Beni öyle çok korkuttun ki," diye fısıldadı. "Ama onlara senin savaşçı biri olduğunu söyledim." İkimiz de zorlukla gülümsedik.

"Güzel görünüyorsun." Üzerinde bir merasimi müjdeleyen şık kıyafetler vardı. Açık toprak rengi, hafif dekolte bir elbise üzerine koyu renk bir pelerin atılmıştı. Saçları tepesinden başlayan tek bir örgü halinde sırtına düşüyor, gözleri insanı mest edecek bir makyajla çevreleniyordu. Leopar deseniyle süslenmiş gözkapağının üzerindeki ince bir kuyruk alnına kadar uzanıyordu. Bir şey için hazırlandığı ortadaydı. Ben ölümle mücadele ederken onun bir şölen için hazırlanması göğsüme büyük bir bıçak yarası bıraktı.

"Toprak Lordu ilk aşamayı geçenleri ödüllendiriyor." Elini elimin üzerine bastırdı. "Yanında olmamı istedi, ona eşlik etmemi." Bu düşünceyle gözleri büyük bir armağan almış gibi büyüdü, ışıl ışıl ve keyifliydi. Oysa ben yorgun ve ağlamaktan bitkin düşmüş bir Ayzer bekliyordum. En azından endişeli bir şekilde başucumda durmasını bekliyordum. Daren'in yaptığı tılsım işe yaramıştı, elbette işe yaramıştı ve günlerdir ölü gibi burada baygın halde yattığımı sanıyorlardı.

"Senin için sevindim." Konuşurken sesim zor çıkıyordu, gözlerimi kapatarak biraz kendimle kalmak istedim. Sarsılmıştım, birçok anlamda sarsılmıştım. Bir boyutun ortasında sıkışmış, duvarlar üzerime doğru geliyormuş gibi hissediyordum.

Açılan kapıyla birlikte kendimi zorlayarak başımı çevirdim, Ayzer geleni görünce saygıyla yerinden kalkıp selamlamak için en iyi gülümsemesini takındı. Toprak Lordu, Elemental kralı, kahrolası profesörüm Amon içeriye girdiğinde muhafızlarının eşikte kalması için basit bir el hareketi yaptı.

"Senin için herkes çok endişelendi," diye fısıldadı Ayzer, Amon bize doğru yürürken. Dalga geçtiğini ima etmek için yüzümü buruşturdum ama görmedi, gözlerini majestelerine dikmişti.

"Nova'mız nasıl vârisim?"

"Lordum." Ayzer elbisesini tutarak önce zarifçe selam verdi. "Şifacılar kontrol etmek için geliyor ama oldukça iyi olduğuna eminim." Dönüp bana baktı ve gülümsedi. Ben o kadar emin olmazdım, Ayz.

"Onlar gelene kadar Nova'ya ben refakat ederim, son hazırlıklar için seni aşağıya bekliyorlar." En rahat tavrıyla pelerininin kıvrımlarını düzeltti. Ayzer'le konuşurken sevecen ve sıcak bir tavrı vardı ama otoritesinden ödün vermiyordu. Söylediğinin bir rica değil emir olduğunu anladığından emin değildim ama Ayzer başını salladı.

"Minnettar olurum lordum." Bana dönerken hareketlerinde kusursuz bir zarafet ama kontrol vardı. Nerede ne yapması gerektiğini, nasıl davranması gerektiğini, onların istediği her şeyi yapan biri vardı.

"İyi şanslar," diye mırıldandım.

"Merasime birkaç saat var. Toparlanırsan katılırsın, bittiğinde hemen yanına gelirim." Elimi tutunca parmaklarımı ona doğru kenetledim. Elimden kayan ama kaymasını istemediğim bir yıldızı avucumun içinde sıkar gibi. Çıkarken yeniden selam verdi, o çıktığı an yatağın içinde güçlükle de olsa doğruldum, bu kötülük bekçisi karşısında savunmasız olduğumun açıkça ortaya serilmesini istemiyordum.

Amon yatağın etrafında dolanıp bir şeyi ispatlar gibi önce pencereleri sonra perdeleri kapatıp güneşin içeriye girmesini engelledi.

"Gerçekten kurtulduğunu kendi gözlerimle görmek istedim." Bana döndüğünde yüzündeki sevecenlik tamamen yok olmuştu. Mahkeme duvarı gibi bir surat ve memnuniyetsizliği buram buram üzerinden akan bir ifadeyle karşımda durdu.

"Neden, sizin için çalışan hizmetlilerinize güvenmiyor musunuz majesteleri?" Yapmacık bir şekilde gülümsedim. "Kral olmak o kadar da eğlenceli olmasa gerek. Emin olmak için girdiğiniz zahmetlere bakınca."

Söylediklerimi değerlendirirken hafifçe kaşlarını çattı ama alay etme çabam ona çarpıp geri dönecekti, bundan şüphem yoktu.

"Sana bakmak her zaman hoşuma gitmiştir Nova." Gülümsedi, bir bıçak kadar keskin, sırtlan gibi sinsiydi. "Senin ırkını yok etmek için girdiğim onca çabadan sonra sen benim için büyük bir mükafatsın."

Kaşlarını kaldırıp başını salladı, kendi kendini onaylamaya ihtiyaç duyuyordu.

"Bir kez daha yok etmek için mi?"

Haylaz bir çocuk gibi başını iki yana doğru yatırıp odanın içinde, yatağın etrafında volta atmaya başladı. "Yarasa adamların senin için yeterli olacağını düşünüyordum." Daha büyük bir gülümsemeyle başını kaldırdı. "İzi olmayan, krallığı, sarayı, halkı, lordu olmayan bir vârise bir parça zehir yeter diye düşünmüştüm."

"Kasten adam öldürmeye teşebbüs yani."

"Hayır hayır..." dedi ciddi bir ifadeyle. "Öyle düşünme, bunu senin için kolaylaştırdığımı düşün. Çünkü tüm Su Krallığı gibi, senin de sonun bu olacak. *Yok oluş*. Ama seninki daha yavaş olacak." Bu defa içinde neye yasladığını bilmediğim o kini tüm bakışlarına aktardı. Rahatsızlık, gerilim ve korku etrafımda dolanıyordu. Bu sadece düşmanlık değildi. Bu nefretti, bu yok etmeye susamaktı. Bu varoluşuma bile katlanamamaktı.

"Hayatta kaldığın için seviniyorum şimdi, reddedilişini, yalnız kalışını, susuz bir diyarda boğuluşunu izleyeceğim. Krallığının beden bulmuş hali gibisin, bu yüzden Nova, o mavi bakışlarından sızan her damla yaş benim için bir mükafat. Bir armağan. Bir ilahi."

"Korkuyorsun," dedim zorlanarak. Korkan ben de olsam bu kelimeyi kusursuzca söyleyebilmiştim. "Tarihte ne yaşandıysa ondan öyle çok korkuyorsun ki benim gibi küçük bir kızdan bile hıncını almak istiyorsun. Bu yüzden mi beni rezil etmeye çalışıyorsun, en yakın arkadaşımı benden çalıyorsun?"

"En yakın arkadaşın bu diyarın en asil vârisi!" diye sesini yükseltti. "Onu sakın bizim meselemize karıştırma. Fakat seninle olan arkadaşlığından rahatsız olduğum aşikâr, sen de göreceksin, bunu bozmak için benim bir şey yapmama gerek kalmayacak. Siz birbirinize geceyle gündüz kadar düşman iki krallığın soyusunuz, bu diyara adım attığınız gün dostluğunuz bitmişti."

"Öyle bir şey olmayacak." Kelimeler bu defa o kadar kuvvetli değildi, inancım onları kırılganlaştırmıştı.

"Yüzünüzde beliren o izlerin anlamını biliyor musun?" Dudakların-

da bir gülümseme iması belirdi. "O sigil bu diyarın bağlılığı. O sigil size geçmişinizi unutturuyor, ailenizi bile, sizi buraya, ait olduğunuz topraklara bağlıyor. Onlar bunu hissederken, geçmiş yaşamları, aileleri, dostları, senin bile hakkında her şeyi unuturken sen hep hatırlamaya mahkûmsun. İsteseydim bile sana daha büyük bir işkence yapamazdım."

"Hayır." Karnımın derinliklerindeki kaslar aniden gerildi, doğru olduğunu biliyordum ama bunu reddetmeye hazırdım.

"Bu yüzden Toprak Vârisi günlerdir olduğu gibi senin başında değil, krallığı için çalışıyor. Bu yüzden senin Sadakatsizlere katılacağını söylediğimde memnun oldu."

Başımı hırsla iki yana salladım. "Beni istediğin yere gönderebilirsin ama benden vazgeçemeyecek, görüşmemize engel olamayacaksın."

Ellerini göğsünde birbirine kenetledi, yüzüne yalan bir üzüntü ifadesi yerleştirdi. "Sadakatsizler ormanların derinliklerinde yaşarlar, krallığını reddeden fukaralardır. Saraylara giremezler, lordlar ve vârislerle görüşemezler."

"Bunu kabul etmez," diye karşı çıktım. Gözlerim yanmaya başlamış, göğsüm öfkeyle dolmuştu.

Amon daha keskin bir şekilde güldü. "Bir sarayı olmayan ve oradan oraya itilip kakılan arkadaşının ormanın içinde de olsa bir evi olması fikrine kim hayır der ki?" diye sordu. "Bu merhametsizlik olur. Ayzer bu diyarı ve kurallarını anlıyor. Onunla birlikte benim sarayımda yaşayacağını mı sanıyordun?" Gıcırdama gibi kulaklarımı tırmalayan kahkahasına karşılık dişlerimi sıktım.

"Ona bunları anlattığımda elinde hiç varis kalmayacak, seni değil beni seçecek."

"Belki başta karşı çıkar, seni korumaya kalkar. O zaman sürgün edilmiş iki vâris olursunuz. Ondan güçlerini alırım."

"Vârise ihtiyacınız var," diye diklendim. "Diyarın vârislere ihtiyacı var."

Ellerini iki yana açarken oldukça rahattı. "Yüz yıl bu diyarı vârisler olmadan ayakta tuttum, zavallı Hava Krallığı'nın bir vârise ihtiyacı olabilir ama ben ihtiyacım olan her şeye yüz yıldır sahibim." Ellerini ya-

tağın kenarına bastırıp üzerime doğru eğildi. "Neye ihtiyacım olduğunu biliyor musun?" Nefesi yüzüme vururken gözlerine öfkeyle bakmak dışında hiçbir şey yapamadım. "Suyun olmadığı bir diyar. İhtiyacım olan tek şey bu." Yeniden doğrulduğunda gözümden düşen bir damla yaşı o bana dönmeden elimin tersiyle sildim.

"Ama Ayzer'i kaybetmek istemem, bu yüzden naguelinin bile seni reddetmesi ne kadar haklı olduğumu gösteriyor. Naguelin olmazsa sadakatsiz olursun, diğerleri gibi. Ayzer bunu anlayacak, kurallara itaatsizlik etmeyecek." Odanın içinde yürüyüp kapıya kadar ilerledi, tokmağa dokunup omzunun üzerinden bir kez daha gülümsedi. "Denemek istersen ona yalvar, senin için kuralları yıkmasını iste ama bu esnada artık dostluğunuza değil diyara bağlı olduğunu unutmamaya çalış." Kapıyı arkasından kapattığında yaslandım ve titreyen ellerimi bacaklarımın arasına sıkıştırdım. Bir yanım hüngür hüngür ağlamak istiyor bir yanım pencereden aşağı atlamak ve tüm bunlara bir son vermek. Ama kapı bir kez daha açıldı ve göstermelik şifacılar içeriye girdi. Belki de günlerdir Amon'un emriyle beni bu yatağa zincirleyenler, zehirden kurtarmak istemeyenler de onlardı. Daren beni o suya götürmese ve su çekip beni almasa çoktan ölmüş olacaktım. Ve bu düşünce içimdeki tüm duyguları yerle yeksan etmeye yetti. Ölmek istemedim, yaşamak ve yaşatmak istedim.

Eşini bulanlar için yapılan merasimin ve bulamayanların sürgününün zamanı gelmişti. Şifacılar şaşırtıcı bir şekilde iyi ve sıhhatli olduğumu söyleseler de onlara inanmak güçtü, hâlâ bitkin ve yorgun hissediyordum. Ayzer bir daha yanıma çıkmadı ama bir ara Eris uğrayıp merasim için hazırlanmam gerektiğini söyledi. Elbette söyleyecekti, Amon herkesin içinde sürgünümü kurallara uygun şekilde ilan etmek istiyordu. Bütün bunları sadece benden kurtulmak için yaptığını hiç kimse anlamayacaktı. Gerçekleri söylesem de bana inanmayacaklardı. Belki Ayzer bile. Bu yüzden tüm bu bilinmezliğin içinde cevapları aramak için Ayzer'in masasının üzerindeki kitapları kurcalamaya başladım. Bu zamana kadar diyarla ilgili her şeyi reddediyordum ama artık bütün olan biteni öğrenmek istiyordum.

Tehlikenin nereden geleceğini ya da benim o tehlikedeki payım artık beni de korkutmaya başlamıştı. En ön sırada ayakta beklerken bileğimi ve bileğimdeki izleri gözlemliyordum. Sağ elimin başparmağımla sol bileğimde daireler çizerken başımı kaldırdım ve endişeli gözlerle beni seyreden Ayzer'e gülümsedim.

Amon'un kusursuz planı bizi tıpkı şimdi olduğu gibi iki kanada yerleştirmişti. O tahtın yanındaki vâristi, ben sürgün edilecekler arasında nefret edilendim. Ona zarar vermeden kendimi kurtarmanın bir yolunu bulamıyordum. Benim için kuralları yıkmasını isteyebilirdim ama bu ikimizi istenmeyen konumuna getirecekse bunu bize, ona nasıl yapabilirdim. Diğer ihtimal daha çok canımı yakıyordu, ona anlatsam bana inanmayacağından korkuyordum. İnansa da yapabileceği bir şey olmayacağı için sessiz kalmayı seçiyordum. Toprak Kralı'nı beklerken benim dışımda tedirgin olan pek kimse yoktu, herkes heyecanlı ve şölen havasındaydı.

Toprak Krallığı başmuhafızı olan Eris'in eşliğinde Amon içeriye girdi, sessizlikte onunla birlikte kalenin içine adeta akmaya başlamıştı. O tahtına oturana kadar herkes karşısında eğilerek selam verdi ve bir tokmak sesiyle doğruldu. Bu bile eskisi kadar rahatsız edici gelmiyordu. Buraya alıştığım için mi yoksa artık vazgeçtiğim için mi? Bilmiyordum.

"Çoğunuzun ilk aşamayı tamamladığını görmek beni memnun etti," dedi Amon. Elinde ucunda topaç olan bir asa vardı. Çenesinin hizasında tutup, ellerini üzerine yaslıyordu. Yüzünde hoş ve memnun bir gülümsemeyle herkesi selamlamıştı.

"Bunun bir Alfin için en önemli deneyim olduğunu biliyorsunuz artık, diyarın sadece bir parçası değil tamamlayıcısısınız. Eşleriniz size rehberlik edecek, bilmediklerinizi anlatacak, duymadıklarınızı sizin için duyup uzaklardaki gözleriniz olacak." Bakışları hepimizin üzerinde dolanırken çiğ kahverengi gözleri bende duraksadı.

"*Tamamlananlar* ait oldukları saraylara dağılırken en iyi şekilde hayatlarını sürdüreceklerinin teminatı bizzat benim." Tamamlananlar... Bir mükafat gibi söylediği bu kelimenin hedefi bendim. Ruh eşini bulamayanlar eksik olanlardı ve benim durduğum yerde sadece on sekiz kişiydik. Ürkek, tedirgin, üzgün on sekiz kişi.

"İlk aşamayı tamamlayamayanlar Sadakatsizlere katılacak," Amon dudak büktü. "En azından Elemental'de bir şansınız olacak." Kendi kendini onaylar gibi başını salladı yine. Tenezzül etmiş gibi. Bir Amon'a, bir bana bakan gözlerine, bir Ayzer'e ve bana gösterdiği heyecanlı gülüşüne bakıyordum.

Sadakatsizler.

Beni bir sadakatsiz yapıyordu. Su vârisi olarak anılmamı bile istemiyordu. Elinden gelen her şekilde beni yok sayıp suya dair her şeyi bu diyardan uzaklaştıracaktı. Ona bu korkuyu yaşatan şeyi artık daha çok merak ediyordum. Bu dinmeyen, asırlık bir geçmişi olan nefretin nedenini.

"Dik tut başını, sakla o saldırma arzunu."

Ellerim iki yanımdan aptal elbisenin yumuşak kumaşını kavradı. Derin bir nefes alıp duygularımı bastırmaya çalıştım. Gururum incinmiş ve bir kenara atılıyormuş gibi hissetmiştim. Kaşlarımı çatarak Ayzer'e baktım, tepkim karşısında gülümsemesi soldu ve yavaşça kayboldu. Gerçekten bunun beni mutlu edeceğine mi inanıyordu. Bu âna kadar Amon'un haklı olduğu aklımın ucundan dahi geçmemişti, beni bu şekilde uzaklaştırmaya hevesli olacağına inanmamıştım.

"Bir şansımız daha olmalı," diye öne çıktım. "Naguelim orada bir yerde beni bekliyor." Gözlerimi etrafımdaki on sekiz kişinin üzerinde dolaştırdım. "Hepimizi bekliyorlar. Ve ben zehirlendim, zamanım olmadı bile." Bunu herkesin içinde yapmak istiyorsa beni burada reddetmek zorundaydı. Bu adil değildi, onu aramak için yeterince zamanım olmamıştı bile. Çünkü beni öldürmeye çalışmıştı.

Tereddüt etmeyen bakışlarıyla bana mahzun bir gülümseme sundu. "Bunca zamandır sana gelmediyse birbirinizi reddettiğiniz içindir." Dürüst bir adama aitmiş gibi çıkan sesi uyarıcıydı. "Su Krallığı yok oldu, seni de reddediyor, Sadakatsizlerin arasında daha güvende olacaksın, güven bana."

Birçok kelime kullanmıştı ama benim kulaklarım sanki son iki kelimeyi duymuştu sadece. Uyuduğum zaman nereye gittiğimi, kiminle konuştuğumu, Daren'in iyileşmem için beni soktuğu suyun içine kimin

çektiğini bilmiyordum ama bana ne söylediklerini hayal meyal de olsa hatırlıyordum.

Güven bana.

"O lorda güvenme."

Amon bu diyarın kralıydı ama aynı zamanda bir lorddu. Toprak Krallığı'nın lordu. Gözlerimi kıstım ve bu aşağılayıcı yaftalamayı sindirmeyi bekledim. Hiç kimse ona karşı çıkmadı, beni destekleyeceklerini ya da bir şans daha vermesi için onu teşvik edeceklerini düşünmüyordum, sadece beni herkesin içinde reddetmesini göstermek istiyordum çünkü bu oyunu onunla birlikte oynayacağımı görmesini istiyordum. Beni göz göre göre yok etmesine izin vermeyeceğimi.

Müzikle birlikte başta Ayzer olmak üzere ilk aşamayı tamamlayan kişileri tebrik edip, ne kadar gururlandığını söyledi majesteleri. Hepsinin yüzündeki simgeler bir kez daha parladı ve boyunlarına doğru inen ince çizgiler ruh hayvanlarının izleriyle tamamlayıcı bir sigil yarattı. Konuşma toprak vârisinin Elemental'e ne kadar uyumlu olduğuyla ve onun sarayının özünü yaşatıp disiplini, çalışkanlığı, asilliğiyle ilgili methiyelerle devam etti, kaçırılmış olanlardan olmasına rağmen ne kadar kusursuz bir Alfin olduğundan bahsetti. Bir vâris olarak bu diyarın isteyeceği her şey olduğunu, aralarında olduğu için onure olduklarını ve tüm halka destek olacağından şüphesi olmadığını söyledi. Onu öyle güzel işledi ki Ayzer sadece gururlu bir tebessümle söylenenleri kabul edip elinden gelenin fazlasını yapacağına yemin etti. Tüm hayran gözler onu seyrederken bir çift bakış eksik olsa kimsenin fark etmeyeceğini düşünerek kokteyl masasına doğru ilerledim.

Yemekler olağanüstü derecede lezzetli görünüyordu ancak hiç iştahım kalmamıştı. Masanın üzerinde kocaman bir cam fanusun içindeki sıvıdan içki olmasını umarak fincanıma doldurdum.. Doğrudan kafama dikerken müzik daha yüksek sesle çalmaya başlamış, yapay övgü töreni nihayet sona ermişti. Köşedeki viyolonsel çalan Alfinleri izlemeye koyuldum. Sanat bu diyarda hem görsel hem işitsel bir şölendi. İnsanı düşündürüyordu ve ben Hava Lordu'ndan başka şansım kalmadığını hissediyordum. Ormanın içine sürgünüm gerçekleşmeden ona ulaşmanın

bir yolunu bulsam iyi ederdim. En azından en yakın arkadaşımdan bunu ayarlamasını isteyebilirdim belki ya da Eris'ten. Ya da kapıdan çıkıp gider ve Hava Sarayı'nı bulabileceğimi umut ederdim. Kulplu çömlek fincana biraz daha içki doldururken vâris yanıma geldi.

"Nova," diyen sesindeki tereddüdü hemen yakalamıştım. "Daha mutlu olacağını düşünmüştüm." Gülerek fincanı yeniden kafama diktim. Dikkatimi çekmek için koluma dokundu. "Sen iyi misin?"

"Beni önce bu diyara ait olduğumu söyleyerek hayatımdan alıkoyuyorlar, sonra aslında Su Krallığı'na ait olduğumu söylüyorlar, sonra da Su Krallığı'na ait değilmişim gibi davranmamı istiyorlar." Yeniden güldüm ama bu defa kendim bile hayret ederek kaşlarımı kaldırdım. "Epey memnunum doğrusu."

"Su Krallığı'yla ilgili gerçekleri biliyorsun." Birisi söylediklerimizi duydu mu diye endişeyle etrafını kontrol edip bana doğru fısıldadı.

"Şimdi onlar gibi mi düşünüyorsun? Gerçekten bir krallıktaki herkesin çok kötü olduğuna mı inanıyorsun?" Sinirimi ondan çıkarmak gibi bir derdim yoktu ama aniden bu şekilde yobazlaşmasına katlanamıyordum. Bunun ırkçılıktan ne farkı vardı ki? Körü körüne onların söylediklerine inanıp bir de bu saçma geleneği onlar gibi sürdürecek olması tahammül sınırlarımı zorluyordu. "Benim için en önemli şeyin 'olduğum kişi olmak' olduğunu bilirsin sen Ayz."

Söylediklerim ya da içinde bulunduğumuz gerçeklik onu sarsmış gibi gözleri irileşti. Düşünceli bakışları bir süreliğine tavanda dönüp dolaştı. Amon'un söylediklerinde haklı olduğunu bir kez daha gördüm, bu diyar bize ait olan şeyleri alıp götürüyordu. "Haklısın," diye onayladı ve ben de derin bir nefes almış oldum, belki onun için de hâlâ bir şans vardı. "Ama bu şekilde daha kolay olacak. Üzerine gelmeyi ve seni hırpalamayı bırakırlar. Seni tanımaları için onlara bir şans vermiş olursun, öyle olmadığını göstermek için. Bütün bunlardan uzakta biraz dinlenirsin."

"Belki öyle olur," dedim. "Ama umarım daha kötü etkileri olmaz."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu. Odanın içinde ağır bir hava hissettim, hemen köşede Amon'un gözlerinin üzerimde olduğunu.

"Demek istiyorum ki Ayzer, rol yaptığın zaman ya masken suratına

yapışır ya da masken düşer sen yere yapışırsın. Başıma hangisinin geleceğini hep birlikte göreceğiz sanırım."

"Yanında olacağım," dedi.

"Sadakatsizler ve vârisler yan yana gelemez Ayz. Artık aynı odayı paylaşacağımızı sanmıyorum." Gülümsememi koruyarak hafifçe geri çekildim.

"Nova..." Duraksadı. "Bir yolunu buluruz. Daha sonra, her şey biraz yatışana kadar." Yine bir yanılgı. Bu zamana kadar onun bu durumu bilmediğine inandırmıştım kendimi ama en başından beri zaten Sadakatsiz olursam görüşemeyeceğimizi bildiği ortadaydı. Kendimi tutmak için tüm gücümle ulaşmaya çalıştım. Hem ihanete uğramış hissediyordum hem de bencil. Onun yerinde ben olsam, onun gibi yerlere göklere sığdırılmasam belki ben de ânı yaşardım, belki ben de kendimi kandırır ve her şey yoluna girecekmiş gibi davranırdım. Ama onun yerinde değildim, onun tam tersiydim.

"Vârisim," diye seslendi Ariana ikimizin de yanına geldiğinde. "Lordum sizinle bazı generalleri tanıştırmak istiyor."

Ayzer bu davet karşısında bir bana bir Ariana'ya baktı. Onu bu arada kalmışlıktan kurtarmak için güzel bir fırsat yakaladım. Muhafızı nihayet salondan çıkarken gördüm ve kararımı verdim, onun gibi ben de seçimimi yaptım. Ayzer'in önünde hafifçe eğildim ve, "İzninizle vârisim," diyerek çıkışa doğru ilerledim.

Geride ne bıraktığımın farkındaydım ama daha fazla ikimizin de kendisini kandırmasına gerek olmadığını düşündüm. Kuralımız belliydi, herkes önce kendini düşünecekti. Öyle yaptığı için onu suçlayamazdım. Yaşadığımız anlar ve anılar, ailem ve okulum, en sevdiğim şehir ve hayatımla birlikte arkadaşlığımız da geride kalmıştı. Ve belki de artık bunu kabullenmemiz gerekiyordu.

Bana kalırsa Ayzer çoktan kabullenmiş görünüyordu. Benim gibi eve dönmek istemediği ortadaydı. Onu sadece vicdan azabından kurtarıyordum.

Giriş avlusuna çıktığımda son kezmiş gibi etrafıma bakıyordum. Duvardaki ikonalara, tırabzanlara sarılmış altın varak ve yaldızlara. Merdi-

venlere döşenmiş kadife kilimlere. Her şeye rağmen burada dolaşmanın ne kadar güzel olduğuna.

"Eris," diye seslendim kapının önünde, kıvrımlı kolonların yanında duran muhafıza.

"Vârisim..." Bana doğru döndüğünde yüzünde içimi ısıtan bir gülümseme belirdi. En azından birisi bana bakarken zorlanmıyordu.

"Artık böyle söylemene gerek kalmadı," dedim. İğneleyici bir şeyler de söyleyebilirdim ama dediğim gibi, gerek kalmamıştı. Herkes bir şeylerden ve su vârisinden, elini kana bulamadan oldukça zekice bir hamleyle kurtulmuştu.

"Daha refah bir hayat sizi bekliyor."

"Öyle mi dersin?" Kahverengi botları çamurla kaplıydı. Onu yemek salonunda gördüğümde bu kadar darmadağın görünmüyordu. "Beni ne bekliyor peki?"

"Sadakatsizler kendi halinde Alfinlerdir, yardımlaşmayı severler ve kimin hangi krallıktan olduğunu önemsemezler. Neye sahip olmadığını da." Bakışları bu gerçeğin altında ezildiğini açık ediyordu. Benim adıma üzülüyor, belki de bana acıyordu. Ama kilit kelimeler dudaklarından dökülmüştü. Hangi krallıkta olduğunu önemsemezler, neye sahip olmadığını da. Ben hiçbir şeye sahip olmayan nefret edilen Su Krallığı'ndandım.

Derin bir nefes aldım. "Peki nerede yaşıyor bu Sadakatsizler?"

Eris sıkılgan bir tavırla saçını kaşırken, "Bilindiği söylenemez," dedi. "Dağ yamaçlarında, ormanın izbeliklerinde, köylerin dışında."

"Epey refah bir hayatmış."

"En azından hayatta kalmayı başarıyorlar."

Ona bakmadım ama ne demek istediğini anladım. Bununla yetin, Nova. Çünkü hayatta kalmanı istemiyorlar. Bir diyarın içinde, krallıkların etrafına örülmüş bu yüksek tavanlı saraylarda sürekli birileri fısıldıyordu, soylardan ve bağlardan bahsediyordu ama hepsi birbirinin kuyusunu kazmak için bir diğerinin arkasını dönmesini bekliyordu.

"Bu da bir şeydir." Yeniden duvar resmine döndüm.

"Onlar sadık olmayanlar," diye gölgeli bir ifadeyle konuştu Eris.

"Bir saraya veya krallığa ait olmayı istemediler. Onlar için yapabileceğimiz bir şey yok, seçimlerini yaptılar."

Bu sefer istemsizce kinaye yaptım. "Sanki onlara fırsat verildi de." Öncesini bilmiyordum ama bugün bu kaleden ayrılıp onlara katılacaklar hakkında bir şeyler biliyordum. Denemişlerdi, denemiştik ama aptal eşleşmeyi başaramamıştık. Bana değilse de diğerlerine, o salonda benimle birlikte ama benden daha çok korkuyla bekleyen on sekiz kişiye bir seçim hakkı sunsalar eminim tercihleri bilmedikleri bir diyarın sınır ötesine ötelenmek olmayacaktı.

"Herkes elinden geleni yaptı."

Sadece gülümsedim ve yavaş adımlarla merdivenlere doğru yürüdüm. "Senden son bir ricada bulunmak istiyorum. Hava Lordu'yla görüşmem gerekiyor, ona en azından bunu iletebilir misin?"

Sorgularcasına kaşlarını çattı.

"İtaat etmeyeceksiniz, ormana gitmeyeceksiniz," dedi. Ona bir şey söylemedim o da aksi bir şey söylemedi ama ikimiz de hemfikir olmadığımızı biliyorduk. Bu da bana bir arkadaş daha kaybettirmiş gibi hissettirdi.

Muhafızı geride bırakıp odaya çıktığımda gerilimim neredeyse kaybolmuştu. Kendimi her türlü vedaya hazırladığım fark ettim ama bu sefer bu his beni incitmedi. Benimle konuşan herkesi ince ince zihnime işliyordum. Bütün bakışlarını zihnime nakşediyordum. Bir daha hazırlıksız yakalanmayacağıma dair kendime söz verdim.

Masanın üzerindeki kitapları biraz daha incelemeye koyuldum. Sabah yarım bıraktığım kısma geri döndüm, satırların arasında parmaklarımı dolaştırırken birkaç sayfa sonrasında aradığımı bulmuştum. Yeşil deri kaplı bu kalın kitap Elemental ormanıyla ilgili bilgiler veriyordu ama benim aradığım şey ormanın ruhuydu. Daren kesinlikle farkında olmadan bana muazzam bir bilgi vermişti, orman ruhunun her şeyi bildiğini ve bu benim gibi soru işaretleriyle dolu biri için kaçınılmaz bir fırsattı. Onu nerede bulacağımı ve nasıl arayacağımı iyice ezberledikten sonra biraz tereddütlüydüm. Orman ruhu diyarın en kadim yaratığıydı, lordlarla eş sayılıyordu ama onlardan daha kutsaldı, bilgelik ve cömert-

likle donatılmıştı. İhtiyacım olanlarla. Toprak Sarayı kütüphanesi bana böyle bir iyilik yaptığını bilse eminim kitabı yakardı, bu düşünceyle gülümseyip ihtiyacım olan her şeyi bir kalemle parşömene not aldıktan sonra kitapları aldığım yerlerine aynı şekilde bıraktım.

Odanın ihtişamlı, altın yaldızlarla çerçevelenmiş elips şeklindeki aynasının karşısına geçip kendimi seyrettim. Aynaya baktığımızda gördüğümüz yüzler gerçekten sahip olduklarımız mıydı?

Koyu kahverengi neredeyse siyah küt saçlar, iri, mavi gözler, düz bir burun ve fazla yuvarlak kalın dudaklar. Üzerimde kan kırmızı etnik desenlere sahip bir elbise vardı. Ne kadar da demode hissettim. O gece rüyamın içinde ya da bilincimin ötesinde aynanın karşısında gördüğüm kendimle o kadar çelişkili bir ifadem vardı ki, istesem de kabul edemezdim.

Muhafız Eris kesinlikle ters düşmemize rağmen bir kez daha saygımı kazandı, kapı çaldığında beni zorla götüreceklerini düşünmüştüm ama açtığımda karşımda Hava Lordu Sina'yı görüp bozguna uğradım.

"Beni görmek istediğin çalındı kulağıma." Tüm zarafetiyle karşımda dururken hafifçe gülümsedi. Kasır hemen arkasında duruyordu, ben kapıyı iyice aralayıp girmeleri için davet ederken Kasır dışarıda kaldı ama kapıyı üzerimize örten de kendisi oldu. Bir lordla odada yalnız kalmak bir anlığına beni tedirgin edince terasa doğru elimle işaret ettim ama önden geçmem için hafifçe parmaklarını boşlukta kıvırdı.

Korkuluklara yaslandığımda o da yanımda durdu. Derin bir nefes aldım, güneş batmıştı, gökyüzü sakin ve bulutluydu. Harika bir manzara olduğunu inkâr edemezdim. Birbirine paralel şekilde sıralanmış dağlar ve kayalıklardan yamaçlar. Ovalar boyunca uzanan bambu ağaçları. Toprak halkının inşa ettiği piramitler. En çok onları sevmiştim. Daren burayı sanki her yerde gözü olsun diye tüm diyarı görebilecek şekilde yaptırmıştı. Her yer yemyeşil ve huzur verici görünüyordu. İnsan diyarında bunun yakınından bile geçen bir şey yoktu. Hava Sarayı'nın üzerine oturduğu dağ, Toprak Sarayı'nın içine saklandığı bambu ormanı, sazlıklar, kayalıklar ve mağaralar... her şey buradan görünüyordu.

"Şölende sizi göremedim lordum."

"Toprak Krallığı'yla arkadaş sayılmayız ve bu merasim diploma-

tik değildi." Bana doğru döndüğünde ifadesi ciddiydi. "Birkaç gündür seni takip ediyordum, bir kez ziyaretine geldim ama baygın yatıyordun. Seni ayakta görmek çok güzel." Gözlerinde yine koyu halkalar, çatık kaşlarının arasında bir sürü karmaşık düşünce yığını vardı. "Seni almak için merasimin sonuna gelmem yeterliydi. Amon'la görüştüm, sen de istersen eğer ormana değil Hava Krallığı'na gelebileceksin."

"Büyük bir incelik." Bu tevazu karşısında ne diyeceğimi bilmiyordum. Amon'dan nefret ettiği aşikârdı ama ona karşı ne yapmamı beklediğini de kestiremiyordum. "Peki beni ondan nasıl aldın?" İğneleyici tavrımı sakınmamıştım ve o da bunu anlamayacak kadar aptal değildi. Beni *alıyordu,* en başında konuştukları gibi. Bir malmışım gibi. Ve Amon beni verme yetkisine sahipti. Hangisi daha aşağılayıcıydı karar veremiyordum.

"Bu şekilde seni incittiğimiz için üzgünüm." Manzaraya doğru döndüğünde ben de ona eşlik ettim. "Diyara getirilmeden önce sizi kampa aldılar, orada bir odaya girdiğini ve sonunda Hava Yanlısı çıktığını hatırlıyor musun?"

Başımı salladım. Gondollardan indikten sonra Ruh Toplayıcıları karşılamıştı bizi. İçeride şöminede yanan bir ateş, seramik bir tabakta yemek ve kristal bir bardakta su vardı ama ben koşarak pencereye gitmiştim çünkü kaçmak istemiştim. Onlarsa bunu Hava Yanlısı olduğum şeklinde yorumlamışlardı.

"Orada yaptığın seçim krallığın seni reddettiği koşulda Hava Sarayı'na sığınabileceğini işaret ediyor." Alnına düşen altın sarısı saç tutamlarını geriye doğru taradı. "Bu beklenmedikti, seni getirildiğiniz ilk gün salonda gördüğümde, sigilin yarım yamalaktı ama önemi yoktu. Gözlerin, duruşun, tavrın..." Yarım yamalak güldü. "Sen onlardan biriydin Nova, seni tanıdım. Su halkından olduğunu bildiğim için seni almak istedim. Kabalığım için beni bağışla." Ah, bazı taşlar şimdi yerine oturmuştu. İlk kez salona girdiklerinde Sina'nın bakışları beni bulmuştu ve, "Bazı çürükler var," demişti. Bu diyarda herkes olduğundan farklı biriydi.

"Ateş krallığı nerede?" diye sordum konuyu dağıtmak için. Buradan baktığımda görünmüyordu ve Daren'i yemekte de görmemiştim. Olduğundan farklı olduğuna inandığım başka biri de oydu.

Zoraki bir neşeyle, "Kimsenin görmek istemeyeceği kadar uzakta," dedi. Ellerinin korkulukları gereğinden fazla sıktığını hissettim, bakışlarım bir anlığına kaydıysa bile yeniden ufka döndü.

"Bu manzara çok güzel," dedim öylesine. En azından öylesine gibi ama aslında amacım bambaşkaydı.

"Tek bir eksikle," dedi Sina. "Ne okyanus ne de bir şelaleye manzarası var."

Belli belirsiz başımı salladım. Değinmek istediğim nokta buydu. Daren'in beni götürdüğü mağara dışında ne denize bir kıyı, ne bir göl, ne bir nehre rastlamıştık. Bu korkunçtu.

"Hepsi kurudu öyle değil mi?" Bu terasa ne zaman çıksam iki krallığın ardındaki büyük vadiye çarpıyordu gözlerim. Her yer canlı ve bir yaşam belirtisine sahipken, ekilmemiş tarla gibi görünen topraklara.

"Çöl," dedi Sina aklımdan geçenleri duymuş gibi. "Su Krallığı çöle dönüştü, tüm kaynaklar kurudu. Doğanın dengesi altüst oldu." Ama bazılarına göre bunun bir önemi yoktu çünkü su ihtiyaçları tılsım ve büyülerle karşılayabiliyorlardı. Amon'un bahsettiği buydu, yüz yıldır suya bile ihtiyaç duymamıştı gerçekten onu ne durdurabilirdi ki?

Kısılmış gözlerim, ıssız topraklara dalıp gitti. Bulutlara kadar uzanan bir ufka. Büyüktü. Neredeyse Elemental'in büyük kısmını o arazi oluşturuyordu, öyle ki buradan baktığımda ne başını ne de sonunu görebiliyordum.

Ne de hissedebiliyordum.

Tüm insanlar, hepimiz ne kadar büyü yanılgılar içinde yaşıyorduk. Kimsesizlik sandığımızdan daha yakın daha gerçekti. İnsan bir sürü şeyle baş edebiliyordu ama oradayken ulaşamadıkları çıkmaz bir sokak gibi çaresiz bırakıyordu.

"Bütün bu şeylerin aslında daha fazla toprak için, Su Krallığı'nın sahip olduklarını kendilerine istedikleri için başladığını söylemiştin." Cümlemi bitirmeden bana doğru döndü ve parmaklarını dudaklarımın üzerine bastırdı. Gözleri etrafı kolaçan ederken başını susmam için iki yana sallıyordu. Yumuşak da olsa dokunuşundan kaçınmak için bir adım geriye çekildim.

"Burada değil," dedi. "Neyi nerede konuştuğumuza dikkat etmeliyiz."

Bir şey görmek için ben de etrafa baktım ama bunun sadece temkinli olmak adına olduğuna karar verdim. Görünürde ne bir ses ne de hareketlilik vardı.

"Gitmek için hazır mısın?" diye sordu ben sessizliğimi koruduğumda.

"Burada," dedim. "Sorulması yasak şeylere cevap verebilecek kimse var mı?"

Ne sorduğumun farkındaydım. Bu açık bir şekilde ona güvenmediğimin altı çizili bir uyarısıydı ama aynı zamanda da bir el uzatmaydı. Daren zaten bana söylememesi gereken bir şeyi ağzından kaçırmıştı ve şimdi Sina'nın önünde iki seçenek vardı. Ya bana doğruyu söyler ve güvenimi kazanırdı ya da ona da güvenemeyeceğimi kanıtlardı.

Uzun sayılacak bir süre birbirimize baktık. Benim düşündüklerimi onun da düşünüp düşünmediğini merak ettim.

Sonunda nefes vererek, "Ormanın ruhu," diye fısıldadı. "Ama ona yaklaşmak akıl işi değil."

İstemsizce duruşumu dikleştirmiştim. Benim de akılla pek işim kalmamıştı ve zaten kimliğim bunun üzerine yazılı değil miydi?

"Aklından her ne geçiyorsa," diye uyardı. Çenesi gerilmişti. "Bunun için kuvvetli bir kana sahip olsan iyi edersin, orman ruhu sadece ondan daha üstünlerle konuşur." Evet, o kitapta bunu da okumuştum.

Yüzümden belli belirsiz bir gülümseme geçti. Ama en azından Daren'in bana istemeden de olsa verdiği bilgiyi Sina benden sakınmamıştı, bir kişi daha beni yanıltırsa bu diyar nasıl bir Nova yaratacaktı kestiremiyordum artık. Belki de şimdilik ona güvenmeliydim.

"Sakıncası yoksa yarın sabah gelebilir miyim?" diye sordum. "Arkadaşımla ve diğerleriyle vedalaşmak istiyorum."

Hava Lordu uzun uzun gözlerime baktı ve kendi içsel savaşını verdikten sonra, "Elbette," dedi. Muhtemelen ne kadar ileri gideceğini kestiremiyordu. Bana ne yapıp yapmayacağımı söylemediği için rahatladım. "Sabah seni alması için birilerini gönderirim."

"Teşekkürler."

Onların havasını solumuş, sularında yıkanmış, yemeklerinden ye-

miştim. Bir şeylerin değiştiğini hissedebiliyordum ama bu körü körüne bir aitlik değildi. Ayzer'in telkin ettiği gibi sakin durmalı ve halkın beni kabul etmesini, bana alışmasını beklemeliydim belki de. Ama artık diyarın en özel vârisi olan arkadaşımın aksine ben onların gözlerini okuyabiliyordum. O bakışlarda bana ait hiçbir umut kırıntısı yoktu. Varlığıma alışmak değil yokluğumla mest olmak istiyorlardı. Sırlar... Bu diyarın tarihinin gizledikleri vardı, bu diyarın halkının sustukları vardı.

11. BÖLÜM

Arayışlar ve Dönüşü Olmayan Kayalar

Herkes kendini eğlenmeye ve Sadakatsizlerin derin sessizliğine verdiğinden salondan çıkmak beklediğimden daha kolay olmuştu. Eğitim alanını geçip kendimden emin bir şekilde ormana, Arayış Vadisi'ne girdim. Sağlam adımlarla ilerlerken belimdeki kuşağa sıkıştırdığım bıçakları kontrol ettim. Bu gece yanıma üç tane almıştım ve iki tane de çizmelerimin içinde gizliydi. Her türlü yardıma muhtaçtım ve hazırlıksız yakalanmamaya kararlıydım.

Günbatımıyla harmanlanmış ay ışığı ağaçların yapraklarından aşağı iniyordu. Hava kararkığında sarmaşıklar nefes alan her canlının çeperinde hareket edip, etrafımızı sarıyordu. Delik deşik olmuş taş parçalarının üzerine basıp, oyuk kayalardan zıplayarak geçtim. Kendi doğru yerimi arıyordum.

Daren'in mağaraya giderken bana sabretmem için söylediği şeylerden birini daha yakalayıp cebime atmıştım. Gittiğimiz yön iki sapağa ayrılmıştı ve Daren diğer yolun Dönüşü Olmayan Kayalara çıktığını söylemişti. Bu tam olarak ihtiyacım olan şeydi ve o sapağı bulana kadar oldukça uzun bir yol kat etmiştim.

Biraz ışık oldukça işimi görürdü ama işimi şansa bırakmaya devam edecektim. Buradan sonrasında ay ışığı bana yardımcı olmayacaktı çünkü Dönüşü Olmayan Kayalar demek yüksekliğin artması demekti, bu da etrafımda bir sis örtüsü olacağı anlamına geliyordu.

Karanlıkta pusu ikiye yararak tırmanmaya başladım. Duyduğum

seslere kulaklarımı tıkıyordum. Bunun beni yapmaya çalıştığım şeyden alıkoymasına izin vermeyecek kadar çaresiz sayılırdım ve aklımdaki tek şey kime güveneceğimi bilmekti.

Kan ter içinde ve nefes nefese kaldığım bir tırmanışın ardından yeterince yukarıya çıktığıma karar verdim. Bir kayalığın üzerine diz çöküp kalp atışlarımı dizginleyene kadar soluklanmayı bekledim. Henüz karşıma bir yaratığın çıkmamış olması mucizeydi.

Kuşağımdaki bıçaklardan birini çıkarıp dudağımı ısırarak elimin içinde bir kesik açtım ve küçük bir gölcük oluşturana kadar kayanın oyuk kısmına akıttım. Hızlı adımlarla koşup ağacın sis ve nem yüzünden ıslanmış yapraklarından birkaç tanesini çok dikkat ederek kopardım, yaprağın üzerindeki suyu kanın üzerine akıttım ve bir ateş gibi cızırdayarak ufak bir duman tüttürüp birleşimlerini izledikten sonra geriye çekildim. Kitapta aynı bu şekilde yazıyordu, ait olduğun krallığın özü, bunun için ormanın içinden biraz su ve vârisin kanı. Bir anlığına kendimi büyü yapıyormuş gibi hissetsem de çağrımın orman ruhu için duyulması için dua ediyordum.

Durduğum yerde kımıldamadan, nefesimi tutmuş bekliyordum. Çalılıkların altına gizlenmiş, bir elimle bıçağı sıkıca kavramıştım. Pus bir anda tüm ormanı şiddetli bir şekilde ele geçirince yutkundum. Sormak istediğim soruların yanı sıra anlamak istediğim birkaç şey de vardı. Sonuçlarının bana neler getireceğini bilmiyordum ama en azından artık emin olduğum bir şeyler olacak ve şüphenin kemirgenleri beynimi yağmalamayı bırakacaktı.

Birkaç dakika süren bir sessizlik oldu, sessizliğe kıpırdanmalar ve hafif adım sesleri eşlik etti ama üzerimde bir karartı hissedene kadar soluksuz bir şekilde beklemeye devam ettim.

"Beni çağırmak için kanını akıtan sen misin su vârisi?"

Beyaz kaplanın gümüş rengi gözlerini gördüm ilk önce, bir seferinde rüyamda da gördüğüm gibi. Kayanın üzerine zıpladığında refleksle ben de yerimden sıçramıştım. Akıttığım kan birikintisinin yanına sokulup keskin dişlerini göstererek sıvıdan birkaç yudum içti. Boğazından geçen bir kükremeyle çeperinde bir ışık parladı.

Ürpermiş ve aklı başında bir korkuyla dudaklarımı birbirine bastırıp bekledim.

"Beni neden arıyorsun?" Sesi bir insan sesi gibi değildi. Tarif edilemez bir yankı gibiydi. Bir mağaranın içinden sesleniyormuş gibi ekolu, su altında konuşmaya çalışır gibi boğuktu. Mahmur ve gürdü. Aynı anda her şeydi.

"Sormak istediğim bir şeyler var," dedim ama sesim sandığım kadar etkili çıkmamıştı. Buraya gelip pes etmek gibi bir niyetim yoktu. Ay ışığı bir spot lambası gibi kaplanı göz hapsine aldı. Bu onu hem daha mükemmel hem de daha ürkütücü kılıyordu.

Yerden destek alarak ayağa kalktım. Yaprakların çığ hırıltısı botlarımın altında ezildi. Kaçacak kadar bir mesafede karşısında durdum ve ne kadar büyük olduğunu görünce bozguna uğradım.

Bıçaklarımın kürdandan farkı kalmamıştı artık, yine de avucumun içinde sıkmaya devam ettim.

"Ateş Lordu mu, Hava Lordu mu diye merak ediyorsun?" Kayalıktan aşağı inerken kedilere özgü o gerinme hareketini yapmış ve ondan daha fazla ürkmeme neden olmuştu. Görüp görmediğinden emin olamayarak başımı salladım.

Etrafımda dönerken havayı -ya da beni- kokladı. Bakışlarımı botlarımın ucuna indirdim. Nefes alışımı kontrol etmeye çalışıyordum. Bacaklarıma çok yakın bir mesafede olduğu için beyaz kürkünün üzerindeki parlak siyah şeritleri seçebilmiştim. Çok güzel görünüyor ve bende dokunma isteği uyandırıyordu.

"Neler olduğunu zaten çözmüşsün."

Sertçe yutkundum.

"Doğru mu?" diye sordum. Gerçekten düşüncelerimi duyuyor muydu yoksa tahmin mi ediyordu, aklımdan geçen her şeyi biliyor olsa muhtemelen şu an boğazıma saldırmış olurdu çünkü biraz sonra yapacağım şeyden memnun olacağını düşünmüyordum.

Gümüş rengi gözlerinin içinde siyah hareleri oynadı. Onunla göz göze gelmek yaşadığım her şey daha gerçek ve daha anlamlı kılmıştı.

"Kolyemi benden çalan Ateş Lordu'ydu," dedim tereddütle. "Ama

tanrıçalar onun peşine düşmemi istemiyor." Bu diyara geldiğimden beri en çok beni ürküten o olmuştu. Her düştüğümde başımı kaldırınca onu görmüştüm. Ve en son beni o suyun içine soktuğunda, parmaklarını izimde dolaştırdığında hissetmiştim, insanlığımın son gününde, o ara sokakta beni kapana kıstırıp izimi silerken de aynı metal yüzükleri hissetmiştim.

"Tanrıçalar seni yakalamış," dedi.

Bulmuş değil, yakalamış.

"Anlamadım."

"Kime güveneceğini bilmek istiyorsun."

Omuzlarımı hareket ettirerek sağduyumu kazanmaya çalıştım. Tüm kaslarım gerilmiş ama yavaş yavaş da düzeliyordu.

"Kime güvenemeyeceğimi de olur." Yutkundum. "İşime yarayacak herhangi bir şey."

"Kimseye güvenemezsin."

"Gerçekten mi!" diye kontrolsüz bir çığlık attım. Tırnaklarımı avuçlarımın içine bastırarak derin bir nefes aldıktan sonra, "Burada herkesin tek söylediği şey bu ve ben canımı orman ruhundan da bu cevabı almak için tehlikeye atmadım," dedim.

"Dikkatli ol su vârisi."

"Asıl sen dikkatli ol!" diye atak yaptım. "Bu orman, bu mağaralar, ağaçlar, hayvanlar hepsi benim adımı söylüyor. Ama çiçekler onlara dokunduğumda soluyor. Her gece uykumdan bir şarkıyla uyanıyorum ama hiçbir şeyle karşılaşıyorum. Benden kurtulmak istiyorlar ama beni öldürmüyorlar. Neler döndüğünü söyle bana. Zorundasın. Kutsal ruhlar yalan söyleyemez." Çenemi dikleştirdim.

"Dersini iyi çalışmışsın. Ateş Lordu kendi alamadığı cevaplar için seni kullanmayı iyi becermiş. Her zaman madrabaz biri olmuştu."

Başımı iki yana salladım. "Beni buraya Daren göndermedi."

"Yönlendirdi."

"Yine de cevabımı istiyorum."

"Lordların peşinde olduğu şey taht ve güç," dedi. Karşımda durmuş ay ışığının çarptığı ve daha ürkütücü hale getirdiği gözlerini üzerime

dikmişti. "Tanrıçaların peşinde olduğu şey intikam." Gözleri karanlığa, gökyüzüne ve bana döndü. "Sen hangisinin tarafında olacaksın?"

İyice sinirlenmiş ve yeniden kocaman bir hiçlikle karşı karşıya kalmıştım..

"Bana elle tutulur bir cevap vermeyeceksin öyle değil mi?"

"Bazen cevaplar sorduğun soruların içinde gizlidir."

"Öyleyse benim tarafımı öğrenmek ister misin?" diye sordum dişlerimin arasından. Kendimden emin adımlarla ona doğru yürümeye başladım. Avucumdaki kesik sızlamayı bırakmıştı ama her adımda yere damlayan kanımın sesini duyabiliyordum. Onun da duyduğundan, kokladığından ve gördüğünden emin oldum. Gümüş rengi gözleri açlıkla kan damlalarını izlerken burnunun dibine kadar sokuldum.

"Ben kendi tarafımdayım." Kanıma bulanmış bıçağı kaplanın boynuna doğru saplamam bir kalp atışı kadar sürdü. Ormanın içindeki kükreme dağlara çarptı, gökyüzünden sekti ve bir ışık huzmesiyle birlikte göğsüme çarptı.

İkimiz de yere devrildik.

Göğe doğru bakarak usulca gülümsedim. Buraya gelmemin nedeni cevapları aramak değildi. Naguelimi aramak için kaleye geldiğim ilk gece rüyamda gördüğüm gümüş rengi gözlerdi. Daren'e saldırdığında onun kim olduğunu artık biliyordum. Kitaplara göre kadim ruhlar hizmetkâr ya da tamamlayıcı olmazlardı, bu akıl işi değildi, onlara tuzak kurulmaz, yakalanmazlardı. Ama artık biliyordum. Ruhumda neyin eksik olduğunu, neyin bana rehberlik etmesi gerektiğini. Bilgelik ve güç. Beni ormana sürmek istiyorlardı, oraya girersem oranın hâkimi olacağımı henüz bilmiyorlardı. Şimdi hem ormana hem ruhuna hem de naguelime sahiptim.

Kalbim normal insan bedeninin kaldıramayacağı bir hızda çarpıyordu. Fena halde çuvallamıştım. Yaptığım şey muhtemelen akıl sınırlarını zorluyordu.

İlk uyanan olduğum için şanslı mıydım yoksa bir katil mi emin değildim. Boynundan akan kan durmuştu. Ama beyaz kaplan neredeyse cansız görünen bir şekilde öylece yatıyordu, bense başında durmuş ürkek bir şekilde bekliyordum.

Yani, en azından ürkmem gerektiğini biliyordum.

Siktir...

Orman ruhunu öldürmüş müydüm?

Dizlerimin titremesi ve başımın dönmesi dindiğinde yavaşça doğrulup kaplanın etrafında kedi gibi dönmeye başladım. İçgüdüsel olarak. Bu iyiye işaretti çünkü bedenimin ve ruhumun derinliklerinde o bağı hissediyordum. Zayıf da olsa oradaydı ve benimleydi.

Kendimi dingin ve zafer kazanmış gibi hissediyordum ama deli zihnimin beni yanıltıp yanıltmadığını öğrenmek için kaplanın uyanması gerekiyordu. Zaman şimdiden oldukça hızlı akmıştı, şafak sökmek üzereydi.

Sarp ağaçlıkların arasına dalıp ıslak yapraklardan birkaç tane kopardım ve kana bulanmış kürkün üzerine kim bilir kaçıncı kez yapakları bastırdım. Her defasında, işe yarayacağını umarak elimi de üzerine basılı tutuyordum.

İyi haber, kan akışı duralı saatler oluyordu ama nefes alıp almadığını anlayamıyor ve ona dokunmaya cesaret edemiyordum.

O büyük ışık huzmesinden sonra sadece birkaç saniyeliğine yağmur yağmış ve beni uyandıran o damlalar olmuştu. Başka birilerinin daha buna şahit olup olmadığını bilmiyordum ama Lala'nın söylediklerinden, bu coğrafyaya uzun... çok uzun zamandır yağmur yağmadığını hatırlıyordum. Bir şeyleri tetiklediğimden böylece emin oldum.

Kaplan yerimden sıçramama neden olan bir kükremeyle uyandığında derin bir nefes verdim. Hafifçe boynunu oynattığında elimi çekip birkaç adım geriye çekilip ani bir refleksle belimdeki bıçaklardan birine davrandım.

"Buna nasıl cesaret edersin!" diye soludu. Sesi artık dağların arasından gelmiyordu, sesi resmen dağları yıkıp bir heyelanla geliyordu. Yaptığım şeyin arkasında duracaktım. En azından kalkıp doğrulamıyor olması şimdilik lehime duruyordu.

"Cesaret denemezdi," diye karşılık verdim ses tonumu yumuşak tutmaya özen göstererek. Ellerimin titremesini durdurmaya çalışıyordum ve aynı zamanda fark etmemesini umuyordum.

"Nasıl?" diye sordu ayağa kalkmak için kendini zorlayarak ama

kürkü yerde sallanıp durdu. Henüz gücünü toplayamamıştı. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Özür dilerim ama neden bahsettiğini bilmiyorum," dedim. En azından dürüst bir insan olmalıydım.

"Bıçaklar beni yaralayamaz," dedi dehşet dolu bir sesle. Sesinde karanlık bir orman uğulduyordu. "Ve kadim ruhlar naguel olamaz."

Heyecan içinde yutkundum. "Yani gerçekten başardım mı?" diye sordum deli gibi. "Naguelim oldun mu?"

Yüksek sesle hırladı.

"Neden biraz sakin olmuyoruz?" Gülümsemeye çalıştım ama daha çok dudaklarımı zorla ayırmışlar da dişlerime bakmaya çalışıyorlarmış gibi oldu.

"Kadim ruhlar hizmetkâr olmaz!"

Gözlerimi devirip ayağa kalktım. Onun ise gözkapakları oldukça ağırlaşmış görünüyordu.

"Öncelikle, şunu bilmelisin ki zaten bu durumu kimseye söylemek gibi bir niyetim yok." Bir metrekare içinde volta atmaya başladım. "En azından doğru zaman gelene kadar." Sonra eğilip gözlerinin hizasına geldim. "Ayrıca rahatlasana, seni bir kafese kapatmak ya da evcil hayvanım gibi tasma takıp yanımda dolaştırmak gibi bir derdim de yok."

Kaşlarımı çatmıştım, ne sanıyordu beni.

"Neyi amaçlıyorsun o zaman su vârisi?"

Bu sefer gerçek bir gülümseme yüzümde belirdi.

"Seçimlerimi yapabilmeyi!" diye cırladım. "Sürekli bana ne yapmam ya da ne yapmamam gerektiğini söylüyorlar. Bundan nefret ederim. İrade özgürlüğüm bana aittir."

"Ama sen başka bir canlının iradesini sorgulama gereği duymuyor musun?"

Boynumu yana eğip ona baktım. "Hadi ama," dedim gözlerimi kısıp. "Aklımdan geçen her şeyi okuyabiliyordun, bunu yapacağımı da duymuş olmalısın."

"Aklından geçenleri okuyamam, arzularının şiddetini solurum. Bu yaptığının bir örneği dahi yok, işe yaramaması gerekiyordu."

Bakışlarımı yerden kaldırıp gülümsedim. "Yani oldu mu?"

Yeniden kalkmayı denediğinde bu defa başardı. Üzerindeki yapraklar yere döküldü.

"Sen benimsin, ben de senin."

Ve ışık huzmesi bu defa ikimizin de ortasında kutlama gibi cereyan etti. Ben de doğrulup ona doğru başımı eğip kaldırdım, Ariana bu selamlamayı neyse ki hepimize öğretmişti.

"Ben seninim, sen de benim."

Gökyüzü ve orman ikimizi de mühürledi. Bunu hem zihnimde hem fiziksel olarak bedenimde bir havayı solur gibi hissettim. Önce büyük bir güç dalgası çarptı, sonra korkunç bir bağ. Öyle kuvvetliydi ki beni bu dünya üzerinde tutan şey yerçekimi değil de onunla aramdaki bu kudretli güçtü artık. Onunla birlikte görüyordum, orman daha geniş ve daha canlıydı. Onunla birlikte duyuyordum, bir kemirgen ağaç kabuğunu arşınlıyordu. Onunla birlikte bastığı toprağın yumuşaklığını hissediyordum.

"Sen bana izini bıraktın," dedi gücünü toplamış bir şekilde. "Şimdi sıra bende."

Kaşlarımı çatarak ona bakarken darbe hiç beklemediğim kadar ani geldi. Sağ bacağımın üst kısmına beni bile acıdan çığlık attıracak şekilde pençesini geçirdi.

"Tanrım!" diye bağırdım dizlerimin üzerine çökerken. Ayzer'in ya da diğerlerinin buna maruz kaldığını sanmıyordum. En azından böyle bir şey duymamış ya da şahit olmamıştım.

"Ve su vârisi," diye ekledi. "Beni gizlemek istiyorsan saçının çaresine bakman gerekiyor."

Sonra dönüp gitti. Ormanın içinde kayboluşunu, ardından bakarak seyrettim. Yaralı bir bacak ve aklımda onlarca soru işaretiyle.

Daren ondan bir pençe yediğinde güçlerini kaybetmişti ve mağarada suya girmemiz gerekmişti ama benim bacağımdaki yara kendini sürreal bir ize bıraktı. Önce derimi kanattı ama sonra onun beyaz derisinin üzerindeki parlak siyah şeritler gibi üç tane tırnak izi belirdi ve acı saydam bir şekilde yok oldu.

Kaşlarımı kaldırdım. "Güzel," dedim ve ilerlemeye başladım. Güneş ormanın üzerine doru doğmaya başladığında kendimi çok daha iyi hissediyordum. Yine paçalarıma kadar çamura bulanmış ve elbiselerim paramparça olmuş olsa da nihayetinde hayatta kalmayı başarmıştım.

Hem hayatta hem de onlardan bir adım öndeydim.

"Bu da bir şeydir," diye kendi kendime hiçliğe doğru seslendim.

Ve beklenmedik bir şey oldu. Henüz bacağımda şekillenen izin eseri mi yoksa orman ruhuyla eşleşmemin etkisi miydi emin değildim ama ben yürüdükçe yapraklar geriye çekildi, ağaçların dalları göğe yükseldi ve hayvanlar ilerlemem için önümde diz çöküp yolumdan çekildi. Yüzümde bir gülümsemeyle bu diyarla aramda kocaman bir sırla ormandan çıktım.

Kaleye döndüğümde güneşin ilk ışıklarının sessizliği hâkimdi. Etrafta ve görünürde hiçbir hareketlilik yoktu. Sina'nın beni ne zaman almaya geleceğini bilmediğim için istemesem de Ayzer'le kaldığımız odaya çıktım.

Ne merdivenlerde ne de koridorda hiç kimseyle karşılaşmamıştım. Odada da beni aynı hiçlik karşıladı. Yataklar bozulmamış belli ki toprak vârisi olan en yakın arkadaşım dün gece buraya hiç uğramamıştı. Belki de bu bizim kendi yol ayrımlarımızda ilk dağılışımızdı.

Kendimi banyoya attım, ilk önce aynaya baktım ve orman ruhunun söylediği gibi saçımın sağ tarafında, bir tutam tıpkı onun kürkü gibi bir beyazlıkla karşılaştım. Parmaklarım o beyaz tutamın üzerinde dolaştı. Bunu gizlemenin bir yolunu bulmalıydım. Suyun altında kontrol edilemez bir mutluluk hissiyle belki de bir saat boyunca sabunlandım. Parmaklarım buruşmaya başladığında bir bornoza sarınıp kendimi yatağın üzerinde dinlendirici bir uykuya bırakmıştım.

Hava Krallığı muhafızı Kasır beni almaya geldiğinde yanıma alacak hiçbir şeyim yoktu. Uyandıktan sonra odada yine yalnızdım, kalenin içinde biraz dolaşsam da herkesin çoktan burayı terk ettiğini fark etmek içimi taze bir kederle doldurmuştu. Ayzer'le birbirimize veda edememiştik. Ayzer muhtemelen Eris'ten benim Sadakatsizlerin yanına değil Hava Sarayı'na gönderileceğimi öğrenmiş olmalıydı, odaya gelip beni

aradıysa da bulmamış olmalıydı. Kendimi buna inandırarak yürüyüş pantolonlarından birini giyinip üzerime bir gömlek geçirdim ve Kasır'ın eşliğinde, bir atın üzerinde giderken son kez dönüp birçok şeyin başlangıcı ve bitişi olan bu kara kaleye baktım.

Sina'nın çalışma odasına götürüldüm doğrudan. Bu tanıdık his o ilk geldiğim günden daha farklı yakaladı beni. O zaman neler olduğunu anlamayan bir yabancıydım ama artık bu mobilyalar, koridorlar, eşyalar, saraylar ve birlikte oturduğum lordlar tanıdıklarını düşündükleri su vârisine tamamen yabancıydı.

"Dün gecen nasıl geçti?" diye sordu Sina Alfinlerden biri ikimize de çay servisi yaparken.

"Oldukça verimli," dedim bir yudum içerek. Bu şekilde, keyifle bir şeyler yiyip içmeyi özlemiştim ve insan diyarında yediğim en lezzetli şey bile buradaki yemeklerle kıyaslandığında çürükmüş gibi hissettiriyordu. Her şeyin damağımda bıraktığı çok başka hisler vardı.

"Orman ruhunu buldun mu?" diye sordu.

Başımı sallayarak onayladım.

"Cevaplarını aldın mı?"

"Pek geveze biri olduğu söylenmez."

Sina kaşlarını kaldırıp bana kinayeli bir gülümsemeyle cevap verdi. Bugün her zamanki gibi şık ve özenli görünüyordu ama daha da ötesi dost canlısı gözlerle bakıyordu.

"Güven problemin var..."

Dirseklerimi masaya yaslayıp öne doğru eğildim. "Hangimizin yok ki?"

Kulağa çok hoş gelen ve bir daha mutlaka duymak isteyeceğiniz şekilde kıkırdadı.

"Bak," dedi sevecen bir şekilde. "Bana yardım edersen minnettar kalırım ama sadece Elemental'e ayak uydurmak ve yaşamak istersen de sarayımda daima bir yerin olacak."

Bu kibar ve anlayışlı hali karşısında istemsizce gülümsedim.

"Aslında," dedim. "Senin bana yardımcı olabileceğini umuyorum."

"Ne istersen," dedi hemen.

Başımı yana doğru yatırdım, önümdeki su dolu metal bardağı daha yakınıma çektim ve gözlerimle Hava Lordu'na odaklandım.

Parmaklarımı metalin soğukluğuyla harmanlanmış suyun içine soktum, çıkardım ve parmaklarımla bardağın etrafında dairesel hareketler çizdim. Su damlalar halinde parmağıma eşlik edip hava akımıyla birlikte dans etti.

Sina'yı beklenmedik bir öksürük krizi tuttu. Birden ayağa kalktı. Gri dumanlı gözleri bir bana bir parmağımın ucunda raks eden suya bakıyordu.

Gülümsedim.

"Bu-" dedi. "Bu nasıl?"

Sevimi bir şekilde omuz silktim.

"Nova bu harika!" Ellerini dudaklarına bastırdı. Gerçek anlamda şok olmuş görünüyordu. "Ama nasıl mümkün olur?"

Derin bir nefes aldım ve sandalyemde geriye yaslandım.

"Anlaşılan o ki ben tamamen sadığım ve anlaşılan o ki Amon bunu istemiyor." Eh, mantık çerçevesinde değerlendirdiğimiz zaman bu da Sina ve beni istesek de istemesek de güvensek de güvenmesek de müttefik yapıyordu.

"Kesinlikle istemezdi," diyerek beni onayladı. "Nova bunu öğrenmemeleri gerekiyor."

Başımla onayladım yeniden.

"O yüzden kimseye söylememem iyi olmuş."

Birkaç hızlı adımda yanıma gelip bir kolunu sandalyenin arkasına yaslayarak önümde eğildi. Oturduğum yerde onunla sandalyenin arasında kalmıştım. Heyecanlı gözleri çok yakınımdaydı ve sis kokan nefesi yüzüme çarpıyordu.

"Bunu sadece bana mı söyledin?"

Vay canına, bu kadar etkileneceğini bilmiyordum... Dudaklarımı birbirine bastırdım ve tekrar başımı salladım. Yavaş yavaş.

"Nova, ulu gökyüzü!" Gözlerini kapatıp birkaç saniyeliğine yere baktı. "Çok teşekkür ederim, bunun benim için anlamını bilemezsin. Yüz yıldır hasret kaldığım dostluğu yeniden bana sunduğun için..." Ayağa kalkarken ellerimden tutup beni de kaldırdı. Ellerimi nazikçe

dudaklarına götürüp yumuşak bir şekilde öptü. "Bana güvendiğin için teşekkür ederim."

"Ben teşekkür ederim," dedim içtenlikle. "Risklerin farkında olmana rağmen beni sarayına aldın. Bir bakıma onları karşına aldığını biliyorum."

Başını iki yana salladı, gülümserken gözlerinin kenarında bir coğrafyanın en güzide çizgileri belirdi. "Tüm bunlara değer," dedi.

Ellerimi kendime çekip yeniden sandalyeye oturdum.

"Dün odama gittiğimde Ayzer orada değildi."

"Arkadaşını gece Toprak Krallığı'na götürdüler."

"Yaa..." dedim içeceğimden bir yudum alıp. "Beni beklememiş."

"Seçim şansı olduğunu sanmıyorum."

"Hepimizin seçim şansı var," dedim. "Her zaman vardır."

"Bundan sonra ne yapmak istersin?" Konuyu değiştirmek istemesine şaşırmadım. Bana söyleyebileceği pek fazla bir şey yoktu. Öte yandan Ayzer onun toprakları için büyük bir şanstı.

"Bana bu şeyi nasıl kullanacağımı öğretirseniz mükemmel olur."

Sina yeniden parmaklarıma ve su bardağına baktı. Hayran olmuş ve etkilenmiş görünüyordu. Onca zaman dışlanıp çürük muamelesi görünce bu bakışlar ister istemez ruhumu pohpohluyordu. Dün gece orman ruhundan ayrıldıktan sonra kaleye döndüğümde küvette tanışmıştım suyun dansıyla. Parmaklarımı hareket ettirdiğimde benimle birlikte hareket etmişti ve ben dakikalarca sadece bu hükme bakmıştım. İnanmak güçtü ama büyükbabam bakmayı bildiğin zaman sihri görebileceğimi söyleyerek büyütmüştü beni. Şimdi sihir parmak uçlarımdaydı.

"Zevkle," dedi. "İşin özü onlara nasıl şekil vereceğini bilmekten geçer. Toprağa şekil verir gibi gücü çeker ve yönlendirirsin." Ellerini çamurdan bir çömlek yapıyormuş gibi hareket ettirdiğinde Ayzer'in bir avuç toprakla yaptıkları aklıma gelmişti. Çamurla oynuyor gibi avucunun içinde ona şekil veriyor ve toprak da onu dinliyordu. "Havayı sıkmadan, hissederek yönlendirmen gerekir, bir rüzgârın yönünü değiştirir gibi." Bu defa ellerini boşlukta görünmez bir sinekkuşunu yakalar gibi hareket ettirmeye başladı, gücü olduğu için odanın içinde hafif bir rüzgâr esip saçlarımı uçurdu. İstemsizce gülümsedim.

"Ateşi hissetmelisin." Yüzü aniden soldu, bu defa ellerini birbirine sürtmeye başladı. "Teninde sıcaklığını hissedip bir kıvılcım çıkarır gibi onu yönlendirirsin." Derin bir nefes alıp bana bakarak gülümsedi. "Su ise bir ip gibi hareket eder. İnce ve hassastır ama her şekli alır ve bir düğüm gibi insanın aklını kilitleyebilir." İki elinin de orta ve başparmağını birbirine yapıştırıp bir ipi iki ucundan tutuyormuş gibi hareket ettirdi, birbirine bağlıyor, etrafından dolaştırıp çözüyordu adeta. "Tüm mesele zihninden şekil verip hareketlerinle yön vermekte. Kütüphaneden senin için birkaç kitap hazırlatırım."

Tıpkı bir ip gibi. Seni boğabilir, bağlayabilir, kördüğüm atabilir ama aslında ne kadar da zararsız görünür. Bu ürkütücü bir güzellikti.

"Bunun üzerinde çalışacağım." Başımı teşekkür ederek salladım.

"Belki daha sonra kolyene seslenmeye çalışırız."

Yan gözle ona baktım. "O ne demek?"

"Güçlerin kendini belli ettiğine göre Elemental seni kabul ediyor olmalı. Alfin olarak en azından. Bu da sana ait olan şeylere seslenebileceğin anlamına gelir. Kolye, naguelin, eğer kurumamış olsaydı toprakların..." Gölgeli bir hüzün yüzünü süsledi.

"Alfin olarak mı?" diye sordum. "Ama ben bir vârisim."

Sina buruk bir şekilde gülümsedi.

"Üzgünüm," dedi ve gerçekten öyle görünüyordu. "Vâris olabilmen için sigilin belli olması gerekiyor. Elemental bir nedenden sana onu vermiyor olmalı."

"Ama daha önce tılsımlandığımı söylemiştin..."

Ateş Lordu'ndan en kısa zamanda bunun hesabını sormam gerekiyordu. Hem kolyemi akmış hem de beni tılsımlamıştı . Yine de bu bilgiyi şimdilik kendime saklıyordum. "Elemental istese o tılsımı kaldırır ama seni kabul etmediği ortada. Ve bunun nedenini ben de çok merak ediyorum."

Düşünceli bir şekilde başımla onayladım onu ama aklımda tamamen başka şeyler vardı.

Seni zeki, ukala, piç kurusu.

Fincanın yanında duran mendili halkasından çıkarıp nezaketen ağzımı sildim.

"İzninle," diye müsaade istedim. "Pek iyi uyumadım, biraz dinlensem çok iyi olacak." Yorgun görünmeye çalışmama gerek yoktu zaten öyleydim ama bunun bir bahane olduğu aşikârdı.

Benimle birlikte ayağa kalktı.

"Elbette," dedi. "Sana eşlik etmemi ister misin?"

"Gerek yok," dedim çabucak. "Kendimi evimde hissetmeliyim."

Bahar gibi gülümsemesi bana biraz kendimi kötü hissettirse de buna zamanım yoktu. Deli kanım çok fena bir şekilde hesap sormak istiyordu.

Merdivenleri bir leydiye yakışmayacak şekilde tırmandım. Karşılaştığım cinler ve hizmetliler hiç de hoş olmayan bakışlarla beni hor görse de önemsemedim ve odamı bulup kapıyı ardımdan hızla kapattım. Daha önce buraya geldiyse pekâlâ şimdi de gelebilirdi.

Gömleğin kolunu bileğimden dirseğime kadar sıyırıp ukala dümbeleği lorduna bir sinyal göndermeye çalıştım. Beni hissettiğini de duyduğunu da hatta şu halimle eğlendiğini de hissedebiliyordum.

Odaklanıp defalarca denememe rağmen herhangi bir şey olmadı. Öfkeyle bileğimi rahat bırakıp, kendimi yatağa attım.

Orman ruhu tarafından ısırıldığında, beni o mağarada suya soktuğu için değildi, o güçlerini geçici bir süre kaybettiği için izim kendini göstermiş ve o güçlerine kavuştuğunda yeniden yok olmuştu. Beni de neden kendisiyle birlikte mağaraya sürüklediği şimdi açıktı, kimsenin beni görmeyeceğinden emin olmak istemişti. Güçlerini geri kazanıp izimi yeniden saklayabilmek için beni suyla kandırmıştı.

Göt herif.

Benimle ilk günden beri kimsenin anlamadığı ve herkesi kandırdığı çok kötü bir oyun oynamıştı.

Gözlerim öfkeyle parladı.

Hepsini, tüm dışlanmayı, yok sayılmayı, nefreti ve ezilmeyi onun yüzünden yaşamıştım.

Vârisliğimi elimden Ateş Lordu almıştı.

"Lala!" diye avaz avaz bağırırken odanın içinde bir o yana bir bu yana yürüyüp duruyordum. Kolumu iyice sıyırıp o aptal kuzgun lordu-

nun tenime bıraktığı izlerini ortaya serdim. Ona ulaşmanın ve bana yaptıklarının hesabını sormanın bir yolu olmalıydı.

Peri kızı odanın içinde belirdiğinde yüzündeki gülümseme yavaş yavaş soldu, iri mavi gözleri kazımak ister gibi tırmaladığım mührün üzerine düşmüştü.

"Ulu gökyüzü bizi korusun!" diye çınlamaya başladı. "Ve tanrıçalar gazabından sakınsın."

"Demek bunun ne olduğunu biliyorsun." Bu beni biraz rahatlatmıştı.

"Elbette biliyorum," dedi Lala. "Böyle bir sigili neyin karşılığında aldın?"

"Birisine bir iyilik yaptım o da bana borçlandı."

"Seni aptal kız sen de aklına bağlanmasına izin mi verdin?"

Yatağın üzerine oturup bacaklarımı kendime çektim, Lala tam karşıma konunca başımı eğerek minik bedenini takip etmeye koyuldum.

"O da ne demek?"

"Sigiller diyarla aranızda olduğu gibi iki kişi arasında da bağ kurarlar. Kadim zamanlarda Alfinler birine ulaşmak için kendi tılsımlarını oluştururlardı. Onu istediğin zaman çağırabilirsin hatta zihninde dolaşabilir ve ona mesajlar ulaştırabilirsin." İyice sokulup tenime yıldız gibi dağılan noktalara baktı. "Ulu gökyüzü! Neyse ki borçlanan sen değilsin yoksa o seni istediği zaman çağırır ve yapacağın hiçbir şey olmazdı aptal kız!"

Gözlerimi belerterek ona, "Ben bir vârisim!" diye heceledim.

Lala geri çekilirken yeniden sakinliği ele almaya karar verdim. Yüzüme dingin, sevimli olmasını umduğum biri gülücük yerleştirdim.

"Onu nasıl çağırırım?" diye sordum tatlı tatlı.

Lala başını iki yana salladı.

"Söyle bana, hı?" diye yeniden gülümsedim.

Yeniden başını iki yana salladı. Yatakta dizlerimin üzerinde emekler pozisyonda durup avıma yaklaşır gibi usul usul ona doğru ilerlemeye koyuldum.

"Söyle!" diye dişlerimin arasından tısladım.

"Nova, Ateş Lordu'nu buraya çağıramazsın!" Yukarıya doğru uçma-

ya başladı, ayağa kalkıp onu yakalamaya çalışırken yatağın tüllerinden birini devirdim ve son anda altında kalmaktan kurtuldu.

"Zorundayım!" dedim. "İntikamımı almama engel olamazsın küçük, sinsi, peri bozuntusu!"

"Yakala da görelim o zaman."

Aşağıdan eğilip aldığım kaz tüyü bir yastığı ona doğru fırlattım ama sağa doğru yaptığı manevrayla kurtuldu.

"Minicik bir şeysin bak elimde kalacaksın!"

"Sakın!" Kızgınlıkla gerildi. "Beni!" Omuzlarını yukarı doğru kaldırdı. "Hafife alma!" diye çığlık attı. O çığlık atınca duvardaki tüm çerçeveli tablolar sallanarak yerinden çıktı ve gürültüyle zemine çarptı.

Gülümsedim ve ona doğru bir yastık daha fırlattım.

"Sonunda burayı temizleyecek olan yine sensin ne de olsa..."

"Sen çok kötü kalpli bir leydisin."

Makyaj malzemelerinin çoğu da yeri boyladı.

"Sen de baş belası peri kırmasının tekisin."

Yatağın ucundaki abajuru onun olduğu tarafa doğru uçurdum ama bir parmak şıklatmasıyla bana doğu geri yolladı ve kafamı eğmesem ondan kurtulamayacaktım.

"Saygısız insan kızı!"

"İtaatsiz peri bozuntusu!"

Sonunda daha büyük oynamaya karar verdim. Yatak örtüsünü alıp ona doğru bir ağ gibi fırlattığımda kaçsa da yeterince hızlı mesafe kat edememiş ve saten nevresimin altında kalmıştı. Yataktan aşağı zıplayıp o henüz çıkamadan iki yanından da bastırdım. Örtünün altında uçmaya çalışan bir tenis topu kadar yumak görmek beni güldürmüştü.

Sonunda örtünün bir kısmını dizlerimle tutup, bir kısmına sol elimi bastırdım ve kalan boşluktan sağ elimi sokup onu bacaklarından yakaladım.

Dışarıya çıkardığımda koşmaktan ve havasızlıktan nefes nefese kalmıştı.

"İşleri bu kadar zorlaştırmana gerek var mıydı cidden?" diye sordum dudaklarımı büzüp yapmacık bir şekilde.

"Delisin sen!"

"Öyleyim..." Gülümsedim ve artık bu delilik imasından hoşlanmaya başladığımı fark ettim.

"Sadece bana emretmen yeterli, biliyorsun, niye bu kadar ortalığı yıktın ki..." Etrafa bakarken gözlerinden bir keder geçti.

"O zaman ne eğlencesi kalırdı?" dedim. "Hem bir parmak şıklatmana bakacak, mızmızlanma da söyle şimdi."

Koca mavi gözleriyle ters ters bana baktı. Avucumun içinde tutuyordum yumruğumdan sadece biraz büyüktü. Bacakları tamamen elimin içinde kalsa da çok sıkmamıştım, istese kaçabilirdi. Asla ona zarar vermezdim ama enerjimi atmak için güzel bir seçenekti.

"Ateş Lordu'nu çağırmak istiyorsan sigile biraz ateş tutman gerekiyor, bu kadar." Kollarını göğsünde birleştirdi. Bana değil duvara bakıyordu.

"Sonra hemen gelecek mi?"

"Hem de ne yapıyor olursa olsun."

"Ah, bunu çok sevdim," dedim dilimi şaklatarak. "Şimdi senin gitme vaktin."

"Odayı bu halde bırakamam."

"Sonra dedim," diyerek ters ters baktım ve hâlâ elimin içindeyken onu kapının dışına bırakıp yeniden üzerine kilitledim. Bu kilitlerin tılsımlı olduğunu söylemişti Sina, yani aptal büyüleriyle giremeyeceklerdi.

Saçlarımı üstünkörü düzelttikten sonra devrilmeyen şamdanlardan hâlâ yanan birini aldım. Bunu tam olarak nasıl yapmam gerektiğini bilmiyordum o yüzden bileğimi hafifçe yanan mum alevinin üzerine doğru tuttum. Birkaç saniyeliğine hiçbir şey olmadı ama sonra alev birden büyüdü, bileğime dokundu ve geri sıçradı.

Ve sonra o karga kahkahaları odanın içine doldu.

"Çözebilmen için kaç gün geçmesi gerekiyor merak ediyordum su vârisi." Komodinime yaslanmış elinde saç fırçamı tutuyordu. Ben yumruklarımı sıkmış bağırmak üzereyken, "Bu arada bunu bende unutmuşsun," dedi. "Aslında bir hediyeydi ve lordların hediyeleri kutsaldır, ona sahip çıksan iyi edersin." Parmaklarını boşlukta bir kez oynattı ve masanın üzerinde bir ayna belirdi.

Mağaranın içinde izime bakmam için bana verdiği aynaydı.

"Seni pislik!" dedim. "Hâlâ benimle alay mı ediyorsun. İzimi bana geri ver!"

Yavaş, çok yavaşça aynayı kenara doğru itip masanın üzerine yaslandı. Onunla birlikte karanlık ve gölgeler ve sessizlik de hareket ediyordu sanki.

Kaşlarını çattı ve hiç de alaycı olmayan bir ifadeyle, "Bunu nasıl ispatlamayı düşünüyorsun?" diye sordu.

Nefesim kesilmişti. Bunu hiç düşünmemiştim.

"Toprak Kralı'nın oğlu, Elemental'in en güçlü efendisi, Ateş Lordu'nun sözüne karşılık deli krallığından Nova'nın sözü?"

Sertçe yutkundum. Saç diplerim terlemeye, nabzım hızlanmaya başlamıştı. Bununla nasıl başa çıkabileceğimi bilmiyordum. Bu gerçeği nasıl ortaya çıkarabileceğimi de bilmiyordum. Gözlerine bakarken çaresizdim. Biraz önce bileğime çarpan alevin tüm ruhumu yaktığını hissettim.

"Neden yaptın?" diye sordum. "En azından bana bu dürüstlüğü borçlusun."

Başını ağır aksak salladı.

"Söylesem bana inanır mıydın yoksa koşarak Sina'dan yardım mı isterdin?"

"Ben kimseden yardım isteyecek türde biri değilim, kayıtlarına böyle geçse iyi olur." Onun ya da bir başkasının karşısında elimde olan koca bir hiçe rağmen dik durmaya devam edeceğimden emin olmak istiyordum.

"O halde burada ne işin var Nova?" diye sordu küçümseyici bir şekilde etrafta gözlerini gezdirerek. "Hem söylesene, bu odanın hali ne?"

"Seni ilgilendirmez," dedim çabucak. "Her ikisi de."

Derin bir nefes aldı. Daha çok sabır dileniyormuş gibiydi. Üzerinde salaş beyaz dökümlü gömleklerinden biri vardı. Her zaman giydiklerinden siyah, deri pantolon ve çizmeler. Bir lorda benzemiyordu bile. Her zaman gösterişten uzak bir haldeydi.

"Sana şu kadarını açıklayabilirim," dedi. "Elemental'de kaderlerimiz gökyüzü tarafından yazılır. Herkesin kendi yolu ve yokuşları vardır ama seni temin ederim ki burası o yollara çıkan bir saray değil."

"Ah," dedim lafını bölerek. "Ateş Krallığı'nda benim için bir ahır hazırlattığına eminim."

"Henüz değil," dedi. "Ama bir gün."

"Cesedimi taşıyacağına emin olabilirsin," diye meydan okudum.

Yeniden derin bir nefes aldı. Yavaşça doğrulup bana doğru yürümeye başladı. O yürürken bir orman hareket ediyor, dağlar yer değiştiriyormuş gibi hissediyordum ve bu garipti.

"Kendi yolunu bulursan su vârisi, cevaplarını alırsın." Tam burnumun dibine kadar girdi. Yeniden kül ve orman kokusu etrafımı sardı. Rahatladım ve gözlerimi kapatmak istedim. Üzerimde sakinleştirici ama gizemli bir ağırlığı vardı.

"Şimdi gitsem iyi olur." Bir şeyler söylemek ve sormak istiyordum ama yapamadım.

"Üzerimde yine bir tılsım mı uyguluyorsun?" diye sordum. Kendi içimde debeleniyordum.

"Sandığın gibi bir tılsım değil," dedi. "Senden mağarada suyun içine girmen için yaptığımın dışında iradeni asla elinden almadım ve almam da. Ama bana kalırsa saçındaki beyazlığı saklamak, dizindeki bir mührü saklamaktan daha zor olurdu." Ellerini arkasında kenetleyip kulağıma doğru konuştu. Aynaya doğru koşup, örerek saçlarımın altına gizlediğim beyaz tutama baktım. Yok olmuştu. Benimle oyun mu oynuyordu, dalga mı geçiyordu yoksa yardım mı ediyordu... Anlayamıyordum. Ama benim için tehlikeli olduğu ortadaydı.

"Ne oldu?" diye fısıldadım.

"Gizledim." Rahat ifadesi ve gülümsemesi beni bunaltıyordu.

"Benden ne istiyorsun Ateş Lordu?"

"Bu senin yolun Nova." Duygusuz gözlerinden bir şey kestirmek güçtü. "Ya da yok oluşun. Ayağa kalkmadan yattığın sürece sığ bir suda da boğulacağını unutma."

"Aptal bilmecelerini istemiyorum. Bana yardım ediyormuş gibi davranıyorsun ama benden her şeyi esirgiyorsun. Neye benzediğimi bile bilmiyorum!" Sözlerim karşısında yüzü gölgelendi, gözlerine bilinmez bir öfke yansıdı ama umursamadım. "Görmek istiyorum," diye mırıl-

dandım. Sesim zayıf ve fısıltı halinde çıkmıştı. "Tüm izlerimi görmek istiyorum. Lütfen."

Kararsız bakışları üzerimde dolandı. Pek istekli görünmüyordu ama yüzümde ya da bakışlarımda gördüğü bir şey onu durdurdu. Çenesiyle aynanın karşısını işaret etti. Suyun üzerinde hareket eder gibi ilerledim ve aynanın karşısına dikildim. Gözlerim aynadaki yansımasını buldu. Başıyla onaylayınca kendi aksime döndüm.

Ve büyülendim.

Kalp atışlarım hızlandı ama bu defa mutluluktan. Hissettiğim o tedirginlik toz olup rüzgâra karıştı. Ilık bir esinti tenimi okşadı ve orman ruhumda kükredi.

Saçımın ön kısmında sadece bir tutam beyazlık vardı. Parmaklarım üzerinde dolaştırdım. Yumuşak ve ipeksiydi, temasımda parıltılar etrafımda uçuştu. Yavaşça alnımdan şakaklarıma doğru parmaklarımı kaydırdım ve bir kere şahit olabildiğim o parlak mavi çember, krallığın izi yeniden yüzümde belirdi.

Dokundukça parladı.

Parladıkça kirpiklerim ıslandı.

"Bacağına da bakmak isteyebilirsin," diye mırıldandı Daren. Hemen arkamda olduğunu, omzumun üstünden baktığını o an fark ettim.

Elbisemin eteğini yukarıya doğru kaldırdım, parmaklarımın arasında buruşan kumaş çok güzel bir sanat eserini örtüyordu. Kaplanın ilk pençesinden eser kalmamıştı. Sarmaşıkların, okyanusun, şelalenin, güneşin ve yıldızların, mavinin ve yeşim renginin harmanlandığı bir dövmeye dönüşmüştü.

"Alınma," dedim bileğimdeki ize bakış atarak. "Ama bu sahip olduğum en güzel mühür gibi görünüyor."

Daren samimi bir şekilde gülümsedi.

"Aslında bir tane daha var..."

Anlamayarak ona baktım.

"İzin verir misin?" diye sordu.

Pek de emin olmadan başımı salladım.

Sol tarafıma geçip elbisenin uzun kolunu yapabildiği kadar yukarıya

sıvadı. Her dokunuşunda tenime değer parmakları küçük birer alev topuydu. Ürperdim ama kalp atışlarımı dizginlemeyi başardım.

Dirseğimin hemen üzerinde bir kolumu çevreleyen siyah bir halka vardı. Üzerinde yıldızlar ve gezegenler, alevler ve taçlar, anahtarlar ve fısıltılar vardı. Mavi bir inci ve deniz kabukları vardı.

"Bu da ne?" diye sordum parmağımı pürüzlü güzelliğin üzerinde dolaştırarak.

"Bu benim sana ilk armağanım," dedi. "Okuldaki minik sırrımız."

Ve ilk defa kendi ağzıyla itiraf etmişti. O gün Elemental'e ulaşana kadar kolumun ne kadar sızladığını ve ateşler içinde yandığımı hatırladıkça öfkelenmek ve onu yumruklamak istedim ama tamamen içgüdüsel bir şekilde sadece o izi okşayıp durdum.

"Sende de aynısından var mı?"

"Kısmen."

"Görebilir miyim?"

Tek kaşını kaldırıp manidar bir şekilde bana baktı.

"Sen benim bütün sırlarıma şahit oldun. Ödeşmek zorundayız."

Kıkır kıkır kıkırdadı.

"Belki başka zaman," dedi. Her ne kadar görmek istesem de ısrar etmeyecektim. Karşılık olarak gözlerini alamadığı kolumu kapatmakla yetinmiştim.

"Artık gitme zamanın geldi," dedim. Beni kışkırtıp durmasından gına gelmişti. Onu çağırdığım şamdanı alıp tam mumu üflemek üzereyken beni durdurdu.

Sorarcasına baktım.

"Bu kaba hareketin beni incitse de umarım peri masallarıyla aran iyidir, arada bir o aynaya bakıp kendi kendine deli deli 'kim elemental'in en güzeli' diye sormayı ihmal et-"

Mumu üfledim, gölgeler ve alevler ve sessizlik içinde yok oldu.

Aynaya baktım.

Onunla birlikte bütün izlerim de kocaman bir boşlukta kaybolmuştu.

12. BÖLÜM

Sunaklar ve Sunulanlar

Manzaranın büyüsü karşısında bazen içinde bulunduğum karmaşanın ötesine sızabiliyordum. Koca bir gökyüzünün altında ya da içinde, her şeyin başladığı ve bittiği o noktadaydık. Gökyüzüne baktığımda daha önce hiç şahit olmadığım bir manzara ve renk şelalesi bana göz kırpıyordu.

"Yemek için hazırlanman gerekiyor, Nova."

Yüzümdeki en yırtıcı gülümsemeyle omzumun üzerinden ona döndüm.

"Seni ne kadar da özlemişim," dedim.

Lala odanın içinde uçuşurken minik bedeninin yalpaladığı uzun ve çok güzel bir elbiseyi elinde taşıyordu. Ya da an azından deniyordu. Sabahın ilk ışıklarında gelmiş ve her saniyesinde söylenerek odadaki dağınıklığı toplamıştı, yardım etmeyi teklif etmiştim ama benden tek istediği banyo yapmamdı.

"Lordumu bekletmek istemezsin," dedi.

"Lordun beni sonsuza kadar beklemeye hazır görünüyor." Ateş Lordu kesinlikle bir meseleydi ama Hava Lordu da başka bir meseleydi. Nazik ama kesinlikle diplomatikti, bana sunduğu dostluğun altında bir çıkarının olmasını anlayabiliyordum ama nereye kadar uzanacağını kestiremiyordum.

Lala elbiseyi yatağın üzerine bırakıp oturduğum makyaj masasının yanına geldi.

"Saçlarını büyüyle uzatmamı ister misin?"

Aynadan ters ters ona baktım.

Hayal kırıklığıyla nefes verdi, omuzları inip kalkmıştı. "Daha fazla model seçeneğin olurdu."

"Moda şovunda olmadığım için şanslıyız o halde."

"Bu halde kimse seni şovuna çıkartmak istemez zaten..." Kısa saçlarımı fırçalamaya başladı. Ben aynadan hâlâ ona kötü kötü bakarken durumdan şikâyetçi görünmüyordu.

"Geri gelmene sevindim," dedi ama hâlâ işiyle ilgileniyordu.

"Benden bu kadar çabuk kurtulmana müsaade edeceğimi mi sanıyordun?"

"Aslında," dedi aynadan bana bakarak. "Kendini öldüreceğine emindik, cinler ve periler bu konu üzerine bahis oynamıştı."

Parmaklarım bir parfüm şişesinin etrafında dönerken saçlarımı savurdum ve geriye doğru sendelemesine neden oldum.

"Sizi işe yaramaz Alfin kırmaları, demek benim üzerime bahis oynuyorsunuz."

Lala kıkırdadı.

"Sen uzun zamandır Elemental'de olan en eğlenceli şeysin."

Gözlerimi devirdim ve sakinlikle, "Ve de en korkunç şey..." diye ekledim.

"Naguelini bulamadığın için üzgünüm,"

Gülümsedim. "Dert etme böyle şeyleri sen."

"Arkadaşının çok iyi olduğunu duyduk."

"Hı hı. Öyleydi."

"Bu sana kendini kötü hissettirmiş olmalı." Saçlarımı bir yandan örmeye başlamıştı. Genel olarak saçıma bir şey yapılmasından hoşlanmıyordum. Rahatlığı savunan biriydim.

"Burada kendimi iyi hissettiren pek de bir şey yok nasılsa."

"Sina Lordumun sana yardım teklif etmesi oldukça cömert bir hareket ama."

"Onu ne kadar zamandır tanıyorsun?" Elimdeki ve elime geçirebileceğim her türlü bilgiye ihtiyacım vardı. Zamanım daralıyor olmalıydı. En azından rüyalarım bana öyle hissettiriyordu.

"Çok uzun yıllardır," dedi harfleri uzata uzata.

"Sen hangi krallığa sadıksın peki?"

"Periler ve cinler ve kadim ruhlar sadece Elemental'e sadıktır."

"Peki saraydan saraya dolaşırken size niye güveniyorlar? Belki oradan oraya bilgi sızdırıyorsunuz?"

Lala gerilmişti. Elindeki saç tutamlarını bir saniyeliğine kaçırdı, bana bakmadan yeniden saçlara geri döndü.

"Tılsımlar ve elbette sadakat," dedi. "Bu tür şeyleri engeller ama elbette bir şekilde konuşulanlar var."

"Bana yardımcı olacak şeyler var mı?"

Bu sefer saç tutamlarını tamamen bıraktı. Etrafımda uçarak aynanın önüne kondu. Ne kadar minik olduğunu neredeyse unutuyordum. Boynumu eğip onunla aynı hizaya geldim.

"Başını belaya sokmak mı istiyorsun Nova?" diye cık cıklayıp söylendi. "Niye sadece sana sunulanları kabul etmiyorsun?"

Tekrardan arkama yaslanırken omuz silktim. "Bu kanımda yok,"

"Şey," dedi tereddütle "Şey doğru mu?" İşaretparmağını dudaklarına bastırmıştı. Bana doğru uçarak kulağımın dibinde fısıldadı. "Yağmur yağdığı?" Sonra pır pır kanatlarını hızla çarparak yeniden aynanın önüne geçti.

"Belki," dedim tek kaşımı kaldırıp. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Sina Lordumla muhafız konuşuyordu."

Bak sen. Sina bana bu ayrıntıdan nedense hiç bahsetmemişti... La-'a'ya baktım, hafifçe başını sallıyordu. Bunun bir uyarı ya da ikaz olduğunu düşündüm.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Dikkatli olmalısın." Yeniden saçlarımla ilgilenmeye başladı. "Artık daha çok dikkat etmelisin."

"Biliyorum," dedim. Gerilmiştim. Atacağım en ufak yanlış adımın nelere mal olabileceğini düşünmek bile istemedim.

Lala bana krem rengi, güpürlü, kabarık dökümlü bir elbise giydirmiş, yüzüme krema kadar temiz bir görünüme sahip makyaj yapmıştı. Bunlara gerek var mıydı bilmiyorum ama oldukça hoşuma gittiklerini itiraf etmeliydim.

Birlikte odadan çıkıp merdivenlerden inerken cinler hiç olmadığı kadar sessizdi.

Lala önden gitmiş sonra geri dönüp omzumun üzerinde duraksamıştı.

"Sen neden girerken biraz oyalanmıyorsun?" diye fısıldadı. Oldukça zor duymuştum. "Ben de mutfakta bir şeye ihtiyaçları var mı diye bakayım?"

Tepkisini anlamasam da söylediklerini onaylayarak merdivenleri daha ağır inmeye başladım ama ne yaparsam yapayım sonunda yemek odasının kemerli girişine ulaşmıştım. Kapılar yarım açıktı.

"Bunların ne anlama geldiğini biliyorsun, Sina," dedi biri. Tam emin olmasam da Hava Krallığı muhafızı Kasır olabileceğini düşündüm. "Onu bu çatı altında barındırman yanlış."

"Nova bize yardım edecek," diye sözünü kesti Sina. Gergin bir konuşma olduğunu ve geri dönüp odama gitmem gerektiğini anladım ama Lala oyalanmamı söylediği için orada duraksamıştım.

"Vâris değil, olsa bile beladan başka bir şey getirmeyecek."

"Vâris olmadığını biliyorum ama yine de-"

"Yine duygusal davranıyorsun. Ona bir şey borçlu değilsin."

Tamam, bu durum artık can sıkıcı bir hal almaya başlamıştı ve içimden bir ses aksini söylese de kapıları itip içeriye girdim. Haklılık payım vardı en azından.

Sina ve Kasır ayakta hararetli bir konuşmanın ortasındalardı. Beni görünce ikisi de gerildi.

"Kapıyı dinlemeye devam edersin sanıyordum." Kasır bana yapmacık bir reverans yaptı.

"Doğrudan sormayı tercih ettim."

"Nova..." Sina doğal nezaketiyle gülümserken hiç yapmacık görünmedi ki bu bana daha ürkütücü geliyordu, kimse gülümsemesinin sahte olduğunu gizlememeliydi. "Masaya otur da yemek yiyelim." Benim için sandalyelerden birini geriye doğru çekti.

Hareketini görmezden gelip, "Yiyelim," dedim. "Siz bana ne konuştuğunuzu anlattıktan sonra."

"Bu seni hiç ilgilendirmez, ayrıca bil diye söylüyorum biz insan de-

ğiliz yani odanın kapısını kapattığından beri seni duyuyoruz. Bir şey yakalamış falan değilsin."

"Sen benimle bu şekilde konuşamazsın," dedim Kasır'a kaşlarımı çatarak.

"Benden üstün değilsin."

Gözlerine dik dik baktım. "Ben bir vârisim."

"Yantran olmadığı sürece sen de en az bizler kadar bir hiçsin." Sina'ya döndü. "Bunun saçmalık olduğunu biliyorsunuz lordum," dedi. Ses tonu inanılmaz derecede rahatsız edici ve kinayeliydi. "Belki de deli krallıkla dostluk kurmanız sizi de delirtmeye başlamıştır."

Yine de onun önünde eğilerek saygıyla selam verdi, bana bir tokat atmadığı bir de yüzüme tükürmediği kalmıştı. Yemek odasından çıkıp gitti.

"Bu çok dramatikti," dedim eteklerimi toplayıp bir açıklama yapması için Sina'ya döndüğümde. Ama kapı yeniden açıldı ve içeriye muhafızlardan biri girdi.

"Lordum," diye selam verdi. "Acil olduğu söylendi."

Sina el hareketiyle zarfı isterken ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim.

Kırmızı bir kurdeleyle bağlanmış o eski parşömenlerden biriydi ama Sina açtığında etrafa miskli, tatlı bir koku yayıldı. Burnumu tıkama isteğimi bastırmam gerekmişti. Benim için fazla ağır ve oldukça tanıdık bir kokuydu. Kokuya kâğıt açıldıkça yükselen bir melodi eşlik etti. Gözlerimi kıstım ve bekledim.

"Üzgünüm," dedi Sina kâğıdı okuyup ayağa kalktığında. "Gitmem gereken acil bir görüşme çıktı. Lütfen sen devam et."

"Şu an mı?"

"Bunu sonra konuşacağız, Nova. Seni temin ediyorum." Gri gözleri sisle kaplanmıştı. Odadan çıkmadan önce ona, "Ayzer'e selamlarımı ilet," dedim. "Keman dersini birlikte almıştık. Onun ezgisini nerede duysam tanırım." Ve kokusunu da. Kafasında ne planlıyordu bilmiyordum ama beni kandıramayacağını anlasa iyi olurdu. Tüm bunlardan gerçekten sıkılmaya başlamıştım. Sina bir an duraksayacak gibi oldu ama yoluna devam

etti. Hem de beni akşam yemeği için davet eden kendisiyken. Kocaman yemek salonunda ve devasa bir masada tek başıma da olsa yemeğimi yedim, en azından denedim. Son birkaç gündür epey güçten düşmüştüm ama burada gücümün her santimine ihtiyacım vardı.

Lala'yı bulmak için yemekten sonra mutfağa gittim, cinler ve ismini öğrenemediğim diğer yaratıklar bundan pek hoşlanmıyordu ama yine de birkaç tanesi nezaketen bana gülümseyip yol göstermişti. Büyük bir ekmek fırınının yanından geçerken ateşe atılan hamurun nasıl gevrekleştiğini izledim. Bir köşede kendi kendini yıkayan tencereler lavabonun içinde dönüp duruyordu, diğer köşede büyük bir pastanın hazırlık süreci gerçekleşiyordu.

"Leydim!" Lala mırıldanmalarla beni bulmuş olacak ki burada ne işin var dercesine kaşlarını kaldırmış gözümün önünde uçuyordu.

"Ben de seni arıyordum," dedim. "Burası ne kadar eğlenceliymiş."

"Leydiler mutfakta hoş karşılanmaz." Zoraki bir şekilde gülümsemeye çalışırken kaş ve göz hareketiyle bana çık buradan diye işaret ediyordu.

"Bir leydi değil vâris olmam iyi olmuş o halde!"

"Lütfen," diye fısıldadı bu defa kulağıma doğru. "Beni zor durumda bırakıyorsun." Yanaklarımı şişirerek sıkılgan bir şekilde nefesimi üfledim ama mutfak çıkışına doğru yürürken ona eşlik ettim.

Koridora çıktığımızda, "Lordumla yemek yemen gerekiyordu," diye söylenmeye başladı. "Yanlış bir şey mi yaptın?"

"Lordun Ayzer'le yemek yemeye gitti." Ve bu kesinlikle çok kaba bir hareketti.

"Sina Lordum bunu sürekli yapar," dedi Lala sakince. "Toprak vârisi bizim için bir şans Nova. Krallıklar yeniden eski gücüne kavuşabilecek böylece."

Bir dakikalığına durup söylediklerini düşünmeye koyuldum. Bu neredeyse aklımdan çıkıyordu. Sina'nın Ayzer'le görüşmek için mantıklı sebepleri vardı. Hatta kimi kandırıyordum çok geçerli sebepleri vardı. Kendi krallığını ve halkını kurtarmak. Benim de aynısını istediğimi o an fark ettim. Ben de kendi krallığımı ve halkımı kurtarmak istiyordum.

Suyu Elemental'e yeniden getirmek istiyordum.

"Sanırım onlar evlenecek," diye kendi kendime mırıldandım başımı ellerimin arasına alıp. "Bu iyi olabilir. Ayzer ona nazik davranan birini hak ediyor."

Lala yavaşça omzuma kondu.

"Bu seni incitiyor mu?"

Kaşlarımı çatıp sorarcasına ona baktım.

"Yani, şey..." dedi. "Sina Lordumun seninle değil de işte arkadaşınla-"

"Ne?" diye çemkirdim. "Hayır... hayır. Hayır! Kesinlikle hayır." Merdivenleri tırmanırken ilk kez fısıldayan ve kimsenin duymasını istemeyen bendim. Bu gerçekten söz konusu bile değildi. "Ben sadece güvenebilecek bir dost istiyorum Lala, şu anda en son isteyeceğim şey evlenmek." Kısmen güvenli bulduğum odaya girdiğimizde kapıyı arkamızdan kapatırken dışarıyı kontrol etmeyi ihmal etmemiştim. Saray sessizdi.

Lala derin, rahat bir soluk verdi.

"Peki ya Daren Lordum?" diye sordu.

Bütün sinirim tepeme çıkmıştı.

"Bir mezara girmeyi ve çürümüş cesetlerle evlenmeyi tercih ederim," diye cırladım. O kadar ki Lala kulaklarını kapatmak zorunda kalmıştı. "Ayrıca o zaten nişanlı değil mi?" diye sordum.

"Öyle," dedi. "Ama onlar nişanlandığında vârisler yoktu."

"Şimdi de herkese göre bir tane var!"

"Sen bir vârissin Nova, bir gün bunu herkes kabul edecek."

Onu saçından iki parmağımla çekiştirdim. "Öyleyse bana neden senin akranınmışım gibi 'Nova' deyip duruyorsun!"

"Ah, bıraksana saçımı Nova!"

Biraz daha itekledim, yatağın üzerine devrilince emekler şekilde geriye kaçıp dil çıkardı.

"Bir gün bu coğrafyada sadece benim sesim duyulacak ve o zaman hepinizi diri diri yakacağım, işte o zaman deli nasıl olur göreceksiniz!"

"Ulu gökyüzü ve ana bizi korusun, tanrıçalar acısın ve gazabından uzak tutsun..."

Elbisenin eteklerini dizime kadar sıyırıp yatağın üzerine oturdum. Hareketimle Lala yine yukarıya sıçramış ve ben epey eğlenmiştim.

"Tanrıçalar," dedim. "Bana onlardan bahset."

O da benim gibi minik dizlerini kendi çekti, renkli kanatlarının gölgesi yatak örtüsüne düşmüştü. Ne muhteşem, seyrine doyulmayan bir varlıktı ama bunu kesinlikle ona söylemeyecektim. Bu minik peri kızı bu diyardaki en sevdiğim kişi olabilirdi.

"Tanrıçalar gökyüzü mirasçılarıydı, ilk yaratılışta lordlar ve vârisler gücünü nasıl elementlerin özünden alıyorsa onlar da gezegenlerden ve yıldızlardan alıyordu. Başta daha kalabalıklardı ama asırlar sonrasına sadece dört tanrıça kaldı. Hayvanların koruyucu tanrıçası, doğanın koruyucu tanrıçası, insanların koruyucu tanrıçası ve göğün koruyucu tanrıçası. Onlar evrenin düzeninden ve birliğinden sorumluydu. Alfinler ve insanlar arasındaki birlik bozulduğunda dünyayı ikiye bölmeye karar verdiler. Herkes kendi işiyle ilgilendi ama düzeni korumak için Elemental'de krallıklara ayrıldılar ve herkese görevler verildi. Zaman geçtikçe insanlardan bağlarını tamamen kopardılar, insanlar kendi hiyerarşisine, Alfinler kendininkine sahipti. Büyük Yıkım'dan sonra ortadan kayboldular."

"Ortadan kayboldular da ne demek, öylece yok olacak değiller." Sina bana onların hapsedildiğini söylemişti, Amon yasaklı büyüler kullanmıştı ama aynı hikâyeyi ne kadar çok kişiden dinlersem o kadar gerçekliğine inanabiliyordum.

"Tıpkı öyle oldu." Lala'nın sesi hüzünle doluydu.. Ailesinden ayrılmış bir çocuktan farksızdı, bu diyar da öyleydi. "Bir gün baktık ve insanlarla aramızda yeniden bir kalkan vardı, doğa bize sırtını dönmüştü, hayvanlar güçsüz düşüyor ya da yok oluyordu ve gökyüzünün rehberliğini kaybettik."

Büyük Yıkım. Su Krallığı'nın devrilişi.

"Onlarla iletişim kurmak mümkün mü?" diye sordum. Daren yarasa adamların zehrinden beni kurtarmak için mağaradaki suya götürdüğünü ve suyun beni aldığını söylemişti. Rüyada olduğumu sandığım bir boşluk vardı ama o boşluğun gerçek olduğuna inanıyordum. Tıpkı taşım gibi tanrıçaların da benimle konuştuğuna inanıyordum.

"Şamanlar ve üfleyiciler denedi ama ulaşamadılar."

"Nasıl denediler?"

Lala sorgulayıcı bakışlarını üzerime dikmişti.

"Tanrıçalarla iletişime geçmek yasak mı?" Amon bunu da yaptıysa şaşırmayacaktım.

Peri kızı mutsuz bir şekilde başını salladı. "Herkes gizli bir şekilde denedi ama sonra bu yasaklandı ve yeni düzen dendi. Gezegen haneleri nasıl yok olduysa tanrıçaların da yok olabileceğini kabul ettirdiler. Kimsenin karşı koyacak gücü de enerjisi de kalmamıştı. Büyük Yıkım'dan sonra ne diyar ne de bizler eskisi gibi olamadık."

"Yine de merak ediyorum," dedim. "Onlarla nasıl iletişim kurulur?"

Lala uçmaya başladı. "Yukarıda bir kütüphane var," dedi. "Diyarı öğrenmeye karar verdiysen biraz kitapları karıştırabilirsin."

"Uğraştırma beni de sen söyle." Okumaya hayran biri değildim, tembeldim ben tembel.

"Olmaz," dedi. "Öğrenmen gereken şeyler için emek vermelisin." Güldü ve parmağını şaklatarak yok oldu. Onu yakalamak için geç kalmıştım, parmaklarım sadece havayı sardı ama sonra haklı olabileceğini düşünüp avucumu kendime çektim. Öğrenmeye başlamam gerekiyordu.

Günün geri kalanında yapacak işim olmadığı için Lala'nın sözünü dinledim ve üst kattaki Hava Sarayı kütüphanesine gittim. İçerisi hayalimdeki görüntüden de daha büyülüydü. Dört kat boyunca merdivenlerle tırmanabileceğiniz yükseklikte kitaplar diziliydi. Katlar arasında sarmal merdivenler dönüyordu, orta kısım bir avlu gibi boş bırakılmıştı ve baktığınız zaman dört katı da tavana kadar görebiliyordunuz. Gri camlarda Hava Sarayı'na özgü işlemelere ve renklere yer verilmişti. Burçların simgeleri. Ters üçgen içinde rüzgâr gölgeleri. Ağaç yaprakları vitray camların renkli zemininde bulutlarla birleşmiş, diyara özgü parlak boyalarla tasarım zenginleştirilmişti. Gün ışığıyla birlikte simgeler kitapların üzerine yansıyor ve muhteşem bir renk cümbüşü yaratıyordu.

Kütüphane bölmelere ayrılıyordu, cinler hem düzenlemeler yapıyor hem de neredeyse kendi boylarına yakın büyüklükteki kitapları inceliyor, bazıları kuştüyü kalemlerle parşömenler yazıyordu.

"Size nasıl yardımcı olabiliriz vârisim?" Yanıma doğru gelen biri

irkilmeme neden oldu. Yüzünü yere doğru eğen, elini göğsüne bastıran altın sarısı cüppeli varlık bir Halu'ydu. Hava Sarayı'nda onları daha önce de görmüştüm ama bir hayalet gibi sessiz ve görünmez oluyorlardı. Daha önce gördüğümün mor bir derisi vardı ama bu defa karşımdaki yaratık beni daha çok hayrete düşürmüştü. Beyaz kürkle kaplı, bir kediyi anımsatan yüzü, basık burnu, sivri kulakları ve kafasının dışına kadar uzayan bıyıkları vardı. Mor gözleri yüzünde dikkat çekecek kadar iriydi.

"Ben sadece bir şeyler araştırmak istiyorum," diye mırıldandım. Bakışlarımın onu rahatsız ettiğini düşünerek mahcup olmuştum. Sadece meraklıydım ve görüntüsü karşısında büyülenmiştim. Lala onların en kadim yaratıklardan olduğunu, diyarla birlikte zayıfladıklarını ve hizmetkâr olduklarını anlatmıştı. Böylesine güzel yaratıkların kapalı kapılar ardında değil, doğalarında özgür olmaları gerekiyordu.

"Özellikle ilgilendiğiniz bir konu var mı?" Yavaş ve dikkatli hareketlerle başını kaldırıp bir kedi gibi yana yatırdı. Yüzünde hüzünlü bir ifade vardı. Cüppesi bedeninin geri kalanıyla birlikte ayaklarını kapattığı için vücudunun tamamını göremiyordum ancak beyaz kürklü elindeki parmakları ince uzun, tırnakları sivriydi.

Dikkatimi toplamak için başımı iki yana salladım, "Gümüş kordonla ilgili şeyler okumak istiyordum," dedim. "Mümkünse."

"İkinci kat efendim," dedi yeniden başını yere eğerek. "En sondaki bölüm."

"Teşekkür ederim."

İki elini göğsüne bastırdı ve geri geri yürüyerek bölmelerin arasında kayboldu. Onun ardından bakarken bir rafın arkasında bana bakan bir gölge gördüm ama cinler ketum yaratıklar olduğu için oralı olmadan ikinci kata çıktım.

Gümüş kordon ruhun bedenden ayrıldığı sırada arada oluşan bağa deniyordu. Tanrıçalarla iletişimi bu şekilde kurabileceğimi düşünüyordum. Naguelimi ararken yaptığım meditasyonlar ve çabalarım beni ruh hayvanımdan önce onlara ulaştırmıştı. Bu yüzden onlarla yeniden iletişim kurmak için araştırmaya da buradan başladım. Saatler sandığımdan hızlı geçiyor ve ben uyukluyordum. Epey bir kitap karıştırdım ama alfabelerini

okumak sandığımdan zordu. Saatler boyunca cinler veya periler gelip ne yaptığıma bakıp durmuştu, fısıltıları duyuyor ama görmezden geliyordum. İzlendiğime dair bir ürperti sürekli ensemde dolaşıyordu. Aşağıya, rafların arasına ya da üst katların korkuluklarına bakıyor ancak baktığım anda kaybolan siluetler görüyordum.

Rafların arasında bana yol gösteren Halu'yu bulunca rahat bir nefes verdim.

"Affedersin," diye dikkatini çektim. "Bana yardımcı olabilir misin?"

"Buyurun efendim."

"Alfabe konusunda zorluk çekiyorum." Kitabın ucunu karnıma bastırıp kitaplıkla arama yasladım. "Burada ne anlatıyor?"

Halu gerçekten kedi gibi hareket ederek yarım bir şekilde tepemden başını kıvırdı. "Tılsımlar efendim..." Sesi hep aynı tonda sakin ve çekingendi. "Sembollerin işleyişinden bahsediyor." Gösterdiği sayfada bir sunak ve bazı tablalar vardı. Uzun tırnağını onların üzerinde dolaştırdı. "Bilinçaltı ve evren arasında iletişim kurmakla ilgili. Birine ya da bir yere ulaşmaya çalışıyorsanız bu semboller size yardımcı olur. Birine ulaşmak isterseniz evrensel olarak kabul gören sembollerdense oluşturulmuş semboller yardımcı olacaktır. Kendi sembolünüzü nasıl yaratacağınızı anlatıyor kitap."

Benim de istediğim şey buydu. Yüzümü yardıma muhtaç bir şekle sokup, "Bana anlatır mısın?" diye yardım istedim. Halu içtenlikle gülümsedi ve yavaş yavaş başını salladı. Başta istekli olmasa da onlara kim bilir nasıl saçma bir nedenden ötürü bizimle yan yana oturamayacakları tembihlenmişti ama zorla masada karşıma oturtmayı başardım.

"Sırlarla tütsülenmiş enerji anahtarlarıdır semboller..." Tırnakları yeniden anlamadığım şekillerin üzerinde dolaştı. "Kapıları aralar ve geçmenize olanak sağlarlar."

"Nasıl?"

Düşünürken iki elini boşlukta havaya kaldırıp parmaklarının ucunu birbirine dokundurdu. "Ruhunuzda, bilincin ötesinde kodlamalarla. Enerjiyi bedeninizden içeriye alıp zihninizde yer vermeniz gerekir. Görsel olarak ya da çizgi ve harflerle bir rezonans yaratabilirsiniz. Tıpkı

asırlar önce teninize işlenen bu sigiller gibi." Elinin tersiyle yüzüme temas etmeden parmaklarını izimin üzerinde kaydırdı.

"Bunlar bir sembol mü?" Parmaklarım refleksle şakağımdaki yarım ize gitti.

Halu gülümseyerek başını eğdi.

"Diyar ve sizin aranızdaki bir sembol leydim. Bilincin ötesinde bir sigil. Bir kodlama gibi düşünebilirsiniz, diyar bu izler sayesinde sizi tanıyor ve kabul ediyor." Bunu söylerken çekingendi ama devam etmesi için başımı sallayarak teşvik ettim. Kabul görmemiş olduğum yeni bir haber değildi ama bu bilgi yeniydi. "Siz de bu sembol aracılığıyla diyarı tanıyor ve kabul görüyorsunuz." Ya da sembol yüzünden kabul görmüyorum.

Halu ellerini boşlukta kaldırıp, "Evren bir enerji deposudur," diye fısıldadı. Bilekleri dans eder gibi birbirinin peşi sıra dalgalanıyordu. "İmgeler bir rezonans yaratıyor, kapı gibi leydim. Taşıdığı enerji sizin bilinçaltınızla uyumlu, yan yana geldiğinde tanıyor ve birleşen bu enerjiyi yayıyor. Bilinçaltınız beyniniz ve ruhunuz arasındaki bir kapıdır, yüzünüzdeki gibi kuvvetli bir imge parladığında bilinçaltınız yok olur, işlevsiz kalır ve daha büyük bir boyut açılır böylelikle hiç koparılmamış gibi diyara uyum sağlarsınız." Ellerini yeniden saygıyla göğsüne bastırıp başını eğdi. Ona bakmak bana bu diyara dair sıcak bir umut veriyordu. Saygısı, içtenliği, tüm bu sihrin bir parçası değil kendisiydi. Bu enerji akışını tanıyordu, ona dokunuyor ve onunla birlikte hareket ediyordu.

Gülümsedim. "Peki ya benim gibi izi parlamayanlara ne olur?"

"Siz sadece aralanması gereken bir kapısınız leydim." Şefkatli sesi beni rahatlatmıştı. "Olmayan bir kelime ya da imgeyi sunmaya kalkarsanız duyulmaz ancak siz buradasınız, diyar sizi görecek ve duyacaktır." Bir elini yumruk yapıp göğsüne bastırdı. Diğer elinin parmakları bir piyanonun tuşları üzerinde dolaşır gibi dokunmadan yine izimin etrafında daireler çizdi.

"Dokunabilirsin," diye mırıldandım.

Çekingen bakışları minnetle sulandı. Yumuşak tüylü parmakları şakaklarıma dokunurken tereddütlüydü ama dokunduğu an mucizevi bir

olaymış gibi gözlerini iyice araladı ve yeniden minnet sunarak elini geri çekip başını eğerek selamladı.

"Yüreğiniz leydim..." Elini göğsüme yasladı, orada bir şey duyuyor gibi gözlerini kapatarak dinledi. "Yüreğiniz başka söylüyor, zihniniz başka. Ruhunuz ve zihniniz birleşemediği için bilinçaltınız tıkalı, bir melodi ve bir beste var onları birleştirip ezgiye kulak verin. O zaman dinecek eksikliğiniz."

Bugüne dek ve bu diyardan öncesinde bile onlarca kişi benimle konuşmuştu. Bilge olduğuna inandığım ve canımdan çok güvendiğim büyükbabam, her zaman aklıyla övündüğüm dostum, bu diyarda birçok büyülü varlık... Ancak hiçbiri bu diyarın kapılarını çekik gözlü bu güzel Halu gibi aralayamamıştı. Hiç kimse bana bu diyara ait bir parça olduğumu hissettirememişti. Sözcükleri yüreğimdeki bir yere dokunuyor, orayı tırnağıyla çiziyordu, ağrıyordu ama sonunda hissettiriyordu. Gözümden sızan bir yaşı elimle silerken sımsıcak bir gülümseme daha sundu bana. Utandırmamak için bakışları kitaba döndü.

Üç geometrik şekli işaret etti.

"Onu bul, onu işle, onu kutsa..." diye tercüme etti. "Bir düş seyahati yapmak istiyorsanız bunu kullanabilirsiniz leydim. Zihinsel bir yolculuk için anahtarınız bu sembol olacak. Atalarımız yıllarca onlardan önceki ruhlara hatta meleklere ulaşmak için bu metodu kullandı. Yitirilen ruh hayvanlarıyla bağını koparmak istemeyen soylular da sık sık başvurur." Sayfayı çevirirken kâğıt sesi içerideki sessizliği böldü. Arkadaki iki sayfanın tümünü kaplayan büyük bir siyah daire vardı. Şekillere ve okuyamadığım harflere bölünmüş onlarca kareye ayrılmıştı.

"Böyle bir diyagram işinizi görecektir. Bağ kurmak, duymak istediğiniz kişinin ismini söyleyin." Ellerini omuzlarına dokundurdu. "Benim ismim Mehir. Beni çağırmak isterseniz ilk harfin üzerinden ikinci harfe kadar dik bir çizgi çizmeniz gerekiyor." Sivri tırnağının ucuyla diyagramın üzerinde nasıl yapılacağını gösterirken ben de bir yandan önümdeki parşömene not alıyordum. "İkinci harften üçüncü harfe kadar düz bir çizgi daha çizin, üçüncü harften dördüncü harfe. Son harfe gelene kadar birbirine bağlanan çizgiler çizin. Daha sonra buraya," İlk harfin üzerini

gösterip tırnağıyla küçük bir yuvarlak çizdi. "Bir çember çizin, buraya da bir çizgi." Bu defa son harfin üzerine kısa yatay bir çizgi çekti. Hepsini başımla onaylayarak hızlı hızlı not alırken beni bekledi. "Nihayetinde ortaya çıkan şekil sizin imgeniz olacak. Başlangıcı ve bitişi temsil edecek bir sigil yaratacaksınız."

"Peki ya..." Bu kadar çok bilgi verip vermemekte kararsızdım ama içgüdüsel olarak bu yaratığa güveniyordum. Etrafımı kontrol edip bizi kimsenin dinlemediğinden emin olduktan sonra ona doğru masanın üzerinden eğildim. "Ya bir isme sahip değilsem." Beni dinlerken önce kaşlarını çattı sonra gülümsedi.

"O halde antik bir yöntemden bahsedeyim size efendim."

Hevesle başımı salladım.

Halu kitabı kapatıp titizlikle kenara doğru masanın üzerinde kaydırdı. Önümdeki parşömeni müsaade isteyerek masada ikimizin görebileceği şekilde ortaladı. Tüy kalemi ve mürekkebi ona doğru uzattım.

"Bir dileğiniz varsa leydim bundan da bir simge yaratabilirsiniz. Bana bir cümle söyleyebilir misiniz leydim?"

Bir an düşünürken, "Nefret edilen olmak istemiyorum," diye nefes verdim. Mehir birkaç saniye duraksayarak ve yine o üzgün bakışlarıyla bana baktı. "Boş ver," dedim elimi sallayarak. "Şuna ne dersin, lezzetli bir yemek?" Hırıltılar eşliğinde güldükten sonra başıyla onayladı. Kelimeleri benim anladığım dilde yazmak için biraz ağır hareket ediyordu ama sonunda cümleyi yazmıştı. "Önemli olan cümlenin tümü değil verdiği anlamdır. Manasını bozmayacak şekilde bu cümleyi nasıl eksiltirsiniz leydim?" Kuştüyü kalemi bana doğru uzattı.

Dudaklarımı bükerek bir süre düşündüm. Aslında oldukça basitti, sesli harfleri çıkardığımda cümlenin anlamı bozulmuyordu.

"Çok güzel leydim," de Mehir. "Bu iki harf birbirinin aynısı, tekrara lüzum yok, bunu da çıkarabilirsiniz." Sessiz harflerle birlikte Z harfinin birinin de üzerine bir çizgi çizdim.

LZTL BR YMK.

"Şimdi kalan harfleri kullanarak gözünüzde bir imge canlandırın, onları birleştirerek bir çizim yaratın. Bütün halinde olsunlar."

Harfleri ne yaptığımı bilmez şekilde birleştirmeye başladım. L harfinin bitiş kısmından aşağı doğru bir Z harfi uzattım, onun tabanını T harfi için kullandım ve diğer harfleri de elimden geldiği kadar birleştirdim ama ortaya bir karalama kadar karışık üç imge belirince kaşlarımı çattım.

"Gayet iyi leydim," diye destekledi beni Mehir. Başlangıçta kibarlık yaptığını zannediyordum ama kalemi eline aldığında şekli daha da yumuşattı. Sembolün dışında kalan fazlalıkları atarak yeni bir çizim yaptı. Sonra onun da sadece ortada kalan zikzaklarını çizdi. İlk karmaşık ve kalabalık halinin sadece orta kısmıyla sadeleştirmişti. "Ya da cümleyi üçe ayırıp bu şekilde basitleştirebilirsiniz." İkinci örneğinde harfleri kelime öbeklerine göre birleştirdi, bir tanesini daha büyük diğer iki kelimeyi daha küçük çizip bir yuvarlak içine aldı.

"Sanırım anladım," dedim kendi kendime bile şaşırarak. "Çok teşekkür ederim Mehir!" Ellerimi birbirine bastırarak oturduğum yerde sevinçle kıpırdandım.

"Ne zaman isterseniz leydim." Hemen masadan kalktı. Ona ihtiyaç duyulmadığını anladığı an geri çekiliyordu.

Elimi ona doğru uzattım. "İsmim, Nova," dedim. "Bana ismimle hitap edebilirsin. Dost olmak çok hoşuma gider." Beklentiyle ona bakıyordum ama yaptığımın onun için rahatsızlık verici olduğunu görebiliyordum. Hizmet etmek için kodlanmıştı.

"Vârisim," dedi ellerini göğsüne bastırarak. "Benim için size hizmet etmek onurdur. Ne zaman emrederseniz."

Üzerine gidemeyeceğimi bunun onu daha çok rahatsız edeceğini düşünerek boşlukta kalan elimi göğsüme bastırdım. "Benim için de bir onurdu, minnettarım," diye yeniden teşekkür ettim. Halu şaşkın bakışlarıyla başını eğdi ve yine geri geri yürüyerek rafların arasında kayboldu.

Odaya döner dönmez sessizlikten faydalanıp Mehir'den öğrendiğim imgeler üzerinde çalışmaya koyuldum. Hava karardığı için bir mum alevinin altında masada düşünüyordum. Kiminle iletişim kurmam gerekti-

ğinden emin değildim, zihnimden, devrilen Su Lordu'nun ismi dökülüyordu. Lala bir kez onun ismini anmış sonrasında hemen parmaklarını dudaklarına bastırmıştı. İsmi diyarda yasaklılar listesinin başındaydı. *Arın*... Kelime zihnimde kendini tekrar ederken sorgusuz bir tebessüm dudaklarımda can buldu. Nasıl biri olduğunu düşünmeye çalıştım. Onu Amon ile, Daren ile, Sina ile... tanıştığım bu üç lord ile kıyaslamaya başladım. Hangisine benziyordu, anlatılanlara göre hepsinden farklıydı ama gözleri nasıl bakıyordu?

Derin bir soluk alıp kâğıda öylesine çizdiğim su şekillerinin üzerini karaladım. Kütüphaneye giderken istediğim şey beni suyun içine çeken tanrıçalarla yeniden iletişim kurmaktı. En azından ben onların tanrıçalar olduğunu düşünüyordum ama belki de atalarımdan, Su Krallığı'ndan birileriydi. Mehir'in anlattıklarından sonra onların da benimle iletişime geçebileceklerini biliyordum artık. Kuştüyü kalemi yeniden mürekkebe batırıp derin bir nefes aldım, içimden, "Yalnız kalmak istemiyorum," diye geçirdim. Cümleyi kâğıda yazıp bana öğrettiği gibi sesli harflerin üzerini çizdim. Biraz uğraştıktan sonra kalan harfleri birleştirerek kendi imgemi yakaladım. Aynı kalemle şekli avucumun içine de çizerken tenim kızardı kalemin sivri ucundan. Yine de yatağa uzanıp gözlerimi kapatırken avucumun içindeki bir dövme gibi kabaran bu sözcükleri okşadım.

13. BÖLÜM

Bilinenler ve Gizlenenler

Kahvaltıda tek başımaydım ne Sina ne de bir başkası eşlik etmişti. Kasır ortalıkta olmadığı için büyük oranda memnundum. Sadece can sıkıntısına yol açıyordu. Burada kalmaya kararlıysam eğer daha fazla bir şeylerin içinde olmam gerektiğini düşünerek bilmediğim katlarda tek başıma dolaşmaya devam ettim. Üç gündür yaptığım tek şey buydu.

Hava Lordu'yla son karşılaşmamızdan sonra dün akşam yemeğinde bir araya gelmiştik, yorgun ve bitkin görünüyordu. Kısa bir sohbetten başka bir şey geçmemişti aramızda, kötü bir ruh halinde olduğunu anlayınca ben de çenemi tutabilmiştim. Ona sormak istediğim, sorgulamak istediğim çok şey vardı ama karşılıklı olarak birbirimize zaman tanıyorduk. En sonunda eğer istersem sadece bir dost olarak da sarayında yaşayabileceğimi söylemişti. Burada sadece ona ve krallığına yardım edeceğimi düşünerek durmamı istemiyordu. Bu biraz rahatlatıcıydı ama ne kadar sürecekti bilmiyordum.

Etrafta bir şeylerle uğraşan periler ve cinler keyifli görünüyordu. Her zamanki hengâmeden faklı bir koşturmanın içerisindeydiler. Yine de herkes ne yapıyorsa bırakıp garip bakışlarla bana selam verdi.

"Bir isteğiniz mi var leydim?"

Onu *vârisim,* diye düzeltmek istedim ama şimdilik daha fazla nefret toplamasam iyi olurdu. Gülümseyerek, "Belki yapabileceğim, yardım edebileceğim bir şeyler vardır diye dolanıyordum."

Periler kendi aralarında kıkırdarken cinler çoktan kendi işlerine dönmüştü. Boyları kısa, tenleri bir timsahınki kadar solgun ve kalın

görünüyordu. Yeşil gri renklere sahiptiler. Enteresan ama alışılmışın dışındaydılar. Kulakları sivri, burunları küçük, iri gözlü ve dudakları etliydi. Ürkütücü bir sevimlilikleri vardı.

"Bu gece *Rüzgârgülü Esintisi* var, sadece en güzel elbisenizi giydiğinize emin olun leydim." Minik peri yeniden selam verip her ne yapacaksa ona doğru gitti. İçimden derin bir nefes verip mutfaktan çıkarken kapının hemen önündeki koridorda hiç istemediğim biriyle karşılaştım. Tek kaşını kaldırmış bir şekilde Kasır beni seyrediyordu. Anlık bir irkilme yaşasam da bunu belli etmeden çenemi dik tutup bakışlarına karşılık verdim.

"Burada ne arıyorsunuz leydim?" diye sordu yılan gibi tıslayarak. Belki de tıslama kısmını kafamdan uydurmuştum ama hayal gücü krallığımın bana yegâne miraslarından biri değil miydi? Delilikle birlikte.

"Her ne kadar bundan memnun olmasan da bu çatı altında yaşıyorum ve sarayı öğrenmeye çalışıyorum." Yüzümde bu gibi durumlar için geliştirdiğim rahatsız edici gülümseme vardı. Gergin bir çene ve yırtık dudakların arasındaki dişler. Herhangi bir duygu ve ruh barındırmıyordu.

Kasır gülerken benden daha becerikliydi. Girmem için kolunu uzattığında şüpheyle de olsa davetini kabul ettim. Koridorda onun yanında ilerlemek garipti. Boyu Sina kadar uzun değildi ama yine de omzuna kadar geliyordum. Gerçi topuklu ayakkabı tercih etsem bu açığı muhtemelen kapatırdım ama ne gerek vardı ki.

Elim kırdığı dirseğinde sadece bir heykelin kolu gibi duruyordu. Yemek odasındaki nefret dolu halini geriye bırakmıştı ama yine de sürekli ciddi görünüyordu. "Sarayımızı beğendiniz mi leydim?" diye sordu. Sürekli leydim diye vurgu yapmasının beni kışkırtmasına izin vermeyecektim, ensemdeki tüyler diken diken olsa da gülümsemeye devam edecektim, tıpkı bir deli gibi. Ne hoş...

"Çok şatafatlı," dedim dilimi tutamayarak. "Ama mimarların hakkını vermek isterim, her şey çok ince işlenmiş."

Başını sallarken, "Sina senin de bu konuda yetenekli olduğundan bahsetmişti," dedi. Alelade gündelik konulardan bahsediyor gibi yapma

sebebimizin ne olduğundan emin değildim ama söz konusu Hava Krallığı'ndan birileriyse biraz sinsilik hep var olmuştu, bunu öğrenmiştim.

"Yetenek denebilir mi bilemem ama buraya sürüklenmeden önce mimar olmak üzere eğitim alıyordum." O günleri özlediğim söylenemezdi, okul hayatım tembellikle doluydu. Ayzer benim hep hayaller içinde yaşadığımı ve gerçekliğe uyum sağlayamadığımı söylerdi ama bakın kim Alfinler diyarına sürülüp hiç yadırgamadan onlarla vârisçilik oynuyordu.

"Lordumuz senin burada oldukça faydalı olabileceğine inanıyor."

Dikkatli bir şekilde, sadece düşünür gibi, "Senin aksine yani," dedim. Bakışlarımı ona çevirdiğimde dudaklarının hafifçe kıvrıldığını gördüm.

"Bu oldukça çelişkili olurdu."

"Çıkar ağzındaki baklayı," diyerek ona doğru döndüm ama kolum hâlâ onun dirseğine sıkıştırılmıştı.

"Su Krallığı'nın neden olduğu yıkımı su vârisi mi onaracak..." Her kelimeyi vurgulayarak ve harflerin üzerine basa basa söylemişti. Bende sertçe yutkunma hissi uyandırdı. Bunun ya da burada bana söylenilenlerden hangisinin doğru olup olmadığını bilmemin imkânı yoktu.

"Benden şüphe ediyorsun."

"Benim görevim bu leydim. Krallığın muhafızıyım onu korumak ve kollamak benim görevim."

Kaşlarımı çatarak kollarımı göğsümde birleştirdim. "Yanlış öğrenmişsem beni düzelt," dedim. "Krallığı korumak Hava Lordu'nun işi, seninki onun emirlerini uygulamak."

Yüzünden buz gibi bir gölge gelip geçti. Aramızda soğuk bir hava dalgası süzüldü.

"Doğru," diye kabullendi, sesindeki lakayt tavır yok olmuştu. Artık genizden ve boğuk bir şekilde konuşuyordu. "Ama bu görevlerin arasında yanlış bir şey yaptığını düşündüğümde Sina'yı uyarmak da var. Tehlikeli birini gördüğümde onu uzaklaştırmak da var."

"Ciddi misin?" diye cırladım artık vâris ayağını, nezaketi falan bırakıp. "Azıcık makul ol rica edeceğim yahu. Ne senin için ne Sina için ne de krallık için en ufak bir tehlike taşımıyorum. Benim yapmaya çalıştığım şey kendimi korumak." Kirpiklerimi kırpıştırdım. "En azından

bunu denemeye çalışıyorum. Beni bu diyara hapsettiniz ve ben de bir şekilde yaşamaya çalışıyorum. Zorlaştırmaya çalışırsan ben de sana aynısını yaparım. Bana pasta uzatırsan ben de sana bir çatal uzatırım. Bu konuda anlaşabilir miyiz artık?"

Bana tuhaf bir şekilde bakıyordu. Cam rengi gözleri çakmak çakmaktı. Her an havada bir sinek yakalayacakmış gibi aranıyordu ve gördüğü ilk yerde acımadan onu öldürecekti ve ikimiz de o sineğin ben olduğumun farkındaydık.

"Gözüm üzerinde kalacak," dedi. *Üzerinde olacak* değil, kalacak, pekâlâ... "Ama daha kibar olmaya çalışacağım."

Seni küçük yalancı, göster dansını.

Tebessüm ettim. "Bu bana yeter. Şimdi neden benimle bir çay içmiyorsun, gerçekten sohbet edecek birileri harika olur."

Kasır gülümsemesini büyüterek yeniden kolunu uzattı. Bu defa hafif bir şekilde dizlerimi kırıp selamlayarak koluna girdim. İçimden bir ses bana bu diyarda yeterince düşmanım olduğunu, bir de gereksiz zıtlaşmalar yaşayarak müttefikim olabilecek insanları karşıma almamamı söylüyordu. Ya da her zamanki şeyler, dostunu yakın tut, düşmanını daha da yakın ve sonra o dostun olsun. Anafikir, düşmanının en yakın dostun olduğunu unutmamaya çalış.

Kasır beni sarayın üst katlarından birine, bir terasa çıkardı. Hava Krallığı'nın en güzel yanı nereden bakarsanız bakın sizi mükemmel bir dağ ve bulut manzarasının karşılaması oluyordu. İkimize de çay servis etti. Özel porselen fincandan bir yudum alıp lezzetin damağımda bıraktığı hoş tadın keyfini çıkardım.

"Rüzgârgülü Esintisi nedir?" Karşımda oturup dağ yamaçlarını seyrederken fincanını aramızda duran masaya bıraktı.

"Hava Krallığı'na özel bir şenlik. Yılın bu zamanlarında rüzgâr sert esmeye başlar, bizler rüzgârdan gücümüze destek alırız ve topraklarımız daha verimli bir hale gelir. Lordumuz bu ay başlangıcını bizzat kutsar."

"Diğer saraylar da davetli mi?"

Tek kaşını kaldırdı. "Özel bir davette bulunmayız ama gelenleri hoş

karşılarız. Elbette bu Hava Krallığı'na özgü bir gün olduğu için biz bize olmayı tercih ediyoruz."

Derin bir nefes vererek "Amon'u ve Ariana'yı görmekten hoşlanmadığım için beni bağışla," dedim. "Bana kendimi bir çöp gibi hissettirmeyi seviyorlar."

Güldü. "Öyle hissediyormuş gibi görünmedin hiç."

Fincanı tabağının üzerinde kaydırdım. "Bir kadın hislerini çok iyi gizleyebilir," dedim göz kırparak.

"Beni korkutan da bu ya..."

Göz göze geldik ama ikimiz de güldük.

"Bunu anlayabilirim." Gerçekten anlayışla başımı salladım. "En az senin kadar ben de size karşı tetikteyim ama dediğim gibi bu sadece kendimi korumak için."

"Gökyüzüne dilek dileyelim de öyle olsun." Ona herhangi bir açık vermek istemediğim için konuyu değiştirmeye çalıştım. "Aklımı kurcalayan bir şey var, neden Hava Krallığı'nın ve Ateş Krallığı'nın vârisleri yok?" Bu bir süredir üzerinde düşündüğüm ve kime sormam gerektiğini bilmediğim bir durumdu. Fırsatım varken orman ruhuna sorsaydım keşke.

"Bunu hâlâ araştırıyoruz," dedi temkinli bir şekilde. Belli ki o da açık vermek istemiyordu. "Toprak vârisini ve seni Kerberos sayesinde bulduk yani hâlâ ortaya çıkabilirler." Bu beni şaşırtmıştı. Açıkçası girişlerin çoktan kapandığını düşünüyordum. Bu ne demek oluyorsa...

"Peki, yanlış anlaşılmak istemiyorum ve kesinlikle bir şey bildiğimden değil ama hiç şüphelenmiyor musunuz? Yani Toprak Kralı'ndan." Bu da üzerine düşündüğüm başka bir şeydi. Belki de Su Krallığı'ndan olanların başına ne geldiyse diğer vârislerin de gelmiş olabilirdi. Belki onlar da ortadan kaldırılmıştı.

"Düşündük ama Amon'un böyle bir gücü olsa ilk kurtulacağı vâris sen olurdun." Etrafımda dönüp duran hava akımı durmuş gibi hissettim. Bunu neden düşünememiştim ki... Doğruydu.

"Peki neden diğer melezleri yani insan diyarından gelenleri Kerberos'un karşısına çıkarıp vâris olup olmadıklarına bakmıyorsunuz?"

Açıkça ortada olan bir şeyi kaçırıyormuşum gibi güldü ama sevecendi,

belki de o kadar da zeki olmadığıma karar verdiği an bu andı. Çünkü değildim ama bu tehlikeli olmadığım anlamına gelmeyecekti hiçbir zaman.

"Çünkü Kerberos sadece lordlara ve vârislere zarar veremez, diğer melezleri riske atamayız. Özellikle bir krallık kurumuş, bir krallık esir alınmış, ikisi de gitgide soykırımla mücadele ederken."

Neredeyse öksürdüm.

"Esir alınmış mı?" Kuruyan krallık benim krallığımdı ama diğerleri...

"Ateş Krallığı," diye açıkladı Kasır. "Toprak Kralı tarafından mahkûm edildiler."

Ateş Lordu Daren, Amon'un öz oğluydu. Kendi çocuğunun halkına bunu neden yapar ya da neden Daren buna izin verir... anlayamıyordum.

"Ateş halkı saf kötüdür. Büyük Yıkım'da savaş esnasında yaşananları fırsat bilenler oldu, Su Lordu öldürüldüğünde ve Amon başa geçtiğinde ilk işi onları tutsak etmek oldu."

"Ama bu çok korkunç bir şey."

"Öyle," dedi. "Ama herkes hâlâ senin atalarından korkuyor değil mi? Hem de ateşle harlanan Alfinler tüm krallıklara saldırıp ulu ormanı yakmaya çalışsa da."

"Ateşten ne beklemeleri gerektiğini biliyorlar ama su onları oyuna getiriyor," dedim düşünceli bir şekilde. Kasır sadece başıyla onayladı.

"Yardım etmeye çalıştınız mı?"

"Sadece kendimizi koruyabildik." Yüzünden keder akıp geçti. Bu ifadeye bu diyarda ne sık rastlıyordunuz. En ketum görünende bile. Orman ıssızdı, Halular sessiz, perilerin dudakları mühürlüydü, Alfinler güçsüz düşmüştü. Bu diyarda sandığımdan da gördüğümden de daha büyük bir yıkılmışlık vardı. Sihrin altından her geçen gün büyük bir enkaz çıkıyordu. Söyleyecek bir şey aradıysam da bulamadım. Her şey daha alacalı bir hal almaya başlamıştı. Anlayamıyor ve içinden çıkamıyordum. Daren de tutsak mıydı yoksa babasına destek verip kendi halkının boynuna ip dolayanlardan mıydı?

"Ateş Lordu?" diye sorarken neden tereddüt ettiğimi bilmiyordum. Fincanı masaya bırakıp parmaklarımın titrediğini gizlemeye çalıştım. Cevabı duymak istediğimden emin değildim.

"Onları kim yakaladı sanıyorsun? Kendi halkını krala teslim etti. Cehennem kapıları bir gün onun için açılsın." Sanki o an koruması gereken bir şey varmış gibi omuzlarını dikleştirip kaşlarını çattı. İsmini anmıyor ondan tükürür gibi bir hınçla bahsediyordu.

"O tehlikeli biri mi?" diye sordum düşünmeden. Cevabın neyi değiştireceğini bilmiyordum ama Ateş Lordu'nun bileğimdeki izi beni gün geçtikçe daha çok geriyordu, o yıldız gibi tenime serpilen noktalardan beni gördüğünü ve duyduğunu hissediyordum. Zihnimin içindeydi, kapının arkasındaki bir yüktü ve o kapıyı açmama izin vermiyor, sadece kendisi görmek istediğini görüyordu.

"Tehlikenin nereden geleceğini bilemezsin ama kötü olan her yerden gelebilecek olma ihtimalidir." Kasır uzun bir konuşma için hazırlanırken içeriye başka bir muhafız girdi ve sözleri yarıda kaldı. Sina bir toplantı için onu çağırıyordu ve gitmesi lazımdı. Ama soracak daha bir sürü şey vardı. "Bana kalırsa Sina'nın cömertliğinin hakkını ver ve Rüzgârgülü Esintisi için hazırlan. Bunu bir *lodos rüzgârı* olarak kabul et, boyundan büyük işlere bulaşma. Bazen hiçbir şey yapmamak yapılacak en doğru şeydir." İlk kez önümde eğilerek selam verdikten sonra diğer muhafızın peşinden gitti.

Oflayarak ayağa kalktım, yine bir sürü saçmalık üzerime binmişti. Ve bu defa kendimi müthiş bir suçluluk duygusu içinde buldum. Acelesiz adımlarla, eteklerimi yerde sürüyerek odama döndüm ve Lala'yı çağırdım.

"Merhaba Nova," dedi aynalı masanın önünde biterek.

"İşe yaramaz peri kırması beni hazırlamak için ne zaman gelmeyi planlıyordun!"

"Yine çok kibarsın."

Omuz silkip yatağa oturdum.

"Sana sormam gereken bir şeyler var ama bunları birer olasılıkmış gibi düşünmeni istiyorum."

"Ulu gökyüzü, başını yine nasıl bir belaya gömdün!" Oturduğu yerde kalkıp endişeli bir şekilde uçmaya ve kulaklarını kapatmaya başladı. "İstemiyorum, söyleme. Beni de cehennem kuyularına göndereceksin."

"Saçmalama da dinle beni."

Oradan oraya uçarken aniden duvara çarpıp düştü ve acıyla inledi.

"Sakar peri bozuntusu, ne işe yararsın ki sen." Yanına gidip nazik olmayı deneyerek avucumun içine aldım onu. Yatağın üzerine bıraktığımda mikroskopla anca görebileceğim parmaklarıyla burnunu ovuyordu.

"Bu sigil, seninle ya da bir başkasıyla olan konuşmalarımı duymasını sağlar mı?" Kolumu işaret ettiğimde Lala öfkeli bakışlarıyla başını salladı. "Sadece duymakla kalmaz, senin gördüğünü görür hatta senin gözlerinle çıkıp etrafta birkaç tur da atabilir."

"Göt herif!" diye mırıldandım. Elbiseyi sıyırıp yatağın kenarında diz çöktüm ve olabildiğince Lala'ya yaklaştım. "Beni dinlemelisin, galiba beni köstebek olarak kullanıyorlar. Sina'ya zarar vermek istemesinden şüpheleniyorum."

"Bu mümkün," dedi düşünceli bir sesle. "Ama ne olursa olsun Sina Lorduma ya da başkasına bundan bahsedemezsin."

"İmgenin tılsımını kırmanın bir yolu yok mu?"

"Emin değilim Nova." En az benim kadar paniklemiş görünüyordu. "Sembollerin özellikle böyle işlenmiş imgelerin akıldışı bağlılığı vardır. Bir insanı ikna etmek gibi, onu yok olması için de ikna etmen gerekir ama bu bir periyi aşan bir büyüdür." Biraz düşündükten sonra arkama yaslandım.

"Sina hakkında bir şeyler öğrenebiliyorum," dedim. "Bana biraz da Ateş Lordu'ndan bahset. O kim, neler yapabilir, halkının mahkûm edildiğini duydum."

Lala yine gözlerini hayalet görmüş gibi açtı. Gerçi bu diyarda hayalet normal karşılanırdı ama bir su vârisi daha korkutucu olabilirdi. Boyutlar arasındaki bu tuhaflık ürperticiydi.

"Daren Lordum zihin bulmacası ustasıdır. Bu tanrıçaların ona bir bağışı. Kimse onunla aynı odada kalmayı bu yüzden istemez. *O bir hayalbaz."*

"Hayalbaz da ne demek?"

"Gölge oyunu ustalarıdır. Alevler imgeler yaratır, gölgelerden beslenir. Sen anlamadan bir odanın içine sızabilir, duvardan geçen gölgeler

gibidir ve ışık kadar hızlıdır, zihninin odalarına da tıpkı böyle süzülebilir. Büyük Yıkım'da büyük bir fedakârlık yaptığı ve ışığını kaybettiğini söylerler bu yüzden o kıyamet gününden sonra sarayı güneşten mahrum kaldı, halkı mahkûm edilince krallığı karanlığa boğuldu. Ona Gece Yarısı Lordu demeye başladılar. Bazıları onun hain olduğunu söyler ama bazıları için kahramandır. Kimilerine göre yaptığı fedakârlık değilmiş." Lala fısıldayarak, "Tüm zamanların en büyük kötülüğüymüş, kendi halkını esir etmiş, ışığı reddetmiş ve kendini Gecenin Prensi ilan etmiş."

Bana kalırsa kurnaz iblisin tekiydi. Kimse hakkında net bir yargıya varmıyordu, ne olduğunu dahi bilmiyordu. Söylentiler vardı ve bir de söylenemeyenler.

"Birisi bana sesleniyor," dedi Lala. Yine benim duymadığım büyülü bir çağrı almıştı. Bir an durdu. "Sina Lordum seni ziyarete geliyormuş, toparlansan iyi olur." Sinirle ayağa kalktım, bir yandan üstümü başımı düzeltiyor, bir yandan söyleniyordum. "Kahrolası tanrıçalar kahrolası Ateş Lordu'na neden bu kadar imtiyaz gösterdi?" Elim ayağıma dolanmıştı. Şanslı ve güçlü piç kurusu.

"Ah!" Durduğum yerde sendeledim. Zihnimde onun huşu içindeki karga kahkahalarının uzaktaki ağırlığını duyabiliyordum. "Gerçekten kafamın içinde!" diye sızlandım. Daren'in karanlık ağırlığını zihnimden var gücümle kaldırmaya çalışıyordum ama sanki üzerime binmişti. Aşağılık herif. Cehennem pisliği. Kansız iblis. Gökyüzünün kahrı!

Bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyordum, Lala kimseye bahsetmemi söylüyordu ama Sina'ya ya da krallığına zarar vermek, kötülüğün muhbiri olmak istemiyordum. Ellerimi şakaklarıma bastırdım.

"Toparlan!" diye son kez tıslıdıktan sonra kusursuz bir zamanlamayla Lala'nın açtığı kapının eşiğinde Sina belirdi. Alnımı tutmuş odanın ortasına doğru bakarken kendimi ayağa kalkmaya zorladım. Başım dönmüştü.

Hava Lordu daima olduğu gibi şık ve resmî kıyafeti, nazik ifadesiyle odanın içine doğru tatlı bir rüzgâr gibi süzüldü. "Her şey yolunda mı Nova?" Karşıma geldiğinde zihnimde hâlâ rahatsız edici bir ateş baskısı vardı.

"Sadece birazcık başım ağrıyor," diyebildim. "Sana nasıl yardım edebilirim."

İzin isteyerek kolumdan tuttu, oturmam için beni koltuğa yönlendirdi. Sıcak dokunuşu eşliğinde yarım yamalak oturabilmiştim.

"Bu gece Rüzgârgülü Esintisi var," dedi. "Bunu duydun mu?"

Başımla onayladım. Gözleri adeta ışık saçıyordu. Heyecanlı ve hevesli görünüyordu. Odada kendi kendine birkaç adım ileri geri volta attı. Her adımında kınındaki kılıç dizine çarpıyor ve metalik bir ses çıkarıyordu.

"Biliyorsun, seni Sadakatsizlerin yanına göndermeyi hiç istemedim. Bana kalırsa burada, dostun olan krallıkta kalmalısın ama Amon bundan memnun değil." Kelimeleri dikkatli ve tutukluydu.

"Hayır," diye sendeledim endişeyle. "Beni yine gönderiyor musun?" Bir kez daha bir yerden sürgün edilirsem bu defa öfkeme nasıl hâkim olacağımı bilmiyordum. Alışmaya çalıştığım her dönemeçte Amon karşıma çıkıp bana bir kez daha çelme takarsa sonunda gerçekten delirecektim.

"Hayır, hayır..." Sina hemen kollarımı iki yanından tutarak yanıtladı. "Sakin ol lütfen, ona bir şey sunarak bir anlaşmaya vardım." İlk defa mahcup ve rahatsız görünüyordu. Gri gözlerini kısmış benim gözlerim dışında odanın içinde her yerde dolaştırıyordu. Yüzünü okuyabilecekmişim gibi ona bakıp durdum.

"Ve?" diye devam etmesi için sorarcasına kaşlarımı kaldırdım.

"Bir krallığa ait olmayan, soylu olmayan birini sarayda ağırlamak hoş karşılanmaz." Bunu söylerken benzi atmıştı.

"Amon tarafından mı?"

"Diyar tarafından, halk tarafından, soylular ve sarayda yaşayan herkes tarafından." Bugün üzerinde bir pelerin yoktu, uzun bir ceket vardı. Sıkıntıyla düğmelerini açıp oturmak için geriye doğru attı. "Tek bir yolu vardı," dedi kaşlarını kaldırarak. "Zaman kazanmaya çalıştığım için sana sormadan doğrudan ona bunu sundum ve ne kadar istemese de izin vermek zorunda kaldı." Büyük bir rahatsızlıkla devamında ne geleceğini merak ediyordum.

"Eğer sen de istersen, bu gece seni vaftiz etmek istiyorum."

"Anlamadım?" diye şakıdım refleksle. "Vaftiz mi? Yani beni Hıristiyan yapmak mı istiyorsun?"

Endişeli yüzünde anlık bir dalgınlık geldi geçti sonra kendini tutamadan kahkaha attı ve neşeli sesi tüm odanın içinde bir yaz esintisi gibi dolaştı.

"Hayır, sandığın gibi değil. Elemental vaftizi ruhu devretme anlamını taşır ama yine günahlardan arınmakla ilgilidir. Sadakatsizler bu diyarda inançsız olarak tanınırlar, bağlılıkları yoktur. Ancak bir lord tarafından vaftiz edilirlerse onun krallığında yeniden doğarlar, ruhları temizlenir ve bağışlanır. Doğdukları ve yaşattıkları bağlarından feragat ederler." Gri gözleri temkinli ama beklenti doluydu. "Bunu evlat edinme gibi düşünebilirsin. Seni vaftiz edersem, benim krallığımın koruması altına alınırsın. Bir daha sana o şekilde davranamazlar."

O şekilde.

Açık bir ağızla orada öylece karşısında kalmıştım. Bunun ne ifade ettiğinden bile emin değildim. Ama içim sıkılmış ve kendimi kötü hissetmiştim. Ruhun temizlenir, bağışlanır, olduğun kişiden, bağlarından feragat edersin. Varoluşumu yok sayıp beni istedikleri gibi bir kalıba sokmaya çalışıyorlardı. Amon'u başka ne daha mutlu kılabilirdi ki, son Su Krallığı üyesi de bundan feragat ettiğinde, artık suya ait olmadığında. Buz gibi bir ürperti ensemden aşağı süzüldü. Tıpkı Ariana gibi, o da Amon tarafından vaftiz edilmiş bir Ateş Krallığı üyesiydi. Büyük Yıkım'da esir alınmamak için krallığından vazgeçmiş olmalıydı. En başından beri ondan hoşlanmamama şaşmamalı.

"Aslında bu çok iyi bir fikir," dedi Lala uçuşarak. Sonra elleriyle ağzını kapatıp, "Bağışlayın lordum," dedi. Sina onunla pek ilgilenmedi ama Lala onun arkasından bana başını sallayıp duruyordu. "Bu üzerinize yapılan tüm tılsımları geçersiz kılar leydim," diye dişlerinin arasından konuşmaya devam etti. Açık bir ima, bununla bileğimdeki kahrolası ateş mühründen kurtulabileceğimi fısıldıyordu.

Karanlık... Tanrım beynime müthiş bir baskı yapıyordu. Bomboş bir düşünce adeta zihnimi kapana kıstırmıştı.

"Ben, teşekkür ederim," diyebildim kendimi zorlayarak. "Benim su vârisi olmamdan rahatsızlık duymadığını sanıyordum, şimdi bundan feragat etmemi istiyorsun." Ayağa kalkıp anlayış dilenerek ona baktım. Gri gözlerindeki ışık sönmüştü, dudağındaki gülümseme kısılmıştı ama yine de başını salladı.

"Vaftiz edilirsen artık bir vâris olamazsın ama hâlâ su gücün seninle olur. Havayla beslenir."

"Bunun üzerine düşünmem gerekiyor." Tamamen çekimserdim, rahatsız olmuştum ama nedenini itiraf edemiyordum.

"Bu bana sadece onur verir Nova, gece yarısına kadar düşünebilirsin. Seninle şenlikte görüşürüz. Ve eğer kabul edersen ilk dansını bana lütfetmeni isterim."

Hafifçe güldüm.

"Başka kimsenin benimle dans etmek isteyeceğini sanmıyorum zaten."

"Vaftiz edilirsen, diğeri olmak zorunda kalmazsın. Onlardan biri olursun ve yardım etmek istediğine onları inandırmış olursun." Omzuma dokunup gülümseyerek odadan çıktı. Birilerini bir şeye inandırmaya ihtiyacım olduğunu o an fark ettim ve bu zihnimdeki ağırlığı ikiye katladı. Kendimle tamamen baş başa bile kalamıyordum. Çıkmaz bir sokaktaydım ve önümde çok fazla seçenek yoktu. Ama ya vaftiz edilmezsem? O zaman bir kez daha sürgün edilmiş olurum, ormanın bilinmeyen derinliklerine. Bunu bir tercih gibi göstermeye çalışması nezaketinin parçasıydı ancak bu bir tercih değildi. Seçim hakkım yoktu. Zorundaydım ve bunu bana en başından söylemediği için ona kırgındım. Üç gündür tanrıçalara ulaşmaya çalışıyordum ama rüyalarım hep kesik kesik, uykularım ise rahatsızlık vericiydi. Bir yolu olmalıydı, onlara ulaşmanın, belki onları kurtarmanın ama en önemlisi Su Krallığı'nı yeniden kurmanın bir yolu olmak zorundaydı.

"Sanırım senin için çanlar çalmaya başladı su vârisi..." Başımı kaldırıp kapı boşluğuna baktım. Sesle birlikte Lala ortadan kaybolmuştu.

"Bu fikir hoşuna gitti değil mi?" diye sordum Kasır'a. Kapı pervazına yaslanmış eğlenir bir şekilde bekliyordu. Hayır, seyrediyordu.

"Eğer bana söylediklerinde samimiysen, gerçekten yaşamaya çalışı-

yorsan vaftiz edilir ve Hava Krallığı'ndan biri olursun. Bu üzerinde düşünmen gereken bir şey olmaz, yoksa başka planların mı var su vârisi?" Bunun ne demek olduğunu bile bilmiyordum. Benden neden bu kadar korkuyordu, ne yapmamı bekliyordu, tarih bu diyara ne yapmıştı...

"Şimdi gitmem gerekiyor, sen kararını verirken şenliğe katılması için toprak vârisine eşlik edeceğim."

"Ne?" diye soludum ayağa kalkarak. "Diğer saraylardan kimsenin gelmeyeceğini söylemiştin."

Kasır kinayeli bir gülüş takındı. "Sina henüz topraklarımızı riske atacak kadar delirmedi leydim. Bu toprakların ihtiyacı olan gerçek bir varis. İlk dans ve ilk öpücük şenliğin başlangıcıdır."

Hayal kırıklığı kollarını etrafıma sardı.

"İlk dansı benimle açacak!" diye savundum.

Kahkaha attı.

"Yanlış anlamışsın. Eminim bahsettiği senin ilk dansındır. Vârisle kendi ilk dansının açılışını yaptıktan sonra leydilerle dans etmek Sina'nın nezaketidir." Tek kaşını kaldırıp beni sorguladıktan sonra arkasını dönüp gitti. Bir şey söylemek, bağırmak için kapıya kadar gittim ama kelimeler de beni yarı yolda bıraktı. Söyleyecek hiçbir şeyim yoktu, kapıyı sinirle sertçe kapatıp baygın adımlarla dolanmaya başladım.

Geldiğim günden beri muhafızı saymazsak Hava Sarayı'nda hep iyi ağırlanmıştım. Sina her zaman anlayışlı ve dostane davranmıştı. Lala ile gerçekten iyi bir arkadaşlık yakalamıştım. Kütüphanedeki Halu Mehir ile de zamanla dost olabileceğime inanıyordum. Sarayda kendime bir yer bulabilirdim. Belki. Belki beni köşeye sıkıştırmasalar, zorunda bırakmasalar. Ama Sina'nın o anlaşmayı anlatmaması daha önceki tüm konuşmalarımızı anlamsız kılıyordu. Kabul etmezsem yeniden sürgüne gönderilecektim.

Ve bir de mühür vardı. Ateş Lordu'nun mührü yüzünden bir köstebek olup bana yardım eden, sarayının kapısını açan kişilere ihanet etmeye ve belki de canlarını yakmaya yardım mı edecektim yoksa vaftiz edilip, sıradan biri olup bana sundukları, önüme attıkları kırıntılarla şükür mü edecektim?

Seni kurnaz yalancı, artık uykuya dalma zamanı.

Zihnimdeki ateşten gölgeler birden dağıldı, daha büyük bir kuvvet onun baskısını itmişti. Üzerime karşı koyamadığım bir ağırlık çöktü, ayaklarım benden bağımsız yatağa doğru sürünmeye başladı ama bedenim başaramadı. Fiziksel alanın dışına doğru taştığımı, bir kapının göz alıcı bir parlamayla üzerime doğru açıldığını sezdim. Önce altında kaldığım bir ağırlık sonra bir tüy gibi hafiflik etrafımı sardı. Odanın ortasında yere yığıldım ve usulca gözlerimi kapadım. Bir ışık perdesinin içine doğru düşüyordum. Günlerdir ulaşmak istediğim o yerle arama karanlık bir perde giriyor ve her defasında o perdeye takılıyordum ama şimdi bir yırtıktı bu. Bir yırtıktan aşağı düşüyordum. Boşluğu hissediyordum ama bedenimi hissedemiyordum. Hızlı ve aniydi. Güneş veya yıldızlar, zaman ya da mekân yoktu. Bir enerji boşluğu ve bilinç hali vardı. Zihnimin içine doluşan fısıltılar.

"Uçmak için önce atlamak gerekir."

Gümüş bir saten gibi akan nehri gördüm. Kendi bilincimde olmama rağmen fiziksel olarak başka bir kanaldaydım.

Okyanus tuzu ve şelale akıntısı. Güneş ve akşam esintisi beni karşıladı. Işık bölündü, beyaz bir altın gibi görünen yüzü parladı.

"Merhaba Nova," diye şakıdı kulaklarıma ulu bir çınlama. Varlığın ve yokluğun ortasında sendeledim. "Seninle karşılaşmayı uzun zamandır bekliyordum."

"Sen de kimsin?" diye fısıldadım. Ses zihnimde frekanslara bölündü. Bir an için hissedemedim ne bedenimi ne üzerinde durduğum zemini. Karanlık değildi ama boşluktu, burada olduğumu tam anlamıyla hissediyordum ama bacaklarımı değil.

Ses bir şekle büründü. Hayaller ve gerçek. Çığlıklar ve fısıltılar. Mavi gözlü, beyaz saçlarına mavi tutamlar karışmış hayatımda gördüğüm en güzel şey karşımda şekillendi. Son çıkışlar ve yitip gittiğim çıkmaz sokaklar.

Genç bir adam bana gülümsedi.

"Yıkılmış krallığın direnen ruhu," dedi. "Su Krallığı'nın ihanete uğrayan lordu." Göz bağım çözüldü, bir tebessüm gözkapaklarımın ar-

dında su damlaları gibi birbirine doğru akmaya başladı. Gülümsemeyle birlikte onun varlığı, benim yavaş yavaş hissettiğim uzuvlarım bu boşluğun içinde maddesel bir surete büründü. Hem bir aynaya hem imkânsıza bakıyordum. Koştuğum ve kaçtığım her şeydi. Bir şey, bir şey bütün benliğimi yakalamıştı. Elimi, durdurmak için hızla atan kalbime bastırmak istiyordum, zihnimdeki karmaşayı durdurmak için saçlarımı çekiştirmek istiyordum, titreyen bedenimi sakinleştirmek için dizlerimin üzerine çökmek istiyordum. Enerjisi öyle kuvvetli, öyle üstün ama öyle tanıdıktı ki büyük bir çarpışma etkisi yaratmıştı göz göze gelmemiz. Varlığım onun varlığına doğru bir mıknatıs gibi çekilmeye başladı.

Arın.

"Bu gerçek mi?" diye soludum. Saçları güneşin altında parlıyor, gülümsemesi bir ay gibi ışıldıyordu. Yanıma kadar gelip hiç yadırgamadan önümde eğildi. Gözbebekleri heyecanla büyümüştü. Elimden tutup beni ayağa kaldırdı.

"Hayaller ve gerçekler. Bilinenler ve gizlenenler," dedi. "Bir şekilde buradayız." Bakışları hem heyecanlı, hem öfkeli hem de kederliydi. Derin ve bulanıktı. Karanlık ve aydınlıktı. "Artık sana zarar vermelerine asla izin vermem."

Derin bir nefes almaya çalıştım. Bir şeyleri idrak etmeye. Sadece göğsüme bir ağrı saplanmıştı. Gözlerimden yaşlar akıyordu. Tuzlu suyun bedenimi dirilttiğini hissettim. Kaybolmuş ruhumun adresini bulduğunu.

"Bana yardım et," diye fısıldadım. İçgüdüseldi. Doğrusaldı. İhtiyacım olan her şeydi. Aklıma gelen tek şey buydu.

Uyuyorsan ya da uyanıksan, sen onun kanındansın.

"Edeceğim," dedi. "Ama senin için geri dönecekler. Kararını verdin mi? Çok zamanımız yok." Sesi Kuzey Işıkları'nın varlığı gibiydi. Hayal üstü, bilinmeyen bir nota ama gerçek.

Başımı iki yana salladım.

"Vaftiz edilmek istemiyorum ama daha fazla orada kalamam."

"Sadakatsiz ol," dedi. "Su Krallığı'ndan kimse boyun eğmez."

"Sana ne oldu?"

"Daha sonra," dedi. "Bunların şimdi sırası değil. Ama yapman

gereken bir şey var. Güçlerin olduğunu, suyu dalgalandırabildiğini başka kime söyledin?"

"Sadece Sina'ya," dedim. "Bir de mühür var. Mühür yüzünden Daren de biliyor olmalı."

"Seni tuzağa düşürdüler!" Öfkesi bir girdap kadar dalgalıydı. Suyun sertçe kayalığa çarptığını duyduğuma yemin edebilirdim.

"Hadi," dedi sakinliğini geri kazanmaya çalışarak. Su aniden durulmuştu. "Önce seni mühürden kurtaralım."

Kristal mavisi gözleri kavisler oluşturarak üzerime geldi, tebessümle bekledim. Bulutların üzerinde yürümek gibiydi ama suyun üzerindeydik. Aşağı bakamıyor, bir şey düşünemiyordum. Yükselen şelale akıntısı o hareket ettikçe yırtıldı ve geçmemiz için bir yol araladı. Akıntının hemen ardındaydık, ses yüksek ve ürkütücüydü.

Parmaklarını şakaklarımın üzerine koyup gözlerini kapattı. Kemikli parmaklar sinirlerime doğudan temas ediyor ve bir elektrik akımına neden oluyordu. Dokunuşu nazik ve yumuşaktı, sonra tüm gücüyle yüklendiğini ve fısıldadığını hissettim. Parmak izlerinin zihnimde gezindiği. Bir su akıntısı gibiydi. Dokunduğu yerde huzurlu bir serinlik belirdi.

Birkaç saniyede parmaklarını çekti, ellerini boşlukta sallayıp avuç içine su topladı, şelale akıntısı saçlarımı geriye savurdu ve tekrar parmaklarını şakaklarıma yasladı. Her defasında fısıltılar eşliğinde bir şeyler söylüyordu. Kelimeler harflere bölünüp suların içinde dağıldı.

"Benimle birlikte tekrar et söylediklerimi."

Ellerimi açık bir şekilde havaya kaldırdı, parmakları tenimde daireler çizerken su damlaları avuç içimden taşmaya başladı. Bu defa aynı şeyi şakaklarımı ıslatarak yaptı.

"Mühür kırıldı, irade salındı, benim olan benimdir, aklımın kapıları kilitli."

Nefes alıp sözlerini tekrar ettim.

"Mühür kırıldı, irade salındı, benim olan benimdir, aklımın kapıları kilitli."

"Mühür kırıldı, irade salındı, benim olan benimdir, aklımın kapıları kilitli."

"Mühür kırıldı, irade salındı, benim olan benimdir, aklımın kapıları kilitli."

"Mühür kırıldı, irade salındı, benim olan benimdir, aklımın kapıları kilitli."

"Mühür kırıldı, irade salındı, benim olan benimdir, aklımın kapıları kilitli."

Gözlerini açıp gözlerimle buluşturdu. Parmakları çenemi kavrayıp ona bakmam için başımı hafifçe kaldırdı. Üzerime doğru eğilirken nefesimi tutmuştum. Ne olduğunu anlamama rağmen geriye çekilmedim ya da sorgulamadım.

İstedim.

Dudaklarını yavaşça dudaklarıma bastırdı. Aldığım nefesin dudaklarımın arasından tüm bedenime yayılışını hissettim. Öpüşü ılık ve saten gibiydi. Dudaklarım bir buzun üzerinde hareket ediyordu sanki. Kelimeleri yeniden fısıldadı. Buz damağımda eridi, öpüşü içime akan saf bir nehir gibiydi.

O an nefes almıyordum ama boğulmadım. Ruhum ve bedenim külden ve kordan arındı, bedenim canlandı ve zihnim aydınlandı. Gökyüzü açıldı, sırtımda devasa bir ağırlık olan karanlık kanatları su havayı solur gibi içine çekti.

"Bitti mi?" diye fısıldadım kendini geri çektiğinde.

"Böyle bir mühür kırılamaz, bu bir zihin bulmacası," dedi. "Ama artık aklını okuyamaz, sen izin vermediğin sürece. Ben de yanlışlıkla izin vermemen için elimden geleni yaptım." Çizilmiş gibi yüzüne oturmuş dudakları enfes bir gülümsemeyle taçlandı. Kendimi ona bakarken sarhoş gibi hissediyordum. Açık mavi renkli küçük gözleri ruhumun ötesini görebilirmiş gibi bakıyordu. Teni kâğıt kadar beyazdı, saçları yaşadığım şehrin kumları kadar açık renk ve yumuşak görünüyordu.

Bir lord ve vâris ayrı düşmüş. Gözyaşları dünyada aktığı yerleri özel bir krater gölüne döndürmüş. Bir gün geri döndüklerinde dünya üzerinde birbirinden ayrı düşen o iki yer yeniden birleşecek ve dünyanın görmediği bir diyarın kapılarını aralayacak.

Parmaklarını yoklamak ister gibi şakağımdaki sigile dokundurdu.

Nazik ve meraklı olduğunu düşündüm ama o dokunduğu an iz daha önce hissettirmediği kadar büyük bir acıyla sızladı. Dudaklarımın arasından büyük bir çığlık koptuğunu sandım ama ses zihnimin içindeydi. Birisi pençesini uzatıp zihnimi kendine doğru çekmişti, bir kıyametin ortasına. Bir çölün ortasında kaldım ama bir yıkımın içindeydim. Bir deprem yeryüzünü ikiye ayırmıştı. Bir ateş her yeri yakmaya başlamıştı. Bir rüzgâr taş taş üzerinde bırakmamıştı. Okyanus kurumuştu. İçinde onlarca canla birlikte. Kılıçlar çekilmiş, sihir birbirine dolanmıştı. Karanlığı bölen tek renk kanın kızıl darbesiydi. Yardım çığlıkları ve ölümün ardından birbirine çarpan kadehlerin kutlama sesleri birbirine karıştı. Zihnimde öyle büyük, öyle kirli bir ağırlık yaptı ki ellerimi kulaklarıma bastırarak yardım dilendim.

"Nova!"

Derin bir nefes alır gibi gözlerimi yeniden açtım.

"Bu neydi?" diye fısıldadım titreyerek. Yarım yamalak görüntüler bir şeydi ama duyduğum çığlıklar bambaşka bir şey. Yaşanılan şiddetin, gazabın, felaketin her bir santimini o an oradaymış gibi hissedip korku ve çaresizlikle doldum.

"Affedersin." Tedirgin bir şekilde elini havada bir yumruk yaptı. "Sigile dokunmam onu tetiklemiş olmalı. Seni eskiden yaşadığın bir âna götürdü."

"Eskiden yaşadığım bir âna mı?" Kollarımı korunma içgüdüsüyle birbirine bağladım. "Bu mümkün değil." Ama aklıma hemen Ruh Toplayıcısının söyledikleri geldi. Kaledeki ilk gün bir ayinden bahsetmişti ama sigil belirsiz olduğu için bana yapılamamıştı. Geçmiş yaşamımızla bağ kuracağımızı ve anılarımızı hatırlayacağımızı söylemişti. O gün o odadan çıktıktan sonrasını anımsıyordum, başta Ayzer olmak üzere o ayinden sonra herkes çok değişmişti. Ayzer ait hissettiğini hatırladığını söylemişti ama bahse girerim daha fazlası vardı. O an, o gün ona ve etrafımda olup bitenlere inanamamış, kabul etmemiştim ama şimdi göğsümün ortasında açılan kocaman bir yangın yeri vardı. Kocaman bir yas vardı. Büyük bir keder vardı. Her şey elimden alınmış gibi. Bu öyle büyük bir histi ki bir an altında kalacağımı sandım, hayal meyal gördüğüm o savaş görüntüleri zihnimi de ruhumu da allak bullak etti.

"Seni buradan çıkarmam lazım." Kelimeler dudaklarımdan çıktığında en az onun kadar şaşırmıştım. Bunu neden söylediğimi bile bilmiyordum. Belki de yalnızlık canım tak etmişti. Belki de artık durumu eşitlemenin zamanı gelmemişti.

"Bu sandığın kadar kolay değil." Yüzü asıldı ama sesindeki heyecanı duyabiliyordum. Kolay olduğunu düşünmek aptallık olurdu, kolay olsa zaten buradan çıkardı ama bir yolu olduğuna emindim. Bir yolu olduğunu gözlerinde görebiliyordum.

"Mümkün mü?" Kirpiklerimi kırpıştırdım. "Buradan çıkmak, Su Krallığı'nı geri getirmek?" Amon'u yenmek mümkün mü? Başlangıçta her şeyi tanrıçalara ulaşmak için, bir cevap almak için yapmaya başlamıştım. Her şeyi düzeltmenin bir yolunu arıyordum. İnsanların arasına dönmenin, ailemi yeniden bulmanın, onlara kendimi hatırlatmanın... Bu cehennem gibi beni yakan diyardan kurtulmanın yoluydu. En kötü ihtimalle Amon'a bir bedel ödetirim diye düşünüyordum. Ama şimdi her şey değişti, başkalaştı, benimle birlikte evrildi.

Artık almak istediğim intikam, ödetmek istediğim bedel bu diyarda yaşananlardı. Tarihte yapılanlardı.

"Her şey mümkündür." Parmaklarını sigilin etrafından şakaklarımda dolaştırdı. "Bedelini ödemeyi göze aldığın sürece."

"Ne yapmam gerekiyor?"

Kararlılığım kaşlarının çatılmasına neden oldu.

"Teklifin için minnettarıma ama bunu bu kadar hızlı beklemediğimi ıtiraf etmeliyim."

"Bilmiyorum," dedim içtenlikle. "Beni bu diyara getirdiler ve zorladılar. Hayatımdan alıkoydular. Tarihim, atalarım için sözde. O halde neden benim hayatımı yerle bir ettikleri gibi ben de onların hayatını yerle bir etmiyorum?" İçimden tuhaf bir ürperti geçti. Olması gereken buymuş gibi. "Sana da aynısını yaptıklarını biliyorum. Bu adil değil, adil olan o diyarda olmamız. Böyle gerekiyorsa tarihimi de atalarımı da beni sürüklediklerı o topraklara döndürmek için her şeyi yaparım. Çünkü onlar beni de o diyardan silene kadar ellerinden geleni yapacaklar."

"Sandığından daha çok bu diyara aitsin."

Ve sen nasıl oluyor da bu kadar tanıdıksın. Neden sana bakarken mest oluyorum, neden kokun bile sanki ezbere bildiğim bir öz gibi geliyor burnuma. Ailem kadar güvenilir, arkadaşım kadar yakın, çok sevdiğim o şehir kadar hayranlık uyandırıcı.

"Buna gerçekten inanıyorsan..." Yavaşça gülümsedim. "Bana yapmam gerekenleri anlat."

Su Lordu belki gurur belki hayranlıkla dudaklarını yavaşça kıvırdı. Tüm diyarın onun hakkında söyledikleri o an için hem çok doğru hem büsbütün yanlıştı. Hem korkutucu bir kudreti vardı hem de karşı konulmaz bir güven duygusu. Ona bakmak gerçekten bir okyanusa bakmak gibiydi. Ürkütücü, merak dolu ama büyülenmemek elde değildi.

"Bu gece yapılacak Esinti için mi bu kadar endişelisin?" Elimden tutarak ikimizi de şelalenin arkasından çıkarırken bütün bunları nasıl bildiğini düşündüm ama bu rengârenk kristal yansımaların olduğu suyun üzerinde dolaşmak tüm dikkatimi dağıtıyordu.

"Bu çok tuhaf..." Derin bir iç çektim. Arın merakla ve ciddiyetle beni seyrediyordu. Kıyıya vardığımızda rasgele parmaklarını havada kımıldattı, birkaç adım önümüzde iki tane kristal sandalye belirdi. Gözlerim irileşti ama hayranlıktan.

"Lütfen." Eliyle oturmam için sandalyeyi işaret etti. Kristal bir yapısı vardı, şeffaf neredeyse cam gibi görünüyordu. Aynı yanılsamalar burada da mevcuttu, sanki kristalin içine parlayan safirler gizlenmiş gibi mavi bir ışık saçıyorlardı. Karşı karşıya oturduğumuzda kendimi ilk kez bu diyarda bir vâris gibi hissettim. Soylu ve değerli biri gibi.

"Tuhaf olan nedir?" Sözlerimi bana hatırlattığında kirpiklerimi kırpıştırıp düşüncelerimi yeniden ele aldım. "Diyara geldiğimden beri istediğim şeyin evime dönmek olduğunu sanıyordum, öyle olduğunu biliyordum aslında..." Doğru kelimeleri ararken biraz duraksadım. "Çok kuvvetli bir histi bu benim için. Yaptığım her şeyi ya da yapmaya çalıştığım her şeyi, tüm huzursuzluğu evime dönmek için çıkardığımı sanıyordum."

Garip ve daha tuhaf hissetmeme neden olacak bir şey oldu. Arın içtenlikle gülümsedi. Ne demeye çalıştığımı ben daha kelimeleri ve dü-

şüncelerimi bile toplayamadan anlamıştı. Anladığını biliyordum, gözlerinde görebiliyordum.

"Evine dönmek istiyordun," diye tekrar etti. "Evine dönmek istediğini hissediyordun ama sandığın gibi insan diyarı değildi, dönmek istediğin evin en başından beri Su Krallığı'ydı."

Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirip başımı salladım. O his öyle kuvvetliydi ki her şeyi sorgulamış birçok şeyi görmezden gelmeme neden olmuştu. Tek istediğim buydu, evime dönmek istiyor bunun için çırpınıyordum. Koparıp alındığım o yere, bana ihtiyacı olduğunu iliklerime kadar hissettiğim o yere dönmek. O bana dokunduğunda bir şeyler daha değişmişti, belki bakış açım belki de algılarım. Kütüphanedeki Halu birleştirmeniz gereken bir ezgi var demişti. O notalara yaklaştığımı, görmemi engelleyen o kalkanı yavaş yavaş aştığımı biliyordum. Bunca zamandır Amon'a karşı çıkmam bu yüzdendi, Sina'nın bugünkü teklifinden bu kadar rahatsız olmam bu yüzdendi. Vaftiz edilip en başından beri bana yapılan tüm haksızlıklardan sıyrılabilirdim, Hava Sarayı'nda onlardan biri gibi yaşayabilir, en azından artık göz hapsinde olmaktan kurtularak gerçekten insanların arasına dönmenin yolunu bulabilirdim. Aynısını Sadakatsiz olarak da yapabilirdim. Ama ben direnmiştim. Hepsine her şeye rağmen sadece su vârisi kalabilmek için direnmiştim. İçimdeki o arzu, eve dönüş isteği karşımda duruyordu. Beynim hâlâ bunların gerçekliğini sorgulasa da ruhum ya da zihnim ya da hislerim belki de yüreğim... O buraya ait bir şeyin peşinden gitmek istiyordu. O buraya aitti ve filizlenen bir çiçek gibi gün geçtikçe büyüyüp tüm benliğimi yavaş yavaş ele geçiriyordu.

"İnsan beyni mantığı savunan bir bilinçaltına dayalıdır. Sınırları çizili gerçekliğin dışına çıkmaz, mantığına uyanı doğru kabul eder. Bu neden kabul ettikleri de sınırlıdır. Ruhun gardını indirmek ya da aklın teslimi sınırlı alandan çıkmanı, bilinçdışına taşmanı sağlar. Beynindeki orta kısma yani sınırsız alana geçiş yaparsın. Sen şu an ikisinin ortasında duruyorsun, bir yanın hâlâ gerçekliğini mantıksız buluyor ama bir yanın da gerçek olduğunu görüyor." Tane tane açıklamasını sorgulamadan dinledim.

"Yaşam, insan diyarı, melekler âlemi ya da Elemental... hatta bulunduğumuz bu yer..." Elleriyle etrafını işaret etti. "Hepsi bir boyut ve insan beyni de buralara ulaşabilecek güçte ama insanlar buna cesaret edemeyecek kadar zayıf. Boyutların kapıları vardır, insanoğlu asırlar boyunca kapıların ardındakinden korkmuştur. Sen o kapıları zorluyorsun." Hafifçe tebessüm etti. "Sizi diyara nasıl getirdiklerini hatırlıyor musun?"

"Gondollara bindirildik, denizi aştık ve bir kaleden Toprak Krallığı'na bedenlendik."

Arın safça bir şey söylemişim gibi yere bakarak güldü. Mimikleri bile benim üzerimde kuvvetli bir etki alanı yaratıyordu.

"Hayır," dedi. "Onlar bir illüzyondu. İnsan dünyasından bu boyuta geçmek için de cehennem kapılarını kullanmanız gerekiyor ama elbette Amon bunu bilmenizi istemez. Bu yüzden muhtemelen uyutularak geçişinizi sağladı."

Tereddütle kaşlarımı çattım.

"Geçirilmemiz mi? Ama çok kalabalıktık, bu çok zor olmalı."

"Ruh Toplayıcıları bu yüzden vardır. Ruhunuzu bedeninizden ayırdılar, Boyutların Bekçileri ruhlarınıza eşlik etti. Sanıldığı gibi bir kalkan yok ortada sadece geçiş izni var. Tanrıçalar asırlar önce insan zihninin erişemeyeceği bir boyut olarak tasarladı Elemental'i. Sadece diyarın kanını taşıyanlar geçebilir o eşikten. Girdiği gibi çıkabilir de."

"Kerberos..." diye fısıldadım. Kapıları koruyordu, bu sayede oradan birçok kez Amon ve dünyaya yerleştirdiği elçileri geçebilmişti. Biz yüz yılda bir açıldığına inanıyorduk o kalkanın ama onlar her zaman aramızdaydı.

Arın metanetle başını salladı.

"Cehennem kapılarına gitmen gerekiyor, bu boyutun kapısı da oradan açılır."

"Ama?"

Derin bir nefes aldı.

"Her boyutun gerektirdikleri ve bedelleri vardır. İnsan diyarına geçen Alfinler güçsüz kalır, oradan Elemental'e geçenler ise insanlara ait anılarından feragat ederler. Melekler âlemi için kutsal bir saflık gerekir.

Ölüm kapılarını açmak için ise..." Tepkimi ölçmek ister gibi kristal mavisi gözleri yüzümde dolandı. "Bunun için yedi ölümcül günahla işaretlenmen gerekir."

Tam olarak idrak edememiştim ama kulağa pek hoş gelmiyordu, sertçe yutkundum.

"Başka bir yolu yok," dedi tepkimi kabullenerek. "Seni buna zorlayamam."

"Günah işlemem mi gerekiyor?" Yedi ölümcül günahın neler olduğunu biliyordum. Kibir, açgözlülük, şehvet, kıskançlık, oburluk, öfke, tembellik. Hepsi içimizde yatan güdülerin bir çeşidiydi. Aslında belki de her gün farkında olmadan işlediğimiz günahlardı.

"Kasıtlı değil," dedi. "Zor olan kısmı da bu. Cehennem kapıları zorludur, baş edebilene açılırlar. Bunları, günahları hissetmen gerekiyor."

"Gerçekten günahkâr olmam gerekiyor," diye söyleyemediği cümleyi tamamladım. Zihnim bulantılar ve düşüncelerle dolmuştu. Gerçekten onların bu zamana kadar korktukları şey olmam gerekiyor. Bakışlarımı yeniden ona çevirdim. "Peki ama bu nasıl olacak, bir imge ya da sihir mi yapmamız gerekiyor?"

"Duyduklarına rağmen hâlâ bunu istiyor musun?"

Bilmiyorum anlamında dudağımı büktüm. Bu onu hem heyecanlandırmış hem de şaşırtmıştı.

"Yüz yıl beklemeye değer olduğundan bir an bile şüphe duymamıştım," dedi. Yavaşça ayağa kalktı. Elimi tutup beni de beraberinde kaldırdı. "Bu ânı çok uzun zamandır bekliyorum Nova ama bu kadar sadık olacağını ben bile sadece hayal edebilirdim." Söyledikleri neden bu kadar hoşuma gidiyor ve bu kadar doğru hissettiriyordu. Mantığımın kavrayamadığı ama gerçek olduğunu gördüğüm yer işte tam burasıydı.

"Başladı bile." Ellerini omuzlarıma yasladı. "Sen buraya geldiğin anda ilk mührü kırmış oldun. Bilincin burada bir kapı açtı, fiziksel olarak da o kapıya ulaşabilecek tek kişi haline geldin. Bundan sonra sadece yaşamaya devam etmen gerekiyor. Her günah bir iz bırakır, gerçekleştiğinde diyar seni işaretler." Biraz ürkütücü olan bu durum karşısında sağduyumu korumama yardımcı olan tek şey omzumdaki ellerin verdiği

tuhaf güven duygusuydu. Hiç tanımadığım birine karşı duyduğum bu güven duygusu.

"O duyduğum çığlıklar," diye fısıldadım. "Sen dokunduğunda gördüğüm görüntüler. Onlar Büyük Yıkım'a aitti değil mi?"

Kederle başını salladı.

"Yüz yıl geçmiş üzerinden ama hâlâ aynı yalnızlığı hissediyorum bu diyarda. Hem de artık sözde savaş olmamasına rağmen." Gözlerim sadece burada görebildiğim o temiz engin denize daldı.

"Geciktiğim için üzgünüm," dedi Arın. "Artık tek başına boğulmayacaksın."

Ve ben buna tüm kalbimle inandım.

14. BÖLÜM

Yitirilenler ve Yitip Giden

Sırtımda yatağın yumuşak zeminini ve ışığın bedenime vuran sıcağını hissedebiliyordum. Gözlerimi isteksiz bir şekilde araladım, yeniden uykuya dönmek, yeniden ona dönmek için karşı konulamaz bir arzu hissediyordum. Yatağın içinde biraz daha döndüm.

"Nova, iyi misin?" Lala tam tepemde uçuşarak ne olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. Bir süredir ismimi sayıkladığı için boyuttan ayrılmam gerekmişti ama buna değmişti.

Gülümsedim ve doğruldum.

"Çok iyiyim," dedim ayaklarımı yataktan sarkıtırken. "Bana bir elbise ve biraz da portakal suyu getir Lala. Katılmamız gereken bir şenlik var!" İçimde engin okyanuslar dalgalanıyor, zihnimdeki karabasanın kayıp ağırlığı kuştüyü gibi hafiflemiş hissetmeme neden oluyordu.

Cıvıl cıvıldım.

"Seni yere yığılmış bulduğumda çok endişelendim," dedi. "Hekimlere haber vereyim mi ya da Sina Lorduma?"

Bıyık altından ona baktım. "Lordun mu?" dedim... Bundan sonra hakkımda bir şeyler iletilmesini istediğim sadece tek bir lord olduğunu biliyordum. "Hayır, hiç kimseye haber verme. Hiç olmadığım kadar iyiyim."

Ayağa kalkıp kendi etrafımda birkaç tur döndüm.

"Harika hissediyorum Lala! Elemental ve gökyüzü hepimizi kutsasın. Bugün çok güzel bir gün. Sahi aylardan ne?"

"Sen iyice delirdin," dedi.

Ellerimi dudaklarıma bastırıp kahkaha attım.

"Kesinlikle haklısın," dedim başımla onaylayıp. "Delirdim Lala ve bu harika!"

"Beni endişelendiriyorsun."

Ona bakıp bunun iyi olduğunu, onun ve herkesin endişelenmesi gerektiğini söylemek istiyordum ama Arın bunu yapmamamı söylemişti. Şimdilik sakin olmalıydım ama bu konuda kendime güvendiğim söylenemezdi. Okyanusun üzerinde, çıplak ayaklarımla yürüyordum.

Artık tek başına boğulmayacaksın...

Aklıma geldikçe gülüp ayaklarımı yere vuruyordum. Dönüyordum. Kıkırdıyordum. Bulutların üzerinde gibi hissediyordum.

"Bitti artık Lala!" diye haykırdım. "Artık her şey çok güzel olacak!" Kollarımı kendi etrafıma dolayıp odanın içinde dönmeye devam ettim. Yatağın üzerine çıkıp zıpladım. Güldüm ve hayal ettim.

"Düşerken başını çok mu sert çarptın acaba?" Dik dik bana baktı.

"Aptal peri kırması seni..." İşaretparmağımı ona doğru salladım. "Ne de tatlı ve şakacısın. Artık sen bile benim canımı sıkamazsın."

"Ulu gökyüzü bizi korusun ve tanrıçalar gazabından sakınsın."

"Hımhı..." diye mırıldandım kendimi aynalı masanın sandalyesine atarken. "Bu gece çok güzel olmak istiyorum." Bir anda omzumun üzerinden ona döndüm. "Lala, sence ben güzel miyim? Su Krallığı'na göre?"

Kaşlarını çatmış gerçekten endişeli bir şekilde bana bakıyordu ama kendi içinde tarttıktan sonra sorgulamamanın en doğrusu olduğuna karar verdi.

"Lordum çok yakışıklıydı," dedi. "Sadece Elemental'de değil, tüm diyarların en güzeliydi. Neredeyse Daren Lordum kadar."

O ateş iblisinin ismini duyunca yüzümü astım ve kusuyormuş gibi ağzımı açtım. Hatta neredeyse parmağımı boğazıma götürüp kusacaktım da. "Daren mi yakışıklı? Hah!" Tarağı alıp saçlarımı fırçalamaya koyuldum. "Arın kesinlikle çok ama çok ama çok çok çok daha yakışıklı!"

"Sen onu görmedin bile."

"Birinin Daren'den daha yakışıklı olduğunu bilmek için dâhi olmaya gerek yok herhalde," deyiverdim.

Gölge ve mühür prensi.

Kargaların lordu.

Kuzgun güzeli.

Kahkaha kusmuğu dümbelek.

"Su Krallığı en güzelleriydi," dedi sonra. Sesi yumuşamıştı, neredeyse hüzünlüydü. "Bazıları onların güzelliklerinin lanetinin delilikleri olduğunu söylerdi. Çoğu da güçleri olduğunu. Onlara bakarken gözünü başka bir yere çeviremiyordun. Bu tüm dünyaya yasak bir cazibeydi."

"Anlamadım?" diye soludum.

"Hem çok güzel hem çok güçlü olamazsın Nova. Bazen kusur gerekir. Mükemmelen iyi olan bir şey yoktur." Derin, içten bir nefes verdi. Bu düşüncesi çok saçmaydı. Pekâlâ da kusursuz olabilirdin.

"Arın Lordum bunun yersiz bir düşünce olduğunu savunurdu, halkını bununla büyüttü, topraklarını bununla besledi."

İçtenlikle gülümsedim.

"İlk taşı hangisi attı?" diye sordum. "Arın'ı kışkırtan Daren miydi yoksa Amon mu?"

"Ulu gökyüzü!" diye cırladı hemen. "Böyle şeyler söylemesene Nova. İkimizi de öldüreceksin sen!"

"O biraz zor."

"Lütfen banyo yapmayacaksan elini yüzünü yıka, ben de sana yiyecek bir şeyler getireyim. Deli deli konuşmaya başladın yine."

Aynanın üzerinden ona bakmak istemedim. Sanki göz göze geldiğim herkes anlayacaktı. İçimdeki parıltıyı da kalbimdeki zapt edilmez kıpırtıyı da duyacaklardı.

"Hem de her şeyi getir!" dedim. "Bütün mutfağı yemek istiyorum." İştahım her zaman açıktı ama bu diyara geldiğimden beri ilk günlerim kendimi açlıkla sınamakla kalan günlerim de hayatta kalmaya çalışmakla geçmişti. Şimdi yapmam gerekeni biliyordum. Canlı ve diri kalarak tüm gücümü toplamalıydım.

Lala'nın sinsi bakışları altında söyleneni ilk kez sorun çıkarmadan

yapıp kendimi banyoya attım. Üzerimdeki kıyafetlerden kurtulup suyun içine girdiğimde her zaman çehremi saran korku yine oradaydı ama bu defa katlanılabilirdi. Bu defa o vahşi hayvan üzerime saldırmayı bırakmıştı.

Lala bir nebze olsun haklıydı, duş beni sakinleştirmişti ve ince bornozuma sarınıp çıktığımda elime tutuşturduğu portakal suyu da çok iyi gelmişti. Önce onu bitirdim, sonra bir sandviçle birlikte çayımı içtim. Lala beni seyrederken somurtuyordu. Getirdiği pastanın son dilimine kadar yemiş ve onu bu tatlı lezzetten mahrum bırakmıştım. Kendimi tutamıyordum, daha fazlasını istiyordum. Hazırlanmadan önce bir kadeh şarap alıp kendimi sakinleştirmek istediğimde Lala tepki göstererek korsenin içine giremeyeceğimi söyleyip durdu ama ona aldırmadım. Kadehten aldığım ilk yudum kolumda bir kaşıntıya neden oldu. Önce parmaklarıma sonra tırnağıma takılan şeye bakmak için gözlerimi koluma çevirdim. İç kısımda, dirseğimin orada kırmızı, kısa bir düz çizgi belirdi aniden. Gözlerim yarı sersem o can yakıcı ve müthiş derecede kaşındıran kabarmaya takıldı.

İlk işaret.

Elimdeki kadehe, dudaklarımdan sızan şaraba ve yatağın üzerindeki yemek yığınına baktım. Kontrolsüz bir şekilde yiyip durmuştum.

Oburluk.

Diyar ilk sihrini yapmış ve ilk işaretini vermişti. Korku ve heyecan aynı anda vurdu. Arın bundan bahsetmişti, diyar bana yol açacak ama o yoldan gidip gitmemek benim seçimim olacaktı. Yemek istemeseydim, bir an durup peri kızını dinleseydim bu işareti alamayacaktım ama bile bile, göz göre göre ilk günahımı işlemiştim. Kadehten bir yudum daha aldığımda hislerim bir anlığına uyuştu.

Dolap kapılarının gıcırdamasıyla dikkatimi o yöne verdim. Lala oldukça gösterişli gümüş rengi bir elbiseyi dışarı çıkardı. İşareti görüp olay çıkarmaması için kolumu sakladım.

"Bu benim için mi?" Şaraptan aldığım yudum boğazımda kalmıştı. Elbise şahane bir parçaydı. Üst kısmı büstiyerdi ve göğsüme denk gel-

diğine emin olduğum kısım koyu griydi ama dökümlü eteklerine doğru tonları açılıyor ve saten gibi bir görüntü veriyordu.

Çok uzun, çok güzel bir gece elbisesi.

Men edilmiş su vârisinin vaftizi için mi?

Sanmıyorum.

Lala gözlerini devirerek, "Benim için olacak hali yok ya..." diye mızmızlandı. Kafamdaki düşünceler elbisenin gösterişine gölge düşürse de artık o kadar kolay moralim bozulmayacaktı. Dudak büküp aynalı masaya oturdum.

Lala önce bütün yüzümü nemlendirecek krem kullandı sonra renklendirmeye başladı. Bu defa kaşımı gözümü boyarken sorun çıkarmadım. Gözlerimi kapatıp başımı sandalyeye yasladım ve istediğini yapmasına izin verdim.

Boynumdan, omuzlarıma ve kollarıma kadar krem sürmeye devam ettikten sonra saçlarımı yaptı. Tenim sürdüğü şeylerle parıldadı. Bu defa elbise ve makyaj gereğinden fazla abartılı olduğu için saçlarıma sadece birkaç dalga yapıp serbest bırakmıştı ve bu görüntü epey hoşuma gitmişti.

Elbiseyi giyerken derin bir nefes aldım. Tüy gibi hafifti. Göğsümü sıkan korseyi ve sırtında toplanan ipleri sıkmak için Lala tüm peri nefesini kullanmak ve çekiştirmek zorunda kalmıştı.

Duvarın içine gömülmüş yamuk kenarları olan boy aynasının karşısında, ellerimi ipek kumaşın üzerinde kaydırırken gün batmış saatler akmıştı. Şenlik güneşin batmasıyla başlamıştı, vaftiz ise gece yarısı olacaktı. Şimdiden dağların yamacından gelen şuh kahkahalar ve müzik yorulmuştu.

Peri kızı bana toprak vârisinin neredeyse bir saat önce geldiğini söylediğinde garip bir yabancılık hissetsem de ne ona ne de kendime belli ettim.

"Neredeyse güzel oldun," dedi pericik alayla.

Tenim açık bir krema tonundaydı. Simli ve pullu bir okyanustan çıkmış gibi parıl parıl parlıyordum. Gözlerimin mavisinin ortaya çıkacağı ve beni kocaman gözlü cinlere benzeten koyu gri, kadife dumanlı bir makyaj yapmıştı. Gözümün kenarından yüzüme doğru taşıyordu. Elemetal'e özgü aşırı bir makyajdı ama ses etmedim. Yüzümün üçte birini

koca gözlerim oluşturuyordu. Göğüslerim ortalamaydı ama korsenin desteğiyle kaşlarımı kaldırmama neden olacak bir dekolte veriyordu. Yine de abartılı hiçbir yanı yoktu.

Dudağımda tatlı bir pembe ruj vardı ama fazla belli olmuyor sadece yüzümü daha canlı gösteriyordu.

"Güzelim," diye fısıldadım gözlerimi kapatıp. Zihnimde sürekli onun görüntüsünü gözümün önüne getiriyordum, kirpiklerini bile ezberlemek, aklımdan çıkarmamak istiyordum. Onun yanındaki resimde onun kadar güçlü ve güzel görünmek istiyordum.

Kim bilir belki günün birinde onun kadar deliridim de.

"Gerçek bir vâris gibi görünüyorsun," dedi.

Omuzlarımı gevşeterek gözlerimi açtım ve yakınımda bulduğum ilk şey olan tarağı ona doğru fırlattım.

"Ben zaten gerçek bir vârisim cin cüce bozması!"

"Periler cin değildir!" diye yükseldi birden.

"Cücelerdir ama..." Başımı sallayıp ona pis pis sırıttım.

Lala öfkeli tıslamalar ve gökyüzü yakarmaları eşliğinde ikimizi sarayın dışına bedenledi. Ceza olarak saçımı bozmuştu ama daha sonra af dileyip yine kendi düzeltti. Pericik...

Dağların arasında bir vadideydik. İsmini bilmediğim beyaz çiçeklerle bezenmişti. Güllere benziyordu ama papatyalardan daha büyük yaprakları, altın sarısı sapları vardı. Küçük bir ada parçasının üzerindeydik. Yüksek bir tepedeydi ama etrafını su değil kayalıklar ve dağlar çeviriyordu. Bulutlara dokunma mesafesindeydik. Masalar uçurum kenarlarına parlak tüller eşliğinde yerleştirilmişti.

Dağ yamaçlarında ışıklı taşlar üst üste bindirilmiş aydınlatmayı meşaleler değil büyü sağlıyordu. Günbatımı gibi ama daha aydınlık ve parlak bir ışık üzerimizdeydi. Müzik bulutların üzerine konumlanmış Alfin korosu tarafından yapılıyordu. Böyle bir ses hayatım boyunca hiç duymamıştım.

"Leydim."

Kasır'ın aptal aptal gülen yüzüne doğru hevesli olmayan adımlarla döndüm. Omuzlarımı geride, başımı dik tutmaya özen gösteriyordum.

"Muhafız," dedim halihazırda tükürür gibi.

"Yüzünüzdeki kuduz bir köpek tarafından ısırılmış gibi duran yarım ay yerine parlak bir çember görsem Elemental ayaklarınıza kapansın diyebilirdim, her şeye rağmen ne kadar güzel görünüyorsunuz." Uzun uzun kışkırtmasının ardından ellerini önünde birbirine kenetleyip gözlerini kıstı, "Bu gece bana da bir dans lütfeder misiniz?"

"Yakında," dedim ifademi bir saniye olsun bozmadan.

"Anlamadım..."

"Elemental ayaklarıma kapandığında, yakında olma Kasır. Çünkü üzerine basıp geçmekten bir an bile tereddüt etmeyeceğim."

"Sizi incittiysem beni bağış-"

"Ne cüretle?" diye güldüm. "Beni nasıl incitebilirsin ki?" Servis yapan cinlerden birinden sert olmasını umduğum bir içki kaptım. "Baştan savma ve çocukça aşağılamalarının üzerimde etkisi olacağını mı sandın?" Anlam dolu gözlerimi karşımda küçülebilsin diye ona diktim. "Bahse girerim beni her gördüğünde korkudan nereye sığınacağını şaşırıyorsun."

Yüzümde bir gülümsemeyle ona doğru yaklaştım. Kadehten küçük bir yudum aldım. "Dikkat et," dedim kaşlarımı çatıp. "Oyun oynamayı tüm kediler sever ama kaplanlar sonunda değnekten sıkılıp senin kemiklerinle devam eder."

Bakışlarında bir yel esintisi ve şok rüzgârı gelip geçti. Derin nefes alışımla birlikte omuzlarım inip kalktı, genişçe gülümsedim ve kadehimi ona doğru kaldırıp büyük bir yudum aldım. Sonra karanlığın içine doğru bir su damlası gibi yavaş yavaş akmaya başladım.

Etrafım oldukça kalabalıktı ve bu kalabalığın sebebi ilk defa Elemental halkından birilerini görüyor olmamdı. Halkın yaşadığı yerler hakkında en ufak bir bilgim yoktu ama tüm Hava Krallığı'nın Alfinleri burada toplanmış hürce eğleniyor gibi görünüyordu.

Karanlık yüzümü ve lanetlenmiş izimi sakladığı için memnundum. Kalabalığın içinde dikkat çekmiyor olmak, fısıltıların sebebi olmamak hoşuma gitmiş ve mümkünmüş gibi bugünü daha da güzel kılmıştı.

Tam köşede kalan büyük rüzgârgülü pervanelerini görene kadar

onları seçememiştim bile. Sina tahttan ziyade kendini belli edecek bir kürsü seçmişti bu gece için. Rüzgârgülü gümüş yaldızlarla süslenmiş Sina'nın çarptığı havanın enerjisiyle pervane böceği gibi dönüyordu. Gösterişli, kocaman bir ağaç gibiydi. Renkli ışıklar ve avize taşlarının kristalleriyle işlenmişti.

Hemen yanında en yakın arkadaşım vardı. Uzun kahverengi saçları Elemental'e özgü buklelerle ama Toprak Krallığı'na özgü bir topuzla şekillendirilmiş ve taç gibi tepesinden örülüp, tokalarla bezenmişti. Koyu kırmızı ve kahverengiden oluşan kabarık elbisesi bedenini tamamen sarmıştı. En az ipeklere ve altınlara bürünmüş Sina kadar asil duruyordu. Onlara doğru yürürken beni önce Sina'nın tebessümle Ayzer'den kaçırdığı utangaç gözleri gördü. Sonra Ayzer'in bakışları takip etti. Yüzümdeki ifadeyi ya da nasıl göründüğümü umursamıyordum. Aklımdan sadece benim saçımı neden bu kadar basit tuttuğuyla ilgili Lala'ya birkaç şık söz geçiyordu. Ve onun küçük bir geyik boynuzu gibi görünen kahverengi tacına baktığımda içimde bir şeyler kımıldadı. Kolumdaki izin kaşıntısı biraz daha çoğaldı. Dikkat çekmeyeceğimi bilip oraya baksam yeni bir işaret daha göreceğime emindim. O taçtan istemiştim. Bir anlığına başımın üzerinde bir taç istemiştim. Hem de bugün, dün sahip olmadığım birçok şeye sahip olmama rağmen.

Bu kontrolsüz dürtü ikinci günahımı bana bahşetti.

Açgözlülük.

Bugün hayatımın en güzel uykusuna yatmış ve kimsenin hissettiremeyeceği bir şey hissetmiştim, hiçbir şey bunu mahvedemezdi. Yapmak için geldiğim şeyi yapıp odaya dönmek ve yeniden gözlerimi kapatmak istiyordum. Dürtülere sahip olabilirdim ama onlara esir olmamak için direnecektim.

Sina'nın açık gri gözleri onlara doğru süzüldüğüm süre boyunca beni izledi. Ayzer, yüzünde özlem dolu bir gülümsemeyle hafifçe selam verdi, aynı şekilde ikisine de karşılık verdim ama onlara nazaran benimki yarım yamalaktı.

"Ne kadar güzel görünüyorsun Nova," dedi sıcacık bir sesle kollarını bana dolarken. Kokusunun değiştiğini fark edince yüzüm asıldı ama

doğrulurken çabucak kendimi toparladım. Arkadaşımın sıcaklığının yerini bir kraliyetin soğukluğu yok etmişti.

"Sen de öyle," dedim baştan aşağı ona bakarken. "Gerçekten büyüleyicisin."

"Seni çok özledim, nasılsın?"

O zaman neden Hava Lordu'nu yemeğe davet ederken beni de çağırmıyorsun ya da ona notlar gönderirken bana tek bir cümle dahi yazmıyorsun.

Sina'ya bakarak minnetle gülümsedim. "Çok iyiyim, buraya alıştım, bana iyi davranıyorlar ve Ariana'dan ve tabii ki onun meditasyonlarından uzak olduğum için kelebek gibiyim."

Hep bir ağızdan güldük. Sakin ve keyifliydim. Bir süre ikisiyle birlikte neredeyse konuşabileceğimiz her şeyden konuştuk. Önceki hayatımızdan, şenliğin on yıllardır ritüelleri tamamlayamadığı için yarım yamalak geçmesinden, hatta naguellerden bile. Hepsine keyifle ve sıkılmadan eşlik ettim ama sohbetimiz sık sık Ayzer'e minnetlerini ve gözyaşlarını sunmak isteyen Alfinler tarafından, hava halkı tarafından bölündü.

Önünde eğildiler, elbisesini öptüler, ellerine gözyaşlarını akıttılar ve Ayzer hepsine içtenlikle sarılıp onlar için her şeyi yapacağını söyledi. Yanımdan geçerlerken onlara gülümsedim ama hiç kimse görmedi.

Bu da bana başka bir dürtü kazandırdı. Etlerim lime lime ayrılıyordu sanki. Hisler öyle kuvvetli ele geçiriyordu ki onların peşinden gitmemek için kendimi çok zor tutuyordum. Ama işte buradaydı. Üçüncü işaretlenmiş günah.

Kıskançlık.

Kızmamaya, kırılmamaya, bir daha böyle hissetmemeye çalıştım.

Yıllardır ne kadar kötü durumda olduklarını, bazen yiyecek sıkıntısı bile çektiklerini, yeni bebeklerin doğmadığını ve bunun gibi bir sürü felaketin yaşandığını biliyordum. Ayzer onlar için bir lütuftu artık. Topraklarına gelecek bir candı. Bense o toprakları kurutan krallıktandım.

"Asma böyle yüzünü," dedi Ayzer kendi kabuğuma çekildiğimi fark ettiğinde. Elinde iki kadehle yanıma, gölgelerin içine gelmişti. "Kim-

senin seninle doğrudan bir sorunu yok, krallığının ayıbı senin ayıbın değil."

"Su Krallığı hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," diye uyardım onu yumuşakça.

Omuz silkip, "Kaynakları incelemek için epey vaktim oldu ve dinlemek için de. Gerçekten deli bir lord olduğunu ve dünyayı bile sular altında bıraktığını duymuş muydun?"

"Belki de dünya bunu hak etmiştir," diye mırıldandım.

Ayzer iri iri açtığı gözleriyle bana baktı.

"Nova onlar barbarmış!"

"Amon'un geldiğim ilk günden beni bir cehennem köpeğinin önüne attığını ne de çabuk unutmuşsun." Ağırlığımı bir bacağımdan diğerine verdim.

"Vâris olduğunu ve sana zarar vermeyeceğini biliyordu."

Anlamamış ve biraz da inanamamış şekilde ona baktım.

"İzimin olmadığını biliyordu, beni riske attı. Kerberos'un işimi bitirmesini istedi!" Sesim birden gereğinden fazla çıkmıştı. O esnada izimin görünmeme sebebi olan Daren'in tüm bunlara seyirci olduğunu, sessiz kaldığını tekrar hatırladım. Beni yem etmesine izin vermişti. Ne tür bir oyun oynadığını hâlâ bilmiyordum ama benim tarafımda olmadığı açıktı.

"Sakinleşir misin lütfen?" Dişlerinin arasından konuşurken etrafa gülümseyip her şey yolundaymış gibi baktı. "Nova, tek başına olmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum. Bildiğimi biliyorsun." Ayzer kimsesizler yurdunda büyümüştü yani bu durumu anlayabilirdi ama yeterince değil, tam olarak değil.

"Bazen babamın bir katil olmasını istediğim geceler bile oldu," dedi fısıltıyla. "Hapiste olduğunu o yüzden yalnız olduğumu düşünürdüm ama onlar sadece kötüydü. Kötü anne baba oldukları için bırakmışlardı beni."

"Beni kimse bırakmadı," diye direttim.

"Bence ne demek istediğimi anladın." Kolumdan tutup beni insanların arasından uzak bir yere çekti. "Bakışlarından hoşlanmadım Nova, neler oluyor?"

"Bu da ne şimdi?" Yüzümü buruşturdum.

"Seninle çok uzun zamandır arkadaşız ve aptalca şeyler yapmayı seven kişi hep sen oldun. Seni hiç engellemeye çalışmadım ama burada durum deği-"

"Burada vâris olduğun için mi?" Tek kaşımı kaldırıp sorgularcasına ona baktım.

İnanamaz gibi başını iki yana salladı. "Hayır aptal," dedi kolumdan sıkarak. "Burada yapacağın aptallık canına mal olacağı için!"

Bir an dizginleri yeniden kazanır gibi hissettim ama çok uzun sürmedi.

"Yardımcı olmaya çalışman takdire şayan ama artık aynı şeyleri savunmadığımız da açık." Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Ayzer'in kahverengi gözleri çaresiz bir hayal kırıklığıyla gölgelendi.

"Neden böyle yapıyorsun?" diye sordu. "Sana neler oluyor?"

Göğsümden hıçkırıkla karışık kederli bir gülümseme kaçtı.

"Hayatta kalmaya çalışıyorum!" diye inledim dişlerimin arasından. "Oradan oraya atılırken yıkılmamaya çalışıyorum. Bütün krallığımı öldürmüşler Ayz. Hepsini öldürmüşler. Elemental'de bir tane bile akan nehir gördün mü? Her yeri kurutmuşlar. Bizimle birlikte gelen öğrencilerin kanında su var diye yok edildiler. Asıl sen nasıl böyle davranabiliyorsun?"

Kirpiklerini kırpıştırdı. "Ne yapabileceğimizi sanıyorsun?" diye soludu. İkimizin de siniri bozulmuştu. "Onlarla savaşamazsın Nova, savaşmayacaksın da! Anladın mı beni?"

"Ne yaparsın?" diye sordum hiddetle. Yardımcı olmaya çalıştığını tahmin ediyordum ama korkusu daha fazla ağır basıyordu. Ya da krallığına olan bağlılığı.

"Sana engel olurum," dedi üzerime doğru bir adım atarak. "Göz göre göre saçma sapan dramaların yüzünden kendini öldürtmene izin vermem!"

"Yeni hayatından memnun değilmişsin gibi davranma."

"Bu diyar sana iyi gelmedi," dedi. "Mantıklı düşünemiyorsun. Tıpkı-" Duraksayıp derin bir nefes aldı.

"Tıpkı ne?"

"Nova..."

"Tıpkı ne Ayzer?"

"Nova, lütfen."

Onu omzundan geriye doğru ittim. Dördüncü işaretli günahım kaşınan derimin altından ruhumu ele geçirircesine beni etkisi altına aldı.

Öfke.

"Tıpkı bir deli gibi mi davranıyorum?" Hayal kırıklığı büyük bir pelerinin altına çekti beni. Yalnız bırakılmışlık pelerinin altında kollarımı bağladı. "En azından aklından geçenleri söyleyecek cesaretin olsun, başında bir taç olmadığı zamanlarda olduğun gibi."

İki kişi kolumdan yakalayana kadar neler olduğunu anlamamıştım bile. Ayzer de buna en az benim kadar hazırlıksız yakalanıp duraksadı.

"Ne yapıyorsunuz?" diye soludum nefes nefese.

"Vârise saldırıyorsun," dedi Kasır muhafızları beni bırakmamaları için başıyla uyarırken. Zaman bir anda durmuş gibi hissettim. Altında kaldığım pelerinin dört yanına çiviler çakılmıştı. Yanımda olan tek şey karanlık ve yalnızlıktı. Hava azalıyordu, ışık azalıyordu. Adım adım hiçliğe doğru sürgün ediliyordum.

"Onu bırakın," dedi Ayzer ağlamaklı bir tonda. Gözlerimiz kesişti. Kasır memnun olmasa da vârisin sözünden çıkmadı.

Serbest bırakılan kollarım yenilgiyle iki yanıma düştü.

Etraftaki fısıltılar yüksek sesli itiraz çığlıklarına dönmeye başladı.

Benim hakkımda konuşuyorlardı, yeniden, şenliklerini berbat ettiğime dair, vârislerine saygısızlık ettiğime dair, tahmin edemeyeceğim kadar korkunç söylemler yankılandı.

Sina yanımıza yaklaştı. Bir bana bir Ayzer'e bakıyordu. Gülümsemeye çalıştım.

"Neler oluyor?" diye sordu muhafızına, bir açıklama bekleyerek.

"Vârise saldırdı," diye yanıtladı onu Kasır.

Sina ona hiç de hoşnut olmayan bakışlarla karşılık verdi.

"Sen sınırlarını aşmaya başladın."

Kasır bunu bir uyarı olarak algılayıp delici bakışlarını üzerimden çekerek Ayzer'in yanına yanaştı. Etraftaki uğultu Sina'nın adımlarıyla birlikte yerini derin bir sessizliğe bırakmıştı. Müzik devam ettiğinde

herkes bize bakmaya son verdi. En azından bakmıyormuş gibi davranmaya çalıştılar.

Ağlamayacaktım.

Başımı dik tuttum.

"Kabul etmeyeceğim," dedim ona doğrudan bakıp bu gerçeği gözlerimde görmesi için. "Teklifin ve diğer her şey içim minnettarım ama vaftiz edilmeyeceğim. Ben Su Krallığı'nın vârisiyim."

Hava Lordu biraz önce otoriter ve neredeyse öfkeli olan bakışlarını benimle buluşturduğunda şaşkınlık ve hayal kırıklığı birbirine girmişti. Düşünceli birkaç uzun saniyeden sonra gülümsemeye çalıştı.

"Biliyorum," dedi. "Onlarla hiç tanışmasan bile, onlarla hiç yaşamasan bile sen Su Krallığı'na aitsin. Bağlılığıyla bilinen krallıktansın. Sen bile ölmeyi tercih edersin." Konuşması hem özlem hem onur doluydu. Eski hatıraları ya da eski tanıdıkları Sina'nın gözlerinin bulutlanmasına neden oldu. Ama haklıydı, onlar hakkında hiçbir şey bilmiyordum ve bu diyara geldiğimden beri Su Krallığı'ndan olduğum için bana yapılmayan şey kalmamıştı ama yine de bundan vazgeçmek istemiyordum, bunu derinlerde hissediyordum ve bu belki de en büyük delilikti ama Sina haklıydı, her şeye rağmen ölmeyi tercih ederdim.

"Nova, reddetme. Lütfen." Ayzer'in kırık dökük sözlerini duymazdan geldim.

"Dostluğun için teşekkür ederim," dedim Sina'ya. "Ama artık çıkarlarımız burada ters düşüyor. Bunu birlikte yapamayız. Yaptıklarından dolayı sana borçluyum," diye fısıldadım. "Bu borç her zaman dost olduğumuzu düşünmeme yardımcı olacak."

"Her zaman dostunum Nova," dedi gözlerini kırpıştırarak. "Burada her zaman yerin olacak."

Başımı yana yatırarak ona gülümsedim ama bunun mümkün olmadığını biliyordum. Amon sadece vaftiz edilip krallığımdan feragat edersem Sina'yla kalmama izin vermişti. Şimdi yeniden sürgün edilecektim ama bu artık eskisi kadar canımı sıkmıyordu. İkisinin de önünde eğilmedim, yavaş adımlarla karşılarından çekilirken Ayzer dirseğimden yakaladı.

"Nova, lütfen!" dedi. "Sadece kurallara uy, o krallıktan geriye bir

şey kalmadı. Onlara bir bağlılık borcun yok." Göğsümün içinde bir şeylerin yırtıldığını hissettim.

Ona bakmadan kolumu kendime çektim. Herkesin bakışlarının üzerimde olduğunu biliyordum ama artık önemli değildi. Hâlâ kendimde kalmak için biraz daha gücüm vardı. Kalabalığın arasından sıyrılana kadar tüm duyularımı kapatmıştım. Görmüyor, duymuyor sadece ilerliyordum. Tek istediğim hemen şu anda gözlerimi kapatmak ve *ona* koşmaktı.

Açıklıktan olabildiğince uzaklaştığımda ne yapacağımı bilmeden Lala'nın gelip beni götürmesini beklemeye koyuldum. İçimden ismini sayıklayıp duruyordum ama bilincim şoktaydı. Ne yaparsam yapayım onlar tarafından kabul görmeyecektim. Parmağımı kımıldatsam, yanlışlıkla ayağım takılsa bunu bana karşı kullanacaklardı. Bütün bunlara yeniden şahit olmak, bir kez daha maruz kalmak onardığımı sandığım tüm yaraları kanattı. Onlara ulaşmama izin vermeyeceklerdi. Olduğum kişi olmama bile izin vermeyeceklerdi bu diyarda.

"Partiden çabuk ayrılıyorsun." Karanlığın üzerime çullanmasının sebebini biraz önce yaşadığım kırıklıklar sanmam ne büyük yanılgıydı. "Burada ne işin var?" diye sordum bakışlarımı zoraki kaldırıp Daren'e bakarak. Bu defa fazla sessizdi.

"Vaftiz törenini engellemeye geldim ama beni bu zahmetten kurtarmışsın. Aslında Sina'nın canını sıkmak oldukça hoşuma giderdi." Dudaklarını alaycı bir şekilde kıvırdı.

"O iyi biri," dedim düşünceli bir şekilde. "Senin..." Sözler dudaklarımın arasında titredi. "Ve benim asla olamayacağım kadar iyi biri." Çünkü bana bu diyardaki gerçekleri sunan tek kişiydi, herkes krallığımı kötülerken onlarla ilgili iyi şeyleri anlatan tek kişiydi ama ben her şeyi ondan saklıyorum.

Kahkahaları birkaç saniye onun gerisinde geliyordu. Bu sesin beni gülümsettiği fark ettim.

"Ha şunu bileydin," dedi.

"Özenle işlediğin imgeni kırdım," diye itiraf ettim.

Gözlerinden okuyamadığım bir duygu seli akıp gitti.

"Hissettim," dedi. Bu onun dudaklarından çıkan belki de ilk ciddi cümleydi. "Nasıl yaptın?"

Omuz silkmekle yetindim.

"Hepimizin sırları var Ateş Lordu."

"Su Krallığı'ndan birileri sır saklamaya başladığında dünyanın başına hep kötü şeyler geliyor." Bunu havadan sudan konuşur gibi söylemişti. Elinde iki tane kapkara taş vardı. Arada onları birbirine çarpıp duruyordu ama sormamakta kararlıydım. Ondan aldığım her cevap beni ona borçlu çıkarıyordu.

"Vaftizi engellemek istedin demek." Bir kez daha dışarıda kalan olmamı istedin ve bu beni neden hiç şaşırtmadı acaba.

O poster çocuğu gülümsemesini takındı. Oyunbaz ve muzip.

"Buralarda tek başıma kalmak istemedim. Nefret edilen bir kişinin daha olması işime geliyor."

"Sen gerçekten tuhaf bir adamsın."

Bakışları aniden derinleşti.

"Bu çekici yanlarımdan biri mi?"

İstemeden ve farkına olmadan kıkırdadım. "Başıma senin yüzünden gelmeyen şey kalmadı," diye itiraf ettim. "Senden nefret etmem gerekiyor ama burada durmuş seninle birlikte gülüyorum."

"Ve bu kesinlikle senin çekici yanlarından biri," dedi. Gülümseme dudaklarımda asılı kaldı. Aklımda onlarca şey vardı ama hiçbiri şu an için uygun görünmüyordu.

"Dostane kötülüğün için minnettarım, kuzgunların efendisi..." Yapay bir reverans yaptım. Karga kahkahaları etrafımı siyah bir dumanla sarıp beni içine aldı. Pelerinden çok daha iyi diye, düşündüm. En azından nereden geldiğini biliyorum.

"Bu zamana kadar bir kadından duyduğum en iyi şey buydu," dedi dişlerini gösterip sırıtarak.

"Yine de seninle dans etmeyeceğim." Kötü olan kötüdür. Ve bir gün onunla ödeşeceğime yemin ettim. İzimi de kolyemi de ondan geri almanın bir yolunu bulacaktım.

"Bu bir prensin asla duymadığı bir şeydir." Diğer gülüşlerinin ak-

sine bu defa sadece tebessüm etti. Onunla ortak bir şey paylaştığımı hissettim. Ona duyduğum nefret tanıdıktı belki. Ya da o saçma imgeden dolayıydı.

Sonra birden bir aydınlanma yaşadım.

Ne demek istediğini anlamıştım.

Burada nefret edilen tek kişi olmak istemeyişini.

Bir bakımdan onunla aynıydık.

Ben ne yapacağını bilmedikleri için korktukları su vârisiydim.

O neler yapacağını bildikleri için korktukları ateş lordu.

Ve artık karşı karşıyaydık.

"Gitmek için hazır mısınız leydim?" Bir anda beliren Lala ile birlikte düşüncelerim dağıldı. Daren sanki düşüncelerimi tasdik edermiş gibi ağır ağır başını salladı.

"Hazırım," dedim peri kızına.

Lala'nın uzattığı kolunu yakalamadan önce sırıtarak topuklu ayakkabılardan birini ayağımdan çıkardım. Parmak ucumda sekerek ayakkabıyı Daren'e doğru uzattım. Yeterince yaklaştığımda ona özgü kül kokusu çehremi ele geçirmişti bile.

"Benden aldıkların," diye fısıldadım ayakkabıyı elimden aldığında. "Bu sonuncusuydu." Bana bir ayna armağan ederken söylediklerini anımsamıştım, insanların masallarından birine atıfta bulunmuştu. Aynı şekilde karşılık vermiştim. Gizem ve gece doluydu bakışları. Ucu açık biten filmleri andırıyordu, aslında hiç sonu yoktu.

Lala'nın elinden tutup saraya döndüğümde aklımda hâlâ Daren'in son andaki karanlık kaş çatışı vardı. Parçaları birleştirmesi ne kadar zamanını alacaktı merak bile etmiyordum. Eğer prensesi olduğumu sanıyorsa artık benden alabileceği tek şey ayakkabının kendisi olacaktı. Bana verdiği tek şey bir ayna olurken.

"Neden bu kadar dağılmış görünüyorsun?" diye sordu Lala.

"Yarın," diyerek onu kapı dışarı ettim. Kadife bir lacivert kumaşla kaplanmış topuklu ayakkabıyı ayağımdan çıkarıp bana verdiği aynanın yanına, bir çekmeceye sakladım. Pamuk Prenses masalında aynanın ardındaki kraliçe ondan daha güzel olan prensesin kalbini istiyordu, pe-

şinden gönderdiği zalim avcı prensesi öldüremeyince onun yerine bir geyik kalbi götürüyordu. Amon da Daren'den benim kalbimi istemiş olmalıydı ama daha az zalim olan Ateş Lordu ona ne vermişti? Belki ölüm emrimi veren ta kendisiydi. Ama onun kalbini sökebileceği prenses ben değildim ve onun da pek beyaz atlı prense benzer yanı yoktu. Belki de yine bir aynaya gerçeküstü anlamlar yüklüyordum belki de nihayet onun dilinde konuşmayı öğreniyordum.

Derin bir nefes alarak çekmeceyi kapattım, çıplak ayaklarla üzerimdeki elbiseyi çıkarmadan kendimi yatağa attım. Ne düşünmem gerektiğini biliyordum. Ona nasıl gideceğimi biliyordum. Zihnimi açtım ve su sesinin bana rehberlik etmesine izin verdim. Yorgunluk ve hayal kırıklığı ve kaçıp gitme ve kavuşma arzusu çok baskındı, uyku beni kollarına alırken tanıdık olan o ışık huzmesi biraz olsun ruhumu okşadı.

"Nova," diye fısıldadı Arın şelalenin yamacından. Karşımdaki hali gece boyu kafamın içinde hayal ettiğim o haline haksızlıkmış gibi geldi. Sesindeki yumuşak tını ise yelkenleri suya indirmeme neden oldu. Başımı yastığa koyarken onu görememe korkusu baskındı, karşılaşmamızın bir rüya ya da hayal olduğuna inanmaya başlamıştım. Tüm bu dışlanmışlığın ortasında belki de tutunacak bir dal arıyordum. Ama işte yine oradaydı, bana bakıyor ve anlamaya çalışıyordu. Bana ne kadar da benziyordu uzaktan.

Gece boyunca tuttuğum gözyaşları kendini koyuverdi. Kendimi bıraktım ve ona doğru koştum. Kolları benim için açıldı ve tereddüt etmeden beni göğsüne yasladı. İki kopmuş parçanın, mıknatıs tarafından çekimi gibiydi. Çabasız ve su kadar şeffaf.

"Beni asla kabul etmeyecekler," diye fısıldadım. "Hepsi benden, bizden nefret ediyor." Ve buna daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum.

Bir süre sessizlik ikimize de eşlik etti. Rüzgârgülü Esintisi benim için sandığımdan daha sarsıcı olmuştu. Su vârisinin bu diyarda dostu olarak bilinen krallık tarafından bile kabul görmeyeceğini görmüştüm. Ve bu diyara birlikte geldiğim dostumdan olmuştum. Günleri geride bırakmıştım ama ne havalarından solumak ne de sularında yıkanmak hiçbiri bu sabah Arın'la karşılaşmak kadar bağlayıcı hissettirmemişti bana.

Ona doğru çekilmiştim, ilk kez görmüş gibi değil bir asırdır onu tanıyor gibi hissetmiştim.

"Şeytanın neden sürgün edildiğini biliyor musun?" Nazikçe saçlarımı okşamaya devam etti. "Tanrı'nın buyruğuna karşı geldiği için. Kendini daha üstün gördüğü için." Sesi yine kayalıklara çarpan bir dalga kadar keskindi.

"Bu savaşta Nova," diye mırıldandı. "Biz Tanrı'yız."

Bu cümlenin keskinliği ona daha sıkı sarılmama neden oldu, sesindeki bir şey beni ürpertti ama korktuğum o değildi.

Hava ılık ve tazeydi. Arın tarafından üzerime doğru gelen gül kokusu sinirlerimi sakinleştirmiş, kafamı toplamama yardım etmişti. Eğilip büzülsem de burada olmaktan rahatsız değildim, karşımda bir yabancı olduğunu bilsem de onun tanıdık olduğunun bilincindeydim.

Yok edilmiş bir krallığın ihanete uğrayan lordu.

Yok edilmiş bir krallığın hayatta ama kabul görmeyen vârisi.

Artık yan yanaydık.

"Biz neredeyiz?" diye sordum etrafta gözlerimi gezdirirken. Ona sarıldıktan sonra kısa bir yürüyüşe çıktık, yürüdüğümün farkındaydım ama bu sanki doğal olmayan bir yürüyüştü. Adım atıyordum ama ilerleyen ben değil de mekân gibiydi. Ayağım yere basıyordu ama bunu hissetmiyor sadece biliyordum.

Başımı hemen yanımda duran heybetli yüze çevirdim.

"Seni neden sadece uyuduğumda görebiliyorum?"

Bana bakmayan yüzünde kederli bir ifade vardı. Konuşurken sesi sakin olsa da bakışları uzakta, çok derinlerdeydi.

"Buraya İlmek, deniyor. Ölümden sonra ulaşabildiğin bir büyü boşluğu." Hayalet bir sessizlik kollarımdan sarstı birden.

"Yani bu doğru," dedim bakışlarımı kaçırarak. "Sen ölüsün ve bunlar sadece bir rüya."

Parmakları çenemi kavradı.

"Rüyada birileri sana dokunsa bunu hissedebilir miydin?" diye sordu şakacı bir tonla. Başımı iki yana sallayıp gülümsedim.

"İlmek bir rüya değildir, daha çok araf gibidir. Ölüme teslim olmadım Nova, teslim olmayacağım. Özellikle şimdi, sen dönmüşken bunu yapamam. Krallığın bize ihtiyacı var." Bakışları yeniden o derinliğe sürüklendi. Bir anlığına ona, bize neden deli dediklerini anlayacak gibi oluyordum. Bakışlarında bir şey vardı, tek sözüyle okyanusları taşıracak gibi. Sesinde bir heyelan vardı, fısıltısıyla bir tusunami çıkarak gibi.

"Üzgünüm," diye fısıldadım. "Ama krallığımızdan kimse kalmadı geriye. Her yer kurudu." Ona bunu söyleyen kişi olmak istemiyordum ama geride neler kaldığını daha doğrusu kalmadığını bilmeye hakkı vardı.

"İşte orada yanılıyorsun güzel vârisim." Yarım bir gülümsemeyle bana döndü. "Onlara nasıl yenildim sanıyorsun? Bir lordu öldürmek neredeyse imkânsızdır Nova, neredeyse imkânsız ama bir Su Lordu'nu öldürmek imkânsızdır. Beni öldüremediler, beni sürüklediler." Bir kayalığın kenarına yaslanıp gökyüzüne baktı. "Halkımızı korumak için her şeyi yaptım. Tüm gücümü onları okyanusa saklamak için kullandım sonra da okyanusu taşıdım."

Bu beklenmedikti. "Okyanusu taşımak mı?" Keskin bir şekilde yutkundum. Öyle bir güç gözüme mümkün görünmüyordu. Bir an için mecazi konuştuğunu bile sandım ama bakışlarından her harfinin doğru olduğunu görebiliyordum.

Kendini beğenmiş bir gülümseme yüzüne yerleşti.

"Elemental'de hiç su görmedin değil mi?" diye sordu. "Ne deniz, ne bir göl, ne bir nehir?" Başımı iki yana sallarken acaba Daren'in beni götürdüğü mağaradan söz etmeli miyim diye düşündüm.

"Krallığımıza ve bana saldırdıklarında Soğuk Güneş dönemiydi." Yüzünde yeniden o gölgeli keder belirdi. Sesi artık sakin değil acı çekiyor gibiydi. "Cehennem ve çöl sıcakları zamanı. Su Krallığı'nın başının ağrıdığı zamanlar. Yaptıkları şey onursuzcaydı Nova."

Ona bakarken buraya getirildiğim ve Kerberos'un önüne atıldığım o an gelmişti aklıma. Amon'un bile bile beni bir cehennem köpeğinin önüne attığı zaman. Tarih tekerrürden ibaret demişti. Onları en zayıf anlarında cehennem sıcağının önüne atmış, beni hiçbir şey bilmediğim,

korktuğum o en zayıf ânımda bir cehennem köpeğinin önüne atmıştı. Üzerimize ateşle saldırıyordu.

Ateşle.

Boğazımdaki yumru göğsüme kadar indi ve orayı yaktı. Kötü olan kötüdür, ondan daha iyisini beklemek delilik değil aptallık olurdu.

"Soğuk Güneş Elemental'de kışın ortasında açan lanetli bir kanlı güneştir. Kavurucu sıcak ve kuraklık üç gün boyunca krallığımızı zayıf düşürür. Samyeli en sıcak rüzgârdır. Çöllerde meydana gelir, onunla karşı karşıya gelmek istemezsin. Özellikle o rüzgâr Hava Krallığı'nın ellerinden esiyorsa, derini pul pul dökerek yakar." Istırapla gülümsedi. Buruk, keskin, yas dolu bir gülümsemeyle. "Kurak zamanları fırsat bildiler. Ateşle saldırıp samyeliyle desteklediler. Toplayabildiğimiz bütün gücümüzle saldırdık ama şamanlar da onlarla birlikteydi. Zayıflayan büyümüzü kilitlediler." Yüzüme baktı ve anlayıp anlamadığımı sorguladı.

"Aslında her şey Su Krallığı'nı devirmek içindi," dedim kendi kendime.

Başıyla onayladı. Mavi gözlerinde buzlar çatladı. Büyük Yıkım bir savaş değildi, bir saldırıydı ve tek bir hedefi vardı. Su Krallığı'nı yok etmek. İçinde bulunduğumuz hava güneşli ve ılıktı ama yavaş yavaş soğuduğunu hissettim. Acı onun kadar bana da çarpmıştı.

"Neden?" diye sordum. "Kurak zamanlar için önlem almadınız. Haddimi aşmak istemiyorum ama sadece merak ediyorum," dedim. "Bir krallığın yıkımı nasıl gerçekleşti?"

Sorduğum soru onu rahatsız etmiş gibi görünmüyordu. Saçlarımı önümden çekip şakağımdaki belirsiz izi parmaklarının tersiyle okşadı.

"Yeni doğan vârisler tılsımın en saf ve en güçlü halidir. Lordluk sonradan alınan bir unvandır ama isha olmak aile geleneğidir. İshalar bir önceki ishanın çocuklarıdır ama vârislerin ailesi olmaz, vârisler krallıkların özünden doğarlar. Krallığın ve ishaların ihtiyacı olan her şeylerdir. Kutsallardır ve iradeleri onlarındır ama krallıklara ve lordlara bir annenin bebeğiyle olduğu gibi kordon bağıyla bağlıdırlar. Ateşten yaratılırlar, havaya dönüşürler, topraktan yükselirler, suda taşarlar. Her yeni isha döneminde vârisler de doğar ve lordlarla birlikte zaman içinde yok olurlar. Bizim ba-

balarımızın döneminde vârisler doğumlarından yarım asır sonra öldüler, hepsi beklenmedik şekilde ve aynı anda. Uzun yıllar krallıklar sadece ishalarıyla ayakta kaldı. Bir gün toprak vârisi can buldu, bir yıl sonra hava vârisi. Buna rağmen güçleri krallığımıza denk değildi. Kuraklık döneminde beklenmedik bir şey oldu, krallığımıza bir vâris doğacağı haberini aldık. Tüm diyar için sevindirici bir haber değildi bu, hem krallığımız vârisiyle diğerlerinden çok daha güçlü hale gelecekti hem de Soğuk Güneş zamanında doğan bir vâristi, bunun bizim tarihimizde dahi örneği yok. Asırlarca görülmemiş bir şeydi, bu yüzden tüm diyardan saklamaya çalıştık ama kâhinleri engellemek için geç kaldık." Başını kaldırıp gülümsedi. "Çok güzel ve çok özel bir bebektin."

"Bebek miydim?" Şaşkınlıkla kıkırdadım. "Hayır, o ben olamam. Ben yüz yaşında değilim."

Melodi gibi gülümsemesi kulaklarımda döndü. "Saldırı haberini aldığımda seni dünyaya saklamak için kapılara göndermiştim bile ama aynı anda her yerde olamadım. Krallığa saldırdıklarını öğrendim, geri döndüm ama bir yıkımla karşı karşıya kaldım. Savaştım, son âna kadar savaştım." Bir dehşet sahnesinden diğerine geçen gözlerini kapatmak zorunda kaldı. Kayalıklara vuran dev dalgaları görmüyor ama seslerini duyabiliyordum.

"Halkımızdan geriye kalanı okyanusun içine sakladım. Büyü kilidini kırmak için büyük bir güç kullanmıştım, onları okyanusa gizlemek için de öyle." İçgüdüsel olarak kaşlarımı çattım. Bu tek başına yaşamak, şahit olmak ve sorumluluk almak için çok fazlaydı.

"Önümde iki seçenek kalmıştı Nova, ya okyanusu saklayacak ya hayatta kalacaktım." Onu ilk gördüğümde çelik kadar sert ve güçlü duruyordu. Şimdi ise o gücün neleri omuzladığını ve nelere bedel olduğunu görüyordum.

"Okyanusu taşıdım, oradaki bütün su oluklarını kuruttum. Onlar benim krallığımı devirip halkımı öldürürken muhafızım kapıyı sonuna kadar açık tuttu. İnsanların koruyucu tanrıçası diğer vârisleri bu yıkımdan korumak için dünyaya kaçırmak için kullandı bu fırsatı. İçeride olan bazı insanlara da kendi fırsatlarını yaratmalarını emrettim, diyardaki

tüm çocukları vârislerle birlikte alıp kenara çekildi. Tanrıçalar vârisleri yıldızlara kurban verdi, yüz yıl sonra yeniden doğmaları için. Diyardaki tüm çocuklarla birlikte. Böylece hangisinin vâris olduğunu hiçbir zaman bilemediler. Bu yüzden Amon bunu insanların ihaneti olarak gördü ve bahanesini bularak kapıyı kilitledi." Sesinde artık öfkeli bir gurur vardı. "Bizi yıktılar, benden kurtuldular ama susuz, kurak ve her geçen gün güçten düşen bir diyar haline geldiler." Söylenenler doğruydu, diyar Su Lordu yüzünden hastalanmıştı ama savaşı Su Krallığı başlatmamıştı onlar sadece karşılık vermişti.

Ürpermiş kollarımı göğsümde birleştirdim. "Vârisler geri dönene dek," diye mırıldandım. "Ama bir okyanusu nasıl taşıyabilirsin?"

Gözlerinde o gümüşi delilik parladı. "Tüm dünyayı sular altında bırakarak," dedi gocunmadan. "Sakın bana onlara acıdığını söyleme."

Bu cüret karşısında şaşırsam da sakin kalmayı başarmıştım. "Bir sürü masum insanı öldürmeyi mi?"

"Biz de masumduk."

"Ateşe ateşle karşılık vermek ne kadar doğru bilmiyorum."

"Savaşın doğrusu ve yanlışı olmaz. Savaşın kazananı ve kaybedeni olur. Biz bir kez kaybettik, eğer doğru mu yanlış mı diye bir saniye olsun düşünseydim şu an hayatta olmazdın. İnsanları da Alfinleri de korudum ben." Uyarı dolu ses tonunu dikkate aldım.

"Biliyorum," dedim. "Biliyorum. Bunlar benim için çok yeni ve anlaşılmaz sadece." Ağırlığımı diğer ağıma verip içtenlikle ona baktım. "Peki bütün bunlar yüz yıl önce olduysa dünyaya gönderilen vârisin ölümsüz olması gerekmiyor mu?" Bu durumda biz nasıl vâris olabiliyorduk?

"Yaşam hakkı elinden alınan ruhlar uzun bir uykuya yatar, gökyüzünde dinlenir ve kendi zamanlarında yeniden doğarlar."

"Reenkarnasyon gibi mi?"

"Kısmen. Akrep ve yelkovanın devamlı dönmesi gibi. Gökyüzü haritasında bir çark ve evler bulunur. Hepsi yaşam döngünü temsil eder, zamanın kendisi gibi. Varoluş bir yolculuktur ve hepsinin kademeleri vardır. İlk zerre, yaşayacağını tanımak, ruhun oluşumu, fiziksel beden

oluşumu, doğum, yaşam, ölüm, ölümden sonrası ve yeniden doğum." Belki de kütüphaneyi daha çok ziyaret etmeliydim, bilmediğim şeyler ödümü koparmaya başlamıştı.

"Hiç daha önce ilk defa yaşadığını bildiğin bir ânı hatırlıyor gibi hissettin mi?"

Ağır ağır başımı salladım. Bazen içime büyük bir yas çöküyordu, birinin ıstırap verici anısını paylaşıyormuşum gibi hissediyordum, tanıdık olan ve olmayan şeyler vardı. Bazen bildiklerimi unutuyor bazen de hiç öğrenmediğim şeyleri biliyor oluyordum. İnanması güçtü ama söylediğinde haklıydı.

"Peki bana nasıl ulaştın, varlığımdan nasıl haberdar oldun?"

Bir düş gibi gülümsedi.

"Diyara adım attığın an varlığını hissettim, sana ulaşmanın bir yolunu arıyordum ama çok yönlü bir şekilde engelleniyordun. Sonunda bilincinin dışına çıktın, enerjiler birbirini tanır. Bizim enerjimiz de bilinçdışında birbirini buldu."

Tanrıçalara ulaşmak için kullandığım imgeler beni daha iyisine ulaştırmıştı. Onun gibi gülümsedim. Sormak ve söylemek istediğim çok şey vardı ama en önemlisinden başladım. "Şimdi ne olacak?" diye sordum. Kolumu sıyırıp ona sadece bir gün içinde beliren dört işareti gösterdim. Gözlerinde canlı bir gurur ve gerçek bir mutluluk yeşerdi. Bunu sormamı istiyormuş gibiydi.

"Şimdi gücümüzü yeniden kazanacağız. Krallığı geri toplayacağız. O zamana kadar seni eğiteceğim ve tüm Elemental ve dünya önünde eğilecek." Kocaman bir gülümseme ikimizin de yüzüne yayıldı. "Küçük yağmurunla onları korkuttuğuna eminim, senden saman altından su yürütmeni istiyorum. Bu süreçte hiçbir krallığa bağımlı kalma."

"Hava Krallığı?" diye sordum tereddütle. "Sina dostun olduğunu söylüyor."

"Sina iyi biri ama ataları öyle değildi. Ateşi hava körüklemeseydi bize hiçbir şey yapamazlardı. Kimseye güvenemezsin."

"Daren?" diye fısıldadım.

"Daren'den uzak dur," dedi. "Kafanı karıştırmasına izin verme. Ba-

basına, Amon'a sadık değil ama Daren kendi krallığına bile sadık değil. Güç kimdeyse onun yanında olacak ama zamanı geldiğinde herkese ihanet edecektir."

"Onları öldürecek miyiz?"

Güldü.

"O şeytanın işi Nova," dedi. "Biz yeni bir dünya kuracağız ama hükümdar biz olacağız."

"En yakın arkadaşım," dedim parmaklarımla oynarken. "O toprak krallığının vârisi, ona zarar vermek istemiyorum."

Ellerini omzuma koydu. "İstemediğin hiçbir şey yapmak zorunda değilsin. Eğer mutluysan tüm bunlara son verebiliriz. Ben nihai ölüme giderim, sen de orada kurabildiğin hayatı kurarsın."

"Hayır," diye itiraz ettim. "Seni geri getirmek ve kendi krallığımda yaşamak istiyorum." Bu sadece benim meselem değildi, bu adaletle ilgiliydi. Bu Amon'un diyara yaptıklarıyla ilgiliydi. Günlerdir Elemental'deydim ama hiç kimsenin mutlu olduğunu görmemiştim, herkes eksik ve güçsüzdü. Ve hepsinin ötesinde Amon benden hayatımı iki kez çalmıştı. Yüz yıl önce ve yüz yıl sonra. Bir kez daha ölmeye ve zamanımın gelmesini beklemeye niyetim yoktu. Tıpkı bana yaptığı gibi karşısına bir krallıkla dikilip en büyük kâbusunu ona yaşatmak istiyordum. Arın'ı gördüğünde Amon'un yüzünü seyretmek istiyordum.

"O zaman gel ve bana suyla neler yapabildiğini göster."

Derince yutkunarak onun peşinden şelaleye doğru gittim. Korkularımın üzerine gitmekle kalmadım, onların üzerinde yürüdüm; üzerinden geçip gidebilmek için.

15. BÖLÜM

Nefes Verenler ve Soluk Kesenler

Uyurken dinlenemediğim için her defasında daha yorgun uyanıyordum ama Arın ile geçirdiğim anlar için ödediğim küçük bir bedeldi bu ve ben şikâyetçi değildim. Sürgünümün nasıl gerçekleşeceğini ve Hava Sarayı'ndan ne zaman gönderileceğimi bilmiyordum ama Arın ile daha rahat çalışmak için birkaç güne daha sahip olmayı istiyordum. Suyun içinde olmak kolaylaşmıyordu ama kendimi zorluyordum.

"Biraz daha orada kalsaydın eğer boğulduğunu düşünecektim." Lala birden yatağın içinden çıkıp odada uçmaya başlayınca irkilerek geriye sıçradım.

"Aptal peri bozuntusu senin hiç özel alan mahremiyetin yok mu!"

"Ben senin özel perinim, benim işim bu!" Kollarını birbirine bağlayıp yüzünü astı.

"Ee," dedim. "Neler oluyor sarayda?"

"Herkes dün geceden dolayı çok yorgun," diye açıkladı. "Neden o kadar erken ayrıldın? İlk dans ve öpücüğü kaçırdın."

"Öpüştüler yani?" dedim ilgisiz bir tavırla bir yandan giyinirken.

"Evet," dedi aheste bir sesle. "Peri masalı gibiydi. Hava etrafımızda döndü ve ağaçlarımız çiçek açtı."

"Aman ne tatlı," diye kinaye yaptım. Ayzer'in ne düşündüğünü bilmiyordum, Amon bile bile onun sayesinde Sina'nın topraklarını güçlendirmesine izin verecek biri değildi. Arkadaşım gerçekten Hava Lordu'ndan hoşlanıyordu ya da Toprak Krallığı yine bir şeylerin peşindeydi. Ayzer'in

buna dahil olmayacağını umdum ama artık ona ulaşamıyordum. Arın'ın söylediği her şeyi sorgulamadan kabul eden bir yanım vardı ama ona karşı dikkatli ve temkinli olmayı da elden bırakmıyordum. Aynısını en yakın arkadaşımın da yapma ihtimaliyle kendimi telkin edip durdum.

"Bir dahaki gündönümünde de Daren'le mi öpüşecek, sonra da Amon'la mı?" Neredeyse kusacakmış gibi midem kasıldı. İzim olmadığı için ilk kez neredeyse memnun olmuştum. Sırf diyarın yaralarını sarmak için her dediklerini yapacak biri değildim.

"Öpücük ya da bedenlerin dansı bu diyarda insanların dünyasında taşıdığı anlamları taşımaz. Özellikle bir lord ve vâris için."

"O da ne demek?"

"Alfin bedenleri birçok element özünden oluşur. Vârisler Alfinlerden üstündür ve lordlar da onlar kadar güçlüdür. Bedenlerin birleşmesi bir lord ve vâris için sadece sevgiye dayalı değildir bir ritüeldir de aynı zamanda. Onlar krallıkların sesi ve nefesi, kalbi ve beynidir. Varlıkları diyarı daha güçlü kılar. Varlıklarını birleştirmek dengeyi sağlar ve gücü onure eder."

"İnsan diyarında sevişmek çok farklı anlamlara gelir."

"İnsanlar daha basit canlılar olmuştur her zaman. Cinsel birliktelik sadece fiziksel değildir, ruhsal bir yakınlaşma dansıdır. Eril ve dişil dengesiyle daha büyük bir amaca hizmet eder. Kuvvetli bir enerji açığa çıkarır. Bu enerji tıpkı insanlarda da olduğu gibi başka bir canlının kadın rahmine düşmesiyle bir yaşam formu yaratacak kadar güçlüdür. İnsanların baktığı gibi yüzeysel değildir. Elemental'de bir lordun ve vârisin enerjisi kral topraklarını besler, diyarın gücüne güç katar."

"Yani Ayzer gerekli olursa diğer krallıkların lordlarıyla da öpüşecek. Anladığım bu." Onu sinirlendirmek için omuz silktim. Lala ne zaman bana bir şeyler anlatmaya çalışsa sonunda sinir küpüne dönüyordu. Ama ne demek istediğini anlamıştım, bu bedensel bir şey değildi tamamen enerjiyle ilgiliydi ve garip bir şekilde mantıklı bulmuştum.

"Daren Lordum böyle şeylere inanmaz ve gerek duymaz. Onun gücü vârise ihtiyaç duymuyor." Buna rağmen güçlerini babasının kuklası yapıyor ve kendi halkına bile sırt mı dönüyordu? Kendi kendime başımı

salladım. Neden bu adamdan bir şekilde daha fazlasını beklemiştim ki? Bir oyunbazdı.

"Benimle ilgili bir şey duydun mu?" Dün gece şenlikten ayrıldıktan sonra olanları merak ediyordum.

"Duymadım," dedi ama bakışlarını kaçırmasa da yalan söylediğini anlardım zaten.

"Ne diyorlar?" dedim.

"Deli falan işte."

Derin bir nefes alıp ona doğru döndüm. "Neden benden bu kadar nefret ediyorlar ki, bir şey yapmıyorum bile!" En azından onların bildiği şeyler yapmıyorum.

"Sorun da bu ya, ne yapacağını bilmiyorlar ve sen küçük de olsa bir çıkıntılık yaptığında saklanmak istiyorlar."

"Bu çok saçma!"

"Evet ama gerçek bu. Korkudan kaçamazlar."

"Ama korkunun üzerinden geçebilir veya etrafından dolanabilirler." Tarağı alıp sırf bir şeyle meşgul olabilmek için saçlarımı fırçalamaya koyuldum. Üzerime günlük kadife elbiselerden birini giymiştim ama şimdiden pişman olmuştum. Lala haklıydı, hava ısınmıştı ve büyük birleşme şimdiden bana zarar verecek şekilde ilerliyordu.

"Belki de bunu onlara öğretmelisin," diye bir öneri sundu. "Seni tanımıyorlar ama Ayzer vârisim her gün köyleri ve kasabaları ziyaret ediyor. Çocuklarla ilgilenip onlara meyveler götürüyor." Bu beni epey şaşkına uğratmıştı. Ben o saraydan bu saraya kapatılırken Ayzer hürce istediği yerde dolaşabiliyordu demek.

"Kimseye beni sevsinler diye yalakalık yapmayacağım!" Tarağı masanın üzerine fırlatıp elbiseyi çıkarmaya koyuldum. Fazlasıyla bunalmış hissediyordum.

"İşte sorun bu," dedi Lala benim için daha uygun ince bir elbise çıkardığında. "Sen bunu yalakalık olarak görüyorsun ama Ayzer vârisim içinden geldiği için yapıyor."

Çıkardığım elbiseyi onun üzerine doğru fırlattım. "Geldiği günden beri Ayzer vârisinin arkasından deli deli diye bağırmıyorlar!"

Elbiseden uçarak kurtulduktan sonra derin bir iç çekti. "Ne var yani senin için her şey daha zorsa Nova? Sen de zor yoldan yap, hiçbir şey yapmamaktan iyidir."

Avuçlarım kollarımda dolaşırken dedikleri üzerine düşündüm. Hayatım boyunca hiçbir zaman kendimi bir yerlere, birilerinin arasına dahil etme gereği hissetmemiştim. İnsanlar bir şekilde hep benim etrafıma toplanırdı zaten. Ama Ayzer hep çabalamak zorunda kalırdı. İnsanların sevgisini kazanmak için uğraşırdı ve bundan şikâyet ettiğini hiç görmemiştim.

"Haklı olsan bile," dedim acıyla. "Benim onlara verebilecek hiçbir şeyim yok."

"Sen öyle sanıyorsun," diye sırıttı. "Elemental'in vârislerden daha çok ihtiyacı olan bir şeye sahipsin sen."

"Neymiş o?"

"Su."

Bir anda duraksadım. O yağmurdan sonra söylenenleri anımsıyordum.

"Ben onlara nasıl su verebilirim?"

"Deli olabilirsin ama aptal değilsin," dedi. "Bir yolunu bulabileceğini biliyorsun."

Sessizlik çöktüğünde düşünmeye koyuldum. Evet, bir yolunu bulabilirdim ama o zaman Arın'a ihanet etmiş olurdum. Hem gücümü onlara sunup belli etmiş hem de Arın'ın hak ettikleri gibi onlara bıraktığı kuraklıktan kurtarmış olurdum. O zaman ölen halkım ve intihar eden lorduma ihanet etmiş olurdum.

"Hayır," dedim saçlarımı savurarak. "O sürüngenler bunu hak etmiyor."

"Önemli olan onların neyi hak ettiği değil, senin neyi hak etmediğin. Bu yaşananları etmiyorsun." Bunun üzerinde daha sonra düşünmeye karar verdim. Hemen şimdi yapmam gereken bir şey değildi bu, belki daha sonra Arın'a da sorabilirdim.

"Sina nerede?" diye sordum konudan uzaklaşmak için.

"Lordum odasına çekildi, dışarı çıkmadı bugün hiç." Saat öğleden sonrayı geçeli çok olduğu için bu garipti.

"Yemek yemedi mi?"

"Hayır," diye kafasını salladı. "Götürenleri de reddetmiş."

"İyi o zaman kıpırda, ikimiz için yiyecek bir şeyler hazırla ki ona götürebileyim."

Lala etrafta uçuşarak gülümsedi. "Nova bu çok ince bir davranış."

Neyse ki içimden söylediklerimi duyamıyordu.

"İki dakika sonra benimle odanın önünde buluş."

Lala tek bir el şaklamasıyla ortadan kaybolduğunda makyaj masasına oturmuş kendimi güzelleştiriyordum. Biraz deli, biraz kötü olma zamanıydı. Eğer Ayzer'le yakınlaşması onları güçlendiriyorsa araya girmekten zarar gelmezdi. Biraz kafasını karıştırmaktan hiçbir zarar gelmezdi. Toprak Krallığı'nın biraz daha güçlenmesini istemiyordum. Ya da Hava Krallığı'nın onlarla dost olmasını, bunun önüne geçmek zorundaydım. Bu Sina'nın da iyiliği içindi. Ona verdikleriyle yetinmesi gerektiğini düşünüyordu ama Arın döndüğünde hak ettiğini alacaktı.

Eteklerimi sürüyerek merdivenlerden en üst kata çıktım. Son üç kat tamamen Sina için ayrılmıştı, başkasının girmesi yasaktı ama bu bir delinin kafasına takacağı bir şey değildi. Kapının önündeki muhafızlar kılıçlarını çekip beni durdurana kadar onları fark etmemiştim. Gülümseyerek elimdeki tepsiyi işaret etmeye devam ettim.

"Lordum yemek istemedi," dedi muhafızlardan biri.

"Sizin derdiniz ne?" diye gözlerimi devirdim. "Lordunuzu açlıktan öldürmek mi?" Muhafızlar tuhaf tuhaf birbirlerine bakıp bakışlarını bana döndürdü.

"İstemiyor, geri dönün."

"Çekilin önümden ya da haber verin de gelsin alsın."

"Lordum hizmet etmez."

"Lordun bütün krallığa hizmet ediyor, bilmem farkında mısın onun işi bu."

Muhafızlar yeniden birbirlerine bakarken koridordaki gürültüden olsa gerek odanın büyük, ihtişamlı kapısı açıldı. Soluk soluğa kalmış halde Sina'yla göz göze geldim.

"Nova," dedi gözlerini irice açarak. "Sen iyi misin?"

"Açlıktan ölüyorum," diye sızlandım. "Ama beni inatla içeri sok-

muyorlar!" Yüzümde öfkeli bir ifade olduğuna emindim ama bu onu güldürdü. Sina'nın komutuyla herkes geri çekildi. Yanıma gelip nazikçe kolumdan destek vererek beni odasına çekti. Kapılar arkamızdan kapandığında tepsiyi elimden aldı ve masalardan birinin üzerine bıraktı.

Her zamanki resmî ve donanımlı kıyafetlerinin aksine bugün üzerinde sadece gri dökümlü yün bir kazak ve haki rengi bir pantolon vardı. Hava Krallığı lordunun kendi odasında çıplak ayaklarla yürüdüğünü görmek beni güldürmüştü. Sıcak onu etkilemiyordu, hava durumunu kontrol etmek hoş bir durum olmalıydı.

"Bu da nereden çıktı?" diye sordu yemeklere bakarken. Açıkçası Lala'nın daha iyi bir iş çıkarmasını bekliyordum ama oldukça mütevazı bir kahvaltı hazırlamıştı bu yüzden olayı lehime çevirmeye karar verdim.

"Mutfağa indiğimde senin gün boyu hiçbir şey yemediğini konuşuyorlardı," dedim parmaklarımla oynayıp utangaç bir şekilde duvarı seyrederken. "Tek başıma yemek içime sinmedi, tabii istemiyorsan, yani düşüncesiz davrandıysam bağışla beni lütfen..." Çıkmak için kapıya yöneldiğimde kolumdan yakaladı.

Güldüğümü görmedi. Ona doğru döndüğümde kocaman açılmış tedirgin gözlerimi gördü sadece.

"Benim için mi hazırladın?" diye sordu yamuk bir gülümsemeyle. Ah, erkekler... Lord bile olsalar bir kadının onlar için bir şeyler yapma düşüncesine bayılıyorlar değil mi...

"Hı-hı."

"Ben, teşekkür ederim." Kaşlarını çatıp tekrar tepsiye baktı. Gülmekle üzülmek arasına sıkıştım. Bir yandan komik görünüyordu. Diğer yandan yardıma muhtaç. Sina bu krallıktaki yalnız çocuktu. Emrinde binlerce insan vardı ama aslında kimsesi yoktu.

"Hadi yiyelim," dedim bu buruk havayı dağıtmak için gülerek.

İkimiz için de sandalye çekerken bir yandan gözlerimle etrafı tarıyordum. Pürüzsüz, çarşaf gibi bir bulut dizesi odanın dışında dönüp duruyordu. O an Hava Lordu Sina'nın odasında olduğumu gerçekten idrak ettim. Sarayda genel olarak pencereler büyüktü ama Sina'nın odasında pencere yoktu. Pencere olması gereken yerlere kocaman

boşluklar ve duvar yerine de ince çerçeveler vardı yalnızca. Kocaman ve dağınık yatağa bakınca istemsiz bir şekilde yanaklarım kızardı. O an bana baktığını fark ettiğimde kızarıklık daha da arttı.

Öksürerek sandalyeye yerleştim. "Senin bulutların üzerinde uyuduğunu falan düşünüyordum." Çatalıma birkaç şey kıstırıp konuşmam gerekmesin diye ağzımı doldurdum.

Kısık bir kahkaha attı. "Çocukken bunu yapıyordum."

"Ya..." Düşüncesi bile midemi kımıldatmıştı. Kim yastığı bulutlar olsun istemezdi ki?

"İstersen bir gün seni de bir bulutun üzerine çıkarabilirim." Gözlerim derin bakışlarına kaydığında ne diyeceğimi bilemedim. Bu düşünce beni etkilemişti. Kahretsin, ava giderken avlanıyordum resmen!

"Olabilir, ama şimdi yemek yemelisin." Kaşlarımla boş tabağını işaret ettim. Sonra konuya girmek için rahatsız şekilde kıpırdanıp, "Dün gece için-"

"Senin suçun değildi," diye böldü lafımı. "Kasır'ın hatasıydı. Özür dilemesi gereken biziz ve burada kalman konusunda ısrarcıyım."

Portakal suyundan bir yudum alıp kaşlarımı çattım. "Neden?" diye sorma gereği hissettim. Her açıdan güvensiz biriydim, bunu o da biliyordu ve burada olmam onun da başını derde sokuyordu. Krallıktaki en zayıf lordun o olduğunu da biliyordum. Neden çok sevdiği krallığının benim yüzümden riske atıyordu?

"Bunu biraz acınası bulabilirsin," dedi.

Güven vermek için devam etmesi adına başımı salladım.

"Seni arkadaşımmışsın gibi hissediyorum," diye itiraf etti. "Ve bu diyardaki tek yalnız olmadığımı bilmek iyi geliyor."

Geldiğimden beri burada öğrendiğim bir sürü şey olmuştu. Kimseye güvenmemem gerektiği. Herkesin kendi çıkarını gözettiği ama hepsinin kendi içinde haklı olduğu sebepleri vardı. Bu diyarda bir şey olmuş ve her şey dağılmıştı. Herkes kendi canını kurtarmayı deniyordu. Deniyordu ama başaramıyordu.

Biri Arın'ı korkulan kişi yapmıştı.

Biri Daren'i nefret edilen yapmıştı.

Biri Sina'yı yalnız bırakmıştı.

Biri beni istenmeyen yapmıştı.

Ve bunlardan kurtulmak için birbirimizi öldürecek noktaya gelmemiz gerekiyordu. Biri bunu yapmıştı.

Avuçlarımın içinin karıncalandığını, göğsümün sızladığını hissettim. Destek verircesine ona gülümseyip, "Arkadaşınım ben zaten," dedim ve buna inandım.

Hava Sarayı'nda günler sakin ve geldiğim ilk zamanlara kıyasla neşeli geçiyordu. Saraydan ayrılmayı bir kez daha teklif etmiştim ama Sina buna gerek olmadığını, onun sarayında kimin yaşayacağına kendisinin karar vereceğini söylemişti. Toprak Krallığı ile bu yüzden gerileceğini söyleyen muhafızını dinlememesi sarayın içinde benimle ilgili daha çok fısıltıya yol açmıştı. Bunlara rağmen, bana rağmen krallığın eski gücüne kavuşmaya başladığını söylüyorlardı. Toprak vârisiyle yapılan Rüzgârgülü ritüeli gerçekten işe yaramıştı, köylüler topraklarının bereketlendiğini ve bu dönem iyi hasat beklediklerini söylüyor, minnet ediyordu. Ama bu durum Ateş ve Toprak krallığını tehdit ediyordu. Amon'un rahatsızlığını Ayzer'in ayağının Hava Sarayı'ndan kesilmesiyle anlamıştım, artık Sina'yla yemek de yemiyorlardı. Şu anda en güçlü halk Toprak Krallığı'na ait olan *yaşam verenlerdi.* Ama Ayzer'le gerçekleşecek bir bağ bu durumu değiştirecek gibi görünüyordu. Lala bana eskiden krallıkların sadece kendi aralarında bağ kurabildiklerini ve evlenebildiklerini söylemişti. Amon Ateş Krallığı'ndan Daren'in annesiyle evlendiğinde bu durumu bozmuştu ve şimdi bu yüzden Ayzer ve Sina arasında olanlara müdahale edemiyordu, en azından görünürde. Ve Ayzer'in ne konumda olduğu düşüncesi içimi kemirip duruyordu.

Geceleri Arın'la yaptığım alıştırmalar gün geçtikçe beni ve gücümü ileriye taşırken aramızdaki ilişki de gittikçe güçleniyordu. Şimdilik başka bir planımız yoktu, asıl önemli olan benim savunmasız kalmamam ve diğerlerinin karşısında güçlü durmamdı. Ama gözlerimi bu defa büyük bir hengâmeye açmış ve Arın'ın kısılı kaldığı boyuttan bir anda geri çe-

kilmiştim. Bu uyanış beni yerle bir ettiği kadar Hava Krallığı'nı da bir yaygaraya sürüklemişti.

"Nova, sonunda. Uyansana!" Lala kolumu çekiştirerek geri çekildi. Hâlâ kendime gelmeye çalışarak gözlerimin bu boyuta alışmasını bekliyordum.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun!" diye bağırdım başımı tutarak.

"Çabuk ol," dedi. Sesinde her zamankinden farklı bir gerginlik vardı. "Çok büyük bir problem var." Yataktan doğrulduğumda bir ışık aradım ama yoktu. Henüz güneş bile doğmamıştı.

"Umarım bunun için geçerli bir nedenin vardır yoksa gerçekten bu defa kanatlarını koparacağım!" diye cırladım ve odanın aydınlanması için birkaç mumu el yordamıyla yaktım. Lala'nın yüzü korku ve dehşet doluydu. Bir yere tünemiş ne yapacağını bilemez şekilde boşluğa dalmıştı. Onu ilk kez böyle gördüğüm için ben de afallamıştım.

"Ne oldu?" diye sordum. Aklımdan onlarca şey geçti. Nagueli mi öğrenmişlerdi? Arın'ı mı? Güçleri kullanabildiğimi mi? "Lala neler oluyor?" Sabit bakışları kararsız şekilde bana döndü.

"Saldırı," dedi yutkunarak. Kelimeler zorlukla dudaklarından çıktı. "Yeni bir saldırı oldu."

Üzerime bir sabahlık geçirip odadan dışarıya koşmaya başladım. Ne yapacağımı bilmiyordum ama burada böylece duramazdım. Aşağıya indikçe sarayın içindeki koşturmayı görmeye başladım. Periler bir kenara çekilmiş, cinler yardım malzemeleri taşıyordu.

Korku birden boğazımı yaktı. Çıplak ayaklarımla merdivenden inmeye ve açıklığa doğu ilerlemeye koyulduğumda muhafızlar bile beni görmezden geliyordu.

Sonunda onları buldum.

Sina ve Kasır yanlarında başka muhafızlarla toplanmıştı. Temkinli bir şekilde ilerlemeye devam ettim. Neye baktıklarını görmek için iki muhafızın arasından geçmek zorunda kaldım.

Yerde yatan üç bedenin etrafında toplanmışlardı. Bedenleri görünce elimi ağzıma bastırıp çığlığımı engellemek zorunda kaldım. Gördüğüm şey filmlerde bile rastlayamayacağım kadar korkunçtu. Cesetlerin üze-

rinde pul pul dökülmüş deri yığınları vardı. Gözleri ve ağızları açık kalmış, savaşacak fırsatı bulamamışlardı.

Hepsi aynı şekilde *yanmıştı.*

"Bu da ne?" diye fısıldadım istem dışı. Kimse orada olduğumun farkında değildi. Sadece bakıyorlardı. İçimden bir ses oradan koşarak uzaklaşmamı söylüyordu ama adım atacak hali kendimde bulamadım. Tüylerim diken diken olmuştu.

"Bu bir uyarı," diye açıklayan soğukkanlılığıyla Kasır oldu. Bakışları gümüş ve öfke saçıyordu. Alnındaki damarlar belirginleşmiş kasları açığa çıkmış bedeninden taşıyordu. Ama asıl tehlikeli olan bana olan bakışıydı.

"Neyin uyarısı?" diye sordum.

"Senin buradan defolup gitmen gerektiğinin," diye kükredi.

Yutkunarak bir adım geriye çıktım. "Bu da nereden çıktı?" diye sordum soluk soluğa. Bunun benimle ne ilgisi vardı. "Birileri yanıyorsa hesabını Daren'e sormalısınız!" Bakışlarım Sina'ya kaydı. Beni destekleyecek bir şey söylemesini bekledim ama sessizliği uzadıkça uzadı.

"Anlamıyor musun?" diye başını öfkeyle ki yana salladı Kasır. "Burada istenmiyorsun, seni koruduğumuz için adamlarımıza saldırıyorlar."

"Belki de korumanızı gerektirecek kadar değerliyimdir o halde," derken buldum kendimi. "Ya da beni önlerine atmak isteyebilirsiniz ama her neyden korkuyorlarsa onu karşı tarafa vermek sizin aleyhinize olur eminim."

"Sen bizi tehdit mi ediyorsun?" Büyüyen gözbebeklerinden kendimi sakınmak istedim ama bir milim bile kıpırdamadım.

"Sen Hava'sın. Nefes verensin. Gökyüzünde nefesine kavuşacaksın."

İkimizin tartışmasını Sina'nın avuntusu böldü. Bakışlarımız ona döndüğünde Hava Krallığı lordunu buğulu gözlerle bedenleri gökyüzüne uğurlarken gördüm. Üçünü de alnında öperek yolculamıştı havanın içine. Kocaman bir girdap tepemizde oluşmaya başladığında rüzgârının şiddeti herkesi birkaç adım geriye savurdu. Kendimi rüzgârdan ve tozdan korumak için ellerimle gözlerime tente yaptım. Bulutların Sina'nın dudaklarının aralanmasıyla bir araya toplanmasına şahitlik ettim. Gökyüzünün bir çağlayan gibi aktığını ve bedenleri bulutların arasında bir araya topladığını.

Kocaman bir gücün, kocaman bir bulut fırtınasının, yok edici bir girdabın altındaki yorgun Sina'ya baktım. Orada ne kadar yalnız olduğuna, savunmasız ama güçlü görünümüne, usanmışlığına baktım.

Gözlerim doldu bu hüzünlü manzaranın altında. İçinde bulunduğumuz mekânı öyle büyük bir sessizlik kaplamıştı ki muhafızların dizlerinin üzerine çöktüğünü bir süre fark etmemiştim bile. Hepsi sızıyla, samimiyetle, buhranla kılıçlarını gökyüzüne uzatarak silah arkadaşlarına veda etti. O an orada olmamam gerektiğini düşüp geri geri yürümeye koyuldum. Onlara arkamı dönemiyordum, bunun saygısızca olduğunu düşünüyor ve hareket edemiyordum.

Yeniden sarayın içine girdiğimde gerçek bir bıçak gibi kesmişti zihnimi. Soluk soluğa merdivenlerden çıkarken etraftakileri seçemez olmuştum.

Bu gerçekti.

Tüm bunlar, içine düştüğüm bu diyar ve ortasında kalacağım savaş gerçekti.

Artık evimden çok uzakta olduğumu ilk kez şu an anlamıştım.

Artık çok geç olduğunu şu an anlamıştım.

Göğsüme kocaman bir yumru oturmuştu. O âna kadar savaşın ne olduğunu bile bilmediğimi anladım. Savaş benim sıkıldığım tarih derslerinde okuduğum o kelimelerden fazlasıydı. Savaş benim biraz önce aşağıda gördüğüm manzaranın çok ama çok fazlasıydı.

Kapıya yaslanıp sadece düşündüm. Arın'ın çıkardığı tufanı, Amon'un başlattığı ateş ve hava yıkımını... Onlarca Alfin'in ne hale geldiğini. Ateş bunu yapmıştı. Ateş benim halkıma, atalarıma da bunu yapmıştı ve hava onlara yardım etmişti. Herkesin elinde ölümcül bir güç vardı ve kimin ne yapacağını, neden yaptığını bilemezdim.

Odanın içinde yanan meşaleleri hızlıca söndürdüm ve yatağın içine girip yorganı başımın üzerine kadar çektim. Gözlerimi kapattım ve onun beni bulması için gökyüzüne var gücümle yakardım.

"Nova!" Karanlığın içinde yıldızlardan çaldığı ışığıyla bana doğru geliyordu Arın. "Ne oldu öyle, senin için çok endişelendim." Endişesini görüyor hatta duyabiliyordum ama bir süre bir şey diyemedim. Kelimeler

yetersiz geliyordu. Düşünceler beynimde oradan oraya koşturuyordu ve ben hangisinde takılı kalacağımdan emin değildim.

"Hava Krallığı'na bir saldırı oldu." Sessiz bir yakarışla kaşlarımı çattım. "Üç muhafız öldü. Bildiğim kadarıyla üç..." İçimde bir umutsuzluğun filizlendiğini hissettim. Zaman etrafımda dönmüş ve karşıma dikilmiş gibi.

Seni küçük yalancı, saracak mısın o lordun yaralarını?

Bir süredir sessiz olan tanrıçalar ya da taşlar yeniden kulağıma fısıldadığında irkilerek kendime gelmiştim. Arın temkinli bir şekilde yaklaşıp başımı kendisine doğru çevirdi.

"Sadece nefes al," dedi. "Benimle birlikte nefes al." Parmakları omuzlarımdan kollarıma su gibi aktı, bileklerime ulaşıp tenime masaj yaptı. Nabzımın üzerine bir vadi kurup orada benimle birlikte soluklandı.

"Sen çok güçlüsün Nova," diye fısıldadı. "Ama gücün fazlası insanı tüketebiliyor. Zihninin sana işkence yapmasına izin verme. Daha göreceğin ve duyacağın çok felaket olacak. Elemental seni rahat bırakmayacak."

"Ama niye?" diye sordum. "Niye bana, sana, bize niye bu kadar öfkeliler?"

Yavaşça gülümseyip saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdı. Ellerini yüzümün iki yanına koyup üzerime doğru eğildi. "Çünkü benim güzel vârisim, doğa denge ister, denge bozulduğu zaman onun üzerinde yaşayan canlılar da sallanır." Ellerini yüzümden çekip kısa bir süre etrafa bakındı.

Yerden yarı kurumuş büyük bir yaprak aldı eline. Birkaç tane de çakıltaşı...

"Bak," dedi bana yaklaşarak. "Şu an dengede duruyor ve bir sorun yok." Yaprağı avucuna yatırdı önce, sonra üzerine hepsi bir kenara gelecek şekilde çakıltaşlarını koydu. "Hâlâ dengede ve taşlar da yerli yerinde." Sonra yaprağın bir kenarını hafifçe yukarıya kaldırdı, o kenarda duran taş diğerine çarparak alt kenardaki taşın üzerine yığıldı. "Denge bozulduğunda neler olduğunu görüyor musun?" diye sordu gülümseyerek. "İstesen de istemesen de sen de bundan etkilenirsin."

Başımla söylediklerini onaylarken, "Peki dengeyi bozan neydi?" diye sormak zorunda kaldım. "Muhafızlardan biri çok üzerime geliyor. Ölümlerden bile beni sorumlu tuttu."

"Ona kızma," diye teselli etti Arın. "Halkından birini kaybetmek senden de bir parçayı götürüyor. Bazı güçlü adamlar acısını yaşayamıyorsa öfkesini yaşamak isterler. Sen muhtemelen etrafındaki saldırabileceği tek şeydin." Omuzlarını hafifçe silkti, gözlerinde sevecen bir anlayış vardı.

Ondan kaç parça koptu diye merak ettim. Onu yargılarken ne kadar da kendimi beğenmiştim ama aynısı benim başıma gelse. Yüzlerce parçamı gözümün önünde öldürseler ben ne kadar ileriye giderdim diye düşündüm, gidebildiğim kadar gidebileceğimi düşündüm.

"Bu çok zor olacak değil mi?" diye sordum başımı yana yatırıp. Anlayışla bakıp elini bana doğru uzattı. Parmaklarını tutup beni götürmesine izin verdim. Ona dokunmak kolaydı. Parmakları sadece ellerime değil varlığıma kenetleniyormuş gibi hissediyordum.

Beni büyük bir salıncağa götürdü. Örme bir halattan yapılmış iki ağacın ortasına asılmıştı. Tam ona bakacakken bir anda dönüp beni kucağına aldı ve salıncağın ortasına bıraktı.

"Kolay olmayacak," diye onayladı sonunda. "Bu yüzden bazen dinlenmen de gerekecek. Burası bir uyku boyutu değil, Nova. Buraya gelmek için her uyuduğunda ruhunu bedeninden ayırıyorsun. Bunun sonuçları olacaktır. O yüzden her fırsatı buraya gelerek değil, dinlenerek de kullanmalısın." Son zamanlarda üzerimdeki yorgunluğu açıklıyordu bu durum ama aynı zamanda olmak istediğim başka bir yer de yoktu.

"Bu boyutta uyuyabilir miyim?" diye gülümsedim.

"Evet," dedi. Güldüğünde mavi gözleri kısıldı, kirpikleri elmacıkkemiklerine dokundu ve yıldız ışıklarının altında bana bir manzara sundu. "Ama bu soruna yol açabilir. Bencilliğim yüzünden seni yeterince alıkoyuyorum zaten. Gidip daha iyi bir şekilde dinlenmeyi hak ediyorsun."

Huysuzca başımı iki yana salladım. O konuştukça uyku sineme vuruyordu. Burada daha iyiydim. Burada oksijen bile Elemental'den daha

iyiydi. Sonra birden doğruldum. Kolumun içinde beşinci işaretli günah çizgisi belirdi.

Tembellik.

Arın kirpiklerini kırpıştırarak bana ve deli gibi kaşıdığım koluma bakıyordu. Parmaklarını yan yana sıralanmış beş kırmızı çizginin üzerinde dolaştırdı. En fazla yarım santim kadar uzunlardı ama göze çarpıyorlardı.

"Biraz diğer şeylerden konuşabilir miyiz?" diye sordum. İki günah kalmıştı ve ben onlar hakkında konuşmak istemiyordum. Yaptığım şeyler büyük şeyler değildi belki ama bunu bilmek kendimi iyi hissettirmiyordu. Ayzer'i gerçekten kıskandığımı bilmek, bunun da koluma mühürlenmesi bana kendimi çok kötü hissettiriyordu.

Gözlerimi açtığımda hâlâ beni izliyor oluşu ve dudaklarındaki tebessüm beni hazırlıksız yakalasa da zihnim cümleyi bakışlarını görmeden önce kurmuştu neyse ki.

"Elbette," dedi. "Neyden bahsetmek istersin?"

Kan akışımın normal seviyeye gelmesi için derin bir nefes aldım, salıncağın iki kenarından tutarak doğruldum. Ayaklarımı oturur pozisyona gelmek için aşağıya salladım ve elimle yanımı işaret ettim. Beni ikiletmeden yanıma oturdu, salıncağın tuhaf dengesizliği yüzünden fazla yakındık, vücut ısısı bana yaslanmıştı.

"Tabii bazen dengesizlik güzel şeylere yol açabiliyor." Gülümseyerek başını bana doğru çevirdi. Omuzlarımız birbirine sürtündü. Ona doğru dönsem burnu saçlarıma dokunacak ve burun buruna gelecektik. Bu düşünce beni yerle bir etti.

"Daren," dedim ikimizi de ilgilendiren bir konuya çekmek için. "Daren bana bir tılsım yaptı, izimi gizlemek için. Eğer o izi geri alırsam ne olacak?"

Tahmin ettiğim gibi önüne doğru bakıp düşünmeye koyuldu. "Bu bir süredir kafamı kurcalıyor," diye tane tane açıklamaya başladı. "Şu anda izinin belirsiz olması seni koruyan tek şey. Eğer orada bir balık yüzmeye başlarsa Nova, seni öldürmek için bir lordu daha feda ederdi Amon." Düşünceli düşünceli bana baktı. Birden irkildim.

Bir lordu daha. Ve o lordun kim olduğunu hepimiz biliyorduk. Ateş

Lordu'nu feda ederdi. Daren bana o aynayı hediye ettiğinde gerçekten benim peşimdeki bir avcı olduğunu söylüyordu. Sebebini kim bilir, belki de sadece avıyla oynamak istiyordu.

"Beni dinle," dedi tatlı tatlı. Mavi beyaz saçları yıldızların altında güzel bir kontrast oluşturmuştu. İnce dudakları aralandı. "Daren'in bir planı olduğundan eminim. Sen bunu belki çözebilirsin."

"Nasıl?" diye sordum. Bu bir süredir benim da aklımdan geçen bir şeydi.

"Sana bu kadar yaklaşması ve yardım etmesinin altı boş olamaz." Gözlerini devirdiğinde gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "O bir hokkabaz. Oyunbaz. Benzetmem için özür dilerim ama-" diliyle dudaklarını ıslatıp bana döndü, "doğru ata oynamayı seven biri," dedi. "Lord olmaması gereken biri. Sina'ya her şeye rağmen saygı duyarım, halkı için çok şey yapar. Amon onursuz biri olsa da en azından kral olmakla ilgileniyor." Onun adını ne zaman ansa bir su fırtınası da beraberinde geliyordu. "Ama Daren?" diye soludu ciddiye almaz şekilde. "İşi gücü oyun, eğlence. Hep öyleydi. Lord olmak için doğan ağabeyiydi ama o, benimle girdiği savaşta canından oldu."

"Herkesin Daren'den nefret etme sebebi bu mu?"

"Çok fazla nedenleri var," diye açıkladı. "Annesi gibi o da kendi halkına ihanet etti. Onları esir almalarına izin verdi. Onları başka krallıkların kullanmasına izin verdi. Hiçbir zaman bir lord olup onları savunmadı. Gücüyle her yeri dağıtıp kendi halkını korkutmaktan başka bir şey yapmadı." Sesi hem sakin hem de acı doluydu. Belki de kendi kaybettiği her şeye rağmen Daren'in sahip olduklarının kıymetini bilmemesine kederleniyordu. Belki de haklıydı.

"Ama belki de lord olmak istemiyordur?" diye sormuş bulundum. "Yani bu kötü bir şey mi?" Ellerimi birleştirip parmaklarımı ovdum.

"Kötü bir şey değil ama olduğumuz şeyi inkâr edemeyiz. Seni nasıl bir anda hayatından koparıp vâris olduğunu söylediler ve sen bununla mücadele etmek zorunda kaldıysan onun da mücadele etmesi gerekirdi." Derin bir nefes aldı. "Bir lord olmanın tüm imkânlarını ve gücünü kullanıp sorumluluklarından kaçamaz," dedi. "Bu haksızlık olur ve dengeyi bozar."

İkimiz de bir süre kendi soluklarımızı dinledik. Kafamda onlarca soru olmasına rağmen aklımın önemli bir köşesi Sina'da kalmıştı. Onu bıraktığım o hali gözümün önünden gitmiyordu. Ne kadar çaresiz ve bitkin düştüğünü görmüştüm. Onun kalbindeki iyiliğe inanan tarafım insanlığımdan kaynaklı mı yoksa deliliğin bir getirisi miydi emin değildim.

"Sana bir şey danışmak istiyorum," diyerek ona doğru döndüm. Meraklı bakışları gülümsemesiyle bana eşlik edince, "Ne oldu?" diye sormadan ve gülmeden edemedim.

"O kadar uzun zamandır burada kısılı ve işe yaramaz bekliyordum ki şimdi seni böyle karşımda görmek beni hâlâ hazırlıksız yakalıyor," diye itiraf etti. "Bazen gerektiğinden fazla delirdiğimi bile düşünüyorum." İkimiz de güldük. Garip bir akım aramızda havalandı. Onun da benim kadar buna susamış olduğunu fark ettim.

"Peri yardımcım bana diğer vârisin halk tarafından sevildiğini çünkü onlara yardım ettiğini söyledi." Başıyla devam etmem için onayladı. "Ve benim de halka muhtaç oldukları suyu verebileceğimi ima etti." Cümleyi nasıl toparlamam gerektiğinden emin değildim ve aslında tedirgin olmuştum. Onu sinirlendirmek ya da kırmak istemiyordum.

Bir süre düşündükten sonra, "Seni sevmelerini bu kadar çok istiyor musun?" diye sordu. Beklenmedik bu soru karşısında dilimi ısırdım. Bundan emin değildim, ben sadece dışlanmak istemediğimi biliyordum.

"İstersen onlara yardım edebilirsin," dedi. Durumdan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. "Ama fedakârlıkla kurulan hükümdarlık çatlamaya müsaittir. Sevmedikleri, hoşlarına gitmeyen bir şey yaptığında, onlara istediklerini vermeyi bıraktığında sana yeniden sırtlarını döneceklerini de kabul etmiş olursun." Destek vermek ister gibi elini elimin üzerine koydu. "Bundan daha iyisini hak ettiğini düşünsem de seçim senin."

Hiç bu açıdan düşünmediğim fark ettim. O an aklıma Rüzgârgülü şenliğinde Ayzer'e yaptığım ufak hareketin bana nelere mal olduğu geldi. Herkes yeniden ihanet etmişim gibi bakmıştı hem de hiçbir şey yapmamama ve asıl kırılan asıl haksızlığa uğrayan ben olmama rağmen.

"Bu çok zor," diye kabullenip kendimi arkaya verdim.

"Her şey için daha zamanın var," diye telkin etti içtenlikle. Ona ba-

karak gülmeye çalıştım ama dudaklarımı büzüştürmekten öteye gidemedim.

"Bir süre daha dikkatli olmanı istiyorum," diye devam etti. "Artık herkes sana karşı daha öfkeli olabilir. Sağduyulu ve güçlü durmalısın. Sen sindirmelerine izin verme."

"Bak o konuda için rahat olsun," dedim. Salıncaktan kalktı ve yeniden bana elini uzattı ki itiraf etmeliyim buna alışmak üzereydim. "İstesem de istemesem de beni sindiremiyorlar. Gelmeden önce baş muhafızı, beni göndermek isterse diğer tarafa geçmekle tehdit ettim." Kendi kendime inanamayarak başımı iki yana salladım. Bazen gerçekten katlanılmaz olabiliyordum.

Arın buna kıkır kıkır güldü. "Senden daha azını beklemezdim deli su vârisim." Sonra yavaş yavaş yaklaştı, hafif ve nazikçe dudaklarını saçlarımın üzerine bastırdı. "Sen onlardan üstünsün," dedi. "Daha azı gibi davranamazsın." Ve parmaklarının arasında sular dönmeye başladı, önce küçük damlarlar halinde sonra bir hortum şeklinde. Bunu daha önce bir kere daha yapmıştı ve ne kadar hoşuma gittiğini biliyordu. Su sarmaşık yaprakları gibi etrafımda şeffaf bir incelikle döndü, döndü ve döndü.

Beni besledi ve *arındırdı.*

Arın bu su tılsımını her zaman yapamıyordu çünkü anlaşılmasından endişe ediyorduk. Sigili olmayan vârislerin yapabileceklerinin sınırı vardı ve ne olursa olsun iz bırakmayı göze almıyorduk. Öte yandan yaptığı mucizevi bir şeydi. Kendimi capcanlı ve dinç, her şeyin üstesinden gelebilecek kadar hazır ve mutlu hissediyordum. Sadece ruhum değil bedenim de kötü enerji ve yetersiz havadan arınıyordu. Kendi krallığımda olmadığım ve sudan mahrum olduğum için Elemental'in beni reddedebileceğini söylemişti Arın. Bu yüzden ikimiz de çok ama çok dikkatliydik.

Güneş doğmuş ve tahminen saat öğleyi geçmişti. Lala ortalıklarda görünmüyordu, bir süre sonra gündüz vakti de uyumayı seçtiğim için odaya asılmasını istediğim perdeler hâlâ kapalıydı. Kalkıp aşağıya in-

mek ve beni bekleyen şeylerle yüzleşmek ama en önemlisi Sina'ya taziyelerimi iletmek için hazırlanmaya koyuldum. Perdeleri açtığımda o gri hava girdabı hâlâ gökyüzünde salınıyordu. Bu ürpertici görüntüden uzaklaşmak için perdeleri yeniden kapatmam gerekti.

Böyle bir günde ne giyinmem gerektiğinden emin değildim. Birkaç kez seslenmeme rağmen Lala gelmemişti, bugün onu rahat bırakmaya karar verip dolaptaki en koyu renk olan haki rengi ipek elbiseyi askısıyla birlikte çıkardım. Aynanın karşısında üzerime tuttuğumda altın nakışlarının parlaklığı beni kararsız bıraksa da daha iyi bir seçeneğim yoktu. Neredeyse siyaha yakın koyu bir yeşildi.

Yukarıya çıktığımda karşılaştığım manzara sandığım gibi olmadı.

"Lordum kimseyi kabul etmiyor," dedi muhafızlar onlara açıklamaya çalıştığım üçüncü defa.

"Bakın," dedim tane tane. "Ben bir vârisim ve en azından benim geldiğimi ona iletmek zorundasınız."

Muhafız bezmiş bir şekilde hiç bozmadığı duruşunu değiştirme ihtiyacı hissetti. "Kim olursa olsun içeriye almamamız ve rahatsız etmememiz söylendi leydi."

"Siz bu adamın muhafızı mısınız, düşmanı mı yahu!" diye söylenmeye başladım. "Yemek yemiyor içeriye sokmuyorsunuz, üzüntüden kendisini odasına kapatıyor içeriye girmeme izin vermiyorsunuz. Bazen sevdiğimiz insanlar doğru düşünemez, böyle anlarda onların yerine bizler düşünmeliyiz." Yanlarından geçmek için çok kararlı bir hamle yapıp dümdüz yürümeye başlamıştım ki birbirine çaprazlanan kılıçlar hiç de şık olmayan şekilde önümü kesti.

Öfleyip kollarımı birbirine bağladım. "Biriniz ona geldiğimi söyleyene kadar ya da o odasından çıkana kadar burada dikileceğim haberiniz olsun."

Muhafızlar geçmem için bir hamle ya da haber vermek için bir harekette bulunmadılar.

Tahmini bir buçuk saat sonra merdivenlerin basamağında kendi kendime onları rahatsız etmek için şarkı söylemeye başladığımda muhafızlardan biri pes edip Sina'nın kapısını çaldı ve içeriye girdi. Açık kapıdan

bir şeyler görebilme umuduyla boynumu uzatıp içeriyi gözetledim ve Sina'nın yorgun bakışlarıyla göz göze geldim. Ona gülümsedim ama o sadece başını çevirip muhafıza kısa birkaç şey söyledikten sonra kapısını kapattı.

"Sizinle görüşmek istemiyor," dedi yerine geçen muhafız. "Artık gitmelisiniz leydi."

Buruk bir şekilde odaya dönerken ne düşünmem gerektiğinden emin değildim. Olayları dramatize edip bunu kendime yormak istemiyordum. Sadece çok üzgün ve yasta olduğu için kendi haline bırakılmak istediğine, yalnız kalmak istediğine kendimi ikna etmeye çalışıyordum. Ancak kuşkucu bir yanım olanlardan beni sorumlu tutup tutmadığını merak ediyordu. Daha kuşkucu yanım ise hâlâ arkadaş olup olmadığımızı merak ediyordu.

İki kolonun arasından geçip, odamın olduğu koridora dönerken biri elini ağzıma bastırdı. Bir anda havasız kalan ciğerlerim hareket etme yetimi kıskıvrak bağlamış olsa da sağa sola görünmez tekmeler savurmayı denedim. Dudaklarımın üzerindeki eskimiş deri kokusu ve pütürlü yüzey tenimi keserken gözlerim etrafta bir yardım çığlığı, peri veya bir cin arıyordu. İlk andan bu kadar teslim olmayacaktım ama tılsım benden çok daha güçlüydü, gözlerimi kapattı, soluğumu kesti, yarı baygın halde merdivenlerin üzerinden ayaklarımı sürüyerek götürdüler. Akıp giden saniyelerin arasında duyduğum tek şey ölü sayısının üç değil on sekiz kişi olduğuydu. Yanıp kül olmuş, her saniyesinde acı çekmiş, her saniyesinde derileri kavlamış on sekiz *nefes verendi.*

16. BÖLÜM

Lordun ve Vârisin Şarkısı

Ruhun bedenden ayrılması insanı doruklara çıkaran bir deneyimdi. Fiziksel halden sıyrılıp boyutlar arasındaki kapıyı aralamam atalarımdan kalan bir mirastı. Bilinçdışına sandığımdan daha kolay uyum sağladığımı düşünüyordum ama orada kaybolacağım hiç aklıma gelmemişti. Birisi beni tılsımlayıp zorla bir uykuya yatırdığında bunun sonuçları olabileceğini bilmiyordum ama şimdi ismini bilmediğim bir âlemin karanlık boşluğunda dolaşıyordum.

Korkutucu ve ıstırap vericiydi. Gözbağıyla yıkık bir şehirde yolunu aramaya benziyordu. Uyanmaya çalıştım ama faydası yoktu, sakinleşip durumu kontrol altına alana kadar ne kadar zaman geçmişti bilmiyorum. Ama konsantre olup bildiğim bir boyutun kapısından geçtiğimde yepyeni bir korkunun sahibiydim.

Bilinmezliğin elimin altındaki güvenebileceğim en büyük güç olduğunu biliyordum. Onlar ise sadece sanrıları ve korkularıyla hareket ediyorlardı. Güç bazen insanın kendini her şeyin önüne atması kadar bir şeylerin arkasına saklanması anlamına da geliyordu. Biri beni uyuttuğunda aslında bana iyilik yaptığını bilmiyordu.

"Nova?" diye gülümsedi Arın. "Seni bu kadar erken beklemiyordum."

Ciğerlerim toprak dolu gibi kum kustum. Birkaç saniyelik bir bocalama yaşıyordum ve o an aslında birilerinin beni öldürmeye çalıştığını biliyordum. O da bunu hemen anladı.

"Kahretsin!" diye büyük bir öfkeyle üzerime doğru gelip iki büklüm

olan belimden yakaladı beni. Güvenli sularda olduğumu ve boğulmama izin vermeyeceğini artık biliyordum. Kendimi telkin ettim. Şu âna kadar çok iyi idare etmiş ve boğazımdaki kuru hava ve toprağa rağmen paniklememiştim. Bugün de kim olduğumun hakkını verecektim. Bugün de korkmayacak ve geri adım atmayacaktım. Aklımdaki tek soru ise beni öldürmek uğruna kimin intihar ettiğiydi.

Öksürmeye devam ettim. Kuru kuru boğazımı gıcıklayan ve kocaman bir kaya yutmuşum gibi hissettiren tıkanmalar artçılar halinde sürdü. Bunun tılsımla çözüleceğini anlamış olmalı, yüzünde ihtiyatlı bir bakışla dudaklarını alnıma bastırdı. Her dokunuşu ciğerimdeki baskıyı biraz daha azaltıyordu.

Güvenli sulardasın.

Ama tatlı yalancı, ne kadar güvenli kollardasın?

Onu yok sayıp kollarımı Arın'ın boynuna var gücümle doladım. Hareket ettiğimizi hissedebiliyordum, onun yosun ve güneş kokusunu hissedebiliyordum ve nefessiz kalmış kanallarımı bununla doldurmaya odaklandım.

Su tanıdıktı.

Su güvenliydi.

Su benimdi.

Kendimi ikna etmeye çalıştım çünkü ne yapacağını biliyordum. Kollarının arasında ilerlerken şelalenin her saniye bize daha da yaklaştığını ve ikimizi de kalbine çağırdığını biliyordum.

"Nedenini bilmiyorum ama," dedi Arın gözlerimdeki çaresizliği gördüğünde. "Sudan korktuğunu biliyorum." Yavaşça yutkundu. Gözümden bir damla yaş aktı. Gülümserken bütün gökyüzü ikimizi birlikte selamladı. Ciğerlerimdeki baskı kendini derinden hissettirdi.

"Yanındayım," dedi. Dudaklarını tuzlu gözyaşlarıma bastırdığında nefesi ılık ve yumuşaktı. "Söz veriyorum Nova, tek başına boğulmana izin vermeyeceğim."

İçinde bulunduğumuz hava aydınlandı, şelalenin sesi yumuşadı, kulağıma bilmediğim bir notanın özenle hazırlanmış bir senfonisi fısıldadı. Üzerindeki ceketi parmaklarımın arasında buruşturacak kadar

sıktım. Okyanusa hükmeden gözleri okyanustan kaçan gözlerime kilitlendi, onunla ilgili her kelime suyun içine usulca batarken kulağıma fısıldadı.

"Su Lordu bize çok kâbus bıraktı."

"Dünyaya kendi tufanını saldı."

"Onda bu dünyanın kaldıramayacağı bir delilik vardı."

Benim gördüğüm ise koşulsuz bir sevgiydi. Ona baktığımda fedakârlığın şarkısını söylüyordu gökyüzü. Sevgisinin akıl almaz olduğunu düşündüm; o farklıydı, sevgisi farklıydı, onun sadakati bir avcıydı ve ben sağ kalmak istiyordum.

Gözlerini bir saniye bile üzerimden ayırmadı. Onun kucağında suyun altına gömülürken bir saniye sadece bir saniye gözlerindeki zevki gördüm. Dünyayı yerle bir edebilecek o adamın deliliği bulanık suyun kavislerinin altında selamladı beni.

Korkmadım.

Beni suyun içinde bırakmadığı her saniye onu anladım, onu dinledim ve sular altında kalmış kalbimin onun için atışını dinledim.

Sağ kalmak istedim.

Parmakları dudaklarımın üzerinde dolaştığında ona istediğini vermem gerektiğini biliyordum. Ve dudaklarımı açtım. Su ciğerlerime dolarken gözlerim kapalı bir şekilde şifayı buldum. Beni tanıdı, bir sarmaşık misali derimin altında kendi yolunu inşa ederken bedenim bir tapınak gibi okyanusu selamladı. Şakaklarımdaki nazik dokunuşla gözlerimi araladım, onun okyanusa sığınmış gözleriyle karşılaştım.

Hava yok oldu.

Toprak kurudu.

Ateş söndü.

Arın uzanarak beni suyun altından çıkardı.

Dizlerinin üzerinde oturacağı kadar sığ bir yerdeydik ama beni sırtüstü yatırmıştı. Suyun içinden çekerken ona bakabileceğim şekilde döndürdü. Refleksle kollarımı boynuna doladım ve dudaklarımı aralayıp heyecanla derin bir nefes aldım. Tatlı ve ipeksi o nefes bütün bedenimi titretti. Bedenim, zihnim, ruhum... hepsinin bir araya gelip ayağa kalktığını hissettim.

"Benim güzel vârisim," dedi parmakları çenemi okşarken. "Daha iyi misin?"

Islak kirpiklerimin birbirine çarparak, "Daha önce hiç bu kadar iyi hissettiğimi hatırlamıyorum," diye itiraf ettim. Şarkı hâlâ devam ediyordu. Kulağa insanı ayağa kaldıracak ve hayallerinin peşinde koşturacak kadar tatlı ve tılsımlı geliyordu.

"Bu da nedir?" diye sordum etrafa bakarken. Şelalenin ötesindeydik. Su sesi buraya ulaşmıyordu. Durduğumuz yer sığ olsa da kocaman bir denizin ortasındaydık. Buraya nasıl geldiğimiz bilmiyordum, suyun içinde attığımız birkaç adım dışında bir şey hatırlamıyordum. Suyun hiçliğe uzanan büyüklüğünü görünce kollarımı ona daha sıkı sardım.

"Bu bir birleşme ezgisi," diye mırıldandı yüzünde heyecanlı güzel bir kıpırdanmayla. "Gökyüzü bizim için kendi şarkısını yazıyor."

Okyanusun altındaki gizli kapılar
Sadakat vârisin kalbinden sönmüş bir anahtar
Gökyüzü sihrini kaynatıyor
Ölmüş bir yıldız yeni bir diyar nakşediyor

Dalgaların üzerinde sürüyorlar atlarını
Fırtına kadar kuvvetli
Ağacın kökleri kadar sadakatli
Bir ruh ama diğeri onun benzeri

Geri dönecek ihanete uğrayan
Toprakların üzerinde kurak kandan ezgiler
Yağmalamışlar su ruhlarını
Kalpleri kurumasın diye hepsi uyudu

Aç kapıyı, uyandır onları
Gökyüzü suyun üzerine yansımalı
Dalgaların üzerinden daha hızlı sür atlarını
Fırtına alevlerin içinde saklı

Suyun içine yıkılan taş duvarlar
Alıkonulmuş taçlar ve tahtlar
Okyanuslar ve altında kalanlar
Uyandırır onları ilahî kandan olanlar

Bir kız bir şarkı söylüyor
Yıldızlar onunla dans ediyor
Kalbi bir diyarın kaderi için atıyor
Karanlığın içinde ay gibi parlıyor

Eğer bunun mümkün olmadığını bilmeseydim kalbimin göğsümden çıktığını söylerdim. İçimde kocaman bir mücevher çağlıyor gibi hissediyordum. Başımdaki tüm belalara rağmen burada, kendi çatımın altında gibi hissetmeyi engelleyemiyordum. Sanki bir kayık ilk andan beri beni ona doğru sürüklüyordu. Sanki kalbimi gerçekten göğsümden çıkarsam ve bir gölün içine bıraksam onun kıyısına vuracaktı.

"Bu çok güzel bir şarkı."

Kristal mavisi gözleri içtenlik ve arzuyla parladı. Bana doğru bakarken yüzündeki o davetkâr gülümsemeye eşlik etmek istediğimi biliyordum. Gözbebekleri büyürken ve üzerime doğru eğilirken ne kımıldadım ne de nefes alabildim.

Dudaklarımı aralayarak onun dansını kabul ettim. İçinde durduğumuz suyun hasretle kaynadığını hissettim. Su etrafımızda renk değiştirmeye girişti. Müzik sesini artırdı. Şarkı sözleri ikimiz için kendi senfonisini sergiledi.

Su Krallığı'nın ihanete uğrayan lordu, Su Krallığı'nın istenmeyen vârisini öptüğünde okyanus gökyüzünden daha hiddetli gürledi.

Altıncı işaretli günahımı kazandım.

Şehvet.

Su bizi içine alarak yükselmeye koyuldu. Parmaklarımın değdiği kum taneleri ve göğsüme kadar gelen suyun seviyesi yavaş yavaş yükseldi. Kollarımı boynuna daha sıkı doladım, dudaklarımın arasında

hareket eden nefesini ve o nefesin ruhumda bıraktığı girdabı tüm hücrelerimde hissedebiliyordum.

Ondan sık sık bir Tanrı diye bahsediyorlardı ama o ölümcül günahımı işlerken bana eşlik ediyordu.

Beni daha fazla kendine çekti, su ikimizi de tamamen içine alırken bacaklarımı vücuduna doladım. Nefes almamıza gerek yoktu, korkmamıza gerek yoktu, onunla olduğum sürece boğulmayacağımı, çocukluk kâbusum olan okyanusun bile bana dokunamayacağını biliyordum.

Ben ona sarıldım bedenlerimiz suyun içinde ayrılırken, o benimle birlikte suya sarıldı.

Su etrafında döndü.

Suyun içinde taca ve tahta ihtiyacı olmayan bir hükümdar gibiydi.

Su, oydu.

Derinlik arttı, turkuvaz mavisi ve nil yeşili köpüklerin arasından beni döndürdü. Gözlerimi açtım ve geriye çekilirken gülümsedim. Ellerini yavaşça kaydırarak parmaklarıma kenetledi, sonra birini bırakıp sadece suyun içinde salınmama izin verdi. Korku dolu bir nefes almama rağmen hiçbir şey olmadı. Rahatsız edici hiçbir şey yoktu. Hayalî dalgıçlarım ciğerlerimi besledi. Ruhum ve bedenim topraktan ve külden arındı.

Suyun altından gökyüzünü izlemek, bu dünyanın şahit olabileceği en güzel manzaraydı ama o bana bu dünyadaki en kıymetli şeymişim gibi baktı.

"Seni tek başına bırakmak gün geçtikçe daha da zorlaşacak," dedi. Sesi su dalgalarını aşıp zihnimde yankılandığında önce inanamadım sonra ona bakarak boğuk bir kahkaha attım sesim ikimizin arasında yankılandığında daha çok güldüm.

Bacaklarımı ve tek kolumu hareket ettirebiliyordum ama hâlâ elimi bırakmadığına memnundum. Bu kadar büyük bir derinliğin içinde çıplak kalmaya hazır değildim.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi beni bir anda kendine doğru çekerken. Elini belime dolayıp kendine doğru döndürdü. "Sudan korkmana gerek yok," diye cesaret verdi. "Hazır olduğun zaman o seni de dinleyecek."

Bedenim artçı bir yumrukla iki büklüm olana kadar her şey hayal üstü bir şekilde güzeldi. Karnımı tutmak için refleksle ellerimi kendime doğru çektiğimde Arın'ın elleri bir anda yok oldu. Korku kocaman bir okyanus gibi üzerime döküldü.

"Hayır!" diye çığlık attım ama bu defa sesim suyun içinde yankılanmadı. Renkler yavaş yavaş solmaya başladı. Renkler onu izledi ve beni terk etti. Kocaman bir karanlık ve derinliğin içinde yalnız kaldığımı sezdim.

Ve burada bana ait olmayan bedenim bir darbe daha aldı.

Çocukluk kâbuslarım yeniden zihnimi yokladı.

Sonra birden bir kalabalık sardı dört bir yanımı. Suyun içinde yürüyen siluetler bir çemberin içine aldı beni. Esrarengiz ve ürkütücüydü ama onlara baktığımda o şeyi gördüm. Birbirimize ne kadar benzediğimizi. Su halkının etrafımda tapındığını gördüm.

Kollarımı hareket ettirmeye çalıştım ama yolu bilmiyordum. Metrelerce derinliğin içinde bir kez daha tek başımaydım. Kocaman bir karanlığın içinde nefes alamıyordum. Var gücümle kendimi bedenime ittim. Bunu tek başıma şu an atlatamayacağımı biliyordum. Gözlerimi kapattım, odaklandım ve uykudaki bedenime atladım.

Gözlerimi açtığımda uzun zamandır uzak kaldığım ormanın içindeydim. Bir ağaca bağlı olmayı beklemiyordum tıpkı yalnız olmayı beklemediğim gibi. Öksürdüm ve karanlığın içinde herhangi bir şey görebilmek için gözlerimin alışmasını beklemeye koyuldum. Soluk soluğa ve bitap düşmüş haldeydim. Issız ormanın kederi karşımda, kollarım sıkı sıkı bağlıyken tehlikenin nereden geleceğini anlamaya çalışıyordum. Bir şey benimle durdurulamaz şekilde oynuyordu. Zihnimin içindeki yolculuğu biliyordu ve beni bununla cezalandırıyordu.

İplerden kurtulmak için çırpındım, ben orman ruhunun eşiydim, bundan kurtulmam kolay olmalıydı. Birilerine seslenmek için hazırlanırken bacağımın üzerinde hissettiğim kesikle çığlık atmayı engellemeye çalışmam bir oldu.

Siktir, bu da ne!

Bacağımı sallayarak uzun elbisenin sıyrılmasına sağladım. Dizka-

pağımın hemen üzerinde, üst bacağımda naguelin dövmesinin altında harflerden oluşan kesikler vardı.

"İplerden Kurtul. Suyu Kullan" yazıyordu. İplerden kurtul, suyu kullan... Tamam, şakaysa komik değil ama gerçekse oldukça ürkütücüydü. Birkaç saniye içinde yazı kesiklerle birlikte yok oldu. Kendimi tokatlama isteğimi bastırmamın tek nedeni ellerimin bağlı olmasıydı bu yüzden önceliği ellerimi kurtarmaya verdim.

Parmak uçlarımda oluşturduğum su damlaları her zaman yaptığımdan daha kolay akmıştı. İplerin etrafında önce kuvvetli bir su akımı yarattım ve ilmeklerin derinine işleyene kadar buna devam ettim, sonra suyu buza çevirmek için nefesimi tuttum ve dördüncü seferde başardım. Bileklerimi çekiştirerek buzu kırdığımda ipler ortadan kesilmiş oldu.

"Güzel hareket," diye kendi kendimi tebrik ettim. Parmaklarımı birkaç kez kımıldatıp bileklerimi hareket ettirdikten sonra elbiseyi yeniden sıyırdım ve biraz önceki kesiklerin kabuk bağladığı ize baktım. Parmak ucumu yaranın üzerinde gezdirirken, "Sen de kimsin?" diye mırıldandım.

Mühürler, tılsımlar, sigiller, imgeler, fısıldayan taşlar, hayalbazlar ve şimdi de bu mu? Birinin kahrolası Alfinlere iletişim kurmak için cep telefonu diye bir şey olduğunu anlatması gerekiyordu artık! Öfkeyle eteğimi kapatıp ormanın içinde yürümeye koyulmuşken ayağımın ıslak zemine çarpıp kayması sonucu düşmekten son anda kurtuldum.

Ayağım kaymıştı.

Ayağım ıslak zeminden dolayı kaymıştı.

Bakışlarım etrafta bu defa daha dikkatli dolaştı.

"Siktir," diye mırıldandım. "Kocaman dehşet dolu bir siktir."

Yağmur yağıyordu.

Başımı ağır çekimde gökyüzüne doğru kaldırdım, yüzüme düşen yağmur damlaları yaşadığım anı olduğundan daha gerçek kılıyordu. Ellerimi havaya kaldırıp avuçlarıma oluk oluk su dolmasına izin verdim. Bu başımı büyük bir belaya sokacaktı ama orada öylece kahkaha atarak yağmurun altında zıplamaya ve dönmeye devam ettim. Bu her şeyi değiştirecekti. Aniden etrafımı belanın notası olan o karga kahkahaları sardı.

Birden bütün keyfim kaçmıştı. Karanlıklar kusmuğunu görmemeye oldukça alışmıştım ve bunun için gökyüzüne şükretmeye bile başlamıştım ancak en mutlu ânımı bölmese eminim bir yerleri eksilirdi.

Ağaçların arasında simsiyah deri kıyafetlere bürünmüş ve ıslanmış saçlarıyla, yüzünden yağmur damlaları akarken çıkması beni bir an sarssa da kollarımı savunma amaçlı göğsümde bağladım.

"Bunun altından senin çıkacağını bilmeliydim," dedim. "Adam kaçırmak senin için bile çok ucuz bir numara değil mi Daren?"

Alev mavisi gözleri gözlerimizin kavuşacağı hizada yaklaştığında yüzündeki o lakayt gülümseme yavaş yavaş soldu. Kaşlarımı kaldırıp neyin bu ulu ve korkunç lordcuğu incittiğini düşünmeye koyuldum. Başını yana yatırdı, baştan aşağı beni süzdü, birkaç saniye için havayı kokladı.

"Senin için bile garip davranıyorsun," diye mırladım. "Bak senin için bile diyorum." Sözlerime aldırış etmeden aramızdaki mesafeyi kapattı. İyice yanaştığında ne kadar iri olduğunu hatırlama şansım oldu. Boyu benden çok uzundu. Üzerime eğilip havaya yaptığı gibi saçlarımı koklamaya başladı ve öfkeyle bir adım geriye çıktı.

"Seni akıl fukarası, sen ne yaptın!" diye kükredi aniden. Arkasında duran ağaçlar alev almasaydı da bakışlarından Arın'ı öğrendiğini anlayabilirdim ama o beni dehşete düşürmeyi tercih ederek bir anda gökyüzünde bir ateş patlamasına yol açtı. Üzerime yağan küllerden saklanmak için birkaç adım geriye çekilip bir ağaç dalının altına saklanmak zorunda kaldım.

"Asıl sene yapıyorsun?" diye kekeledim. Onu daha önce hiç bu şekilde görmemiştim. Dehşete kapılmıştı, kesinlikle dehşete kapılmıştı ve sinirliydi. Bakışları hoyrat bir ateş tufanını anımsatıyordu, bana sıçramaması için bir adım daha geriye gittim.

"Onu uyandırdın mı?" diye soludu bunun imkânı yokmuş gibi. Gözlerinde şimşekler çakıyordu.

Sert bir şekilde yutkundum. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Delilik aptallığın mazereti olmaz, Nova." Yanıma yaklaşıp elbisenin yakasını kenara çekti. Gördüğü şeyle birlikte dudaklarının arasında

yetişemediğim bir küfür kıyameti geçip gitti. Baktığı yere baktığımda köprücükkemiğimin üzerinde yaldızlı bir maviyle küçük bir dalga dövmesinin işlendiğini gördüm.

Arın'dan bir armağan.

"Onu geri getireceğim," diye kendimizi savundum.

Şok olmuş şekilde bir kahkaha attı kendi alanında volta atarken. "Öyle bir şey olmayacak."

Benim gülüşüm de ondan geri kalmadı. "Ve bana sen mi engel olacaksın?"

Kaşlarını çatarak kafasını salladı. "Tam olarak öyle." Sahte bir gülümseme dudaklarını süslediğinde alevler yürek hoplatıcı şekilde sönmüştü. "Bir ipte iki cambaz oynamaz."

Birbirimizin etrafında dönmeye başladık. "O halde artık oyundan çıkman senin için iyi olur."

Elini şakaklarına bastırarak sırıttı. "Sen aklını kaçırmışsın kızım."

Gözlerimi devirdim.

"Uyuyan canavarı uyandırdın," diye söylenmesine devam etti.

"Belki öyle," dedim. "Belki de değil. Korktun mu?"

"Evet," dedi ciddi bir ifadeyle. "Doğrusunu söylemek gerekirse senin adına korktum. Bundan daha zeki olduğunu sanmıştım."

Kıkırdadım. "Zekâ konusunda bana nutuk çekmesi gereken son kişi bile değilsin. Bana izimi vermeyi düşündüğün bir an bile oldu mu Daren?" Beklenmedik sorum karşısına duraksadı. Tam karşısında durdum. Kül bulutları da yağmur da artçılarını devam ettiriyordu. İkimiz de üzerimize yapışanlardan dolayı oldukça garip görünüyorduk.

Elimle saçlarımı taradım, parmaklarıma küller yapıştı. Ellerini saçlarının arasından geçirdi, parmaklarına yağmur damlaları dokundu.

"O izle ne yapacaktın?" diye garip sessizliği bozan o oldu.

"Hah!" dedim inanamıyormuş gibi. En başından beri o iz yüzünden başıma gelenleri pekâlâ biliyordu. "En azından vâris yerine koyulmadığım için kaçırılmamı engelleyebilirdi."

"Peh," dedi dudak bükerek. "Kaçırılmakmış. Birileri göz dağı vermek için ellerini bağlamış sadece ve muhtemelen sen onları daha çok korkut-

muşsun." Bir açıdan haklıydı, muhtemelen Arın'ı öptüğüm sırada yağmur başlamıştı ve Elemental'de bundan korkmayacak hiç kimse yoktu.

"Yani ben daha korkunç olduğum için herkesin elinden geleni ardına koymamasını öneriyorsun."

"Saçmalamayı bırak," dedi. "İlmek'e ne zaman gitmeye başladın?"

"Sana neden söyleyeyim?" İlmek'ten haberi olması beni bozguna uğratmıştı. Bu herifin bilmediği bir şey yoktu ve bu her geçen saniye daha ürkütücü oluyordu. Elbette, zihnimdeki kayboluşumun sebebi bile o olmalıydı. Herkes beni, onun zihin bulmacalarıyla ilgili uyarıp duruyordu.

"Nova, bu ciddi."

"Aksini söylemedim."

Sabır dileniyormuş gibi derin bir nefes aldı.

"Sen bunu nasıl anladın?" diye çekinerek sordum.

"Senin zihninde bir kancam var." Önce güldü ama sonra yüzünü buruşturup tükürür gibi konuştu. "Ve her bir milimin onun gibi kokuyor. Sevişmek için Sina'dan daha kötüsünü bulacağın kimin aklına gelirdi." Söylediği şeyler karşısında sessiz kalmayı seçecektim ama neden ondan utanmam gereksindi ki? Hem de o böyle edepsizce konuşurken.

"Daha kötüsünü seçsem üzerimde senin kokun olurdu çok ama çok ulu Daren..." Gülümseyerek ağırlığımı diğer bacağıma verdim. Geceyi bölen tek şey tepemizde dolaşan bir alev küresiydi. Hâlâ yağan yağmura rağmen mavi renkteki ateş sönmüyordu. Orman sessiz ama canlıydı. Ağaçlar yağmura selam durmak için bütün dallarını hareket ettiriyor, yapraklar çöl susuzluğunu gideriyordu.

"Üzerinde benim kokum olsa bu kadar giyinik ve rahat hareket edebiliyor olmazdın." Söyledikleri karşısında gözlerimin yuvalarından çıkmasını son anda engelleyebilmiştim.

"Sen-" dedim ama kelime ağzımda asılı kaldı.

Pislik!

Kargaların efendisi!

Kahkaha kusmuğu!

İblis dışkısı!

Edepsizler lordu!

İşe yaramaz kül topu!

Narsist psikomanyak.

"Çok tehlikeli bir oyun oynuyorsun su vârisi," diye uyardı. "Bu delilik hepimiz için fazla."

"Peki oyun oynamadığım hiç aklına gelmiyor mu?" diye soludum öfkeyle. Neden böyle davranıyorlardı. Ben aptal biri değildim. Arın'ın ne denli tehlikeli olabileceğinin farkındaydım ama Amon'dan daha kötü değildi, Kasır'dan daha gözü dönmüş değildi. Onun deliliği anlaşılabilirdi. O saldırmıyordu, Arın sadece karşılık veriyordu.

"Sana ne anlattı?"

"Krallığa nasıl saldırdığınızı!" diye bağırdım. "Hem de en çaresiz, en zayıf anlarında. Halkını korumak için kendini nasıl feda ettiğini." Bu yüzleşme için uzun zamandır bekliyordum, Arın bunu yapmamam gerektiğini ve gizli hareket etmemi söylemişti ama beni bulan oydu ve karşıma çıktıysa eğer ağzıma geleni söyleyecektim.

Daren saçma sapan kahkahalarından birini attı ama gözlerinde can yakıcı bir ifade vardı. Üzerindeki beyaz gömlek sırılsıklam olmuştu, tek hamleyle çıkarıp küllerin taht kurduğu alnını silip bir kenara attı. Boynundaki gümüş zincirli kolyeler birbirine çarpıp tıngırdadı.

"Peki bunu nasıl yaptığını da anlattı mı Nova?"

Bu beni bir an sarssa da kaşlarımı kaldırıp, "O çok güçlü," diyebildim sadece.

Daren dudaklarını birbirine bastırdı. "Tüm Su Krallığı'nın güçleri kilitlenmişken Arın bunu nasıl yaptı Nova?" diye tekrar sordu. "Krallığın en zayıf ve kurak ânında nasıl yaptı?"

Gözlerimi kırpıştırdım. "Söyle ne söyleyeceksen," diye karşı koydum.

"Hayır," dedi başını iki yana sallayarak. "Bunu sana ben söylemeyeceğim. Bunu ondan duyacaksın. Bu zalimliği onun dudaklarından duyacaksın." Yüzünde karanlık bir şey belirdi. Kül bulutları ve yağmur geri çekildi. "Tanrıçaları neden kızdırdığını, vârislerden neden men edildiğimizi sana o anlatacak." Gölgeler etrafına toplandı. Ağaç dalları kendi içlerine çekilirken kırılma sesleri kulaklarımı tırmaladı. Yanıma geldi,

her şey çok hızlı gerçekleşmişti. Elini, o ilk koridorda karşılaştığımız gün olduğu gibi yanağıma koydu. Yüzüklerinin metalik soğukluğunu hissedebiliyordum. Kulağıma doğru eğilip tılsımlı kelimeleri fısıldadı ve gözkapaklarım ağırlaşarak kapandı.

Derin bir soluk vererek İlmek'te uyandım. Ama alışkın olduğum gibi değildi. Daren benimle birlikte alevden gölgelerini de göndermişti. Her yerde yanan ateşin yanardöner kızıl hareli gölgesi vardı. Her zaman duru ve ılık olan bu yer cehennem sıcağıyla kirlenmişti.

"Arın," diye seslendim beni uyandırması için.

"Arın," diye fısıldadım beni kurtarması için.

Şelale akıntısı durmuş, gündüz yükselen deniz seviyesi alçalmıştı. Kocaman bir çöle açmıştım gözlerimi. Buraya kadar ulaşan ateşin gücü canımı yakmıştı. Büyük bir sır açığa çıkmış ve ben onu yarı yolda bırakmışım.

Yaprakları dökülmüş, dalları kurumuş bir ağacın gövdesine yaslanmış halde otururken buldum onu. Koşar adımlarla yanına giderken başını kaldırıp alevlerin gölgesinden kendini sakınmak için bir el hareketiyle buzdan bir duvar ördü. Ateşin ardındakinin ben olduğumu gördüğünde mavi gözlerinin kristali eridi, buz önce su oldu sonra da kurudu.

"Nova," diye fısıldadı ihanete uğramış bir sesle. "Sana ne yaptı?" Boğazımdan bir hıçkırığın yükseldiğini hissettim. Onunla arama, okyanusla arama alevler girmişti.

"Bana doğruları söyle," dedim ağlamaklı bir sesle. "Benden sakladığın şeyi söyle." Onda yanlış bir şey olduğunu söyleyip duruyorlardı, tüm bu diyarların ötesinde bir şey olduğunu en başından beri hissediyordum. Ama o benim gibiydi, sınırları yoktu, delilikti, taşkınlıktı ama acımasızlık değildi bu. Kötü olan o değildi. Kötü olan biz değildik ve bunu ondan duymaya ihtiyacım vardı. En kötü halini ondan duymamın zamanı gelip çatmıştı.

Ayağa kalkarken duruşunu dikleştirdi. Gözlerinden ıstırap dolu bir dalga kayalıklara şiddetle yaslandı.

"Senden saklamadım," dedi ama ses tonu onu ele verdi. Yaşadığım

hayal kırıklığı alevden gölgeleri yükseltmişti. "Ben sadece hazır olmanı bekledim."

"Neye?" diye yutkunurken sesim bana bile zor ulaşmıştı. "Tanrıçaları kızdıracak ne yaptık biz?" Bizden nefret edecekleri ne yaptın sen?

"Ben sadece halkımı korudum," diye savunmaya geçti. Sesi kendinden emin ama fırtınalıydı. Bana bakmıyor, gözleri uzaktaki su nehrini seyrediyordu. "Yapmam gerekeni yaptım."

"Söyle," diye inledim acıyla. "Onları yerle bir edecek gücü nereden buldun!" Gözleri gözlerime çarptığında büyük bir heyelan ikimizin arasında parçalandı. İki dalganın çarpışması gibi. Denizin ortadan ikiye ayrıldığını hissettim.

Okyanus yaralandı.

"Her canlının vücudunun çoğu sudan oluşur," dedi tok bir sesle. "Ve kan da sıvıdır." Gözleri açık bir meydan okumaydı, ilk defa bana böyle bakıyordu.

Bir adım geriye çekildim.

Bana doğru bir adım attı.

Daren'in ateşten gölgeleri etrafımı sardı.

"Sen-" dedim, sustum.

"Nova," dedi. "Onları korumak için yaptım." Gözlerine baktığımda bunun doğru olduğunu görüyordum ama daha fazlası olduğunu da biliyordum.

"Onları parçalayacak gücü kendi vücutlarından aldın. ." Kendi kendime inanamayarak mırıldandım. "Onların vücutlarını kontrol altına aldın."

Küçükken büyükbabamın parşömenleri arasında bir tanesini bulmuştum. Renkli çizimleri olanlar her daim en sevdiklerim olmuştu. Suyun savaş dansını anlatıyordu, büyükbabam onlara bakmak için büyümem gerektiğini söylese de büyüdükçe o parşömenlere ilgimi kaybetmiştim ama yine de o çizimlere bakmaktan hiç vazgeçmemiştim. Hava etrafınızda dönüyordu, toprak ayağınızın altındaydı, ateş içinizdeydi ama su üzerinizdeydi. Su kontroldü, sana çarpmıyor seninle birlikte hareket ediyordu. O çizimlerde gördüğüm en büyüleyici şeydi, kendini savunmaya fırsat bulamayan insanların karşısında kendi hareketinin

tekrarı bir düşmanın olması. Sen eğildiğinde su da seninle birlikte eğilir, uzar, bükülür, taşar ya da boğardı. Ama Arın bunu daha ileriye taşımıştı, bu hem ilahiydi hem de tehlikeli. Hem hayranlık vericiydi hem dehşetengiz. Ama en önemlisi, bu adil miydi?

"Nova," dedi elini uzatarak.

Bir adım daha geri çekildim..

Bununla yüzleşebilecek miydim?

Bunu savunabilecek miydim?

Bunu kabullenebilecek miydim?

Ama en önemlisi bunu yapabilecek miydim?

Neden her şeyin sorumlusunun Su Krallığı olduğunu o an anladım. Neden ateşle yakılan Alfinlerin suçlusunun bile ben olabileceğimi anladım. Çünkü eğer istesem Ateş Krallığı'ndan birinin vücudundaki suyu da damarlarındaki kanı da kullanabilirdim, onları kuklama çevirebilirdim, onlara istediğim her şeyi yaptırabilirdim. Göğsüme sıkışmış nefesimi yakalamak için elimle göğüskafesime dokundum.

"Nova!"

İlmek'ten çıktım, uykudan uyandım ve karanlık, kâbus dolu dünyama döndüm. Ellerim ve ayaklarımı kontrol edemiyordum. Bedenim ele avuca sığmaz şekilde kıyıya vurmuş bir balık gibi çırpınıyordu. Bunun sebebi yaşadığım şok değil bedenimin sürekli boyutlar arasında gidip gelmesiydi.

"Senin güçlerini kullanıyordu," dedi Daren. Şimdi ben de bir ağacın dibine çöküp kalmıştım.

"Defol başımdan."

"Son zamanlarda çok bitkin ve yorgundun değil mi? Sana bunu İlmek'e gitmenin yaptığını söyledi?"

"Kes sesini!" diye bağırdım dişlerimin arasından. Bacaklarımı karnıma çektim ve yağmurun üzerime doğru akmasına izin verdim.

"Nova."

"Kes sesini!" diye yeniden bağırdım.

"Bu halde olmak sana yakışmıyor, tıpkı bir sıçana benziyorsun." Dikkatimi dağıtma çabasını takdir etsem de bir işe yaramayacaktı. Ne

hissettiğimden bile emin değildim. Parmaklarım köprücükkemiğimdeki dalga izine gitmek için adeta yanıyordu, bu yüzden ellerimi birbirine kenetledim ve bu arzuyu bastırmayı denedim.

"Bunu bilemezdin," dedi. "Bu senin suçun değil." Bakışlarımı kaldırıp onunla göz göze geldim. Alev mavisi bakışları irileşti. Orada neyi gördüğünü artık biliyordum. Kendi kendime itiraf edemediğim şeyi gözlerim saklayamamıştı. Söylediği doğruydu, zihnimde bir kancası vardı. Düşündüklerimi değilse de düşlediklerimi görüyor, duyuyor ya da anlıyordu. Boyutlar arasındaki ağırlık bir sürü şeydi, birçok anlamı vardı. Arın ve su krallığı bir sürü şeydi. Ama benim hissettiklerim de öyleydi.

"Nova, hayır." Yüzü tamamen asıldı, bunu durdurmak için ne kadar ileriye gidebileceğini bilmiyordum ama sakince omuz silktim. "Ben ortada yapılmış bir yanlış göremiyorum," diye fısıldadım. Bardaktan boşanırcasına bir yağmur daha başladı.

Ateş Lordu bakışlarını ilk defa belki korku belki hayretle gökyüzüne kaldırdı. Yağmurla savaşacakmış gibi bakıştıktan sonra hırsla bana döndü. Gülen gözlerim onu bir kez daha bozguna uğrattı. Kızıl mavi gözleri yavaş yavaş ateşle yükseldi. Burnundan soluyordu.

Ellerini aniden başımın iki yanına yerleştirdi, ona mâni olacak ne fiziksel ne de büyülü bir güce sahiptim. Fısıltıları ve karanlığı zihnime akın etti. Alevleri ruhumu yavaş yavaş sardı ve kavrulmasına neden oldu. Ellerini çektiğinde sanki kafamın içinden büyük bir parça almış onun yerine kocaman bir taş bırakmıştı.

"Ne yaptın?" diye fısıldadım acıyla. Ellerimi baskıyı durdurmak için alnıma yasladım.

"Uykularının bölünmeyeceğinden emin oldum." Sahte bir gülümseme dudaklarında kıvrıldı. "Onu bir daha görmeyeceksin."

"Hayır."

Gülümsemesi ve ihtirası büyüdü.

Buna karşılık olarak ben de gülümsedim. Bu yüzden acı çekmeyecektim. O beni tanımıyordu, benim ne kadar ileriye gidebileceğimi bilmiyordu.

"Su geliyor Ateş ve Toprak Lordu," diye daha çok gülümsedim. "Bu defa bunu durduramayacaksınız." Ne sen ne de baban.

Bunun gerçek bir delilik olduğunu söyleseler onlara aksini kanıtlamaya çalışmazdım. Bunun dehşet verici olduğunu biliyordum ama ben bu güç karşısında sadece etkilenmiştim. Bana kalırsa Arın'ın yaptığı gerçek bir güç gösterisiydi. Varlığından, özünden aldığı gücün sergilenmesiydi. Ama onlar bir araya gelerek saldırdıklarında güçleri değil kurnazlıkları vardı. Amon ya da Daren, eminim Arın'ın gittiği kadar ileriye gidebilse bir saniye olsun düşünmezdi. Bu diyarda haftalar geçirmiştim, birçoğuyla birlikte ötekileştirilmiştim ama herkes hakkında, diyarın en nazik Lordu Sina hakkında bile öğrendiğim tek bir şey vardı, bir güç kuyusu bulduklarında içine atlamaktan çekinmiyorlardı. O güce sahip olduğu için, bunu kullandığı için Arın'dan nefret etmeyecektim. Aksine artık daha iyi biliyordum, Amon'un neden Su Krallığı'na tahammül edemediğini, Sina'nın neden Su Krallığı'ndan birini yanında istediğini ve Daren'in neden kancasını zihnime geçirdiğini.

O yok edilmezdi ama hepsini yok edebilirdi.

Biz yok edilemezdik.

Yedinci ve sonuncu ölümcül günahımı da böyle işledim.

Kibir.

17. BÖLÜM

Kül ve Buz Senfonisi

Zamanın boyunduruğunun altındaydım. Yapacağım her eylemin korkunç bir sonucu olacaktı. Mantıklı olmam, cesur olmam aynı zamanda deli olmam gerekiyordu. Artık bu diyarın bir parçasıydım, kendi hayatımın, kendi ailemin, geride bırakılanların ardından bu kadar uzun zaman geçmesi ve onların yüzlerinin hafızamda her gün daha da silikleşmesi yardımcı olmuyordu.

Kanayan bir okyanus gibi hissediyordum.

Daren alevlerini ve gölgelerini alıp gittiğinden beri düzgün bir yamaca ulaşabilmek için yürümüştüm. Gözlerime bakmış ve görmüştü, bu savaşta o şeytanın tarafındaydı bense kendi kartlarımı oynayacaktım. Onun kuklası olmayacağımı artık biliyordu, kancalarını alıp bir tarafına sokabilirdi. Onu bile aşan bir oyun oynuyordum. Bir duvara çarpmıştım ama duvar yıkılmamış ben de altında kalmamıştım. Duvara çarpmak, Arın'la ilgili olan şeyin hissettirdiği buydu.

Onu haklı ve haksız buluyordum.

Onu doğru ve yanlış buluyordum.

Onu güvenli ve güvensiz buluyordum.

Derin bir nefes alarak bitkin düşmüş bedenimi toparlamayı denedim ama başarısız olunca sırtımı bir ağaca yaslayıp oturdum. Ormanın ruhu nihayet çağrımı duyup ortaya çıktığında kulaklarımı tıkamak isteyeceğim kadar yüksek sesle gürledi.

"Evet evet," dedim. "Sana da merhaba."

Etrafımda çember çizerek dolaşırken gözleri temkinliydi. İnsanın ruh eşinin bile kendine karşı bu denli çekingen olması incitici oluyordu ama onu kandırmış bulunduğum için sesimi çıkarmadım.

"Bu defa neyin peşindesin su vârisi?" diye soludu burnundan. Cüssesi onu son gördüğümden daha heybetli duruyor, yeleleri boynunun etrafında taç gibi ışıldıyordu.

"Sahi herkes bir şeylerin peşinde değil mi?" Benim de öğrenmek istediğim aslında buydu. Herkes neyin peşinde?

"Su Lordu'nu görmüşsün," dedi. Yüzüne baktığımda orada bir kedi gülümsemesi gördüğüme yemin edebilirdim.

"Bu seni korkutmuyor mu?"

"Su halkı orman halkının dostu olmuştur. Savaşta taraf olmasam da lordun eski dostuyum."

"Savaşta yaptıklarına rağmen mi?"

"İnsan bedeninde her krallığın güç alabileceği şeyler vardır su vârisi," dedi. Başımı yana yatırıp dinlemeye koyuldum. İşte ben de tam olarak bu noktadaydım. Hepsinin kullanma imkânı varken bunu Arın yapmıştı ve içimden bir ses her şeyin bununla ilgili olduğunu söylüyordu.

"Toprağın ağırlaştığı, havanın yoğunlaştığı, ateşin yükseldiği yerde..."

"Su taşar," diye tamamladım cümlesini.

Soluk alışverişinden beni onayladığını biliyordum.

"Yanılıyorsam beni düzelt," dedim ki bu üstü kapalı bir emirdi hem orman ruhu olduğu için doğruları söylemek zorundaydı hem ruh eşim olduğu için beni dinlemek zorundaydı. "Hepsi denedi ama insan vücudundaki maddeyi kendi gücüne katabilen tek lord Arın oldu ve savaşı bu başlattı."

"Yeryüzü var olmadan önce tanrıçalar iradenin alınmasını yasakladı." Hemen karşıma oturdu. Genç ve vahşi bir yüzü vardı. Konuşurken sivri dişleri ağzının iki kenarında beni selamlıyor, arada da birbirine çarparak ürkütücü bir hava katıyordu.

"Elemental ve Alfinler insan ırkından daha üstün yaratıklardı ve bir önceki lordlar tüm dünyayı Elemental sınırlarına getirmek istedi. İnsanlar teknolojiyle ne olduğunu unutacak boyuta gelmişti ama Alfinler

gökyüzünün şarkısını dinlerler. Yıldızların haritasını izler ve uzun yıllar boyunca sağlıklı ilişkiler kurabilirler. Yıldız haritası seni neyin mutlu edeceğini zaten söyler."

"Bu çok saçma," dedim. "Bu da bir çeşit iradenin elinden alınması." Ama aksini de iddia edemiyordum. Kendi seçimleriyle mutlu yaşayabilen kaç insan kalmıştı ki?

"Harita seni zorlamaz, harita sana yol çizer o yolda yürüyüp yürümemek senin kararındır bu insanların aile sisteminden farklı değil. Orada herkes ailesinin istediği dine inanıp istediği tanrıya tapmıyor mu? Onlara uygun görülen meslekleri, arkadaşları hatta eşleri bile ailesinin onayından geçmiyor mu? Elemental insanların sahip olduğundan daha fazla iradeyi ve bireysel özgürlüğü savunur."

Bu konuda söyleyecek bir şeyim yoktu. Açıkçası Elemental'den önce de insanların yaşama olayını beceremediklerini ve dünyayı mahvettiklerini düşünüyordum. Bana kalırsa hiçbiri iyi bir dünya istemiyor, çoğu dünyada iyi bir hayat yaşamak istiyordu ve bu uğurda önlerine çıkan herkesi ezip geçmekte sakınca görmüyordu.

"Su Krallığı, insanları da Elemental diyarında kendi türümüz gibi ağırlayabileceğimizi söyledi, Elemental bunun *delilik* olduğunu düşündü. Su Lordu'nun dünyaya hükmedecek kişi olmasını doğru bulmadı. Toprak Lordu Amon ateş kralının kızıyla evlendiğinde dengeyi bozdu ve insanların sadece hizmet etmesi gerektiğini savunan eylemlerde bulundu. Ateş ve Toprak birlikte saldırdılar, Hava onlara destek çıktı ama Sina kendi babasına karşı çıkarak bunu engellemeye çalıştı. Arın öyle büyük bir öfkeyle doldu ki, Alfinleri kendi vücuduyla vurdu. Bu bir savaştı su vârisi, herkes yapması gerekeni yaptı."

"Tanrıçalar öyle düşünmüyor ama," dedim.

"Tanrıçalar Arın'ın onların kurduğu düzeni bozmasından şikâyetçiydi. İnsanların insan, Alfinlerin Alfin olarak hükmetmesini istedi. Bu diyara orman halkının da perilerin de özgürlüğünü getiren yüz yıllardır su halkı oldu."

Dizlerimi kendime çekip alnımı yasladım. Tanrıçaların benden is-

tediği şey neydi o zaman? Arın'ı durdurmam mı? Daren tüm bunların neresindeydi?

"Ateş Lordu," dedim dayanamadan. "Daren?"

"Binlerce yıldır yaşıyorum su vârisi," dedi ayaklanarak. "Onun neyin peşinde olduğunu ben bile bilmiyorum."

Gözlerimi kırparak bakakaldım.

"Savaşta kimin tarafındaydı?" diye sordum ben de dayanamayıp ayağa kalkarak.

"Herkesin," dedi. "Ve hiç kimsenin."

Elimle birbirine girmiş saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Her saniye daha da garip bir gün oluyordu. Aklımda onlarca şey vardı ama şu an nereye dönmem gerektiğini bile bilmiyordum.

"Beni kim kaçırdı bu arada?" diye sordum. Madem her şeyi biliyordu bunu da aradan çıkarabilirdik.

"Ateş Lordu değil," dedi. "Hava Krallığı'ndan biri."

"Kası-"

"Hayır, muhafız da değil."

"Bilmece gibi konuşmadan kim olduğunu söylesene!" Artık gerçekten aklımı kaçıracaktım. Her şeyi yapboz gibi önüme dizip dizip gidiyorlardı.

"Cevabı bilirsen anlamazsın, bulursan çözersin."

"Ay çok sağ ol ya gerçekten on numara tavsiye. Ben de bugün felsefenin hangi alt başlığına kafa yorsam diye düşün düşün deli oluyordum!" Ellerimle saçlarımı çekiştirip olduğum yerde tepindim. Bir kaplan olmasa gümüş rengi gözlerini kısıp kıkır kıkır güldüğünü söyleyebilirdim.

"Su Lordu'nun dönmesine yardım edecek misin?" diye sordu. Yan yana içgüdüsel bir şekilde yürümeye başlamıştık. Yürürken yine orman önümüzden çekiliyor, çiçekler açıyordu.

"Herkesin aptallığı da bu," dedim ellerimi birbirine kenetleyip çenemi dikleştirirken. "Arın geri dönmenin bir yolunu zaten bulacaktı. Ben olsam da olmasam da. Ben sadece onu tanımaya çalıştım ve başarılı oldum da." Gülümserken sesim buz gibiydi. "Herkes kendini çok zeki sanıyor ama Sina bana güveniyor, en korktuğunuz deli lord olan bana

güveniyor. Daren benim peşimden ayrılmıyor. Orman ruhu benim eşim. Bana çoktan Elemental'i fethetmişim gibi hissettiriyor." Kendi etrafımda bir tur dönüp kahkaha attım. Deli, itilmiş, kabul görmeyen su vârisinin herkesi etki alanına alması nasıl hissettirecekti acaba?

"Sen, ne-"

Yeniden gülümsedim.

"Oyun oynamayı bilen bir siz mi varsınız yani?" Arın'ın benden güç alması için beni öpmesi gerekmiyordu, benim nefes almam zaten ona güç veriyordu. İlmek'te olduğunu biliyorlardı ama bunca yıl sonra İlmek'e nasıl geçti kimse, o ukala dümbeleği Ateş Lordu bile akıl edemiyordu. Kolyemi aldığı, izimi dondurduğu için muhtemelen güvende olduğunu sanmıştı ama o mağarada bir şeyleri tetiklediğimizi anlamalıydı. Bunu uzun zamandır düşünüyordum. Öpücük sayesinde Arın güçlendi sanıyorlardı ama asıl güç benim elimdeydi.

"Seninle birlikte daha da güçlendim. Asıl korkulması gereken delinin Arın olduğunu sanmıyorum." Omuz silkip gökyüzündeki çıplaklığa baktım. Onun beni kullandığından daha çok beni onu kullandığımı bilmek canımı yakmıyordu, ikimiz de güvenmemiz gerektiği yerden güvenmiştik birbirimize.

Bu *farklı* bir sevgiydi.

"Döndüğü zaman tahtı isteyecek," dedi.

"Hakkı olan tahtı," diye altını çizdim. "Zaten onun olan tahtı." Derin bir nefes aldım. Güneşin batmaya başladığı gökyüzünde uğursuz bir karga uğuldayarak kanat çırptı. Bir geceyi zaten ormanda geçirmiştim ve şimdi hava yeniden kararıyordu.

"Şimdi asıl soruma gelecek olursak," dedim bir ayağımla önümdeki çıraları iterek. "Onu İlmek'ten nasıl çıkaracağım?"

"Bunu gerçekten neden yapmak istiyorsun su vârisi?"

"Çok basit," dedim ona dönerek. İkimiz de karşılıklı durduk. "Onlar adil savaşmıyorlar ve ben de kuralları bilmiyorum. Bu oyunu onlar için de zor bir hale getirmek istiyorum. Dört krallık varsa, dört lord da burada olacak ne eksik ne fazla."

"Bu sonradan gelen melez bir kız için büyük bir tutku."

"Bana kalırsa tutkuların hayal gücümüzü de bizi de aşması gerekiyor, bu yüzden onlara böyle demiyor muyuz? Benden hayatımı aldılar ben de onlarınkini istiyorum."

O bana baktı, ben ona. Önümde eğilip selam verircesine hırladı.

"Toprak Krallığı'na geldiğin gün seni Kerberos'un önüne attıklarını duydum."

Büyük bir özgüvenle, "Ee," dedim.

"Orada bulduğun bir şeyden ne kadar korktuklarını."

Gözlerimi kısıp zihnimdeki odaları yokladım. Hatıralarımın yazılı olduğu defter bir sürü odaya açılıyordu. Her biri kapalı kapılar ardındaki odalara.

"Kapılar," dedim. Kapıları bulmamdan korkuyorlardı. Arın bir boyuta sıkışmıştı ve Toprak Krallığı'nda açılmayı bekleyen kapılar vardı.

"Kemik kulplu olan," dedi. "Bir büyü boyutunu açabilir."

"Diğer kapılar nereye açılıyor?" Bu soruyu daha önce kimseye sormamıştım ama deliliğim ilk günden beni o kapılara koşturmuştu.

"Bir tanesi insan diyarına açılıyor." Tam ona yani istersem dönebilir miyim diye soracakken, "Ama o kapı mühürlü, kalkan dediğiniz şey tılsım. Kerberos da bekçisi. Geçiş yok. Diğer kapılar farklı boyutlara açılıyor. Hepsi birer perde gibi, döngülerde perdeler yırtılır. İnsan diyarının kapısı uzun zamandır yamalı."

Ellerimi arkamda birleştirip omuzlarımı gerdim. "O halde çalınsın bakalım kemikten yapılmış o kapılar." Diğer kapıların ardındaki boyutları da merak etmiyor değildim ama sırayla. Beni bu diyara getirdiklerine pişman olacaklardı, her şeyi ama her şeyi kurcalayıp duracaktım.

Yosun bağlamış ıslak kayalıkların yanından ilerlemeye devam ettik. Hava nemli ve pusluydu bunun Elemental için ne anlama geldiğini artık anlıyordum. Bu coğrafyaya yıllardır tek bir damla su bile düşmüyordu ancak şimdi kan gibi yağan yağmur onlara bir şeyleri fısıldıyordu. Bu sadece benimle ilgili değildi. Yok olmuş olan Arın olsa bile ölen tüm Elemental olmuştu. Ve ben paramı zekâya yatırmayı tercih ederdim, Daren ise sadece kurnazdı. Hayalbaz ve aynı zamanda bir oyunbaz. Neyin peşinde olduğunu görmemize izin vermiyordu bu da bir şekil-

de Arın'ın söylediklerini doğruluyordu. Onunla ne zaman karşı karşıya gelsem hep alaycıydı, krallığı için bile ciddi herhangi bir adım göremiyordum. Arın'ın söylediği kadar işe yaramaz olmadığına emindim, bir şekilde herkesi olmayı istediği kişiye inandırmıştı ve bu aslında benim de yaptığım bir şeydi. Bu yüzden ikimizin karşı karşıya da yan yana olması tehlikeliydi çünkü herkesin aksine biz bu oyunu aynı şekilde oynuyorduk.

Bana istediklerimi vermeyeceği aşikârdı ve ben de düzeni oturtana kadar ona istediklerini vermeyeceğimi biliyordum. Dostluğuma ihtiyacı yoktu ama tahmin ettiğim kadarıyla düşmanlığımı da istemiyordu. Belki de Arın'dan nefret etmesinin tek sebebi ağabeyini öldürmüş olmasıydı ki bu konuda ona kızamaz ama tarafında da olamazdım.

"Birileri geliyor," dedi orman ruhu havayı koklayıp. "Tehlikeli olduğunu sanmıyorum ama ne yapmamı istersin?"

"Teşekkür ederim sohbetin için." Önünde yavaşça eğildim. "Ama onları tek başıma karşılayabilirim."

Pençelerini içeriye çekip bir ayağını öne doğru uzatıp boynun eğerek beni selamladı. "İyi şanslar su vârisi."

Ve ormanın içinde kayıplara karıştı.

Davetsiz misafirlerimi karşılamak için yürümeye devam ettim, bir yandan da elbisemin yakalarını çekiştirip Arın'dan kalma izi sakladım. Ağaçların seyrekleştiği yerde artık atların nal sesleri benim de kulaklarıma ulaşmaya başlamıştı. Çok geçmeden beyaz kısrağının üzerinde Sina ve ona eşlik eden muhafızlar görüş alanıma girdi. Kendime yorgun ve bitkin bir hava vermedim, ellerimi arkamda birleştirip omuzlarımı dik tuttum ve yüzümde bir gülümsemeyle karşıladım onları. Beni görür görmez atının eyerini çekiştirip durdurdu Hava ve Nefes Lordu. Onun hemen arkasında siyah atından inip Kasır da yanıma geldi.

"Nova, iyi misin?"

"Lordum," dedim yarım bir gülümsemeyle. "Benim için zahmet etmişsiniz." Mavi gözlerim bir yandan Kasır'ın ciddi ve memnuniyetsiz ifadesini süzüyordu. "Tek parça bulunmamdan duyduğun rahatsızlığı gizlemeyi dene muhafız," dedim gülerek. "Yani en azından dene."

Sina bir bana bir Kasır'a garip bir şekilde baktı.

"Hâlâ beni ağırlamak istiyorsan gidip biraz dinlenmeyi çok isterim," dedim Sina'ya içtenlikle gülümseyip. Kasır havaya ve saçlarımdaki ıslaklığa bakıyordu. Yağan yağmurun neyin habercisi olduğunu düşünmeye çalışıyordu. Başka bir günde olsa bu onların mutluluk duyduğu bir durum olurdu ama karşılarında ben dikilirken herkes tehlikenin farkındaydı.

"Elbette," dedi Sina. "Ama sana neler oldu?"

Derin bir nefes aldım. "Bunu sıcak bir çay eşliğinde konuşmaya ne dersin?" Kaşları alnında kırıştı ama sadece başıyla onayladı ve atına binmem için elimi tutarak yardım etti. Önüne yan bir şekilde oturarak yerleştim, arkamdan atın yularını tutup sessizce yola koyulduk. Ormanın içinde havanın ittiği rüzgâr kuvvetiyle normalde gidebileceğimizden çok daha hızlı gittiğimizi biliyordum.

"Daha erken gelmek isterdim," dedi. "Ama bugün birkaç saldırı daha oldu." Bu beklenmedik haberle omzumun üzerinden ona döndüm ama atın her hamlesiyle önüme bakmak zorunda kaldım.

"Senin suçun değil," dedi. "Seni suçlamadığımı bilmeni istiyorum." Sesi kulaklarımda uğuldayınca sadece başımı sallayarak ona destek olmak istedim. Orman ruhunun söylediklerinden sonra Sina'nın dostluğuna bir şans daha verebileceğimi biliyordum en azından önümüzdeki yıkımdan onu geri çekebilmeyi umdum. Kendi babasına karşı gelip bir savaşı engellemeye çalışmak herkesin yapabileceği bir şey değildi, Daren de onun yarısı kadar özveri olsa belki de Elemental bu halde olmazdı.

Krallığa geldiğimizde yolun geri kalanını ilk gün yaptığımız gibi Sina'nın kollarının arasında bir hava girdabıyla aşmıştık. Bu ürkütücü ve mucizeviydi. Sina ise öyle değildi. Buruk ve hüzünlüydü. Güçlü ama öfkeliydi.

"Senin için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordum kemerli kapıdan içeriye girerken. Bir yere dalmış gibi aniden bana döndü.

"Aslında var," dedi.

Gülümseyerek, "Elimden ne geliyorsa," diye güvence verdim.

"Gözümü korkutmak istiyorlar, senin burada benimle olmanı iste-

miyorlar." Bir an bocalamıştım. Gitmemi istemediğini biraz önce söylemişti ama belki de makul düşününce fikri değişmişti. "Yağmur yağmaya başladı Nova..."

"Evet," dedim. "Güçlendiğimi hissediyorum."

"Hem de hâlâ sigilin olmamasına rağmen." O sırada köprücükkemiğimdeki dövmenin sızladığını hissettim.

"Bu gece yarısı Toprak Sarayı'nda bir yemek var, beni tehdit etmek için düzenleniyor. Halkımı öldürüp onlarla aynı masaya oturmamı istiyorlar." Her bir kelimeyi tükürür gibi saf bir öfkeyle vurgulamıştı. Bunun ne kadar acı verici olduğunu istesem de anlayamazdım. Gri gözleri bulutlardan bir fırtınaya dönmüştü. "Benimle birlikte gelmeni istiyorum," dedi. "O yemeğe benimle birlikte katılmanı istiyorum."

Göz göze geldiğimizde ne kadar ciddi ve kararlı olduğunu görmek beni motive etmişti. Sina'ya geçen her saniye daha büyük bir saygı duyuyordum. Tanıştığım lordlar arasında en özverili ve nazik olan oydu.

"Lala'ya söyleyeyim de en güzel elbisemi hazırlasın," diye tebessüm ettim. Saatlerdir donuk olan yüzünde ilk kez dudakları hafifçe kıvrıldı. "Bırak onlar benden korksun," dedim kolunu tutup güvence vererek. "Her bir saniyesine değeceğinden emin olacağım." Beni bu sarayın içinde kimin kaçırdığı umurumda değildi. Sina'ya bunu yapmayacaktım, diğerlerine yapacaklarımdan onu muaf tutacaktım. Bu kadarcık iyiliği hak ediyordu, bu yüzden çenemi kapalı tuttum ve yasını bölüp onu kendi sorunlarımla biraz daha meşgul etmedim.

Lala müthiş bir elbiseyle içeriye geldiğinde duştan çıkmış ve kendimi toparlayabilmiştim. Saçlarımdaki küllerin çoğunu ve Arın'ın kokusunu yağmurun altında ıslandığım saatlerde atabilmiştim ama banyoda hâlâ suyu kirleten grilik vardı ve ondan kurtulana kadar suyun altından çıkmamıştım. Bacağımın sızlamasıyla biraz irkilerek eğilmek zorunda kaldım.

"Bağışla Beni."

Yine kanla tenime yazılmış kelimeler. *Arın.*

"Senin için çok endişelendim," diyen Lala'nın sesiyle bacağımı örttüm.

Yakında tüm bedenimi birilerinden saklamam gerekecekti bu izler yüzünden...

Özel isteğim üzerine simsiyah ipek bir elbise getirmişti. Altın, gümüş ve turkuvaz renginde ince yaldızlı şeritleri vardı. Bunu tüm krallıklara bir atıfta bulunmak için özellikle istemiştim. Tarlatanla giydiğim diğer elbiselere göre oldukça kabarıktı. Beline yerleşen korseden sonrasını bol kesimli tülden pelerinler oluşturuyordu.

"Endişelenme," diye telkin ettim onu. "Unuttun mu beni öldüremezler."

"Yine de başına gelebilecek bir sürü şey var."

Ona sırıttım. "Benim onların başına getirebileceğim daha çok şey var."

"Yağmuru duyduk."

"Ben susayım da gökyüzü konuşsun madem."

"Nova," dedi ihtiraslı bir sesle. "Ne yaptığını biliyor musun?"

Elbiseyi giymeden önce saçlarımı yapması için aynanın karşısına oturdum. Bornozu sıkı sıkı tutmamın sebebi açılmasından korkmak değil aslında sorusunun cevabından korkmamdı. Bir şeyler yapıyor ve yaptığım şeylere inanıyordum ama sonuçlarını ya da getirilerini öngörmek için çok körpe kalıyordum. Bana sadece yapmak ve ummak kalıyordu. Ama en kötü ihtimalde bile en çok zarar gören ben olmayacaktım.

"Dalgalı bir şeyler yapmaya ne dersin, ya da tepeden bir örgü. Taç gibi görünür." Bu Rüzgârgülü Esintisi'nden beri Ayzer'le ilk karşılaşmam olacaktı ve kaledeki günlerden sonra Ariana ve Amon'u da görmek zorunda kalacaktım. Benim için hava hoştu. Hava Krallığı'na yapacağım yardımın yanında kapıyı bulmak için mükemmel bir zamanlama olacaktı. Bu yüzden elbisenin etek kısmını olabildiğince bol kesim istemiştim çünkü Lala odadan çıktıktan sonra içime yürüyüş pantolonu ve ince bir bluz giyebilmiştim.

Saçlarım ve makyajım kusursuzdu. Üzerimdeki bileklerime ve boynuma kadar kapalı olan bu siyah elbise ise hem yasta olduğumu ve dolayısıyla Hava Krallığı'na destek verdiğimi hem de renkli işlemeleriyle bütün krallıkların avucumun içinde olduğu imajını veriyordu. Onlar bunu neden yaptığımı ya da niye böyle düşündüğümü bilemeyeceklerdi.

Ama ben zaten elimde ne olduğunu göstermeyi değil, elimde bir şey olduğunu bilmelerini istiyordum.

Sina benden çok daha gergindi, koluna girmiş bambu ormanının içinde Toprak Krallığı'na doğru yürüyorduk. Burayla ilgili çok iyi anılarım olduğu söylenemezdi. Kasır hemen arkamızda geliyordu ama başka kimseye izin yoktu. Sadece baş muhafız eşlik edebilirdi, gerçi beni görünce kimsenin, Sina'nın arkasında bir ordu bile olsa fark edeceğini sanmıyordum. Sina'nın nagueli bir kraliçe arıydı ve bugün yanımızda vızıldayıp duruyordu. Uçan, kanatlı ve zehirli iğnesi olan şeylerden pek hoşlanmıyordum ve muhtemelen beni tanıdığı için, orman ruhunun eşi olduğum için benim de etrafımda uçuyordu.

Yemek salonuna girdiğimizde herkesin yanında kendi ruh eşi vardı ve benim girişimle birlikte huzursuzca kıpırdanmaya başladılar. Yüzümde bir tebessümle Sina'nın kolunu sıkıp cesaret verdim ama buna ihtiyacı yoktu, gayet iyi gidiyordu.

Kapı arkamızdan kapatıldığında buranın ilk dışlandığım oda olduğunu anladım. Ortada büyük bir yemek masası şölenlere yaraşır şekilde döşenmişti. Amon taht benzeri bir ahşap sandalyede baş köşede oturuyordu. Sağında kalan tarafta Ayzer, onun tam karşısında Daren, onun yanında da Ariana vardı. Ayzer'in yanı Sina için ayrılmıştı ve masada başka bir tabak yoktu.

Elbette...

"Bize konuğun olacağını söylememiştin," dedi Ariana. Yanındaki beyaz yılan, ismini ya da türünü bilmiyordum, çatal dilini çıkararak başını uzattı. Korksam ve çekinsem de hayvanla göz göze geldiğim an geri çekilen o olmuştu ve hiç kimse bunun nedenini anlamadı.

"Yemek lordlar ve vârisler içindi leydim," dedi Sina alaycı bir tonla.

Ona doğru dönüp kıkırdadım. "Ariana yerime oturmuş galiba." Çünkü o bir vâris değil, bir büyücüydü. Şaman gibi bir şeydi bir ara biri anlatmıştı ama pek umurumda olmamıştı.

"Sigili ve nagueli olmayan kimse vâris olarak anılamaz," diyerek gözlerini kıstı. Masada kimseden ses çıkmıyordu. Ama sessiz bir emirle

Ariana'nın yılanı ve Amon'un şahini masa ile aramıza girip kendi çaplarında bana engel oluyorlardı.

Kendimi tutmasam kahkaha atacaktım.

Ayzer'in leoparı durduğu sandalyenin hemen yanında hırlıyordu ve o an Ayzer'in onu zor zapt ettiğini düşündüm.

Pekâlâ.

Dudaklarımı yalayıp, "Küçük anlaşmazlıklar ve biraz drama olmadan ziyafet mi olurmuş," diye gülümsedim. Bunun olacağını tahmin ediyordum o yüzden saraydan çıkmadan önce önlemimi almıştım.

Sağ elimin işaretparmağının ucundan hafifçe bir su akıtarak bacağımdaki eş mührünün üzerini ıslattım. Elbisenin ve altındaki pantolonun üzerinden suyun tenime işlemesi sandığımdan birkaç saniye uzun sürse de sonunda o soğukluğu hissetmiştim.

Beni duyuyor musun orman ruhu?

Herkes bir şeyler yapmamı ya da söylememi bekliyordu. Sina'nın önce Amon sonra Daren'le duyamadığım bir tartışmaya girdiğini işittim ama kafamı başka yere vermek zorundaydım.

Ne istiyorsun?

Hemen kendini saraya ışınlamanı, gösteri zamanı.

"Bunu daha ne kadar sürdüreceksiniz, oturun da zıkkımlanıp gidelim şuradan." Daren keyifsiz bir şekilde ortaya konuştu. Geldiğimden beri benimle göz göze gelmemişti. Ve konu naguellere gelince birden dahil olası tutmuştu. Benim naguelimin kim ve ne olduğunu pekâlâ biliyordu ama bunun dile getirilmesini neden istemiyordu, bunu bilmiyordum.

Büyük bir kükreme yemek odasında yankılandı, beraberinde yüzümdeki gülümseme büyüdü, tartışmaları kesildi.

"Geç kaldığı için kusuruna bakmazsınız," dedim burnumu kırıştırarak. "Onu özgür yetiştirmek hoşuma gidiyor."

Herkes ne dediğimi ve neler olduğunu anlamaya çalışırken zihnimdeki hırıltı gitgide yaklaşıyordu. Bir saniye sonra kapı açıldı ve benim dışımda herkes kocaman açılmış gözlerle omzumdan geriye baktı. Arkamı dönme gereği bile duymadım. Tıpkı Daren gibi. O sadece bana

kilitlenmiş onaylamayan bir şekilde bakıyor ama yine de sırıtıyordu. Her saniyesinden zevk alarak omuz silktim.

"Bu nasıl?" Ariana dudakları açık kalmış şekilde ayağa kalktı. Naguelimin girişiyle birlikte onların ruh eşlerinin hepsi önümde diz çökmeye başlamıştı.

"O bir kaplan mı?" diye sordu Ayzer. Geldiğimden beri ilk kez konuşmuştu ve bu da anlaşıldığı üzere biraz korkudandı.

"Çok şirin bir kedicik," dedim ortaya cevaben.

Abartma su vârisi.

Dur iki dakika keyfini çıkarayım.

Orman ruhu önümde durdu, ona doğru döndüm, ben onu başımla selamladım ama o önümde eğildi.

Omzumun üzerinden masanın orada dilini yutmuş gibi kalan üçlüye baktım, gülümsedim ve güzel kaplanımın yelelerini okşadım.

"Siz denemeyin sakın," dedim elimi işaret edip. "Başka kimsenin dokunmasını sevmiyor."

Ev kedisi değilim ben orman ruhuyum su vârisi.

Şiiişt, bunu ne kadar zamandır bekliyorum ben.

Abartıyorsun.

Kedigillerden değil misin, kedigillerdensin işte. Sus o yüzden.

İyi ki zihnimizden geçen konuşmaları duymuyorlardı... Sina'ya döndüğümde şaşkın bakışları yerini gurur ve heyecan dolu bir parıltıya bırakmıştı. Yeniden yürümek için kolumu onun koluna uzattım. Bu defa içeride bulunan eşlerin hepsi saygıyla yolumdan çekilmesini bilmişti.

Heh şöyle.

"Sen önden buyur," dedim ve Sina'yı Ayzer'in yanındaki sandalyeye doğru ittim. Etrafa bakıp köşede duran küçük, tekli bir koltuğu gözüme kestirip o yöne doğru ilerledim ve koltuğu tepesinden tutup zeminde gıcırdayan sesler çıkararak masanın diğer baş köşesine kadar sürükledim.

Amon'un tam karşısına.

"Bazılarımız oturacağı koltuğu kendi seçmeyi seviyor, bana sunulanla hiç yetinebilen biri değilim zaten."

Amon'un büyük bir öfkeyle rengi atarken Daren bıyık altından gül-

memek için kadehini ağzına götürdü ve sonra hizmetli cinlerden birine bana servis açmasını söyledi.

"Ee nasılsın?" diye soran da o oldu. Sırf biri konuşsun diye değil beni biraz olsun rahatlatmak için yaptığını biliyordum. Ve bir de oyun oynamayı sevdiği için tabii...

Kocaman gülümsedim. "Parçalı bulutlu işte," dedim kafamı yana sallayarak. "Gerçi sağanak yağışlı da diyebiliriz."

Odayı kocaman, derin bir sessizlik kapladı.

Hadi bakalım, deli kuyuya bir taş attı hanginiz o kuyuya girip bakabilecek cesarette. Çıkarmak şöyle bir kenarda dursun.

"Kayıplarınız için üzgünüm." Ayzer, Sina'ya dönüp yumuşak bir sesle baş sağlığı dileyince Ariana'da ona eşlik etti. Amon sadece başını salladı ama bir gram bile samimi görünmüyordu. Daren hiç oralı olmadı bile ama bunun sebebinin de ne derse desin kimsenin umurunda olmaması olduğunu anlıyordum artık. Herkesin fotoğraftaki yerini öğrenmeye başlamıştım.

Yemek boyunca çoğunlukla ya sessizlik oldu ya da Ariana ve Ayzer'in sadece konuşmak için konuşmaları. Amon her saniyesinde gözlerini üzerime dikmekten bir an bile kaçınmadı.

Sina bulutlu ve daima olduğu gibi yalnızdı. Orada duruyor ve yıkılmadığını kanıtlamaya çalışıyordu.

Daren ise oradaydı, bütün varlığıyla ama herkese karşı görünmez olmayı da başarandı.

"İzninizle yakın arkadaşımla biraz konuşmak istiyorum," dedim. Biraz daha beklersem ya sessizliğin uğursuzluğundan bir fırtına kopacak ya da Sina gidiyoruz diyecekti ve ben bundan daha iyi bir fırsat görmüyordum.

"Burada konuş," dedi Amon ama neyse ki Ayzer ondan daha serinkanlıydı. "Sorun değil lordum," dedi gülümseyerek. "Benim de onunla konuşmak istediğim şeyler var."

Üzgünüm Ayz bir süre daha beklemek zorunda kalacaklar.

Birlikte yemek salonundan çıkarken herkesin bakışlarını üzerimde hissediyordum. Yemeğin ortasında orman ruhu gitmişti ama şu an burada

olsa kendimi daha iyi hissederdim yine de çok zor durumda kalmadıkça onu çağırmayacaktım.

"Güçlerin gelişmiş," dedi Ayzer ana salona çıktığımızda.

Ona döndüm ve tüm içtenliğimle, "Burada olmaz," dedim. "Mağaralara gidelim, kimsenin duymayacağından emin olmam gerekiyor."

"Benim odama gidebiliriz."

Başımı hızla iki yana salladım. "Hayır, Ayz. Bu çok önemli."

"Önemli olan ne Nova?"

Onu kollarından tuttum ve gözlerine baktım. "Hâlâ arkadaşım mısın?"

"Elbette öyleyim, şenlikten beri seni düşünüyorum. Kendimi o kadar kötü-"

"O halde bana güven," diye sözünü kestim. "Beni o mağaraya götür."

Uzun sayılacak bir süre boyunca gözlerime baktı ama sonunda bunun tek çıkış yolu olduğunu anlayıp başını salladı. Eğer beni götürmezse bu bana güvenmediği anlamına gelecekti ve bu sadece arkadaşlığımızı bitirmekle kalmayacak aramızdaki herhangi bir ilişkiyi de sonsuza kadar yok edecekti. Onu kullanıyor olma fikrinden hoşlanmıyordum bu yüzden duruma arkadaşımın bana küçük bir yardımı olarak bakmayı tercih ettim.

Mağaralara inmemiz uzun zaman aldı ama Ayzer'in burayı bilmesi beni daha çok endişelendiriyordu. Her yere, herkese ve her şeye en az onlar kadar hâkimdi artık.

"Yolları öğrenmişsin," diye sordum.

"Kerberos bilge bir yaratık. Bana birçok konuda yardımcı oldu." O da en az benim kadar gergindi. Bir zamanlar ikimizin konuşmasının ne kadar rahat ve kolay olduğunu düşünmemeye çalıştım. Artık herkes kendi savaşını vermek zorundaydı.

"Anlıyorum," dedim.

"Orman ruhu," derken parmaklarıyla oynuyordu. Ne zaman gergin olsa bunu yapardı.

"Bu seni rahatsız mı etti?"

"Hayır," diye çabucak itiraz etti. "Kendi yolunu bulduğun için mutluyum. Güçlenmene sevindim."

"Ama?"

"Ama senin için hâlâ endişeleniyorum. Birkaç gündür konuşuluyor, yağmur hakkında ve Su Lordu-"

"Onunla ilgili konuşuyorlar mı?" Bu bana ne hissettirmişti emin değildim.

"Sadece güvende olmanı istiyorum."

"Olacağım," dedim. "Şimdi beni yalnız bırakman gerekiyor. Buradan sonra gelmemelisin."

Kaşlarını çatıp bekledi. "Neden?"

"Güven bana, bunun bir parçası olmak istemezsin."

"Sen, Kerberos'u mu görmek istiyorsun? Nova vâris olduğunu herkes biliyor bunu onaylatmana gerek yok."

Ha? Demek böyle düşünüyordu. Güzel. Ne yaptığımı bilmemesi içimi rahatlatmıştı.

"Sorun yok," dedim. "Her şey geçecek." Omzunu sıktım ve ona içtenlikle gülümseyip arkamı döndüm.

Balçıkların içine girene kadar arkamdan hiçbir ses gelmedi. Mağara karanlık ve rutubetliydi. Biraz ışık yardımı işime gelirdi ve yol üzerindeki meşalelerden birini almadığım için kendime kızdım ama burada vazgeçemezdim. Bu belki de ilk ve son şansımdı.

Yolun yarısını geçtikten sonra üzerimdeki elbiseyi çıkarıp rahat ilerleyebilmek için kenara attım. Ayağımdaki çizmeler biraz sonra balçığa bulanacaktı. Duvar kenarından el yordamıyla destek alarak ilerlemeye çalışıyordum ama o günü bana yaşatan anılar peşimi bırakmıyordu. İlk burada atılmıştım aslında bu diyarın önüne. Burada hor görülmüştüm, ölüme burada terk edilmiş, burada gözyaşı dökmüştüm. İlk defa nefreti hissetmiş, ilk kez yalnız kalmıştım.

Sonra bir şey hissettim.

Kirpiğimdeki damlayı akıtacak dökecek bir şey.

Köprücükkemiğimin hemen üzerinde bir çağrı.

Hissediyordu.

Hissediyordum.

Yaklaştığımı ikimiz de biliyorduk.

Bu bilinçdışı bir çağrı değildi, bu artık fizikseldi. O çekim yeniden vuku buldu. Tüm kıtadaki denizlerin hoyrat bir dalgayla buluşup uçsuz bucaksız bir okyanus yaratması gibiydi.

Sonra bir kükreme duydum. Üç başlı yaratık karanlığın içinde parlayan gözleriyle karşımda dikildi.

"Cehennem kapılarında ne arıyorsun su vârisi?" Eh, en azından beni tanımıştı. Salya ve nefes kokusuna burnumu kırıştırdım.

"Seni rahatsız etmeyeceğim," dedim. Başka ne demem gerektiğini bilmiyordum.

"Buradan öteye geçemezsin."

"Emrime itaat et ve geriye çekil cehennem köpeği!" Bazen vâris olmak işe yarıyordu ama açıkçası onun karşısında bunun geçerli olmayacağını hissediyordum. Üç başı da faklı açılardan sağa sola doğru oynadı. Bu oldukça ürkütücü bir manzaraydı. Nefesini hemen tepemden hissedebiliyordum.

"Kapıları aralamaya gelmişsin."

"Sadece bir tanesini."

"Bunun için kurban getirdin mi?"

Neredeyse öksürecektim. "Ne kurbanı?"

"Kapıyı açmak istiyorsan kurban vermelisin. Alacağına denk bir şey."

Ha siktir. Koca bir dehşet dolu ha siktir.

Sevgili ruh eşim bu ayrıntıyı benimle paylaşmayı ihmal etmiş olmalıydı. Nedir bu hizmetkârlardan çektiğim.

"Ben vârisim," dedim. "Benim ihtiyacım yok."

"O zaman onun yerini sen alırsın."

E oldu be canım. O kadar da değil.

Avuç içlerim terliyor, saçlarım yüzüme yapışıyordu. Yokluğumu anlamaları an meselesiydi. Burada ne yaptığımı öğrenirlerse bundan kurtulamaz ve bir daha da buraya giremezdim. Çok hızlı düşünmeliydim ama içinden çıkamıyordum.

"Başka bir şey," dedim soluk soluğa. "Başka bir yolu olmalı."

"Kehanetini bakışlarından okuyabiliyorum su vârisi, asla dönmemesi gerekeni geri getirmek istiyorsun." Karanlık gözleri üzerime hücum etti.

"Yedi günahla işaretlenmişsin." Daha çok kokladı. "Çok kısa vadede." Sesi ve nefesi her yandan saldırıyordu. Ona bakmakla kaçmak arasında sıkışmıştım.

Dürüst olmaya karar verdim. "Ben sadece eşitlik istiyorum."

"Zamanı geldiğinde sen de eşit davranacak mısın?"

"Elbette!" diye çemkirdim ama parlayan gözler irileşince bir adım geri atmak zorunda kaldım.

"Yemin ediyor musun?"

"Ediyorum!"

"Kan yemini edeceksin, mühür kanla yazılacak." Yeni bir iz daha mı? Gerçekten artık saçlarımı yolmak istiyordum. Sinir küpüne dönmüştüm. Lala'nın saçıma taktığı çengel tokalardan birini çekip elime aldım ve sivri kenarını avucumun içine bastırdım. Acı içinde inlerken elimden oluk oluk kan akmaya başladı.

"Yemin ediyorum!" dedim yeniden.

"Su yolunu sadece su bulur," dedi. Önümde eğilip kenara çekildi, bu sandığımdan daha kolay olmuştu ve kolay olan şeyler genelde pek iyi sonuçlanmazdı.

Su Krallığı'nın koruyucu lordu Arın, umarım tüm bunlara değersin.

Elimden akan kan beni kendi yolumdan saptırdı. Kerberos'un dediklerini aklıma kazıdığım için işimi şansa bırakmadım ve elimden kanımın akmasına izin vererek kan gölünü takip ettim. Oluk oluk açılmış mezarlıkların etrafından dolanıyor ve kanın ince bir su yolu gibi beni yönlendirmesine izin veriyordum. Bir tümsekten aşağı inmem gerektiğinde biraz önce kolay oldu diye düşünürken acele davranmışım çünkü bu sadece bir balçık değil bataklıktı. Nereden geldiğini bilmediğim ürpertici bir cesaretle içine girdim. İlk önce dizlerime kadar geliyordu, yoğun bir çamur ve yosun batıkları arasında ilerledikçe göğsüme kadar tırmandı. Kan yolu tabakalaşmış bu katı suyun üzerinde artık kesik kesik damlalar halinde ilerliyordu. Geriye dönüp baktığımda mağaralardan daha aşağıya indiğimi görünce cesaretimin büyük bir kısmını kaybettim, yolumu işaret eden kan damlaları bir noktada durduğunda cesaretimden geriye hiçbir şey kalmamış korku tüm gücüyle üzerime devrilmişti.

Düz bir şekilde yürümeye devam ettim ama kan damlaları yeniden belirdi ve birkaç adım önce bittiği yeri işaret etti. Bunun nasıl bir saçmalık olduğunu düşünürken daha büyük bir korku içime aktı. Kahretsin, bataklığın içine girmemi istiyordu. Düşünürsem bunu yapamayacağımı biliyordum bu yüzden ani hareket ettim, nefes aldım ve başımı içeriye soktum.

Karanlık, küf ve çaresizlik kokuyordu.

Kan ve kurban kokuyordu.

Zafer ve fısıltılar dans ediyordu.

Gözlerimi açmanın aptallık olduğuna emindim ama araladığım an karşılaştığım şey bataklık değil berrak bir suydu. Kayalıklardan bir labirentin ortasındaydım. Avucumdan sızan kan bir kez daha bana rehberlik etti. Bu defa ona duyduğum ihtiyaç ağır basmıştı. Çekim o kadar kuvvetliydi ki başka bir şey hissetmeme izin vermiyordu. Şu an kendi isteğimle bile geri dönemeyeceğimi düşündüm. Suyun altında bir ezgi kulaklarıma ulaştı. Kan yolu durulduğunda başımı büyük bir hevesle dışarıya çıkardım. Mağaranın içinde uğursuz bir karganın kanat çırpışı duyuldu. Sesin nereden geldiğini bilmiyordum ama hayra alamet olmadığını biliyordum. Daha da hızlı hareket edip yürümeye başladım, karşımdaki kayalık kapılara ulaşmak için var gücümle öne atılıyordum. Hâlâ kanayan elimi duvara sürttüm. Kan yerçekiminin aksi yönünde hareket etmeye ve duvarda bir harita gibi ilerlemeye başladı.

"Nova!" Daren'in sesine kulak tıkayıp kendi kanımın götürdüğü bölgede duvardan destek alarak ayağa kalktım. Yosun ve kükürt kaplı duvara avucumun içini sürüp kapı koluna ulaşmayı bekledim.

Belirsiz bir kafatası saniyeler içinde kanın ortasında kendini gösterdi.

Hemen arkamda Daren'in pus ve alev kaplı gölgelerinin yansımasını hissedebiliyordum.

Hızlıca yaralı elimi kapı kulpunun üzerine koydum. Elim ateşle dağlanmış gibi kemiğe yapışıp yandığında çığlık atmamak için dudaklarımı ısırmam gerekti.

"Bunu yapma!" dedi. Sesi ne alçak ne yüksekti. Ne sert ne yumuşaktı. Ne itaatkâr ne talepkârdı. Derin bir nefes aldım ve kapının tokmağını çevirdim.

Duvarın olduğu yerden insan iskeletinden yapılma bir kapı belirdi, kendime doğru çektiğimde içeriden göz alıcı bir ışık yansıması patladı. Gözlerimi korumak için geri çekildim. Elimi gözlerimin üzerine kapatarak kapının ardına baktım. Oradaydı.

Arın yaklaştı.

Daren yaklaştı.

Ateş ve Su karşı karşıya geldi.

Geceyle gündüz, güneşle ay, yeryüzü ile gökyüzü gibi duruyorlardı. Yok oluş ve var oluş gibi görünüyorlardı. Yıllardır hüküm süren savaşın son bekçileriydi, bu ateşi harlamak da o suda boğulmak da artık onların elindeydi. Elemental'in uzun zamandır kenarında yürüdüğü dengesizlik ipine bugün yeni bir cambaz eklendi ve terazideki ağırlık eşitlendi.

Arın kapıdan aceleci olmayan adımlarla çıktı. Kemik kulplu kapı çığırtkan bir sesle üçümüzün suratına doğru kapandığında Su Lordu'nun yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Gözleri etrafta ya da benim üzerimde değildi, tam karşısında dikilmiş Ateş Lordu'ndaydı.

Mağaranın her yanında meşalelerin cazırdadığı bir alev gümbürtüsü peyda oldu. Daren'in bunu aydınlık için değil bir uyarı olsun diye yaptığını sanmıştım ama Arın gülümsedi.

"Tıpkı eski günlerdeki gibi," dedi Su Lordu.

"Tıpkı eski günlerdeki gibi," diye tekrar etti Ateş Lordu.

Arın kollarını boşlukta havaya kaldırdı, derin bir nefes aldı, mağaranın içindeki tüm meşalelerin alevlerine hoyrat bir su dalgası vurdu. O kadar kuvvetli çarpmıştı ki durduğumuz yerde biz de nasibimizi almıştık.

Daren sadece kaşlarını kaldırmakla yetindi. Gösteri onu tatmin etmemişti, kasıtlı bir şekilde karşısında kim olursa olsun kışkırtmayı seçiyordu. Arın'ın aksine kollarını arkasında kenetleyip rahat bir pozisyon aldı, alev çemberleri bir girdap gibi mağaranın -şükürler olsun ki- bize uzak tavanında kendi korosunu oluşturdu.

Arın bir adım öne çıktı, su önümüzde çoğaldı.

Daren bir adım öne çıktı, ateş önümüzde harlandı.

Nefesimi tutmuş bir şekilde kimin buna son vereceğini ya da diğerinin üzerine saldıracağını beklerken ikisi de aynı anda birbirine sarıldı.

Pekâlâ?

Ama bu da ne!

Daren'in gözleri beni bulduğunda tamamen onaylamaz bir şekilde bakıyordu. Ona belki, diye dudak büktüm. "Ama sonuçta dönmemesi gereken lorda sarılan ben değilim." Yüzündeki ifade inanamıyormuş gibi bir hayretle dehşete büründü. İnsanların genelde içinden geçirdikleri her şeyi sesli söylemek gibi bir hobiye sahiptim.

Arın gülümseyerek kendini geri çekti. "Üzgünüm vârisim," dedi bana dönerken. Elime uzandı ve, "Minnettarım," diye nazik bir öpücük kondurdu. Omuzlarımı dikleştirip elimi ondan geriye çektim.

"Şimdi ikiniz arkadaş mısınız yani?"

"İnsanlar bir konuda haklı galiba." Arın koluma girerken Daren sadece pis pis sırıtıyordu. "Eski dosttan düşman olmaz."

"Diğer bir deyişle," diye Daren araya girdiğinde zaten ona baktığımı fark edip kendimi sarsmak istedim. "O kadar çok düşmanı var ki bir tane daha istemez."

"Hep şu dilinden kaybediyorsun," diye takıldı Arın. Mağaranın içinde hiçbir şey olmamış gibi yürüyorlardı ve herkes ama herkes benim deli olduğumu söyleyip duruyordu, kocaman bir şaka gibi. Daren'in pişmiş kelle gibi sırıtan ifadesini zihnime kaydedip cebime koydum. Bu ifadeden sakınmam gerektiğini biliyordum artık. Son âna kadar Arın'ı getirmeme engel olmaya çalışırken sanırsın şimdi bana yardım etmişti.

"Sonuçta arkanızı kolladım," dedi Daren. "Nova tek başına başaramazdı." Ona bakarken sadece kıkırdadım. Komikti çünkü ama kötü manada. O da kıkırdamama eşlik etti. Mağaranın içinde benim deli kahkahalarım onun ise karga kahkahaları yankılandı.

Üçkâğıtçı herif, beni deli ediyordu ama ben neden onun oyunlarına sürekli ortak oluyordum ki? Her neyse. Arın da sonuç olarak az değildi, ipleri tamamen onun eline verecek değildim. Bir ucundan Arın bir ucundan Daren tutsun madem, zamanı geldiğinde ipi hangisinin boynuna dolayacağımı düşünürdüm.

"Yukarıda bizi ne bekliyor?" diye sordu Arın ciddileşerek. Ona bakarken bir an için neden korkulması gerektiğini hissedebiliyordum ama

aynı şey Daren'e bakınca da geçerliydi. Amon'a bakınca da. Tüm bu adamlarım hepsi ciddi anlamda güçlüydü.

"Amon, Ayzer, Sina," dedim düşünceli bir şekilde. "Bir de şunun nişanlısı, Ariana." Çenemle üstünkörü önemsiz biriymiş gibi onu işaret ettim.

Benim alayıma rağmen Daren bu defa gülmedi.

Ama Arın gülümsedi.

"Nişanlısı mı?" diye sordu. "Bunu benden nasıl saklamışlar?"

"Neyi?" diye sordum.

"Ateş Lordu ve merhameti," dedi Arın uyarıcı bir şekilde çenesini yukarı kaldırırken. "Ateş Lordu ve ucuz oyunları." Bu defa eğlenen veya takılan bir ifadeden ziyade sinirlenmiş görünüyordu.

"İnsan kaç bin yaşında olursa olsun," dedi Daren dudağının kenarını kıvırarak. "İçindeki çocuk ölmeyince ölmüyor."

"Tahmini olarak ergenliğin ne zaman biter de bir lord olmaya başlarsın Daren?"

Ateş Lordu güldü.

"Küçücük çocuk başınıza neler açıyor bir de büyüse olacakları düşünsene."

"Beni tehdit etme," diye yükseldi Arın. "Ben Sina değilim."

"Ben de öyle."

"Bu tartışma sürecek mi yoksa gidip gerçek düşmanla yüzleşmeye başlayacak mıyız?" diye araya girdim sonunda. Birbirlerini öldürecek gibi bakıyorlardı. Elemental'de dostluk baki kalmıyordu anlaşılan.

"Bugün değil, leydim." Arın bana doğru gülümsedi. "Onlar için güzel bir giriş planlıyorum."

"Vârisim," diye imayla düzeltti onu Daren. Yüzünde o sahtekâr gülümsemelerinden biri vardı, inanılmaz derecede gerilmiştim.

"Elbette," diye başını salladı Su Lordu. "Benim varisim." Bir kolunu iyice bana dolayıp Daren'e göz kırptı sonra ikimizi birlikte bedenledi. Beklenmedik ve hızlı olmuştu. Rahatsız edici ve baş döndürücü olmuştu.

Yeniden ayaklarım zeminle buluştuğunda sarsılarak titredim. Kolları beni çevreledi ama gözleri benim dışımda her yerdeydi. Üzgün ama öfkeli görünüyordu.

"Burası da neresi?" diye sordum. Bir hiçliğin ortasında kalmıştık. Etrafta sadece kurumuş birkaç ağaç döküntüsü ve ucu bucağı görünmeyen bir çöl vardı.

"Evim," dedi Arın. "Evimdi."

Bakışlarından sakınarak kollarımı göğsümde birbirine doladım. Hava birden ağırlaşmış, dolunaya rağmen karanlık üzerimize çökmüştü. İlmek'tekinden daha farklıydı artık her şey. Ben de o da. Orada gördüğü tek kişi bendim ama burası artık göremeyeceği şeylerle doluydu.

"Neden buradayız?" Yere eğilip kum gibi görünen zeminde parmaklarımı dolaştırdım ama avucumun içindeki kum da değildi, toprak da. Bu tuzdu. Okyanus tuzuydu.

"Görmek için," dedi serbest birkaç adım attığında. "Hatırlamak için, hiç unutmamak için."

"Hepsini geri almanın bir yolu var mı sence?"

Bana öyle bir baktı ki orada hoyrat esen rüzgârlar, heyelanla kayan topraklar ve yükselen ateşler gördüm.

"Daha fazlasını alacağız," dedi. Yaptığım şeylerin bir sonucu olacağını biliyordum. Onu oradan çıkarmanın büyük zararlara yol açacağını da biliyordum. Uzun yıllardır hapis kaldığı ve intikam arzusuyla, ağıtla kendini beslediği o boşluktan çıkmanın sonuçları olacağını biliyordum. Onu biraz olsun yatıştıracağıma güveniyordum ama şimdi gözlerindeki bu ifade tereddüt etmeme neden oluyordu.

"Seni ne kadar anlayabilirim bilmiyorum," dedim zayıf bir sesle. "Yaşadıklarını ben yaşamadım ama bu bakışını sevmedim Arın."

Bana doğru gülümsedi. "Her şeyi olduğu gibi bırakmamı mı söylüyorsun?"

Başımı iki yana salladım. "Ama akıllıca hareket etmemiz gerektiğini düşünüyorum. Herkes senden de benden de korkuyor. Bunu tetiklemektense korkulacak bir şey olmadığını göstermeliyiz."

"Güzel vârisim..." dedi bana doğru yaklaşarak. "Gece başını yastığa koyduğunda aşk geçici bir duygudur seni uykunun kollarına çeker, dostluk geçici bir duygudur seni uykunun kollarına çeker, inanç geçici bir duygudur seni uykunun kollarına çeker." Dudakları hafifçe kıvrıldı,

parmakları iki yanımdan saçlarımı yüzümden çekerken "Ama korku," dedi. "Korku seni ayakta tutar. Uykuya teslim etmez. Bitmez." Ellerini çekip kaşlarını çatarak artık beyaz bir çölden farksız olan tuz kaplı kurak araziye baktı. "Bir kez yıkıldım bu topraklarda bunun bir daha tekrarlanmasına izin vermeyeceğim." Sonra durdu, başını yukarıya çevirerek gökyüzüne baktı.

"Amon benim tahtımda oturuyor, bizim halkımızın kanıyla beslediği topraklarında dolaşıyor. Bu adil mi Nova?"

"Değil," dedim çabucak. "Sadece ilk saldıranın sen olmasını istemiyorum. Onların haklı çıkmasını istemiyorum ben."

Dönüp uzun uzun yüzüme baktı. Dolunayın altında beyaz saçları ışıldıyor, kristal mavisi gözleri hayat dolu bakıyordu. "Bunun için endişelenme," dedi derin bir nefes verip. "Hiçbir zaman önce saldıracak kadar kötü olmadık biz." Sessizce başımı salladım. En başında bana anlatılanlar bu savaşı Su Krallığı'nın başlattığını söylese de sonradan birçok kişiden aksini duymuştum ki bunu söylemelerine gerek yoktu. Geldiğim günden beri tek yaptıkları bana saldırmaktı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordum gülümseyerek. "Burada olduğuna ben bile inanmakta zorlanırken."

"Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum," dedi. "Hiç kimse buna cesaret edemezdi."

"Bazıları cesaretin delilik olduğunu söylüyor."

Benimle birlikte güldü. Kutuplar kadar soğuk bir adamdı Arın ama ona ne zaman halkıyla ilgili bir şeyler sorsam karşımda nasıl yenik düştüğünü görebiliyordum. Gerçekten kötü biri olmadığını ama kötü şeyler yapması gerekirse de bundan kaçınmayacağını görüyordum ama hangimiz daha farklıydık ki?

"Bu arada," dedim gözlerimi kısarak. "Daren'den nefret ettiğini sanıyordum?"

"Sina, Daren ve ben çocukluk arkadaşıyız," dedi içtenlikle. "Daren hep oyunbozan olandı. Bir gün hepimizin birer lord olacağını biliyorduk, küçükken söz vermiştik, halkımız için bir lord olarak ne yaparsak yapalım hep arkadaş kalacaktık."

Durgun bir şekilde konuştum. "Her şey istediğiniz gibi gitmedi sanırım."

"Aslında tek bir şey," dedi aceleci bir tavırla. "Amon bütün dengeyi bozdu. O öldüğü zaman yeniden arkadaş olabileceğiz."

"Bir lordu öldürmenin bedelleri var," diye hatırlattım. Buna ihtiyacı olmadığını biliyordum ama kafasından neler geçtiğini de anlamak zorundaydım.

"Her zaman bir yolu vardır," diye gülümsedi ve o gülümseme bende bir adım geriye gitme güdüsüne neden oldu.

"Burayı yeniden eski haline getirebilecek miyiz peki?" Etrafımız boylu boyunca bir çöldü. Eskiden nasıl göründüğünü düşünmeden edemedim. O hayal beni korktuğum her şeyden üstün tutmayı başarmıştı.

Düşünceli bir şekilde gözlerini etrafta dolaştırdı. "Bedenimin ve zihnimin buraya uyum sağlaması için bekleyeceğiz, eski gücüme hâlâ sahip değilim." Bunu bana itiraf ettiğine memnun olmuştum. Muhtemelen Daren'in önünde sadece gösteriş yapmak için kendini zorlamıştı. Diğerleri belki tahmin edecekti ama güçsüz olduğunu bilmelerine izin vermeyecekti.

"Klasik erkekler işte," dedim dilimi çıkararak gülerken. "Daren'e hava atacağım diye boşuna gücünü harcadın."

Genizden gelen etkileyici bir kahkaha attı. "O yaptıklarım için güç kullanmam gerekmiyor Nova." Ellerimi avuçlarının arasına aldığında büyünün kozmik gücü karşısında afallayıp kalmıştım, o yaptıkları güç gerektirmiyorsa ne için güce ihtiyacı vardı? Dahası nasıl bir güce sahipti, sınırları nereye uzanıyordu?

18. BÖLÜM

Yaşam ve Ölüm Maskeleri

Güçlerinin zayıf düştüğünü söylüyordu ama bedenleme yaparken zorlanmadı hatta diğerlerinden daha hızlı ve kolay olmuştu Etkisini hissetmemiştim bile. Doğrudan ana salonda belirivermiştik. Lala'nın olanlar hakkında ne düşüneceğini epey merak ediyordum ama daha önemlisi alıngan bir şekilde baş köşede bizi bekleyen Sina'ydı. Bana ciddi anlamda bozulsa da Arın'ı gülümseyerek karşıladı.

"Keşke haberim olsaydı," dedi ona doğru yaklaştığında ama Daren'le yaptıkları gibi sarılmadılar, tokalaşmak gibiydi ama ikisi de birbirinin kolunu dirseklerinden kavramıştı.

"Yeterince şeyle uğraştığına eminim," dedi Arın ona karşılık içten bir şekilde. Gocunmuş ya da beklenti içinde durmuyordu. Bu dostane tavrı bende bir tebessüm yaratmıştı.

"Bu gece şaşırtmaya doymuyorsun, Nova." Hava Lordu bana döndüğünde kendimi beğenmiş bir şekilde güldüm. "Önce ormanın ruhu, şimdi de Arın, yarın bizi neler bekliyor?"

Omuz silkmekle yetindim.

"Orman ruhu mu?" Arın düşünceli bir şekilde bana döndü. Gözleri beklenti içinde kıvranıyordu. Doğru ya, ona bundan bahsetmemiştim.

"Nagueli," dedi Sina. "Orman ruhunu kendine eş yapmış, gökyüzü bilir nasıl oldu bu?"

Su Lordu kaşlarını kaldırdı. Tamamen hazırlıksız yakalanmıştı. Dudaklarımı kaygısız bir şekilde kıvırdım. Bir açıdan bu iyi olmuştu. Ne

olursa olsun beni hafife almaması gerektiğini bilmeliydi. Benim de ondan gizlediğim şeyler oluğunu ve ona tamamen güvenmediğimi bilmeliydi.

Eli kolu birbirine dolanan Sina, "Dinlenmek ister misin?" diye sordu.

"Çok uzun zamandır dinleniyorum, arayı kapatmayı tercih ederim."

"İlmek'te miydin?"

Arın başıyla onayladı.

"Çok büyük bir büyü gücü gerekiyor. Oraya ulaşan kimseyi duymamıştım daha önce."

"Öyle," diye kabul etti Arın. Bu bende yine geriye çekilme isteği uyandırıyordu. Ondan yayılan sınırsız güç ve kelimenin tam anlamıyla buram buram taşan sınırsızlık beni tedirgin ediyordu.

"Nereden başlamak istersin?"

Açıkçası ben biraz dinlenerek başlamak isterdim. Üstüm başım balçık içindeydi. Benim açımdan bitmeyen bir gün oluyordu.

"Öncelikle," Arın bir buz kütlesinin üzerinde süzülür gibi etrafımda dolaştı. Parmakları sahiplenici bir şekilde omuzlarımdan bileklerime kadar aşağı indi. Ilık dokunuşu bir an için ürpermeme neden oldu. Nazikçe bileklerimi avuçlarının içine alıp kaçırıldığım zaman bağlanan halattan dolayı oluşan izlere baktı. "Buradan başlamak istiyorum," dedi serinkanlı bir şekilde ki bu her şeyi daha da ürkütücü kılıyordu. "Hava nalkından kim, su vârisine dokunmaya cüret edebilir?"

Sina da en az benim kadar gerilse de tedirginlik dışında bir şey hissetmiştim. Uzun zaman sonra kendimi kollama ihtiyacı değil de bir destek eli gibi. Hesabını soracağı ve öğreneceği onca şey varken bunu unutmaması, ilk bundan bahsetmesi bana kendimi hiç olmadığım kadar iyi hissettirmişti. Minnetle onu izledim, gözlerindeki, bakışlarındaki kana susamışlığa baktım ve anladım. Halkını, değer verdiği insanları gerçekten ne kadar önemsediğini ve onlar için her şeyi ama her şeyi yapabileceğini gördüm ve onca şeye rağmen daha önce yaptıkları da yapabilecekleri de artık beni rahatsız etmedi.

"Bunu araştıracak zamanım olmadı," dedi Sina. "Son zamanlarda çok fazla saldırı oldu, çok fazla kayıp verdik. Halkım korku ve öfke içinde."

"Ben gittiğimden beri Elemental'in korku ve öfke içinde olmadığı tek bir günü bile oldu mu ki!" diye sitem etti Arın.

"Sina bana karşı her zaman hoşgörülüydü," diye araya girdim. Buradaki ilk dostumdu en azından. Ve bu olayı ona açmamayı ben tercih etmiştim. Belki biliyorsa da o da dışında kalmak istemişti ama bunun için ona kırılmayacaktım, Sina bu diyarda en çok sorunla uğraşan yine de iyi kalmayı başarabilen tek kişi olmuştu.

"Geldiğimi herkes biliyor mu?" diye soludu pencereye doğru yaklaşırken.

"Eminim öğrenmişlerdir, Daren krallığa söyledi."

Arın memnun olmuş şekilde onaylarken çenesini kaldırarak pencereden gökyüzüne baktı. Yarım saniyelik bir süre sonra bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başladı. "Duymayanlar da öğrensin," dedi. Önce gök gürledi sonra bulutlar dağıldı, bir fırtına tüm diyarın üzerinde duraksız dönmeye başladı. Bu benim yaptığım gibi küçük su damlaları değildi, gökyüzünün aşağıya taşması gibiydi.

Arın bu ilham verici yağışı izlerken kapı çaldı ve birkaç muhafız müsaade isteyerek içeriye girdi. Arın'ın sırtı bize dönüktü, içeriye giren yüzlerin kireç gibi olduğunu büyük bir memnuniyetle ben görebiliyordum.

"Lordum," diye eğildi Kasır, ona dik dik bakmaya başladım. "Leydim," diye başıyla beni selamladıktan sonra Arın ağır hareketlerle bize doğru döndü.

"Çok fazla şey değişmiş," dedi kollarını göğsünde birleştirerek.

Kasır derince yutkunarak hızlı adımlarla Arın'ın yanına gitti ve yumruğunu göğsünde birleştirerek, "Majesteleri," dedi. Arın'ın tek bir kirpiği bile kımıldamıyordu ve içerideki hava gitgide ağırlaşıyordu.

Hava Sarayı baş muhafızı Yüzbaşı Kasır birden zorlandığı belli bir şekilde ayağa kalktı. Dizlerini bükmeden yürümeye çalışıyordu. Tam önüme gelene kadar neler olduğunu anlamamıştım, ta ki dişlerini birbirine bastırarak önümde eğildiğinde ve balçık bulanmış botlarımdan öpmeye başlayana kadar.

"Arın buna gerek yok," dedim. Bir anda odadaki herkes kadar ben de dehşete kapılmıştım.

"Var," dedi. "Bir vârisle, su vârisiyle nasıl konuşması gerektiğini bilmeli."

Kasır yeniden kıvranarak botlarıma gömüldü ve bütün suratını kontrolü dışında çamurların içinde dolaştırdı.

"Lütfen!" dedim ona doğru dönerek. Bir süre gözlerime baksa da yeniden Kasır'a döndüğünde adam midesindeki her şeyi salonun ortasına çıkardı.

"Bağışlayın kral hazretleri... bağışlayın vârisim."

"Çıkabilirsin," dedim. Bu görmek için meraklı olduğum bir manzara değildi. İçim soğumuştu belki. Belki kendini bilmeyen oyunbaz yanım bu manzara karşısında kahkaha atıyordu ama benim buradaki insanlara yaptığım güç gösterilerine oranla Arın'ın yaptıkları çok fazla ve ürkütücüydü. Orman ruhuyla onların karşısına çıkmak başkaydı, onların iradesine müdahale edip önümde diz çöktürmek bambaşka.

Muhafızlar nefes almadan salondan çıktıktan sonra Sina kedere boğulmuştu. Kendi adamlarına gözünün önünde yapılan hoş değildi ama bir açıdan o da bu zamana kadar muhafızına söz geçirememişti. Kasır'ı daha önce dizginleyebilse bunlar yaşanmayabilirdi.

"Yarın hayat ağacında bir şölen düzenlediğimi duyurmanı istiyorum," dedi Sina'ya doğru. Bunun ne demek olduğunu bilmiyordum ama Sina durumdan memnun olmamıştı.

"Emin misin?" diye sordu.

Su Lordu yalnızca başıyla onayladı ve bana döndü. "Gidip dinlenebilirsin." İlmek'te geçirdiğimiz onlarca günden sonra aramıza giren mesafe sorun değildi, taşkınlıkları sorun değildi ama beni endişelendiren şey tüm diyarın üzerinde kurduğu baskıyı bana da yöneltmesiydi. Çünkü sandığı gibi korku beni durdurmaz, geri adım atmaya teşvik etmez, üzerine doğru iterdi.

"Bir konuda anlaşalım," dedim tereddütsüz bir şekilde. "Ne zaman ne yapacağıma kendim karar veririm."

"Senden daha azını beklemem Nova."

Eh, birbirimizi anladığımıza memnundum.

"Arkandan iş çevirmek istemezdim," diye Sina'ya döndüm. "Şartları biliyorsun, seni de kendi günahıma bulaştırmak istemedim."

"Biliyorum," diye güvence verdi. Onunla aramın kötü olmasını istemiyordum, onun kendini sırtından bıçaklanmış gibi hissetmesini istemiyordum.

"Sen benim dostumsun," dedim gülümsemesine karşılık vererek. "Arkandan iş çevirmem." Arın'ın delici bakışları üzerimde olsa da içim rahat bir şekilde salondan çıktım.

Buraya kadar bir şekilde gelmiştim ama asıl önemli kısım buradan sonra başlayacaktı. Arın'ın bana nasıl davranacağı bütün her şeyi belirleyecekti. İlmek'teyken her şey yolunda gibi görünse de burada bambaşka iki insana dönüşüyorduk. Orası onun sürgün edildiği benim saklandığım ve sadece ikimizin olduğu bir mabetti ama burada düşünecek çok fazla kişi vardı.

Uzun bir gün olmuştu sıcak bir duşun ardından yatağa yatıp dinlenmek istiyordunuz ama kanat sesleri size izin vermiyordu.

"Seni budala!" diye çığlık atmaya başladı Lala. "Sen ne yaptın öyle."

Yastığı başımın üzerine çekerek cık cıkladım. "Deme öyle pericik, lordun çok yakında ya seni duyarsa."

"Gökyüzü bizi korusun, tanrıçalar gazabından sakınsın!"

Kıkırdadım. "Böyle muma döneceksiniz hepiniz."

"Ayağa kalk da bana cevap ver."

"Ayağa kalkarsam kanatlarını koparırım."

"İnsafsız insan kızı!"

"Hıhı."

"Leydi değil düşüncesiz bir haydut resmen!"

"Leydi değil vâris vâris!" diye cırladım yastığı ona doğru fırlatarak ama hanımefendi meğerse bana oyun yapmış, sandığım yerde değil tam kulağımın dibinde bas bas bağırıyormuş.

"Nasılsın?" diye sordu yatağın üzerinde minik bedenini bana doğru çevirerek.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Daha iyi hissederim sanıyordum."

"Neler olacağını bilmiyorsun, onu tanımıyorsun bu çok normal."

Başımla onayladım. "Burada herkes çok çelişkili Lala," dedim yatakta doğrulup bağdaş kurunca. "Daren son âna kadar beni vazgeçirmeye çalıştı ama Arın döndüğünde gidip boynuna sarıldı ve onu çıkarmama yardım etmiş gibi davrandı."

Bir süre ikimiz de sessizce tavanı izledik. Günün bütün yorgunluğu feci halde uykumu getirmişti.

"Kendi ağzınla ilan etmediğin sürece kimse senin düşman olduğunu iddia edemez," dedi sonunda. Bunun üzerine biraz daha düşünmeye koyuldum.

"Şansa hayattasın su vârisi." İçtenlikle gülümsedi ve iyi geceler dileyerek odadan ayrıldı. Geceliği giymek için bile kendimi çok bitkin hissediyordum ve bornoza sarılıp gözlerime kapatmaya kararlıydım. Son âna kadar kafamın içinde Daren dolaşıp durdu. Daren ve onun uğursuz kahkahaları.

Gecenin ilerleyen saatlerinde bacağımın üzerinde hissettiğim bir dokunuşla yarım yamalak gözlerimi araladım. Pencereden yansıyan hafif ışık dışında içerisi tamamen karanlıktı.

"Arın!" diye yerimden sıçradım bir anda ve başparmağımla damağımı korkudan yukarıya doğru kaldırdım.

"Uyandırdıysam üzgünüm," dedi zayıf bir sesle.

"Karanlıkta ne yapıyorsun öyle?"

"Seni seyrediyorum."

Bir an gerildim. Bornozla uyuduğumu fark edince göbeğimin üzerindeki bağı kontrol ettim ama neyse ki bir yerim açıkta değildi. Bacaklarım dışında. Beni uyandıran parmakların onun olduğunu ve kendi yaptığı kanla yazılmış yazının üzerinde dolandığını anlamam birkaç dakika sürdü.

"Ne zamandır buradasın?" diye sordum. Göz altları şişmişti.

"Birkaç saat sanırım."

"Neden uyumuyorsun?"

Derin bir iç çekerek isteksiz bir şekilde güldü. "Çok uzun zamandır uyuyorum, artık uyumak istemiyorum." Buna ne diyebileceğimi bilmiyordum. Sırtımı yatağın başlığına verip onun gibi öylece durdum.

"Canını yaktı mı?" Bakışları bacağımdaki harflerin üzerinde dolaştı. Birdenbire kendimi fazlasıyla çıplak hissetmiştim.

"Biraz," dedim.

"Üzgünüm, ben sadece sana ulaşmaya çalışıyordum."

"Sen iyi misin?"

Nihayet bana doğru döndü. Gözlerinde gördüğüm şey lordun bakışları değil çaresiz bir yorgunluktu. "Burada olmam seni rahatsız mı ediyor?"

"Garip hissettiriyor sadece," dedim karanlıkta yüzümü buruşturarak. Ona karşı dürüst olmakta kararlıydım, o oyun oynanacak türden biri değildi.

"Buraya döndüğümden beri bu yüzden mi garip davranıyorsun?" Gözleri alaylı bir parlaklıkla bana baktı. "Seni korkutuyor muyum?"

Bu gece daha fazla uyuyamayacağımı düşünerek oturur pozisyonda hareket ettim ve yatağın üzerinde dağılan örtüyü ısınma ihtiyacıyla üzerime doğru çektim. "Bu korku mu emin değilim," diye itiraf ettim kirpiklerimin altından. "Bir yanım sana çok yabancı ama bir yanım da seni çok iyi tanıyor, o kapı kulpunu buldum çünkü adalet istedim Arın ama bunun bir intikama dönüşmesinden çekiniyorum."

Sessizlik içinde beni onayladı. İnsani bir güdüyle kollarını göğsünde bağlamıştı. Üzerinde daha önce onda hiç görmediğim türde petrol mavisi örgü bir kazak vardı. Bedenine tam oturmuş, saçlarıyla da gözleriyle de muhteşem bir kontrast oluşturmuştu.

Beni seyrederken dikkatli ve temkinliydi. Dilini hafifçe dudaklarının arasında gezdirdi. "Ben de öyle hissediyorum sanırım. Orman ruhunu bana neden söylemedin?"

Avuçlarımı birbirine bastırdım. Parmaklarım elimin iç kısımdaki çizgilerde geziniyordu. "Beni hafife almanı istemedim ve elimde kozum olsun istedim sanırım."

Ona doğru çekinerek baktım ama o neşeli bir kahkaha attı. Melodik sesi içeride uzun süre yankılanınca ben de gülümsemiştim. "Seni hafife almayacağım," dedi. "Asla. Daha önce bana böylesine kafa tutabilen bir kadın olmamıştı hiç."

Tek kaşımı kaldırdım. "Elemental'e böyle kafa tutabilen bir kadın olmuş muydu acaba."

Ellerini yanaklarıma koyup olumsuz anlamda başını sallıyordu. "Sen benim de Elemental'in de başına gelebilecek en güzel şeysin, yüz yıl senden hiçbir şey almamış güzel vârisim." Böyle şeyler söylediği zaman ne diyeceğimi, nasıl bir karşılık vermem gerektiğini bilmiyordum ama midemin kasıldığını hissettim. Garip bir şekilde içim gıdıklanmıştı.

"Gidiyorum, sen uykuna devam et. Yarın uzun bir gün olacak." Eğilip saçlarımın üzerine nazikçe bir öpücük bırakıp aniden yok oldu. Ne zaman kendimi bırakacak olsam sanki onun gücü bile beni ona karşı uyarıyordu. Gücünün zayıf olduğunu söylemişti ama kapı iki adım ötesindeyken bile gelip gitmek için büyü gücünü kullanıyordu. Ya söylediği gibi zayıf değildi ya da sandığım gibi akıldışı bir güçle karşı karşıyaydım ve bütün içgüdülerim ikincisi olduğunu söylüyordu.

Kafamı kurcalayan her şeye rağmen yeniden uykuya dalmak zor olmadı. Bundan sonra beni ve Elemental'i neyin beklediğini bilmiyordum ama en azından bu diyarda tek başıma *delirmeyecektim.*

Hayat ağacı şöleninin ne olduğunu kimse bana söylememişti. Lala sabah yanıma geldiği andan beri gergin ve yorgundu. Kahvaltı etmek için her sabah yaptığım gibi aşağıya inmeye yeltendiğimde, "Arın Lordum toplantı yapıyor," deyip beni durdurmuştu. "Rahatsız edilmek istemedi."

Bu durumun önce benim için geçerli olmadığını söylemeye kalktım ama Lala her zamankinden soğuk bir şekilde bana durmamı söyledi. Tam ona sinirlenmeye başlamıştım ki başını hiddetle iki yana sallayıp beni uyardı. . "Bundan sonra her zamankinden daha dikkatli olmalısın, Nova."

"Benden sakladığın bir şey mi var senin?" Kahvaltı tepsisini önüme çekerken huysuzca soludum.

"Arın Lordum okyanusun peşine düşecektir, çok dikkatli kararlar vermek zorundasın" dedi odadan çıkıp gitti. Her ne kadar arkasından dil çıkarıp söylensem de içime bir şey oturmuştu. Artık kendimi o kadar da iştahlı hissetmiyordum.

Birkaç kez Arın'ı görmeye teşebbüs ettiysem de kapısının önündeki

ve merdivenlerin başındaki muhafızlar odada kalmamı tembihlemiş, ben de tıpış tıpış geri dönmüştüm.

Ben onu kocaman bir büyü boyutundan kurtarıyordum, o gelir gelmez beni her şeyin dışında mı bırakıyordu! Bunun hesabını vermesi gerekecekti. Şu an olay çıkarmamamın tek sebebi acele ya da öfkeyle karar verip daha ilk günden hata yapmamaktı ama beynimin içindeki su çoktan fokurdamaya başlamıştı.

Öğle yemeğim muhafızlar tarafından getirilmişti.

Akşamüstü ise güneş batarken kapım çalınmış ve odama iki dişi Alfin girmişti.

"Siz de kimsiniz?" diye sorduğumda yatakta saçlarımı fırçalıyordum. "Lala'yı çağırdım ben." Kızlar tebessümle önümde eğilip selam verdi. "Lordum size hizmet etmemiz için görevlendirdi vârisim."

Pekâlâ...

Demek birileri artık bana vârisim diye hitap etmeye başlamıştı ama bu neden doğru hissettirmiyordu ki?

"Şölen için uygun bir elbise bulun bana lütfen." Düşünceli bir şekilde konuşurken parmaklarımı birbirine geçirmiştim. "Arın şu an nerede?"

Kızlar çıkmak üzereyken yeniden bana döndüler. Uzun boylu zayıf ama doğaüstü bir şekilde güzellerdi.

"Öğrenip size söyleyeceğiz vârisim."

Oldukça rahatsız olmuştum. Başımla onayladıktan sonra çıkmalarını işaret ettim. Lala'yı istiyordum, ona bir şey söylediğimde bana karşılık vermesini istiyordum. Şişirdiğim yanaklarımdan derin bir nefes verip kendimi yatağın üzerine bıraktım.

"Daha şimdiden sıkıldın mı su vârisi?" Karga kahkahaları birden odamı ele geçirince neşeyle doğruldum.

"Daren!" dedim coşkuyla harfleri uzatarak. "Beni kurtarmaya mı geldin?"

Muhtemelen fazla hevesli görünmem Ateş Lordu'nu hazırlıksız yakalamıştı. Tek kaşını kaldırıp komodinime yaslanarak sadece baktı.

"Burada ne işin var demek istiyorum," dedim daha tutarlı bir tonda saçlarımı kulaklarımın arkasına kıstırarak. Bu kahkaha kusmuğunu

görmek bile beni bu kadar mutlu ettiyse durumum oldukça vahim olmalıydı.

"Geçiyordum, şöyle bir uğrayayım dedim."

"Sen," dedim alttan alttan. "Hadi hadi çıkar ağzındaki baklayı."

"Nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Ufak tefek sorunlar olsa da halledeceğim," dedim daha çok kendi kendimi ikna etmek ister gibi. Bugün de üzerinde siyah deri bir pantolon ve her zamanki salaş beyaz gömleklerinden biri vardı. Kuzgun tüylerine benzeyen saçları yataktan yeni çıkmış gibi dağınık görünüyor ama ona çok yakışıyordu. Teni esmerdi bu yüzden gözlerinin mavisi daha da yoğunlaşıyordu.

"Sen bir okyanussun Nova, okyanusun ortasındaki bir kayalıkmışsın gibi davranmasına izin verme." Kaşlarını çatarak kendi yordamıyla beni uyarmasını sessizce kabul ettim.

"Aramızdaki imge," dedim aniden. Bir süredir düşüncelerimi kurcalıyordu bu. "O tamamen kırıldı mı yoksa seni istediğim zaman çağırabilir miyim?"

"Beni çağırman gereken bir şey mi oldu?" Durduğu yerden yanıma yaklaşmıştı.

Altdudağımı dişlerimin arasına kıstırdım. "Bak," dedim ellerimi refleksle göğsüne dayayıp. "Yaptığım şeyden pişman değilim, bariz bir sorun ya da şüphem yok ama ben her zaman garantici biri olmuşumdur."

"Seni kurnaz şey," dedi bileklerimi yakalayıp beni biraz daha kendisine doğru çekerken.

"Elemental'in en güçlü lordu olduğunu söyleyip duruyorlar senin, peki olursa hani, ihtimal dahilinde onu durdurabilir misin?"

"Seni acımasız ve içten pazarlıklı şey..." dedi gözlerini kısarak.

"Yapabilir misin yapamaz mısın Daren?"

"İmgenin var ettiği tılsımı silemedi, kimsenin öyle bir gücü yok ama zayıflattı tabii bana bir öpücük verirsen yeniden aktif hale getirebiliriz." Ona gözlerimi devirdim, omuzlarından iterek kendimi geriye çektim. Yine de yüzümde utangaç bir gülümseme belirmişti.

"En yakın arkadaşınla arayı ısıttınız mı?" diye soludum imayla.

"Onu kurtarmamda nasıl da yardımcı olduğunu söyledin mi, mesela son âna kadar bana 'yapma diye haykırdığını falan."

Genişçe sırıttı. "Neden ona sormuyorsun ya da neden söylemiyorsun?"

"Elimde kozlarımın olması hoşuma gidiyor," dedim. "Herkese karşı."

"Güzel olduğu kadar zeki de." En rahat tavrıyla gömleğinin yakasından sarkan ipi çekiştirdi. "Arın bana seni sordu," dedi. "Nasıl biri olduğunu."

"Ee," dedim. "Sen ne dedin?" Önemsiz bir şeyden bahseder gibi ama bu düşünce birden beni heyecanlandırmıştı. Bir an için hakkımda ne düşündüğünü ya da neler düşündüklerini merak ettim.

"Delidir ne yapsa yeridir dedim."

"Ha ha ha!"

Ne bekliyordum ki?

Bakışlarının tüm ağırlığı birden üzerime çöktü. Sanki ne diyeceğimi, düşüneceğimi merak ediyordu. Tepkimi mi ölçtüğünü yoksa bir şey demek mi istediğini anlayamamıştım. Daren'in delice bir kördüğümü vardı.

"Seni mi övsem onu mu dövsem karar veremedim ki." Dudağının kenarıyla güldü. Kirpikleri elmacıkkemiklerine dokundu. Altdudağını dişlerinin arasına alıp bekledi.

Kapı çalındığında ikimiz de hâlâ birbirimize bakıyorduk. Yavaşça yanaşıp elini yanağıma bastırdı, yüzüklerinin metalini hissettiğimde içgüdüsel olarak gözlerimi kapatmıştım.

"Zihinlerimizin arasına bir büyü boşluğu açtım, ihtiyaç halinde bana ulaşasın diye." Başımla onayladım ama asla nasıl olduğunu sormadım.

"Dikkatli ol," dedi.

Yeniden başımla onayladım ama bu defa içimden *sen de* demek geldi. Gölgeler ve küller arasında yok olduğunda kapıyı açmak için uzun birkaç dakikaya ihtiyaç duymuştum.

Hizmetli Alfinler ellerinde birden fazla elbiseyle odaya girdiler ama şu an kıyafetleri dert edecek değildim.

"Arın'la ilgili bir şey öğrendiniz mi?" diye sordum düz bir ifadeyle.

"Sizi almak için biraz sonra gelecek vârisim."

Gelsin de görsün bakalım. Ben o zaman burada olacak mıyım?

"Tamam siz çıkın."

"Şölen için hazır-"

"Çıkın dedim!" Kimseye kaba davranmaya bayılmıyordum ama burada benim sözüm geçecekti. Kimin onlardan ne istediği umurumda değildi.

Rasgele bir elbise seçip üzerime giyindim, zaten hepsi birbirinden güzeldi ama yine siyah olan bir tane seçmiştim ve hizmetlilerin getirdiklerinden değil daha önce Lala'ya yaptırdıklarımdan.

Saçlarımı fırçalayıp kendi halinde açık bıraktım, dudaklarımın üzerinde koyu bir kırmızı rujla geçip şamdanlardan birine uzandım. Daren'in armağanı olan mührün üzerine ateş değmeden kahkahaları odaya saldırmıştı bile.

"Beni bu kadar çabuk özleyeceğini kim tahmin ederdi?" diye şakıyordu ki güzelliğimi görünce olduğu yerde afalladı, kısa bir ıslık çalıp, "Emredin vârisim," dedi sulu sulu.

"Beni hemen buradan çıkarman lazım, çabuk."

"Nova ben seni hapsolduğun şatodan kurtaracak beyaz atlı prensin değilim." Sonra durdu ve kaşlarını çatarak bekledi. "Aslınsa bir prensim ama atım siyah yine de ben kendime hep ejderha olmayı yakıştırmışımdır."

"Bırak zevzekliği, alt kata bile inemiyorum. Beni şu şölene sen götüreceksin." Ağlamaklı bir şekilde yalandan ellerimi birbirine kenetledim.

Güldü. "Demek yaramazlık yapıyoruz, nihayet bu diyarda biri benim dilimden konuşmayı başardı." Onaylamaz bir şekilde ona bakarken yüzünü yapay bir ciddiyete soktu. "Yani ben kim oluyorum ki deli kızın davetini geri çeviriyorum." Koluma girerken bütün dişleri inci gibi parlıyordu. "Bu arada ilk dansını alırım he."

Parmak şıklatma süresi kadar sürdü. Birden kendimi devasa dalları göğe kadar uzanan ve ayaklarıma dolanan bir ağacın sunağında buldum. Kurak dallarında altın sarısı ve bronz ışıklar parlıyordu. Ateşböcekleri üzerimde dans etti. İçimden bu mükemmel diye geçirdim ama dudaklarım birbirine mühürlü kaldı.

"İnanılmaz..." diye mırıldandım.

"Bırakayım da diyarın kalbiyle tanış." Daren benden uzak bir köşeye kaçarken garipsesem da tepki vermedim, dev ağacın ardındaki süslenmiş manzaranın keyfini çıkarıyordu.

Hayat Ağacı Şöleni.

Bastırılmış duygular ve gazap kokuyordu.

Doğum ve intihar resmediyordu.

Yaşam ve ölüm silsilesiydi.

Orada öylece durup ona bakakalmıştım. Beyaz gövdesi, kar beyaz dalları, ışıkların altında parlıyor kökleri durduğum yere kadar uzanıyor ama toprağın altında kayboluyordu. Bir çekimi ve güçlü bir enerjisi vardı. Ona bakmak fısıltılara bakmaya benziyordu. Bir sürü düşünce ve bir sürü imaydı. Soruların da cevapların da kendisiydi. En kuytu düşüncelerimi zihnimde gün yüzüne çıkarıyor sayıklamak istemediğim isimler dudaklarımı ısırıyordu.

"Beğendin mi?" Arın yanıma doğru yaklaştığında aniden sıçradım. Bir anda onu görmeyi beklemiyordum, bu kadar çabuk değil.

"Çok," dedim birden. Gözlerimi ağacın görkeminden de gökyüzünden yağan şarkıdan da alamıyordum. Yağmur durmuştu ama etrafta bundan kaynaklı tatlı ve uyarıcı bir toprak kokusu vardı.

"Beni beklememişsin," dedi. Ona bakmadan sadece gülümsedim. Bunun yeterli olduğunu ve bana karşı durması gereken yeri bilmesini istedim. "Özür dilerim," diye koluma dokundu. "Herkesi kontrol altına alıp arayı kapatmaya çalışıyordum, seni kontrol etmek değildi niyetim." Ona doğru dönerken bakışlarım ifadesizdi. Ama kendimle gurur duyuyordum, en azından kabahatini anlamıştı.

"Bunu takmanı rica etsem?" Arkasında sakladığı kolunu bana doğru uzattı, elinde beyaz, tüm yüzü kapatan bir maske vardı. Göz kenarı deniz kabuklarının arasından toplanmış incilerle süslenmişti.

"Maskeli bir balo mu bu?" Bu düşünce beni heyecanlandırdı ama maskeyi elime aldığımda bambaşka bir şey hissettim. Kaburgalarımda bir ışık patlaması, göğsümde canlandırıcı bir enerji vuku buldu. Okyanus ve tuz ve yıldız tozları ruhumu bezedi. Maske ellerimin kontrolünü benden aldı, baş hizama kadar kendini yukarıya çekti, ters yüzü, gözle-

rin olduğu boşluklar karanlık bir çarşaf gibi gözlerimin içine baktı. Beni gözlüyor ve tartıyordu, döndü ve yüzüme yerleşti. İlk anda rahatsız ve tedirgin hissetsem de çok kısa sürdü, bir anlığına maskenin ağırlığı da varlığı da yok olmuş gibiydi. Dokunduğumda yüzümde olduğunu parmak uçlarımda hissetmesem orada olmadığına yemin ederdim.

"Sayılır," dedi Arın. Büyüleyici bir gülümsemeyle beni seyrediyordu. Gözlerinde kıyıya vuran dalgaların hoyratlığı boy gösterdi. Kolumdan tutup yavaşça beni yanına doğru çektiğinde ikimizi de ters yöne çevirmişti. Karşımda aniden onlarca insanı görmenin şaşkınlığı bile üzerimde eğreti durdu. Maskesinin tılsımına kapılmıştım.

"Sadece benimki beyaz," diye fısıldadım. Ayzer, Amon, Ariana, Kasır, Eris ve bilmediğim bir sürü Alfin'in elinde siyah maskeler vardı.

"Bunlar, güzel vârisim," dedi yukarıdan bana doğru bakarken "Yaşam ve Ölüm maskeleri. Onlar bu gece ölüme sadece sen yaşama davetlisin."

Sert bir şekilde yutkunarak yeniden onlara döndüm. Hepsi gergin ifadelerle dudaklarımdan çıkacak bir sözü bekliyorlardı. Tedirgin gözlerim Ateş Lordu'na çarptı, herkesin aksine o maskeyi yüzüne takmıştı.

Ölümü kabullenmek ya da ölüme meydan okumak.

Yaşamak ya da Tanrı'ya kafa tutmak.

İki dudağımın arasına asılı kalmıştı.

Etrafta bir yel değirmeni dönüyor, huşu içinde akan bir nehrin sesini fısıldıyordu doğa kulaklarıma. Karşımda dudağımdan çıkacak kelimeleri bekleyen insanlara yüzümde bir kibir maskesiyle sadece bakabiliyordum. Onlara bakıp buraya geldiğimden beri yaşadığım her ânı gözlerimin perdesinde tekrar tekrar yaşıyordum.

Ölüm ve yaşam. Bu gerçekten benim elimde olabilir miydi? Bu düşüncenin ağırlığı altında omuzlarımın göçtüğünü hissettim ama yine de orada öylece dik durmayı başarmıştım.

"Daren'e de mi bir maske gönderdin?" diye fısıldadım yanımda bir okyanus gibi dalgalanan Su Lordu'na. "Arkadaş olduğunuzu sanıyordum."

Arın sessizce gülümsedi. "Hayır," dedi. "Göndermediğim tek kişi oydu ama Daren ve oyunları işte." Bakışlarım maskenin altında Ateş

Lordu'na kaydı. Sanki birilerine bir şeyler anlatmak ister gibi hayat ağacının kalın gövdesine yaslanmış bekliyordu.

"Peki nasıl oldu da buraya geldiler?"

Arın yüzümdeki maskeye dokundu. "Yaşam ve Ölüm Maskeleri ilahi gücü olanları dinler ve onun huzurunda çağrılan herkes gelmek zorundadır. Seçim hakları yok." Bu açıklama karşısında sertçe yutkundum.

"Bu şamatanın uzadığı yeter!" diye seslendi Toprak Lordu, diyarın kralı Amon aniden. Ondan çekinen bedenim birden irkildi. "Bu yaptığınız cezasız kalmayacak."

Arın genizden gelen bir sesle güldüğünde buna hazır olmadığımı düşündüm. İçine çekildiğim bu an bana fazla gelmişti. Kanımda dolaşan deliliği bir an için hissedemediğimi sandım.

"Neyi yapıp yapmadığımı bana senin gibi bir sahtekâr mı söyleyecek?"

"Bir savaş çıkarmak niyetinde misin?" Amon bir adım öne çıkıp elinde tuttuğu maskeleri ayaklarımızın önüne attı. Maske bacağıma çarpıp döne döne toprak zemine düştü. Amon'un katil bakışları altında bükülen toprakla birlikte bir tepeciğin üzerinde hemen önümde belirdi. "Burada kanun da cellat da kral da benim."

Kalbim hızlı hızlı atmaya başladı. Karanlığa bürünmüş ölüm maskesini bana sunuyordu. Ayzer'in olduğu yerde tıpkı benim gibi huzursuzca kımıldadığını fark ettim. Ariana öfkeli bakışlarını diğer herkes kadar önümde sabitlemişti.

Arın bileğimden yakalayarak beni bir adım geri çekti ama kolumu bırakmadı. Yüzünde hâlâ sersemletici bir gülümseme vardı. Bunun Amon için ne kadar aşağılayıcı olduğunu düşünmek kendimi daha iyi hissettiriyordu.

"Şunu hiç anlamadın Toprak Lordu," dedi onun kral olduğunu ciddiye bile almadan. Özgüveni kıskanılası düzeydeydi. Kendinden bir an bile şüphe etmiyordu. Parmakları maskenin altındaki tepeciğin etrafında hareket etti. Topraktan yükselen o küçük kale sular altında kalıp yavaş yavaş düşmeye başladı. "Benim olduğum yerde sen sadece bir çamurdan ibaretsin."

"Haddini aşıyorsun," diye araya giren Ariana oldu. "Saygısızlık

yapıyorsun Arın." Sesinin titremesine rağmen bir şey dikkatimi çekti. Buraya döndüğünden beri ona lordum ya da majesteleri diye seslenmeyen ikinci kişi Ariana olmuştu. Bu gücü Daren'den alıp almadığını merak ettim. Yeniden bakışlarımı çevirdiğim Daren olanlarla gram ilgisi yokmuş gibi yaslandığı yerde ıslık çalarak tırnaklarını kemiriyordu. Hareketlerinde doğal bir sakinlik vardı.

"Sigili bile olmayan bir vâris," diye yükseldi Amon uzun saçlarının arasında dolaştırarak parmaklarını. "Ve bir sarayı bile olmayan isha mı?" Can sıkıcı bir şekilde sırıttı. "Burada ikiniz de kimsesizsiniz." Bu darbe bana fazla gelse de Arın yine kendinden bir saniye olsun tereddüt etmedi.

"Savaş mı istiyorsun?" diye sordu açık bir tehditle.

"Kim savaşacak senin için?" Amon tükürür gibi ikimizin de yüzüne baktı. "Sizin bir halkınız bile yok."

"Halk benim," diye gülümsedi Arın. Şu an söyleyebilecek birkaç iyi kelimemin olmasını dilerdim ama elimde kocaman bir hiçlik ve bilinmezlik vardı. Etrafımızda dönüp duran hava müthiş şekilde ağırlaşıp soğumaya başlamıştı. Hayat ağacının ışıklarla bezeli dalları hoyratça esiyordu. Sanki doğa bile ikisinden birinin saldırmasını bekliyordu.

"Bu şekilde bir yere varamayız," dedi Hava Lordu bir adım öne çıkarak. "Herkes artık kendini düşünmeye son verip biraz diyara odaklansın. Topraklarımız yıllardır gitgide çöle dönüyor, halk yoksul ve güçsüz düşüyor. Birbirinizle savaşmaya bir son verin."

"Bu çok erdemli bir arzu Sina." Amon dişlerini sıkarak bastırmakta zorlandığı belli kahkahasıyla Sina'ya döndü. İçimdeki koruyucu güdülerin tetiklendiğini fark ettim.

"Sen erdemden ne anlarsın ki?" diye çıkıştım dayanamayarak. Bütün gözler yeniden kıyıya vuran bir dalga gibi üzerime çekildi. "Burada bir şeyleri düzelttiğini ve doğru şekilde yaptığını söyleyip duruyorsun ama senin dışında kimsenin bir şeyden memnun olduğu yok." Maskeyi bir anda yüzümden çıkarıp kolumun altına sıkıştırdım. "Bize gökyüzüyle ilgili anlattığın bütün hikâyeler bir yalan mıydı? Senin kendi tanrına bile biraz olsun inandığın oldu mu sahi?"

Amon'un kaşları hayretle alnında kırıştı. "Bu cüreti yanında durduğun adamdan mı alıyorsun?"

"Hayır," diye başımı iki yana salladım. "Bir zamanlar dersime giren, profesörüm olan ve onunla sohbet etmeyi sevdiğim erdemli bir adamdan alıyorum. Tüm bu güç, taht ya da taç sana neyi vaat ediyor da gözünü bu denli hırs bürüyor?"

Üzerindeki altın yaldızlı gümüş tuniğini geriye doğru atıp birkaç adım öne doğru çıktı. "Senin su halkına ait olman benim için de çok büyük yanılgıydı Nova," dedi mağrur bir ifadeyle. "Seni her zaman çok sevmiştim. Kanının bozuk olduğunu anlamamak benim hatam."

"Söylediklerine dikkat et," dedi Arın. "Kendi kanında boğulmak istemiyorsan." Omzumun üzerinden ona baktım. Benimle göz göze gelmedi ama sözlerinde en ufak bir caydırıcılık yoktu. Her kelimesinde kan dondurucu bir şekilde ciddiydi.

"Lordun istediği kadar güçlü olsun," dedi Amon burnumun dibine kadar yanaşarak. "Sen ucubenin tekisin."

"Partiden ayrılma zamanı geldi ekselansları..." Onunla benim arama giren Daren oldu. Soluksuz bakışlarım Amon'un kahverengi gözlerinden başka bir yere dönmüyordu.

"Size ilk ve tek seçim hakkınızı veriyorum." Arın, Daren'in gözlerinin içine bakarak Amon'un karşısına dikildi. "Ya kalır partinin tadını çıkarırsınız ya da gider, tarafınızı seçmiş olursunuz. Ama o gün geldiğinde o maskelerin hanginizin suratında buz tutacağına vârisim karar verecek." İçimdeki bacanın dumanı tütmeye başlasa da zehirli bir dumandı ciğerlerime dolup taşan. Tırnaklarımı avuç içime saplayıp sakinleşmeyi bekledim. Bir şeylerin daha farklı olacağını biliyordum, bir şeylerin daha farklı olduğunu da biliyordum ama hissettiğim şey hâlâ kocaman bir dışarıda bırakılmışlıktı ve buna tahammül edemiyordum.

"Kapıya dayandığında Arın," dedi Amon. "Seni bekliyor olacağız." Kolunu Ayzer'e doğru uzattı. En yakın arkadaşımla göz göze geldim.

Lütfen Ayz. Lütfen. Lütfen tüm bu gördüklerinden sonra bile onun kolundan tutup gitme.

Göz kırpma süresi kadar uzun sürdü.

Ayzer başını iki yana sallayarak elini Amon'un kolunun üzerine bastırdı ve bir anda yok oldular. Onlardan geriye, en yakın arkadaşımdan geriye kocaman bir boşluk ve çürümüş toprak kokusu kaldı burnumda. Ariana uzun uzun Arın'a baktı ve duymadığım tılsımlar eşliğinde çekip gitti. Gözlerim Daren'e kaydı. O an onun bakışlarına sıkı sıkı tutunmak istedi.

"Ben tarafsız bölgeyim," dedi. "Diyarı yıkmak istiyorsanız keyfiniz bilir."

"Tam da senden beklenen hareket, Daren."

"O halde ben kim oluyorum da sizi hayal kırıklığına uğratıyorum?" Kuzgun saçları hayat ağacının altında parladı. Saniyeler içinde gölgeler ve küller eşliğinde o da yok olmuştu.

Bu defa ikimiz birlikte Hava Lordu'na döndük.

"Aklından ne geçiyor?" diye sordu kifayetsiz bakışlar altında. "Gerçekten elinde kim var ki?"

Arın ellerini arkasında kenetleyerek gökyüzüne baktı. "Tanrı'nın olayı yalnızlık değil midir?" diye mırıldandı kapalı gözlerinin ardından. "Yazar, çizer ve oynar."

"Amon'a karşı senin yanında dururum," dedi Hava Lordu. "Ama senin için kendi halkımı tehlikeye atmam."

"Kimse senden bunu beklemiyor," dedim bir şeylerin altını çizmek ister gibi. "Eminim Arın'ın daha büyük planları vardır." Mesela suyun dibine sakladığı halkımız gibi.

"Sarayda görüşürüz," dedi Arın ikimize de bakmadan. Sina bunu sessiz bir emir olarak algılayıp başıyla beni selamladıktan sonra bir hava akımıyla yok oldu. Geriye kocaman bir yalnızlık ve öfkeli bir karanlık kalmıştı ve ikimiz o şeyin tam altında duruyorduk.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum. Bir yanım tedirgindi, olan biten her şeye karşı hazırlıksız yakalanıyordum.

"Bu bir meydan okumaydı. Burası kutsal alan, kimsenin toprağı değil tamamen tarafsız bölge. Bir savaş başlamadan önce burada ortaya atılır, ona bir şans verdim ama açıkça reddetti. Diyarın önünde. Gördüğün gibi ben denedim." Soluklandı. "Savaş geldiği zaman ondan kaçamayız." Gururlu bakışları bana döndü. "Önce kendimize bir saray ku-

racağız vârisim, sonra topraklarımızı suyla bereketlendireceğiz ve sonra halkımızı çağırıp bizim olanı geri alacağız."

Başımla onaylarken ne kadar büyük bir şeye bulaştığımı dahası bunu başlattığımı düşünmemeye çalıştım. Suyun içindeki halkı düşünmemeye çalıştım. Elini tuttum ve beni istediği yere götürmesine izin verdim; çünkü baktığım yerden başka bir çarem yokmuş gibi görünüyordu.

Hava Sarayı'na geldik ama Arın yanımda değildi. Gözlerimi açtığım anda Kasır'la karşılaştım ve istemsizce geriye doğru bir adım attım.

"Merhaba," dedi sakin bir ses tonuyla.

"Merhaba."

"Kendi başınıza bedenleme yapabiliyor musunuz artık?" Bunu sorarken alelade bir şeyden bahsetmek ister gibiydi.

"Hayır," dedim kaşlarımı çatıp. "Arın yaptı."

Bu söylediğim onu etkilemiş gibi dudak büktü. "Bunu yapabilen çok fazla kişi yok." Ne söylemek istediğinden emin değildim, tüm lordlar yanında bir başkasını da ışınlayabiliyordu ama sanırım anlatmak istediği şey Arın'ın aynı anda kendini başka bir yere beni başka bir yere bedenlemesiydi ki bunu yeni fark ediyordum.

"Kimsenin yapamadığı şeyleri yapmakta üstüne yok anlaşılan." Bunu öylesine söylemiştim ama Kasır'ın parlak gri gözleri kısıldı. Arın ona pek de kibar davranmamıştı ama kısasa kısas diyebilirdik o da geldiğinden beri bana pek kibar davranmamıştı.

"Bu da en başından beri senden neden hoşlanmadığımı açıklıyor." Ana salondaydık ama etrafta ne periler ne de cüce cinler, hiç kimse yoktu. Sarayın içinde boğucu bir hava hâkimdi hem de her yer açık olmasına rağmen. Gözlerim masanın üzerindeki parlak şamdanlara takıldı. Sönmüş mumların üzerinden hafif bir duman çıkıyordu. Bu da yemeğin çoktan yendiğini gösteriyordu.

"Benim de kimsenin yapamayacağı şeyler yapmamdan mı endişeleniyorsun?" Bir an için karnım guruldamıştı ama konuşarak onu bastırdım.

"Zaten kimsenin yapamayacağı şeyler yaptın. Yağmur yağdırdın, orman ruhunu eşin yaptın ve dönmemesi gereken lordu geri getirdin."

Derin bir nefes alırken dilimi dudaklarımda gezdirdim. "Dönmemesi

gereken lord." Başımı yukarı aşağı sallayıp odanın içinde volta atmaya başladım. "Sina'ya değer veriyorsun, Sina da Arın'a değer veriyor. Bildiğim kadarıyla Arın hep iyi bir lord ve adil bir kral olmuş. Sizi bu kadar rahatsız eden ne?"

"Su halkından birinin pimini çektiğinde Nova," dedi merdivenlere yönelirken. "Patlamasına engel olamazsın. Sen de olamayacaksın."

Ona doğru zarifçe gülümsedim. "Neden engel olmak isteyeyim ki?" Söylediğim şey onu şoka sokmuştu. Dehşete kapılmış ama aynı zamanda öfkeli bir suratla merdivenleri tırmanmaya başladı. Muhtemelen Sina'nın yanına gidip caydırıcı bir şeyler söyleyecekti, en azından bunu deneyecekti. Aslında ben de onunla konuşmak istiyordum ama bu gece herkesin kafası yeterince karışmıştı.

Mutfağa doğru ayaklarımı sürüye sürüye ilerledim. Neyse ki cüce cinler burada hâlâ çalışıyorlardı ama onlardan çekinip bir tane periden bana bir piknik sepeti hazırlamasını rica ettim. Piknik yapmayı çok severdim ve şu an buna çok ihtiyacım vardı. Peri kızının bana delirmişim gibi bakması sadece tek kaşımı yukarıya kaldırmama neden oldu, o da pıtı pıtı dediğimi yapmaya koyuldu. Çok geçmeden elbisemin etekleri yerde sürünürken sepeti koluma takmış ve sarayın kuytu bir bölümüne çekilmiştim.

Elbette parmaklarımı mührün üzerinde dolaştırıp fısıldayarak Daren'i çağırmaya koyuldum. Bu durum telefondan bile daha iyiydi.

Ateş Lordu bu defa sessiz sakin ve olaysızca karşımda belirdi. Yüzü pek de mutlu görünmüyordu. Her zamanki garip hareketlerine ve alaycılığına alıştığım için bu hali biraz çekinmeme neden oldu.

"Bir sorun mu var?" diye sordu. Bu biraz sinirimi bozmuştu.

"Ne yani seni sadece bir sorun için mi çağırmalıyım?"

Alev mavisi gözleri kuşkuyla üzerimde gezindi, rahatsız edici seviyeye ulaşmadan koluma taktığım sepete takıldı. "Ne iş?" diye sordu.

"Beni yeniden Hayat Ağacı'na götürmeni rica edecektim." Tatlı tatlı kirpiklerimi oynattım.

"Neyim ben Nova'cığım, senin özel şoförün mü?"

"Neden olmasın Daren'ciğim?"

"Ben bir lordum, benimle nasıl bu şekilde konuşuyorsun sen?"

"Aman," dedim iğrenir gibi yüzümü buruşturarak. "Lordcuk."

Kirli sakallı çenesinde parmaklarını dolaştırarak, "Ne yapacaksın orada?" diye sordu. Bu gece çok huysuzdu. Sinirini bu kadar bozan şeyin ne olduğunu öğrenmek ve üzerine üzerine gitmek için can atıyordum.

"Buradaki herkes çok kaba," dedim. "Kimse benim beslenmeye ihtiyacım olduğunu düşünmüyor, aç bırakıyorlar beni aç!"

Dudağının kenarı nihayet kıvrıldığında anlamasa da derin bir nefes vermiştim. Ağırlığımı tek ayağıma verip elimdeki sepeti işaret ettim. Gömleğinin üzerine siyah bir pelerin almıştı, omuzlarını hareket ettirince arkasında savruldu.

"Gel bakalım baş belası." Kolunu bana doğru uzatınca tereddüt etmeden tuttum. Önce koridorun içinde birkaç adım ilerledik, bir köşeden dönerken boşta olan kolunu etrafıma sardı, siyah pelerini bir anda ikimizi de içine almış etrafımızı kuşatmıştı.

Orman ve pus kokuyordu.

Kokusu pelerinden daha hızlı ele geçirdi beni. Nefes alıp verişini duyabileceğim kadar burnumun dibine girmişti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Centilmenlik," diye sırıttı ve burnunu yanağıma sürterek eğildi, uzanıp kolumdaki piknik sepetini alıp doğruldu.

Derin bir nefes al Nova. Derin bir nefes...

Ben nefesimi verene kadar Hayat Ağacı'na gelmiştik bile. Bu şey eskisi kadar başımı ağrıtmıyordu, Arın'ın varlığıyla birlikte Elemental beni kabul eder olmuştu belki de.

Arın.

Kim bilir o neredeydi.

Kolumu Daren'den kurtarıp siyah kırmızı şeritleri olan kare örtüyü sepetten çıkarıp ağacın dibine serdim. Piknik sepetinde metal kaplarda benim için kocaman bir parça tavuk budu, biraz lapa, ismini bilmediğim bazı otlar, ekmek, üzüm ve büyük bir dilim pasta vardı. Bir maşrapada şerbet. Küçük bir şişe de su.

Ateş Lordu benden önce örtünün üzerine yerleşti. Bacaklarını uzatıp

bir ayağını diğer ayağının üzerine attı, iyice uzanıp başını da dirseğine yaslanmış halde elinin içine aldı. Rahatlığı bazen can sıkıcı olabiliyordu.

"Neden süslü pelerinini çıkarıp onun üzerine uzanmıyorsun?" diye sordum ayağımın ucuyla çizmelerinden iterek.

"Barbarsın sen," dedi bana hiç bakmadan. "Tek kelime etmeden, tek karşılık almadan onca yolu seni kucağımda taşıyorum hâlâ söyleniyorsun."

Dudaklarım can sıkıcı bir "o" şeklini almıştı.

"Beni kucağında taşımadın ki," dedim şişeden bir yudum su içerken.

Ağzının içinde kıkırdadı. "Taşımamı mı isterdin?"

"Bugün ayrı bir huysuzsun."

"Sen de ayrı bir mutsuz." Sonra iyice uzanıp ellerini başının altında birleştirerek yere yattı. Ben de onu taklit ettim. Gökyüzü ne kadar karanlık ve bulanık olsa da Hayat Ağacı'nın ışıklı dalları hiçbir manzarayı aratmıyordu. Bir anda bize bir çatı olmuştu.

"Neden seni çağırdığımı sormayacak mısın?" Gözlerimi kapatıp sessizliği bozmak için öylesine konuştum. Ama neden sormadığını da merak etmiştim. Çünkü onun da bildiği gibi istesem bunu Sina ve Arın'dan da rica edebilirdim.

"Hayır," dedi dümdüz bir sesle. "Çünkü biliyorum."

Bu bir an beni tereddüde düşürmüştü. Gözlerimi açıp ona bakmak istesem de olduğum yerden kımıldamadım aksine gözlerimi sıkmaya başladım.

"En yakışıklı lord ben olduğum için," dedi aniden. Karga kahkahaları beraberinde gelmedi, bugün onlar bile inzivaya çekilmişti.

"Elbette!" dedim kinayeyle ama gülerek. Ben bunu nasıl düşünemedim. "Sence bir savaş çıkacak mı?" diye sordum nihayet ona dönmek için gerekli cüreti kendimde bulduğumda. Olduğum yerde bedenimi sağa doğru çevirmiş, ellerimi yanağımın altına dayamıştım. Onun da gözlerini kapattığını görmek beni şaşırtmamıştı. Pelerini altında dalgalanmış, birkaç düğmesi açık gömleğinden kaslı vücudu merhaba diyordu. Onaylamaz bir şekilde bakışlarımı yüzüne çevirdim. Ne gururlu bir burundu ama.

"Savaş her yerde," diye fısıldadı. "Her an bir savaşın içindeyiz. Baş-

kasıyla olmasa, kendimizle." Sonra bir anda gözlerini açıp takip edemediğim bir şekilde o da bana doğru döndü. "Öyle değil mi Nova?" diye mırıldandı. "Sen de bu aralar kendinle çok savaşıyorsun."

Kendimi toparlamak için hafifçe öksürmem gerekti. "Sayılmaz," dedim. "Aslında çok fazla düşünen biri değilim, kafama eseni yapmayı savunuyorum ben."

"O halde pek de güvenilir biri sayılmazsın."

"Senin gibi tarafsız değilim en azından," diye gülerek kendimi savundum. Asıl güvenilmez olan oydu. Daha ne yapıp yapmadığı hatta kimin tarafında olup olmadığını bile bilmiyordu kimse.

"Tarafsız olduğum bir varsayım." Dirseğini yere koyup, çenesini yumruğuna yasladı. "Bu onu gerçek kılmaz."

"Yani bir tarafsın?" Şüpheli gözlerim üzerinde dolaştı.

Başını iki yana salladı, "Ne önemi var ki?" diye sordu. "Sen çoktan kararını vermedin mi?"

Dudaklarımı birbirine bastırıp bekledim. Karardan kastettiği şeyin Arın olduğunu biliyordum. Arın'ı geri getirmek beni onların açısından taraflı yapıyordu ama benim onu getirmemin sebebi adalet istiyor oluşumdu ve daha şimdiden Arın bunu sağlıyor gibi duruyordu. En azından deniyordu ve en azından benimle uğraşmayı bırakmışlardı.

"Cevap vermedin," dedi. Sesinin kısık, derinden gelen bir tınısı vardı. İtaatkâr ve cüretkâr. Ona bakınca hem kral hem bir soytarı görebiliyordum. Yıldızlar, gece ve güneş gibi. Bir şekilde hepsi bir araya gelince onu oluşturuyordu.

"Bu da senin bir varsayımın," dedim kaçamak bir şekilde ona gülerken. Benimle bu oyunu oynayıp güldü ve doğruldu. Beraberinde bileğimden yakalayıp beni de kendisiyle beraber kaldırdı.

"Seni kendi ellerimle beslemem mi gerekiyor?" Burnunu kırıştırıp göz kırptı. "Yanlış anlama, Elemental'i temsilen diyorum, bizim düşüncesiz korkunç lordcuklar olduğumuzu düşünme diye."

"Önce ellerini yıkamanı isterim," dedim ağzıma üzüm atarak. "Cehennem kanı vardır parmaklarında." Gülüşüme eşlik ediyordu. "Sahi birden aklıma nişanlın geldi. O ne yapıyor?"

Daren anlık bir şüpheyle beni süzdü. Bir şey söylemek için ağzını açtıysa da sessiz kalmayı seçti.

"Peki senin?" diye karşı atakta bulundu. "Buraya getirilmeden önce bir sevgilin var mıydı?"

Ona doğru biraz daha güldüm. "Varsa kıskanacak mısın?"

Yeniden şüpheyle başını yana yatırdı. "Niye sen beni kıskanıyor musun?"

"Heh şöyle," dedim tavuktan utanmadan koca bir parça koparıp yerken. "Böyle kendini bilmez ol, ne dediğini kulağı duymaz, hadsiz ol, kendini bir şey san, bir şey olmasan da san. Eğlendir beni."

"Heh şöyle," diye beni tekrar etti. "Böyle gül." Şişeden su içerken gözlerimi kaçırmak zorunda hissettim.

"Bana bir dilek borcun var," diye konuyu değiştirmeye çalıştım. "Mağarada bana iz bıraktığında borcun kalmıştı."

"Kullanmak istemeyen sendin." O da ağzına birkaç tane üzüm attı.

"Hâlâ saklıyorum haberin olsun." İşaretparmağımı ona doğru salladım. "Unutmadım yani."

Tek gözünü kısıp elimdeki şişeyi aldı ve dudaklarına götürdü. "Tahmin edeyim, izini benden geri isteyeceksin."

"Belki öyle," dedim. "Belki de değil."

"Neden bu zamana kadar istemediğini merak ediyorum."

"Basit." Pasta tabağını önüme aldım. "O iz bana güç ve saygınlık verecek ama ben bu ikisini de kazanmak istiyorum."

Birkaç yudum alıp şişeyi dudaklarından uzaklaştırdı. "Seni deli ve dâhi." Bu onun nezdinde bir onaylamaydı ve birden kendimi çok iyi hissettirmişti.

Yeniden uzanarak başımı yere koydum ama bu defa gözlerimi tepemde ışıldayan Hayat Ağacı'na diktim.

"Burada hiç yıldız yok," diye fısıldadım. "Bu ağaç bana onları anımsatıyor bu yüzden geri gelmek istedim."

"Geceyi seviyorsun."

"Yıldızlar çok kalabalıktı, benim de içimde kocaman bir boşluk vardı. Gece o boşluğu doldurdu ama bu diyara geldiğimde yıldızlar yok oldu."

"Peki boşluk?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diye fısıldadım. "Artık onu da hissedemiyorum."

Dönüp bana baktı ve kim bilir neden, gülümsedi.

Yeniden saraya döndüğümde Daren de tıpkı Arın gibi beni yalnız göndermişti. İçimden bir ses bunun kasıtlı olduğunu söylüyordu. Nasıl bilmiyorum ama bana onun kadar güçlü olduğunu göstermek istiyordu ve ben buna inanıyordum.

Odaya girdiğimde beklemediğim bir manzarayla karşılaştım. Arın yatakta oturmuş beni bekliyordu. İçeriye girdiğimi görünce başını kaldırıp bana baktı.

Soru sorarcasına, "Merhaba?" dedim. Yataktan kalktığında en azından bir açıklama bekliyordum ama sadece orada dikilip benden bir açıklama yapmamı bekledi. "Neden ateş ve kül kokuyorsun?"

Üzerimdeki pelerini çıkarıp sandalyenin sırtına bırakırken buna alışmanın ne kadar süreceğini düşünüyordum. Büyücü gibi her şeyi hissediyorlardı.

"Daren'le yemek yedik," dedim. Normalde olsa muhtemelen bunu ondan gizlerdim. Nedenini bilmiyordum, bir sakınca da görmüyordum ama içgüdüsel olarak biraz gizemli olmam gerektiğine inanıyordum.

"Neden?" Bu duygusuz ifadesini kestirmek güçtü.

"Anlamadım," dedim komodine yaslanıp. "Sana hesap mı vermem gerekiyor, bu bir sorgu mu?" Gözlerimi kısarak ne söyleyeceğini bekledim ama o sadece sorusunu tekrar etti.

"Neden?" İçerisi buz gibi soğumuştu.

"Neler oluyor Arın, neden böyle davranıyorsun?" Kendimi yanlış bir şey yapmışım gibi hissetmiştim ama sadece bir yemek yemiştik ve bunda yanlış olan bir şey yoktu.

Odanın içinde bana doğru yaklaşırken çatık kaşları bakışlarını daha delici kılıyordu. Bana hem şüphe hem de sorgulamayla yaklaştı. Kendi içinde bir şeyleri tarttığı aşikârdı. Hoşnutsuz buz mavisi bakışlarını gözlerime kenetledi. "Sen neden böyle davranıyorsun?"

"Ne yapıyorum?" Omuzlarımı kaldırarak sordum.

"Hayat Ağacı'na benimle değil Daren'le geliyorsun, bugün orada ne

yaptığımızı anladığını sanmıyorum. Onlara bir ültimatom verdik ama sen benim yanımda değildin, onlardan biriyle oraya katıldın." Tavrı karşısında kafam karışmıştı. "Döndüğümde senin yeniden Daren'le piknik yapmaya gittiğini öğreniyorum. Bir savaşın ortasındayız Nova ve sen düşmanla vakit geçiriyorsun."

"Sadece yemek yiyorum," diye üstüne bastıra bastıra tekrar ettim. "Ve Daren'in düşmanımız olduğundan haberim yoktu." İğneleyici birkaç şey söylemek istemiştim. "Beni görmeyi reddetmeseydin Hayat Ağacı'na birlikte gidebilirdik ama bütün gün kapının dışında bıraktın!" Neden tartıştığımızı bile anlamıyordum, bütün gün ona sinirli olan ve hesap sorması gereken bendim. Geldiğinden beri her şey çok değişmişti.

"Seni korumaya çalışıyordum."

Ellerimi saçlarımın arasından geçirip sakin olmak için kendimi telkin ettim. "Beni korumana ihtiyacım yok," dedim. "Bir arada olmaya, dostum olmana ihtiyacım var." Bu söylediğim onda öfke dolu bir etkiye neden oldu.

"Dostun mu?" dedi tükürür gibi. "Benden arkadaşın olmamı mı istiyorsun?"

Sert bir şekilde yutkundum.

"Bilmiyorum, Arın." Gözlerimi pencereye çevirdim. Pot kırdığımı biliyordum. Lord ve vâris ilişkisinin bundan çok daha fazlası olduğunu, bunun bir eşlik anlamına geldiğini biliyordum ve onu ilk gördüğümde o bağı hissettiğimi de biliyordum, onun yanında olmak, onunla konuşmak, sarılmak hepsi doğal ve heyecan vericiydi ama şimdi ne olduğu ya da ne hissettiğim hakkında emin değildim.

"Daren kim, o da sevgilin mi?"

İnanamazmış gibi ona baktım. "Saçmalıyorsun." Konu neden bu kadar Daren'in etrafında dolaşıyordu, onun bununla ilgisi bile yoktu. Pikniğe Daren'le gitmiştim çünkü beni sorgulamazdı, yargılamazdı, umursamazdı. Çıkarına bakar ve benim biraz düşünmeme izin verirdi.

"Bugün açıkça bizim yanımızda olmayacağını söyledi."

"Tarafsız olacağını söyledi."

"Ya sen?" Sessizlik içinde düşünür gibi çenesini sıvazladı. "Sen kimin tarafındasın su vârisi?"

"Aklını mı kaçırdın, ben doğru olanı yapmak istiyorum. Sana önceden de söylediğim gibi."

"Doğru olanmış!" Yapay bir şekilde güldü. "Doğru olan neymiş?"

"Lütfen biraz sakinleşir misin?"

"Doğru olan ne Nova?"

"Sarayı yeniden kuracağız," dedim tane tane. "Tahtı geri alacağız ve Elemental'deki kuraklığa bir son vereceğiz."

Bakışları yavaşça karardı. "Gerçekten istediğin bu mu?"

"Evet!" dedim. "Bu aptal diyarda bir evimin olmasını istiyorum."

"Benim tarafımdasın yani?"

"Senin tarafındayım." Başta sorguladığı şeyin ben olduğumu kişiliğim olduğunu sanıyordum ama asıl sorguladığı şey vârisliğimdi ve ben buna çok hazırlıksız yakalanmıştım.

"Bir gün saldırman gereken kişi Daren ya da Sina olduğunda yapabilecek misin?"

Tereddütle bocaladım. "Ne demek istiyorsun?"

Bir şey açığa çıkmış gibiydi ama kuşku her yeri sardı ve hayal kırıklığı tüm yüzünde bir dolunay gibi parladı. "Sana karşı nefretin sebebinin ben olduğumu sanmıştım." Kaşlarını kaldırıp dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Nefret edilmenin, istenmemenin, kabul görmemenin sebebinin su halkına ait olman sanmıştım."

"Ne demek istiyorsun?" dedim çekine çekine.

"Seni incitmek istemiyorum," dedi. "Ama bugün Ayzer'in düşünmeden seçtiğine sen bunca şeye rağmen tereddütle yaklaşıyorsun. Gerçek bir vâris böyle yapmazdı, Nova." Karnımdaki kaslar aniden gerildi. Yaslandığım komodinin kenarını kavradım.

"Seni düşünmen için yalnız bırakayım." O kapıdan çıkıp gidene kadar sözlerin sertliğine sadece birkaç saniye dayanabilmiştim. Sonra kapı kapandığını belli edercesine üzerime çarptı. Kocaman bir dalganın üzerime çarptığı gibi. Bacaklarım daha fazla dayanamadı ve olduğum yere yığıldım. Bunca şeye rağmen ilk defa o gece sessizce ama dolu dolu ağladım.

Gerçek bir vâris değilsin.

19. BÖLÜM

Yalanlar ve Yananlar

Bugün Elemental'in üzerinde gri bulutlar dolaşıyordu. Yataktan çıkmak her zamankinden daha yorucuydu. Yorganı boğazıma kadar çekip yatağın içinde tekrar tekrar dönüp durdum. Arın'ın sesi odanın duvarlarına çarpıp üzerime dökülüyordu. Haksızlığın en büyüğüne uğramış gibi hissediyordum ama içimde susturamadığım bir yan da söylenen sözlerin haklı olduğunu fısıldıyordu kulaklarıma.

Bir an için gece gördüğüm kâbus kara bir bulut gibi etrafımda dolaşmaya devam etti. Arın'ın Ayzer'le oturup, gülümsediği, keyif alarak sohbet ettiği o görüntü bütün gece bana işkence edip durmuştu. O an belki de onun haklı olabileceğine karar vermiş ve nihayet yorganı üzerimden atarak yataktan çıkabilmiştim.

Lala'nın gelmesini beklemeden saatin erken olduğunu bilsem de duş alıp üzerime şeftali tonlarında bir elbise geçirip odadan çıktım. Sarayın içinde çıt çıkmıyordu. Su Lordu geri döndüğünden beri bu böyleydi çünkü hiç kimse deliliğini kanıtlanmış ve ihanete uğramış eski krallarıyla karşı karşıya gelmeyi göze alamıyordu.

Bense odasının kapısına dikilmiş bütün cesaretimi toplamayı bekliyordum. Ona ne söyleyeceğimden ya da ne söylemem gerektiğinden emin değildim ama böyle bir tavrı onun yanına bırakmayacaktım. Sonunda derin bir nefes alıp var gücümle kapıyı yumrukladım. Bu kapının ardında kim olduğu da sabahın körü olması da umurumda olmamıştı.

Ahşap kapı yerde bir sürtünme sesi çıkararak açıldı. Arın'ı ilk defa

uykulu gözlerle görmek beni bozguna uğratsa da çatık kaşlarımla kapıda beklemeye devam ettim. Üzeri çıplaktı, altında yürüyüş pantolonlarından biri vardı. Yine sabaha kadar bir şeyler üzerinde çalıştığını anlamam uzun sürmedi.

"Nova?" diye sayıkladı tek gözü kapalı şekilde. İlahî lordu bu şekilde, insani bir kılıkta görmek sinirimi alıp götürmüş suçluluğumu daha çok artırmıştı. Bir diyarda olduğumu sık sık unutuyordum bana hatırlatan ise onları insani hallerde görmekti. Büyük bir tezattı yaşadığım.

"Günaydın," dedim yutkunarak.

Kaşlarını çattı.

"Birincisi bayım, bazı konularda haklı olabilirsin ama şunu sakın unutayım deme ben daha birkaç haftadır bu diyardayım ve hâlâ sizin düzeninize ayak uydurmaya çalışıyorum." Suçlulukla saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım ama sağlıklı bir iletişim kurma çabam beni aklımdakileri öylece söylemeye teşvik etti. Söz konusu hissettiklerim olduğu zaman şüpheye yer vermek istemez, olduğu gibi düşündüklerimi söylerdim. "Senin gibi tüm bunların içine doğup, büyüyüp bir de yüzlerce yıl tecrübe etme şansım olmadı."

Dudaklarını birbirine bastırarak hafifçe gülümsedi. Bir kolunu kapının kenarına yaslamış sakince sözlerimi bitirmemi bekliyordu. Cezbedici görüntüsünün aklımı bulandırmasına izin vermedim.

"İkincisi?" diye sordu.

"Ne?"

"Birincisini söyledin, ikincisi nedir?"

"Hım," dedim dudaklarımı ağzımın içine doğru kıvırarak. "İkincisi, bir daha bana o şekilde bir üslup kullanırsan seni geldiğin cehennem boşluğuna geri gönderirim."

Bunun üzerine nefesimi tutup bir süre bekledim.

"İçeri gelmek ister misin?" diye sordu birden. Yaslandığı kolunu kendine çekip ayağıyla kapıyı açılması için itti. Kristal mavisi gözleri sakin ve davetkârdı.

"Hayır," dedim. "Kahvaltıya ineceğim."

"Piknik yapmaya gitmiyor musun?" diye sordu alayla kollarını göğsünde birleştirip.

"Kıskandığını çok belli etmiyor musun?" diye sordum tek kaşım kaldırıp başımı yana eğerek. Huysuz bir tepki vermesini bekliyordum ama müzik gibi bir kıkırdama etrafımızda döndü. "Hazırlanıp gelirim," dedi.

Onu başımla onayladıktan sonra elbisemin eteklerini toplayıp sırtımı dönerek yürümeye koyuldum.

"Daha azını beklemezdim Nova," diye seslendiğini duydum ardımdan. Söylediği bu söz yüzümde rahatlatıcı ve tatmin edici bir tebessüme neden oldu. Aramızdaki gerilimi çözdüğüme ve açığa kavuşturduğuma memnundum. Kıskandığını inkâr etmemişti, bu garipti. Tüm diyarı kasıp kavuran lord beni kıskanıyordu. Bu lordluk ve vârislik bağı sandığımdan daha derin ve kışkırtıcıydı.

Yemek salonuna ilk gelen kişi ben değildim. Etrafta koşturan perilerin yanı sıra Kasır ve Sina da yemek masasında yerlerini almıştı. Ve bir de Daren...

"Merhaba," dedim bariz bir şaşkınlıkla. Burası onların sarayıydı ama bir süredir artık o kadar da dostane olmayan varlığımızla onları rahatsız ediyorduk.

"Günün aydın ve şen olsun Nova," dedi Hava Lordu hafifçe gülümseyerek. "Nasılsın?"

"Teşekkür ederim." Yerime oturup Kasır'ın başıyla verdiği selama karşılık verdim, Daren tabağıyla ilgilendiği için ben de oralı olmamıştım. "Çok iyi uyuyamadım ama güzel bir kahvaltının halledemeyeceği bir şey yoktur derler."

"İnsan diyarında mı?" diye sordu Kasır. İmalı bir dokundurma olduğunu sanmıştım ama yüzüne bakınca gerçekten meraklı olduğunu gördüm.

"Evet," dedim tabağıma bir şeyler doldururken. "Babam, büyükbabam ve benim için bir ritüeldir bu. Biri eksik olduğunda diğerleri de kahvaltı etmezdi. Ya da birimizin canı sıkkın olursa diğerleri en sevdiğimiz şeyleri hazırlardı ertesi sabaha." Bunu hatırlamak ağzıma attığım lokmayı daha da büyütmüştü. Bir an için onu nasıl çiğneyeceğimi de

yutacağımı da bilemedim ve çatalı tabağın kenarına bıraktım. Onları son zamanlarda daha az hatırlıyordum, bedenim de zihnim de bu diyara daha çok kapılıyordu ama yas hiç bitmiyordu.

"Bu senin için üzücü olmalı."

Sina'ya doğru başımı salladım. Artık o masa hep eksikti ve eksik kalacaktı. Onlara kahvaltıyı daima benim hazırladığımı hiç söylemeyecektim.

"En sevdiğin şey neydi?" diye soran, meraklı bakışlarını koruyan Kasır oldu. "En çok ne yemeyi severdin?" Daha önce de bana karşı meraklı olsa da bu genelde ne tür bir delilik planladığıma yönelikti, ilk kez kişisel sorular soruyordu. Arın sadece birkaç gündür buradaydı ve şimdiden kabul görmeye başlamıştım.

"Böğürtlen şuruplu krepler," dedim gülümseyerek. "Bir tabak dolusunu bitirirdim. Bazen büyükbabamla geceleri de uyanır yapardık, babam yakaladığında ikimizi de azarlardı." Özlem dolu bir şekilde kıkırdadım. "Büyükbabam hep benim şurubumu daha fazla koyardı."

"Peki ya annen?"

"Onunla çocukluğumdan beri pek fazla iletişimim olmadı," dedim. "Diğer annelerden hep farklı olmuştu. İyi bir insandı ama iyi bir ebeveyn değildi. Gezmeyi ve dünyayı dolaşmayı benden daha çok sevdi hep. Ben dört yaşındayken bir dünya turuna çıkıp arada bir, yani birkaç yılda bir, eve uğradı ya da gittiği yerlerden bana kart attı."

"Bu durum siz insanlar için üzücü olmalı," dedi. "Ömrünüz öyle kısa ki." Kasır'ın ilgili ve muhtemelen becerebildiği ölçüde teselli etmeye çalışan haline tebessüm ettim. "Hayır," dedim. "Yanımda olmasını istedim tabii ama mutlu olmasını daha çok istedim. Hem büyükbabam ve babam eksikliğini hiç hissettirmedi bana."

Sina'nın puslu gözleri beni seyrediyordu. Kasır anlayışla başını sallamış ve nezaket gereği tabağına dönmüştü. Daren ise Daren'lik yapıyordu, yemek yiyip aklındaki her neyse buradakinden daha çok ilgisini çekiyordu.

"Herkesi bir arada görmek ne güzel böyle." Arın ulu bir ilah edasında içeriye girdiğinde bakışlarım istem dışı ona döndü. Bugün üzerinde

güzel bir kruvaze lacivert tunik ve siyah pantolon gömlek takımı vardı. Alfinlere özgü beyaz saçları kısa kesilmişti ve hafifçe sola doğru yatırılmıştı. Kendinden emin adımlarla yürüyüp sandalyemin hemen arkasında durdu, eğildi ve saçlarıma bir öpücük kondurdu.

"Güzel vârisim," dedi. "İyice yediğinden emin ol bugün seninle çok işimiz var."

Heyecanlı bakışlarım ona döndü. Nihayet beni de bir şeylere dahil edeceği için kalbim hızlanmıştı. "Ne işimiz var?" diye sordum.

"Senin mimariden hoşlandığını duydum, bu konuda eğitimin de varmış. Yeni sarayımızı vârisimden başka kim tasarlayabilir?" Savaşla ya da kraliyetle en azından aristokrasiyle ilgili bir şeyler olduğunu sanmıştım ama şimdilik bu da iyi bir başlangıç olabilirdi.

"Burada işler nasıl yürüyor?" diye sordum.

"Sen nasıl olmasını istediğini anlatıyorsun, taşları ve malzemeleri seçiyorsun biraz büyü ve biraz da Alfin gücüyle inşa ediliyor." Masanın etrafında dolanırken herkes başını tabağına eğmişti. Doğal bir şekilde karşımdaki sandalyeye oturdu. "Sanıyorum diyarı görme fırsatın olmadı ama Alfinler oldukça çalışkandır, her işi tılsımlarla ya da büyülerle yapmazlar. Bedensel güçle, sanatla, çiftçilik, tarım ve hayvancılıkla da uğraşırlar." Anlatırken ve beni aydınlatırken tabağına bir şeyler almayı da ihmal etmedi ama oldukça az yiyordu. Birkaç tane üzüm alıp sıcak süt doldurdu fincanına.

"Yaa..." dedim büyülenmiş gibi onu izlerken. "Burada her şeyi parmak şıklatmasıyla hallettiğinizi düşünüyordum."

Hepsi bir ağızdan güldü. Kasır bile kıkırdamıştı.

"Hayır." Sina başını iki yana salladı. "Eskiye oranla epey azaldı ama madenler, güneş ve hava enerjileri dahil pek çok iş alanı vardır."

"Denizciler..." diye iç çekti Arın. "Diyarın dört bir yanında gemiler ithalat yapardı. Krallıklar arasında huzurlu bir alışveriş gerçekleşiyordu. Şimdi bunların kaldığını sanmıyorum, bazıları gücü kendi elinde tutmayı seviyor." Gözucuyla Daren'e baktı ama Ateş Lordu hiç oralı olmadı. Muazzam bir içe kapanıklığı ve vurdumduymazlığı vardı.

"Krallıklar işbölümlerine mi ayrılıyordu?" diye sordum. Bu bir an için mantıklı gelmişti.

Arın fincandan içeceğini yudumlarken başını salladı. Sandalyesinde dik oturuyor ve her hareketinden doğal bir zarafet akıyordu. "Ateş Krallığı maden ocaklarıyla ilgilenirdi, Toprak Krallığı tarımla, Hava Krallığı da enerjiyle. Diğer şeyler de var elbette ama özümüz bizi paylaşmaya yönlendirirdi." Bunun artık eskisi gibi olduğunu düşünmüyordum ve gerilimin artmaması için konuyu değiştirmeye karar verdim.

"Sarayla ilgilenmeyi çok isterim," dedim heyecanlanarak. Bunun altından kalkabilirsem kendimle çok gurur duyacaktım ama bunun için kütüphanede sağlam bir araştırma yapmam gerekiyordu.

"Sina'ya daha fazla rahatsızlık vermek istemeyiz." Kibarca güldü ama Sina olumsuz anlamda başını salladı. "Burada istediğiniz kadar kalabilirsiniz."

"Benim sarayıma da gelebilirsiniz." Daren nihayet kafasını tabağından kaldırıp sandalyede geriye yaslandı. Eh, en azından konuşulanları dinliyormuş.

"Kalsın," dedi Arın kaşlarını kaldırarak. "Cehenneme gitmek için buna değer bir günah işlemek isterim önce."

Gözlerim Daren'in koyu mavi gözleriyle kesişti. Pis pis gülüyordu. Sarayının nasıl bir şey olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Ateş Lordu ve veliaht prens olmak ona nasıl bir sığınak sağlıyordu? Her santiminin gösteriş ve budalalık dolu olduğuna emindim.

"Sahi senin ne işin var burada?" diye sordum çayımdan bir yudum alırken.

"Dün yaptığın yemeklerin tarifini almaya geldim, tadı damağımda kaldı."

Küçük bir öksürük krizine girsem de kendimi çabuk toparladım.

"Hizmetkârlara sor," dedim beyaz bir mendili dudaklarıma bastırarak. "Eminim seni mutfakta gördüklerinde yadırgamazlar."

Sina esprime güldü, Arın hiç oralı olmadı.

"Ah şu deli deli hallerin yok mu," dedi Daren ağzını yaya yaya. Bazen o ağzına elimin tersiyle veya bir kürekle vurmak istiyordum.

"Düzgün konuş Daren."

Bakışlarım aniden çıkışan Su Lordu'na döndü. İçimden pis pis sırıtmak gelse de onların kavga edebileceği ihtimali bile beni ürkütüyordu. Öyle bir durumda Elemental'in sağ çıkmayacağını düşünüyordum.

"Hay hay lordum," dedi Daren aynı alaycılıkla. Bu tavrının daha sinir bozucu olduğunu düşünmeye başladım. Karşısındakini ciddiye almayarak vuruyordu, zeki ve sinsiydi.

"Nişanlın niye bize katılmadı?" diye sordum dirseklerimi masanın üzerine yaslayıp. Daren'in gülümsemesi genişledi.

"Arın'dan pek hoşlanmıyor."

"Daren!" diye yeniden uyardı onu Arın ama başımı iki yana sallayarak daha fazla bir şey yiyemeyeceğime karar verdim.

"Benim Ayzer'le görüşmem gerekiyor." Bunun böyle bir ortamda nasıl bir tepki alacağını bilmiyordum ama öylece söyleyivermiştim. Bir şekilde aramızda olan biteni toparlamak zorundaydım. Onun yanlış tarafa kaymasını istemiyordum. Ve Kerberos'un yanına gidip Arın'ın kapısını açarken onu kullandığım için özür dilemek istiyordum.

"Oraya gitmene izin yok," dedi Arın.

"Bir yere gitmek için neden izne ihtiyacım olsun ki?"

"Tasmanı odanda bırakmışsın su vârisi." Daren kasıtlı ses yapmak ister gibi çatal bıçağını doğrudan tabağın içine attı. Metallerin birbirine çarptığında çıkardığı tiz ses dişlerimi gıcırdatmıştı. Öfkeli bakışlarımı ona çevirdim. Oldukça rahat bir pozisyonda sandalyesinde esniyordu.

"Güvenli değil," diye düzeltti Arın. "Bizden hoşlanmadıklarını biliyorsun."

"Bizi öldüremediklerini de biliyorum."

Daren can sıkıcı bir şekilde kıkırdadı. Bu Arın'ın son noktası olmuştu, onu bir kez öldürebildiklerini ima ediyordu ve gerçekten bu iyiye işaret değildi. Su Lordu elini havada savurdu, Daren'in etrafına büyük bir dalga çarpmak üzereyken Ateş Lordu sadece ve gülümseyerek başını çevirdi, su göz kırpma süresi içinde buharlaştı. Kedi gibi boynunu çevirerek Arın'a döndü. "Paslaşmışsın lordum."

Arın derin bir nefes aldı, ona doğru döndüğünde Daren'in üzerinden

küçük bir yağmur bulutu geçmiş gibi su yağdı. Ateş Lordu bu manevrayı daha çok gülerek ve ıslak saçlarını geriye doğru tarayarak karşıladı.

"Neden herkes biraz sakinleşmiyor?" Sina bıkkınlıkla onlara döndüğünde ne kadar yorgun olduğunu ses tonu bile ele veriyordu.

"Çocukken de böyle miydiniz?" diye sorarak ben de araya girdim. "Çünkü ikiniz de çocuk gibi davranıyorsunuz, neden Sina'ya bakıp biraz olsun lord nasıl olunur öğrenmiyorsunuz?"

Hava Lordu başını eğip hafifçe tebessüm etti. Bu adamın da kibarlığı öldürecekti beni.

"Çocukken Arın hep dayak yiyen taraftı," dedi Daren dilini dişlerinin arasına kıstırıp.

"En sevdiğim çocukluk anım seni yanlışlıkla bir buz kütlesinin içine hapsettiğimde çıkarmam için bütün gün ağlamandı Daren. Çünkü benim güçlerim daha önce ortaya çıkmıştı." Su Lordu asaletinden ödün vermeden gülüyordu. Bir insanın sırıtması bile içinde bir ciddiyet barındırabilir miydi? Şaşkın gözlerle ona bakıp bunu nasıl yapabildiğini anlamaya çalıştım.

"Ortaya çıktığında da ilk imzayı sana atmıştım," dedi Daren. "Kolundaki yanık izini buz geçirebildi mi?"

Ellerimi saçlarımın arasında gezdirdim.

"Bütün gün bunu izleyemem," diye ayağa kalktım.

Benimle birlikte Sina'da kalktı.

"Senin için yapabileceğim bir şey var mı Nova?"

Nezaketine teşekkür etmek üzereyken Daren ve Arın'ın aynı anda gözlerini devirdiğini gördüm. İkisi de aniden sıkılıvermişti.

"Şuna bak, biraz nezaket karşısında nasıl da kediye dönüyorlar!" diye ters ters onlara baktım. Daren midesi bulanmış bir ifadeyle bana bakarken, Arın sadece burnunu kırıştırdı.

"Teşekkür ederim," dedim Sina'ya ve derin bir of çekerek salondan çıktım. Belli ki birbirlerini özlemişlerdi, belli ki didişerek iletişim kuruyorlardı ama buna ortak olmaya hiç niyetim yoktu. Maazallah ikisinden birinin eli yanlışlıkla çarpsa boğulabilir ve daha kötüsü yanabilirdim de. Umarım benden sonra Sina da oradan çıkmanın bir yolunu bulurdu.

Biraz tarih araştırmak için uzun zamandır aklımdan olan kata çıktım. Hava Sarayı'nın kütüphanesi. En tepede, bulut manzaralı ve oldukça geniş bir yapıya sahipti. Sina daha önce buradan bahsederken oldukça gururlanmıştı. Kütüphane kayın ağacından yapılmış, altın varaklarla süslenmiş ve tamamı dört büyük kattan oluşuyordu. Girişinde ahşap, cinlerin beklediği iki insan boyunda devasa bir kapısı, bakır kulpu vardı. Geldiğimi görünce küçük yaratıklar huzursuz olsa da benim için kapıyı açmışlardı. Onlara bir süre tek kaşımı kaldırıp bakmak ve azıcık ürkütmek zorunda kalmıştım. Lala bana cinlerin genel olarak hoşnutsuz yaratıklar olduğunu söylese de bana karşı ekstra muşmula suratlı oluyorlardı.

Daha önce buraya geldiğimde bölümleri öğrenmiştim bu yüzden geçen sefer bana yardımcı olan Halu'yu gözlerimle arayarak doğrudan üçüncü kata çıktım. Merdivenler aşağıdan çok ihtişamlı görünüyordu ama tırmandıktan sonra soluk soluğa kalmıştım. İsminin Mehir olduğunu hatırladığım o güzel yaratık ortalıkta görünmemişti. Kendi başıma rafların arasında dolaşırken alfabeyi tanımaya çalıştım.

"Ne aramıştınız?" diye sordu daha önce duymadığım bir ses. Topuklarımın üzerinde dönüp geldiği yöne baktım. Gri cüppesinin içinde benimle yaşıt görünen bir kız iki elini önünde kenetlemiş vakur bir ilgiyle bana bakıyordu.

"Elemental tarihi," dedim. Bir cin değildi, Halu değildi hatta Alfin'e bile benzemiyordu. Kız gülümsedi. Beline kadar uzanan altın yaldızlı saçları, gri gözleri vardı. Başının üzerinde daha önce Ayzer'de gördüğüme benzeyen bir taç oturtulmuştu. Hava Krallığı'na özgü bir bıçak kadar keskin kuştüyleri, parlak taşlarla yapılmış tacın işlemeleri alnına kadar düşüyor orada Hava Krallığı'nın simgeleri beliriyordu.

"Su vârisi öğrenmeye mi karar verdi?" Kinayeli bir sesle kaşlarını kaldırdı. Kollarımı üste çıkmak ister gibi göğsümde bağlayıp ağırlığımı tek ayağıma verdim.

"Kim olduğumu biliyorsun," dedim.

"Elbette."

"O halde beni doğru düzgün selamla."

Şu topraklarda azıcık olsun saygı görebilecek miydim acaba?

"Sen benim kim olduğumu biliyor musun?" Cam öbeği gibi duran gözleri baştan aşağı üzerimde dolaştı. Başka bir Ariana vakasıyla daha karşı karşıya olduğumu düşündüm. Önemsiz bir şeymiş gibi başımı iki yana salladım. Tavrımdan memnun olmadığını açıkça belirten yüzü düştü. Odanın bir köşesinde üzerinde kitapların, kâğıtların olduğu masaya doğru ağır hareketlerle ilerledi.

Rahatlığından uzun zamandır burada olduğunu, her şeye benden daha fazla hâkim olduğu çıkarımını kolaylıkla yapabilmiştim ama daha önce onunla ilgili bir şey duymadığıma emindim.

Kız bir çekmece kurcalayıp, aradığı şeyi bulunca gülümsedi. Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırmaya çalışsa da oldukça gürdü, yeniden yüzüne döküldü. Nihayet doğrulduğunda masanın üzerine, görebileceğim bir yere bir çift siyah deri eldiven fırlattı. Eldivenler kâğıtların üzerinde tok bir ses çıkarıp yüzeye çarptı. Masanın üzerindekileri gözlerimle takip ettim, kız bir iğneyle samana benzeyen bir ip örüyordu. Bir halat.

Bir kalp çarpma süresi kadar olan biteni anlamaya çalıştım sonra şuursuzca bana meydan okuyan kıza döndüm. Eldivenleri tanımıştım. Halatı da. Öyle ki bileğimde hâlâ sızlayan izleri canlılığını koruyordu. Kaçırıldığım sırada o eldivenlerin kokusunu da yüzümde bıraktığı hissi de unutmamıştım.

"Sendin demek," dedim sakin bir tonla duruşumdan ödün vermeden. Yüzünde nihayet yüzleşebildiği için memnun bir gülümsemeyle başını yukarı aşağı doğru salladı.

"Tılsımlı eldivenler," dedi. "Onları eski eşyalar yığınında buldum. Dokunduğun kişiyi etkisiz hale getiriyorlar." Sivri çenesini uzatması çekik gözlerini daha da keskinleştirdi.

"Neden peki?" Bunun sadece istenmeyen su vârisi olmamla ilgili olduğunu düşünmüştüm ama belli ki bu kızın başka bir derdi vardı. Derin bir nefes aldım. Kütüphanede yalnızdık ve onun alanındaydık ve buraya geleceğimden kimsenin haberi yoktu.

Daren'e ya da orman ruhuna bir mesaj iletecek kadar kendime zaman kazandırabileceğimi düşünüp ondan korkmadığımı anlaması için odanın içinde birkaç adım attım.

"Benim sarayımda benden daha özgür yaşayabildiğin için," dedi. Herhangi bir beklentim yoktu ama hiçbir şey anlamamıştım .

"Biraz daha açık olmalısın," dedim sıkılgan bir ifadeyle ki oldukça sıkılıyordum.

"Senin deli olduğunu duymuştum ama bu kadar ukala biri olduğunu bilmiyordum."

Kendi içimde kıkırdadım.

"Hesapsızca beni kaçıran sensin ama deli olan yine mi benim, ah şu Elemental yargıları..." Masaya yakın bir yerde durdum. Herhangi bir durumda ilk saldıran olmak istiyordum. Gerçi kadın bir büyücüyse pek fazla şansım olmayacaktı ama elimden geleni yapabilmeyi umuyordum.

"Haftalardır buradayım," dedi kız masanın ardından çıkarak. Biraz önce tıpkı benim yaptığım gibi dolaşmaya başladı. "Haftalardır bu kütüphanede yaşıyorum, burada yiyorum, burada uyuyorum." Parmaklarını eski kitapların omurgalarında dolaştırdı. Onlara adeta selam veriyor ve onlarla sessiz bir sohbet ediyordu.

"Okudum, okudum ve okudum..."

Gözlerimi devirip bu dramatik tavrı bitirmesini beklemeye koyuldum. Sağ ayağımı yavaş yavaş taş zemine vuruyordum.

"Birçok şey öğrendim ama neden kendi krallığımda gizlendiğimi öğrenemedim." Sonra birden bana döndü. "Bana anlatır mısın?" diye sordu başın yana eğerek. "Hava Sarayı'nın vârisi bir kütüphanede saklanırken neden su vârisi benim odamda uyuyor, benim yemeğimi yiyor, benim lordumun yanında dolaşıyor?"

Kaşlarımı çattım.

Başka ne yapabilirdim ki? Ne söyleyebilir ne düşünebilirdim? Karnıma bir tekme değil, bir gerçek yemiş kadar sarsılmıştım. Çünkü bu çok şey demekti. Bir sürü yalan ve bir sürü hayal kırıklığı demekti. Bu çıkar ilişkisi demekti. Bu Sina'nın beni kandırdığı anlamına gelmesi demekti.

"Bu doğru olamaz." Başımı iki yana salladım. Benimle alay ediyor olmalıydı, çünkü aksi durumda buradaki tek arkadaşımı da kaybetmiş olacaktım. Aksi durumda benimle alay eden Sina olacaktı. Aksi durumda Kasır bile benimle alay ediyor olacaktı.

Kız sadece gülümsedi. Ona yeniden baktım. Saçlarına, başının üzerindeki küçük taca, kıyafetlerinin güzelliğine. Gözlerindeki kırılmış cesarete, bana saldırdığını böyle rahatça anlatabilmesine, dokunulmazlığa sahip birisi vardı karşımda. Bir vâris vardı karşımda.

"Üzgünüm," dedim. Onunla empati kurmam zor olmamıştı hatta yaşadıklarını anlamam öyle kolay olmuştu ki idrak ettiğim hızda dağılmıştım. Onu bir kütüphanede saklarken benimle dikkatleri dağıtmışlardı. En başından beri Sina beni değil, kendi vârisini koruyordu.

Yukarıda tuttuğu çenesiyle beni onayladı ama dikkatim çoktan dağılmıştı. Onu arkada bırakıp kütüphaneden çıktım. Tam olarak nereye gideceğimi, ne yapmam gerektiğini kime söylemem gerektiğini bilmiyordum.

Çıktığım kapıya yaslandım ve cinleri yok sayarak derin derin soluklandım. O kadar uzun gelen bir zamandır buradaydım ki artık bu diyarı ve üzerinde yaşayanları tanıyordum. Zincirin en zayıf halkası artık anlıyordu. Bütün parçalar yavaş yavaş birleşti, hepsi dağılmış su damlaları gibi bir araya toplandı ama boğulan yine ben oldum.

Arın, diyara ayak bastığım gün varlığımı hissettiğini söylemişti, Amon, Ayzer'in varlığını aynı şekilde hissetmişti. Sina da hissetmişti, diyara getirildiğimizde vârisini hissetmişti. O ilk güne gitti zihnim, bizi bir salonda topladıkları âna, lordların içeriye girdiği, onları ilk kez gördüğüm âna gitti.

"Bazı çürükler var," dedi Hava Lordu herkesin duyabileceği şekilde. Başı benim oturduğum yöne doğru büküldü. "Onlarla ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Sence ne yapmalıyım?" diye karşılık verdi Amon.

Herkes daha derin bir sessizliğe bürünmüş, Ayzer elimi tutmuştu.

"Bence çürüklerden kurtulmalısın babacığım." Hava Lordu'ndan önce konuşan Ateş Lordu oldu.

İkisi de benim üzerime oynamıştı. Amon'un dikkatini kendi vârisinin üzerinden çekmek için çürük diye beni öne atmıştı. Hem de en başından beri kim olduğumu bilmesine rağmen. Beni tanıdığını söylemesine rağmen. Eğer Hava vârisi varsa o zaman Ateş vârisinin de var olduğu

anlamına geliyordu. O zaman istenmeyen tek vârisin ben olduğum anlamına geliyordu. O zaman onların hepsi bir şeylerden korunurken benim ortaya atıldığım anlamına geliyordu.

Bu beni mahvetmişti.

Sina bana sarayını dostum olduğu için değil bir yanıltma olduğum için açmıştı. Ben ortada kocaman bir yem olduğum sürece kimse onun vârisine dokunamazdı. Amon onun vârisine dokunamazdı.

Daren.

Şüphesiz o da her şeyin farkındaydı. Şüphesiz onun da sakladığı, herkesten koruduğu bir vârisi vardı. Şüphesiz bu yüzden bana takılıp duruyordu.

Tanrım, ne aptaldım.

Herkes bütün ilgiyi benim üzerime çekip beni bir hedef haline getirmekten gram çekinmeden kendi kanlarından olana sahip çıkıyordu.

Arın.

Arın haklıydı.

Korkunç bir gerçekle yüzleşmiş şekilde koşuyordum. Eteklerim ahşap merdivenlerin üzerinde zemini silip geçerken orada bıraktığım bütün ayak izlerimi de temizlemesini istemiştim. Bu saraydan da bu diyardan da tüm varlığım silinsin istemiştim. Göğsüm şiddetle çarparken yeniden yemek salonuna döndüm. Kapıyı açtığımda dördü de hâlâ oradaydı.

Daren'in alaycı maviliğiyle karşı karşıya geldim.

Sina'nın hayal kırıklığım olan gri gözleriyle karşı karşıya geldim.

Kasır'ın daha önce beni defalarca kez uyaran ve muhtemelen sebebi kütüphanede sakladıkları şey olan gözleriyle karşı karşıya geldim.

Arın'a bakana kadar gözlerimden yaşlar aktığının farkında değildim. Beni gördüğü an gülen yüzü asıldı, ayağa kalktı ve sanki benim yaşadığım kırıklığı o da yaşamış gibi bana doğru elini uzattı. Koştum ve kollarımı ilk kez bu diyarda hissettiğim bir muhtaçlıkla boynuna doladım. Kolları beni sıkı sıkı sardı.

"Götür beni buradan," diye ağlamaya başladım. "Hepsi benden nefret ediyor, götür beni buradan."

"Nova," dedi sakinleştirmek ister gibi saçlarımı okşayarak. "Neyin

var, ne oldu?" Ses tonu yatıştırmak ister gibiydi ama altındaki tehdidi işitebiliyordum.

"Yalan söyledi," dedim. "Sen haklıydın. Sina bizim dostumuz değil." Söylediğim şeyin onu bir yay gibi gerdiğini hissetmiştim. Yüzüme bakmak için beni yavaşça kendinden uzaklaştırdı ama ellerini omzuma koyup destek verdi.

"Ne oldu?" diye sordu tekrar. Dudakları dümdüz bir çizgi halini almıştı. Bakışlarım dikkatimi çekmek için kasıtlı bir şekilde üzerinden kalktığı sandalyeyi gıcırdatan Daren'e kaydı. Sadece benim görebileceğim, sadece benim anlayabileceğim şekilde başını iki yana salladı ama bu görüntü sadece benim zihnime yansıdı. Diğerlerinin görmediğini biliyordum ama umurumda değildi.

"Yeter," diye bağırdım ona doğru. "Aptalca oyunlarını kafamın içinden uzak tut."

Çıkışımla birlikte Arın'ın bakışları Daren'e döndü. Beni yanına çekti, elini etrafımda döndürdü ve koruyucu bir su girdabı bedenimi içine aldı. Birçok şeyden arınmış gibi hissettim ama bir şeylerin de yok olduğunu hissettim.

"Hava vârisi yaşıyor," dedim Arın'ın sorgulayıcı bakışlarına doğru. "Beni yem olarak kullanıyorlardı, bütün dikkati, bütün kötülüğü sadece benim üzerime çekip kendi vârislerini koruyorlarmış. Beni vârisi kaçırmış," diye inledim. "Karşıma geçip rol yapmış. Kimin kaçırdığını en başından beri biliyordu."

"Nova, açıklamama izin ver." Sina bir adım öne çıktı, o an içimde hayal kırıklığının yansıttığı bir şey daha açığa çıktı. Hâlâ etrafımda dönen o girdap parmak uçlarıma taşındı, sadece bana yaklaşmamasını istemiştim, sadece benden uzak durmasını istemiştim. İçgüdüsel bir şekilde ellerimi yukarıya doğru kaldırdım, bütün odanın içinde kocaman bir dalga patladı, herkes bir yerlere savrulurken kimsenin karşı koymak için zamanı kalmamıştı. Arın ikimizi üzerimize yağan o darbeden korumayı başardı. Diğerleri hazırlıksız yakalanmıştı ama toparlanmaları uzun sürmedi. Kasır bir elini kılıcına götürdü.

"Nova," diye karşıma dikildi Daren. "Sakin olmalısın."

"Yalancısın," dedim kaşlarımı çatarak. "Bana yardım ettiğine inanan bir yanım vardı Daren ama yalancısın. Sen bir kuklacısın, herkesi sadece parmağında oynatmayı seviyorsun."

Başıyla onayladı.

"Beni tanıyorsun," dedi. "Bu diyarda tanıdığın tek kişi benim. Benim nasıl biri olduğumu biliyorsun. Yalancı veya değil..." Beni neye ya da neden ikna etmeye çalışıyordu bilmiyordum.

"Arın bana zarar vermez!" En azından diye iç geçirdim, Arın daima kararlarını benim içinde en iyisi olacak şekilde veriyordu. "Bu krallığı başınıza yıkmak istiyorsa ona yardım edeceğim," dedim. "Ne gerekiyorsa yapacağım ama sonunda hayatta kalanın ben olduğuma emin olacağım."

Tüm yaşamım boyunca katlanamadığım çok az şey vardı. Ben hayalleri ya da felsefi yaklaşımları olan bir kız değildim, hiçbir zaman da olmadım. Ben hep hayatı eğlenmeyi sevdiğim yanlarıyla yaşayan biri oldum. Benim için yarın hiçbir zaman kıymetli olmadı. Ben herkesi kendi kurduğum oyuna davet ettim. Küçükken sokakta oynamaya çıktığımda ne zaman halkanın dışında kalmış bir çocuk görsem elinden tutup onu da çektim aramıza, kışın kar yağarken yolda kaç tane kedi gördüysem onu da eve sokup kendimle birlikte şömine başında ısıttım, yemek yerken yarısını hep hayvanların bulabileceği köşelere sakladım, ben hayatım boyunca hiç kimseyi dışarıda bırakmadım. Ve hayatım boyunca hiç kimsenin beni dışarıda bırakmasına izin vermedim. Kim olduğumun, nerede olduğumun önemi yoktu. Deli olup olmadığımın önemi yoktu.

Kimsenin bana kendimi kötü hissetmeme, kimsenin beni aptal yerine koymasına, kimsenin benimle alay etmesine ve kullanmasına izin vermeye niyetim yoktu.

Dünya sular altında kaldığında, bir yanardağ patladığında, deprem olduğunda, artık aklımda olacak tek şey vardı. Bir doğa felaketi yaşandığında, birileri bir yerlerde birini daha incitiyordu. Öyle çok incitiyordu ki herkes onlarla birlikte ölmeyi hak ediyordu.

Beni karşılarına alıp boğazımı kesseler bu kadar kırılmış hissetmezdim. Ben şimdi kaybettiğim güven duygusunu hangi merhemle iyileştirecek, hayal kırıklığıma nasıl bir dikiş atıp kapatacaktım.

"Bunu neden yaptın?" diye sordu Arın, elimi sıkı sıkı tutuyordu ve en önemlisi söylediğim şeyin gerçekliğini sorgulamamıştı. En eski dostlarına karşı beni önde tutmuştu. Bunu gerçekten yaptın mı değil, neden yaptın diye sormuştu.

"Amon toprak vârisinin bile buraya gelmesini yasakladı," diye açıklamaya koyuldu Hava Lordu. "Benim vârisimin hayatta kalmasına izin vermezdi."

"Bana söyleyebilirdin." Gözlerimi sildim. "Sana en başından beri dostça yaklaştım. Sizi ele vermezdim. En azından beni tampon olarak kullanmak zorunda değildin."

"Zorundaydı," dedi Arın ama eski dostunun gözlerine bakarken anlayışlı değildi. "Kendi krallığı için doğru olanı yaptı. Her zaman olduğu gibi, herkesi değil Hava Krallığı sadece kendisini düşündü." Beni iyice kolunun altına çekti. Savaşta olduğu gibi, Büyük Yıkım'da olduğu gibi. Sina'da babası gibi sadece onun olan için dostuna ihanet etmişti. Şimdi Arın'ın yaşadığı her şey daha anlaşılırdı, daha büyük, daha acı vericiydi.

"Sen kaideleri biliyorsun." Beni yok sayıp doğrudan Arın'la konuşmaya başladı. "Ben yapmam gerekeni yaptım."

"O gün geldiğinde," diye nefes aldı Arın. "Biz de öyle yapacağız." İkimizi oradan bedenlerken başımı göğsüne doğru bastırmıştı. Buz gibi bir kışın ortasından geçmişiz gibi hissettim. Ayaklarım başka bir zeminle buluştuğunda adrenalinden tüm bedenim titriyordu. Onunla birlikte kocaman bir arazinin ortasındaydık. Hiçliğin içinde. Gidecek bir yerimiz yoktu.

Arın elimi bırakmadan etrafında dönerken onunla birlikte hareket ettim. Bakışları bu çıplak arazinin her yanında dolaşıyor, gidebileceğimiz bir yer arıyordu. Ne düşündüğünü söylemesi için ona biraz zaman tanıdım. Önce kendi soğukkanlılığımı geri kazanmam gerekiyordu. Bu sadece bana değil, Ayzer'e bile ihanet ettiği anlamına geliyordu. Onu sarayında ağırlamış, Rüzgârgülü Esintisi'nde öpmüştü, ikimizi de kendi vârisi için bir an olsun düşünmeden kandırmıştı.

"Bize söylemesine gerek yoktu," dedim Arın'ın buz kesmiş parmaklarını sıkarken. "Ama bizi kullanmak zorunda mıydı?"

Bakışlarını bana çevirmeden beni de beraberinde götürerek yürümeye başladı. "Zorundaydı," dedi. Bu olayı benim kadar kişiselleştirmiyordu. "Onun olanı korumak istedi Nova, bu seninle ilgili değildi."

"Ayzer belki de onunla evleneceğini sanıyordu," dedim hırsla. "Onu öptü. Tüm hareketlerini yanlış anlamasına izin verdi." Ona ne kadar kızgın olsam da aptal yerine konması canımı sıkıyordu, buna engel olmak ve onu teselli etmek istiyordum.

"Bir lordun bir vârisi öpmesi o kadar özel bir anlam taşımaz." Durup bana döndü. Gülümsüyor ve şefkatli görünüyordu ama sözleri daha çok sarsılmama neden oldu. Çünkü o da beni öpmüştü. Bir tılsımı kırmak için bile olsa. Anlamaya çalışır gibi kaşlarımı çattım. İfademden nasıl bir pot kırdığını anladı.

"Nova..." dedi sayıklar gibi. Parmaklarıyla çenemi hafifçe kaldırdı. "Lordlar ve vârisler kendileri için değil, krallıkları için yaşarlar. Bu tür sorunlara neden olmamak için ortada böyle kuvvetli bir bağ var ama zaman içinde herkes bu ilişkiden daha özel duyguları yaşamak isteyebilir. Biz binlerce yıl yaşayabiliyoruz, sevgi ve sadakat sürebilir ama bu diyarda aşk arkadaşlığa dönüşür. Birkaç kişiyle arkadaş olabildiğin gibi birden fazla kişiyi sevebilirsin." Başını silkelenir gibi iki yana salladı. "Ama bunu tasvip etmiyorum." Yeniden yürümeye başladık.

"Sen hiç birkaç kişiyi sevdin mi?" Dikkatim neredeyse dağılmıştı.

Güldü.

"Ben okyanusa âşığım, halkıma âşığım, krallığıma âşığım." Derin bir nefes aldı. "Naguelime âşığım." Son söylediğine kadar keyifliydi ama sonra o alışkın olduğu yas yeniden çehresini sardı. Kayıpları gün yüzüne çıkınca Arın şu ânını yitiriyordu. Bu yüzden ne kadar bilmek istesem de ona nagueliyle ya da ailesiyle ilgili sorular soramıyordum. Onları gözünün önünde katlettiklerini duymuştum. Ama demek istediğini anlamıştım. "Benim olan her şeye âşığım," diye gözlerimin içine bakınca başımı hafifçe sallayıp adımlarımı hızlandırdım. Su Lordu, suyla ilgili olan her şeye âşıktı. Buna ben de dahildim. Keşke ben de onlar kadar ne istediğimi, ne hissettiğimi, önceliğimi bilseydim. Bunu içimden hissetseydim. O zaman bu şekilde sarsılmayı ve darbe almayı bırakırdım.

Hislerim beni yarı yolda bıraktığı için mantığıma güvenmeye ve krallığımın peşinden gitmeye karar verdim herkesin yaptığı gibi.

Yürüyerek uzun bir süre yol aldıktan sonra ve bildiği belli dönemeçlerin ardından aklında gidecek bir yer olduğunu anlamıştım. Nereye gittiğimizi sormuyor, ikimizi de kendi düşüncelerimizde yalnız bırakıyordum. Sessizlik ve dinginliğe ihtiyacımız vardı. Bir yamaca yaklaşıp ucunda durduğumuzda Arın durup bana döndü.

"Neredeyse geldik," dedi. "Kendini nasıl hissediyorsun?" Bir an duraksadım ama başımı çevirip doğu kanadına baktığımda büyük bir kule göz hizama girdi. Buraya kadar kafamı toplayıp, sakinleşebilmem için yürümüştük.

"Daha iyi." Dudaklarımı ıslattım. "Burası neresi?"

"Burası bir karar vermen gereken yer," diye açıklamaya koyuldu. "Orada gördüğün," parmağıyla işaret ederken kuleye doğru gözlerini kıstı. "Gözcü Kulesi, benim dönemimde bizzat tarafımdan yaptırıldı. Diyarın tam ortasına. Dört krallık o noktanın köşelerine hizalanmıştır. Bu kule yapıldı çünkü diyarın ortasındaki gözüm olmasını istedim, her şeyi buradan kontrol edebiliyordum. Şimdi ise Amon içeriyi Toprak ve Ateş muhafızlarıyla doldurmuş, zorbalık yapıyor. Geçişleri kapatıyor ve istediği gibi saldırıyor." Ne düşündüğünü açık etmeyen uçuk mavi bakışlarını bana çevirdi.

"Orayı geri alacağım, onları dışarıya çıkaracağım ama bunun zor yoldan olacağını biliyorsun." Sertçe yutkunurken ne demeye çalıştığını anladım. Gözlerim yeniden kuleye döndü. Bir dürbüne benziyordu, çölün ortasındaki kocaman bir göz gibiydi. Ve onlara saldıracaktı.

"Seni zorlayamam," diye anlayışla mırıldandı. "Üzerinde baskı hissetme. Böyle şeyler için hazır olmadığını anlarım." Parmakları saçlarımı yüzümden çekerken nazik ve şefkat doluydu.

"Hayır," dedim başımı iki yana sallayıp. "Ben hazırım, ne yapmamız gerekiyorsa yapalım." Kalbim hızla çarpmaya başladı ama bunu yapmak istiyordum, içimdeki yabani bir güdü beni zorluyordu. Bana saldırılmasından bıkmıştım, benim de saldırabileceğimi bilmelerini istiyordum.

Gözlerinde vahşi bir parıltı peyda oldu. Yeniden elime uzandı, par-

maklarını parmaklarıma kenetleyerek ikimizi kulenin önüne bedenledi. Kaburgalarıma pençelerini geçiren bir his vardı üzerimde. Beni sürekli iten iten ve iten. Durmak bilmeyen. Arın daha sonra pişman olacağım bir şey yapmamı istemiyordu ama tüm Elemental bunun için geç kalmıştı.

"Bizi seyrediyorlar," dedi. "Hepsi pencerelerin önünde." Bunun bana ne kadar iyi hissettirdiğini fark ettim. Orada öylece duruyor ve korkuyorlardı. Bunca zaman boyunca benim olduğum gibi, onlara ne yapacağımızı merak ediyorlardı.

Kule geniş ve yuvarlaktı. Kare kare duvarları buradan bakınca gökyüzüne kadar uzayan çizgiler gibi görünüyordu. Koyu petrol mavisi renginde idi. Ön cephesinde, en tepede devasa bir astronomi saati asılmıştı. Siyah renkteki akrep ve yelkovanı alıştığımdan farklıydı, saatin içinde rakamlar değil bazı semboller vardı, çubuklar imgelerin etrafında dönüyordu. Güneş ve Ay'ın konumunu evrelerini gösteriyordu. Küçük oval pencerelerin önünde hareket eden gölgeler ve fısıltılar düşüncelerimi dağıttı. Neden geldiğimizi biliyorlardı. En tepedeki gözcüler artık orada değildi, ellerindeki ok ve yaylar sihirli olsa da yanımda duran İlahi Lordu durdurabilecek güçte değillerdi.

"Eminim," dedim yeniden biraz daha yüksek bir sesle. "Benim için endişelenme. Onlara biraz bile acımıyorum." Söylediğim şeyde en ufak tereddüt etmedim. İçim buz tutmuştu. Elemental'in artık beni ciddiye alma zamanı gelmişti ve bunu onların anladığı dilde yapmaya kararlıydım.

Arın memnun olmuş bir şekilde gülümsedi. Artık yanında düşünüp, sorgulamayan, ne gerekiyorsa onu yapmaya hazır bir vâris vardı. Tıpkı istediği gibi. Tıpkı olması gerektiği gibi.

Bana döndüğünde ondan esen serinliğin tenimi uyuşturmasına izin verdim. İkimizin de yüzünde mimik dahi oynamıyordu. Ne istediğimizi biliyorduk, bedelleri biliyorduk, neyle sonuçlanacağını biliyorduk, daha çok nefret... ama umursamıyorduk.

Bize yapılanı biliyorduk.

"Bunun," dedi bana bir adım yaklaşırken. "Çok konuşulmasını istiyorum. Herkesin senin kim olduğunu anlamasını istiyorum."

Başımı aşağı yukarı salladım. Ona güvenip güvenmemekle ilgi-

lenmiyordum artık odaklandığım tek şey kendi krallığımdı ve bunu Arın'dan başka kimse bana veremezdi. Onunla aynı çıkarları paylaşıyorduk ve şu an bu benim için yeterliydi. Peri masalı kim istiyorsa onun olabilirdi, ben sadece hakkım olanın izini sürüyordum.

Karşı karşıya geleceğimiz şekilde döndü. Gözleri gözlerime kilitlendi. Yüzünde halimizden memnun bir ifade vardı. Yavaşça eğildi, buz mavisi gözlerini bir an olsun gözlerimden ayırmadı. Ellerini omuzlarıma koydu, dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce son bir kez yutkundum.

Buradan geriye dönüş olmadığını biliyordum.

Dudaklarım davetini kabul ettiğinde yerle gök aynı anda sallandı. Gökyüzünde raks eden bulutlar yavaş yavaş geriye çekilirken fırtına bütün diyarı sarstı. Arın iyice yaklaştı, kollarımı bu savaşı kabul edercesine boynuna doladım.

Onun müttefiki oldum.

Öpüşü sıcak ve soğuktu. Yanlış ve doğruydu. İyi ve kötüydü. Karanlık ve aydınlıktı. Biz kendi şarkımızı söylerken bulutlar sıraya dizildi. Kulenin üzerine toplandı. Büyük fırtına gözcü kulesinin üzerine konumlandı. Sihrin gücünü hisseden tepedeki çan tüm diyarda yankı uyduracak şekilde çalmaya başladı. Frekans dağıldı, büyü konuştu.

Yağmur yağmadı, sanki gökyüzü kulenin içine çöktü.

Kuleyi almıyorduk, kuleyi işgal ediyorduk.

Onlara sadece bana verdikleri kadar zaman vermiştim.

Onlara sadece beni sevdikleri kadar zaman vermiştim.

Onlara sadece beni kabul ettikleri kadar zaman vermiştim.

Onlara sadece beni dinledikleri kadar zaman vermiştim.

Onlara *hiç* zaman vermemiştim.

Acımadım, üzülmedim, ikinci kez düşünmedim. Bana oldukları kadar hoşgörüsüz oldum ama henüz bana oldukları kadar acımasız olmadım.

Kuleden gelen çığlıklar aramızdaki bir şeyi beslemişti. Arın yüzümü sertçe avuçlarının arasına aldı. Beni daha çok kendine bastırdı. Dudakları daha saldırgandı. Her saniyesinde ona karşılık verdim. İçimde buz gibi yanan bir ateş vardı.

Kırgın ve kızgındım.

Onu öptükçe içimdeki bir dalganın şaha kalktığını hissedebiliyordum, birlikte neler yapabileceğimizi söylediğinde ona inansam da ne demek istediğini şimdi görüyordum. O an bir okyanusun içinde olmadığıma beni kimse inandıramazdı. Suyun içinde bir bütün gibi süzülüyorduk.

Fiziksel bir güç beni ondan ayırana kadar bilincin üzerinde, saf enerjinin ve gücün aktığı bir havuzun içinde olduğuma inanıyordum. Afallayan gözlerim bizi ayıran kollara ve usul usul onun sahibine doğru döndü. Yüzünü görmeden dahi tenimdeki sıcaklıktan hissetmiştim Ateş Lordu'nu.

"Buna bir son verin," dedi soluk soluğa. Kuzguni saçları yağan yağmurun altında sırılsıklam olmuştu. İnip kalkan göğsü yarattığımız fırtınayla bir mücadele içindeydi. Uğursuz birkaç karga etrafımızda kanat çırpmaya başladı. Yağışla birlikte koyu bir kasvete bürünen gökyüzünden bakışlarımı ona çevirdim.

"Şimdi de halkı umursamaya mı başladın?" diye sordum küstahça. Onunla ilgili ne bildiğimi sanıyordum sanki, onun hakkında söylenen her şeyi yok saymaktan başka ne yapmıştım ki? Lala bile uyarmıştı beni. Onun herkesin ve hiç kimsenin tarafında olduğunu orman ruhundan bile duymuştum ama yine de arkadaş olmayı denemiştim. Kötülüğüne rağmen dostluğuna el uzatmıştım. Diğerleri gibi, bana yaptıkları gibi onu dışlamamıştım.

"Sen ne yaptığını bilmiyorsun." Üzerine akan her damla tenine çarptığı an buharlaşıp yok oluyordu. Suyun ateşe bir şey yapamayacağını kanıtlamak ister gibi karşımızda dikiliyordu.

"Ve ona neyi yapıp yapmayacağını sen mi söyleyeceksin?" diye araya girdi Arın. Kolumu Daren'den kurtardıktan hemen sonra. Boşlukla birlikte yeniden yanındaki yerimi aldım. Artık herkesin baktığı zaman görmesini istediğim tek şey buydu.

"Bu intikam değil," dedi Ateş Lordu. "Bu boşuna can almak." Ses tonu uyarıcıydı. Genizden ve boğuk boğuk konuşuyordu.

Arın kaşlarını çatarak güldü. "Kulenin içi peri ve cin dolu. Herkesin çıkması saniyeler sürmez, kimse ölmüyor ama herkes artık biraz boğulacak." Pişmanlık, hayal kırıklığı ya da bir nebze rahatlık? Bildiğim tek şey orada onlarcası ölse de hiçbir şey hissetmeyecek olduğum gerçeğiydi.

"Buna izin vermeyeceğim. Biten saltanatın için üzgünüm ama bu topraklar artık senin krallığın değil." Gölgeler ve ateşler Daren'in etrafına toplandı. Çığlık atan kargaların sesi yerde sürünen yılanlar kadar ürkütücü ve hızlıydı. Bakışları kararmış, gözlerinin etrafındaki ateş çemberi uyarıcı bir şekilde parlamıştı.

Ben duraksasam da Arın tavrından bir saniye olsun ödün vermedi. Daha rahat bir pozisyon almak için ellerini arkasında birbirine kenetleyip yere bakarak gülümsedi.

"Veliaht prens olmak istiyorsan ileride seni evlat edinirim, Daren." Gülüşü yavaş yavaş soldu, fırtına ve buz etrafımızda döndü. "Ama sakın ne sen ne baban krallığımda hak iddia etmeye cüret etmeyin. Burada bir şeylere izin verecek kişinin kim olduğunu aklınızdan çıkarmayın."

Daren'in omuzları gerildi. Sebebinin korunma içgüdüsü mü yoksa saldırı mı olduğundan emin değildim. Benim baktığım yerden devasa cüssesi, geniş omuzları ardında iki karga kanadı varmış gibi heybetli görünüyordu. Yüzünde tek bir mimik oynamadı. Kuzgun rengi kirpikleri dahi dakikalardır kımıldamıyordu.

Sonunda, "Kendi krallığınızı inşa ederken size yardım edecekler. Daha fazlasını almana kimse izin vermeyecek," dedi. Bunu söylerken ya da orada öylece dururken hiç bana bakmıyordu, sanki varlığım oradan silinmişti. Sanki bu sadece Daren ve Arın arasında, Elemental ve Arın arasında bir meseleydi. Bana fikrimi sorma gereği duymamıştı bile.

"İstemiyoruz," dedim. "Ne sizin yardımınızı ne de üstüne çöktüğünüz topraklardan vereceğiniz sadakayı." Sesim sandığından daha tok çıkmıştı. Arın gururlu bir şekilde gülümsedi. Bunun hissettirdiği güçle bir adım daha ileri gitmek istedim. Görünür olmak istedim. Kendi düşüncelerim olduğunu herkes artık anlasın istedim. Benim oraya buraya savrulacak bir su yığını değil, bir insan olduğumu kabul etsinler istedim.

"Hepiniz kendinize ait olanı korumayı iyi biliyorsunuz." Başımı yana eğip kasıtlı olarak geriye doğru birkaç adım attım. Aramızdaki mesafeyi anlasın istiyordum. "Elemental'de öğrendiğim ilk şey bu oldu. Kendi halkını, kendi kanından olanı, kendi sarayını koru. Diğerlerine istediğini yapabilirsin ve herkes yine de senin bir kahraman olduğunu

düşünür." Dudaklarımı birbirine bastırıp bakışlarımı etrafta dolaştırdım. İçimde kükreyen bir kaplanın gücü vuku buldu. "Biz de tam olarak bunu yapacağız," dedim. "Bizim olanı koruyacak ve onu geri alacağız."

Gözlerinin içindeki ateş kıvılcımlarının yükseldiğini görebiliyordum. Belki de bunun beni durdurması gerekiyordu ama yapabilecekmiş gibi hissetmiyordum.

"Gerçek krallığın önünde diz çökeceksiniz, tıpkı topraklarımız, tıpkı sarayımız, krallığımız, tacımız, tahtımız gibi..." Dilimi damağımda dolaştırdım. "İzimi de bana geri vereceksiniz Ateş Lordu."

Gözleri sözlerimle birlikte irileşti. Bunu böyle alenen söylemem onu bozguna uğratmıştı. Güzel. Yaşadığım hayal kırıklığından biraz da onların tatmasını istiyordum.

Dünya etrafımızda döndü dolaştı. Ateş suya yenildi. Su ateşte buhar oldu. Bir sürü yıldız aynı anda gökyüzünden çekildi. Gölgeler dalgalara karıştı. O an bir şey oldu ve ben o şeyi iliklerime kadar hissettim.

"Bunu yapmana izin vermeyeceğim," diye tekrar etti ben hiçbir şey söylememişim gibi Arın'a. Söylediklerim ona çarpan yağmur damlaları gibi buhar olup gökyüzüne uçtu.

Bu bazı şeylerin sonu, bazı şeylerin başlangıcı olmuştu.

"O halde ilk boğulan sen olacaksın," diye fısıldadım.

Başını hafifçe bana doğru kırdı.

"En çok yanan da sen olacaksın," diye karşılık verdi.

O an bir şeylerin koptuğunu ve birkaç adım daha geriye gitmem gerektiğini biliyordum ama orada öylece durmaya devam ettim. Arın bu durumdan, onun kurduğu cümleden ve etrafımızda dönenlerden hoşlanmamıştı. Ayaklarımın altındaki zeminde bir titreşim hissettim. Diyar çekirdeğinden çatlıyor gibiydi.

İlk önce suyla karşılık verdi ama Daren'e çarpmadan buhar oldu. Bu zaten beklenendi. Bunun sadece ellerini ısıtmak için, yemiyle oynamak için yaptığını herkes biliyordu.

Sadece gülümsedi Su Lordu.

Deliliğin resmini çizen türden bir gülümsemeyle.

Sonra gözlerini yavaşça kıstı ve ağır çekimdeymiş gibi nefes aldı. İçinde bulunduğumuz havayı, oksijeni suya dönüştürdüğünü sandım.

Su Lordu'nun aldığı nefes Ateş Lordu'na çarptı.

O an ona ne yaptığını anlamam uzun sürmedi ama bu kadar hızlı kabul etmem beni de şaşırtmıştı.

Kanını ince bir nakış gibi işledi.

Ateş Lordu dudaklarının arasında bir iniltiyle istemese de dizlerini kırdı. Onu karşımda iki büklüm görmek bir an için beni afallatmıştı. Karşımda bir dağın çatladığını izliyor gibiydim. Arın'ın buram buram yayılan gücünden yine ona sığınmam gerektiğini düşündüm. Artık şunu da biliyordum, kim olursa olsun, Elemental'in en güçlü lordu, Ateş lordu, vâris... Bir önemi yoktu. Arın'ın yaptığı şey gerçek anlamda bir Tanrı'yla boy ölçüşebilirdi. Daren'in bedeninde kontrolsüzce dolaşan kanı görebiliyordum. Damarlarının nasıl şiştiğini. Gözlerindeki ateş harlandı, harlandı, harlandı... Etrafımızda olan her şeyi ateşe verdi. Arın ona kocaman bir girdapla karşılık verdi, ateş duman oldu. Aralarındaki bu sessiz savaş herkesin tüylerini ürpertecek kadar gerçekti. Tamamıyla diz çökmüyor, her saniyesinde direniyordu. Ve tekrar Arın'a saldırdı, ama o vücudundan çıkmakta olan ateşi geri püskürtmeyi başardı.

Sonra...

Sonra daha büyük bir dalga çarptı.

Sudan değil.

Suya değil.

Bir ateş dalgası, volkanik bir patlamaydı bu.

Bana çarptı.

Bütün bedenim saniyeler içinde cayır cayır yanan bir ateş topunun ortasında kaldı. Her yerden saldırdığını düşündüm. Saniyeler içinde her şeyin kontrolünü yitirmiş sadece soyut bir acı çekiyordum. Her bir etimi lime lime doğruyorlarmış gibi binlerce kesik sızısıydı bu.

Benim onu püskürtecek gücümün olmadığını biliyordu. Bununla savaşamayacağımı biliyordu. Yine de bana saldırıyordu.

Dudaklarımdan amansız bir çığlık kaçtı.

Kalbimin bir yanardağın içine düştüğünü sandım. Kanım geri çekilmiş,

daha kötüsü kurumuştu, hücrelerim teker teker bedenimin içinde bir mayın gibi patladı. İsler içinde soluğum kesildi. Gözlerine baktım. Bana bunu nasıl yapabildiğini görmek istedim. Kızıl bir ateş çemberinden sıyrılan gözleri titrek bir alevin mavisine dönüştü. Oraya baktım. Gözlerinin derinliklerine baktım ve oradan aşağıya düştüğümü gördüm. Elim ona doğru uzanırken geri çekildiğini düşündüm.

Su Lordu neler olduğunu anladığı an kolumdan yakalayıp beni kendine çekti. Onu ilk kez sesli bir şekilde tılsım yaparken duymuştum. Bütün bedenini bir kalkan gibi bana siper edip, kollarını sıkı sıkı etrafıma doladı. Kelimeleri öyle hızlı söylüyordu ki üzerimdeki şey her ne ise ölümcül bir şey olduğunu anladım.

Yandığına emin olduğum her yerden bir buz şelalesi akmaya başladı. Fırtına şiddetle güneşe çarptı. Bedenim sarsılırken bu hislerden kurtulmak için kendi tanrıma ya da gökyüzüne ama birilerine yalvarmaya başladım.

Su Lordu tüm Elemental'i ayağa kaldıracak bir fırtına başlattı. Yağmur yağmıyordu, gökyüzü üzerimize dökülüyordu. Ateş Lordu gölgelere karışıp yok oldu. Birçok şeyi de beraberinde yok ederek.

Arın saçlarımı okşadı. Fısıltılar uzun dakikalar boyunca yağmur gibi üzerime akmaya devam etti. Kesik kesik nefes almaya başladığımı hissettim. Yeniden ama yavaş yavaş, her saniyesinde acı çekerek, yanarak hissetmeye başladım. Ayaklarımın üzerinde durduğumu fark edebildiğimde bütün bedenim uyuşmuştu. Tek başıma ne orada durabilir ne de bir adım atabilirdim.

"Bu Daren için bile onursuzca bir hareketti," dedi. Sesi feryat eder gibi çıkmıştı. Sesi o kadar büyük bir öfkeyle doluydu ki kendimde olsam o sesten koşarak kaçmak isterdim ama kaçmama gerek yoktu, o sesin sebebi bendim, beni korumak istemesiydi.

Gözlerim henüz etrafı seçemiyordu, kapalı olmadıklarını biliyordum. Kapalı değildi çünkü kirpiklerimden gözkapaklarıma kadar yanmıştım ve bunu hissediyordum. Küller halinde dağılıp yok olacağımı sanmıştım.

"Benden ne istiyorlar?" diye fısıldadım ağlamaklı bir şekilde. "Ye-

terince eziyet etmediler mi, yeterince acı çekmedim mi geldiğimden beri?"

Tılsımlı fısıltılar devam etti.

"Çektiğimiz acı onlara yetmiyor," dedi. "Hiçbir zaman da yetmeyecek. Yok olduğumuzu görmek istiyorlar."

İçimde Daren'le ilgili tüm iyi şeylerin orada yanıp kül olduğunu hissettim.

İçimdeki sağduyulu tüm iyi şeylerin orada yanıp kül olduğunu hissettim.

Delirdiğimi hissettim.

20. BÖLÜM

Susulanlar ve Unutulanlar

Günler birbirini takip ediyordu ama hissettiğim kuraklık azalmıyordu. Kendimi toparlayamamış, büyük bir orman yangının içinde kalmıştım sanki. Bütün camlar açıktı ama yine de nefes almakta zorlanıyordum. Bedenim sürekli sarsıcı ataklar geçiriyordu. Gelen şifacıların yüzünü gördüğümde acılarım da yaralarım da tazeleniyordu.

"Su Lordu olmasa bundan sağ çıkamazdı," demişti birisi incelen derimi gördükten sonra. Tüm bedenim kavlanmıştı. Çoğunlukla iyileşsem de ellerimin üzerinde hâlâ pul pul dökülen yanıklar vardı. Artık aynaya da bakamıyordum.

"Bugün nasılsınız vârisim?" Lala etrafımda uçuşarak komodinin hemen üzerinde durdu. Gözlerimi açmak için yeterli enerjiyi toplamayı bekliyordum. Yavaş yavaş nefes almayı denedim. Ciğerlerim bitik haldeydi ama içimdeki öfke hiç olmadığı kadar canlı ve güçlüydü.

"Nova'ya ne oldu?" diye sormaya çalıştım alayla. Diğer krallıklardan istediğim birçok şeyin içinde Lala'da vardı ve Arın onu üç gece önce benim için kuleye getirtmişti. Buradaki tek dostumun o olduğunu biliyordum.

"Lordum sana isminle seslendiğimi duyarsa kanatlarımı ıslatır," diye kıkırdadı. Söylediği şeyi hayal edince ben de gülmek istedim ama bu canımı yakmıştı.

"O, o kadar kötü biri değil," dedim nihayet gözlerimi açtığımda. Günlerdir bu his beni yoruyordu. Sanki kirpiklerim erimiş gibi hisse-

diyordum. Ve herkes hâlâ kötü olanın Arın olduğunu düşünüyordu. Başımı iki yana salladım.

"Yiyecek bir şeyler ister misin?"

"Sadece su," dedim. Günlerdir olduğu gibi, midem henüz katı gıda kabul etmiyordu.

"Böyle devam ederse iyileşmen daha uzun sürecek." Üzgün ve mutsuzdu ama kimsenin elinden bir şey gelmiyordu. O saldırıdan sağ çıkmam bile mucizeydi. Tanrıçaların bu yüzden ona bir bedel ödetmesini istesem de anladığım kadarıyla söz konusu su vârisi olunca onlar da oldukça kayıtsızdı.

"O şeytan bunun bedelini ödeyecek," dedim dirseklerimden destek alarak doğrulduğumda. "Ona bir şekilde bunu ödeteceğim." Aklımda başka bir şey yoktu. Arın'ın beni yatıştırma çabasına rağmen. Ki bu kulağa oldukça komik geliyordu. Tüm dünyayı sular altında bırakmış deli lord beni sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Bütün Elemental bunu konuşuyor."

"Sen de yine bana ne güzel haberler veriyorsun!" diye sitem ettim. "Beni nasıl yerle bir ettiğini anlatıp duruyordur eminim."

"Hayır," diye itiraz etti Lala panikle. Benim için parmaklarını şaklatıp yastıkları düzeltmişti. "Herkes çok tedirgin, Arın Lordumun yapacağı hamleyi bekliyorlar. Konuşulan bu."

"Güzel," dedim tatmin olmuş bir şekilde. Ben de bunu bekliyordum çünkü Arın dehşet saçıyordu. Onu daha önce böyle görmemiştim, kimse de görmediğini söylüyordu. Çok öfkeliydi ve bu öfkesi beni hem korkutuyor hem de güven veriyordu. Elemental'in üzerine çökmesini istiyordum.

"Savaştan söz ediyorlar Nova," dedi kırılmış bir sesle. "Savaşın güzel bir yanı yoktur."

Ona istemsiz bir şekilde ters ters baktım. "Keşke Su Krallığı'na saldırdıkları zaman da herkes böyle düşünseydi."

"Sen ne yapmayı düşünüyorsun?" Herkesin en çok merak ettiği şeyin bu olduğunu biliyordum. Arın'ın intikam istediği geldiği günden beri belliydi ama şimdi daha da deliren su vârisinin neler yapacağını bilmiyorlardı.

Bu bilinmezliğin onları da delirtmesini diledim.

Komodinin üzerindeki sürahi onun büyü gücüyle havalanmış hemen yanındaki bardağa dolan su odanın içindeki kasveti dağıtmıştı. Bardak üç saniye sonra benim önümde duruyordu. Parmaklarımla kavrayıp yavaş yavaş, azar azar içmeye koyuldum. Boğazım en kötüsüydü. Birisi ses tellerimi koparmış gibi saf bir acı hissediyordum. Hatta boğazımı bir cam parçasıyla kazımış da olabilirlerdi.

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe. "Ama bir şey yapmak zorundayım."

"Biliyorsun," dedi Lala çekinerek. Bakışlarımı ona doğru çevirdim. Minik kollarını komodine yaslamıştı ama duruşu kambur ve mutsuzdu. "Sina Lordumla da Daren Lordumla da yeniden karşılaşman gerekecek."

"Biliyorum," dedim. Ama bir şekilde üstesinden geleceğim. Üstelerinden geleceğim." Bu benim de uzun uzun düşündüğüm bir şeydi. Elemental'de olduğum sürece onlardan kaçmamın olanağı yoktu ki bunu ben de istemiyordum. Tam tersi her an gözlerimi üzerlerinde hissetmelerini, tedirgin ve korkarak yaşamalarını istiyordum.

Duraksayıp yavaş yavaş nefes almayı denedim. İyice doğrulup sırtımı yatak başlığına verdim. Arın nasıl yapmıştı bilmiyordum ama bu kuledeki her şeyi değiştirmişti. Önceden var olan bütün mobilyalar gitmiş yerine yenileri gelmişti. Her şey bembeyazdı. Bayıldığım söylenemezdi ama önceki halinden çok daha iyiydi.

"Hava vârisiyle konuşmak istiyorum," dedim ayağa kalkarak. "Bir yolu olmalı."

Benimle birlikte Lala da kanatlarını çırpıp havalandı. "Çok zor," dedi. "Hava Sarayı çok iyi korunuyor, vârisi ise çok daha iyi. Oraya giremezsin."

"Bunu biliyorum," dedim huysuz bir şekilde. "Ama sen girebilirsin ve onu bana getirebilirsin."

Gözleri hayretle irileşti. "Delirdin mi Nova!" diye cırladı. "Hava vârisini kaçırmamı mı istiyorsun? Beni öldürürler."

Aniden öfkelenmiştim. "Onlar beni kaçırdığında kimseye bir şey olmadı ama!" Hiç ama hiçbir şey olmadı. Kimse tek kelime etmedi. Onu

saklamaya ve korumaya devam ettiler. Benden de nefret edilen olarak yaşamamı istediler. Önüme atılmış bir sadaka gibi.

"Lütfen," diye yalvarmaya başladı. "Beni buna bulaştırma. Arın Lordumdan iste, senin için her şeyi yapar."

Bunu biliyordum, Arın sabırla benim iyileşmemi bekliyor ve her gün tılsımlarıyla kutsuyordu. Sarayımız ve okyanusun dibindeki halkımız için bana ihtiyacı vardı ama ne beni zorluyor ne de şikâyet ediyordu. Sadece yanıma geliyor ve beni iyileştirmek için her şeyi yapıyordu. Onun varlığı benim en büyük şansım, diğerlerinin şanssızlığıydı. Bu zamana kadar yaptığım en iyi şey Arın'ı o cehennem çukurundan çıkarmak olmuştu.

Birden yer sarsılmaya başladı. Şiddetli bir deprem oluyormuş gibi. Lala havada paniklerken ben tutunmak için bir şeyler aramaya koyuldum ve son anda giysi dolabının sarsıntıdan açılan kapısını yakaladım. Komodinin üzerindeki eşyalar devrilmeye başladı.

"Bu da ne?" diye soludum ürkerek.

"Bilmiyorum," dedi. "Sıkı tutun."

Odanın içinde iki kişi belirdi. Bir elim dolabın kapağını sıkı sıkı tutarken diğer elim öfkeli bir yumruğa sarılmıştı.

Ateş Lordu ve toprak vârisi.

Bütün vücudum kasılmış kırgınlık ve kızgınlık bedenimi ele geçirmişti. Gözlerim iri iri açılmış, bir şeyler yapabilmek için hızlıca düşünmeye koyulmuştum. Beklenmedik bu an nabzımın hızlanmasına ve hatta korkmama neden olmuştu.

"Arın'a haber ver!" diye bağırdım Lala'ya. Ayakta durmaya bile zorlanırken onlarla savaşamazdım. Ayakta durabiliyor olsam bile onlarla savaşamazdım. Bir anda kendimi o kadar savunmasız hissettim ki bu durumdan nefret etmiştim. Korku büyük bir ürpertiyle omuzlarımdan tırmandı, kalbim göğsümü delercesine atmaya başladı.

"Kendini yorma," dedi Daren perinin etrafına bir kafes kapatarak. "Lordunuz uzaklarda." Lala kafesin içinde çırpınmaya başladı. Bir kafesteki çırpınan Lala'ya bir Daren'e bakıyordum. Tamamıyla çaresizdim ve elimden hiçbir şey gelmiyordu. Bir damla su, bir damla suyum olsa neguelime seslenebilirdim ama çok güçsüz düşmüştüm.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen!" diye bağırdım. "Çabuk kaldır o kafesi."

"Kolaysa sen yapsana."

Alaycılıktan eser kalmamıştı. Tamamen buz gibiydi. Karanlık bir korku salıyordu etrafına.

"Sakin ol Nova," diye araya girdi Ayzer. "Sana zarar vermeyecek, buraya gelmeyi ben istedim."

İğrenerek ona baktım. İçimde ona karşı biraz olsun sevgi kalıp kalmadığından bile emin değildim. Beni ne hale düşürdüğünden haberi var mıydı acaba?

"Ne istiyorsun?" diye sordum.

Sanki ona küfür etmişim gibi şaşırdı.

"İyi olup olmadığını görmek istedim." Sesi kırgın çıkmıştı. Baştan aşağı gözlerim üzerinde dolaştı. Nasıl güçlü olduğuna, nasıl dik durduğuna, saçlarının nasıl güzel göründüğüne, elbisesinin ve pelerininin uyumuna. Parmaklarım yanmaktan kavlamış derimi bulduğunda öfke ve hüzün iki katı çarptı üzerime.

"Günler sonra iyi olup olmadığıma bakmak için yanında beni öldürmek isteyen adamla mı geliyorsun?" Bağırıyordum ve elimde değildi. Tek istediğim onların karşısında ağlamamaktı.

Daren arsızca güldü. "Seni öldürmek istesem ölürdün."

İçimden bir ağlama atağı geçti ama tutmayı başardım. Acıdan değil salt öfkeden deliye dönmüştüm. Keşke ona vuracak kadar gücüm olsaydı. Keşke Arın burada olsaydı.

"Krallıktan çıkmak kolay değildi," dedi Ayzer yatıştırmak ister gibi. "Beni buraya getirebilecek başka biri yoktu." Gözlerindeki saf bakıştan doğru söylediğini bilsem de ikna olmamıştım. Yeterli gelmemişti. Yeterince değildi.

"İyiyim," dedim başımı dik tutmaya zorlayarak. "Daha iyi olacağım. Gidebilirsiniz."

"Nova..." Ayzer'in sesi titredi. "Daha önce de söyledim," dedi ikna etmeye çalışarak. "Bu olanların seninle ilgisi yok, her şey Arın'la ilgili." Bana yaklaşmak için adım atmaya kalktığında elimi havaya kaldırarak onu durdurdum.

"Arın'la ilgili her şey benimle de ilgili," dedim. "Bunu artık kabullensen iyi olacak."

Gözleri irileşti. Söylediğim şeyin imkânı olamazmış gibi bakıyordu. Belki biraz küçük görerek? Karşısında bir deli varmış gibi.

"Sana ne yapıyor?" diye fısıldadı. "Nasıl bu hale geldin?"

Kendimi tutamayarak çılgın bir kahkaha attım. Sinirlerim mahvolmuştu.

"Amon beni Kerberos'un önüne attığında sorun yok, Amon beni saraylardan kovduğunda sorun yok, Amon bulduğu her fırsatta beni aşağıladığında sorun yok, Daren izimi çaldığında sorun yok, Daren beni öldürmek istediğinde sorun yok, Sina beni kandırdığında sorun yok, kaçırıldığımda sorun yok ama Arın beni koruduğu zaman dünyanın başına gelebilecek en inanılmaz şey mi oluyor?" Zorlanarak dolabın kapısını bırakıp ellerimle çok zorladığım boğazımı tuttum. "Siz benimle alay mı ediyorsunuz?"

"Sadece bana güvenmeni istedim," dedi Ayzer yanaklarına beklenmedik gözyaşları süzülürken. "Seni yalnız bırakmayacağıma inanmanı." Kahverengi gözleri kızarmaya başlamıştı. Neyden bahsettiğinden bile haberi yoktu muhtemelen.

Daha çok güldüm.

"İkimizi alıp bu diyara getirdikleri günden beri ben burada yalnızım Ayzer. Sen peri masalını yaşarken ben hırpalandığımda yalnızdım. Sana kızgın değilim," dedim. Sesim titremeye başladı. Bu artık benim bile kontrol edebileceğim bir şey değildi. "Hak ettiğin hayata sonunda kavuştun ama artık beni yargılamayı ve hâlâ arkadaşımmışsın gibi davranmayı bırakmalısın. Sen herkesin taptığı toprak vârisisin, ben ise dışlanan su vârisiyim."

Hava henüz aydınlık olmasına rağmen ikimizin arasına bir günbatımı çökmüştü. Orada yitip giden o kadar çok şey vardı ki... Kararlı gözlerime bakıp artık yapacak bir şey olmadığını gördü. Benden vazgeçmesi uzun sürmedi. Söylediklerimde haklı olduğumu biliyordu. Ona kızgın olmadığımı söylesem de kızgındım, ben olsam ne koşulda olursa olsun bana yapılanların ona yapılmasına göz yummazdım. Sadece bir kez, bir kez olsun Amon'un karşısına dikilmesini beklerdim.

"Ben üzgünüm," dedi.

"Üzülme," diye karşılık verdim gözyaşlarımı silerken. "Kuralımız sonsuza kadar geçerli olacak. Önce kendini kurtar ama bırak ben de kendimi kurtarayım."

Bütün konuşma boyunca sessiz kalan Daren ilk kez gözlerini kaçırıp boş duvarı seyretmeye koyuldu.

"Şimdi gidin," dedim yutkunarak. "Bir daha da beni görmeye gelme, artık arkadaş değiliz."

Ayzer bir şey söylemek ister gibi dudaklarını kıpırdattı ama Daren koluna dokunup onu durdurdu. Arkadaşım, artık arkadaşım olmayan arkadaşım, omzunun üzerinden ona baktı, Ateş Lordu başını iki yana salladı ve Ayzer yeniden bana bakamadan bir toz bulutunun içinde yok oldu.

Sonra boşlukta asılı kalan kafesle birlikte Lala yok oldu.

"Ona bir şey yaparsan!" diye yeltendim.

"Sakin ol," diye kesti sözümü Daren. "Sadece seninle yalnız kalmak istedim."

"Git buradan," diye bir adım geriye çıktım. "Seninle konuşacak bir şeyim yok, git buradan." Bütün sinirlerim gerilmiş, tüylerim ürpermişti. Onunla yalnız kalmak birkaç gün önceye kadar bana burada kendimi iyi hissettiren sayılı şeylerden biriyken şimdi sadece korkuyordum. Korkuyordum ve huzursuz hissediyordum.

Yüzünden kederli bir gölge gelip geçti.

"Benim konuşacaklarım var," dedi. Yavaş yavaş yaklaşmaya başladı. Gözleri gözlerime kilitlenmişti. Her adımını beni ürkütmemek adına temkinli atıyordu. Buna hiçbir anlam veremesem de en azından çığlık atabilmeyi umuyordum.

Bir kedi kadar sessiz yaklaşmasına karşılık yapabileceğim bir şey yoktu. Bakışlarım odanın kapısına takıldı ama oldukça uzaktaydı ve benim koşmak için dermanım yoktu. Her şekilde beni yakalayacağını biliyordum. Beni yakalayacaktı ve ben yeniden yanacaktım.

"Özür dilerim," dedi sessizce. Yavaşça iç çekti. Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Ondan korktuğumu fark etti. Mavi gözleri uzaklaşmakta

olan ayaklarıma baktı ve yüzünden devasa bir hayal kırıklığı aynalar gibi paramparça oldu.

"Seni yakmadım," dedi. "Aramızdaki mühür sayesinde seni yandığına inandırdım. Ben bir hayalbazım. Her şey zihnindeydi. Sana asla zarar vermem ama Arın'ı durdurmanın başka bir yolu yoktu." Sesi mahvolmuş bir adamınki gibi çıkıyordu. Biraz önceki acımasızlığından eser kalmamıştı ama bir kez daha buna kanmayacaktım. Ateş Lordu ve oyunlarının kurbanı olmayacaktım.

"Söylediklerin doğru olsa bile," dedim. Ki inanmıyordum. Yaşadığım acıyı hâlâ her bir zerremde hissediyordum. "Bu Arın'ı durdurmak için gözünü bile kırpmadan beni öldürebileceğin anlamına geliyor."

"Sana açıklayamayacağım çok fazla şey var," dedi. Çok dikkatli bir şekilde hemen önümde durdu. "Senin anlaman gereken çok fazla şey var. Ama sana asla zarar vermeyeceğime inanman lazım Nova, benim buna ihtiyacım var." Kalp atışlarım mümkünmüş gibi daha da hızlandı. Kocaman bir yumru boğazıma takılı kalmıştı.

"Neden?" diye sordum. "Neden geldiğimden beri sadece bana eziyet ediyorsun?"

"Sana doğru çekilmekten kendimi alamıyorum." Hayati bir şeyi itiraf eder gibi mağrurdu. Gözlerini bir saniyeliğine dahi kırpmıyordu. Gözbebekleri titriyor, mavi karanlığa teslim oluyordu. Bakışlarının bana anlatmak istediği çok şey vardı. "Seni gördüğümden beri yapmak istediğim ama yapamadığım tek bir şey var, okul koridorunda da kolyeni alıp gittiğimden beri..." Elini yüzüme koyduğunda bir şey oldu ve korku, tiksinti, huzursuzluk , hissettiğim her şey durdu. "Sana dokunduğumda bir şey hissettim."

Bu duygudan da ondan da kaçmam, kaçabildiğim kadar uzağa gitmem gerektiğini biliyordum. Zihnimle oynamayı ne kadar çok sevdiğini, benimle alay etmeye bayıldığını biliyordum. Bu onun için işten bile değildi. Daha kötüsü, onunlayken hiçbir ânım güvende değildi. Gerçekten yaşıyor muydum bu ânı, hissediyor ve duyuyor muydum yoksa hepsi onun zihnime yerleştirdiği bir film şeridi miydi?

Tekinsiz. Ateş Lordu bir kelime olsa bu olurdu.

"Ne hissettin?"

"Seni öpmek istedim."

Kirpiklerimin hareketini günler sonra ilk kez hissetmiştim. Gözkapaklarım bile afallamıştı. Dudaklarımın kurudu ve sertçe yutkundum.

Susayan gözleri üzerimde dolandı. Sonra eğildi, usul usul bana yaklaşırken ellerimde onu itecek kadar biraz olsun güç olmasını istedim. Buna direnebilmek, ona kanmamak, oyunlarının parçası olmamak. Ama dudaklarını dudaklarıma bastırdığında rahatladığımı hissettim. Sanki Elemental'e geldiğimden beri tuttuğum nefesi vermiş gibi. Bütün bedenim günlerdir beni ele geçiren o yanıcı histen, ıstıraptan arınmıştı. Kor ve kül yok olmuştu. Üzerimdeki baskı, o ıstırap dolu karanlık, gölgelerin fısıltısı, yalnızlık hissi bir alev gibi önce harlanmış sonra dizginlenerek sönmüş, ehlileşmiş ve nihayetinde sona ermişti. Tadı birden bütün düşüncelerimi yok etti. Kendimi zorlayarak geri çekebildim. Başım dönmüştü. Yeniden dudaklarımı onun dudaklarına bastırmak istiyor ve kendimi zor zapt ediyordum.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye kendi kendime mırıldandım. Başımı yere eğip kaşlarımı çattım. Çok zorlanmamama rağmen nefes nefeseydim. Nefes almayı unutmuş olabilir miydim? "Bu gerçek değil," dedim başımı iki yana sallayarak. "Gerçek değil, senden nefret ederken bu nasıl mümkün olabilir?" Düşüncelerimi toparlamaya, zihnimi ondan korumaya çalışıyordum.

Parmakları çenemin altından kavradı, yüzümü ona bakacağım şekilde kaldırdı.

"Bana karşı koyamıyorsun, sana karşı koyamıyorum, sudan korkuyorsun..." Gözleri bir ihtiyaç gibi yüzümde dolandı. "Çünkü ben senin aslında ateş vârisi olduğunu düşünüyorum."

Bütün dünya, yaşadığım ve hissettiğim her şey tersyüz oldu.

Yüzümü iki elinin içine aldı. Dudaklarını saçlarımın bitiş çizgisine bastırdı. Hiçbir tepki vermeden öylece dikiliyordum. Sonra yavaşça gülümsedi. Başparmağı dudağımla burnumun arasındaki çukura dokundu.

"Buna sus çizgisi derler," dedi. "İnsanlar doğmadan önceki hayatını unutsunlar diye melekler doğarken parmaklarını bastırır oraya." Ne söy-

lediğini, bunları niye söylediğini bilmiyordum. Parmaklarım istemsizce o boşluğa düştü. "Şimdi sana bunların hepsini unutturacağım. Unuttur-mak zorundayım çünkü seni korumak zorundayım. Çünkü sen kendin bunu bulmak zorundasın. Beni sen bulmak zorundasın."

"Ya bulamazsam," diye sordum refleksle.

"O zaman ben yanılmış olurum," dedi kederle. "O zaman ikimiz-den biri bu savaşta ölmüş olur." Yeniden yüzümü avuçlarının içine aldı. "Beni dinleyebilmen için etrafına sakinleştirici bir kalkan çektim, çek-mesem beni dinlemeyeceğini, bana inanmayacağını biliyorum. Beni affetmen kolay olmayacak, sana yaptığım her şeyden, tüm izlerinden kurtulmak isteyeceksin. O yüzden onları gizleyeceğim, sen kendine geldiğinde onları benim yok ettiğimi sanacaksın." Kendimi daha önce hissetmediğim kadar iyi hissettim. İyi ve canlı. İyi ve iyiden öte. İyi ama gerçek değil gibi.

"Benden nefret etmene dayanabilirim ama onu seveceksin diye ödüm kopuyor." Yeniden öptü. Dudaklarım onun için kendi şarkısını fısıldadı. Tadı buram buram hayat veren bir orman gibiydi. "Seni bekleyeceğim benim deli kızım," diye fısıldadı. "Ne kadar uzun sürerse sürsün."

Etrafımızda alevler dans etmeye başladı. Gözlerini kapatıp bir sürü şey fısıldadı. Dudaklarını son kez yüzüme eğdi ve burnumla dudaklarım arasında kalan o boşluğa, sus çizgisinin üzerine bastırdı dudaklarını. Yü-züklerinin metalik soğukluğunu hissettikten bir saniye sonra artık orada yoktu.

Yeni uyanmış gibi bir sersemlikle gözlerimi açtım. Elim istemsizce ya-nağımdaki soğukluğa kaydı, hiçbir şey olmamasına rağmen ürpermiştim.

Aşağılık Daren.

Gökyüzü şahidim olsun ki sana yaptığın her şeyi ödeteceğim. Hızlı adımlarla aynanın karşısına koştum. Bir de utanmadan bende iz bırak-mak istemediğini söylüyor. Bütün izlerini geri alıyormuş! Aptal. Kendi-ni ne sanıyor acaba. Aynadaki yansımadan tüm izleri kontrol ettim ama orman ruhu ve Arın'ın yaptıkları dışında hiçbir iz kalmamıştı.

"Lala!" diye seslendim. Bütün gücümle küçük periyi çağırdım.

"İyi misin Nova?"

"Sen iyi misin?" dedim odanın içinde onun yanına koşarak. "O pislik sana da zarar vermedi değil mi?"

"Hayır," dedi. "Mutfaktaydım, sana bir şey mi yaptı?"

"Aynı tatava..." dedim gözlerimi devirerek. "Neymiş Elemental'e zarar vermemize izin vermeyecekmiş, artık tek başımaymışım, bana verdiği izleri de almış. Arın yalancıymış falan filan. Sanki kendisi dürüstlük abidesi. İblis."

"Biraz dinlen," dedi. "Bugün kendini çok zorladın."

"O iblise bağırmak beni kendime getirdi. Daha güçlü hissediyorum ama biraz uyusam iyi olacak."

"Senin için biraz lapa hazırlayacağım, midene bir şeyler girsin. Uzan hadi."

Onu başımla onaylayıp yatağa döndüm. İçimde mutlak bir enerji ve coşku vardı. Kendimi inanılmaz güçlü hissediyordum. O aptal Daren de Ayzer de tüm Elemental'le birlikte gününü görecekti. Onlara beklemedikleri bir anda öyle bir saldıracaktım ki benimle tanışmamış olmayı dileyeceklerdi. Yüzüme baka baka alay ettiği her saniyenin bedelini ödeyecekti.

Parmaklarım çatlamış dudaklarımda dolaştı, yumuşacık derimle karşılaştığımda şaşırmıştım. Dudağımın üzeri kaşındı, başparmağımı o çizgiye yaslayarak gözlerimi kapadım.

21. BÖLÜM

Kutsallar ve Kutsananlar

Kulenin önündeki büyük yivli kapılar indirilmişti, etrafını saran kare duvarlar içeriye izinsiz girişe izin vermiyordu. Saraylardan aşina olduğum flamalar kulede yoktu. Burası tüm sarayların, diyarın gözüydü. Ama artık Arın ve ben dışında birkaç yardımcı peri, birkaç Alfin ve iki asker dışında kimse yoktu. Kuleden çıkarıldıkları gün iki Sadakatsiz yanımıza gelmiş ve Arın'ın hizmetinde olmak istediklerini söylemişlerdi. Onlara göre Amon'dan korktukları için bir şey yapamayan ama Arın'ı destekleyen birkaç grup vardı. Arın hizmetlerini kabul etse de onların muhbirlik yapmasını istemediğini açıkça söylemişti. Herkesin aksine şahit olduğum süre boyunca Arın hep onurlu hareket eden taraf olmuştu.

Güneşin doğumuna da batışına da yetişemez olmuştum. Önümdeki karalanmış müsvedde kâğıtları, yüzümü gülümseten eskizler ve kurşunkalemlerin üzerinde dolandı parmaklarım. Güneşin son kızıl parıltıları ahşap masaya ve sayfaların üzerine dökülüyordu.

"Kendini çok yoruyorsun." Salonun köşesinden seslenen Su Lordu'na başımı kaldırmadan, "Bana söyleyene bak..." diye karşılık verdim. Beni yalnız bırakmadığı her ânı okuyarak geçiriyordu, elinden hiç düşürmediği bazı kitaplar vardı.

"Ben ölümsüz bir lordum," dedi. Ayağa kalktığını ve bana doğru ilerleyen adımlarını duydum. "Ama senin döngün henüz tamamlanmadı. Bir insan kadar hassassın."

Omuzlarımı hareket ettirip istemsizce esnerken, "İnsanlar o kadar da hassas değil," diye güldüm. Ama ne demek istediğini gayet

iyi biliyordum. İzim kendini göstermediği sürece ben onlardan biri olmayacaktım ki bu ikimizin de üzerinde konuşmayı sevmediği bir durumdu.

İzimin var olduğuna ama bir şekilde gizlendiğine inandırılmıştım Arın ise asıl gerçeği buruk bir ifadeyle bana sunmuştu. İzim gizlenmemiş, alınmıştı. Elemental'de bile hiçbir lordun gücü bir vârisin sigilini gizlemeye yetmezdi, bunun için başka boyutta bir güç gerekiyordu. Ve Elemental eğer isteseydi benden gücümü almalarına izin vermezdi. Burası sadece bir diyar değil aynı zamanda kalbi ve beyni olan bir yerdi. Yapılan her büyü Elemental'in onayını almak zorundaydı.

Daha önce defalarca kez olduğu gibi Daren yine beni kandırmıştı. Düşüncelerimde bile adını zikretmek tüylerimin ürpermesine neden oluyordu. Mağaranın içinde bir anlık gördüğüm o iz bile onun zihnimde yarattığı bir yanılsamadan ibaretti. Birinin nasıl bu kadar kötü olabildiğini anlayamıyordum.

"Senin iyiliğin ve sağlığın benim için birçok şeyden önce geliyor." Yeni bir rutin değildi, ellerini omuzlarıma yaslayıp o bütün enerjimi tazeleyen tılsımlarından birini yaptı. Gözlerimi kapatıp bilincimin açılmasını ve ferahlığı kabul etmesini bekledim.

"Çoğunlukla barok çalışıyorsun." Parmaklarını kollarıma kaydırıp başımın üzerinden önümdeki projeye bakmak için eğildi. Tıpkı istediği gibi yeni sarayımızın iskeletini çıkarıyordum ve bu günlerimi hatta gecelerimi alıyordu ama aynı zamanda beni ayakta tutan tek şey de buydu. Sevdiğim ve işe yaradığımı hissettiğim bir şeyi tasarlamak.

"Bunun bir sakıncası var mı?" diye sordum tatlı tatlı.

"Elbette yok," dedi saçlarıma bir öpücük bırakıp. "Güzel vârisim nasıl istiyorsa öyle olacak." Böyle söylediği bazı anlar beni geriyordu. Su Lordu'nun sevdiği her şeye karşı derin bir bağlılığı olduğunu hatta onu saplantı haline getirdiğini keşfetmiştim. Bazen ona karşı ne hissetmem gerektiği düşüncesiyle boğuluyordum. Çoğu zaman benden ne beklediğini bilmiyordum. Bildiğim tek şey birbirimize tartışmasız bir şekilde benzediğimizdi. Bendeki pervasızlık onda yoktu ama ondaki delilik de saplantı da bende mevcuttu. Çoğu zaman umursamaz ve aylak bir şe-

kilde hayatımı yaşasam da istediğim bir şey olduğunda onu alana kadar peşini bırakmazdım ve bazen onu almak için yoldan çıkmam gereken şeyler yapardım.

Sadece bir vâris olmam ve onun yanında savaşmam yetecek miydi yoksa benden çok daha fazlasını isteyeceği zamanlar olacak mıydı? Bir kral olması ve yanımda savaşması bana yetecek miydi yoksa ondan çok daha fazlasını beklediğim zamanlar mı olacaktı?

Herkes ondan korkuyordu ama sadece korku yoktu, ona hayranlardı, onu gördükleri zaman kadınların ne hale geldiğine defalarca şahit olmuştum. Ne zaman birisi bir şeye ihtiyacımız olup olmadığını sormak için içeri girse gözleri onu süzüyor ve arzuyla kıvranıyordu. Onlara hak vermemek elde değildi, ona bakınca ben de büyüleniyordum güzelliğinden.

"Ee," dedim. "Planı bana ne zaman söyleyeceksin?" Kömür uçlu kalemi yeniden elime alıp eskizin üzerinde bir şeyler karalamaya başladım. Barok oldukça incelik ve dikkat gerektiriyordu. Görkem öyle kolay elde edebileceğiniz bir şey değildi ama ben bunu zaten biliyordum. Bilmediğim Arın'ın kafasının içinde düşündüğü şeylerdi.

"Bazen," dedi odanın içinde o kendine özgü tanrısal adımlarıyla dolaşırken. "Bilmemek daha güvenlidir Nova." İşte o ürkütücü anlardan biri daha. Sanki bir cinayet planlıyor ve beni bunun dışında bırakıyordu. Ürkütücü olan cinayet fikri değil, beni dışında bırakması ihtimaliydi. Diğer şeyleri yavaş yavaş aşıyordum.

"Dışarıda bırakıldığım zaman kendimi güvende hissetmiyorum," diye itiraz ettim. "Bu bana daha kaygılı hissettiriyor. Bu işte birlikte olup olmadığımızdan bile emin değilim."

"Bu da ne demek?"

"Ben sadece senin söylediklerini yapıp kenarda bu tür şeylerle oyalanacak bir kız değilim Arın." Çizimleri işaret edip ayağa kalktım. "Bütün bunları sadece beni oyalamak için yaptığını biliyorum. Bir şeylerin peşinde olduğunu biliyorum. Benden neden saklıyorsun?"

Kaşlarını çatarak başını ağır hareketlerle yana doğru yatırdı. Bu nedense bende biraz geri çekilme isteği yaratmıştı ama kımıldamamak için kendimi kontrol etmeyi başarmıştım.

"Benden şüphe ediyorsun," dedi.

"Asla!" dedim onun gibi kaşlarımı çatarak. "Senden bir an olsun şüphe etmedim, etmem de ama sen benden edersen bunu hissederim." Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim, karman çormandı. "Ve buna dayanamam Arın. Bana söz vermiştin?" Ona doğru yaklaştım, adımlarım da onun bana olan bakışları kadar temkinliydi. "Tek başıma boğulmayacaktım."

Biraz bocaladıktan sonra elleri omuzlarıma yerleşti. "Asla," dedi benim gibi. "Senden şüphe etmiyorum ve bir saniyeliğine bile boğulmana izin vermeyeceğim." Beni kendine doğru çektiğinde kollarımı etrafına sardım. "Sana karşı fazla korumacı davranıyorum sadece," diye telkin etti beni. "Seni kendinden de korumaya çalışıyorum. Bir anda kaldırabileceğinden daha fazlasını yüklemek istemiyorum omuzlarına."

Sesi nihayet şefkatli bir tona ulaşmıştı. İşte Arın'ın sorunu buydu. Bir anda gözleri öyle bir delilikle parlıyordu ki ondan kaçmak istiyordum, bir saniye sonra öyle bir bakıyordu ki ona doğru koşmak istiyordum. Derin bir nefes verip göz göze geleceğimiz şekilde başımı kaldırdım.

"Sen yanımda olursan," dedim dudaklarımı yalayarak. "Taşımakta zorlanmam. Bunun için endişelenme." Gülerek beni yeniden göğsüne bastırdı. Okyanus ve kar kokuyordu.

"Asıl sen endişelenme," dedi çenesini saçlarıma bastırıp. "İstesen de istemesen de yanından ayrılmayacağım." Sanki kelimeler buz kütlelerinin içinden kulaklarıma çınlamıştı. Beni ürküttüğü anlardan biriydi. Yine de başımı kaldırıp gözlerini görmek için yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. Buz mavisi gözleri yoğunlukla parlıyordu, akıldışı bir şekilde parlıyordu. Severken beni tehdit ettiğinin farkında değildi.

"Hazır olduğunu düşünüyorsan bu gece seni birileriyle tanıştıracağım ama şimdi gitmem gerek."

"Nereye?" diye sordum.

Karşılığında vahşi bir gülümseme bahşetti.

"Gece yarısı hazır ol," dedi sadece. "Seni almaya geleceğim."

Başımla onayladıktan sonra kapıya doğru yürürken ortadan kaybolduğunu izledim. Bir şeylerin yaklaştığını birkaç gündür hissediyordum. Zamanının çoğunu dışarıda geçiriyordu. Gidişiyle birlikte pencerenin

dışından şiddetli bir gök gürlemesi cereyan etti, ardından bir sağanak yağmur başladı. Her zaman olduğu gibi. Kaslarımı esnetip salondan dışarıya çıktım.

Bronz kapıların arasından geçerken açlığımı ve yorgunluğumu hissettim. Perilerin ellerinde dokunmuş halılarla zenginleştirilmiş salon bir kuleye yakışmayacak kadar görkemliydi ama burası artık Su Krallığı'nın sığınağıydı. Duvarlarda runik alfabesinden birkaç sembol vardı, dört krallığı simgeleyen resimler koridor boyunca uzanıyordu. Giriş kapısını ortadan kesen dört köşeli bir krallık tacı vardı. Bazı geceler Arın'ın yüzlerini hiç görmediğim konuklarını ağırlıyorduk, o zamanlar odamdan çıkmamam için tembihleniyordum ve açıkçası son zamanlarda bir başıma olmak daha güvenli geliyordu.

Lala'yı mutfakta tıkınırken yakaladım, her zaman olduğu gibi tatlıları tırtıklıyordu.

"Bana da biraz bıraktın mı seni obur?" diye takıldım. Ağzının kenarındaki pembe kremayı silip turtalardan birkaç tane de bana uzattı. Gelişimle birlikte mutfakta çalışan cinler geriye çekilmişti.

"Onları yiyecek değilim," dedim yüzümü buruşturarak. "Benden neden hoşlanmadıklarını anlamıyorum."

"Senden hoşlanmıyor değiller..." Lala masaya gelişigüzel uzanıp şişmiş karnını okşamaya başladı. Bu haline gülmeden edemedim. Böyle devam ederse kanatları onu taşıyamayacaktı. "Senden korkuyorlar," dedi.

Abartılı bir şekilde gözlerimi devirdim.

"Bunu için sebepleri yok."

"Sebep olarak bir lordun var," diye doğrulup bana baktı. "Ve o lordan korkmamak aptallıktır."

"Keşke sen de biraz benden korksan," dedim onu parmağımla dürterek. "Belki o zaman daha nazik biri olurdun."

Söylediğime kıkırdadı.

"Dışarıya çıkıp biraz hava almak istiyorum," dedim dudağımı ısırarak. "Günlerdir bu kuleden dışarı çıkmadım ve oldukça sıkıldım."

Birden doğrulup tek kaşını kaldırdı.

"Buna iznimiz yok."

Derin bir nefes verdim.

"Ben kimseden izin almam."

"Arın Lordumu kızdırmak istemezsin."

"Arın Lordun da beni kızdırmak istemez!" diye karşı atakta bulundum. "Hem çok uzaklaşmayız. Biraz ormanda yürüyüş yaparız."

"Bu tehlikeli."

Omuz silkip bu kaygısını yok saydım.

"Ben bir vârisim," dedim gülerek. "Kim bana zarar vermeye cüret edebilir? Bu bir intihar olur." Etrafta yalpalayarak uçmaya başladı. "Beni bağışla ama sırf seni öldürebilmek için intihar edecek bir dolu Alfin var."

Bu düşünceyi zihnimden uzak tutmak adına ayağa kalktım.

"Kaçarak bu kuleye saklanmayacağım. Hadi, çıkalım ve başımıza gelebilecek şeylerle yüzleşelim."

"Bunun için kanatlarımdan olabilirim."

Omzumun üzerinden ona baktım. "Ben hayatta olduğum sürece hiç ama hiç kimse sana zarar veremez."

Mutlulukla kanatlarını çırptı.

"Benim haricimde tabii!" diye sırıtarak mutfaktan çıktım.

Peşimden, "Zalim insan kızı!" diye çemkirmeye başlasa da ana kapıya doğru yürürken hâlâ gülüyordum.

Üzerime lacivert kadife bir pelerin almıştım. Elbiseden kurtulup bir yürüyüş pantolonu, kazak ve çizmelerimi giydim. Elbiseleri seviyordum ama dış dünyaya ve özellikle tehlikelere karşı kullanışlı olmuyorlardı. Lala tam dibimde tetikte bir şekilde sağa sola bakarak uçuyordu. Bazen benden birkaç adım öne çıkıp kontrol ediyor ve o şekilde geçmeme izin veriyordu.

Gözcü kulesinin önü alabildiğine kurak bir araziydi, sınırları eski Su Krallığı'na komşuydu ama muhteşem arka bahçesi Kuzey Bahçesi'ne uzanıyordu. Taş bir köprüyü geçtikten sonra kızıl çakıltaşlarının ve sadece pembe mavi tonlarında çiçeklerin açtığı ağaçların sizi selamladığı bu yeri ilk gördüğüm anda vurulmuştum. Gövdesine dokunduğumda be-

nimle konuşan bir ağaç, üzerine yaslandığımda homurdanan bir kayalık ve bana iltifat eden güzel çalılıklarla bezenmişti.

Parmaklarımı otların üzerinde dolaştırırken durup derin derin nefesler aldım. Sanki bir kafesten çıkmıştım ve kanatlarım uyuşmuştu. Yeniden dışarıda olmak ve gökyüzüne daha yakından bakmak şimdiden kendimi daha iyi hissettirmişti.

"Ee anlat bakalım, neler konuşuluyor etrafta?" diye sordum sessizlik uzadığında.

"Herkes tedirgin, savaş olacağından korkuyorlar."

"Sen de korkuyor musun?"

"Bir savaş olursa Arın Lordum kazanır, bana bir şey olmaz."

"Bencil peri!" diye güldüm. "Onun kazanacağını nereden biliyorsun."

"Herkes onun kazanacağını bilir."

"Öyleyse neden savaş çıksın ki? Eğer başından beri kimin kazanacağı belliyse."

"Çünkü tahtı geri almak istiyor, taht için savaşmak zorundasın. Amon Lordum kendi isteğiyle verse dahi bu yeterli olmaz. Herkes kimin hak ettiğini görmek ister."

Yüzümü buruşturdum. "Bir de insanlar için barbar derler."

"Bu doğanın kanunu Nova," dedi. "İnsanlar da hayvanlar da savaşır." Havanın soğukluğundan mı yoksa etrafımızda uçuşan uğursuz kargadan mı emin değildim ama aniden ürpermiş ve kollarımı etrafıma dolamıştım.

"Geri dönsek iyi olacak," dedi Lala gökyüzüne bakarak. "Hava kararıyor." Biraz daha kalmak istesem de söylediğini onayladım. O son olaydan sonra kendimi oldukça savunmasız hissediyordum. Bir tehlike karşısında ne yapacağımı bilemez haldeydim ki tehlike bir anda karşımıza çıktı.

Karga kahkahalarıyla birlikte.

Aniden nabzım hızlandı, boğazım kurudu. İki elimle birlikte pelerinimi sıkı sıkı tuttum. Tek kelime edebilecek halim yoktu. Artık ondan büyük rahatsızlık ve korku duyuyordum. Bana yaptıkları bir an dahi olsun aklımdan çıkmıyordu.

"Seni yeniden buralardan görmek ne güzel," dedi yaslandığı ağaçtan doğrularak. Ağacın gövdesine yeterince uzun baktığınızda hoşnutsuz gözlerini görebiliyordunuz. Al benden de o kadar.

"Aynısını senin için söyleyemeyeceğim," dedim ve olabildiğince hızlı adımlarla yanından geçtim. Lala da en az benim kadar hızlı ve temkinliydi. Onu en son bir kafese hapsettiği için öfkeli ve üzgündü. Bir daha ona böyle bir şey yaparsa Daren'in karga kafasını koparmam gerekecekti.

"Bana mı öyle geliyor yoksa benden kaçıyor musun?" Genizden gelen bir kahkahayla konuşuyordu.

"Sana tahammül edememekle senden kaçmak arasında çok da ince bir çizgi yok Daren." İsmini söylemek bile beni rahatsız etmişti. Bahçenin bu kadar içine girdiğimizi çıkmaya çalışana kadar fark etmemiştim. Uzun adımları yaprakları ezerek peşimden geliyordu. Bu defa derdi neydi kim bilir.

"Yoksa bana hâlâ kırgın mısın?" diye sordu. İçimden bir ses bunun peşini bırakmayacağını söylüyordu. Yeniden koyu mavi gözlerine bakmak beni yaralasa da çenemi dik tutmayı başardım.

"Doğruyu istersen evet!" Cesur çıkan sesimle gurur duydum. "Bana saldırdın," dedim sertçe yutkunarak. "Bu diyarda bir arkadaşım olduğunu düşünüyordum ama beni yaktın ve büyük bir acının içine bıraktın." Çaresizce güldüm. "Arın olmasa ölmüştüm belki de, hâlâ neden etrafımda dolanıyorsun."

"Arın olduğu için öleceksin belki de," diye karşı atakta bulundu.

"Dedi ben öldürmeye çalışan adam." Yeniden ona sırtımı dönüp yürümeye koyuldum. Lala sessiz ve çaresizce etrafımda dönüp duruyordu.

"Seni öldürmeye çalışmadım," dedi. "Arın'a saldırdım ve o beni şaşırttı. Çünkü bir kere kan yoluyla birini kontrol etmeye çalıştığında kolayca buna son veremezsin ama o bununla savaşıp bağı kesti ve seni kurtarmak için atıldı."

Can sıkıcı bir kahkaha attım.

"Evet, gerçekten kulağa beni öldürmeye çalışmıyormuş gibi geliyor." İronimi anlamasını umuyordum.

"Dikkat et su vârisi," dedi bastıra bastıra. "Bazen çok sevgi de ölüme yol açar." Bir an için durup söylediklerini sindirme ihtiyacı hissettim ama ona bakmak için döndüğümde ortadan kaybolmuştu.

Derin bir nefes verdiğini işittiğim Lala pelerinimin kapüşonundan çıkıp omzuma kondu. "Hadi gidelim buradan." Bir an için onaylayacaktım ama havanın kararmasıyla birlikte aklıma parlak bir fikir geldi.

"Ormanda korkmamız çok saçma," dedim yavaşça. Boğazımdan gelen boğuk bir kahkaha attım ve duruşumu dikleştirdim. "Ben bu ormanın hâkimiyim..." Kendi etrafımda usul usul döndüm. "Bunu nasıl oldu da unuttuk biz." Eğilip dizimin üzerinde kalan dövmeye parmak uçlarımda günler sonra nihayet yaratabildiğim bir su akıttım.

Ormanın derinliklerinden gelen kükreme sesiyle birlikte Lala yeniden kapüşonun ardına gizlendi. Ona ters ters baktım.

"Senin kadar kafayı sıyırmadığım için kusura bakma," dedi bana bilmiş bilmiş. "Orman ruhu evcil değildir Nova."

Kaşlarımı kaldırıp omuz silktim. "O da senin gibi bana hizmet etmek zorunda."

Lala cıkcıkladı. "Ne olur böyle deli deli konuşma, birinin pençesinde kalacaksın bir gün."

"Peri kızının sözlerine kulak ver su vârisi." Orman ruhundan önce ağaçların hoyrat rüzgârının arasından sesi yankılandı. İri cüsseli bedeni ondan daha sonra girdi görüş alanımıza.

"Benim biricik ruh eşim," dedim dişlerimi gıcırdatarak. "Beni neden bu kadar beklettin, yoksa yaşlanıyor musun?"

Lala boynuma bir fiske vurduğunda burnumu kırıştırarak ona dönmek zorunda kaldım. Gözlerini kocaman açmış parmağını dudaklarına bastırıyordu.

"Ne istiyorsun yine?" diye sordu kaplan.

"Yanımda kalmanı," dedim.

"Bu mümkün değil."

"Neyin mümkün olup olmadığına ben karar veririm."

Lala yeniden boynuma bir fiske atıp bu defa kulağıma, "Orman ru-

huna emir veremezsin, diyar ve tanrıçalar seni cezalandırır, bu da yetmez orman da sana bilenir!" diye söylendi.

"Tanrıçalar cehenneme gitsin," dedim ama bakışlarım kaplanın yeşil gözlerine odaklanmıştı. "Kendi diyarını yönetemeyen kaçaklardan korkacak değilim." Kollarımı göğsümde birleştirip ona doğru birkaç adım attım. "Ormanla aramı bozmak istemem ama," dedim etrafında tıpkı daha önce onun bana yaptığı gibi bir çember çizerek yürümeye koyuldum. "Yine de şu sıralar benden nefret edenler, nefretlerini göstermekten çekinmiyorlar, güçlerim yok ve sürekli Arın'dan yardım isteyerek iyi bir vâris olamam," diye tane tane açıklamaya koyuldum. Lala omzumdan uçup en yakın ağacın dalına kondu. Sanırım periciğin başını döndürmüştüm.

"Yanımda kalıp beni korumana ihtiyacım var."

"Ateş seni yakmış," dedi havayı kokladıktan sonra.

"Bu da ne demek?"

"Çoktan yanmışsın ama yandığından haberin yok."

İnanamaz gibi kaşlarımı kaldırdım. "Bal gibi de haberim var, o iblisin bana yaptığı şeyi unutursam gökyüzü de benim belamı versin. Burnundan getireceğim onun!"

"Hayır," dedi orman ruhu. "Sana yaptığı şeyden bahsetmiyorum."

"Yine bilmece gibi konuşmaya başladın ama sen."

Yeniden havayı kokladı. Bu defa bana yaklaşıp daha çok kokladı. "Birçok kişi dokunmuş sana," dedi fısıltı gibi bir sesle. "Birçok kişi kutsamış ve lanetlemiş seni. Sen kimsin Nova?" Bana daha önce hiç doğrudan ismimle hitap etmemişti.

Lala daha önce de ondan sık sık duyduğum koruyucu tılsımları sesli sesli tekrarlamaya başladı. Gözlerim yeniden kaplana döndü. "Su vârisiyim işte," dedim kaşlarımı çatarak.

"Kesinlikle su vârisisin," dedi. "Kabul, yanında kalacağım." Uzun uzun ona baktıktan sonra her şeyin o kadar da basit olmadığını biliyordum ama yine de yanımda kalacak olması beni rahatlatmıştı. Bu kadar çabuk ikna olmasının sebebiyle daha sonra ilgilenebilir ya da sadece boş verebilirdim. Ormandan çıkarken dallar yeniden bir sarmaşık gibi huzurundan çekilmişti.

"Bunu ilk zamanlar beni görünce de yapıyorlardı," dedim ona doğru dönüp. "Daha sonra yapmadılar ama. İlla yanımda senin mi olman gerekiyor?"

"Hayır," dedi. "Ama seni tanımıyorlar. Birileri izlerini silmiş. Birileri senin kim olduğunu ortaya çıkarmak istemiyor."

"Sence bunu kim yapmış olabilir?"

"Buna gücü yetecek çok fazla kişi yok." Kocaman adımlarla yanımda yürürken onu izledim. Birden boynunu yılan gibi kıvırarak bana baktı. "Eskiden bunu sadece tanrıçalar yapabilirdi."

"Peki ya şimdi?"

"Şimdi neyi kimin yapacağını kestiremiyorum su vârisi."

Bıkkınlıkla nefes verdim. Kule görüş alanımıza girmişti. Gökyüzü yine şiddetle gürlüyor, yağmur kendini muhafaza ediyordu.

"Bir de senin için bilge derler, her sorunun cevabını bilir derler..." Yan yan bakarak şikâyet ettim.

"Öyle," dedi. "Ama senin soruların aslında soru değil. Bazen cevapları soru sanıyorsun."

Abartılı şekilde göz devirdim.

"Madem bilmiyorsun, adam gibi bilmiyorum desene!" Güldüm. "Sözlüye kaldırılmış çocuk gibi ne diye kafa karıştırmaya çalışıyorsun."

"Bazen gerçeği görmek için başka şekilde düşünmen gerekir," diye yanıtladı. Ellerimi saçlarımın arasından geçirip sabır diledim. Ondan alabilecek bir cevabım yoktu, belki de geri zekâlıydım bilmiyorum, hiçbir zaman çok zeki biri olmamıştım ve her zaman bilmecelerden ve sudokudan nefret etmiştim ama bunun önemi yoktu bana zaten fiziksel güç gerekiyordu.

"Bana söyleyecek bir şeyin yok, anladım," dedim elimi kışkış yapar gibi sallayarak. "Bari ormanda neler olup bitiyor dedikodu ver azıcık."

"Dedikodu mu?" Bilge bir adam gibi kahkaha attı ama bu bile bir sürü minik canlıyı ürkütmüştü. Birkaç tavşancık oradan oraya sıçramaya başladı.

"Yazık," dedim. "Arın yokken ortaya çıkabiliyorlardı şimdi bir de başlarına seni getirdim." Umarım anlayışlı tavşanlardır.

"Bugün hava vârisine takdim gecesi düzenleniyor. Dağ yamaçlarında. Bunu biliyor muydun?"

Ona bakarken sırıttım. "Bak işte bu dedikodu sayılabilir, ben niye davetli değilim..." Kendi kendime düşünürken kalenin kapısının önüne gelmiştik. Sessizliğini koruyan Lala, "Aklından bile geçirme," dedi. "O deli aklından at o fikri."

Güldüm.

"Nova, hayır!"

Dişlerimi göstererek güldüm.

"Arın Lordum beni öldürür."

Daha çok güldüm.

"Hadi gidelim," dedim. Pelerinimin kapüşonunu kafama geçirip kapıdan geri döndüm. Orman ruhu yorum yapmadı ben de bunu doğru hamle olarak algılayıp emin adımlarla ilerlemeye koyuldum.

"Nova, lütfen ama lütfen geri dönelim. Kendini düşünmüyorsun bari beni düşün acımasız insan. Vicdansız vâris!"

"Amma çok konuştun bugün," dedim. "Hadi sen kuleye geri dön."

Mavi gözlerinden öfke soluyordu. "Sen beni öldürtmeye niyetlisin!" diye çemkirdi. Ellerimi kulaklarıma bastırmam gerekmişti. "Seni engelleyemediğim yetmezmiş gibi bir de tek başına bırakıp kuleye döneceğim, Su Lordu da beni hayatta bırakacak öyle mi? Bütün peri soyu kurusun mu istiyorsun sen?"

Bir an düşünüyormuş gibi elimi çeneme koyup gökyüzünü izlemeye başladım. "Peri soyunun kuruması, hımm, kulağa hiç de fena gelmiyor."

"Gökyüzü beni korusun," diye sayıklamaya başladı. "Tanrıçalar gazabından sakınsın. Gökyüzü bizi korusun, tanrıçalar gazabından sakınsın. Gökyüzü bizi korusun, Tanrıça-"

"Ayy tamam," dedim sonunda. "Sus artık yoksa gerçekten korunmaya ihtiyacın olacak."

"Bugün her zamankinden daha da kötüsün!"

"İkiniz de susun artık."

"Biriniz bana yolu göstersin," dedim derin bir nefes alarak. "Basacak bir partimiz var." Bir ışık huzmesi gözlerimi alana kadar her şey yo-

lundaydı. Kafamda olacak bitecek her şeyi planlamıştım bile. Hepsinin karşısına çıkıp gecelerini mahvetmek istiyordum.

"Bir yere mi gidiyorsun güzel vârisim?"

"Arın..."

"Nova..."

"Lordum."

"Lala!"

Orman ruhu garip garip yeşil gözlerini üçümüzün üzerinde gezdirdi. Lala ve benim halime küçümser bir şekilde bakarak Arın'a yanaşacak şekilde bir-iki adım attı. Daha önce benim önümde eğildiği gibi değil, sanki sadece selam verir gibi çok hafifçe başını eğdi ve, "Yeniden diyara hoş geldin Su Lordu," dedi. Doğru ya bu onların ilk karşılaşmasıydı.

"Tayga," diye aynı şekilde başıyla selamladı Arın onu. Bunu ilk kez birisi için yapıyordu. Diğer lordlara bile başını eğmemişti.

"Tayga mı?" diye soludum. "Onun bir ismi mi var?"

Arın bana sessizce güldü. Tutmam için uzattığı eline bakıp çekimser adımlarla ona doğru ilerledim. Nazikçe kolunu etrafımda doladı. "Hem çok zeki hem çok saf," dedi beni işaret ederek. "Daha ismini bile bilmiyor ama yüz yıllardır kimsenin yapamadığı bir şeyi yapıp kendisini seninle eşliyor." Naguelimle anlamaya çalışır gibi konuşuyordu. "Söyle bana kadim güç, Nova'nın kökeni ne?"

Ormandan uzakta tamamen açıktaydık. Neredeyse bir çölün üzerinde olduğumuzu düşündüm. Havanın ıssızlığı epey de ürkütücüydü ancak bu karanlıktan daha da ürkütücü olan iki yaratık yanımda olduğu için güvenliğimle ilgili bir endişe duymuyordum. Bu yüzden başımı ıssız manzaradan Arın'a çevirdim, "Köken ne demek?"

Bana gözlerini kısarak baktı, "Seni kütüphaneye götürürüm, öğrenmen gereken yüzyıllar var." Parlak bir dolunay gibi gülümsedi dudağımı sarkıtmama.

"Bilmiyorum," dedi sonunda orman ruhu. "Onu gizliyorlar."

Arın'ın gerileceğini düşünmüştüm ama tilki gibi bir gülümsemeyle, "Bunu tahmin ediyordum," dedi. "Ama senin de tahminlerin olacağını düşünüyorum." Heh, çok güzel. Orman ruhu tek başına yetmiyordu

bana çünkü, bir de Arın'ın bilmeceleriyle uğraşacaktım. Zaten Daren iblisinin söylediği sözler hâlâ aklımdaydı. Herkes kafayı yemişti ama bana deli diyorlardı.

"Ben diyara sadığım," dedi orman ruhu. "Bilinmesini istemeyeni gizli tutarım."

"Bu beni çok kızdırabilirdi," dedi Arın. "Eğer sadakate bu kadar önem veriyor olmasaydım."

Orman ruhu başını salladı. "Seni yeniden bu diyarda görmek güzel."

"Seni de öyle eski dostum, hâlâ değişmeyen bir şeyler olduğunu görmek güzel." Sonra ellerini arkasında birleştirip usul usul bana döndü. "Bir yere mi gidiyordunuz?"

Öksürerek omuzlarımı dik tutmaya çalıştım.

"Canım sıkıldı, biraz dolaşıyordum."

Lala ortalıkta yoktu. Kapüşonumun içinde olduğunu düşündüm ya da doğruca kuleye topuklamıştı.

"Bu kadar uzakta dolaşmanın hava vârisi için düzenlenen geceyle bir ilgisi yok yani?"

Dudak büktüm, "Ne?" diye sordum. "Parti mi varmış, kim dedin?"

Sırıttı.

"Nova?"

"Hım?"

"Nereye gidiyordun?"

"Orman ruhunu arıyordum."

Kaşlarını kaldırdı. "Ormandan bu kadar uzakta?"

Bilmiş bilmiş başımı salladım. "Onun da canı sıkılmış."

"Nova..."

"Çok bencilsin," dedim birden. "Herkes senin gibi tek parmak şıklatmasıyla oradan oraya gidemiyor. Ne var biraz yürürken yolumuzu kaybettiysek."

Leziz bir tatlıdan sonra geriye kalan tadı almak için dilini dudaklarında dolaştırdı. Neyse ki keyifli görünüyordu. "Nova," dedi tatlı tatlı. Yanıma doğru geldi, geri geri gitmemek için kendimi durdurmam gerekmişti. Ama neyse ki hedefi ben değildim, tam önümde durdu ama elini

kapüşonumun içine uzatıp Lala'yı bacaklarından yakaladı. Lala küçük bir çığlık atıp af dilemeye başladı.

"Lordum bağışlayın, ben söyledim, dinlemedi beni."

"Sussana aptal peri!" diye kedi gibi mırladım.

Arın gözlerini devirdi. "Bu perinin de tek hareketle istediği yere gidebildiğini biliyorsun değil mi?"

"O kadar işe yaramaz ki," diye söylendim. "Bazen unutuyorum."

Lala inleyerek ağlamaya başladı. Arın daha çok göz devirdi.

"Sus," dedim periye doğru. "Seni öldüreceği falan yok."

Arın tuhaf tuhaf bana baktı.

"Ne var!" dedim kollarımı göğsümde bağlayıp. "Herkes senden deli gibi korkuyor, bırak periyi bütün soyunu kurutacağını sanıyor."

Arın kısılmış gözlerinin hizasına kaldırdı iki parmağının arasındaki zavallı Lala'yı, "Belki de kurutmalıyım," diye güldü. Eğleniyordu. Hem de epey.

"Bağışlayın beni lordum, yalvarırım..."

Daha fazla dayanamayarak elimi açıp Arın'a doğru uzattım. Beni ikiletmeden Lala'yı avucumun içine bıraktı. Pericik avucumun içinden doğrulup koluma tırmanarak boynuma kadar koşar adımlarla kaçıp saklandı.

"Partiye gidiyordum," diye teslim oldum. "Kimsenin beni dışlamasına izin vermem."

"Tamam," dedi. "Sana engel olmayacağım ama daha iyi bir teklifim var. Sen seç, parti mi benim planlarım mı?" Bir an başımı çevirip gökyüzüne baktım, dolunay tepede sallanıyordu. Gece yarısı olduğunu fark etmemiştim bile.

"Senin planların elbette." Günlerdir neyin peşinde olduğunu ve neyle uğraştığını öğrenmeye çalışıyordum.

"Siz geri dönün," dedim Lala'yı boynumdan zorlanarak çıkarırken. Kulağıma yapışmış bırakmıyordu ki buna uzunca bir süre gülecektim. Onu kaplanın yelelerine bıraktım. "Bugünlük bu kadar olay size yeter." Orman ruhu başıyla ikimizi de selamladıktan sonra ay ışığının altında devasa bir gölge gibi karanlığı yırtarak uzaklaştı.

Bedenlemeden önce dengemi sağlamak için Arın kollarını etrafıma doladı. Başımı yana yatırarak göğsüne yasladım.

"İşte geldik," diye kulağıma fısıldadı. Sadece saniyeler geçmişti. Sıkı sıkı ona dolanmıştım, yine midem bulanmaya başlamıştı. Beni sakinleştirmek için gözlerimi açana kadar sırtımı yavaş yavaş okşamaya koyuldu. Bu her zaman kendimi daha iyi hissetmeme neden oluyordu.

"Gözlerini açabilirsin." Havanın soğuk olması gerekiyordu ama kulağıma fısıldadığı tılsımlar beni sıcak bir hava dalgasının içine almıştı bile. Gözlerimin geceye alışması için biraz bekleyip kendimi ondan ayırmayı başardım.

"Neredeyiz?"

"Gizlediğim yerlerden biri," dedi kolumdan tutmaya devam ederek.

Gözlerim karanlığa alıştıktan sonra etrafın aslında aydınlık olduğunu fark ettim. Büyülü bir andı ve görmek istediğin şeyi veriyordu sana. Nefes aldım. Karanlığın içinden iki kişi çıkıp bize doğru yaklaşmaya başladı. Biri kadın biri erkekti.

"Kutsayıcılarımız," dedi Arın. Yüzlerini seçmek için birkaç kez gözlerimi kırptım. İkisi de hemen hemen yaşıt görünüyordu. Yirmi beşten büyük durmuyorlardı ama Elemental yaşlarını bilemezdim. İkisinin de şakaklarında ve kollarının tamamında Su Krallığı sigilleri vardı. İnsanların arasından getirilen melezlerin dışında pek kimsenin izini görmemiştim.

Kadın, "Lordum," dedi ve hafifçe bana dönüp, "Vârisim," diye devam etti. Başımla selam verdim. Saçları tıpkı Arın'ınki gibi mavi tılsımlı beyaz renkteydi. Yüzü inanılmaz güzeldi. İnce ve uzundu. Arın ile aralarında güzellik benzerliği vardı. Ona bakışları hayranlık ve ulu bir ifadeyle doluydu. Kaşlarımı çattım.

Arın hafifçe tebessüm ederek beni döndürdü. Planın ne olduğunu da buraya neden geldiğimizi de merakla bekliyordum. Onların geldiği yöne doğru eliyle işaret edip beni yönlendirdi.

Karşıma tıpkı İlmek'te onu gördüğüm ilk andaki gibi bir gölet çıktı. Bakışlarım Arın ve yeşil su birikintisi arasında gidip geldi. Hâlâ diyarın içindeydik ama bu topraklarda su olmadığını biliyordum. Su olmadığını sanıyordum.

"Obruklar," diye fısıldadı Arın. Biraz daha yaklaştık, zemine belli aralıklarla açılmış kocaman delikler vardı. Devasa bir zeminin üzerindeki fare deliklerine benziyorlardı. Göl o çukurların içinde yağmur oluğuna toplanmış gibi duran birikintiydi. Oldukça geniş olan bir tanesine doğru iyice yaklaşıp görebilmek için tek dizimi kırarak eğildim. Karanlıkta kaşlarımı çatıp kenardan tutunarak başımı biraz daha aşağıya eğdim. Göl yosun ve... yosun ve... suyun üzerinde toplanmış o şeylerin ne olduğunu anlamak için gözlerimi kısmam gerekti.

"Bunlar..." diye fısıldadım telaşla başımı çevirip. "Bunlar?" Suyun üzerinde yosunlara karışmış onlarca, hayır yüzlerce beden kımıldamadan yatıyordu. Birer ölü gibi değil de dondurulmuş gibi görünüyorlardı. Yüzlerini seçemedim, renkleri ya da mimikleri yoktu, sanki kireçle kaplanmışlardı.

Arın omuzlarıma dokunduğunda ani bir refleksle yerimden sıçradım. "Onlar bizim halkımız," dedi sakinleştirici bir sesle. "Uyanmaları biraz uzun sürüyor ama yakında hepsi aramızda olacak."

Önce ona sonra kibirle gülümseyen kadına baktım. "Tıpkı planladığınız gibi efendim," dedi. Diğer adamdan hiç ses çıkmamıştı.

"Nasıl?" diyebildim sadece.

"Sana halkımızı gizlediğimi söylemiştim, hayatta kalmaları için onların ruhunu suya bağladım ve bir uykuya yatırdım." Bunun mümkün olması kulağa imkânsız geliyordu ama karşımda duruyor ve öylece suyun üzerinde yatıyorlardı.

"Uyandıkları zaman ne olacak?" diye sordum. Orman ruhunun cevabı zihnimde yankılandı. Cevap zaten soruydu. Ne olacağını biliyordum. Arın onlara uzun uzun baktı. "Savaşacağız," diye fısıldadı ve göletin ortasında mavi bir ışık parladı.

Su Lordu ve bilinmezlikleri.

"Ne zaman hazır olurlar?" Saçlarımı ensemde topladım. Gözlerimi sudan ayıramıyordum hem ürkütücü hem büyüleyiciydi ama birçok şey anlamına da geliyordu. Artık yalnız olmadığım, artık savunmasız olmadığım, benim gibi birileriyle tanışacağım anlamına geliyordu. Bu diyarda bir evim ve bana nefretle bakmayan birileri olacağı anlamına geliyordu.

"Yüz yıldır orada öylece uyuyorlar." Sesi kederli bir hal almıştı. Çocuklarını yitirmiş çaresiz bir baba gibi görünüyordu. Bakışları sihirli sudan irileşmiş gözlerime kaydı. "Uyanış uzun süren bir ritüeldir." Parmaklarının tersiyle şakağımdaki yarım izi okşarken nihayet huzur bulmuş gibi görünüyordu. "Şimdi gitmeye hazır mısın?"

Tereddüt etmeden elini tutup ayağa kalktım. "Gerginim," diye itiraf ettim. "Olanları anlıyorum ama yine de bana fazla geliyor."

"Çok şey yaşadın," dedi. "Çoğunu da tek başına yaşadın. Daha yeni birisi seni yakmaya kalktı." Kaşları hiddetle kırıştı. "Seni bu yüzden uzak tutmaya çalışıyordum."

"Uzak kalmak istemiyorum, bilinmezlik daha katlanılmaz." En azından artık neyi beklediğimizi ve neye tutunmam gerektiğini de biliyordum. Toprak Sarayı, Ateş Sarayı ve Hava Sarayı hepsi kendi oyununu çoktan başlatmıştı, hepsi kendi yolunda ilerlemeye başlamıştı. Geride olan bizdik ama artık nereye saparlarsa sapsınlar karşılarına çıkabileceğimizi biliyordum.

"Artık kimleri beklediğimizi biliyorsun."

"Savaşmak zorundalar mı?" diye sordum istemsizce. Parmaklarıma kenetlenmiş eli hareket etti. "Biz savaşmak zorundayız Nova," dedi. "Başka bir seçenek yok, seni de beni de burada istemiyorlar, onları kabul ederler mi sanıyorsun?"

Derin bir nefes aldım. "Haklısın," dedim. "Ama sana da bana da bir şey yapamıyorlar, sonuçta önemli olan bu değil mi? Hâlâ burada olmamız."

Beyaz kirpikleri gecenin içinde parladı. Ellerimize bakarak yavaşça buz gibi gülümsedi. "Bizi yok edemedikleri denemeyecekleri anlamına gelmiyor, hayatımız boyunca saldırı altında yaşayamayız."

"Başka bir yolu olmalı."

"Seni asıl endişelendiren nedir? Kaybedeceğimizi mi düşünüyorsun?"

"Kazanacağımıza eminim, sen pek kaybeden birine benzemiyorsun." İstem dışı güldüğümde onun da tebessümü büyüdü. Elimi alıp dudaklarına götürdü ve nazikçe öptü. Bundan aldığım cesaretle, "Birileri-

nin ölümüne sebep olmak istemiyorum," dedim. "Buna gerek olmamalı. Burası kocaman bir diyar, herkese yer olmalı."

"Dünya böyle işlemiyor güzel vârisim ve ne yazık ki senin yüce kalbin bile bunu değiştiremez." Beni kendine doğru çekti, etrafımıza su girdabından oluşan bir kalkan örüp bizi bedenledi.

22. BÖLÜM

Avlar ve Avlanacaklar

Ayaklarımın üzerinde durabileceğimden emin olduktan sonra yavaşça doğrulup, "Neden buradayız?" diye sordum. Kulede değildik, tanıdığım dağ yamaçlarından birindeydik. Bulut manzarasının önünde.

Yeniden uzanıp elimi tuttu. "Katılmak istediğin bir parti olduğunu sanıyordum." Gülümsemesi kocaman bir dolunay gibiydi. Güzel yüzünde asılı kalmış buzla kaplı bir dolunay.

"Vârisin partisi mi?" Beklenmedik şekilde rotamızdan sapmamız beni heyecanlandırmıştı. "Gidebilir miyiz?"

"Bir vârisi onurlandırmamak olmaz." Su Lordu'nun yapabileceği kadar alayla sırıttı. "Su vârisi ve lordu geleneklere bağlı olmalıdır."

Elini sıkı sıkı tutarak peşinden yürümeye koyuldum. "Gelenekleri seviyorum." En azından işime yarayanları, çoğunu zaten bilmiyordum. Arın bir vâris olarak beni yetiştirmek için elinden geleni yapıyordu ama deyim yerindeyse başım dertten kurtulmuyordu ki.

"Peki sen de ister misin?" Hava Sarayı'nın gökyüzünde asılı olan yamaçlarına tırmanmak için Arın beni neredeyse görünmez bir labirente döndürmüştü. Daha önce saraya çıkmak için her defasında periler ya da Sina bedenliyordu ama bir saraya izinsiz ve doğrudan bedenleme yapmak hoş karşılanmıyordu. Eski güçlü zamanlarında bunun mümkün olmadığını söylemişlerdi, taşlar, vârisler hâlâ krallıklardayken sadece kendi lordu ve vârisi doğrudan saraya bedenleme yapabiliyormuş ama artık o koruma büyüsü oldukça zayıf düşmüş. Daren gibi isteyenler say-

gısızca bedenleme yapabiliyor ama bu açıkça saygısızlık olarak kabul ediliyor.

"Ne ister miyim?" dedim, Arın'ın neden uzun yolu seçtiğini bilmiyordum genellikle sürpriz yapmayı ve bir anda karşılarında belirmeyi seviyordu. Aşağıda dağın dibinde bir göz yanılmasıyla gizlenmiş bir ipin ucunu bulduğunda dudaklarım aralık kalmıştı, ipi çekti ve bir köprü sarmal şekilde tepeye kadar uzandı.

"Bir parti."

"Bir parti mi?"

Nahoş gülümsemesiyle bana döndü. "Evet güzel vârisim. Toprak vârisi için de düzenlendiğine eminim ama Sina'nın senin için bir parti verdiğini sanmam. İster misin?" Hem gururlu hem hüzünlüydü. Ondan alınanların üzerine benden alınanlar da binmişti. Bazen Arın'ın ne kadar çok şeyin altında ezildiğini unutuyordum. O olmanın ne demek olduğunu da öyle.

Yine de sorusu benim için beklenmedikti, bir anlığına da heyecan verici. Daha önce benim için bir vâris partisi düzenlenmesi aklıma dahi gelmemişti, vâris olduğumu dahi hissetmemiştim ki.

"Bu ırkçılar yüzünden hiç aklıma gelmemişti bu!" İçimde bastıramadığım bir öfkeyle burnumu kırıştırdım.

"Irkçılar mı?" diye sordu eğlenerek. Bu gece ne kadar çok gülümsüyordu. Yeni bir dönemece geldiğimizde duruyor, önden benim geçmem için yardımcı oluyordu. Köprü oldukça dayanıksız görünüyordu ama burasının sihirli bir diyar ve yanımdakinin de diyarın en güçlü lordu olmasına güveniyordum. Onca şeyden sonra bizi ipten bir köprünün öldürmesine izin vermezdi.

"Evet," diye omuz silktim. "Bizi dışlıyorlar, bu ırkçılık değil de ne?"

"Haklı olabilirsin ama soruma cevap vermedin."

Biraz durgunlaştım. "Kimi çağıracağız ki?" diye sordum. "Sen, ben, Lala ve orman ruhu mu olacağız. Aman ne parti." İstemsizce küçük bir kahkaha attım. Lala, orman ruhu ve Arın'dan oluşan küçük partimi gözümün önüne getirip katılıyordum. Belki onlara birer tane kukuleta da takardım.

"Herkesi çağırabiliriz."

"Eminim en güzel elbiselerini o gün için saklıyorlardır."

"Bunun için mi endişeleniyorsun, kimse gelmez diye mi?" Kolumdan tutup beni durdurduğunda yüzündeki merak beni gafil avlamıştı. Bana ne kadar yabancıydı ama yakın olmak için de bir o kadar hevesli.

Çekinerek dudaklarımı kemirdim. "Neden gelsinler ki, gelseler bile tek amaçları bizi öldürmek için fırsat kollamak olur."

Yüzünden karanlık bir ürperti geçti. "Okyanus seslendiği zaman, Nova..." dedi bir ilahi söyler gibi. "Tüm evren dinlemek zorundadır. Dalga geliyorsa bundan kaçamazsın."

"Onları zorla mı getireceksin?" diye takıldım gülerek.

"Eğer istiyorsan yaparım."

Bu biraz barbarca da olsa hoşuma gitmişti, yürürken omzumun üzerinden bakarak konuştum. "Çok hoşuma gider," dedim. "Hadi onları kanlarına hükmederek zorlayıp benim partime getir. Nefretten gözleri körelsin."

Sesli bir şekilde güldüğünü duyunca tamamen ona dönmeden edemedim. Kıkırdaması müzik gibiydi. Bu sesi reddedecek ya da büyüsüne kapılmayacak hiçbir canlı yoktu. Okyanusun derinliğinden gelen bir ezgiydi sanki. Kulağıma tuttuğum deniz kabuğundan gelen bir fısıltı. Emreden bir çağrı. Bu gerçekten büyüleyiciydi.

"Senden nefret etmiyorlar," dedi.

"Tabii..."

"Farkında mısın emin değilim ama lordların hepsi etrafında dolanıp duruyor."

"Bana bayıldıkları için değil, onları bayıltmamam için."

Yeniden güldü. "Çok garip bir mizah anlayışın var."

"Ben buna gerçekçilik derdim."

"Kendini hafife alıyorsun," dedi iç çekerek. "Bundan şikâyet etmem ama sana nasıl baktıklarını görmüyorsun."

"Nasıl bakıyorlarmış? Hem neyden şikâyet etmiyorsun?" Onunla konuşurken yolun nasıl bittiğini bile anlamamıştım ama her dönemeçte daha da yukarı çıkıyorduk geriye baktığım zaman gördüğüm manzara daha da uzaklaşıyordu.

"Sana sahip olmak ister gibi bakıyorlar, bununla ilgilenmiyor olmandan şikâyet etmem. Zaten kazanmam gereken büyük bir savaş var, bir de senin için bir savaş başlatmak zorunda kalırdım aksi halde."

Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıp kaşlarımı çattım. "Benim için bir savaş başlatır mıydın?"

Bakışları yeniden bana döndü, baştan aşağı gözlerini kısarak üzerimde dolaştırdı. Kirpiklerini dalgalandırarak gözlerime kenetledi. "Ve her saniyesine değerdi," dedi.

"Buna sevindim," dedim. "Yani savaş konusuna değil, hissettiğin duruma. Çünkü herkes sana da öyle bakıyor. Mücevhermişsin gibi. Bazı hizmetlilerin yanlışlıkla gözün çarptığı için bayıldıklarını biliyor muydun?"

İnci gibi dişlerini göstererek bana döndü, "Hiç fark etmedim," dedi.

"Yalancı."

"Ama senin fark etmen hoşuma gitti."

"Elbette fark ettim, fark etmemek mümkün mü?"

"Bazen beni bile fark etmiyorsun, Nova."

Bu defa ben sesli bir kahkaha attım. "Şaka yapıyorsun."

"Ben pek şaka yapan türde biri değilim." Ama gülümsedi. Doğru söylüyordu, o her zaman ciddi lord olmuştu, şakalarıyla ünlü iblis başkasıydı.

"Sen pek fark edilmeyecek türde biri de değilsin." Kirpiklerimin altından ona baktım, bazen konuşması ne kadar da kolay biri oluyordu. Olduğu kişiyi unutmanıza izin verdiği nadir zamanlarda.

"Güzel," dedi yere bakıp. "Peki birlikte pikniğe gitmek isteyeceğin türde biri miyim?"

"Yine mi bu konu? Siz lordlar sidik yarışına bayılıyorsunuz değil mi?" İnanamaz gibi başımı iki yana salladım. Bu durumu ciddi olarak kafasına taktığına hatta üzerine düşündüğüne ihtimal vermezdim.

"Sidik yarışı mı?"

"Hı hı." Köprünün sallanan iplerini iki elimle sıkı sıkı tuttum, yukarıya çıktıkça bir yokuş tırmanır gibi dikleşmişti.

"Yine cevap vermedin."

"Hayır," dedim. "Seninle pikniğe gitmezdim. Seninle şık bir masada

yemek yerdim. Seni çimlerin üzerinde otururken hayal edemiyorum." Sen güneşin ya da yıldızların altında olmalısın, bir şelalenin önünde hazırlanmış bir masaya belki de tahtta oturmalısın. Resmi gözümde kolayca canlandırabiliyordum ama bazen o resimde kendimi bulamıyordum.

Başını yana eğip bana baktı. "Daren öyle biri mi?" Tüylerim diken diken olmuştu. Onun ismini bile duymaya tahammül edemiyordum. "Daren pisliğin teki bu yüzden her yere uyum sağlayabilir. Toz, toprak, çim, çamur ayırt etmez."

"Seninle piknik yapmak için pislik biri mi olmam gerekiyor."

"Gerçekten bu konuya çok taktın sen," dedim kaşlarımı kaldırarak. "Egon mu zedelendi..."

"Hayır," dedi ihtiyatla. "Sana ihtiyacın olan her şeyi ben vermek istiyorum. Başkalarına ihtiyacın kalmasını istemiyorum. Başkalarıyla bir şeyler paylaşmanı istemiyorum. Ne istersen bana söyle ve gerçekleştireyim."

"Çimenlikte olsa bile mi?"

"Cehennemde olsa bile."

Cehennem, aman ne güzel yine konu Daren'e gelmişti. Ya da ben düşüncelerimi sürekli o yöne itiyordum. İblis dışkısı.

"Bunu aklımda tutarım," diye gülümsedim. Beni düşünüyor, önemsiyor, merak ediyordu. Birden bu sıcak esintinin altında kendimi güvende hissettirmişti.

"Güzel," dedi. Köprü tırmanışımızın sonuna geldiğimizi fark etmemiştim ama ayaklarımı artık karaya basmıştım. Canlı ve parlak çimenlerin, yumuşak toprağın üzerine geldiğinde tutmam için kolunu bana doğru uzattı. "Şimdi onure etmemiz gereken bir parti var."

Göz açıp kapayana kadar yıldızların arasına taşındık. Hava Sarayı birkaç uçan adadan oluşuyordu. Hepsi aşağıdan baktığınızda bir merdiven basamağı gibi görünüyordu.

İlk bakışta şunu söyleyebilirdim, beklediğiniz ve beklemediğiniz her şeydi. Daha önce de Elemental'de partilere katılmıştım ve hepsinde büyülendiğimi hatırlıyordum ama bu başka bir şeydi, bu gerçek bir vâris için verilen partiydi. Ayzer için yapılan bunun yanında sadece bir piknik gibi kalıyordu.

Kraterlerdeydik. Hava Krallığı'ndan çok uzakta değil, dağ yamaçlarının bitiminde ama olabildiğince gökyüzündeydik ve yüzen devasa bir kaya parçasının üzerindeydik. Hareket eden kocaman bir kaya parçası.

"Siktir," dedim istem dışı. "Bu da ne!" Bir yıldız cümbüşünü andırıyordu, sıcaklık tırmandıkça artmıştı. Yüzüme sakin bir yaz kokusu çarptı. Ilık esen rüzgâr saçlarımı savururken diğerleri yavaş yavaş göz hapsime girdi.

"Sina her zaman en romantiğimizdi," diye mırıldandı Arın çok da ilgilisini çekmemiş gibi. Burası gerçek anlamda soluğumu kesmişti. Hareket eden bulutların sarmaladığı yavaşça süzülen bir kaya parçasının üzerindeydik! Tanrım! Bunu içimden on kere daha tekrar etsem de inanmak mümkün değildi.

"Gökyüzündeyiz," dedim.

"Hava Krallığı partisi sonuçta." Eğlendiğini saklamayan gözleri etrafta dolaştı.

"Bir kayanın üzerindeyiz."

"Ayak basacak bir şey lazımdı." Başını olması gereken buymuş gibi hafifçe salladı.

"Kocaman bir kaya."

"Bu kalabalık bir parti."

"Bulutların arasında dolaşıyoruz."

"Hava bugün biraz kapalı." O dudak bükerken ben kahkahamı zar zor zapt ettim.

"Arın, dalga geçme benimle!"

Beni kendine doğru çekip kolunu etrafıma doladı. "Elimde değil, çok şaşkın görünüyorsun."

"Elbette şaşkınım, burası büyüleyici, bu büyüleyici bir şey." Sonra birden yüzüm asıldı. "Ve beni davet etmediler bile, Sina'yla dost olduğumuzu sanıyordum. Hem kızgın olan da kızgın olması gereken de benim ama onun yaptığına bak." Kollarımı huzursuzca göğsümde kenetledim. Etraf sim ve yıldız tozuyla ışıl ışıldı. Gökyüzü bugün hava vârisi için çalıyordu, aman ne hoş.

"Elemental'de dostluk ve bağ sadece bağlantıları temsil eder. Herkes

krallığına destek verecek ya da ona sorun teşkil etmeyecek bağlantıları gözetir. Biz onlar için sorunun ta kendisiyiz." Benim için açtığı parantez içimdeki bahar havasını alıp götürmüştü. Bunu zaten bana birkaç kez kanıtlamışlardı ama hâlâ gönlümün alınmasını ya da bir özür bekliyordum. İnsan olmaya devam ediyordum.

"Bu acımasızca. Biz onlara bir şey yapmıyoruz."

Arın hiç de şefkatli olmayan bir şekilde hafifçe tebessüm etti. "Ama yapacağız." Sanki bir savaştan ve ölecek onlarca Alfin'den bahsetmiyormuş gibi omuz silktim.

"Hadi gel, onlara merhaba diyelim."

Yeniden dirseğinden tuttum, bu bana kendimi daha iyi hissettiriyordu. Gece yarısı ışığı saçlarıma tırmanırken boşta kalan elimle hafifçe pelerinimi kaldırdım ve başımı dik tuttum. Üzerimde yürüyüş pantolonum yerine bir elbise olmasını isterdim ama Su Lordu bunu dert ediyor gibi görünmüyordu, kendisi o kadar ihtişamlıydı ki muhtemelen onun yanında sırıtmayacaktım çünkü kimse dönüp bana bakmayacaktı.

Herkes çok eğleniyor olduğu için gelişimiz kimsenin dikkatini çekmemişti ama yaklaştıkça işler değişti. Alfinler, Halular, Lordlar ve Vârisler…

Fısıltılar.

"Su Lordu ve isimsiz vârisi gelmiş."

"Deli lord ve deli vârisi."

"Geri dönmemesi gereken gelmiş."

"Uğursuz kız İlahî Lord'la birlikte gelmiş."

"Su Lordu gerçekten geri gelmiş."

"Lanetli kız cehennem kapılarından geçmiş ve buraya gelmiş."

"Günahla işaretli olan."

"Cehennem ateşinde yanan…"

"Delirmiş olan ve ne yapacağını bilinmeyen yeniden Elemental'e gelmiş."

Hepsi birer sinek vızıltısı gibiydi ve kulaklarımı kaşımamak o sinekleri kovmamak için kendimi zor tutuyordum. Fısıltılar bir elden havaya ve havanın içinden Sina'nın kulaklarına çalındı. Üzerinde parlak griden

uzun bir ceket ve koyu renk pantolon takımı vardı. Bugün üzerinde pelerini yoktu ama her zamankinden daha iyi görünüyordu.

Doğru ya, vârisiyle birlikte kaybettiği güçlerine erişiyordu. Bir şekilde daha iriyarı görünmüştü gözüme, belki de ceketinin iyice ortaya serdiği geniş omuzlarındandı, emin değildim. Altın sarısı saçları özenle arkaya doğru yatırılmış, gri gözleri yüzünde kocaman birer elmas gibi parlıyor ve neredeyse ürkütücü görünüyordu. Bize pek de sıcak baktığı söylenemezdi. Hemen yanında o vardı. Kütüphanede gördüğüm kız.

Diğer gerçek vâris.

Ona doğru bakınca içimden hırlamak geldi ve bunun naguelimle bir ilgisi olup olmadığını merak ettim.

Sina'nın takımına uygun uzun ve kabarık etekleri olan gri bir elbise giymiş ama Sina'nın aksine üzerine kar beyaz tülden oluşan bir pelerin almıştı. Sina'yla bir örnek gibi duran altın sarısı saçları tepesinde topuz yapılmış, üzerine kuştüyüyle bezenmiş metal gibi görünen değerli bir taç bırakılmıştı.

Şahane, bir taç daha çıktı başıma.

Benim niye yok!

Daha can sıkıcı ne olabilir diye düşünürken yeni vârisin yanında favori vârisi gördüm. Biz yaklaşırken omzunun üzerinden o da bize doğru döndü. Varlığımızı fark etmeden önce şen gülücükleriyle yeni vârisle konuşuyordu Ayzer.

"Harika, herkes çoktan kaynaşmış."

"Bağlantılar..." diye tekrar etti Arın elimi daha sıkı tutarak.

Ve sonra Amon göründü. Sanki geleceğimizi biliyormuş da kasıtlı olarak bunun için hazırlanmış gibi. Her zamanki tacının aksine bu defa devasa büyüklükte bir geyiğin boynuzunu andıran dallardan yükselen bir taç takmış, kahverengi takımının üzerine siyah bir kürk atmıştı. Onun gerçek bir hayvanın kürkü olmadığına inanmak istiyordum diğer türlü midemde olan her şeyi partinin ortasında çıkarmak zorunda kalacaktım. Ve sonra o göründü. Elbette buradaydı, neden olamayacaktı ki? O da onlardan biriydi, bütün Elemental onun tarafsız olduğunu haykırmasına rağmen... Daren simsiyah kıyafetler içinde bir köşede gölgelerinin içinde oturuyordu.

"Bugün farklı bir şey yapmak istiyorum," dedim yavaşça Arın'a doğru dönerek. Herkesin gözü üzerimizdeydi. Ciddileşmiş yüzü bana baktı, onun görüntüsü her defasında beni allak bullak ediyordu. Ayzer bir açıdan Amon'a benziyordu, aynı saçlar, aynı gözler, aynı otorite ve bu beni rahatsız etse de hava vârisinin Hava Lordu'na benzediğini fark ettim. Ama ben Arın'a benzemiyordum, gözlerimizin mavisi bile birbirine zıt tonlardaydı. O açık buz mavisi gözlerin sahibiydi, benim bakışlarımda karanlık bir okyanus yatıyordu. Onun saçları mavilerle işlenmiş beyaz tutamlardan oluşurken benim saçlarım simsiyahtı. Nedenini merak ettim ama bunu sormak için uygun bir zamanı beklemeye karar verdim.

"Ne istersen," diye açık bir çek verdi Arın bana. Daha önce yaşadıklarımızı tekrar tekrar yaşamak istemiyordum. Ne onun Amon'la tartışması, ne Amon'un beni aşağılaması, ne Ayzer'in acıyarak bana bakması, ne de Sina'nın ortamı yumuşatmaya çalışması... Bunları tekrar tekrar sahnelemenin anlamı yoktu, her defasında güç gösterisi yapan biz de olsak tekrar tekrar yıkılan da biz oluyorduk.

"Eğlenmek istiyorum," diye fısıldadım sadece onun duyabileceği bir şekilde. Beklemiyormuş gibi kaşlarını kaldırıp gülümsedi. Benim de beklediğim söylenmezdi. Ama bu defa dışlanan, sorun yaratan, korkutan olmak istemiyordum.

"Nasıl eğlenmek istiyorsun?"

Dudaklarımı birbirine bastırıp etrafta gözlerimi gezdirdim. Herkes bir anda ortalığı dağıtmamızı bekliyordu sanki, ürkek gözlerle bizi izleyip muhtemelen her ne yapacaksak yapıp defolup gitmemizi istiyorlardı.

"Dans edelim," dedim ona gülümseyip. "İkimiz de çok çalışıyoruz, çok yoruluyoruz ama hiç eğlenecek zamanımız olmadı. Yani eğlenmek istediğimden değil, yaptıklarımızdan memnunum ama biz beklenmeyen lord ve vâris değil miyiz? Onlara beklenmedik bir şey verelim, kavga etmekten yoruldum ve zaten önümüzde kocaman bir savaş var, kavgamı o savaşa saklamak istiyorum."

Ortam neredeyse gergindi. Müzik azalmış, fısıltılar kesilmişti, ben dahil herkes Su Lordu'nun ne yapacağını bekliyorduk. Süslemeler göz alıcıydı, kadeh sesleri sustuğunda Arın çok kısa bir süre başını salladı.

Benim dışımda hiçbir yere bakmıyordu. Önümde hafifçe eğildiğinde herkesin nefesini tuttuğunu hissetmiştim. Bir davet olarak, onlara göstermek için elini bana doğru uzattı. Onurlandırmak istercesine ben de onu başımla selamladım ve zarifçe uzattığı eline parmaklarımı bahşettim. Diğer elini belime dolayıp beni iyice kendine doğru çekti, boşta kalan elimi omzuna koyup onun adımlarına uyum sağlamaya başladım. Buradaydık hem onların yanında hem onlardan uzakta.

Bir süre herkes öylece durup bizi izledi, tamamen sessizlik boy göstermişti. Sanki dans ederek onları öldürmemizi bekliyorlardı ve bu kulağa ürkütücü bir şekilde komik ama güzel geliyordu. İstemsizce güldüm.

"Ne oldu?" Düşünceli düşünceli bana baktı.

"Bence dans ederek onları öldüreceğimizi düşünüyorlar," dedim.

Neredeyse kıkırdadı. "Onlar için fazla güzel bir ölüm şekli olurdu," dedi. Burnu yanağıma sürttüğünde hafif bir heyecan kımıltısı hissettim. "Hayır, onlar için daha başka planlarım var." Yavaşça beni kendinden uzaklaştırdı, kendi etrafımda dönmem için bekleyip yeniden belimden kavradı.

"Olduğuna eminim." Kederle içimi çektim. Müziğin sesi yükselmeye başladı. Herkes kendimizden başka kimseyle ilgilenmediğimizi anlamıştı belki. Onlara gösteriyorduk, bu başka bir uyarı biçimiydi. Birlikteydik, birlikte hareket ediyorduk, biz buyduk ve Arın da bu dansla bunu kabul edip imzasını atıyordu. Artık dışarıda değildim.

"Bir şey itiraf etmeliyim," dedi. Buz mavisi gözleri gözlerime kenetlenmişti. Bu önemliydi. Başkalarına hatta başka bir tarafa bile bakmamalıydık. Onları bu şekilde de öldürebilirdik, görmezden gelerek.

"Dinliyorum," dedim. O esnada iki elimi birden tuttu, birbirimizden yavaşça müzik ritminde uzaklaşıp yeniden yaklaştık. Hareketlerimiz kusursuz derecede uyumluydu. Bu lord ile vârisin ezgisiydi.

"Beklenmedik olan biz değiliz," dedi. "Sensin."

Midemden ılık bir sıcaklık yükseldi. Bunun onun adına bir iltifat olduğunu biliyordum. Açıkçası onun gibi birini etkilemek bana birçok şeyi unutturuyordu. O mükemmeldi ve şahit olduğum Tanrı'ya en yakın şeydi. İlahî bir güzelliğiyle gücü vardı ve bu adam benden etkileniyordu.

"Senin için de hayal kırıklığı olmadığıma sevindim." İçten ve samimiydim. Başkalarının da dans etmeye başladığını sadece sesler ve seçebildiğim hareketlerden anlamıştım. Bu iyiye işaretti. Kavgasız ve sorunsuz sadece eğlenebildiğimiz bir gün. Kulağa imkânsız gibi geliyordu ama oluyordu işte.

"Kimse için hayal kırıklığı değilsin sadece bazılarının kâbususun."

"Bunun bir iltifat olduğuna emin değilim."

Gülerek beni kendine doğru çekti, saçlarımı hafifçe öptü. "Öyle," dedi. "Kâbuslarımız çoğunlukla en büyük arzularımızdır." Başımı göğsüne yaslayıp bir süre sözlerini düşündüm, kokusunu içime çektim ve bir süredir gördüğüm kâbusları düşündüm, son zamanlarda uykuma alevler, gölgeler ve kargalar eşlik ediyordu.

"Şimdi bir parti istiyor musun peki?" Sesi neredeyse keyifli çıkıyordu. Onun da eğlendiğini görmek bana daha iyi hissettirmişti. Sonunda burnumu da soluğumu da kemiren yanık ve kül kokusundan kurtulmuş ve onun okyanus ve kar kaplı ahenkli kokusuna vurulmuştum.

"Hayır," dedim ama bunun doğru olmadığını o bile sesimden duymuştu. "Taçlar bana göre değil."

"Taçlar sadece kanıtlamak isteyenler içindir, senin buna ihtiyacın yok, sen doğuştan bir kraliçesin, senin tacın benim ve benim tacım kesinlikle sensin." Ona bakarken yine sersemlemiştim. Sanki bilmediğim bir dilde çok güzel konuşuyordu. Söylediklerinin ne anlama geldiğini kestiremiyordum bile.

"Buradasınız," diyen bir sesle düşüncelerim dağıldı. Tonunun kasvetli mi, kırgın mı yoksa cüretkâr mı olduğunu anlamak için başımı hafifçe doğrulttuğumda karşımda Sina'ya döndüm. Yüzünden hiçbir şey okunmuyordu.

"Rahatsız etmiyoruz ya?" Kinayem kendi kulaklarıma bile uğursuz ve uyarıcı gelmişti. Bakışlarını doğrudan bana çevirdi.

"Geldiğin için çok sevindim." Dudaklarını mahcup bir şekilde birbirine bastırdı. Hemen kendimi koyvermek üzereydim, üzgün olduğunu görmüştüm ama daha makul olan yanım bana yine aynı şeyi yapmaktan

çekinmeyeceğini fısıldıyordu. Seni kullandı, yine kullanır çünkü burada devran böyle dönüyor. Yavaşça Arın'a döndü. "Müsaade eder misin?"

Arın kısa süreli bakışlarını bana çevirdi, ben omuz silkince yeniden bu defa gözlerime uzun uzun, birçok şey söyleyerek baktı ve dudaklarından rüzgârı üfleyerek saçlarımı öpüp ellerimi bıraktı.

"Orada bir yerde olacağım ve gözümü senden alamayacağım." Sadece bana gülümsedi. O an herkesin yeniden sessizleştiğini ve bizi izlemeye koyulduğunu fark ettim ama bu sefer insanların nefesini kesen şey Arın'ın gülümsemesi olmuştu. Sina'yı ayaküstü gözüm üzerinde diye tehdit etmesine mi, beni gözümü senden ayırmayacağım diye rahatlatmaya çalışmasına mı yoksa bu gece bitmek bilmeyen iltifatlarına mı, yoksa o gülümsemesine mi yoksa o öpücüğüne mi... Hangisinden etkileneceğimi bilemedim bile.

"Doğrusu bu epey gururlu bir hareketti," dedi Sina, Arın uzaklaşırken.

"Neyden bahsediyorsun?"

Konuşmaya başlamadan önce tıpkı Arın gibi beni selamladı ama ona karşılık vermedim, kızgınlığımı hak ediyordu, saygımı değil. Yine de uzattığında elini tuttum ve daha uzak mesafeden onunla dans etmeye başladım.

"Arın gülümseyen biri değildir," dedi. Onunla konuşurken artık eskisi gibi rahat değildim. Beni huzursuz ediyor ve kendimi korumak istememe neden oluyordu. Onların hükmünün karşısında kendimi hiçbir şey bilmeyen küçük bir çocuk gibi hissediyordum.

"Ben de onun baktığı diğerleri gibi biri değilimdir." Sahte bir güç sergiliyordum ama en azından hâlâ konuşabiliyordum.

Yavaşça güldü. "Biliyorum," dedi. "Bu bir tehdit olsa da sana davranış şeklini takdir ediyorum. Muhtemelen fark etmedin ama biraz önce başına bir taç koydu." Sözcükleri havada asılı kalmıştı. Gözüm biraz önce Arın'ın bıraktığı boşluğa kaydı, boşluğu takip edip ona ulaştım.

Kendi etrafımda dönerken kaşlarımı çatmıştım. Anlamadığımı fark ettiğinde manalı bir şekilde güldü. "O öpücük, saçlarının üzerine bıraktığı, Elemental'de bir lordun öpücüğü bir taç anlamına gelir, bu çok eski bir ritüeldir ve derin saygı ve bağlılığı gösterir. Çoğu bunu yapmaya ce-

saret edemez, bir lord bunu yaptığında Elemental sihir yapar, Arın biraz önce herkesin ortasında sana bağlılık yemini etti."

Avuçlarımın terlediğini, kalbimin şiddetle attığını hissedebiliyordum. Benimle alay mı ediyor diye gözlerine baktım ama mağrur ve ciddi duruyordu. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama Arın'ın benimle ilgili gerçekten çok fazla gözlemi olduğunu anlayabiliyordum. Haklıydı, ben farkında değildim ama o beni izliyordu. Neye üzüldüğümü, ne için kırıldığımı, neyi istediğimi, eksiklerimi ve yetersizliklerimi, çektiğim acıyı bile görüyordu.

Bakışlarımı Sina'dan çekip kalabalığın içinde onu aradım. Söz verdiği gibi belli bir mesafeden bizi izliyordu, hem de herkes ona bakarken. Paniğim yavaşça azaldı, derin bir nefes verdim ve ona gülümsedim. Başka bir taçla onurlandırdı gülümsememi.

"Biz birbirimize bağlıyız," dedim Sina'ya döndüğümde. "Ama zaten su eşini bulmaz mı? Bütün denizler sonunda aynı okyanusa çıkmıyor mu?"

"Haklısın," dedi. "Seni koruduğu için, sana değer verdiği için bütün samimiyetimle mutlu oluyorum. Senin için çok endişeleniyordum."

"Tabii," dedim altdudağımı dişleyerek. "Vârisinin beni kaçırmasına göz yumarak, beni vârisini korumak için kalkan yaparak ve bir daveti bile benden esirgeyerek epey endişeli görünüyorsun." Alaycı bakışlarım etrafta dolaştı. Bu hazırlanılmış, çok iyi hazırlanılmış bir gösteriydi ama bana, bize haber verme gereği duymamışlardı.

Bir an için durdu. Bakışlarını önce gökyüzüne sonra yeniden bana çevirdi. "Asıl bu yüzden mutluyum zaten," dedi. Sesi neredeyse alınmış ve kederli çıkıyordu. O an Sina'nın hâlâ aynı kişi olduğunu anlamış ve onu affetmiştim bile. Daha güçlüydü ama hâlâ iyi şeyler yapmaya çalışıyordu. Kimi kandırıyordum ki ben hayatım boyunca kin tutabilen biri olmamıştım, gerçekten kızdığım o bile değildi belki bunu yapması gerekmesinden nefret etmiştim.

"Seni korumak istedim, yanımda kalmanı da istedim ama sen su vârisisin istesem de yapamazdım." Kelimeler boğazında takılıyordu. Bana imalı bir şekilde bakıyordu, yapmak istediğini ama yapamadığını itiraf ediyordu. En azından kendi nezdinde özür diliyordu. Birçoğunun aksine.

"Senin için her şey yolunda gibi görünüyor." Konuyu dağıtmak için başka ne söyleyebilirdim bilmiyordum. Konuşabilirdim, yapmacık bir şekilde gülümseyebilirdim ama bir şekilde eğlenecektim ve onlar da bunu görecekti. Benim de normal olabildiğimi, eğlenebildiğimi, kötü biri olmadığımı, onlara zarar vermek istemediğimi...

"İzin verirsen seni Sonay'la tanıştırayım, kötü bir başlangıç yaptınız ama böyle devam etmek zorunda değil." Gri gözleri ışıldadı. Bulutlar etrafımızdan dağılmıştı. Sanki ikimizin iyi anlaşması onun için çok önemliymiş gibi parlıyordu gözleri. Onu anlayabiliyordum, beni ve arkadaşlığımı sevdiğini biliyordum ama beni koruyabilecek kişi o değildi, denemişti ama yapamayacağını hepimiz biliyorduk, kahrolası gökyüzü bile biliyordu bunu ama sonunda bu hale gelmiştik. Her ne kadar bunun yanlış olduğunu bilsem de yakında bir savaş olacağını ve aklım varsa daha fazla düşman kazanmamam gerektiğini biliyordum. Kimseyle yakınlık kurmamam gerektiğini düşünsem de başımla onayladım, Elemental'e geldiğimde bana ilk yardım elini uzatan kişiydi o, ne olursa olsun.

"Seni tatlı yalancı, seç bakalım tarafını."

Bir anda olduğum yerde sıçradım, o yıpratıcı tiz sesi duymayalı uzun zaman olmuştu. Neredeyse beni unuttuğunu düşünmeye başlamıştım ve şimdi bir anda, böyle bir yerde mi ortaya çıkmaya karar vermişti?

Harika, gece gitgide güzelleşiyordu.

"Sen iyi misin?" diye sordu Sina deli deli etrafa baktığımı fark ettiğinde. Ki bu çok da yadırgayacakları bir şey olmazdı.

"Evet," dedim hafifçe geri çekilip. "Hadi gidip vârisinle tanışalım." Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıp gülümsemeye çalıştım. Eliyle önden geçmemi işaret edince yavaş adımlarla ilerlemeye koyuldum. Arın çatık kaşlarla beni izlemeye devam ediyordu, hava vârisinden çok da uzakta değildi ama bakan herkesin aksine Arın bir anlık tedirginliğimi görmüştü, bu yüzden gülümsemek için kendimi zorlamadım bu daha dikkat çekici ve aldatıcı olurdu.

Hava vârisi büyük kara parçasının bulutlara en yakın kısmındaydı, tüm manzara ayağının altına serilmişti. Bu tür partileri organize eden bir cin şirketi filan var mıydı acaba?

ben olduğuma karar verdim, bu vârisler kim onlara ne derse onu yapıyordu ve bu inanılmaz can sıkıcı göründü gözüme.

"Her neyse," dedim. "Geride kaldı."

Aferin Nova, işte böyle. Kimseyle gereksiz tartışmaya girmene gerek yok. Tartışmak hiçbir şeyi düzeltmez. Karşılarında dur, dik dur ve gözlerinin içine bak. Orada olduğunu bilsinler, orada olacağını bilsinler ve tartışmamanın senin seçimin olduğunu görsünler.

"Bunu çözebildiğimize gerçekten seviniyorum," dedi gülümseyerek. "Lütfen geri dönmek istersen çekinme. Hatta arkadaş olmayı çok isterim." Elini bana doğru uzatıp kolumu tuttuğunda dik dik parmaklarına baktım. "Kütüphanede vakit geçirecek biri çok iyi olurdu."

"Ben meşgulüm," dedim çabucak.

"Yaa..." dedi alıngan bir şekilde. Ellerini kendine çektiğinde duruşumu dikleştirdim. Dostum değillerdi, olamazlardı. Yine de ona bakınca neden kendimden zavallı bir parça görmüştüm ki? Ona bakınca neden ilk geldiğim günleri, yalnızlığı görmüştüm ki?

Hayır, Nova. Yelkenleri dik tut salak kızım benim. Onun yanında tüm Elemental var, kimse onu dışlamıyor, herkes ona saygı duyuyor, onu seviyor ve tıpkı Ayzer gibi onun da varlığına minnet ediyorlar. O yalnız kalmamak için cehennem kapılarından lordunu çıkarmak zorunda kalmadı, o en başında beri lordu tarafından korundu. Muhtemelen sıkıldı ve şımarıklık yapıyor, sen onlar gibi değilsin, oturup saçlarını süslemeyecek gidip bir savaş planının parçası olacaksın. Onlar tacı olan bir vâris, sen bundan çok daha fazlasısın.

"Gidip lordunla konuşabilir miyim? Ondan da af dilemek istiyorum." Gözlerinde yarı korku ama çoğunlukla hayranlıkla Arın'a baktı, benim sırtım dönüktü ona ama kızın gözlerini çabucak kaçırdığını görünce Arın'ın hâlâ beni izlediğini anladım.

"Benim lordum değil o," dedim tatlı tatlı. "Tüm Elemental'in lordu ve kralı."

"Evet," dedi başını sallayarak. Buna bir itirazı yoktu hatta bunu açıkça kabul ediyordu ki bunun beni şaşırtmadığını söyleyemezdim. "Kütüphanede hakkında öyle çok şey okudum ki, onunla ilgili gördüğüm

çizimler beni büyüledi." Yüzünde bir konser alanında ilk kez hayran olduğu starı gören kız parıltısı vardı.

"Buraya geliyor bile," dedi Sina. Geldiğimizden beri sadece bizim konuşmamıza izin vermiş ve müdahale etmemişti. Ne diyebilirim ki, iki kadının arasına kim girmek isterdi?

"Su akar yolunu bulur değil mi Sina?" Arın elini belime koyarak hemen yanımda durdu. Yaptığı espri gözlerimin iri iri açılmasına neden olmuştu ama yine de refleksle güldüm.

"Öyle tabii." Hava Lordu yapay bir şekilde de olsa gülümsemesine katıldı. İşte bu mükemmeldi. Normal. Tamamen normaldik, tamam çok normal sohbetler etmiyorduk ama en azından birbirimize bağırmak yerine konuşuyorduk, bu iyi ve şu an için yeterliydi.

"Lordum," dedi Sonay dikkatleri üzerine çekmek için. Elbisesinin eteklerini kaldırarak Arın'ı asilce selamladı. "Ben de benimle dans etmek ister misiniz diye sormaya gelmek için cesaretimi topluyordum." Yüzünde kocaman, güzel bir gülümseme vardı. Kendine güveni yerindeydi.

"Benim önceliğim her zaman Nova'dır." Arın bunu gülmeden ve tek seferde söylemişti. Ruhumun okşandığını hissettim.

"Heyecanlı bir vârisi geri çevirmek kabalık olur," dedim ona doğru dönüp. "Güven bana, bunu biliyorum." İçgüdüsel olarak dikleştim. Bu diyarda bastığım ilk partide öylece ortada kalmam hâlâ en büyük hüzünlerimden biriydi.

"Sen öyle diyorsan." Arın fütursuzca omuz silkti, kıza da etraftakilere de gram ilgisi yoktu. Bunu sadece ben söylediğim için yapacaktı. Kıza doğru kolunu uzattı, Sonay'ın gözleri bir zafer ışıltısıyla parlıyordu. Neler düşlüyordu kim bilir...

"Üstümden çok büyük bir yük kalktı," dedi Hava Lordu. "Sonay'la anlaşman benim için çok önemli." Vârisinin Arın'a karşı ilgisi onu rahatsız ediyor gibi görünmüyordu, bunların insani duygular olduğuna karar verdim.

"Açlıktan ölmemek de benim için öyle, çok susadım bu partide sadece oksijen mi veriyorsunuz?" Kafamı dağıtmak için espri yapmaya

çalıştım. Ona kızgın kalamazdım belki ama bir daha ne zaman dostu olabilirdim bilmiyordum. Üzerime zorla örttükleri tedirginlik pelerini artık ikinci bir derim gibiydi.

"Haklısın," dedi. Gözleri servis yapan cinleri ve etrafta dolaşan Haluları aradı ama sonra vazgeçti. "Dur da senin için Hava Krallığı özel kokteylimden hazırlayayım."

"Sen mi?"

"Elbette Nova, sen özel bir konuksun."

"Davetsiz konuk."

"Su halkı için ne derler biliyor musun? Davete ihtiyaçları yoktur çünkü okyanus canının istediği yere akar gider."

Yarım bir kahkaha attım. "Böyle bir şey söylemezler."

"Buna benzer bir şeyler söylerler ama."

"Tamam," dedim. "Gidip bana bir lord kokteyli getir."

Önümde yapay bir reverans gerçekleştikten sonra dans eden kalabalığın içinde uzaklaştı. Derin bir nefes aldım ve artık kimsenin bana bakmıyor olduğuna büyük oranda sevinerek kendimi minderlerden birinin üzerine bıraktım. Yorulmuştum ama oldukça iyi hissediyordum. Gözlerim Arın ve Sonay'ı bulduğunda küçük bir kıskançlık hissetsem de huzursuz edici bir şey yoktu. Arın donuk bir ifadeyle hava vârisinin tek tük sorularını geçiştiriyordu ama hakkını vermeliydim, benim dışımda Arın'la rahatça konuşabilen tek kişi Sonay olmuştu.

"Bana söz vermiştin," dedi Daren. Gölgesi tüm uğursuzluğuyla üzerime çökmüştü. Beni tepeden süzen bakışlarını yok sayıp, "Ne geveliyorsun yine sen?" diye sordum. Ama neyden bahsettiğini gayet iyi biliyordum.

"Söz vermiştin," diye tekrar etti. Söz falan vermemiştim sadece tamam demiştim ama anlaşılan Ateş Lordu da beni fazla ciddiye alıyordu.

"Delidir ne yapsa yeridir diyordun." Ona bilerek bakmıyor gözlerimi dans edenlerin üzerinde gezdiriyor ve kayıtsız görünmeye çalışıyordum.

"İlk dans benimdi," dedi. Görmemesi için yanağımın içini ısırarak kontrolümü sağlamaya çalıştım. Neyden bahsettiğini bilmiyormuş gibi davranıyordum ama pekâlâ biliyordum, hangi birini unutuyordum ki.

"Biraz önce yaptığım şeyi gördün mü?" Soğuk bakışlarımı nihayet ona çevirdim. "Onunla buraya geldim, onunla dans ettim, delilik böyle bir şey işte Daren... Ve senin gözlerinde gördüğüm şey, işte yanmak da tam olarak böyle bir şey. Bir daha bana ya da zihnime saldıracak olursan karşılığını alacağını o karga kafana sok." Ne kadar ciddi olduğumu anlaması için göz temasını kesmedim. O yakıcı acıyı da alevleri de bana kendimi ne kadar çaresiz ve kırılmış hissettirdiğini de asla unutmayacaktım. Onu doğrudan yakamazdım ama benim de yapacağım şeyler vardı, artık biliyordum ve herkesin de bilmesini sağlayacaktım.

"Bunu aklımdan çıkarmam," dedi imayla. "Hiç merak etme, bunu unutmam."

"İyi."

Sonra birden ruh hali yeniden değişti. Ama bu zaten tam olarak onun olayı değil miydi? Daren ve olayları, Daren ve oyunları...

"Ne garip değil mi? Önceden böyle partilerde seninle konuşan tek kişi bendim, bu gece ise sıra gelmek bilmedi." Tam yanıma kendini attı siyahlar içindeki kuzgun bela.

"Ben de tam gecenin neredeyse güzel geçtiğini düşünmeye başlıyordum."

"Ve sonra beni gördün, geceden daha güzel olduğuma mı karar verdin?" Kıkır kıkır kıkırdadı. Bir an için bunun ne kadar tanıdık olduğunu unutmuş ve utanmasam da özlediğimi itiraf edecektim. Daren bu diyarda en çok dikkat etmem gereken kişiydi. Çünkü bana en yakın hissettiren oydu. Ona baktım. Dağınık, siyah dalgalı saçlarına. Kirli sakalına. Esmer tenindeki koyu mavi birer mücevher gibi parlayan gözlerine. Düğmelerinin çoğunun açık olduğu salaş beyaz gömleğine ve siyah deri pantolonuna. İşte olay buydu. Burada herkes mükemmel görünüyordu. Daren ve benim dışımda.

Bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırmak için derin bir nefes alıp burnumu kırıştırdım. "Sana bakan gözler için bir ziyafetsin Ateş Lordu ama keşke aynısını karakterin için de söyleyebilsem."

O karga kahkahalarından birini attı. "Kızımız bugün yine formunda."

"Uğraşma benimle."

Bu defa yavaşça ve neredeyse sessiz bir şekilde, "Beni daha ne kadar bekleteceksin?" diye sordu. Bir mıknatıs tarafından kontrol ediliyormuş gibi ona doğru çekildim, başımı çevirdim ve soluğunun yüzümde dolandığını hissettim. Omurgamdan aşağıya doğru ateş gibi kavurucu bir ürperti geçti. İçim birden burkuldu, anlamsız bir ağlama isteği, korunma ihtiyacı hissettim.

Kaşlarımı çatıp kendimi geriye çekmeye zorladım. Yine o zihin numaralarından biri miydi bu?

"Cehenneme git Daren!"

"Hay hay," dedi yeniden kendine gelip muzip sesiyle. "Ama ben zaten orada yaşıyorum. Unuttun mu, bu savaşta ben kimin tarafını tutuyorum?"

Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirip tek gözümü kıstım. "Seninle geçirdiğim anlar o kadar kıymetsiz ki hatırlamadığım için beni bağışlaman gerekecek." Ona doğru dönüp cesur bir hamleyle parmaklarımı çenesinin altına yerleştirip onu kendime doğru çektim. "Malum Tanrı'nın tarafında olanlar şeytanı pek ciddiye almazlar." Parmaklarımı çektim, kararmış ve kısılmış gözlerini gölgeleri ve alevleriyle birlikte üzerimde dolaştırdı.

Yavaşça yaklaştı, yaklaştı, yaklaştı... Başparmağını çenemin çıkıntısına yasladı, hafifçe kımıldadıktan sonra parmağını dudaklarımdan yukarıya tırmandırıp dudağımın üzerindeki boşluğu usul usul okşadı.

"Anlar Nova, hatırlamadığın o anlar... Seni avlayacaklar." Yeniden bilinmez, isimsiz hisler etrafımı sardı. Onun yanında zihinsel ve bedensel dengemi koruyamıyordum. Hem acı hissediyordum, bitmeyen ve kaynağının ne olduğunu anlayamadığım bir acı hem her şey bitmiş, geçmiş gibi hissediyordum.

Bana olan bakışları öyle bir yoğunlukla kaynıyordu ki kaşlarımı çatmak zorunda kalmıştım. Sanki bana bir şey anlatmaya çalışıyordu. Nefesinin yüzüme çarpan esintisi hissedilir ve keskindi. Gece üzerime örtülüyormuş gibi. Boğazıma bambaşka bir yumru oturdu. Ona kırgındım. Kabullenmiyordum ama ona o kadar kırılmıştım ki bu beni yaralamıştı. Onun yüzünden canım acımıştı şimdi ise bambaşka bir şey hissediyordum. Ona değer vermiştim.

Hayır, ona değer veriyordum bu yüzden bana yaptığı o şeyi affetmeme imkân yoktu.

"Ondan uzak dur," diye araya girdi okyanusun çığlığı. Kasırganın peşimizde olduğunu biliyordum. Gözlerimi açtım ama karşımda hâlâ bana kilitlenmişçesine bakan mücevher gibi gözlerden kaçamadım.

"Onu dinlesen iyi olur," diye fısıldadım.

Yüzü tamamen ciddiydi. Bir saniye olsun gözünü kırpmadı. "Kimseyi dinlemeyeceğim," dedi. "Senin dışında."

"Benim sana söyleyecek bir şeyim yok."

"Sandığından çok şeyimiz var konuşacak."

"Hissediyorum Daren, başımı yastığa koyduğumda tenime batan külleri hâlâ hissediyorum."

"Bu o kadar kötü mü?" diye sordu. İnanamaz gibi dudaklarımı araladım. Neyden bahsettiğinin farkında değildi. Geri çekilmek için ellerimle yerden destek aldım ama kuvvetli bir şekilde bileğimden yakaladı. "Doğruyu söyle Nova, ateş bu kadar kötü mü hissettirdi?" Bunu soluk soluğa sormuştu. Birden öfkelenmiş, burnundan solur hale gelmişti.

Elimi kurtarırken, "Ne sanıyorsun?" dedim. "Beni yakmak istedin."

"Sorduğum şey bu değil."

"Eğer merak ettiğin buysa: Evet, Daren! Ateş bu kadar kötü hissettirdi!" Ayağa kalktığımda benimle birlikte zorlanmadan o da kalmıştı. Arın yanımıza kadar geldi.

Daren yeniden kolumdan yakaladı. "Sana inanmıyorum."

"Ne yaptığını sanıyorsun?" Bir anda saldırganlaşan tavrına anlam veremiyordum. Neden bu kadar üzerime geliyordu, hem de böyle bir gecede. Bütün gözlerin zaten üzerimde olduğunu biliyordu, herkesin yapacağım ne ufak bir hatayı beklediğini biliyordu, buna rağmen beni de Arın'ı da kışkırtıp duruyordu.

"Dayanamıyorum, görmüyor musun?" Ses tonu artık katran gibi katıydı.

"Ona dokunma!" Arın beni yanına çektiğinde arada kalıp hırpalanmak canıma çoktan yetmişti bile. Buna rağmen Daren onu görmezden geldi, çivi gibi bakışları sadece benim üzerimdeydi. Bu tavrının altındaki

oyunu artık merak etmiyordum bile. Yine bir planı olduğundan yine her şeyin bir senaryo gibi kurmaca, yazılmış ve oynanmaya bekler halde olduğundan emindim.

"Hadi gidelim," dedim Arın'a doğru. Burada kalmak yanlıştı, bunu iliklerime kadar hissedebiliyordum.

"Onun arkasından bir köpek gibi gitmeye devam mı edeceksin?"

"Zorlamasana artık Daren!" diye bağırdım sonunda. "Bana köpeklik hakkında nutuk atacak son kişi bile değilsin sen. En azından benim kendi kararlarım var."

"Kendi kararların mı?" Gökyüzüne doğru şaha kalkarak ürkütücü bir kahkaha attı. "Sen kimseyi öldürmek istemiyorsun ama onun yanında durduğun sürece birilerini öldürmek zorunda kalacaksın."

"Benim ne isteyip istemediğimi nereden bileceksin sen?" Sesime hâkim olamıyordum. Müzik çoktan susmuş herkes gözlerini bize dikmişti. Sina vârisini yanına çekip temkinle korurken ben derin bir nefes aldım. Sadece bir gece onlar gibi eğlenmek istemiştim ve Daren bunu mahvetmişti. "Senin bana garezin ne?" diye soludum artık ağlamaklı bir sesle. "Birkaç saat insanlar bana nefretle bakmadı diye rahatsız mı oldun Ateş Lordu, buradaki tek nefret edilen olmaktan, yalnızlığından rahatsız mı oldun?" Söylediğim şey gözlerinde bir yıldız patlaması yaratmıştı. Birilerinin söylediğim şeye güldüğünü duydum. Onu rezil etmiştim. Onu küçük düşürmüştüm.

Bir anda bütün masalar yakıcı bir alevle tutuştu, kocaman bir kayalığın üzerindeydik ve etrafımızı kavurucu bir ateş çemberi sarmıştı. Ama asıl yanan Daren'in alev mavisi gözleriydi.

"Kes şunu," diye araya girdi Amon. Daren'in bu noktadan sonra herhangi birini duyacağını sanmıyordum.

"Yapma," dedim irkilerek. "Beni yeniden ateşle mi tehdit ediyorsun?" Gözümden akmak için çırpınan yaşları zor tutuyordum. O kıvılcımlar üzerime sıçrayacak diye deli gibi korkmaya başladım. Çaresizliğin o türlüsüyle bir daha yüzleşmek istemiyordum. Boğazımdaki kül tadını, ciğerlerimin almadığı o havanın nasıl boğazımda sıkıştığını hâlâ hissediyordum.

Bana doğru bir adım attı, ben de refleksle Arın'a doğru bir adım attım. Arın önüme geçtiğinde sadece bir işaret beklediğini biliyordum.

"Ya kendin bu şölene bir son ver ya da ben her yeri sular altında bırakacağım," diye uyardı onu. Keskin bakışlarını hâlâ üzerimde sabit tutuyordu. Bu kadar gözü dönmüş olması onun için bile mantıksızdı. Durdurmak için elim Arın'ın koluna gitti ama Daren bunu çok yanlış yorumladı, ben bunu anlayana kadar ise her şey için geç kalmıştım.

O anda gökyüzünde bir ezginin durduğunu, bir notanın kesildiğini, bir yıldızın kaydığını hissettim.

Bir şeyi kaybetmiştim ama ne olduğunu bile bilmiyordum.

Daren alevler ve gölgeler arasında saniyeler içinde, Arın'ı tutan elime bakarak yok oldu.

Birileri çığlık atmaya başladı, alevler dört bir yandan etrafımızı sarıyordu. Yandığını söyleyen birilerinin haykırışları ulaştı kulaklarıma. Kulaklarımı kesip atmak istedim.

Alevleri ardında bıraktığı yakıcı izler gibi yakmaya devam etti, göğsümde bir şeyin battığını hissettim, ağırlığımı taşıyamadığımı. Tenimin altında akan kanın hissettiğim ateşin sıcaklığıyla kaynadığını. Bacaklarım bir saniye için beni taşıyamadı, dizlerimin üzerine çöktüm. Sırtımda keskin, çok keskin bir ağrı hissettim.

Tüm alevler benimle birlikte söndü.

Ve sessizlik kargaşayı bastırdı. Göğsümdeki ağırlık kalktı.

"Teşekkürler Arın," dedi Sina.

"Daren'in yaktığını sadece Arın söndürebilir." Amon bana bakarak güldü ama bu sevgi dolu bir gülümseme değildi, bana karşı yapılan açık bir imaydı.

"Nova sen iyi misin?" Yanıma ilk gelen Sonay olmuştu. Yanıma çöktü ve bir elimi avucunun içine aldı. "Tanrım," dedi endişeyle "Sen yanıyorsun."

Dudaklarımı birbirine bastırıp elimi kendime çektim.

"O iyi mi?" Ayzer'in sesi kendisinden önce geldi yanımıza. Partiye geldiğim anda tarafını seçmiş ve doğrudan lordunun yanına çekilmişti. Zorlanarak ayağa kalktım ama kendimi inanılmaz bitkin hissediyordum.

"İyiyim," dedim gülümsemeye çalışarak Sonay'a. "Partini dağıttığımız için üzgünüm."

"Ateş Lordu hakkında söylenilenleri duymuştum." Rahatsızca omuz silkti. "Hem parti sıkıcı olmaya başlamıştı, iyi oldu böyle." Sırıttı. Bu küçük hoşgörüsünü unutmayacaktım.

"Nova?" Ayzer tedirgin bakışlarla beni süzdü.

"İyiyim," dedim ama yüzüne bakmak içimden gelmedi.

"Daren'e ne söyledin?"

"Efendim?"

"Ona söylediklerin, onu neden böyle çileden çıkardın?"

"Ortalığı ateşe veriyor ama bunun suçlusu da mı ben oluyorum?" Bu defa öfkeyle baktım ama halim yoktu. Onunla başka bir anlamsız tartışmaya girmeye bu gece gerçekten halim yoktu.

"Herkesin içinde ona saygısızlık ettin. Gururunu kırdın!"

"O bir şey yapmadı," diye beni savundu Sonay. "Oturuyordu, Ateş Lordu onun yanına gitti." Kız hiçbir şey anlamamış Ayzer'in tepkisine ifadesizce bakıyordu ama o bile beni savunurken sözde en yakın arkadaşım beni suçlamak için en önde hazır bekliyordu. Amon yanına geldiğinde onlardan uzaklaşmak için döndüm.

"Parti devam edecek," dedi Sina elini omzuma koyarak. "Kalabilirsiniz."

"Bana bu kadar eğlence kâfi."

Gözlerim kargaşanın içinde Arın'ı aramaya koyuldu. Neden yanımda olmadığını sorgularken onu yanmış masalardan birinin külleriyle oynarken buldum, kristal gözleri beni seyrediyordu. Küller parmaklarının arasından su gibi aktı.

"Sonra görüşürüz," dedim alelacele Sina'ya. Yanından geçtiğim herkes adeta nefesini tutuyordu. Ne bakışları ne de fısıldamaları bir an bile susmadı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Gidelim." Başka bir şey söylemedi, elini bana uzattı ama hâlâ yanan avuç içimi ona bırakmakta tereddütlüydüm. Hoş, başka bir şansım olduğu da söylenemezdi. Temkinli bir şekilde sadece parmak uçlarımı

tenine dokundurdum, bu bile keskin bakışlarını çok ani bir şekilde bana çevirmesine yetti ama bir şey söylemedi.

Kuleye döndüğümüzde kendi odama gelmiştim ama o yanımda değildi. Ani tuhaflığı midemin bulanmasına neden oldu. Buraya gelip nasıl olduğumu sorması ya da neler olduğunu bilmek istemesi gerekirken o şu an yok mu oluyordu? Gerçekten harikaydı.

"Nova?"

Birden yerimden sıçradım.

"Niye sinsi sinsi yaklaşıyorsun öyle!" diye söylendim odanın içinde bir ileri bir geri yürürken Lala'ya.

"Nasıl olduğuna bakmaya geldim."

"Duydun mu olanları?" Kollarımı göğsümde birleştirip negatif elektriğimi ona yaymamak için ayağımla zemini dövmeye başladım.

"Bir şeyler duydum, mutfakta cinler konuşuyordu. Ne oldu?"

"Aptal Daren."

"Ateş Lordu mu?"

"Evet, başka kim olacak?"

"Arın Lordumu duyduk biz."

"Arın mı?"

"Evet, partiyi dağıtmış."

Anlamsız bakışlarla onu süzdüm. "Arın bir şey yapmadı."

"Seni getirdikten sonra oraya geri dönmüş Nova."

"Beni getireli daha birkaç saniye oldu!" diye patladım.

Lala artık temkinli bir şekilde uçuyordu. "Nova neredeyse saatlerdir buradasın."

Göğsümden bir hıçkırık kaçtı. "Dalga mı geçiyorsun benimle?" Ama o anda ayaklarımda müthiş bir sızı hissettim. Sanki... sanki saatlerdir ayakta duruyormuş gibi.

"Arın..." diye mırıldandım ama hiçbir şey anlamamıştım.

"Gelmedi henüz."

"Ne yapmış?"

"Parti sular altında kalmış," dedi burnunu kırıştırarak. Ama neden...

Bunu neden yapsın ki... Bir sorun yoktu, oradan çıkmıştık ve Daren Daren'di işte...

"Daren orada mıydı?" diye sordum panikle. Onların karşı karşıya geldiğini düşünmek bile istemiyorum.

"Hayır ama Amon Lordum oradaymış, birbirlerine girmişler."

Ellerimi saçlarımın arasından geçirdiğimde tenimde dehşet verici bir sıcaklık hissettim. Kontrol etmek için şakaklarıma dokunduğumda ateş kendini harladı sanki. Neden bu kadar sıcaktım...

"Ben anlamıyorum..." Nefessiz kalmış bir şekilde yatağa çöktüm. Her şeyin daha bir saniye önce olduğuna, buraya henüz bir saniye önce geldiğime yemin edebilirdim.

"Sen iyi misin Nova?"

"Hatırlamıyorum..." diye mırıldandım. "Bu mümkün mü? Neler olduğunu hatırlamıyorum. Biz... biz Daren'le tartışıyorduk ama her zamanki halimizdi, büyütülecek bir şey değildi... Daren bağırmaya başladı sonra her yer alev aldı... Sonra gitti ve Arın ateşi söndürdü. İlk kez herkes bize minnet ediyordu... Neden geri dönüp onlarla kavga etti?"

"Hatırlamadığını söyledin."

"Evet ama sadece beni ne zaman getirdiğini."

"Ya başka şeyler de hatırlamıyorsan?" Artık onun da zihni benim kadar bulanık haldeydi. Yatakta yanıma kondu. Dikkatli gözleri hasarı anlamak ister gibi beni kontrol ediyordu. "Sana bir şifacı çağırmamız lazım."

"Hayır," dedim birden ayağa kalkarak. "Yorgunluktan ya da sinirden olmalı."

"Bu gece enteresan bir şey yedin mi?"

Bir an düşündüm ama hayal meyal hatırlıyordum.

"Sadece," dedim ama dudaklarım mühürlü kaldı. Sadece Sina'nın özel olarak hazırladığı bir kokteyli içmiştim. Birden başımdan aşağı kaynar sular dökülmüş gibi hissettim. Mümkün müydü?

Hâlâ sorguluyor muydum?

Daha önce de beni kandırmıştı ama şimdi neden böyle bir şey yapsın ki?

Tanrım...

"Arın'la konuşmam lazım."

"Nerede olduğunu bilmiyorum Nova." Derin bir nefes aldı. "İyi görünmüyorsun."

"Sadece yorgunum," diyerek ikimizi de ikna etmeye çalıştım. "Hâlâ tam olarak toparlamış sayılmam ve bütün gece oradan oraya... Duş almam lazım, suyun içine girmem lazım evet su beni iyileştirecektir. Sen de bana yiyecek bir şeyler hazırla, Arın dönerse onunla mutlaka görüşmek istediğimi söyle."

"Emin misin?"

"Evet." Onu bırakıp odanın içindeki diğer kapıdan doğruca banyoya girdim. Kendimdeymişim gibi hareket etmiyordum ve biraz da başım dönüyordu.

Su.

Suya ihtiyacım vardı.

Arın'a mı ihtiyacım vardı?

Ellerimle destek almak için lavaboyu kavradım ama sanki taş ellerimin arasında eriyecek gibi bir soğukluk hissettim. Soğuk değil. Sıcak. Tenim o kadar sıcaktı ki dokunduğum yeri yakabilirdim.

Neydi bu?

Suyu açıp hızla kıyafetlerimden kurtulduktan sonra küvetin içine girdim. Dizlerim ve el parmaklarım sarsıntılı bir şekilde titriyordu. Suya adım attığım an dalgalar kavisli şekillerde hareketlenmeye başladı, kendimi suyun içine tamamen bıraktığımda bir şey hissettim ama ne olduğunu anlayamadan gözlerim kapandı.

"Daren..." diye fısıldamaya başladım. "Daren, yardım etmen lazım." Parmağım benden bağımsız bir şekilde dudağımın üzerindeki boşluğa dokundu.

23. BÖLÜM

Fısıltılar ve Çığırtkanlar

Islak gövdesine dolanan kollarımı hissedebiliyordum. Onun ateş gibi yanan tenini. Ve benim artık buz gibi olan ellerimin hislerini.

Kaygan bir zeminde hareket eder gibi ilerlediğimizi hissedebiliyordum. Baş ağrımın dindiğini, kalbime giren krampın geçtiğini.

Suyun sesini duyuyordum, gökyüzünün ezgisine devam ettiğini.

"Teşekkürler Ateş Lordu." Müzik gibi esrarengiz bir ses söyledi bunu. Daha önce duymadığımı bildiğim bir ses. Çok uzak, Elemental'den bile daha uzak boyutlardan gelen bir ses.

"Onun nesi var?"

Bu sesi biliyordum. Duyunca insanı kor gibi şahlandıran bir ses. Ateş gibi yakan bir ses. Kelimeleriyle bile bir insanı tutuşturabilecek bir ezginin şairi.

"İyileşecek..." diye cevapladı diğer ses. İyileşecek dedi ama başka bir şey söylemedi. Koruyucumun etrafıma dolanan kolları biraz daha sardı. Yabani ve tehditkârdı.

"Onu bana vermen gerekiyor Ateş Lordu."

"Neden onu almaya çalışıyorsunuz?" diye dişlerinin arasından tükürürcesine konuştu Daren. Keşke gözlerimi açabilseydim. Gözlerimi açıp ona bakabilseydim. Ondan saklanabilseydim.

"Onu bize ver Ateş Lordu," diye tekrar etti kadın. Bir kadın... Artık sese ait daha soyut çıkarımlar yapabiliyordum. Belki biraz sonra kendime de gelecektim.

"Herkes yokluğunu anlar."

"Anlamamalarını sağla."

"Onu bırakmayacağım."

"O sana ait değil."

"O size ait değil."

Kadın güldü ama Daren bundan hoşlanmadı. Hoşlanmadığı halde neden buradaydık, neden gitmiyorduk, beni kime verecekti?

Beni ne zaman almıştı ki?

"Gökyüzü şarkısını yazmak üzere."

"Nereden biliyorsunuz?"

"Gökyüzü bir çığırtkan seçti, şarkısını söylemesi için."

Koruyucumun elleri daha sıkı sarıldı etrafıma.

Sonra yine karanlık bir sessizlik...

"Nova..."

"Nova..."

"Gözlerini açabilirsin..."

"Güvendesin..."

"Nova..."

Hayır, hayır gözlerimi açamam.

Hayır, gözlerimi açmamalıyım.

Gözlerimi nerede açacağımı bilemem.

Gözlerimin kime bakacağını bilemem.

Gözlerimi açmamalıyım.

Onlara bakmamalıyım.

"Nova..."

"Nova..."

"Nova, ben Arın."

"Buradayım."

"Yanındayım."

"Nova, buradayım."

"Ben buradayım güzel vârisim. Gözlerini açabilirsin, korkma."

"Ben buradayım."

Hayır, yapamam.

Devam et sesi çok çıkan insan kızı, artık kendine gelme zamanı.

Sonra yeni bir fısıltı doldu kulaklarıma. Güvenli olan tek şey oymuş gibi. Mühürlediğim kirpiklerim acıyla ayrıldı birbirinden. Ağırlaşmış gözkapaklarım geride yıkıcı bir enkaz bırakmıştı. Bir şeyi, tanıdık birini görmek için araladığım gözlerim tavanın çıplak karanlığıyla yüzleşti.

Daren? diye fısıldadım sessizliğe ama kelime dudaklarımdan çıkmadı.

"Arın?" diye mırıldandım diyarı dener gibi. Bu defa ses dudaklarıma ulaştı ve çağrım cevapsız kalmadı.

"Merhaba..." Yumuşak sesi pencerenin önünden geliyordu. Hâlâ kulenin içindeydik. Artık alıştığım odam kafamın içindeki görselleriyle yavaş yavaş eşleşmeye başladı. Doğrulmak için hareket ettiğimde tüm kaslarımın birbirine dolandığını hissettim.

"Ne oldu bana?"

Keskin gülümsemesi dudaklarında yaralı bir şekilde vuku buldu. Yatağa yanıma oturduğunda onda da değişen bir şeyler olduğunu fark ettim.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu parmakları bileklerime dokunurken.

"Yorgun," diye yüzümü buruşturdum ama kötü hissetmiyordum.

"Çok ateşin vardı."

Bunu hayal meyal hatırlıyordum.

"Bana ne oldu?" diye sordum yeniden. Bakışları gözlerimde değil parmaklarının arasında nazikçe okşadığı cansız bileğimdeydi.

"Birisi seni zehirlemeye kalktı."

Nefesimi tutmak istesem de sakinliğimi korumayı denedim.

"Kim?"

"Bunu bana senin söylemeni umuyorum, Nova."

"Anlamadım?"

"Partide, sana kimin içki verdiğini hatırlıyor musun?"

Kalbim aniden hızlanmaya başladı. Birçok şeyin yanı sıra bunu gayet iyi hatırlıyordum. Çünkü tek bir kişiden özel ve kendi yaptığını söylediği bir kokteyl içmiştim.

Arın'ın kristal mavisi gözlerine baktım. Onu ve bakışlarını artık çok iyi tanıyordum. Dudaklarımdan Hava Lordu'nun ismi çıktığı an olabilecek tek müttefikimizi ve dostumuzu, daha doğrusu Arın dostunu kaybedecek ve onu kendi elleriyle öldürecekti. Bir lordu öldürmek kolay değildi, Elemental bunun bedelini ödetiyordu ama Arın'ın nasıl gözünün dönebileceğini ve sağduyulu düşünemeyeceğini de biliyordum.

"Bilmiyorum," diye yalan söyledim başımı iki yana sallayarak. "Başım ağrıyor, kuvvetli bir zehir miydi?" Bakışlarını yalanımı yakalamak istercesine bir kapan gibi üzerime kurmuştu.

"Bunları düşünme," dedi nihayetinde soğuk bir şekilde. "Şimdi iyisin. Bir şeyler hatırlarsan bana haber vermen gerekiyor."

"Arın, kuvvetli bir zehir miydi?"

"Şimdi iyisin," diye yineledi ama ilk defa, onu tanıdığımdan beri ilk defa bir şey yaptı.

Gözlerini kaçırdı.

"Ne oldu?" diye sordum. "O gün ne oldu? Geri dönüp neden onlara saldırdın? Benim hatırlamadığım ne var?"

"Dinlenmen gerekiyor. Bunları daha sonra-"

"Şimdi, Arın."

Dudaklarını birbirine bastırıp öfkesini kontrol etmeyi denedi. Kısa bir süre düşündükten sonra. "Hava vârisi ile dans ediyordum," dedi tane tane. "Sonra sizi gördüm. Daren'in senin yanına geldiğini. Sizi izlemeye başladım. Sonra sen Daren'e bağırmaya başladın... O seni sakinleştirmeye çalışıyordu ama sen daha çok bağırıyordun... Ona saldırmaya ve hakaret etmeye başladın..."

"Ben ne?" Üzerimdeki örtüyü sıyırıp attım. "Hayır!" Başımı iki yana salladım. Öyle bir şey olmamıştı. Oradaydım. Ben yaşamıştım ve söylediği şeylerin hiçbirinin gerçekleşmediğine emindim. Daren bana bağırmıştı, beni o kışkırtmıştı.

"Onu aşağıladın Nova, bir vârisin, hiç kimsenin yapmaması gereken şekilde. Kendinden başka kimseyi düşünmediğini, halkının bile onu bıraktığını, orada yalnız olan ve nefret edilen tek kişi olduğunu... Buna benzer bir sürü şey söyledin. Neden yaptın bunu?" Duygularım uçurumdan aşağı yuvarlanan bir çığ gibiydi. Zihnim bulanık ve güvensizdi.

"Ben öyle bir şey yapmadım," dedim. Bozguna uğramıştım, savunma içgüdüsüyle kollarımı etrafıma doladım. "Arın, yemin ederim ben öyle bir şey söylemedim." Ama Ayzer'in söylediği şeyleri anımsadım, partide yanıma gelip neden Daren'e bağırdığımı, saygısızlık ettiğimi sormuştu. Sinirliydi ve ben onu taraf olmakla suçlamıştım. Yeniden Arın'a döndüm, bütün bunlar doğru muydu?

Ellerini birbirine kenetleyip buhranlı bir şekilde düşünmeye başladı. "Belki de zehrin etkisindeydin." Sesi zayıf çıkıyordu. Söylediklerime inanmadığını görebiliyordum.

"Arın..." diye fısıldadım. "Kuvvetli bir zehir miydi?"

"Bazı zehirler vücuttan atılır, bazıları panzehirle yok edilir. Ama bu, bu bir kere kanına girdiğinde onu çıkarmanın imkânı yoktur."

"Anlamadım," dedim panik olmuş bir şekilde. Aklımı kaçırmış gibi hissediyordum. Tüm bu olanların gerçekliğini idrak etmem mümkün değildi. "İyileşmeyecek miyim yani?"

"Zehri vücudundan çıkarmanın bir yolu yok." Bıkkın bir şekilde soluk verdi. Bıkkın. Başıma gelenlerden usanmış gibi. Güvensiz ve sorgulayıcı bakışları benim dışımda her yerde dolaştı. İçindeki tereddütleri saklama konusunda kötü olduğunu sanmıyordum, buna gerek duymuyordu.

"Bunu sen mi söylüyorsun? Ben seni cehennemin dibinden çıkardım, İlmek'ten kurtulmanın bir yolunu buldun ama kanımdan bir zehri çıkaramıyor musun?"

"Sakin olmak zorundasın..."

Beni yatağa yatırmaya çalıştığında tüm gücümle onu ittim.

"Etkisi ne?" diye bağırdım. "Zehir bana ne yaptı?"

"Yapacak ya da yapıyor," diye düzeltti.

Damağımdan birikmiş kan tadı gelince yanağımın içini ısırdığını fark ettim. "Devam edecek öyle mi? Bana ne yapmaya devam edecek?"

"Bilmiyorum."

Sinirle güldüm.

"Bilmiyor musun?"

"Kimse bilmiyor."

"Ne demek bilmiyorum, aklımı oynatacağım!"

"Senin zihninle ilgili, neyle savaşırsan ya da orada ne varsa onu sana karşı kullanacak."

"Ve sen onu zihnimden atamayacaksın. Tek parmak şaklamasıyla Ateş Lordu'nun, en güçlü lordun ortalığı kül edecek ateşini söndürebiliyorsun. İlmek'ten kurtulabiliyorsun, dünyayı sular altında bırakabiliyorsun ama zehri dışarı çıkaramıyorsun." Soluk soluğa kalmıştım. Tüm bu şeyler beni yakıp tüketiyordu. Katlanamıyordum, üzerime giydirdikleri bu nefret zırhının içinde artık nefes alamıyordum.

Uzun uzun, neredeyse tedirgin şekilde gözlerime baktı.

"Ben değildim," dedi. İfadesi bir meydan okumayı andırıyordu.

Yeni vurgunun gelmesi için nefesimi tutup bekledim.

"Partide o ateşi söndüren ben değildim." Sesi gerilim doluydu. Okyanus tersyüz olmuştu. Bana ilk defa bu kadar uzak bakıyordu. "Sendin, Nova."

Kalbim küt küt atmaya başladı, içimde bir umutsuzluğun taşmaya başladığını hissettim. "Ben değildim." Başımı iki yana salladım ama o geceye ait bir şey daha düştü zihnime, Arın'ın bana bakarken yanmış masaların küllerini incelediği. Amon ve Sina'nın teşekkürüne karşılık vermeyişi. Herkes o ateşi onun söndürdüğünü sanmıştı, ben de öyle sanmıştım. "Ben olamam," diye çaresizce inledim. "Ben nasıl olabilirim?"

"Ben de bunu merak ediyorum." Ayağa kalkarken onunla arama sadece günler değil duvarlar yığılmıştı. "Çünkü ateşi suyla söndürmedin."

"Bir açıklaması olmak zorunda." Sesim artık bir fısıltıdan ibaretti.

"Olmak zorunda," diye onayladı. "Bulacağıma emin olabilirsin." Belki dışarıdan biri bu konuşmaya şahit olsa bana güvence vermek istediğini düşünürdü ama ben iliklerime kadar tehdit edildiğimi hissettim.

Beni tek başıma bıraktığı odanın içinde gölgelerin kıpraştığı tavanı izlerken daha, çok daha kötü hissettim.

Huzursuzluk her yerdeydi. Pencerenin önündeki bulutlu hava kapalıydı ve Arın günlerdir tüm diyara yağmur yağdırıyordu. Başta men ettiği suyu şimdi onları tedirgin etmek için kullanıyordu ki beni bile tedirgin ediyordu. Günler aramızdaki uzaklığı bir ağ gibi örmekten başka bir şey yapmamıştı. O ağın sonunda bir balık sürüsünü avlarcasına beni yakalayacağından korkuyordum.

Kulede geçirdiğimiz ilk günün gecesinde benim kaldığım odanın rengine Arın karar vermişti. Aydınlıklar içinde yaşamam gerektiğini söyleyip beyaz rengi seçmişti ama artık her yerde büyük bir karamsarlık sinsi bir yılan gibi kol geziyordu. Bazen dilini dışarı çıkarmış bir yılan tıslamasıyla uyanıyor, bazen de açık mavi kartonpiyerlerin üzerinde dolaşan yılanların gölgeleriyle uyanıyordum. Onları benden başka gören ya da duyan yoktu.

Huzursuzluğumu saklamaya çalışarak dışarıda yağan yağmura burun kıvırdım. Karyolada daha dik konuma gelip önümdeki tepsiyi hafifçe ittim. Çikolata sosuna batırılmış bir çileği daha ağzıma atarken, "Lala, çok susadım!" diye bağırdım. Yalnızlık beni boğuyordu, diyara geldiğim zaman yaşadığım yalnızlık onu cehennem kapılarından çıkardığımda dinecek sanmıştım. Bir süreliğine dindiğine inanmıştım. Ama onunla arama giren uçurum çok daha acı verici bir yalnızlıktı.

"Şimdi ne istiyorsun!" diye söylendi odanın içinde beliren peri kızı.

Parmaklarımı teker teker yalarken gözlerimi tavana dikip düşünmeye başladım, vurdumduymazlığa vuruyordum. Hiçbir sorun yokmuş, ben, o ya da biz değişmemişiz gibi davranmaya çalışıyordum. "Portakal suyu. Hayır hayır vişne suyu," dedim. "En iyisi çay da getir sen bana."

Yüzünü kıpkırmızı bir balona dönüştürecek kadar kuvvetli bir derin nefes aldı. "Periler. Bir. Hizmetçi. Değildir!"

Onu ayıplarcasına gözlerimi kıstım. "Sen hizmetçileri aşağılıyor musun?" Cık cıkladım. "Sana hiç yakıştıramadım."

"Bütün gün o yataktan çıkmadın sürekli bir şeyler isteyip duruyorsun, yoruldum Nova!"

Gözlerimi devirerek, "Aman bir parmak şaklattın dağlar yandı zaten," dedim. "Ne olmuş yani hastayım ben, zehirlendim..." Kaşlarımı çatarak dik dik ona baktım. "Yarın ne olacağım belli değil, zamanım varken her şeyi yemem lazım."

"Böyle devam edersen," dedi yapay bir şirinlikle. "Çok zamanın kalmayacak."

Öfkeyle soluyarak tepsiden aldığım bir çileği ona doğru fırlattım, "Ne cüretle beni böyle tehdit edersin!"

Lala çilekten yukarıya doğru yaptığı bir manevrayla kaçmayı başarmıştı. Minicik ellerini iki yanında yumruk yapıp konuşmaya, daha doğrusu bağırmaya hazırlanırken, "Burada her şey yolunda mı?" diyerek Arın içeriye girdi.

Gülümseyen bakışlarımı Lala'ya çevirdim. Arın'dan deli gibi korkuyordu. Kim korkmuyordu ki.

"Elebette lordum," dedi başını öne doğru eğip. "Vârisimizin iştahı çok açık, ye ye ye ye bütün diyarı yedi ama doymadı."

Arın'ın karşısındaki cüretkârlığına şaşırıp kalsam da alttan altta uyarırcasına ona bakmaya devam ettim.

Arın gülümseyerek yanıma yaklaştı.

"Nasıl hissediyorsun kendini?"

"Çok iyi," dedim ki garip olan da buydu. O korkunç gecenin ve dolaylı olarak zehirlenmemin üzerinden günler geçmişti ama ben çok iyiydim. En azından fiziksel olarak. Ne bir yerim ağrıyor, ne midem bulanıyor, ne de herhangi bir sıkıntım oluyordu. Aksine kendimi canlı ve enerjik hissediyordum. Ama ruhum yorgun, kırgın ve hissizdi. Zihnimin içinde yılandan gölgeler dans ediyordu ama yine de iyiydim.

"Zehrin sana ne yapacağını bilmiyoruz," dedi saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken. Bu günler sonra bana ilk temasıydı. "Tedbirli olmalıyız." Her zamanki gibi düşünceli görünüyordu. Bunun sadece zehirle ya da benimle ilgili olmadığını hepimiz biliyorduk. O partide Daren'in var ettiği ateşi nasıl söndürdüğümü de ona neden saldırdığımı da,

gecenin bir kısmını neden hatırlamadığımı da hiçbirimiz bilmiyorduk. Arın bunun sebebinin zehir olduğunu söylüyordu ama artık birilerine inanmak eskisinden daha zordu. İçten içe onun da Daren'in zihin oyunlarından şüphelendiğini düşünüyordum.

"Artık yataktan çıkabilir miyim?" diye sordum başımı yana yatırıp. Bir süre dinlenmem konusunda ikimiz de hemfikirdik ama iki günden sonra epey sıkılmaya başlamıştım. "Kaldığım yerden işlere devam etmek istiyorum. Ve planlarına dahil olmak istiyorum."

Bana o keskin, soğuk tebessümlerinden birini bahşetti. O gülümseme ne zaman yüzünde belirse güzelliği karşısında ürküyordum. Heykel gibiydi. Ne bir duygu belirtisi ne de iması vardı.

"Bana güvenmiyor musun?" diye sordum bu defa doğrudan. Bir-iki gündür bunun büyük oranda farkındaydım, ona zaman vermeyi tercih etmiştim. Ama zamanın bize pek faydası olmamıştı. Sadece uzun uzun bir yerlere bakıyor ve arada böyle gülümsüyordu. Böyle anlarda bizim için neden deli kelimesini kullandıklarını anlayabiliyordum.

"Seni zayıflattığımı mı düşünüyorsun?" diye yineledim soruma cevap vermeyince. "Yeterli olmadığımı mı düşünüyorsun? Seni güçsüz mü kılıyorum?" Artık yatakta doğrulmuştum ve direkt olarak gözlerinin içine bakıyordum. O kristal mavilerin en azından bana bir şey vermesini umuyordum ama gözlerini kapatıp sakin sakin nefes almaya başladı.

"Altından kalkıp kalkamayacağından emin değilim," diye itiraf etti sonunda. Bir bacağını diğerinin üzerine attı. Gözleri hâlâ kapalıydı. "Fevrisin, duygusalsın, güçlüsün ama aynı zamanda bu seni zayıf kılıyor. Benden daha kısa yaşadın diyarda ama Sina da Daren de vârisler de seni etkileyebiliyor." Ellerini birbirine kenetleyip gözlerini araladı. "Duygular işin içine girdiğinde ne aklına ne de kalbine güvenebilirsin."

Duymayı beklediğim şeyler bunlar değildi, söyledikleri tahmin ettiklerimin ötesindeydi ama her birinde haklı olduğu yanlar vardı. Beni etkilemelerine izin veriyordum ama yolumdan çevirmelerine izin vermiyordum, Arın'ın göz ardı ettiği şey buydu.

"Sen de benim seni etkilememe izin veriyorsun," dedim yavaşça gülümseyerek. "Ama bu seni yolundan alıkoymuyor."

Kaşlarını çatıp sorgularcasına bana baktı.

Çekinerek, genelde yüzümün sağ tarafını kapatan ve kapatmasını istediğim saçlarımı kulağımın arkasına doğru ittim ve görebilmesi için başımı ona doğru çevirdim. Birkaç saniye içinde duruşu tamamen değişmişti. Önce ayağa kalktı, sonra yavaşça yüzüme doğru eğildi.

"Bu ne zaman oldu?" diye sordu.

"İki gün önce gece yarısı," dedim. Yüzüne bakabilmek için yeniden döndüm. İzim tamamen ortaya çıkmamıştı ama yarım bir ay şeklinde olan çember tamamlanmıştı. Artık elmacıkkemiğimin üzerinde bir daire ve içinde de tıpkı balık derisine benzeyen, pul pul mavi belli belirsiz olsa da noktalar vardı. Çok büyük bir olay değildi belki, izim tamamen ortaya çıkmamıştı sonuçta ama oldukça önemli bir adımdı.

"Bana neden söylemedin?" diye fısıldadı. Dizini kırıp yatağın üzerine çıktı, parmakları gözlerindeki mutluluk ışıltısıyla yarışarak yüzüme kaydı. Elinin tersiyle şakağımı okşarken rahatlayarak nefesimi verdim.

"Sadece bu da değil," dedim.

Daha da şaşırmış bir şekilde geriye çekildi. Yüzü allak bullak olmuştu ve bir Tanrı'yı her zaman bu şekilde göremiyordunuz, o yüzden neredeyse bir süre sessizce durup onu seyredecektim ancak daha fazla yatakta oturmak istemiyordum. Sağ elimi havaya kaldırdım, bileğimden güç alarak elimi kendi etrafında döndürmeye başladım. Oldukça minik başlayan bir su girdabı parmaklarımın ucunda şekil aldı, ben gözlerimi dikip odaklanmaya başladığımda ise yavaş yavaş, Arın'ın yataktan kalkmasına neden olacak kadar büyüdü. Suyun rüzgârı saçlarımı boynumdan geriye doğru savurduğunda yüzümde kocaman bir gülümseme vardı. Bunu arada bir yapabiliyordum ama bir kere yaparsam iki kere yapamıyordum. İlmek'teyken yapabiliyordum; çünkü orada bir okyanus vardı ama diyar bana izin vermiyordu. Birkaç gün öncesine kadar. İçimde bir güç vardı ama kontrolü bende değil, diyardaydı ve artık bunu hissediyordum. Artık birçok şey hissediyordum.

"Bu harika." Yüzündeki gurur ve hayranlık bana küçük bir an umut vermişti.

Bundan tatmin olmuş şekilde, "Ama bir sorun var," dedim dişlerimin

arasından. "Bunu başlatabiliyorum ama nasıl yok edebileceğimi bilmiyorum."

Arın tüm odanın duvarlarında yankılanan melodik bir kahkaha attı. Ben de ona katılmak isterken su girdabının kontrolünü kaybettim ve elim sandığımdan daha çok sola kayınca su Arın'a doğru hareket etmeye başladı. Neredeyse üzerine çarpacakken Arın oldukça eğlenir şekilde parmaklarını açarak kocaman bir su girdabını avucunun içine topladı, parmaklarını kapattı ve adeta bir puf sesiyle su yok oldu. Bana döndüğünde yüzünde muazzam bir gülümseme vardı.

Yaramazlık yapmış bir çocuk gibi dudaklarımı birbirine bastırıp, "Pardon," dedim ve muzipçe omzumu indirip kaldırdım.

"Bu çok iyi bir haber!" Onu ilk defa böylesine çocuksu bir sevinç içinde görüyordum. Aldığım cesaretle yataktan kalkıp yanına gittim. "Bu artık normale dönebilirim demek mi yani?"

Kollarını etrafıma sarıp birden beni göğsüne bastırdı. "İstediğini yapabilirsin," diye fısıldadı kulağıma okyanus. Bir deniz kabuğunun içinde duyulan dalga sesi gibi ahenkliydi. Bir süredir, o alevlerden beri, o sigilden beri, şüpheye düşüp, yanlış davranıp, yanlış kararlar verdiğimden beri, en başından beri bana belli etmemeye çalıştığı bir şüphe vardı içinde. Gerçekten onun vârisi miyim? Diyar neden sigilimi bana vermiyor, neden alevleri söndürebiliyor, diğer vârisler sorgusuz sualsiz sarayına bağlıyken ben neden diğer krallıklara da bağlı gibi duruyordum... Benim birkaç gündür düşündüğümü Arın en başından beri düşünüyordu ama avucumdaki bu su dalgası her şeyi değiştirirdi. Beni yeniden su vârisi yapardı ve ben nihayet nefes alırdım. Diyara geldiğimden beri su vârisi olduğum için dışlanırken en sonunda su vârisliğinden de dışlanıyor olmak kalbime saplamam için elime tutuşturulan bir bıçaktan farksızdı.

Yavaşça geri çekilip, "O zaman neler yapıyoruz anlat bana," dedim. "Son durum ne? Amon'la neler olduğundan hiç bahsetmedin. Şimdi bize daha kızgın olmalılar." Buna izin vermeyecektim, en başından beri savaştığım, olmak için mücadele ettiğim şeyi benden almalarına izin vermeyecektim.

Arın onlara güç gösterisi yapmaktan geri durmuyordu. Benden sonra

Sonay'ın partisini sular altında bıraktığını söylemişti Lala ama ne kadar sorsam da bu konuda bana bir şey söylemedi.

"Amon sessiz, ilk hamleyi bizim yapmamızı bekleyecekler. Böylece suçlu olan biz olacağız."

"Peki ilk hamleyi yapacak mıyız?"

Başını iki yana salladı. "Onların sandığı ya da beklediği şekilde değil."

"Aklında ne var?"

"Bu zamana kadar su ihtiyaçlarını tılsımlar ve büyülerle karşılıyorlardı," dedi. Odanın içinde dolanmaya başlamıştı. "Ama sihir de olsa su bana sadıktır."

"Onlardan bütün su gücünü alacaksın," diye bir tahminde bulundum.

Arkası dönük şekilde başıyla onayladı. "Yavaş yavaş," dedi. "Bize muhtaç olacaklar, önümüzde diz çöküp bağışlanma dileyecekler."

"Ya halkı daha çok kışkırtıp mağduru oynarlarsa."

Bana döndüğünde yüzünde yeniden buz gibi bir ifade peyda olmuştu. "Başta öyle olacaktır," diye kabul etti. "Ama insan da olsa, Alfin de olsa... bu yaratıklar daima bencil olmuştur. İlk başta direnseler de sonunda herkes ihtiyacı olanın peşinden gider. Kimse susuzluğa o kadar uzun dayanamaz."

"Ama bu yine bizi onların gözünde deli yapacaktır."

"Bununla ilgili bir sorunun var mı?"

Dudak büküp, "Hayır," dedim. "Ama ben halkı tanımıyorum, onları bilen sensin. Benim bildiğim bu diyarda kimsenin beni sevmediği."

"Kendi halkımız uyandığında aslında Elemental'in ne kadar sevgi dolu ve sadakatle bağlı olduğunu göreceksin," diye güvence verdi.

"Hâlâ uyanmadılar mı?"

"Öyle bir büyüden çıkmak zaman alır." Nefesini verdi. Ben daha ne kadar zamandır buradaydım, ama onun bekleyişi uzun yıllara dayanıyordu. O noktada sabrına bir kez daha hayranlık duymuştum.

"Ben ne yapabilirim?" diye sordum hevesle. "İşe yarayacağım bir şey olmalı."

"Aslında senden büyük bir şey isteyeceğim."

Birden deli gibi heyecanlanmıştım. "Elbette, nedir?"

"Benim pek iyi olmadığım bir konu bu." Güldü. "Hava Krallığı'na gidip, partide çıkardığımız olay için gönüllerini almanı istiyorum. Özür dilemeni beklemiyorum elbette ama ne olursa olsun bir vârisin gecesi kötü bitti. Ve onların dostumuz olduğunu bilmek istiyorum."

"Ya da olmadığını," diye başka bir tahminde bulundum.

"Öyle de diyebiliriz." Elini şefkatle omzuma koydu. "Bunu yapar mısın?" Yapabilir misin değil, yapar mısın. Bu aradaki farkın benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor muydu acaba? Bilmese de bunun için dahi minnettardım ona.

"Elbette," dedim. "Hava toprakları her zaman sevdiğim bir yer olmuştu."

"Hazır olduğun zaman Tayga'yı da çağır. Seninle birlikte olduğu sürece güvenliğinden endişe etmem gerekmez."

"Gerekmesin," diye sırıttım. "Artık ben de birkaç numara biliyorum."

Sesli bir şekilde güldü. "O konuya gelince, eğitimine başlayalım ve neler yapabileceğini görelim."

"Bunu çok isterim!"

"O zaman hazır olduğunda beni bul güzel vârisim." Yeniden parmakları şakaklarımı okşadı ve ben gözlerimi kapatıp açana kadar ortadan kayboldu. Keşke onun neler yaptığını ya da yapacağını öğrenebilseydim. Daha önce İlmek'te de pratikler yapıyorduk ama orada yapabildiklerim orayla sınırlı kalmıştı hep. Diyarda rasgele yağan bir dakikalık küçük yağmurlar ve avucumda dönüp duran minik su birikintileri dışında hiçbir şey yapmamıştım. Şimdi ise değişmişti, istediğim an parmaklarımdan sular dökülüyordu. Çok büyük şeyler değildi ama bu da bir şeydi ve bana yeterdi.

Hazırlanmak için zaman kaybetmedim, banyo yaptıktan sonra yakaları mavi işlemeli , Su Krallığı'na ait elbiselerden birini giydim. Arın'ın emriyle Lala bunları eskiden halkımın giyindiği şekilde işleyip dikmişti. Elbise su kadar kaygan ve hafifti, üzerimdeki varlığını çoğu zaman hissetmiyordum. Bileklerime kadar uzanıyordu ama ayaklarıma dolanmıyordu. İncecik askıları kollarımın da rahat hareket etmesini sağlıyordu. Lacivert kapüşonlu pelerinimi üzerine geçirdim.

Peri kızını da bugün bana eşlik etmesi için çağırmıştım. Yeni durumumun bana neler getireceğini kimse bilmiyordu. Hafızam, zehir, güçlerim, izim... Lala sırlarımı paylaştığı için bana kendimi daha güvende hissettirecekti ve anormal bir durumda beni doğrudan oradan çıkarabilirdi. Zehir benim için bir zihin savaşıydı. Arın'dan değil orman ruhundan öğrenmiştim onu bahçeye çağırdığım bir gece. Diyar sanki geldiğim günden beri yapmıyormuş gibi beni sınayacaktı. Gözlerimi kapattıklarımı görecek, duymak istemediklerimi duyacak, dudağımda birikenler dile gelecekti. Bu beni korkutuyordu, aklı olan herkes de korkardı ama benim kadar sırları olanlar ve İlahî Lord'la aynı çatı altında yaşayanlar gerçekten korkmalıydı.

Saçlarım normalden daha hızlı uzuyordu bu diyarda, kulaklarımın hizasında olan kıvrımlar artık neredeyse omzumdan biraz aşağı dokunuyordu. Ara sıra kendimi inanılmaz halsiz hissedebiliyordum ama bu çok kısa sürüyordu ve sonra yine canlı halime geri dönüyordum. Saçlarımı istediği gibi süslemesine izin vermiştim, iki yandan örüp küçük bir taç yapınca görüntümü sevdim.

"Tayga bizimle orada buluşacak," dedim.

"Orman ruhuna ismiyle seslenmemelisin Nova," diye uyardı beni o garip bakışlarıyla.

"Arın öyle söylüyor ama, hem de benim naguelimken."

"Arın Lordum da orman ruhu gibi ulu biri."

"Cinsiyetçilik mi yapacaksın bana? O lordsa ben de bugüne bugün vârisim vâris!"

Lala yanaklarını şişirdi. "Hayır," dedi. "Lord olmakla ilgisi yok, Arın Lordum kadim biridir."

"Nasıl kadim biri?"

"Ona yeniden doğan deniyor."

"O ne demek?"

"Bunu konuşmam yasak."

"Sizin ne konuşup konuşmadığınızı kontrol eden ilahî bir güç mü var sanki?" diye söylendim ters ters. "O yasak bu yasak, bana sadık değil misin sen?"

Çok çılgın bir soru sormuşum gibi gözleri irileşti. "Elbette öyleyim!"

"Öyleyse söyle!"

"Ya da bir ara birkaç sayfa kitap karıştır tembel insan kızı!"

"Seni küçük!" dedim ama sonra sakinliğimi ele almak adına derin bir nefes aldım. "Seninle daha sonra uğraşacağım," diye işaretparmağımı ona doğru salladım. "Şimdi işimi yapmak istiyorum."

Lala bundan memnun bir şekilde gülümsedi ve kanatlarını çırparak küçük elini omzuma koydu. Mide bulantısı ve baş dönmesini karşılamak için burnumu kırıştırarak nefesimi tuttum. Ama daha tuhaf bir şekilde bu defa bedenlemenin üzerimde hiçbir etkisi olmamıştı. Yer yeniden ayaklarımın altında hissedilir hale geldiğinde elbisenin eteklerini tutup sakince gözlerimi araladım.

Dağların olabildiğince yakınında orman ruhuyla buluştuk. Her zamankinden yorgun ama dinç görünüyordu.

"Neyin var senin böyle?" diye sordum, soluk soluğa kalmıştı.

"Gökyüzünde garip bir şarkı var," dedi hırıltılı bir sesle. "Son birkaç gün çok hızlı ve yorucu geçiyor. Yani çok zamanımı alma vâris."

"Tamam tamam," dedim söylediklerinden hiçbir şey anlamamış şekilde. "Elemental de bir tuhaf!"

"Neden burada buluştuk?"

"Geldiğimizden haberleri yok," dedim. "Doğrudan içeriye giremiyoruz."

"Ben girebilirim."

"Peki," dedim şöyle bir başımı yarım şekilde ona doğru çevirdiğimde. "Çok da mütevazısın." Krallıklara doğrudan bedenleme yapmak herkesin harcı değildi. Hava Sarayı'nın taşı olmadığı için diğer lordlar bu açığı kullanıp içeri girebiliyordu.

"Zamanım kısıtlı dedim."

"Olmaz," diye başımı iki yana salladım. "Zaten bize kızgınlar bir de öyle pat diye seninle sarayın içinde belirmek saygısızlık olur."

"Kuralları öğreniyorsun." Sesi uykulu olsa da durumdan memnun kalmıştı.

O gür tüylerinin arasından parmaklarımı geçirerek, "İnsanlar da

nezaket nedir bilirler," diye söylendim. Hırlayarak geri çekildiğinde güldüm.

Arın'la yaşamak için işgal ettiğimiz kule sayemizde sürekli yağmur altındaydı. Bunun gerekli olduğunu biliyordum, bu tüm Elemental'e uyarı niteliği taşıyordu ama aynı zamanda hava da soğuk oluyordu. Hava Krallığı ise çok ama çok şaşırtıcı, dehşete düşülesi, inanılmayası şekilde rüzgârlıydı... Saçlarım da pelerinim de arkamda uçuşup dururken bir an nezaketi boş vermeyi bile düşünmüştüm.

"Leydi Nova," dedi bir ses. Sahibini bulabilmek için sağa sola baktım ama ses sinir bozucu bir şekilde yukarıdan geliyordu. Dağ yamaçlarından en yakın olanda, uyarı ya da gösteriş için Kasır havada asılı kalmış şekilde bize bakıyordu.

"Bu çok tuhaf bir karşılaşma," dedim yüzümü buruşturarak, bana yine vâris değil leydi diyordu. "Şimdi de kukla mı oldun?"

Memnuniyetsiz bir şekilde aşağıya doğru süzüldü. Yere inerken kendi etrafında dönmeye başlamıştı. Bizim de çevremizde yerdeki tozu yukarı kaldıran bir hava akımı vuku buldu. Yüzümü elimle kapatmak zorunda kaldım.

"Bu ziyareti neye borçluyuz?"

"Hava Lordu ve vârisini görmeye geldim," dedim. "Haber verir misin lütfen."

"Lordum ve vârisim dinleniyor." Davetsiz misafirliğimden kesinlikle rahatsızdı. "Yeterince sorun çıkardın zaten."

Kollarımı göğsümde birleştirip, "Şu tatlı atışmalarımızı ben de çok özlüyorum ama buna vaktim yok," dedim. Hemen arkamdan orman ruhu nezih bir şekilde hırlayıp kendini hatırlattı. Açıkçası Kasır'ın onu görünce ürpermesini falan beklemiş ve istemiştim ama sanki yanımda tavşanla gelmişim gibi hiç oralı olmamıştı. Bu adamda ürpertici bir cesaret ya da aptallık vardı.

"İyi," dedi kaşlarını çatıp. "Ama yukarıya kendiniz çıkarsınız." Ben ne demek istediğini düşünürken yeniden o aptal toz bulutuyla birlikte havalanmaya başladı. Bu bir an için çok saygısızca ve sinir bozucu gelmişti. Yaptığı harekete dayanamadım ve karşılık vermek istedim. Sağ

elimi tıpkı Arın'a gösterdiğim gibi hareket ettirip küçük su dalgama ulaştım, odaklanıp yavaş yavaş büyümesini seyrettim ve Kasır'ın peşinden gönderdim...

Hay aksi.

Su girdabı biraz yükselse de daha hızlı bir şekilde bana doğru döndü ve müdahale edemeyeceğim bir yoğunlukla üçümüzün de üzerine çarptı. Kasır'ın alaycı kahkahaları yetmezmiş gibi bir de hepimiz sırılsıklam olmuştuk.

"Lanet olsun ama!" diye söylendim elbisenin eteklerini kaldırıp.

"Bu da ne," diye ciyakladı Lala.

"Güçlerin mi geldi?" Islanmış kürkünün ardından boynunu bana çevirdi Tayga.

"Buna güç diyebilirsek," dedim.

"Diyebilirsin."

"Bir şeyler mi biliyorsun?" Hevesle ama bir yandan da elbisem çamura bulanmasın diye parmak uçlarımda yavaş yavaş döndüm.

"Büyük taşkından önce su hep haber verir," dedi. "Büyük dalgadan önce hep küçükler gelir."

Eğilip başını okşayarak sırıttım. "Keyfimi nasıl yerine getireceğini çok iyi biliyorsun sen."

Dağ yamaçlarını titreten bir gürültü üçümüzün de dikkatini dağıtmıştı. Yer sallanmaya başladığında dengede durabilmek için kollarımı kaldırdım. Titreşimli bir frekanstı, rahatsız edici tiz bir sese dönüştü ve kulak tırmalayan büyük bir yankı kopardı. Daha başka bir gürültü dağın arka kısmında patlak verdikten sonra sarsıntı durdu.

"Bu da ne?" diye soludum. Ben daha sözlerimi bitirmeden, "Burada kalın!" diye tısladıktan sonra sesin geldiği yöne doğru koşmaya başladı orman ruhu. Arkasından seslensem de duyduğunu sanmıyordum. Peşinden gidip gitmemek konusunda çok hızlı bir çelişkiye düşmüştüm.

"Aklından bile geçirme!" diye uyardı Lala.

"Ama tek başına gitti," dedim endişeli şekilde.

"O orman ruhu, ona bir şey olmaz aptal kız!" Dişlerinin arasından

titreyerek konuşuyordu. Dağın bir çıkıntısının üzerinde duruyordu, kanatları aşağı doğru çökmüştü.

"Ne oldu öyle?" Gözlerim dağın eteklerini yoklasa da herhangi bir ize rastlamamıştım. Hemen yanımızdaki kayalıkların çatladığını görünce irkildim.

"Söylemeye korkuyorum," dedi. O da benim kadar tetikteydi. "Ama bu Toprak Krallığı'nın işaretiydi."

"Amon," diye mırıldandım. "Ve Ayzer mi?"

"Bilmiyorum."

Islanan kıyafetlerim üzerime yapıştığı için rahat hareket edemiyordum. Başımı kaldırıp gökyüzüne baksam da işe yaramamıştı. Aptal Kasır muhtemelen kimseye haber bile vermemişti.

"Sence Arın'a haber vermeli miyiz?" diye sordum.

"Veremezsin," dedi.

"O da ne demek?"

"Biraz önce duyduğun titreşim, o bir tılsımdı. Bir süre bizi içine hapsedecek."

Şimdi biraz gerilmeye başlamıştım. Savunmasız olmaktan hoşlanmazdım. İçgüdüsel olarak kollarımı etrafıma doladım.

"Şu kıyafetleri kurutabilir misin?"

Lala bir kendine bir bana baktı, ıslandığımızı çoktan unutmuştu. Benden daha panik ve gergin görünüyordu. Muhtemelen şu an benim için endişeleniyordu ve bana bir şey olursa Arın'a hesap vereceği konusunda endişeleniyordu.

"Yapamıyorum," diye inledi. "Kanatalarım ıslandı, periler güçlerini kanatlarından alır." Kendini sıkarken minik omuzları yukarı aşağı hareket ediyordu. "Uçamıyorum da!"

"Üzgünüm," diye fısıldadım. Tam da zamanında.

Büyü bir güç olduğu kadar bir açıktı da. Orman ruhunun gittiği yöne baktım, ıssız ve sessiz görünüyordu.

"Götür bizi buradan," dedim çabucak Lala'ya. "Yukarıya ya da kuleye. Burada çok açıktayız." Etrafımızı dağlar sarıyordu, her yerde kayalıklar vardı ama geçen defa Arın'ın bulduğu o köprünün ters tarafın-

daydık. Belki buralarda da bir yanılsama büyüsü kullanılmıştı ancak tek başıma bunu çözmem mümkün görünmüyordu.

"Yapamam," diye inledi mutsuz bir şekilde. "Olmuyor, bedenleme de yapamıyorum." İşte bu çok iyi haber. Dişlerimin arasından bir küfür mırıldandım. Kendi silahımla ikimiz de vurulmuştuk.

"Bir peri kızı ve bir çürük, bugün hasat hiç fena değil."

İkimiz de aniden sesin geldiği yöne doğru döndük. Daha önce hiç görmediğim üç adam karşımda duruyordu. Onları tanımıyordum ama Lala haklıydı, üzerlerindeki kahverengi pantolon ve gömlek Toprak Krallığı'nın üniformasıydı.

"Siz de kimsiniz?" diye sordum gayriihtiyari bir şekilde. "Nasıl bir vârisle bu şekilde konuşuyorsunuz?" diye ekledim. Başımı ve boynumu dik tutmaya özellikle çaba göstermiştim. Ne olursa olsun kendimden de duruşumdan da ödün vermemeliydim.

Adamlardan biri kahkaha attı. Bu alaycılıktan hiç hoşlanmamıştım. Daha çok hoşlanmadığım ise adamların arkasında beliren kurtlar olmuştu.

Nagueller.

"Onlar beni korkutamaz." Ama hayvanlara baktığım anda ödüm kopmuştu bile. Devasa boyutta ve çok tüylülerdi. Kuduz birer köpeği andırıyorlardı. Özellikle bir tanesi başını saldırı pozisyonunda eğmiş, dişlerini göstererek sahibinin işaretini bekliyordu.

Benim ruh eşim orman ruhuydu, ben bir vâristim. Hayvanlar bunu bilir ve tanırdı. Bana dokunamazlardı. Bana yapmak istedikleri o şeyleri yapamazlardı. Sadece alay ediyorlardı. Her zaman olduğu gibi beni, yarım su vârisini küçük görmek istiyorlardı.

"Hâlâ şanslıyken gidin buradan," diye uyardım onları. "O köpekler bana bir şey yapamaz." Ama ben bunu söyler söylemez adam yanında zor zapt ettiği kurdun başını okşadı ve kurt hızla bana doğru koşmaya başladı. Aramızda on metre en fazla yirmi metre vardı. Kükremesini çok net duyabiliyordum. Kaçıp kaçmamak konusunda tereddütlüydüm ama kaçsam bile beni yakalayacaklarına emindim. İçgüdülerime ve olduğum şeye güvendim. Bana doğru gelen kurtların gözlerinin içine doğru baktım ve tıpkı onlar gibi saldırgan görünmeye dikkat ettim.

"Nova, kaç!" diye bir çığlık attı Lala ama orada öylece dikilmeye kararlıydım. Ya şimdi ya hiç. Ne olduğumu da, ne kadar etkili olduğumu da görmek üzereydik.

Kurtlarla aramda bir metre kaldığında onlara içimden bir komut verir gibi durmalarını söyledim ve bunu mühürlemek için, sezgisel bir şekilde başımı yana doğru yatırdım. İkisi toprak zeminde kaymalarına neden olacak şekilde durdu. Diğeri ise dibime kadar geldi ve dişlerini gözlerimin hizasında göstererek hırlamaya devam etti.

Nabzım gözlerimde atıyordu sanki, kalbim yerinden çıkacaktı.

"Bana bir şey yapamazlar!" diye arkadaki adamlara döndüğümde kurt daha genizden gelen ve dağlar boyunca yankılanan bir hırıltıyla elimi yakaladı ve sivri dişlerini etimin derinlerinde korkunç bir sızı şeklinde hissettim. Beklenmedik bu darbenin acısıyla çığlık atmıştım.

Sadece bu kadardı. Kurt sanki bana bir uyarı vermek istemişti. Elimden kanlar akarken yarı yoldan diğer kurtlarla birlikte adamların yanına döndü. İri cüsseli olan beni ısıran köpeğin başını okşadıktan sonra dişlerini göstererek bana baktı.

"Sana belki," diye eğildi kurdun yelelerini okşayıp kulağına duymadığım bir şeyler fısıldarken. Ayağa kalktığında kurtlar yeniden harekete geçip, bana doğru koşmaya başladı.

Hayır.

Bu defa bana doğru değil.

"Lala git!" diye bağırdım. Sesim dağların arasında metrelerce yankılandı.

"Seni bırakamam!"

"Git!"

"Nova, koş!"

"Lala, git bu bir emirdir! Yukarıya git!"

Hâlâ orada zayıf bir şekilde durmaya devam ediyordu ve kurtlar artık neredeyse yaklaşmıştı. Kanamasına ve derin bir acı duymama rağmen refleksle elimi havaya kaldırıp boşluğa doğru ittim. İstediğim şey Lala'yı güçlerini zayıflatsa bile bir su girdabıyla yukarıya doğru itmek, en azından kurtları ıslatmak olmuştu ama yaptığım şey dehşet verici bir

şeye dönüştü. Lala hızla yukarıya doğru gitti, saniyeler içinde gözden kayboldu ama ortada bir damla bile su yoktu.

Kan, sadece bu vardı.

Bir dehşet anından diğerine geçiyordum. Görüşüm hem bulanık hem tereddütsüzdü. İçimde dalgalar kuvvetle kıyıya vuruyor ve birilerini içine alıp boğuyordu.

Ağır hareketlerle yeniden kurtlara döndüm, parmaklarım havada yavaş bir kavis çizdi, hayvanların üçü birlikte acı çekerek kıvranmaya başladı. Boğazlarından gelen inlemenin çığlık seslerine dönüşmesine gülümserken can çekişerek ölümlerini izledim.

Başımı kaldırdım. Adamların korku dolu gözleriyle karşı kaşıya geldim. Elimi düz bir çizgi şeklinde boşlukta salladım, sanki bir bıçak tek hamlede üçünün birlikte boğazını kesmişti, ince bir kan boyunlarından sızmaya başladı, hepsi birlikte yere döküldü.

Tövbesi olmayan bir günah işlediğin zaman şeytandan mı yardım istemeliydin yoksa Tanrı'nın merhametine mi sığınmalıydın... Ama ya Tanrı sandığımız kadar merhametli değilse... Ya Tanrı affı olmayan ve deliliğiyle nam salmış biriyse.

Ellerimde kanlar, gökyüzünde bir çığırtkanın ezgisiyle kendi etrafımda dönüyordum. Gözlerim, zihnim, aklım ve mantığım kayda değer bir şey arıyordu. Taşların yerine oturmasını istiyordum ama önümde açık bir kitap gibi duran taşlar üzerime yığılacak gibi duruyordu.

Sıcak su çenemi ıslatana kadar gözümden yaşlar aktığının farkında değildim, elimin tersiyle gözyaşlarını sildim. Kendimi üzgün hissetmiyordum ya da canım yanmamıştı, o halde neden ağlıyordum ki?

Sonra panik vurdu.

Parmaklarımın her yere bulaştırdığı kana, ölen masum ruhlara ve etrafımı sarmış cesetlere baktım. Bir seferinde ormanda dolaşırken avlanmış bir geyik görmüştük orman ruhuyla birlikte. Sonra onun tüm ormanı ve Elemental'i saran kükremesini duymuştum. Bu öyle büyük bir ağıttı ki değil orman, değil Elemental, dünyanın ve tüm gezegenin o öfkeyi ve acıyı hissettiğini düşünmüştüm.

"Bunun sonuçları olacak," demişti orman ruhu. Hayvanları beslenmek için avlayabilirdin ama o geyik birinin yaşaması için değil, birinin haz duyması için öldürülmüştü.

Ziyan olan her can için bir can almak zorunda Elemental, doğa sadece bedelini ödeterek yatışırdı.

Geyiği öldüren bu diyara ait bilmediğim bir yaratıktı ama Tayga'nın onu bulup avlaması iki gün bile sürmemişti. Ve bana ne yaparsam yapayım masum bir canlının hayatına kastetmemem gerektiğini tembihlemişti. Bunu ne o ne Elemental ne doğa ne de lordlar affedebilirdi... Şimdi ise önümde cansız bir şekilde yatan üç naguel duruyordu. Üç masum yaratık. Üç kadim yaratık. Dokunulmaz olanlardan olan üç can.

Bana saldırdılar desem kendimi savunabilir miydim? Hayır, cevabı çoktan biliyordum. Bana saldırmamışlardı. Bana saldırıp öldüremezlerdi. Bunu biliyordum. Elimi ısırmış olması bunu değiştirmeyecekti. Onlarınki bir uyarıydı ama cevapları bir katledilme olmuştu.

Kan.

Kanı kontrol edebilmiştim.

Kanı kontrol ederken, kontrolümü yitirmiştim.

Arın bunun hakkında ne düşünecekti? İçimden bir ses, tüm içgüdülerim neden bunun kimsenin ama kimsenin hoşuna gitmeyeceğini söylüyordu.

Lala...

"Lala!" diye seslendim ama sonra elimi dudaklarıma bastırdım. Hava Krallığı'nın dibindeydim. Kimsenin olanları görmemesi gereken bir yerde.

Lala.

Kahretsin Lala, lütfen sana bir şey olmamış olsun.

Yaptığım şey doğru gelmiyordu ama yanlış da hissettirmiyordu. Bildiğim tek şey bu manzarayı Hava Krallığı'ndan biri görürse buna memnun olmayacaklarıydı. Bu manzarayı orman ruhu görürse, buna memnun olmayacaktı. Dizlerim titriyor, kalbim hızla atıyordu. Bunun sonuçlarını da beni nasıl bir konuma sokacağını kestiremiyordum. Yanlış bir şey yapmamıştım. Yanlış bir şey yapmış gibi hissetmiyordum.

Ben sadece kendimi savunmuştum ama tüm içgüdülerim şaha kalkmış bunu saklamam gerektiğini söylüyordu.

Peki böyle bir günahı nasıl saklayabilirdim?

Yavaş yavaş, tökezleyen adımlarla cesetlerin yanına doğru yaklaştım. Dizlerimi kırıp yanlarına çöktüm ve açık kalmış gözlerindeki buz tutmuş o ifadeyi seyrettim. Yüzleri bembeyaz olmuştu, bütün kan bedenlerinden çekilmişti.

Dünyanın bana öğrettiği bir şey vardı, o da insanların tüm günahlarını şeytanın sırtına yükleyecek kadar kendini bilmez ve aklını kaçırmış oldukları. İnsanlar olarak her zaman mağdur olmayı seviyorduk, bizler yanlış yapmazdık, hep yanlışa yönlendirilmiş olurduk. İşlediğimiz suçlar hiçbir zaman bizim olmazdı. Muhakkak nedenleri olurdu.

Şeytana uyardı insanlar mesela.

Şeytan çelerdi akıllarını.

"Daren," diye fısıldadım sessizce. "Daren," diye fısıldadım sessizliğe. Önümdeki cesetten ne gözlerimi alabiliyor ne de gözlerinden gözlerimi ayırabiliyordum. Onları öldürmüştüm. Onları vahşice ve düşünmeden, kontrolsüz bir şekilde katletmiştim.

"Daren," diye yeniden fısıldadım titreyen dudaklarımın arasından. Aklıma cehennemden başka saklanacak bir yer gelmemişti. Ve huşu içindeki karga kahkahalarının yerini, ürkütücü karga kanatları aldı. Gökyüzü yavaşça kızıla ve griye boyandı. Hava ağırlaştı.

Beni yargılamayacak tek şey olan şeytan karşıma dikildi. Önce beni aradı gözleri, çok geçmeden buldu ama bu gördükleri onu bile bozguna uğratmaya yetti.

"Yardım etmelisin." Sertçe yutkundum yüzüne bakmadan. "Yardım etmelisin, bu felaketim olur." Ellerimi kaldırıp kırmızıya boyanmış gibi duran parmaklarıma baktım, her şey parmaklarımın arasına gizlenmiş açık bir harita gibi okunuyordu.

Önce havayı kokladı, kaşlarını çattı. Aramızdaki boşluğa sığınarak, "Neler oldu burada?" diye sordu. Yüzünden ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi ama ses tonu gördüğü şeyin göründüğü gibi olmaması için bir dua fısıldıyor gibiydi.

"Ben sadece," diye fısıldadım kaşlarımı çatıp. "Ben çok iyi hatırlamıyorum." Sonra yine bulanıklık, ardını göremediğim bir zihin karmaşası. Binlerce görüntü, binlerce ses.

Yüzünde bir şeyler dağıldı. Ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını bilmiyordu. Her şeyi batırdığımı yüzünden okuyabiliyordum. Mesafemizi korudu ama saldırgan bir hayvanı ürkütmekten kaçınır gibi, ağır ağır hareket ederek adımı söyledi.

"En son hatırladığın şey ne?" diye sordu. Gözleri, benimle cansız bir şekilde yerde yatan cesetler arasında gidip geliyordu.

Aklım gelip gidiyordu. Sisli bir ormanın ya da dalgalı bir okyanusun içindeydim. "Bilmiyorum." Hatırlamaya çalıştım ama Arın'ın beni Hava Sarayı'na gönderdiği sahne canlandı zihnimde. Lala ve Tayga'yla birlikte yola koyuluşum. Kasır'ın söylediği birkaç şey belki. Boşlukları doldurabilirmişim gibi başımı sallamaya başladım. "Tek bildiğim bunu yaptığım." Yeniden parmaklarıma baktım. Sonra başımı ona doğru çevirdim. "Bu yanlış bir şey değil mi?"

"Bunu sen mi yaptın?" diye sordu. Sesi ürkmüş ya da inanamazmış gibi değil, üzülmüş gibi çıkmıştı.

"Ben mi?" diye sordum. Dudaklarım kıvrıldı. "Ben mi yapmalıyım?" Başımı kaldırıp yeniden ona baktım. "Yoksa yapmamalı mıyım?"

"Yanıma gel, Nova." Dağın yamacına gelmeden durdu. Aramızda fazla bir mesafe yoktu ama sanki uçurum varmış gibi hissettim. Neden yanıma kadar gelmediğini bilmiyordum. O da mı benden korkmuştu?

"Sen neden gelmiyorsun?" Neredeyse sinirlenmiştim, ani değişen ruh halim ikimizi de şaşırttı, dişlerim birbirine sürtüyordu.

"Büyü iz bırakır," diye tane tane açıkladı. Sanki bunun ne demek olduğunu bilmem gerekiyormuş gibi.

"Ve izlerin bedeli olur," diye zihnimden yanıtladım cümlesini. Sonra ayağa kalktım. "Orman ruhu geri dönecektir," dedim.

"Buraya gel," dedi yeniden. Bu defa pencereden sarkan küçük bir çocuğu ikna etmek istercesine yalvarır tonda konuşuyordu. "Beni dinle," diye mırıldandı. Etrafına bakıyordu ve bir şeylerin hareketlendiğini onunla birlikte ben de hissediyordum.

"Neler oluyor?" dedim.

"Kokusunu almaya başlıyorlar," dedi. "Buraya gel."

Alev mavisi gözlerine ve beklenti dolu yüzüne baktım. Kafam allak bullak olmuştu. Gerçekliğimi kaybetmiştim ama yanılsamalar oradaydı. Ayağa kalkmak için yerden destek aldım. Bir kez daha ölülere bakabilecek gibi görünmüyordum. Nefes almaya çalışıyordum ama her denememde daha çok zorlanmaya başladım.

"Çok sıcak," diye mırıldandım. "Neden bu kadar sıcak..." Yolun ortasına kadar yürümeyi başardım. Parmaklarımı alnıma götürmüş dairesel hareketlerle masaj yapmaya çalışıyordum ama pek işe yaradığı söylenmezdi. Ona doğru birkaç adım atmaya çalıştım ama bir şey beni durdurdu. Beynimde müthiş bir baskı hissediyordum.

"Hadi," diye destekledi. "Çok az kaldı. Bana gel, Nova." Bir ağıt gibiydi sözleri. Bir tılsım, bir yakarış belki.

"Yapamıyorum," dedim başımı iki yana sallayıp. "Sen gelsen olmaz mı? Daha fazla yapamıyorum." Sesim ağlamaklı çıkmıştı. Gözlerim kararıyor ve zihnim gitgide daha çok bulanıyordu. Aşağıya baktım, toprak zemin ayaklarımın altında sallanıyor, dönüyor, yer değiştiriyordu. "Ben yapmadım," diye sayıklamaya başladım. "Sana kasıtlı saldırmadım partide. Ben-" Görüntüler zihnime hücum etti. Arın'ın, Ateş Lordu'na yaptığımı söylediği her şey.

"Herkes senden nefret ediyor."

"Beni bile kabul ettiler ama seni yüz yıllarca daha kabul etmeyecekler."

"Kendi halkın bile senden tiksiniyor."

"Sen ve ben aynı değiliz. Ben senin kadar çaresiz değilim Ateş Lordu."

"Ben babamın etekleri altında saklanan işe yaramaz bir kukla değilim."

"Şıışt," dedi. "Bunları sonra konuşabiliriz. Dikkatini topla Nova, dikkatini topla. Yürümeye odaklan. Bana gelmek zorundasın. Bana sen gelmek zorundasın."

"Anlamıyorum," dedim ama yine de onu dinlemeye çalıştım. Yavaşça bir adım daha attım ama anlamıyordu. Yürümek çok zordu. Ayakla-

rımdan, omuzlarımdan çekiştiriyordu beni hava. Gitmeme izin vermiyordu. Ona gitmeme izin vermiyordu.

"Üzgünüm," dedim. Göğsüm sıkışmaya başlamıştı. "Çok yorgun hissediyorum." Gökyüzü ile yeryüzü arasına almıştı beni, diyarın içinde sıkışıyordum, kan kokusu burnumdan aldığım her solukla ruhuma yapışıyor, tırnaklarım kollarımı çiziyordu o kokuyu bedenimden dışarı atmak için.

"Tamam," diye kabullendi çaresizce. Aramızda sadece birkaç adım vardı ve deniyordum, elimden geldiği kadar deniyordum ama beynime ulaşamıyordum. Yürü diye emrediyordum ama verdiğim komut bir şekilde bir duvara çarpıyor, beynimle arama giren o duvarı aşamıyordu.

Daren seçemediğim birkaç küfür mırıldanarak aramızdaki mesafeyi kat edip beni kollarımdan yakaladı. Ona yaslanıp nefesimi vermeye çalıştım.

"Tuttum seni," diye fısıldadı.

"Beni öldürecekler," dedim. "Beni öldürecekler. Ben ne yaptım."

"Nova," dedi yavaşça yanağıma dokunarak. "Yanında başka kim vardı, burada olduğunu başka kim biliyor."

"Ben," dedim ama yeniden o bulantı. "Hatırlamıyorum." Buraya neden gelmiştim, ne zaman gelmiştim, kiminle gelmiştim hatırlamıyordum. Daren memnuniyetsiz bir şekilde homurdandı.

"Seni zayıflatıyorlar," dedi. "Daha güçlü olmak zorundasın. Kendini kontrol etmek zorundasın." Parmakları şakaklarımın üzerinde tırmandı. Kulağıma doğru yaklaşıp büyülü sözler fısıldadı ama kulağımı tırmalamaktan öteye gidemedi.

"Kahretsin," dedi. Ben geri çekilmeye çalıştıkça o beni bırakmadı.

"Benden daha çok nefret edecekler," dedim. "Nefretleriyle öldürecekler beni."

"Hayır," dedi. "Hayır, buna izin vermeyeceğiz."

"Ne yapabiliriz ki?"

"Sen sadece odaklanmaya çalış." Dik durabileceğim konumda ayakta durmam için yardım etti, beni bırakmadan kolunun birini etrafıma doladı. Başımı omzuna doğru yaslayıp koluna tutundum. Çok bitkin haldeydim.

"Buna izin vermeyeceğim," diye mırıldandı. O an bir seçim yapmak üzere olduğunu düşündüm. Gözleri kararlıydı ama yine de dehşete kapılmıştı. O an bir resim olsa, Âdem'in elmaya uzanışı olurdu. Bu büyük bir günahtı ama o dala yine de uzandı. Derin bir nefes aldı ve her şey yanmaya başladı. Yüzüme doğru vuran alevlerden ürpererek geri adım atmaya çalıştım ama beni sıkıca tuttu. Alevleri cesetlerin üzerinde korkunç bir melodinin eşliğinde dans ediyordu. Çok ama çok kuvvetliydi, saniyeler içinde ölü cesetler kemiklerine kadar küle dönüştü.

"İz bırakır," diye fısıldadım. "Büyü iz bırakır." Onun izi kalacaktı. O yaptı sanacaklardı. "Buna izin veremem."

"Bana bir şey olmaz," diye ikimizi de ikna etmeye çalıştı. "Ama bu yeterli değil, yanında kim vardı Nova?"

"Özür dilerim," dedim. "Özür dilerim ama hatırlamıyorum."

Elini belime daha sıkı bastırdı. "Tamam," dedi. "Seni buradan götürelim."

"Bekle," dedim zorlanarak. Var gücümü topladım, tüm kanımla odaklandım, elimi havaya kaldırdım ve küllerin üzerinde patlayan bir su girdabı oluşturdum. Önce bana sonra küllerin üzerine dökülen suya baktı.

"Bu ne zaman oldu?" dedi ama hayrete düşmüş gibi değil, yasa boğulmuş gibi.

"Önemi yok," dedim. "Artık ikimizin de izi var. Kimin peşine düşecekleri onların sorunu olacak."

"Bu ne zaman oldu?" diye diretti daha da öfkeli bir şekilde ama kullandığım son güç benim de sonum olmuştu. Düşmemek için iki elimle ona tutundum ama çoktan odağımı yitirmiş, gözkapaklarımın kapanmasına karşı koyamamıştım. Üzerimdeki ağırlık zihnimdeki bir şeyleri dışarıya itiyordu. Biri kendine yer açmak istiyordu. Düşünceleri yakalamaya çalışıyordum ama siliniyordu, siliniyordu, siliniyordu. Uzandığım her bir harf yok oluyordu. Bir kelimeyi avucuma alırken cümlenin sonunu yitiriyordum. Zihnime bir zehirle sızan yılan harflerin üzerinde dolanmaya devam ediyordu.

24. BÖLÜM

Kül ve Kan

Yağmur kulenin duvarlarını adeta döverken Su Lordu ellerini arkasında, bel boşluğunda birbirine kenetlemiş derin ve sonsuz bakışlarıyla yarattığı doğa mucizesini seyrediyordu. Hava kasvetli ve griydi. Gökyüzü bugün bir şeylerin işaretçisi gibi sürekli hareket halindeydi. Lordun zihni gibi.

Kapalı gözlerinin ardında neler düşündüğünden habersizce ihtiyar cinlerden biri iki büklüm şekilde çalışma odasına girdi. Her yer düzgün ve temizdi. Su Lordu'nun bu konuda ne kadar takıntılı ve titiz olduğunu bilmeyen yoktu.

"Efendim..." dedi cin gözlerini ayaklarına sabitleyerek. Rengi soluk, sesi hırıltılı ve boğuktu. Söyleyeceği şey için tedirgin hissediyordu. "Ateş Lordu kulenin kapısında." Nefesini tutup lordun vereceği tepkiden nasıl saklanacağını düşünmeye koyuldu. Derisi üzerinde ağırlaşmış ve katman katman olmuştu.

"Ger çevirin," dedi İlahî Lord buz gibi sakin bir sesle. Cin eğer bir insan olsa şu an alnından terler akıyor olurdu. Cılız koluyla boynunu tuttu ve sesini yakalamaya çalıştı. "Görmeniz gerekiyor efendim," dedi. Gözlerini sıkı sıkı birbirine yapıştırmıştı, yaşanacak olandan memnun kalmayacağını biliyordu ama bu saklayacağı ya da sakınacağı bir durum değildi.

İlahî Lord yavaş hareketlerle cine doğru döndü. Gölgesi küçük yaratığın üzerine çöküp daha da devleşmişti. Bir cevap bekliyordu.

"Vârisimiz efendim," dedi cin kekeleyerek. "O yanında." Nefes

almayı bıraktı ve efendisinin hükmünü beklemeye koyuldu. Sessizlik bütün odada yankı yapmaya başlamıştı. Cin duvarların arasında eziliyormuş gibi hissetti. Lordun ifadesini görmek için başını kaldırabilecek cesareti yoktu ama odanın ağırlaşan yalnızlığından cesaret alarak gözlerini korku dolu bir şekilde kaldırdı. Lord artık orada değildi.

Kulenin etekleri çamur ve balçıkla sıvanmıştı. Ateş Lordu sihri kırabilecek güçte de olsa Arın'ın sınırlarını aşmaması gerektiğini bilecek kadar kendindeydi. Kuzgun tüylerini anımsatan siyah saçları yağmurun şiddetinden nasibini almıştı. Islak saç tutamları alnına yapışmış, sular çenesine doğru sızıyordu. Kucağında baygın şekilde yatan su vârisini tutmak için tüm gücünü harcıyor gibi görünüyordu. Kız da onun gibi sırılsıklamdı. Elbisesinin ve pelerinin sudan ağırlaşan kumaşı yerlere sürünüyordu.

Su Lordu'nun belirmesiyle birlikte kulenin devasa kapıları sessiz bir emirle açıldı. İlahî Lord'un adımları aceleciydi.

"Nova!" diye fısıldadı. Neler olduğundan habersizdi ama şimdiden bir diyarı yok edebilecek kadar sinirli görünüyordu. Sesi frekanslara bölünerek diyarın gök kubbesine çarpıp Ateş Lordu'nun kulaklarında vuku buldu.

"Baygın," dedi Gece Yarısı Lordu kızıl mavi gözlerini İlahî Lord'a doğrultarak. Bir açıklama yapması gerektiğinin farkındaydı. Bu büsbütün yanlıştı ama daha büyük bir yanlıştan döndüğünü denese de kimseye izah edemezdi.

"Ne yaptın ona?" dedi hiddetle Su Lordu.

Ateş Lordu su damlalarının ıslattığı dudaklarını birbirine bastırdı. Konuşmak yerine zihin gücünü kullanarak Su Lordu'nun zihnine olanları yansıttı. İmgeler görüntülere dönüştü, görüntüler seslere eklendi, vârisin gücünün heybetinden doğan vahşet ikisinin zihni arasında bir kan nehri gibi aktı.

Lord önce vârisinin, güvendiği yegâne insanın Ateş Lordu'nun ismini zikreden fısıltılarını duydu. Daren seslerle birlikte gölgelerini arkasına alıp kızın olduğu yere gitmek için vakit kaybetmemişti. Yerdeki cesetleri anbean yaşıyormuş gibi ikisi de yeniden gördü. Su Lordu zih-

ninin içindeki yansımadan geri çekilmek istedi. Kızın krallığına özgü deliliği gözlerinden taşıyordu, bakışları dengesiz ve baygındı. Cesetlerin etrafında dönüyor ve onların tüylerini okşuyordu. Parmakları onların masum kanlarıyla yıkanmıştı.

Su Lordu şahit olduğu manzara karşısında irkildi. Kız Ateş Lordu'nun çağrısına yanıt veremiyor, durduğu yere çivilenmiş gibi bekliyordu. Çenesi korkudan mı yoksa yaptığı şeyin çılgınlığından mı titriyordu ikisi de emin değildi. Neler olup bittiğini Ateş Lordu'ndan önce anlamıştı. Bu sadece kendisine mahsus bir lanet ve bir lütuftu ama gözlerinin önünde baygın bir şekilde Ateş Lordu'nun kucağında yatan kız da başkalarına ait kanı kullanabilmişti. Dahası onları öldürebilmişti.

Gördüklerini yok etmek ister gibi Su Lordu elini kaldırdı ve yüzünün önünde bir yay gibi hareket ettirdi. Zihin oyunu sona ermişti.

Yağmur dinmiş yerini dört diyarı ayağa kaldıracak bir gök gürültüsü başlamıştı. Ateş Lordu önce başını kaldırıp çıldırmış gibi kükreyen gökyüzüne sonra da kollarının arasındaki kıza baktı. Su Lordu'nun nasıl bir yıkımın ortasında olduğunu biliyordu. Bu onun kaybının tesciliydi. Gözleri bunun hazzıyla parladı, kedi gülümsemesiyle dudakları kıvrıldı. Kollarının arasındaki kızı lorda uzatırken tereddüt etmemişti ama dizlerinin titrediğini kırgın yüreği biliyordu.

"Kendi vârisin olduğunu sanıyordun," dedi Su Lordu küçümseyen bir öfkeyle. "Her zaman olduğu gibi Daren, sana ait olmayanları sahiplenip duruyordun."

Ateş Lordu sessiz kaldı.

"Senin için değeri bu kadar mıydı?"

"Anlaşılan benim verdiğim değer onun bana verdiği kadar değilmiş," dedi Ateş Lordu katran gibi bir sesle kızı Su Lordu'nu kollarına bırakırken. "Senin ona verdiğin değerden daha çok bana sadıkmış."

"Onun üzerinde ne tür zihin oyunları çeviriyorsan-" diye yükseldi İlahî Lord.

"Ona hiçbir şey yapmadım," diye kaşlarını kaldırdı Ateş Lordu. "Kendi seçimiydi ve o seçim sen değildin." Uğursuz karga gökyüzünde kanat çırptı. Gece Yarısı Lordu tebessüm etti.

Arın ellerinin arasında vârisinin yatmasına sevindi yoksa o elleri bir lordu öldürmek için kullanmak zorunda kalacaktı. Bunun nasıl bir utanç olduğu tüm diyar tarafından biliniyordu.

"Gerçekten senin olduğunu mu sandın?" diye üzerine gitti İlahî Lord. Gülümsemesi buz gibi keskindi. "Böylesi müthiş bir varlığın senin olabileceğini mi sandın?"

"Belki de çoktan benim olmuştur Arın," derken dudağının kenarı yukarıya doğru kıvrıldı. "Ama sandığımız şekilde değil."

"Ona dokunmadın," dedi tehditkâr bir şekilde.

"Öyle mi sanıyorsun?" Gözlerini kıstı. İki vahşi hayvanın birbirini uyaran hırıltıları gibiydi. "Dudaklarını oku, eminim yeterli izi orada bulacaksın."

Su Lordu'nun bu ima karşısında gücü fokurdayan bir kazan gibiydi, enerji bütün hücrelerinden süratle yukarıya doğru tırmanmaya başladı. Dişlerinin arasından Gece Yarısı Lordu'na hırladı.

"Bana o kadar düşkündü ki onun vârisim olduğunu düşündüm," dedi. Uyuyan canavar onun da içinde şaha kalkıyordu. Bütün öfkesi artık kollarında olmayan kıza karşı hissettiği hayal kırıklığınaydı ama bunu itiraf edemeyecek kadar kibirliydi.

Su Lordu, kızı tutan parmaklarını daha güçlü sıksa da bu bir kalp atışı kadardı. Sonra güç her yerinden taştı, Ateş Lordu'nu ensesinden yakaladı ve boğazını taşkın bir kan nehriyle doldurdu. Gece Yarısı Lordu buna dirense de karşısındaki yaratığın nasıl kadim bir gücü olduğunu sonunda hatırlamıştı. Kiminle nasıl konuşup konuşmaması gerektiğini hatırlamıştı ama kan içinde boğulurken sonunda derin bir nefes almıştı.

Şüpheleri dağılmıştı, kız onunla burada güvende olacaktı.

Mutlak bir sessizlik oldu.

İlahî Lordun kollarındaki kız kıpırdadı, "Yapma," dedi çelimsiz sesi. "Ona bunu yapma."

Arın'ın kulakları ilk defa acıyla karıncalandı, güç yavaşça hayal kırıklığının altında geriye doğru çekildi. Ateş Lordu kızdan duyduğu başka bir zaferle yeniden gülümsedi.

"Sana karşılık vermiyorsam eğer," diye uyardı İlahî Lordu. "Bu kendi vârisinin fazlasıyla yaptığından."

Okyanus sendeledi.

Yanardağ pelerinini etrafına yapalım gölgeler ve küller eşliğinde yok oldu.

25. BÖLÜM

Yollar ve Yoldan Çıkanlar

Parmaklarımın arasında derinin üzerine dokunmuş kürkü rahatlıkla hissedebiliyor ve cızırdayan ateşi duyabiliyordum. Boğazım kurumuş ve çok sıcaklamıştım. Beni uyandıran şeyin içerinin sıcaklığı olduğunu terlemiş saçlarıma dokununca anlayabilmiştim. Hafif bir şekilde öksürerek doğruldum. Karanlık bir odanın içinde şöminenin önünde, bir yer yatağında yatıyordum ama burası neresiydi bilmiyordum.

Üzerimdeki kürkü tek hamlede bir kenara attım. Beynim hatırlayabildiğim son âna gittiğinde kalkmak için o kadar acele etmeme gerek olmadığı kanısına vardım. Botlarım çıkarılmış ve pelerinimle birlikte kenara bırakılmıştı ama çıplak gözlerimle seçebildiğim başka hiçbir şey yoktu.

"Lala," diye fısıldadım refleksle ama sonra dilimi yutmuş gibi orada kaldım.

Lala.

Bir kapının açılma ve kapanma sesini işitince panikle omzumun üzerinden baktım. Korku dalgası geldiği hızla kaybolup yerini sersemletici bir mahcubiyete bıraktı.

"Lütfen beni Ateş Krallığı'na getirdiğini söyleme," dedim. Aklıma daha iyi bir cümle gelmemişti.

Belli belirsiz gülümsemesiyle karşıma geçti ve bir pencerenin kenarına yaslandı Arın. Kollarını göğsünde birleştirip dik dik bana bakmaya başladı. Bunun ne anlama geldiğini çözmek için dikkatimi toplamaya

çalıştım. Başım ağrıyordu ve en son hatırladığım şey Daren'in yanımda olduğuydu. Ama şimdi karşımda Arın duruyordu.

"Hayır," dedi. "Kuledesin."

"Neler oldu?"

"Sen beni çağırma gereği duymayınca, Daren-" Rahatsız edici bir gülümsemeyle tavana baktı. "Seni bana getirdi."

Doğru dürüst birkaç şey düşünebilmek için dudaklarımı yaladım. Bir saldırının içine düşmüş sonra da bir vahşetin ortasında kalmıştım. Kafamda onlarca şey vardı ama ne olursa olsun Daren'in neden beni Arın'a getirdiğini anlayamamıştım.

"Herkes iyi mi?" diye sordum. "Lala, Tayga?"

Arın tek kaşını kaldırdı. Sanki söylemem ya da sormam gereken şey bu değilmiş gibi. "Herkes iyi değil ama onlar iyi," dedi. Sesi buz gibi katıydı. Olanlardan rahatsız olduğu açıktı ama ne olursa olsun onların iyi olduğunu duymak beni rahatlatmıştı.

"Üzgünüm," diye fısıldadım. "Ne yapacağımı bilmiyordum."

"Benim yerime," dedi öfkeyle dolmuş şekilde. "Daren'e güvendin. Onu çağırdın." Belli ki herkesin nefretiyle dolan su vârisi yine ve yine yanlış bir şey yapmıştı. Artık mimlenmiş olduğum çürük sıfatını kabul etmem gerekiyordu belki de. Bununla daha ne kadar savaşabilirdim emin değildim.

"Ne yapacağımı bilemedim," diye kendimi savunmaya çalıştım ama yersizdi. Davasında sonuna kadar haklıydı. Hem de ben her fırsatta onu bana güvenmemekle suçlarken. Düşünüyordum da en başından beri ben ona ne kadar güvenmiştim ki?

"Elimden geleni yaptım Nova!" diye patladı. "Elimden geleni yaptım. Tüm sabrımla bekledim, alışman için, sana yardım etmek için her şeyi yaptım. Seni korumak için her şeyi yaptım. Savaşı bile beklettim senin yaralarını sarmak için. Seni uyuyan ve bize, lorduna ve vârisine ihtiyacı olan, yıllardır uyanmayı bekleyen halkımıza yardım etmen için zorlamadım bile. Ama sen, her fırsatta, bulduğun her fırsatta bana ne kadar güvenmediğini kanıtlaman yetmiyormuş gibi bir de Daren'e gidip durdun!" Sesi odanın duvarlarında yankılansa da ilelebet

koşuşturmacasına benim üzerimde son vermişti. Durduğum yerde irkildim.

"Saldırıya uğradım." Ayaklarımı aşağıya sarkıtırken ne kadar çok yerimin ağrıdığını fark edip hafifçe inledim. Derin bir nefes alıp anlayış dilenir gibi bakışlarımı ona çevirdim. "Benim hatam değildi, saldırıya uğradım. Korktum."

"Bana seslenmedin." Sözlerim ona ulaşmıyordu bile. "Tek bir konuda haklıydın," dedi aşağılayıcı ve azap içinde gülümseyerek. "Beni etkilemene gerçekten izin verdim. Seni intikamımın da yıllardır süren bekleyişimin de önüne koydum. Ama sen böylesine önemli bir konuda, hepimizi riske atacak bir konuda bana güvenmek, benden yardım istemek yerine kim bilir neden Ateş Lordu'nu seçtin!"

"Utandım!" dedim dişlerimin arasından. "Yaptığım şeyden utandım. Sana söyleyemezdim!"

"Bu cümlelerle ancak kendini ikna edebilirsin." Bakışları beni yerle yeksan etti. Üstten bakarak aşağılayıcı biçimde kaşlarını kaldırdı. "Beni edemezsin. Yaptığın şeyin farkında bile değilsin sen." Korkunç ve can yakıcı şekilde öfkeli görünüyordu. Dahası, kristal mavisi o gözlerinde karşı konulamaz bir hayal kırıklığı vardı.

İnceldiği yerden koptuğu için, suçluluk içinde ayağa kalkıp karşısına dikildim. "Bu öfkenin sebebi gerçekten ben miyim yoksa sen misin?" diye soludum. "Bana mı bu şiddet yoksa beni koruyamadığın için kendine mi?"

"Bu da ne demek?" diye sözümü kesti.

"O partide!" dedim boşluğa doğru elimi kaldırıp sanki o anı işaret ediyormuş gibi. "Gözünü benden ayırmayacağını söyledin, beni izlediğini söyledin ama senin koruman altındayken birileri beni zehirledi. Kafam allak bullak oldu. Neyi yapıp yapmadığımı da neyi hatırlayıp hatırlamadığımı da bilmiyorum. Şimdi her şeyin suçlusu benmişim gibi davranma. Ben su vârisi olmasaydım, sen bu ırkı, bu diyarı birbirine katmasaydın bunların hiçbirini yaşamayacaktım! Ben bir insanım bir vâris değil. Benim ailem başka bir diyarda, beni hatırlamadan ama bana ihtiyaçlarını olduğunu bildiğim şekilde yaşıyorlar ve ben burada lordların arasında bir

savaşın ortasındaydım. Neden Sonay'a, Ayzer'e bir şey olmuyor da sürekli her şey benim başıma geliyor!" Sinirlerim mahvolmuştu. Günlerdir aramızdaki gerginliğin intikamını birbirimizden alıyorduk.

"Çünkü onlar krallıklarına da lordlarına da sadıklar!" diye cevap verdi. "Ne Ayzer ne Sonay bir kez olsun o kahrolası Amon'un da, Sina'nın da sözünden çıkmadılar! Başka birine gitmediler. Bense ne zaman arkamı dönsem sen ortadan kayboluyorsun!"

"Sonay, Sina'yı yıllardır hapsedildiği bir büyü boyutundan çıkarmak için cehennem mağaralarına gitmemiştir, cehennem köpeğiyle anlaşma yapmamıştır, günahkâr olmamıştır, en yakın arkadaşını kullanmamıştır!"

"Harika," dedi kaşlarını kaldırarak. "Sürekli yüzüme bunu mu vuracaksın. Bu kadar söyleneceksen ya da pişmanlık duyacaksan beni oradan çıkarmamalıydın Nova!" Yüzünden tiksinir gibi bir ifade vardı.

"Beni anlamıyorsun," diye inledim. "Ne yaşadığımı anlamıyorsun."

"Bana güvenmedin," diye diretti. "Bana gelmedin." Yüzünü ekşitti. Artık onun da acı çektiğini alenen görebiliyordum. "Hem de bizimle ilgili böyle önemli bir konuda. Hepimizi ilgilendiren bir konuda!"

"Üzgünüm," dedim ellerimi saçlarımın içinden geçirerek. "Hata yaptım. Hem de büyük bir hata yaptım ama üzgünüm geri alamam!"

"Tek bir hata yapmadın!" Ve asıl sorun da buydu. Onun gözünde sürekli hatalar yapıyor oluşumdu. "Bir sürü kişiye zararı dokunan çok fazla hata yaptın. Hizmetinde olan bir periyi yaraladın, orman ruhu gibi kadim birini kandırdın, krallığının ve lordunun arkasından iş çevirdin ve sana karşı savunmasız olan kişileri öldürdün!" Yüzünde sert bir acı ifadesi vardı ama bir an bile tereddüt etmemişti.

Söylediklerine inanamaz şekilde orada öyle kaldım.

"Zehir," dedi kaşlarını kaldırarak. "Zehir sandığın gibi sana zarar vermedi, zehir senin zihnini bulandırdı, sakladıklarını açığa çıkardı ve zihnin bana güvenmedi. Dudaklarınla beynin aynı şeyi savunmadı." Buz gibi bir ürperti ensemden aşağıya indi. Boğazımda bir şeyler düğümlenmişti. Başka bir şeyin daha koptuğunu hissettim. Daren'le olan kavgamdan sonra yitirdiğim bir şeyler gibi, bir şeylerin daha benden koparıldığını, etimden bir parça alıyorlarmış gibi hissedebiliyordum.

"Artık sana nasıl güvenirim bilmiyorum," dedi. Gözlerinde hiçbir tedirginlik ya da burukluk yoktu. Kendimi geri çektim. Söyleyebilecek hiçbir şeyim yoktu. Ve artık bana inanacak birilerinin kaldığını da sanmıyordum. Biraz önce aramızdaki tüm bağı koparıp atmıştı.

"Biz birbirimize hiç güvenmemiştik ki Arın." Kızgınlık ya da kırgınlık sesimde yok oldu. Acı bir itiraf vardı dudaklarımın arasında ezilen. "Biz sadece birbirimize muhtaç kalmıştık." Sen bana İlmek'ten seslendin çünkü oradan çıkman gerekiyordu. Ben sana o kapıyı açtım çünkü tek başıma olmak istemiyordum. En başından beri bir çıkar ilişkisiydi bizimki hiçbir zaman güvene dayanmadı ki."

"Ne tuhaf bir itiraf." Artık o da bağırmıyordu ama sesindeki kırıklık etkisini yitirmedi. "Muhtaç olduğumuzu söylüyorsun ama en çok korktuğun anda bile benim değil, başkasının kapısını çalıyorsun." Sözcükleri bir tokat gibi çarptı yüzüme. "Belki de artık birbirimize o kadar ihtiyaç duymuyoruzdur." Kelimeler bir insanın yüzüne çarptığı gibi bir insanı duvara da çarpabiliyormuş, Arın kapıyı sertçe vurup çıktığında artık bunu da biliyordum.

Şöminedeki ateş sönene kadar ona en uzak köşede titreyerek ateşi seyrettim. Bir sürü şey düşündüm, bir sürü gözyaşı akıttım. Hatalı olduğumu ve yanlış yaptığımı biliyordum ama yaptığım hiçbir yanlış biraz önceki konuşmamızdan daha ağır hissettirmiyordu. Hem gururum hem kalbim kırılmıştı, daha fazla burada duramayacağımı biliyordum. Elimde kalan son güç kırıntılarıyla odadan çıktım. Kulenin bodrum katında bir odaya getirmişlerdi beni. Belli ki artık vârisi olarak görülmüyordum. Artık burada da evim yoktu.

Sorun değildi. O gelmeden önce de her şey benim için yeterince zordu. Bir vâris olmaya ihtiyacım yoktu. Bir saraya ya da lorda, aptal unvanlara, taçlara ihtiyacım yoktu. Bütün bunlara daha fazla katlanmak istemiyordum. Merdivenleri tırmanırken ağlıyordum ama bunun da geçeceğini düşünmeye çalışıyordum.

Tek kural Nova, senin aptallıkla sürdürdüğün hayatında, bu pasaklı yaşamında tek kural ve tek bir prensibin vardı. Dışlanmış olmayacaksın.

Kimseyi de dışlamayacaksın. Ama aidiyet insanlara bunu yapıyordu demek ki. Bir yerlere ait olmak da ait olmayı istemek de.

Hayır, ait olmaya ihtiyacım yoktu.

Son kez olduğunu içimden geçirerek bugüne kadar bana ait olduğunu sandığım odaya gittim. Bu oda, bu elbiseler, bu kule... bunların hiçbiri benim ya da benim için değildi. Bunların hepsi su vârisi içindi. Sadece bir unvan için.

Üzerimdeki kıyafetleri hırsla sıyırıp ayaklarımın dibine düşmesine izin verdim. Dolabın kapaklarını açıp bir yürüyüş pantolonu ve kalın bir kazak aldım. Düz tabanlı ve deriden siyah çizmeleri ayağıma geçirip etrafta işime yarayacak şeyleri toplamaya koyuldum. Orta boy bir bez çantanın içine biraz kıyafet sıkıştırdım. Bunları bana yaptıklarının kefareti olarak düşünebilirdi bu diyar.

"Nova neler oluyor?"

Olduğum yerde sıçradım. Sesin geldiği yöne doğru hareket edince yatağın üzerinde uyuyan Lala'yı fark etmiştim. Elimdekiler tek hamlede yere düştü. Hızlı adımlarla yatağa doğru koşturup ona doğru uzandım.

"Çok üzgünüm Lala," dedim gözyaşlarına boğulmuş şekilde. "Ben çok üzgünüm. Sana zarar vermek istemedim. Çok üzgünüm."

"Biliyorum," dedi zorlanarak. "Biliyorum, üzülme. İyiyim ben. Kanatlarım ıslandığı için güçsüz kaldım ama iyileşirim." Kendini zorlayarak güldü. "Benden bu kadar kolay kurtulamazsın."

Sertçe yutkundum.

"Neden böyle giyindin?"

"Gidiyorum ben," dedim ağlamaklı şekilde.

"Nereye?"

"Bilmiyorum, ormana sanırım."

"Nova, saçmalama. Bu çok tehlikeli- ahh!" Canı yandığı için cümleyi tamamlayamadı.

"Ben daha tehlikeliyim artık," diye fısıldadım ama duyup duymadığından emin değildim. "Bana hizmet ettiğin için-" durdum ve derin bir nefes aldım. "Bana çok iyi bir dost olduğun için hayatım boyunca sana minnettar kalacağım."

"Ben sana bağlıyım," dedi kısık sesle. "Sen gidersen ben de seninle gelmek zorundayım."

Başımı gülerek iki yana salladım. "Bana değil, vârise bağlısın." Ona dokunmaya çekindiğim için ellerimi önümde birleştirmiştim. İrileşen gözlerine baktım, daha yapmadan yapacağım şeyi düşünmek bile canımı öyle çok yakıyordu ki. Nefes almamıştım, yığılıp kalmıştım orada sanki. Ama dudaklarım aralandı ve o sözcükler tüm evrende yankılandı.

"Seni de, kendimi de, naguelimi de azat ediyorum. Vârislikten çekiliyorum. Krallığımı reddediyorum." Diyar şaha kalktı. Göğsümün ortasında, başımın üzerinde, ayaklarımın altında korkunç bir sızı hissettim. Bir şey, bir sürü şey aynı anda bedenimden çekiliyordu. Kelimelerin tılsımı gökyüzünde yankılandı. Aynı anda hem üzerimden büyük bir ağırlık kalktı hem ruhumda kocaman bir boşluk açıldı. Hafiflemiştim, bu doğruydu ama elinde hiçbir şeyi kalmayan bir insan kadar hafiflemiştim yalnızca. Acı, korkunç bir ısırıkla kalbime saplandı. Eksiklik beni bir alev dalgası gibi içine çekti. Bir uzvum koparılmıştı, en sevdiğim insan ölmüştü, ordumu yerle bir etmişlerdi, bir yaşam son bulmuştu. Bağ koptu ama içimde kocaman sessiz bir feryat da onunla beraber koptu.

"Nova!" diye fısıldadı doğrulmaya çalışarak.

"Artık çok geç," dedim. Ona mı kendime mi söylemiştim bilmiyordum. Kendimi delirmiş gibi hissediyordum.

"Ne yaptığının farkında mısın?"

"Kendine iyi bak," dedim. "Beni merak etme." Hayalet gibi ayağa kalktım. Hiçbir şey hissetmiyordum, sarhoş olmuştum, mekanik bir robot gibi hareket ediyordum.

"Nova," dedi.

Gülümsedim ve ona arkamı dönüp odadan çıktım. Cinler kendi aralarında fısıldaşmaya başlamıştı bile. Bu kulenin kulakları ve dili olduğunu biliyordum. Bir kalkan çekmediğin sürece herkes her şeyi duyuyordu. Ben kapıya yaklaşırken ara sıra odamı toplamak için gelen ve tek tük de olsa bir şeyler konuştuğumuz bir cin, "Efendim..." diye eğilerek yanıma geldi.

Dönüp ona baktım. Başını eğerek beni selamladı, gülümseyerek ben de aynısını yaptım ve uzattığı şeyi aldım.

"Sizin için biraz yemek," dedi. "İdareli kullanın efendim."

"Teşekkür ederim, Lino."

Yeniden başıyla selamladı. Cinler konuşmayı seven yaratıklar değildi. Verdiği paketi çantama koyup kalenin büyük kapısını açarak dışarıya çıktım ve yeni yoluma, yeni yönüme doğru yürümeye koyuldum.

İstenmeyen vâris.

Çürük.

Deli.

Dönmemesi gerekeni geri getiren.

Su vârisi.

İşaretlenmiş günahkâr.

Hiçbirinin artık bir önemi kalmamıştı.

Sadakatsiz.

Artık ben buydum.

Suçluluk duygum omuzlarıma binmişti ama bu defa beni aşağı çekmek yerine sırtımdan itiyorlardı sanki. Her bir saç telim karanlık saatlerde bile ıssız ve köhne ormanın içinde ilerlemem için adeta benimle birlik olmuş, korkusuzca ilerliyorlardı.

Bu kadar kolay olmasını beklememiştim en azından karşıma birilerinin çıkmasını ve tek seferde boynumu kırıvermesini bekliyordum. Ama anlaşılan vâris olmayan bir Nova hiç kimsenin umurunda değildi.

Çok güzel!

"Elemental'miş!" diye mırıldandım hiçliğe doğru yürürken. Elimde boyum kadar bir değnek vardı, onu sarp kayalıkların dibinden tırmanmak için kullanmış sonra da bana arkadaşlık etmesi için elimden bırakmamıştım. Babam ve büyükbabam iyi birer avcıydılar ve kamp yapmaktan hoşlanırlardı. Annemin yokluğunu benim için hep doğayla kapatmaya çalışmışlardı. Bu yüzden ne ormana, ne bu ıssız sessizliğe ne de vahşi doğaya yabancıydım. Nerede durmam gerektiğini de, ne yemem gerektiğini de biliyordum.

Bir yandan yürürken bir yandan da yerdeki dökülen ağaç yapraklarını değneğimle dövüp duruyordum.

"Krallıklarmış. Saraylarmış!" diye söylenmeye devam ettim hiç kimseye.

"Birbirinden beter lordlarmış!" Adları batasıcalar. Beladan başka bir şey getirdikleri yoktu. Sadece konuşuyor ve kafa karıştırıyorlardı. Henüz birinin bile faydası dokunmamıştı.

"Vârislermiş!"

"Ruh eşleriymiş."

"Perilermiş!"

Bana ne yahu, bana ne! Ben mi dedim size beni insanların arasından alın istenmeyen yapın, vâris yapın, lordlar birbirine girsin diye. Bu da kafa canım kafa... İnsan sıkılıyor bir noktadan sonra. Kaldıramıyor. O onu der, bu bunu der. Hepsi bir mükemmel, bir asil, bir kafa karıştırıcı... Ben hangi birine dayanayım. Bir de hepsinin masallardan fırlamış gibi olası tutmuş. Kolaysa siz seçin o mu bu mu... Yeter. Gerçekten yeter. Çok sıkıldım. Böyle kendi kendime, oh, misler de gibi ormanda dolanır dururum. Piknik yaparım. Avcılık yaparım.

"Ay o ne!" diye çığlık attım bir ses duyunca. Belli ki avcılık üzerine biraz çalışmam gerekecekti.

"Sakin ol," dedi ağaçların arasından gülümseyerek çıkan Sonay. "Benim, hava vârisi." Pelerini o kadar koyu renkti ki kapüşonunu da örtünce karanlığın içinde kamufle olmuş bir gölge gibi duruyordu. Ani hareketi nabzımı yükseltmişti.

Sanki sihirli bir asaymış gibi değneğime daha sıkı sarıldım. "Ne istiyorsun?" diyerek tek kaşımı kaldırdım. "Nasıl buldun beni?"

"Sana yardım etmek."

"Yardıma ihtiyacım olduğunu düşündüren ne?"

"Vârislikten çekilmişsin," dedi başını yana yatırarak. Teyit etmemi beklese de sessiz kaldım. "Hızlı yayılıyor."

"Elemental'in de işi gücü fitne fücur, dedikodu." Ağırlığımı tek bacağıma verip değneğe yaslandım. "Benim dışımda konuşacak bir şeyleri yok bunların he." Saçlarımı omzumdan geriye savurdum.

Sonay söylediğime kıkırdadı. Elbisesinin eteklerinden kaldırıp bana iyice yaklaştı. "Seni çok kıskandım," dedi. Etraf ışıl ışıldı. Onun gelişiyle birlikte havada sıcak bir dalga esti. Rahatlatıcı ve iç gıdıklayıcıydı. Her adımında ayaklarının altındaki yapraklar hışırdıyor ve onu selamlayarak dans ediyordu. Eminim şu an bir okyanus beni görse nasıl yutacağını şaşırırdı.

"Neden?" diye sordum gayriihtiyari bir şekilde. Nereden bakarsan bak pek kıskanılacak durumda değildim.

"Herkes senin hakkında konuşmaya başladı sarayda." Pelerinin kapüşonunu indirince güzel ve berrak yüzü açığa çıktı. "Cinler senden saygıyla bahsediyor."

"Benden?" diye soludum kaşlarımı kaldırarak. Sesim bile buna imkân vermemişti. "Ne diyorlar?" Oldukça ilgisizdim ve açıkçası o kadar güvensizdim ki her an bir yerden bir şey çıkacağından neredeyse emindim.

"Duyduğuma göre," dedi gülümsemesini büyüterek. "Bu bin yıllık bir tarih boyunca ilk kez olmuş."

"Ne olmuş?"

"Bir vâris, ilk kez Sadakatsiz olmuş."

"Muhtemelen tarih boyunca bu kadar eziyet gören tek vâris de benim," diye alay ettim ama sözlerimin gerçekliği yeniden ruhumu incitmişti.

"Hayır," dedi Sonay. "Sen sadece birazdan fazla delisin."

"Sağ ol yahu."

"Çok fazla zamanım yok," dedi aramızda bir adımlık mesafe kaldığında. "Kimse yokluğumu anlamadan geri dönmem gerekiyor." Pelerininin altından bir şey çıkarmaya çalışınca bir adım geri çekilerek değneği önüme doğru kalkan yaptım. Bana alıngan bir şekilde bakıp bezden bir çantayı boynundan çıkardı.

"Sana yiyecek falan getirdim," dedi. "Biraz da kıyafet. Ve bir harita." Çantayı olduğu gibi bana uzattı ama almak konusunda hevesli değildim.

"Teşekkür ederim ama gerek yok." Bu yola tek başıma çıkmıştım ve artık herkesten şüpheleniyordum. Bana yardım etmek istiyorsa muhakkak karşılığında da bir şey istiyordur. "Elimdekilerle idare ederim."

"Benden şüphe mi ediyorsun?"

"En son senin partinde zehirlendim," diye doğrudan söyledim. "Sina'nın hazırladığı bir kokteylle. Biraz güvensiz duruyorsam kusura bakma."

Derin bir nefes alıp verdi. Kendi içinde düşüncelere koyulmuştu. "Sana yemin ederim," dedi yeniden gözlerime bakabildiğinde. "Bununla ilgili ne ilgim ne de bilgim var. Ne olursa olsun sana zarar vermem."

"Neden bana yardım edesin?" diye sordum.

"Çünkü sen olmasan hâlâ o kütüphanede kapalı olurdum. Tek eziyet gören sen değilsin. Herkes bizlere ne yapmamız gerektiğini söyleyip duruyor. Vârislerin tek görevi lordlarının eteklerinin dibinden ayrılmamak. Bundan ne ben ne de Ayzer hoşlanıyoruz. Bundan kimse hoşlanmaz." Söylediklerinde ne kadar dürüst olduğunu görmek için gözlerine dikkat kesilmem yeterli olmuştu. Güzel elbiselerin ve taçlarının altında ikisi de aslında bir tutsaktan farksızdı. Hepimiz bir tutsaktan farksızdık.

"En azından haritayı ve bunu al," dedi. Eğilip çantanın içini kurcaladıktan sonra bir rüzgâr gülü çıkardı.

"O nedir?" diye kaşlarımı çattım. İyice paranoyak olmuştum.

"Bir rüzgâr gülü." Dudakları kıvrıldı. "Hava Krallığı simgelerinden biri. Bunu senin için kutsadım. Üç kere döndürdüğün zaman ihtiyacın olan büyüyü yapar. Ama sadece üç kez kullanabilirsin."

Başımı yana yatırıp nesneyi incelemeye koyuldum. Oldukça basit görünüyordu. İnce ve kısa bir sopası vardı ama vâris için özel cilalandığı belliydi. Tepesinde gri beyaz bir kâğıtla işlenmiş yaprakları vardı. Yaprakların her birinin üzeri altın ve gümüş yaldızlarla nakış edilmişti.

Uzanıp çantayı aldım. "Eğer bunun da altından bir şey çıkarsa," dedim işaretparmağımı yüzüne doğrultarak, "seni bulurum, nerede olursan ol ve sana bunu ödetirim."

"Sakin ol." Ellerini boşlukta havaya kaldırarak gülümsedi. "Ben senin tarafındayım."

"Benim bir tarafım yok."

"Vâris olmak benim için de kolay olmuyor," diye yakınmaya başladı. "Mutlu değilim."

"Sana bol şans," dedim çantayı omzumdan geçirirken.

"Gerçekten geri dönmeyecek misin?"

Başımı olumsuz anlamda salladım. Gitmek için ona arkamı döndüğümde, "Nova," diye seslendi. "Yerinde olsam rüzgâr gülünü yerini tespit etmemeleri için kullanırdım."

Omzumun üzerinden dönüp başımla teşekkür ettikten sonra yeniden yürümeye koyuldum. Birkaç metre sonra geri dönüp baktığımda kaybolmuştu ve hava yeniden hafif rüzgârlı haline geri döndü.

Çanta benimle birlikte her adımda hareket ediyor ve bacağıma çarpıyordu. Bir yanım ona güvenmiyordu ama bir yanım da samimi olduğuna inanıyordu. O kütüphanede hapis olmaktan ne kadar nefret ettiğini daha önce de görmüştüm. İçgüdülerime mi güvenmeliydim yoksa mantığıma mı emin değildim ama o bir konuda haklıydı. Bir ağacın altında durup rüzgâr gülünü çantamdan çıkardım.

Hâlâ çok kararsızdım ama en kötü ne olabilirdi ki? Beni öldürecek falan değildi. Gerçi artık vâris olmadığım için ölümlü bir Alfin mi oluyordum? Hiçbir şey bilmiyordum ki!

Bıkkın bir şekilde nefesimi verip parmaklarımı rüzgâr gülünün yapraklarında üç kez döndürdüm. Ne olmasını beklediğimden emin değildim ama sanki vârisini tanımıştı.

Beni değil, Sonay'ı.

Hava yeniden o yanıma geldiğinde olduğu gibi ısındı. Tatlı bir meltem yanağıma vurdu.

Alaaddin'in sihirli lambası gibi mi çalışıyorsun acaba?

"Beni gizle," diye fısıldadım gözlerimi kapatıp. "Beni bulmalarına izin verme." Rüzgâr gülü elimde mutlak bir hızda deli gibi dönmeye başladı. Etrafımı çok kısa süreli bir hava girdabı çevreledi, tatlı bir melodi rüzgâr fısıltısı gibi kulağımda çınladı, rüzgâr gülü yavaşça durdu ve eski haline döndü.

Tekrar bir nefes aldım, sanırım işe yaramıştı.

Vay be, büyü yapmak böyle bir şeydi demek.

Aşağılık lordlar ve Alfin kırmaları benden en güzel, en keyifli şeyleri hep esirgemişlerdi.

Çıkardığım elmadan bir ısırık alıp uzun uzun çiğnerken Sonay'ın getirdiği çantayı kurcalamaya başladım. Elime ilk gelen taşlarla süslenmiş bir hançer olmuştu. Ben bunu hiç akıl edememiştim, bir de doğa ve kamp konusunda bilgili olduğumu sanırdım... Kınından çıkardığım bıçağı parmaklarımın arasında inceledim. Avucuma neredeyse tam oturuyordu ve oldukça keskin görünüyordu. Onu yeniden çantaya koyup diğerlerine uzandım.

Oldukça yeni ve gıcır gıcır bir parşömen. Büyükbabamın sahip olduklarıyla neredeyse aynı. Sararmış bir harita. Tüm Elemental'i göstermiyordu maalesef ama işime yarayacak kadar geniş bir alanı kapsıyordu.

Hava Krallığı.

Ki bir süre orayı görmek istemiyordum. Başıma ne geldiyse orada gelmişti. Ya da başıma ne bela açtıysam orada açmıştım.

Çevresindeki dağ yamaçları, kırlar ve irili ufaklı küçük çaplı birkaç köy. Bu güzeldi çünkü uzak durmam gereken yerlerin başını köyler alıyordu. Beni yanağımdaki bu çirkin izle bir köyde görseler başım şu âna kadar girdiğinden daha çok belaya girerdi. Lala hep böyle söylerdi.

Ah, Lala... Keşke gurur yapmayıp seni de şu çantaya tıksaydım!

Haritayı hızlı bir şekilde işaretli yerlerinden katlayıp çantaya geri koydum.

Kıyafetler ve yiyecekler dışında bir de oldukça kalın bir kitap vardı. İlgimi çektiği için elimdeki elmayı bile bırakıp bağdaş kurarak ağaca yaslandım ve kitabı kucağıma aldım.

VÂRİSLER.

Kitabın cildi kırmızı, kalın bir deriden yapılmıştı. El işçiliği olduğu belliydi. Kapağın üzerinde dört krallığı da simgeleyen taçlar vardı. Simli ve parıltılı şekilde dokunmuşlardı.

Hava Krallığı için gri bir rüzgâr girdabı.

Toprak Krallığı için kahverengi dallar.

Su Krallığı için mavi bir dalga. Köprücükkemiğimdeki dövme gibi. Elim istemsizce oraya gitmişti ve derimdeki dokuyu hissedince ürpermiştim. Sanki görebilecekmiş gibi çenemi geriye çekerek oraya baktım ve tekrar tekrar dokundum. Yoktu. İstemsizce bol pantolonu yukarıya

doğru sıyırdım ve orman ruhunun izini aradım ama artık ona da sahip değildim. Daren kendi izlerini benden almıştı zaten.

Yeniden çırılçıplak ve sadece Nova'dan ibarettim. Bir tek geldiğim günden beri çürük diye üzerime yapışan yanağımdaki yarım iz duruyordu. En çok başıma bela açan da açacak olan da oydu. Şans yine nasıl da benden yanaydı ama!

Derin bir nefes alıp kitaba döndüm. Son olarak, Ateş Krallığı için kırmızı alevler ve mavi şimşekler. İncelemek için çok istekli olsam da daha güvenli bir yere varmak istiyordum. Orman hâlâ tekin bir yer değildi ve benim bir an önce Sadakatsizleri bulmam gerekiyordu. Bu yüzden haritayı yeniden elime aldım.

Siyah çizgileri takip ederek bulunduğum ormanı kolayca bulmuştum. Kuleden çıkınca doğrudan ormana varıyordum. Dümdüz gitmiş sonra kayalıklardan yukarıya çıkmıştım. Böyle baktığın zaman satranç tahtasının üzerindeki bir at gibi "L" çizmiştim.

"Evet," diye kendi kendime mırıldandım. "Üzerinde Sadakatsizler burada yazan bir yer olmasını beklemek anca senin gibi bir aptalın hayali olur Novacık."

Biraz daha yürürsem en azından başka bir kıyı kesimine çıkabiliyordum. Ormanın diğer ucunda ne olduğuna dair pek ipucu yoktu. Bazı uzak noktalarında köyler ve mağaralar vardı, krallıklardan en uzak yer orası olduğu için rotamı da oraya göre belirleyecektim. Haritayı ve kitabı çantaya yerleştirdim. Bitiremediğim elmayı elime alıp yeniden yürümeye koyuldum.

Bundan sonrasında ne yapacağımla ilgili hiçbir şey bilmiyordum. Bunu yapan ilk vâris olmak biraz rahatsız edici olsa da çoğunlukla tatmin edici hissettirmişti. Bir buçuk gün geçmesine rağmen ne Arın ne de Daren peşime düşmüştü, Sonay bile beni kolaylıkla bulabiliyorsa onlar için bunun çocuk oyuncağı olduğunu biliyordum. Bu saatten sonra rüzgâr gülünün sihri gerçekten işe yararsa beni hiç bulamayacaklardı.

Bu iyiydi.

İçim içimi yese de bu araya onların da benim de ihtiyacım olduğunu

biliyordum. Ortada çok fazla oyun, çok fazla güvensizlik ve çok fazla şüphe vardı.

Arın bensiz daha iyiydi. Sürekli başına bela olan ve ayağına dolanan vârisi olmadan da halkı uyandırıp krallığı geri alabileceğini düşünüyordum. Onun gücünden şüphem yoktu. Arın'la ilgili şüphe etmediğim tek şey belki de buydu.

Daren... Daren koca bir bilinmezlikti. Bana da kendine de vaat ettiği tek şey bilmeceleriydi. Ne kadar düşünürsem düşüneyim en ihtiyacım olduğu an, en ne yapacağımı bilmediğim an onu çağırmışken onun beni öylece Arın'a teslim etmesini hazmedemiyordum. Mantıklı bir açıklaması olsa bile. Ki Ateş Lordu ve mantık pek birbiri için yaratılmamıştı. Eğer kafamı toplayabilmem için bana biraz izin verseydi, biraz beklese, dinleseydi böyle ortada kalmaz, Arın'a da mantıklı birkaç cümle kurabilirdim. İkisi de kendinden başka kimseyi düşünmüyordu. Elemental'de kimse kendinden başkasını düşünmüyordu.

Bir an için yanlış görüp görmediğimi anlamak adına durdum. Gözlerimi kısarak daha iyi bakmak için eğildim ama görüşüm beni yanıltmamıştı. İleride, bir ağaç kovuğunun dibinde yaşlı bir kadın bir türkü söylüyordu. Kat ettiğim yol boyunca hava vârisini saymazsak bu karşılaştığım ilk kişiydi. Yanına doğru yaklaştım.

"Merhaba," dedim çekinerek. "Siz iyi misiniz?" Orman böyle bir karşılaşma için, özellikle de bu saatlerde pek uygun bir yer değildi. Saçlarına kır düşmüş kadın kırışmış yüzünü bana doğru çevirdi.

"İyiyim," dedi kısık bir sesle. "Biraz susadım." Susamış birinin şarkı söylemesi de garipti ama ben kimdim ki yaşlı bir kadını sorgulayacaktım...

"Ah," dedim çantama uzanarak. "Biraz suyum var, paylaşabiliriz." Matarayı ona doğru uzattım, kadın titreyen elleriyle aldı ve büyük bir içtenlikle gözlerini kapatıp başını öne doğru eğdi.

Eh, eski su vârislerinden kim kaldı...

Sudan neredeyse bir yudum içmişti.

"İsterseniz sizde kalabilir," dedim. "Ya da bölüşebiliriz." Yaşlı insanlara asla kıyamamak gibi bir huyum vardı. Birden büyükbabamı o

kadar çok özlemiştim ki yeniden içimde bir kırılma hissettim. Şimdi yanımda olsa, beni dizlerine yatırır ve ne yapmam gerektiğini söylerdi.

"Minnettarım," diye geri çevirdi. Çok güzel, tatlı bir yüzü vardı. Baktığım zaman içtenliğini görebiliyordum. Küçük ela gözleri beyaza çalan kaşlarının altında kayboluyordu. İnce ve ufak tefekti. Üzerindeki siyah pelerini dizlerine örtmüş küçük bir müzik aletinin tellerini okşuyordu.

"Yolunuzu mu kaybettiniz?" diye sordum.

"Bitki topluyorum," dedi. "Soluklanmak için oturdum. Sen ne yapıyorsun burada? Buralar sapa yerler."

"Dolaşıyorum," dedim hafifçe gülümseyerek. Ah teyzeciğim ah. Ne sen sor ne ben söyleyeyim. "O yapraklar nedir?"

Pelerinin içinde topladığı ve daha önce hiç görmediğim soluk yaprakları işaret ettim. Kadın yaşlı gözlerini benden alıp kucağına çevirdi. İki elinin üzerinde de anlamlarını bilmediğim geometrik şekilleri andıran çizimler vardı. Kınaya benziyorlardı.

"Bunlar haberci yapraklar," diye açıkladı. "Geleceğini söyler."

Şaşırmış ve merakıma karşı koyamamıştım. "Fal gibi mi?"

Tepkim hoşuna gitmiş gibi başını salladı. "Bakmamı ister misin?"

"Size zahmet olmasın."

"Sen bana su verdin."

Kaşlarımı çatarak elimle olumsuz bir işaret yaptım. "Karşılık istemem ki."

"Olsun, içimden geldi benim."

"O halde bakın hadi." Dizlerimin üzerine çöküp karşısına oturdum.

Kadın halimden oldukça keyif almış şekilde yaprakları iki avucunun içinde birbirine bastırarak karıştırdı. Yapraklar birkaç saniye içinde canlılığını kaybedip kurudular. Hışırtı sesleri etrafımızı sardı. Avuçlarını yeniden açtığında titreyen ellerinde sadece yapraklardan geriye kalan toz zerrecikleri vardı.

"Nereye olduğunu bilmiyorsun," dedi. "Ama bir yere gidiyorsun."

Tepki vermeden bekledim. Ayzer fal işlerine çok meraklıydı. Ben de arada sırada onunla giderdim. Bana böyle durumlarda sessiz kalmamı öğretmişti ki falcılar tepkimizden yola çıkarak bir şeyler söylemesin.

"Aradıkların Salkım Mağaraları'nda." Sonra yüzünü memnuniyetsiz bir şekilde buruşturdu. "Yolunu kesenler olacak," diye fısıldadı. Gözlerini kapatıp tozları yeniden avuç içinde salladı. "Hançerini çantanda değil, elinde taşı."

Tamam, artık bu ürkütücü bir hal almaya başlamıştı. Yavaş yavaş ayağa kalkmak üzereydim ki kadın kapalı gözlerine rağmen bileğimden yakaladı, oldukça kuvvetliydi.

"Sen onu reddetsen de o seni bulacak." Sesi artık sevecen yaşlı bir kadına değil, büyülü bir uyarıya aitti. "Başka biri senin için de adalet arayacak." Elimi çekmeye çalışsam da işe yaramadı, adeta kelepçelenmişti. "Bir sürü yolun var, bir sürü yokuş var."

"Herkesin kaderi var, senin kaderlerin var."

"Ejderha seni avlayacak, üç başlı köpek sana başka tuzak kuracak."

"Kaplandan saklan. Kaplandan saklan."

"Sana yalancı diye seslenmişler."

"Ama sen yalancı değilsin, sen artık doğrudan yalanın kendisisin."

Kadın titremeye başladığında kendimi daha kuvvetli çekmeye çalıştım. "Bırak beni, lütfen!"

Gözlerini açarken soluk soluğa kalmıştı.

"Sen vârissin," diye fısıldadı.

"Değilim!" dedim.

"Tanrıçalar senin için taş atmış."

"Ne dediğini bilmiyorum."

Kadın elimi bırakıp göğsünü tuttu. Birdenbire daha sarsıntılı bir şekilde titremeye koyuldu. "Ya son olacaksın ya sonsuz," dedi. "Herkes sana tuzak kurmuş. Tuzağa düşme vâris."

"Ben su vârisi değilim artık!" diye direttim.

İhtiyar gözlerini bir çağrı duymuş gibi yukarıya çevirdi, aramıza o bitkilerin tozları serpildi. Gecenin koynundaydık ama bir çarşaf gibi uzanan ıssız gökyüzünde yıldızlar raks etti. Bu diyara geldiğim günden beri ilk kez. İlk kez gökyüzünde yıldızlar parladı bir anlığına. Yeniden bana döndüğünde açık bir kitabın en heyecanlı kısmını okur gibi sayıkladı.

"Sen gökyüzünün vârisisin," diye fısıldadı. "Kaç onlardan, Salkım Mağaraları'nı bul. Seni avlamak isteyene tuzak kur. O seni aramadan sen onu bul."

"İyi misiniz?" diye sordum mesafemi koruyarak. "Neyden bahsettiğinizi anlamıyorum ben. Kimden kaçacağım? Kimi bulacağım?" Başı ağaca düştü. Nefes alıp verişi hırıltılı bir hale geldi.

"Beşinci elementi bul," dedi. Gözleri tamamen kapandı, titremesi durdu. Yıldızlar parladı, parladı, parladı... Gökyüzünün lambaları kırıldı, gece yeniden siyaha boyandı.

"Teyzeciğim," dedim artık korkuyla. Yanına yaklaşıp hafifçe sarstım. Biraz önce elimi tutan sıcaklığı yok olmuştu. Olanak vermesem de parmağım bileğine dokundu. Elini bırakarak birkaç adım geri çekildim. Nabzı durmuştu.

Kocaman, dehşet dolu bir siktir!

Matarayı ve çantamı kapıp deli gibi koşmaya başladım. Bir ölümün daha ağırlığı sırtıma binmişken ve kahrolası bir kez daha hiçbir şey anlamamışken var gücümle koşuyordum. Toprak ve üzerindeki yapraklar ayaklarımın altından kaysa da bir saniye olsun durmadım. Onca şeyin üzerine peşime bir gökyüzü takılmış ondan da sakınmam gerekiyormuş gibi hissederek girdim ağaçların arasına.

26. BÖLÜM

Vâris İçin İntikam

Su Lordu vârisin odasına gidip birkaç saat önce getirilen peri kızını ziyaret etti. Küçük yaratık yarı baygın ve bitkin düşmüş biçimde titreyerek onun için devasa büyüklükte olan yatakta yüzüstü yatıyordu. Yanında şifacı bir kadın ve cinlerden biri duruyordu.

"Durumu nasıl?" diye sordu lord memnuniyetsiz bir şekilde.

"Kanatları hasar görmüş," diye açıkladı şifacı. Kokusunu bildiği bazı özlerden hazırlanmış bir karışımı perinin minik kanat köklerine uygulamaya devam etti.

"Neden olmuş?"

Lord bunun neden olduğunu da kimin yaptığı kadar merak ediyordu. Ateş Lordu'nun zihninde gördükleri yeterli değildi. Nova'yı o noktaya ne getirmişti, o esnada peri kızı neredeydi, Toprak Krallığı'ndan birilerinin orada ne işi vardı... En önemlisi Hava Sarayı neden müdahale etmemişti?

"Kanatlarına su çarpmış," diye açıkladı şifacı titrek bir sesle. Karşısındaki adamın kim olduğu düşünülünce uygun bir suç silahı olarak su görmek rahatsız ediciydi. "Ve hava çarpmış efendim."

Lord serinkanlı bir şekilde başıyla onayladı. Peri kendini son bir güçle vârisin odasına bedenleyebilmişti, Nova getirildiğinde o çoktan odada ve bitkin haldeydi. Taşınacak hali bile yoktu. Orman ruhunu ise hiçbir yerde bulamamışlardı.

Çok fazla zayiat, çok fazla yaralı, çok fazla karışıklık, çok fazla

çaresizlik vardı... Ve şimdi bir de vâris gitmişti. Kuleyi de, halkını da, Arın'ı da terk etmişti...

Zaten ne bekliyordu ki, onun sadece su vârisi olmadığını belki su vârisi bile olmadığının Su Lordu bir süredir farkındaydı. Yine de kızı korumak ve endişelendirmemek için elinden geleni yapmış hatta kendinden ödün verip amacından bile sapmıştı... Kızın peşinde bu kadar kişi olmasını tanrıçaların huzursuzluğuna bağlıyordu. Aşağılık tanrıçalar daima kendi oyunlarını oynamak istiyordu. Pencereye kadar yürüyüp sis ve bulutlarla kaplı orman manzarasına baktı. Kızın görünmez ayak izlerini arıyordu sanki...

Tüm dürtüleri peşine düşüp onu geri getirmek istiyordu, yanında gitmek ya da peşine birilerini takmak... Sağ kalabilir miydi? Yanındayken bile ne kadar zarara uğramıştı...

Belki de yanında olduğu için bu kadar zarar görmüştü.

"Kimsin sen insan diyarından gelen Nova?" diye fısıldadı kimsenin duyamayacağı şekilde... Çılgın bir krallığın vârisi olmayı kabul eden, cehennem kapılarına inen, deli lordla iletişime geçen... Diyardaki herkesin kafasını karıştıran bu kız kimdi, gökyüzü onun için nasıl bir harita çizmişti... Suyu kontrol edebiliyor, kana hükmedebiliyordu ve ateşle arasında sözsüz bir anlaşma vardı, ateş onun karşısında boyun eğiyordu... Bunu o gün anlamıştı. Daren onu yakmaya çalıştığı zaman anlamıştı, başka hiç kimse zihinsel de olsa öyle bir saldırıdan sağ çıkamazdı ama ateş bir şekilde onun karşısında evcilleşiyordu...

İpi tutulmaz Ateş Lordu'nun evcilleştiği gibi...

Elemental'in ve gökyüzünün kendisi, sihir kızın peşindeydi. Ve bunun çok az sebebi olurdu.

Tanrıçalar.

Adım adım gitmeye karar verdi... Düğümleri teker teker çözmek ve amacına bağlı kalmak zorundaydı. Nova'nın kendi yolu vardı, onu buraya kapatmak istese de bunu yapmayacaktı. Sadakatsiz olmayı seçtiyse onun sağduyularına güvenmeyi tercih edecekti. Bu çok zordu, yumruklarını sıktı ve kontrol etme arzusunu bastırmaya çalıştı. İşler çığırından çıkıyordu, oysa İlahî Lord hükmetmeyi seviyordu.

Öfkesini ve hayal kırıklığını parmak uçlarına topladı, güç dalgalanarak beyaz kirpiklerine kondu ve Su Lordu olduğu yerde yavaşça dönerek kendini Hava Krallığı'na taşıdı.

Saray panik ve endişe kokuyordu. Arın bunu net bir şekilde hissederken gökyüzünde asılı kalan güneşe baktı. Onlardan bunu almak ve geldiğini haber vermek ister gibi gözlerini kapattı ve ağır hareketlerle boynunu bir yılan gibi sağa sola doğru oynatmaya başladı.

"İşte böyle," diye fısıldadı yüzüne çarpan gümüş kristallere. Yağmur onu eski bir dostu selamlar gibi karşıladı. İlahî Lord gökyüzüne buyruğuna uyduğu için uysal bir köpeğin başını okşar gibi tebessüm etti.

Aferin kızıma.

Hava Lordu sisli bir yüz ifadesiyle baş muhafızı ve askerleriyle birlikte sarayın önüne çıktı. Arın kraterlerin hemen köşesinde bekliyordu. Etraf kayalık ve aşınmış çakıltaşlarıyla doluydu. Gelen hareketliliği hissetse de Su Lordu tasasız ve kendinden emin şekilde yere bakarak ayağının ucuyla çakıltaşlarıyla oynamaya devam etti. Keyifli değil aksine öfkeli ve burnundan solur haldeydi. Ve eski dostu Sina onu ilk gördüğü anda bunu anlamıştı. Muhafızların kendi güvenlikleri açısından geride durmalarını tembihledi.

İçinden birkaç küfür mırıldanıyordu. Kasır ona eşlik etmek istese de Sina ona hırıltılı bir şekilde bakıp bir el işaretiyle durdurdu. Gözlerini deli lordun üzerinden alıp çıldırmış gibi kükreyen gökyüzüne baktı.

Al birini, vur ötekine.

Bela geliyordu ve Hava Lordu bunun kendisiyle ne ilgisi olduğunu bilmiyordu.

"Buraya bu şekilde gelmen hoş değil, Arın." Ona yaklaşıp aralarında birkaç adım mesafe bırakarak çenesini dikleştirdi. Gözleri kısık ve kaşları hafif çatıktı.

"Sina," dedi Su Lordu gri bir çakıltaşını botunun ucuyla ezerken. "Vârisimi ve onun naguelini, peri yardımcısıyla birlikte buraya gelmesi için görevlendirdim."

Sina'nın kaşları duyduklarıyla birlikte biraz daha çatıldı. Sonay'ın partisinden beri Nova'yı görmemişti.

"Kimse buraya gelmedi," diye açıkladı devam etmesini beklerken. Su Lordu gökyüzüne bakıp gülümsedi, gülümsedi, gülümsedi...

Arkada bir hareketlilik yaşandı. Muhafızlar da pencerenin ardında konumlanmış Alfinler de huzursuzdu. Ve öyle de olmalıydılar.

"Hemen burada," dedi başka bir taşı ayağının ucunda sektirip kıyısında, uçurumun hemen ucunda durduğu yerden aşağı, binlerce metre yüksekten aşağı fırlattı. "Sarayının önünde, vârisime saldırdılar. Peri hizmetkârım yaralandı ve orman ruhu ortalarda yok." Düşünceli bakışlarını nihayet Hava Lordu'na doğru kaldırdı. Gözlerini kan ve sis bürümüştü. Maviliğin derinlerindeki o ak bulanıklığı Sina omurgasında hissetti.

"Nova iyi mi?" diye sordu. Sesi kendinden emindi. Arın bu işin içinde onun olduğunu hiç düşünmemişti zaten ama şu anki yüz ifadesi de bunu teyit etmiş oldu.

"Hiçbir şey iyi değil, Sina." Kelimeler dudaklarında buzla bilenmiş sivri birer ok gibi fırlamıştı. "Ben hiç iyi değilim."

"Bunu görebiliyorum," dedi kaşlarını yukarıya kaldırıp. "Yine de sarayıma bu şekilde gelemezsin. Benimle bu şekilde konuşamazsın."

"Cık cık cık..." diye dudaklarını büzdü İlahî Lord. Küçük bir çocuk kadar sevimli bir o kadar kan dondurucu görünüyordu. Bu elinde kanlı bir bıçakla, bir cesedin önünde kıkırdayan bir çocuk manzarası gibiydi ve izleyen herkesin tüyleri ürpermişti.

"Onu burada kim karşıladı?" diye sordu. Artık duruşu dikleşmiş, okyanusun ortasındaki sabit bir heykeli andırıyordu.

"Benim sarayımda olan bir olaysa mahkemesini ben kurarım," diye karşı çıktı Hava Lordu.

"Benim vârisime yapılan bir saldırıysa bütün sarayını başına yıkarım." Son kelimeyle birlikte gözleri aralanmış, dudakları dümdüz bir çizgi haline gelmişti.

Gök daha hiddetli gürledi ve hepsinin gözünü yakan bir yıldırım sarayın etrafında dönmeye başladı. Hava Lordu endişeli bir şekilde önce Arın'a sonra yaptığı küçük oyuna baktı. Elini kaldırdı ve saraya ulaşmak

üzere olan yıldırımı, parmaklarını avucunun içinde sıkarak bir hava girdabının içinde yok etti. Yeniden Su Lordu'na döndüğünde kullandığı güçle birlikte soluk soluğa kalırken Arın'ın kirpiği bile oynamıyordu.

"Senin sorunun buydu!" diye çıkıştı Hava Lordu öfkeyle. "Kendi halkın ve sarayın için daima eşi bulunmaz bir lider oldun ama başka sarayları da gözünü kırpmadan yok edebilecek kadar şuursuzdun!"

"Kral olduğum zamanlarda," diye işaretparmağını eski dostuna kaldırdı İlahî Lord. "Bu diyar daha önce görülmemiş bir huzur ve refah içinde yaşıyordu."

"Senden korkuyorlardı!"

"Hiç kimse aç değildi!" diye hiddetle bağırdı Arın. "Hiç kimse zor durumda değildi. Herkes istediğine sahipti. Korkuysa korku! O korku sizi birbirinizden korudu. Benden o kadar nefret ettiniz ki birbirinizle dost oldunuz!" Tiksinir gibi dudaklarını araladı. "Ben ortadan kaybolduğum anda da hepiniz birbirinizi sırtından bıçakladınız!"

"Ben seni her zaman destekledim!"

"Sen de onlardan biri oldun! Biri vârisime saldırdı Sina! Senden özür dilemesi için ona güvence vererek sarayına gönderdiğim vârisime saldırdı! Onu benden aldılar!" Gözleri artık tamamen kararmıştı, içindeki tüm deli dürtülere teslim olmuştu. Fırtına hiddetini artırdı. Bu Hava Krallığı'nda olmanın, bu kadar yüksekte olmanın başka bir avantajıydı.

Sina durduğu yerde gerildi. Hem güçleriyle onun baskısını durdurmaya çalışıyor hem de sakinleştirmeyi deniyordu.

"Nova'ya ne oldu?" diye sordu yumuşak olmaya özen göstererek. "Lütfen, sakinleş. Onu ben de önemsiyorum."

"Şimdi," dedi Arın itiraz kabul etmeyeceğinin altını bakışlarıyla çizerek. "Onu kim karşıladıysa buraya getir yoksa olacaklardan ben sorumlu olmam."

Buradan bir adım ötesinin her halükârda felaket olduğunun bilincinde olan Hava Lordu gerildi. Kendi krallığını bu adamdan korumanın bir yolu için gökyüzüne sığındı ama reddedildi. Elemental de Su Lordu'yla aynı fikirdeydi.

Vâris için intikam.

Adamlarının yanına döndü. Onları çağırmayı göze alamamıştı. Sıradan hiç kimse şu anda Arın'ın etrafa yaydığı güç kalkanından kurtulamazdı. Kısa bir konuşma sonrasında oklar uzun zamandır gözünün üzerinde olduğu baş muhafıza döndü. Sina, Kasır'a büyük bir hayal kırıklığıyla baktı.

"Ne oldu?" diye sordu hiddetle. "Su vârisi ne zaman buraya geldi! Benim neden haberim yok!"

"Efendim," diye gevelemeye başladı muhafız ama bu sadece göz boyamadan ibaretti. Dudakları mühürlüydü.

"Hepiniz içeriye geçin," diye emretti Sina. Bir girdap gibi kükremişti. Askerler emrine itaat edip sarayın kapısından tek sıra halinde içeriye süzüldü. Sina elini kaldırdı ve tılsımlarını fısıldayarak sarayın üzerine güçlü bir kalkan çekti.

"Cezamı siz verin..." diye yalvarmaya başladı baş muhafız. " Beni onun eline teslim etmeyin."

Sina onu duymazdan geldi. İki elini boşlukta hareket ettirip adamı şeffaf bir baloncuğun içine hapsedip Su Lordu'na doğru sürüklemeye koyuldu. Yaklaşınca durdu ama adamın etrafına çektiği kalkanı indirmedi.

"Anlat!" diye tısladı.

"Onu gördüm efendim..." dedi muhafız titrek seslerle... "Size haber vermek için dönüyordum ama vârisimizle birlikteydiniz. Bekleme salonuna almak için geri döndüm ve onu gördüm. Üç kişiyi ve-" Sesi durulmuştu. Adam korku içinde titriyordu. Sina onu ilk kez böyle görüyordu. Her zaman güçlü ve kendinden emin bir muhafız olmuştu.

"Ve?" diye diretti Hava Lordu.

"Onları etkisiz hale getirdi," diye ciyakladı adam. "Onların kanına hükmetti. Onları gözünü kırpmadan öldürdü ve başlarına eğilip şarkı söyledi."

Hepsinin kulağında şiddetli bir uğultu yaratan rüzgâr can çekişen bir hayvan gibi inleyerek sustu ve kendi kabuğuna çekildi. Sis yavaşlayarak kayboldu. Alınan nefes sesleri bile duyulmayacak kadar ürkütücü bir sessizlik etraflarında dans etmeye koyuldu.

"Bir vârisi kapıda beklettin öyle mi?" diye sakince konuştu Su Lordu. "Onu kapıda bekletip saldırmalarına izin verdin. Sonra da hiçbir şey yapmadan, kimseye haber vermeden öylece izledin öyle mi?" Gökyüzü yeniden fırtınayla birlikte dönmeye başladı. Adamın etrafındaki kalkan bir anda yok oldu. Muhafız bakışlarını kaçırdı ve titremeye başladı.

"Bağışlayın Lor-" Arın elini kaldırdı ve bir kılıç gibi tek hamlede bir yay çizdi. Muhafız cansız bir şekilde yere yığıldı.

Pencerelerin ardından çığlıklar kopmaya başladı. İlahî Lord oraya doğru baktı ve sesler hep bir ağızdan kesildi.

"Benim yapmam gerekiyordu," dedi Sina cansız bir şekilde yerde yatan baş muhafızdan gözlerini alamayarak.

"Evet," dedi Arın. "Senin yapman gerekiyordu, hem de çok daha önce."

"O sadece korkmuş bir askerdi."

"Askerlerin korkmaya hakları yoktur."

"O," dedi afallamış şekilde nihayet bakışlarını kaldırdığında. "Kana, nasıl?"

"Bilmiyorum," dedi Arın düz bir sesle.

Sarayın kapıları tılsımlı bir mırıldanmayla açıldı. Hava vârisi irileşmiş gözleriyle elbisesini eteklerini tutarak yanlarına doğru koşmaya başladı. Kimseden tek bir kelime bile dökülmüyordu. Cansız bir şekilde yatan muhafızı görünce adımları duraksadı. Soluk soluğa kalmış, korku ve heyecandan yanakları kızarmıştı. Gözleri Hava ve Su Lordu arasında gidip geliyordu. Sertçe yutkunduktan sonra kendisine dönen gözlere eğilerek selam verdi..

"Ariana'ydı, lordum!" dedi. Sesi kendinden emin, gerilimden dolayı pürüzlüydü. "Nova'yı zehirleyen Ariana'ydı."

"Emin misin?"

Kız yutkunarak başıyla onayladı. "Zehirlendiğini öğrendiğimizden beri araştırıyorum. O gün mutfağa giren kişi Ariana. Tüm hizmetlileri sorguya çektim, kokteyli hazırlayan lordum olmuş." Çekinerek Sina'ya baktı ama rahatsız değil kendinden emindi. "Ancak koruk suyunu hazırlayan Ariana olmuş. Hizmetliler onun partinin ortasında içeriye girdiği-

ni ve toprak vârisine ve kendisine özel bir içki hazırlayacağını söylediğini anlattı."

Elbette, koruk suyu. Henüz olgunlaşmamış üzümlerin suyundan yapılan asitli ve oldukça ekşi olan bu içeceğin içinde zehir neredeyse görünmez olurdu.

"Bunu neden yapsın..." diye gözlerini kısarak kendi kendine soludu Arın.

"Çünkü sana hâlâ âşık." Hava Lordu yıpranmış sinirleriyle kendi kendine güldü. Günlerdir bu olayın ardında neler olduğunu anlamaya çalışıyordu, zehirlenme konusunda saraydan birçok kişiyi mesul tutmuştu ama yapan onun sarayından biri değildi. "Ve senin de hâlâ ona âşık olduğunu umuyor."

"Nova'ya yaptığı yanına kalmamalı," dedi hava vârisi. "Ne olursa olsun."

"Nova'ya yapılanlar..." diye mırıldandı Sina. "Konu hep Nova'ya yapılanlar..." Artık aklını yitirmiş gibiydi.

"Senin aksine Hava Krallığı hak ettiği gibi bir vârise sahip," diye tükürür gibi Sina'ya baktı. "O seni dostu bildi, her fırsatta bana bunu aşıladı ama siz ona ihanet ettiniz, halkın bunu yapma cüretinde bulundu. Muhafızın, hizmetlilerin... Çünkü onu bu saraya getirsen de hiçbir zaman onu korumadın Sina, hiçbir zaman ona bir vâris gibi davranmadın."

Nova'nın saflığına karşın Arın bu diyarı ve işlerin nasıl sürdürüldüğünü biliyordu. Arın'dan önce vârisine yapılanları, neden yapıldığını hepsini biliyor ve anlıyordu. Bunları artık yanında olmayan vârisinden saklamıştı çünkü onun içinde bu diyara dair bir umut yeşermesini istiyordu. Kız zaten uyum sağlamak konusunda kendi iradesinden bağımsız bir zorluk yaşıyordu. Tanrıçalar onu üsteliyor, diyar zorluyor ve halk ona zulüm ediyordu. Yine de gülümsemenin bir yolunu buluyordu. Bu İlahî Lord'un zihnine artık ona yüz yıl uzakta kalan anılarını getiriyordu. Şen gülüşleriyle krallığına en güzel ezgileri söyleyen ruh eşini anımsatıyordu.

"Onun zarar görmesini istemedim," dedi Sina bulanık bir sesle. Bozguna uğramıştı. Vârisine döndü. Kendisinin aksine kız bu olayın peşini bırakmamıştı ve zehirleyen kişiyi bulmuştu.

"Şimdi öğrendim," diye açıkladı Sonay mağrur gözlerle. "Sana söyleme fırsatım olmadı." Ve bakışlarını tereddütlü bir şekilde Su Lordu'na çevirdi. "Nova iyi mi?"

Cevap vermesini beklemeden Sina bir adım öne çıktı. "Bu kadarı senin için yeterli mi?" diye soludu. "Artık korku dolu halkımı bir kez daha sakinleştirmem gerekiyor."

"Benden aldığının yanında bunun bir değeri olduğunu mu düşünüyorsun?" Yerdeki cesede tükürür gibi baktı. "Krallığını lanetliyorum, sihir de olsa su bana itaat eder. Bundan sonra itip kaktıkları bir vârisin varlığından gelen suyu size men ediyorum!" Eğildi, avucunun içini toprağa bastırdı. Tılsımlarını fısıldadı. Toprağın kalıntılarındaki su kan gibi köklerden yavaş yavaş çekilip Su Lordu'nun bileklerindeki damarların üzerinden bir yol izledi. Sihrin var ettiği son damla suyu da Hava Krallığı'ndan geri çekti.

"Sen iyi bir vârissin," diye gülümsedi İlahî Lord hava vârisine ve göz açıp kapayana kadar yok oldu.

Artık tamamen yalnız olduğu ve gözüne bomboş gelen kulenin merdivenlerinden aşağıya indi Su Lordu. Kendini bitkin ve hüzünlü hissediyordu. Aynı günde hem vârisini kaybetmiş hem dostunu yitirmiş hem de bir krallığı lanetlemişti... Böyle olmaması gerekiyordu... Bunların olmaması gerekiyordu. Tek istediği okyanusu ve su halkını ait oldukları diyara geri getirmek ve elinden zorla, adaletsizce, onursuzca alınanlara kavuşup Elemental'i eski iyi günlerine döndürmekti.

"Şaman geldi, lordum," diye haber verdi cinlerden biri. "Çalışma odasına aldık."

Cine cevap vermeden merdivenleri tırmanmaya başladı. Hareket etmek yakıp yıkma arzusunu biraz olsun kamçılıyordu. Nefes aldığını ve yaşadığını hissetmeye çalışıyordu ama uzun... asırlar sürecek kadar uzun zamandır yaşadığını hissetmiyordu ve dahası adım adım tırmandığı bu merdivenlerdeki kızın hayalet adımlarını ve kulenin içinde yankılanan kahkahalarını arıyordu. Sürekli soru soran, anlamayan ama yine de her şeyin içine atılan. Herkesin korktuğu lorda meydan okuyan o kızı... Bir

türlü vâris olmayı beceremeyen o kıza olan öfkesiyle o gülümsemenin sahibine olan şefkati çatışıp duruyordu.

Odadan içeri girdi. Kız cüppesinin kapüşonunu indirip hararetli gözlerle lorda baktı. Bakışlarında derin bir özlem ve hüzün yatıyordu. Uzun kızıl saçları sırtına dökülüyor, yüzüne iri kaçan koyu renk gözleriyle güzel bir uyum sağlıyordu.

"Geleceğini düşünmüyordum," dedi pencerenin kenarına gidip çıkıntıya yaslanırken. Döndü ve bakışlarını Ariana'nın cansız bakışlarına kilitledi.

Geçmiş karşısında duruyordu.

"Senden sonsuza kadar kaçamam," diye itiraf etti kız derin bir iç çekerek. Mutlu değildi, kesinlikle mutlu değildi...

"Döndüğüne seviniyorum Arın." Bunu başını yana eğerek ve gözlerini kapatarak söylemişti. İlahî Lord dudaklarını kıvırdı. "Öyle mi?" dedi bakışlarını pencereden dışarıya çevirerek. "Öyle görünmüyordu Ariana." İsmini telaffuz etmek dilinin ucunda buz gibi bir acıya sebep oldu.

"Üzgünüm," dedi kız ellerini birbirine kenetleyerek.

Su Lordu başını sallayıp belli belirsiz gülümsedi. "Üzgünsün demek..." Yeniden ona dönüp parmaklarını birbirine geçirdi. "On yıllar önce benimle ilk görüşmek istediğinde sen beni buraya çağırmıştın," dedi lord sakin bir sesle. "Kralı ayağına çağıracak kadar cesur olman beni oldukça etkilemişti." Yarım yamalak dişlerini göstererek güldü. "Ama beni buraya çağırma sebebinden daha çok etkilenmiştim." Bu itiraf ikisi için de yabancı sayılmazdı.

"Arın, ben-" Kız kendini müthiş kötü hissediyordu ama Su Lordu oralı olmadı.

"Seni korumamı istedin," diye devam etti. "Ve ben de seni korumak için her şeyi yaptım." Yavaş yavaş gerildi ve parmak boğumları beyazlaşmaya başladı. "Her şeyi!" diye sessizce tısladı.

"Sana ihanet etmedim," diye savunmaya geçti. "Yemin ederim sana hiçbir zaman ihanet etmedim. Ben hep sana bağlıyım. Her şeyi anlatacağım, durum sandığınızdan çok daha karmaşık."

"Savaşın neden başladığını herkes çok merak ediyor değil mi?" diye

mırıldandı lord. "Herkes bir şeyler söylüyor ama kimse Ateş Lordu'nun neden Su Krallığı'na saldırdığını bilmiyor." Küstahça güldü. "Hatta Daren bile, ağabeyi ölünce Ateş Lordu oldu ama neden saldırdıklarını, neden Amon'un seni onunla evlendirmeye çalıştığını, bu noktaya nasıl geldiğimizi kimse bilmiyor."

"Arın, lütfen..." diye ağlamaya başladı kız.

"Hatta o kadar habersiz ki vârisimin etrafında dönüp duruyor, çaresizce ondan medet umuyor. Onun ateş vârisi oluğunu bile sanıyor." Yavaşça ayağa kalktı, gaddar ve hükmedici görünüyordu. Kızın karşısına dikilip, "Ama onun ateş vârisi olmadığını biz biliyoruz." Kızı çenesinden sertçe tutup kaçırdığı gözlerini kendisine bakmaya zorladı.

"Çünkü ateş vârisi yıllar önce beni buraya çağırdı, kendisini korumamı söyledi, izlerini saklamamı istedi. Krallığı ona eziyet ederken benden yardım dilendi, benden aşk dilendi!" Kızı aniden iterek bıraktı. Ariana hıçkırıklar eşliğinde geriye doğru sendeledi.

"Seni koruduğum için!" diye bağırdı ve ses bütün kuleyi inletti. "Seni sevdiğim için, seni benden almak istediklerinde, sen gitmek istemediğin için bir savaş başladı Ariana!" Ellerini saçlarının arasından geçirip insani bir güdüyle, sırf parmaklarından taşan sihir kıza ya da kuleye zarar vermesin diye duvara sağlam bir tekme geçirdi. Duvarın üzerinde şiddetli bir büyü akımı bir çan gibi çınladı. "Ateş vârisi olmayı reddettiğin için bir savaş başladı!" Su halkının en zayıf olduğu anda, güç alacak bir şeyleri kalmadığı o kurak zamanlarda acımasızca bir saldırı.

"Amon yüzünden," diye sayıklamaya başladı kız. "Benim kim olduğumu biliyordu ama yapamazdım, onun vârisi olamazdım o bir sosyopattı biliyorsun!" Hıçkırıklarından kelimeleri zar zor seçiliyordu.

"Beni hapsettiler ve sen de beni arkamdan bıçaklayan o hainlerle bir olup uysal Ateş Lordu Daren'le evlenmeye karar verdin." Kıza nefretle baktı.

"Öyle değil," diye ikna etmeye çalıştı. "Amon beni tehdit ediyor, onunla birlikteyim çünkü amacını öğrenmeye çalışıyorum. Daren sadece bana yardım ediyor. Amon'dan nasıl kurtulacağımızı çözmeye çalışıyorum."

"Ona vâris olduğunu söylemeyi düşündün mü!"

"Söylersem eğer Amon onu da diğer ateş halkına yaptığı gibi yok edeceğini ya da zindana hapsedeceğini söylüyor. Senin İlmek'te olduğunu bilsem o cehennem kapılarına bin kere giderdim Arın, buna inanmak zorundasın. Senden hiçbir zaman vazgeçmedim."

"Nova'ya yaptıklarından sonra bunu nasıl söylersin?"

"Ona hiçbir şey yapmadım. Korumaya çalıştım. Ayzer'le birlikte. O da biliyor. Sadece söyleyemiyoruz. Evet, zehirleyen bendim ama Amon'un gözünü boyamak zorundaydım. Ona bir şey olmayacak kadar az zehir verdim. Bunu biliyorsun, onu öldürmek istesem bunu yapabilecek güçte olduğumu biliyorsun. Geldiği ilk günden beri Amon'u, onun önemsiz biri olduğuna ikna etmeye çalıştım. Naguelini bulmaması için elimden geleni yaptım. Güçsüz gösterdim. Onu korumak için. Senin vârisin olduğun için yaptım bunu."

Su Lordu, söylenenleri hazmetmek için derin bir nefes aldı.

"Amon onu Kerberos'un önüne çıkardığında bile vazgeçmedim. Daren'den onu hizmetkâr gibi yanına almasını istedim, evet alay ettik, aşağıladık ama onu korumak içindi. Onu korumak için hep birlikte uğraştık." Sudan çıkmış bir balık gibi çırpınıyordu. Arın tamamen bozguna uğramıştı. İşlerin bu raddede olduğu onun bile aklının ucuna gelemezdi. Söylediklerinin doğru olduğunu biliyordu. Karşısındaki kız tamamen mahvolmuş haldeydi.

"Eğer ben yapıyor gibi görünmeseydim Amon onu öldürmek için başka birisini devreye sokacaktı. Yemin ederim onu korumak için her şey yaptım!" Sinir krizi geçiriyormuş gibi ağlamaya başladı. Tamamen sarsılmış haldeydi. Lord ona ve zayıf düşmüş haline baktı.

"Yıllardır onun yanında tutsaktan başka bir şey değilim ama deniyorum," dedi. "Yemin ederim deniyorum, direniyorum, onu yenmenin bir yolunu arıyorum..."

Arın sağduyulu bir şekilde kızın yanına gitti. Ayakta durmakta güçlük çekiyordu. Kollarından tutup içgüdüsel bir şekilde kendine doğru çekti.

"Daren'den bunu saklayamazsın," diye fısıldadı. "Buna hakkın yok.

Hiçbir şey bilmeden bir bulmaca çözmeye çalışıyor. O Amon'la baş edebilecek kadar güçlü."

"Değil," dedi Ariana başını yavaşça adamın göğsünden gözlerine bakabilecek kadar kaldırdı. "Rol yapıyor, ağabeyi öldükten sonra onun da taşını aldı Amon. Anlamıyorsun, hiçbir şey göründüğü gibi değil, onun karşısında hepimiz çaresiziz ve Daren aklını yitirmek üzere." Yeniden hıçkırarak başını İlahî Lord'un göğsüne yasladı. Yıllar sonra ilk kez derin bir nefes aldı ve adamın okyanus kokusunu içine çekti.

Su Lordu kaşlarını çatıp dişlerini birbirine kenetleyerek sakinleşmesi için elini kızın saçlarının üzerinde gezdirdi. Bu zamana kadar hissettiği öfke ve intikam arzusunun aslında hiçbir anlamı olmadığını fark etti.

"Sadece sen," diye fısıldadı kadın. "Sadece sen onu durdurabilirsin."

Yeni bir savaş yaklaşıyordu.

Ruhunda kaynayan su ayağa kalktı.

27. BÖLÜM

Ormanlar ve Kayıp Çocuklar

Geceyi rahat geçirmek için bir ağacın tepesine kurulmuştum. Bana eşlik eden bir kuş yuvası dışında orman tamamen sessizdi. Sırtımı arkaya verip çizmelerimi çıkarmayı denedim. Ayaklarım sızlıyor, susuzluktan boğazım kuruyordu. Mataramı el yordamıyla kulağımın dibine yaklaştırarak hafifçe salladım, çok az suyum kalmıştı ve idareli kullandığım halde beni sadece iki gün götürebilmişti. Son birkaç damlayı ölmek üzere olacağım âna saklamaya karar verdim.

Oflayarak derin bir iç çektim. Parmaklarımı hareket ettirip gursuzca olsa da yeniden su girdabı yaratmayı denedim ama son iki gündür olduğu gibi yine sihir beni yanıtsız bırakmıştı. Eh, koskoca vârisken bile yapabildiğim tek şey buydu. Şimdi her şeyden feragat etmişken Elemental'in beni ödüllendirmesini beklemek sadece bir aptalın hayalleri olurdu.

Rotamı değiştirmiştim. Salkım Mağaraları'na ulaşmak için önümde daha uzun bir yol vardı ve falcının söylediklerileyle birlikte yol her saniye daha da büyüyordu gözümde. Beni orada ne bekliyor hiçbir fikrim yoktu ama elimde olan tek adres de buydu. Gidip neyle karşı karşıya olduğumu görmek zorundaydım.

Pelerinimi ağacın dalından ve bacaklarımın altından geçirip uyurken düşmemek için kendimi sıkıca bağladım. Hava oldukça serindi ama üşümek, düşerek bir yerimi kırmaktan iyidir.

Çantamı kurcalayıp yeniden yola düşmek için biraz enerji ihtiyacıyla

kalan son muzumun yarısını yavaş yavaş yemeye koyuldum. Orman bugün ıslak yeşil rengindeydi ve hayvanlar ortalıkta görünmüyordu, bu da havanın bugün pek iyi olmayacağının işaretiydi. Yavaş yavaş Elemental'i çözüyordum.

Önden ağzını sıkı sıkı kapattığım çantayı ve pelerini aşağıya attım. Ağaç gövdesi nemlendiği için olabildiğince az yükle sarkmak istiyordum. Tırmanmak bana kalırsa aşağı inmekten daha kolaydı.

Çanta tok bir sesle yere düştüğünde her şey yolunda mı diye omzumun üzerinden geriye doğru baktım. O anda biri -hayır, bir şey- hızlı bir şekilde çantayı kaptı.

"Hey!" diye çığlık attım.

Kahretsin, o çantayı da kaybedersem buradan sağ çıkma şansım her saniye azalacaktı. Daha da önemlisi haritasız mağaraları bulamaz ve bu sonsuzluğun içinde kaybolurdum.

"Lütfen düşüp ölmeme izin verme!" diye gözlerimi yumup hızlı hızlı nefesler alarak belli bir mesafeye geldikten sonra kedimi direkt aşağı bıraktım. Olağan bir hızla çalıların üzerine düşüp popomu tutarak, "Ah!" diye inledim. Emekler pozisyonunda doğrulup pelerini kaptığım gibi koşmaya başladım. Neyin ya da kimin peşinde olduğumu bilmiyordum ama en azından hançer hâlâ benimleydi. Falcının tavsiyesine uymuş onu üzerimde taşımaya başlamıştım. Hâlâ koşarken belimdeki hançere uzanıp elime aldım.

Peşinde olduğum şey küçük bir orman canlısına benziyordu, çok hızlı ve çok kıvrak hareket etmesi dışında bir sorun yoktu. Kim güne böyle başlamak isterdi ki! Daha doğru düzgün uyanamamıştım bile. Her yerim de ağrıyordu. Bir de üzerine susuz kalmıştım. Bana bunları yapan Elemental başına gelen her şeyi hak ediyordu, her şeyi!

Nefes nefese kalsam da son can havlimle üzerine doğru atlamaya kendimi hazırladım. Çok büyük bir adım atıp ayağımın ucunda zıpladım ve yüzüstü çalıların üzerine düşüp hızla yuvarlandım. Kollarımı sanki bir şeyi yakalamış gibi göğsümde kavuşturup sırtüstü durduğumda ellerim bomboştu. O her ne ise ne yakalayabilmiş ne çantayı alabilmiş ne de doğru yere düşebilmiştim.

"Bu gerçekten acınasıydı," dedi biri gülerek.

Sesin kafamın içinden geldiğini düşünmüştüm ama başka birkaç kıkırdama da ona eşlik edince hızla yerimden doğruldum. Oturur pozisyona geldiğimde karşımda yaşıtım olan birkaç kişi bana bakıyordu. Tehlikeli olup olmadıklarını anlayana kadar elim hançere gitmişti ancak orada da kocaman bir boşluk vardı.

"Bunu mu arıyorsun?" dedi çocuklardan biri eğilip parlayan hançerimi parmaklarının arasında çevirirken. Cevap vermeden önce seçeneklerimi gözden geçirmek istedim. Kollarım yara bere içinde kalmıştı ama ağır bir hasar yoktu. Bu güzel.

Karşımda üç kişi duruyordu. Üstleri başları pek iyi görünmediği için asker ya da muhafız değillerdi, kraliyetten olmamaları da iyiydi. Bu da güzel.

Köy halkından olmaları yüksek ihtimaldi. Ormanda avlanıyor olabilirlerdi. Köy halkları beni sevmezdi o yüzden kim olduğumu söylemediğim sürece belki de bu işten kendimi kurtarabilirdim. Yüzüme düşen saçım yarım yamalak kalmış sigili sakladığı için minnet ettim. Vârisliği benden birkaç kelimeyle alan gökyüzü o izi neden hâlâ yüzümden silmiyordu bu da ayrı bir meseleydi.

"Yolumu kaybettim," dedim. Çok asi ya da bilmiş görünüp onları kışkırtmak istemediğim için sesime yumuşak bir ton katmıştım. Yolumdan sapmak istemiyordum.

"Nereye gidiyordun?" diye sordu koyu kahverengi saçları olan. Uzun boylu ve gösterişliydi. İri yeşil gözleri kahverengi kirpiklerinin altında dalgalanıyordu. Onun Toprak Krallığı'ndan olduğuna yemin edebilirdim ancak diğer çocuğun saçları da aksi şekilde Hava Krallığı'nı andırıyordu. Ve üçüncü olanın saçları ise kuzgun rengiydi. Aşağı yukarı aynı yaşta görünüyorlardı.

"Size neden söyleyeyim?" diye sordum. Olabildiğince yavaş ve dikkat çekmeden ayaklarımın üzerine kalktım. Mataramı boynumda düzelttim.

"Bu pelerin senin mi?" Sarı saçlı çocuk düşürdüğüm diğer şey olan pelerini elinde sallayıp bana doğru bir adım attı.

"Beni bırakın da yoluma gideyim." Elimi uzatıp eşyalarımı vermelerini işaret ettim.

"Burası senin gibi bir kız için tehlikeli."

"Yok ya," dedim kinayeyle. "Benim gibi bir kızı senin gibi birinden farklı kılan neymiş?"

Çocuk tatlı bir şekilde gülümseyip arkadaşından hançeri aldı ve pelerinle birlikte bana doğru uzattı. Parmaklarıyla dağınık saçlarını karıştırdıktan sonra, "Yalnız olman," diye sırıttı.

Pelerinin iplerini boynumdan geçirip hançeri sağ elimde tuttum. "İyi böyle," diye yanıtladım onu. "Şimdi izninizle beyler."

"Dur bakalım orada!" Başka bir ses bu defa arkamdan bağırdı. Diğer çocuklarla birlikte sesin geldiği yöne dönüp şaşkınlıktan dudaklarımı hafifçe araladım. "Bu sana ait sanırım."

Bu defaki yüz yabancıya değil bir tanıdığa aitti. Bu aynı sınıfta olduğum çocuktu, onu Sıla'yla alay ettiği andan ve sonra Elemental hepimizi aldığında ilk gece, kaleden hatırlıyordum.

"Sen..." diye fısıldadım.

"Ve sen," diye kaşlarını çatıp gülümsedi.

"Burada ne işin var?" diye sordum.

"Onu tanıyor musun Yiğit?" diye sordu sarışın olan. İsminin bu olduğunu hayal meyal hatırlıyordum. Yiğit yarım bir gülümsemeyle bir elinde deri çantam, diğerinde küçük bir hayvanla bize doğru yaklaştı. Çantayı bana uzatınca havada yakaladım.

"Eskiden aynı sınıftaydık," dedi. Bu diyara gelmeden önce, alıkonmadan, bütün hayatımız mahvedilmeden önce.

Sarışın çocuk başını yana yatırıp baştan aşağı beni süzünce, "Yolunu kaybetmedin değil mi?" diye sordu. "Hangi krallığa aitsin?"

Çenemi dik tutmaya çalışarak, "Hiçbirine," dedim ama sesimin kederli çıkmasına engel olamadım. "Artık hiçbiri."

"Burada ne arıyorsun?" diye bu defa soran Yiğit oldu. Hiçbirinin yüzünde herhangi bir iz olmaması dikkatimi çekmişti. Onu en son gördüğümde yüzünde gayet belirgin bir ikizler çemberi vardı. Güvenip güvenmemekte tereddütte kalmıştım. Günler sonra bir insan görmek

tanıdık bir hissin çehremi ele geçirmesine neden olmuştu. Kimseyle konuşmamaktan neredeyse delirecektim.

"Siz kendi hikâyenizi anlatırsanız ben de benimkini anlatırım," diye bir öneride bulundum. Ağırlığımı tek bacağıma verdim ki duruşumdan ödün vermeyeceğimi anlasınlar. Ormanda kaybolmuş küçük bir kız gibi görünmek istemedim.

"Sadakatsizler," dedi sarışın olan çocuk omuz silkerek. "Bize böyle söylüyorlar."

Kaşlarım alnımda havalanmıştı. "Sadakatsizler siz misiniz?"

"Bir kısmı," diye düzeltti Yiğit. "Elemental'in her yanı Sadakatsizlerle dolu. Bazıları tek başına dolanıyor ama çoğu bizim gibi gruplar halinde."

"Devamınız da mı var?"

"Burada avlanıyoruz," diye güldü içlerinden biri. "Burada yaşamıyoruz."

Salkım Mağaraları.

"Nerede yaşıyorsunuz?"

Yiğit eliyle görebilirmişim gibi batı yönünü gösterip bana baktı. "İleride küçük bir göç yolu var, geçenlerde saldırıya uğradığı için terk edilmiş. Şimdilik orada."

Kaşlarımı çattım. "Sadakatsizlerin mağaralarda yaşadığını duymuştum." Tam isim vermek gibi bir niyetim yoktu. Dökülmelerine karşın ben temkinli kalmaya devam etmek istiyordum.

"Salkım Mağaraları," diye güldü sarışın olan. "Efsanevi Sadakatsiz yuvası. Sanki Sadakatsizlerin yuvası olabilirmiş gibi. Öyle bir yer yok ama herkes orayı arayıp duruyor."

"Öyle bir yer var," dedim.

"Sen nereden bileceksin ki?"

"Krallığını terk ettin değil mi?" diye sordu Yiğit. "Sıla seni görmüştü, onların yanında. Saraylarda yaşıyormuşsun."

"Saraylarda sadece vârisler ve lordlar yaşar," dedi sarışın çocuk gözlerini kısarak.

"Sıla nerede?" diye sordum konudan sapmak için ama kurtuluşum olacağını sanmıyordum.

"Köyde, bizimle birlikte kalıyor." Bir an cahilce bir düşünceyle onlarla birlikte köye gidip orada yaşamayı düşündüm, bu dertsiz ve tasasız olurdu benim için. Oldukça kolay ve cezbedici görünüyordu. Ama Elemenal'in peşimi bırakacağını sanmıyordum.

"Dostum Şafak kötüleşiyor, köye geri dönmeliyiz." Arkada duran ve konuşmaya dahil olmayan iki çocuktan kahverengi saçlısı sarışın olana seslendi. Başımı yana eğip arkasından onları görmeye çalıştım. Kuzgun saçlı, muhtemelen eskiden Ateş Krallığı'ndan olan çocuk bir ağaç kavuğuna yaslanmış bitkin bir şekilde nefes almaya çalışıyordu.

"Onun nesi var?" diye sordum refleksle.

"Aç ve susuz kaldı. Ormanda avlanmak zor ama su bulmak daha da zor." Yiğit bana açıklarken sarışın olan çoktan hasta çocuğun yanına gitmişti.

Yapma Nova yapma, kendi yoluna git, zaten bir yudum suyun kaldı... Yapma Nova, onlar başlarının çaresine bakar, bugüne kadar bakmışlar.

Karışma Nova, karışma aptallık etme.

"Bende biraz su ve yiyecek var," dedim. Kendimi tekmelemek istediğim ayaklarım onlara doğru ilerledi. Çocuğun yanında durup matarayı boynumdan çıkardım. "Çok değil ama...." Mataranın ağzını dudaklarına götürdüm, yavaşça gözlerini açıp üzerime dikti. "İç," dedim başından destek alarak.

Öksürerek de olsa zar zor suyu içmeye başladı, biraz doğrulup parmaklarını elimin üzerine koyarak destek aldı ve daha kolay içebileceği bir pozisyona girdi. Parmaklarımı o kadar sıkı tutmuştu ki ne kadar uzun zamandır susuz kaldıklarını sormaya çekindim.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı. Sesi kesik ve nefes nefese çıkmıştı. Yeniden çantama uzanıp içinden biraz kuruyemiş ve ormandan topladığım meyvelerden çıkardım ve bileğinden tutup avucunun içine bıraktım. "Bunlardan ye, enerji verir sana."

"Sen?" diye sordu.

Omzumun arkasından sarışın çocuğa kısık gözlerimle bakıp, "Yalnız da olsa benim gibi kızlar başlarının çaresine bakabilirler," diye gülümsedim.

"Onu anladık biz," dedi yanımıza yaklaşıp genişçe gülümseyerek. Elemental'in girişinde bir sihir yapılıyor ve herkes inanılmaz bir güzelliğe sahip oluyordu bence, bunun başka bir açıklaması yoktu. Sebepsiz kızaran yüzümü gizlemek için saçlarımı iyice önüme aldım ve ayağa kalktım.

"Nereye gideceksin?" diye sordu Yiğit.

"Sadakatsizleri arıyordum," dedim. "Ama burada değil."

"Buldun ama?" diye güldü.

"Benim yolum başka."

"Haline bakılırsa," sarışın çocuk hasta arkadaşının koluna girerek ayağa kaldırdı, "bir süredir düzgün uyumamışsın ve yiyeceklerin seni idare etse de eminim azar azar yiyorsun. Bizimle köye gel hem rahat bir uyku çekersin hem de yemek yersin."

Çocuğu tek başına taşıması gözümden kaçmamıştı. Zaten hepsi oldukça güçlü görünüyordu.

"Bu arada ben Erim," diye yarım bir şekilde gülümseyip yürümeye başladı.

Sıcak bir yer. Sıcak bir yatak. En son ne zaman sırtüstü uzanarak birkaç saatten fazla uyuyabilmiştim bilmiyordum bile. Yemek. Tırtıklamak değil, doyana kadar yemek. İnsanlar. Konuşabilmek. Hem Sıla da oradaymış. Sıla iyi kızdı.

"Tamam," dedim ağzımın kenarıyla. "Şöyle bir uğrayayım madem belki köyde başkalarının da yardımıma ihtiyacı olur."

Erim yan yan bakarak, "Tabii," dedi. "Eminim olacaktır."

Diğer çocuk da onunla birlikte hasta olan arkadaşının koluna girdi ve önden yürümeye başladılar. Ben de birkaç adım gerilerinde Yiğit'le birlikte ilerliyordum.

"Bu arada," dedim elinde tuttuğu küçük hayvana bakarak. "O nedir?" Çantamı alıp kaçan o şey demek daha doğruydu sanırım çünkü bildiğim bir hayvana benzemiyordu. Sevimli ve tavşanı andıran bir suratı vardı ama kısa kulaklı ve keskin dişleri olan bir şeydi. Sincap ve tavşan karışımı bir yaratığa benziyordu.

"Orman cüceleri diyorlar," dedi Yiğit hayvanı görebilmem için ha-

vaya kaldırdığında. "Eti tavuğa benziyor, ısırdıkları zaman acıtır ama zararsızlar."

"Ne zamandır buralardasınız?"

Öndeki çocuklara baktı ama derin bir nefes alıp adımlarını yavaşlattı. Onlarla aramıza mesafe koymak istediğini anladığımda ben de ona uyum sağladım. Bizi duyamayacakları kadar uzaklaştıklarında cansız hayvanı omzundan arkaya sallandırıp, "Çok uzun süredir," dedi. "Bu arada Nova, vâris olduğunu söylemesen iyi olur."

Şaşırmış bir şekilde, "Sen nereden biliyorsun?" diye fısıldadım.

"Sıla söylemişti, sarayda duymuş o da eskiden orada alıkonmuştu ama merak etme, başka kimse bilmiyor."

"Bu endişelenmem gereken bir şey mi?" Çenemle öndekileri işaret ettim. "Onlara karşı."

"İhram ailesini son savaşta kaybetmiş." Kahverengi saçlı olanı gösterdi. "Kraliyet muhafızlarındanmış bu yüzden onlardan hoşlanmıyor. O zamandan beri Sadakatsiz."

"Sen ne zamandan beri onlarla birliktesin?"

Başını yukarıya doğru kaldırıp kafasının içinde belli başlı bir hesap yapmaya koyuldu. "İlk haftadan beri," diye mırıldandı. "Bizi ilk önce krallıklara dağıttılar ama sonra işler sandığımız gibi gitmedi."

"Hava Krallığı iyidir aslında," dedim durumu anlamaya çalışarak. Yiğit'in İkizler burcu olduğuna emindim.

Başıyla beni onayladı. "Sadece saraya girebiliyorsan. Diğerleri asker olarak yetiştiriliyor ve bir şekilde oradakilerle enerjimiz uyuşmadı. Sonunda birkaç kişiyle birlikte oradan ayrıldık."

"Pişman oldun mu?" diye sordum.

"Hayır," dedi çabucak ve birden rahatladığımı hissettim. "Krallığa bağlı olmanın iyi yanı kalacak yerinin olması ama sürekli sana söyleneni yapmak zorundasın." Kaşlarını çatıp yüzünü buruşturdu, bundan ne kadar rahatsız olduğu şu an bile ortadaydı.

İç çektim. "Al benden de o kadar."

"Sen saraydaydın," dedi tepkime karşılık olarak. "Neden ayrıldın?"

"İster inan ister inanma," dedim keyifsiz bir şekilde. "Seninle aynı nedenden. Sürekli birilerinin ne yapacağımı söylemesinden usandım."

"Peşindeler mi?" diye fısıldadı.

Dudak büktüm, "Bilmiyorum ama sanmam. Öyle olsa mutlaka karşıma çıkarlardı, öylece ortalıkta dolaşıyorum." Orman ruhu hariç, ondan kaçmak istiyordum ve rüzgâr gülü sihri sayesinde beni bulamayacağını umuyordum. "Bensiz daha iyi olduklarına eminim," diye devam ettim. "Beceriksizliğim yüzünden sürekli sorun çıkarıp duruyordum. Güçleri olmayan bir vâris kimsenin hoşuna gitmedi."

"Su Krallığı olmadığı için sana da alt sınıfmışsın gibi mi davrandılar?"

Yine iç çektim ve bu defa sessizce, "*İster inan ister inanma, Su Krallığı diye bir yer var,*" dedim. Ama bunu sesli söyleyip bir soruna yol açmak istemiyordum.

"Hangi diyar olursa olsun, insan ya da Alfin fark etmiyor," dedim adımlarımı biraz daha hızlandırarak. "Onlar gibi düşünmediğin sürece senden hoşlanmıyorlar."

Gülümseyerek elini omzuma koydu. "Bizim yanımızda istediğin kadar kalabilirsin."

"Teşekkür ederim." İçimden yine cümleyi tamamladım. *Ama benim yolum başka.*

"Salkım Mağaraları," dedi daha sonra düşünceli bir şekilde. "Orası hakkında ne biliyorsun?"

"Sen ne biliyorsun?"

"Oldukça tetiktesin." Kaşlarını kaldırdı ama alınmış görünmüyordu. "Sadece duyduklarımdan ibaret. Krallıktan ayrıldıktan bir süre sonra Elemental'de değişen bir şeyler oldu, herkes konuşuyordu ama ne olduğunu bilen yok."

Ben hariç. Su Lordu geri dönmüş ve yeni bir savaşın fitilini ateşlemişti. Su vârisi de ortalığı epey bir karıştırmıştı.

"Orada bir grup olduğunu duyduk, bazıları da orada bir şey olduğunu, biri olduğunu söylüyor. Kendi grubunu topluyormuş. Krallıklardan bağımsızmış. Ama kimse ne yerini ne de oraya ait söylentiler dışında bir

şey bilmiyor. Haftalar hatta aylarca arayanlar oldu ama kimse bir şey bulamadı."

Başka bir grup. Grupsuzları toplayan. Peki Sadakatsizler orada değilse yaşlı kadın neden bana hem Sadakatsizleri bulmamı hem de oraya gitmemi söylemişti?

"İşte geldik," dedi ben tam ağzımı açmak üzereyken. Ve buna büyük oranda sevindim. Ona söyleyip söylememem gerektiği konusunda henüz bir karar vermemiştim ama şimdilik yalan söylemek istemiyordum.

Göç yolu sandığım gibi ormanın dışında değil içinde bir kuytudaydı. Bana çok güvenli gelmemiş hatta tehlikenin tam ortasındaymış hissi yaratmıştı. Bir tepeden aşağı indikten sonra devasa çalılıkların arkasında kalıyordu. Bir sürü insan yapımı ağaç evden oluşuyordu ve görebildiğim taştan, büyük bir kuyu tam ortada duruyordu. Muhtemelen hatta kesinlikle içi boştu. Eski güçlerim hâlâ bende olsa o kuyuyu doldurabilir ve buradaki onlarca kişiye yardım edebilirdim.

Bazıları öylece orada dolanıyor bazıları da oturmuş kendi aralarında sohbet ediyordu. Ağaç dallarına ve tepelerine kurulan küçük evler gözüme oldukça şirin gelmişti. Bazılarının arasında diğer evlere geçmek için kurulmuş köprüler vardı.

"Burası çok güzel," diye mırıldandım.

Yiğit gülümseyerek, "Gel seni Sıla'nın yanına götüreyim," dedi. "Seni gördüğüne çok sevinecek."

Erim ve diğer çocuklar çoktan kendi işlerine bakmaya başlamıştı. Ağaçların haricinde köyün etrafını saran yine ağaçlardan yapılmış kulübeler vardı. Erim hasta arkadaşını onlardan birine götürüp gözden kayboldu. Ben de Yiğit'i takip edip oldukça iri gövdeli bir ağaca tırmanmaya koyuldum.

"Misafirin var," diye seslendi yukarıya çıkıp evin küçük kapısından içeriye geçerken. Yıpranmış eski bir örtü küçük bir kapı görevi görüyordu. Onu takip edip içeriye süzüldüm. Neredeyse bir oda küçüklüğündeydi içerisi. Görebildiğim küçük bir tezgâhı vardı, üzerinde birkaç meyve ve biraz ekmek duruyordu. Yerde minderlerin birleşiminden oluşturulmuş konforsuz olsa da yumuşak görünen bir yatak vardı. Sıla yatağın

içinde kitap okurken kafasını kaldırıp bize baktı. Beni görünce gözleri irileşti ve üzerindeki örtüyü kaldırıp yataktan çıktı.

"Nova!" diye seslendi. Ayakta durabileceğimiz kadar yüksek bir tavan yoktu bu yüzden emekleyerek yanıma geldi. Dizlerimin üzerinde dururken sarılmasına beceriksizce karşılık verdim. Kaç gündür duş alamadığım için kendimi epey pis hissediyordum bu yüzden birine sarılma konusunda pek hevesli olduğum söylenemezdi.

"Merhaba," dedim geriye çekilip.

"Nereden çıktın sen?" Onu son gördüğüm halinden farklıydı. Oldukça zayıflamıştı ve solgun görünüyordu. Saçlarını örmüştü.

"Saraylardan sıkılınca Sadakatsiz olmaya karar verdim," diye mırıldandım. Gözlerim hâlâ etrafta dolanıyordu. Küçük bir pencere açıklığı vardı. Gökyüzüne bakan.

"Vârisliği mi bıraktın!" diye dehşetle fısıldadı.

"Şiişt," diye uyardı Yiğit onu. Ahşap duvara yaslanmış, gözlerini kapatmıştı. "Bunu sesli söylemeyin."

"Öyle oldu," dedim.

"Artık bizimle mi kalacaksın?" Bunu hevesle sormuş olsa da üzgünce başımı iki yana salladım. "Başka bir yere gidiyorum."

"Nereye?"

"Bırak şimdi beni," dedim daha rahat bir şekilde oturmaya çalışırken. "Burası epey soğukmuş." Kollarımı sıvazlasam da pek işe yaramamıştı.

"Hadi aşağı, ateşin başına gidelim." Sıla kitabını yan tarafa bırakıp Yiğit'in bacağını dürttü.

"Siz gidin," dedi Yiğit. "Ben biraz uyuyacağım."

"Sonra gel yanımıza," diye seslendi Sıla ve üzerindeki örtüyü onun üzerine bırakarak yanağından hafifçe öptü. Bu manzaraya şaşkınlıkla bakakalmıştım. Sınıftaki son günümüzü hatırlayınca kontrolsüzce gülmeye başladım. Sıla bana uyarıcı bir bakış attı ama o gün nasıl birbirlerine girdiklerini hatırlıyordum. Sıla dolunayın depresyon etkisiyle ilgili bir şey söylemiş, Yiğit de ona regl olmakla ilgili bir şeyler saçmalamıştı. Anlaşılan değişen sandığımdan da çok şey vardı. Ama Ayzer'le ilişki-

mizi göz önünde bulundurduğumda bozulan şeyler gibi iyileşenlerin de olması garip sayılmazdı.

"Vay be," dedim aşağıya indiğimizde. "Siz ikiniz he!" Gözlerimi kısıp onunla uğraşmaya başladım. "Dolunay etkisi mi bu aşk."

"Sussana Nova," dedi hafifçe kızararak. "Değişen ne çok şey var. Seni yeniden gördüğüme o kadar sevindim ki!" Koluma girip beni yönlendirmeye başladı. Aşağıya doğru inmeye devam ettik. Ağaçları saymazsak bu köy biraz yatay bir yere konumlanmıştı. "Nasılsın?"

"İşler çok karıştı," diye itiraf ettim. "Başımı çok büyük belalara soktum."

Durup aniden bana döndü. "Ama sen iyisin değil mi?"

"Bunu inan ki ben de bilmiyorum. Zehirlendim, kaçırıldım, yakıldım, arıtıldım-" Kendi kendime sinir krizi geçiriyormuş gibi kahkaha atmaya başladım. "Neler yaptığıma ben bile inanamıyorum." Cehennem kapılarına gittim, Su Lordu, deli kralı geri döndürdüm, şu anki krala meydan okudum, orman ruhunu bıçaklayarak kendime zorla eş yaptım sonra kanı kontrol ederek birkaç kişiyi öldürdüm. Bu arada falcının teki benim aslında su vârisi değil her ne halt olduğunu bilmediğim gökyüzü vârisi olduğumu söyledi.

Gülümseme dudaklarımda eğreti durmuştu, sonra birden ağlamaya başladım. Kendi içimde bile bunu yadırgayamazdım. Yaşadıklarımı düşündükçe zaten gerçeklik algımı yitiriyordum. Aylardır Elemental'de bir şeyler için uğraşıp duruyordum ama geldiğim noktaya bak. Kendi kendimi sürgün etmek zorunda kalmıştım ve şimdi de başka bir bilinmeze doğru gidiyordum.

"Hey, sakin ol..." dedi Sıla kollarını etrafıma sararak. "Burada güvendesin," diye fısıldadı kulağıma. "Kimse senden hiçbir şey beklemeyecek. Ne istersen onu yapabilirsin."

"Yapamam," deyip ona daha sıkı sarıldım. Bu yalnızlık beni o kadar tüketmişti ki kendimi inanılmaz çaresiz hissediyordum. Sıla'yı doğru düzgün tanımıyordum bile. Sadece gondolda yan yana oturduğumuz için korkudan yanıma gelen bir kızdı, daha önce arkadaş bile değildik ama şimdi sıkı sıkı sarılmak ve bırakmamak istiyordum. "Her şeyi mahvettim," dedim. "Herkesi kaybettim."

"Eminim öyle değildir," diye teselli etti beni. "Gel hadi, ateşin başına gidelim. Deli gibi titriyorsun. Seni ısıtmamız lazım."

Başımı sallayarak kendimi geri çekilmeye zorladım. Pelerinimin ucundan tutup tuzlu gözyaşlarımı sildim. Sıla elimi tutmuş dikkatimi dağıtmak için ya da beni utandırmamak adına etrafı gösteriyor ve köyle ilgili bir şeyler anlatıyordu. Söylediklerinin tek kelimesini bile anlamamıştım ama yine de o konuşurken başımı sallıyordum.

"İşte," dedi ateş başına bir minder benim için bir tane de kendisi için ağaçların altından çekiştirip. "Otur buraya." Minderler konforsuzdu, içi samanla doldurulmuş ve çuvaldan dokunmuşlardı. Yamalı yerlerinden dışarıya taşıyordu ama yine de ev gibi hissettiriyordu.

Ateşe yaklaşmak konusunda hâlâ iyi hissetmiyordum. Bu yüzden Sıla seslense de aramda epey mesafe bırakacak şekilde sadece kıvılcımların dansını seyrediyordum. Başka bir sinir krizi daha kapımdaydı. Gözbebeklerimin titrediğini, gözyaşlarımın orada hazır olduğunu hissedebiliyordum.

Ateş.

Ateşin parlaklığı.

Ateşin sıcaklığı.

Ateşin tehlikesi.

Ateşin güvensizliği.

Seni ısıtıyor ve bu hissi öyle çok seviyorsun ki yandığının farkında bile değilsin. Bu diyara gelmeden önce sudan korkuyordum şimdi artık ateşe de yaklaşamıyordum.

"Neden yaklaşmıyorsun?" diye sordu sonunda benden bir tepki alamayınca. Daha fazla delirmiş olmamak için başımı iki yana salladım.

"Böyle iyiyim," dedim. Sıla bir şeyleri kafasının içinde tarttıktan sonra minderlerin ikisini de sürükleyerek yanıma geldi. Durduğum yere bıraktı ve beni iterek oturmamı sağladı.

"Böyle daha iyisin," diye fısıldadı. Ona teşekkür maiyetinde tebessüm ettikten sonra yeniden ateşe döndüm. Aramızda on metre kadar bir mesafe vardı ama orada öylece durmuş bana bakıyor gibi hissediyordum.

Gözleri üzerimde, kulakları beni dinliyor. Birileri odunları közledikçe bana sesleniyor.

"Neler olduğunu anlatmak ister misin?" diye sordu. Ona dönüp başımı iki yana salladım. "Daha sonra," dedim. "Kendimi çok yorgun hissediyorum. Sen anlat bugün, yolun buraya nasıl düştü?"

Dudaklarını ıslatıp gülümsedi. "Su halkından olan herkes büyük yara aldı ilk elemelerden sonra," diye başladı anlatmaya. Doğru ya, o aslında benim halkımdandı.

Senin halkın diye bir şey kalmadı.

"Burçlara göre bizi ayırdıktan sonra sizi topladıkları gibi bizi toplamadılar, çoğumuzu ayırdılar. Safkan olanları yani su-su olanları bir yere götürdüler." Gözleri ateşe daldığında, "Onları öldürdüler," diye düzeltim cümlesini.

"Bunu biliyorlar mı?"

"Tahmin etmesi zor değil," dedim buz gibi bir sesle. "Ama merak etme, Amon gereken cezayı alacak. Su halkının her bireyine yaptığı her şeyin bedelini ödeyecek."

"Nereden biliyorsun?"

"Biliyorum," dedim. "Bu konuda bana güven."

Bu konuda Su Lordu'na güven, çünkü ben güveniyorum. Ne olursa olsun Arın onlara yapılan her şeyin bedelini ödetecekti. Bu savaşı kazanacağını biliyordum ve onunla birlikte savaşamadığım, yanında olamadığım, yardım edemediğim için her saniye büyük bir azap çekiyordum. Gökyüzü, Elemental, falcı kadınlar ya da diğer hiçbir şey umurumda değildi. Ne vârisi olduğum hatta vâris olup olmamam bile umurumda değildi, bu diyara geldiğimde bana deli dediler, deli su vârisi. Ben o delilik için verdim tüm mücadeleyi ve yine olsa yine aynı şeyleri yapardım ama belki bu kadar çok hata yapmazdım.

"Bakıyorum da kaynaşmışsınız." Erim'in kendinden önce o melodik sesi geldi. İnsanın tüylerini ürpertiyordu ve nedense bir gülümseme isteği yaratıyordu insanda.

"Nova'yla aynı sınıftaydık," diye onu gülümseyerek karşıladı Sıla. "Gelsene." Erim tıpkı Sıla gibi bir minder kapıp bize yakın bir yere oturdu.

"Nova," dedi kendi kendine. "Demek sana böyle söylüyorlar."

"Hı-hı."

"Anlamı ne?"

"Bilmem," dedim omuz silkerek. "Pek merak etmedim." Aslında biliyordum ama bundan bahsetmek istemedim. Bende bir derinlik görmelerini istemedim. Bilgisiz, ilgisiz, pervasız bir aptal olmak daha güvenliydi.

Dudağının bir kenarını hafifçe yukarıya doğru kıvırdı. "Böyle bir isim taşıyorsan anlamını da bilmelisin."

"Senin isminin anlamı ne?"

Cebinden bir çakı ve yanındaki torbadan da bilmediğim bir meyve çıkardı. Turuncu ve yeşil şeritleri olan sert bir kabuğu vardı. Meyvenin kabuğunu soymaya odaklanmış bir şekilde, "Ulaşabileceğin bir uzaklık," dedi. Başını kaldırdı, bana baktı ve parlak bir şekilde gülümsedi. "Aç mısın?"

"Daha fazla meyve yemek istemiyorum," diye yanıtladım ama aklım o ismin anlamında takılıp kalmıştı. Odaklanabilmek için birkaç kez kirpiklerimi kırpmak zorunda kaldım.

"Siz kızlar neyden bahsediyordunuz?"

"Ah," diye araya girdi Sıla konuştuğumuzu hatırlamış gibi. "Buraya nasıl geldiğimi anlatıyordum." Erim ayağa kalkıp doğradığı meyvelerden bıçağın ucuna taktığı bir kısmı Sıla'ya uzattı, Sıla aldıktan sonra direkt dilimi ağzına attı.

"Benim gibi melezleri ise ayrı bir gruba seçtiler, bize birkaç test yaptılar. Bazıları o testlerden sağ çıkamadı, bazılarını ağır bastıkları gruba göre yine ayırdılar, ben ise daha şanslı olanlardandım. Yani bağlılığı olmayanlardan. Bir işe yaramayacağıma karar verip beni ve benimle birlikte birkaç kişiyi köylere göndermeyi uygun buldular. Bir süre bir köyde çalıştım ama sonra köy saldırıya uğradı, oradan da kaçıp ormana saklandıktan sonra Yiğit ve diğerleriyle karşılaştık. Birkaç aydır da beraberiz." Başka bir dilimi daha ağzının içinde yuvarladı ve keyifle yedi. Yaşanılanları öyle çok da önemli bir şey değilmiş gibi sakince anlatıyordu ama başına gelenleri düşünmek kanımı dondurmuştu. Amon su hal-

kıyla ilgisi dahi olabilecek hiç kimseye anlayış göstermemişti. Umarım bir an önce Arın'ın ellerinde geberip giderdi.

"Tam bir orospu çocuğu," dedim kendimi tutamayarak. "Bir gün, geri döndüğümde hâlâ yaşıyor olursa onu kendi ellerimle öldürebilirim."

"Kral hakkında böyle konuştuğunu duymasınlar," dedi Erim keyifli bir şekilde. Gözleri sürekli üzerimdeydi.

"Yüzüne söylemediğim bir şey değil," diye ağzımdan kaçırdım. Tek kaşını kaldırıp imalı bir şekilde başını yana eğdi.

"Arkadaşın nerede?" diye araya girdi hemen Sıla. Ki bu güzel bir yoldu benim için, lafı buradan çevirebilirdim.

"Toprak vârisi oldu," dedim. "Büyük sürprizdi ikimiz için de. Bir süre beni de yanında tutmak istediyse de çıkarlarımız ve görüşlerimiz pek örtüşmedi."

"Toprak vârisi senin arkadaşın mı?"

"En yakın arkadaşı hem de," dedi Sıla. "Okulda bir saniye bile ayrılmıyorlardı."

"Dı," dedim üzerine basa basa. "Yakın arkadaşımdı."

"Ne oldu da bu kadar ayrı düştünüz?"

Sonunda dayanamayarak derin bir nefes aldım. *O toprak vârisiydi bense su vârisi. O saygı gören biriyken ben dışlanan ve nefret edilendim. Onun lordu ve kral bozuntusu Amon benden nefret eder ki bu konuda onunla duygularımız karşılıklıdır. Ayzer bunu anlayamadı tabii üzerine benim onu kullanarak Su Lordu'nu geri getirmem de pek iyi karşılanmadı, sonra da Toprak Kralı'nın oğlu Ateş Lordu'yla birazcık atıştık, önce o beni yaktı sonra ben onu rezil ettim sonra ben Su Lordu'na haber vermem gereken bir durumda Ateş Lordu'nu çağırdım o bana ihanet etti, eee tabi Su Lordu da bundan pek hoşlanmadı haliyle, bir de onunla kavga ettim, bir de orman ruhu var, onunla da aramız limoni kurallarını çiğnedim falan filan. Bugün iyi olduğuna yarın düşman olabildiğin bir diyara düştüm anlayacağınız...*

Bunları tek seferde anlatıp hafiflemek için çok hevesli olsam da açtığım ağzımı aynı hızda kapattım. "Farklı görüşler işte," dedim yarım bir

şekilde gülümseyerek. Erim tam bir şey söylemek üzereyken çalıların arasından bir hışırtı ve ardından da borazan benzeri bir ses geldi.

"Tepeye çıkın," dedi elindeki meyveyi yere atıp çalılıklara doğru koşarken. Sıla korku dolu gözlerini bana çevirip, "Koş," dedi.

Sıla ikimizi de tepeye doğru yönlendirirken yolda Yiğit'le karşılaştık. Endişeli şekilde Sıla'nın elinden tutup ikimizi de yamaçtan yukarıya doğru çıkardı. Elinde daha önce büyükbabamın parşömenlerinden hatırladığım işlemeli bir mızrak vardı. Ve neyse ki benim hançerim de yanımdaydı.

Dalları köklerine kadar aşağıya sarkan bir incir ağacının altına girdik, Yiğit önce Sıla'nın tırmanmasına yardım etti sonra hızlı olmamı söyleyerek elini bana uzattı. Hançeri dişlerime kıstırıp iki elimi de kullanarak kolayca yukarıya çıkabilmiştim ama ağacın altında kalsak bile bizi görmeleri zor olurdu. Büyük incir yaprakları bir çadır gibi aşağıya düşmüştü.

"Neyden saklanıyoruz?" diye sordum sonunda hepimiz konumlandığımızda.

"Yamyamlar," diye fısıldadı Sıla korku dolu bir sesle. Biri kuzeye bakıyor diğeri güneyi kontrol ediyordu.

"Yamyamlar mı?" diye tekrar ettim ama istemsiz bir şekilde ben de hem sağımı hem solumu kontrol ediyordum. Sonra onları gördüm. Erim'in önderliğinde eline kılıç, mızrak ve oklarla açıklığa doğru koşan bir grup.

Yiğit daha da yukarıya tırmanmaya başladı. Sıla sıkı sıkı tutunduğu ağaç dalından bana doğru eğilerek, "Bildiğin yamyam hem de!" dedi. "Ormanda başlarına buyruk şekilde dolanıyor ve gördükleri her şeye saldırıyorlar."

Bunu idrak etmek için benim bile biraz zamana ihtiyacım vardı.

"Burada ne arıyorlar?" diye sordum refleksle. Sıla bana imalı bir şekilde bakıp, "Sence?" der gibi kaşlarını havaya kaldırdı.

Yiyecek et arıyorlar.

"Dalga geçiyor olmalısın," diye fısıldadım. "Diğerleri güvende mi?"

"Erim avladığımız hayvanların çoğunu onlara veriyor bizi rahat bırakmaları için."

Görebilecek miyim diye iyice uzanıp bakmak istedim ama daha yukarıya çıktıkları için görüş alanımdan da çıkmışlardı. Hançeri yeniden dişlerime kıstırıp Yiğit gibi daha yukarıya tırmanmaya başladım. İncir ağacının dalları kalın ve güçlüydü, tırmanmamı kolaylaştırıyordu ama bu diğerleri için de kolay olacağı anlamına geliyordu. Yiğit'i tepeye yakın bir yerde, bir lades kemiğini andıran bir dala konumlanmış şekilde buldum.

"Bugün iki kişiler neyse ki," diye mırıldandı.

"Bakabilir miyim?" diye oraya doğru uzandım. Yiğit yan taraftaki dala geçip benim için biraz yer açtı. Sağ kolumla bir daldan, sol kolumla da diğer daldan destek alıp ayağımı uzattım, beni yakalayıp bileğimden tutarak kolay bir yere tutunmama yardım etti. Eliyle işaret ettiği açıklığa baktım.

Erim ve diğerleri gerçekten iki kişinin karşısında duruyorlardı ve görebildiğim bir geyik, birkaç tane tavşandan oluşan avlarını almaları için ortaya bırakmışlardı.

İnsana benziyorlardı ama bir kabileye ait oldukları belli olan izleri taşıyorlardı. Yarı çıplaklardı, ikisinin de saçları omuzlarına kadar uzanmış ve birbirine girmiş haldeydi. Tenleri soluk ve griye çalıyordu. İnsandan ziyade vahşi bir hayvan gibi saldırı pozisyonunda dizleri hafif kırık ve boyunları yana bakacak şekilde bekliyorlardı. Bu mesafeden net göremediğim elleri de pençe gibi açılmıştı.

"Normal insan mı onlar?" diye sordum, sonra başımı iki yana salladım "Ya da Alfin mi?"

"Hayır," dedi hemen Yiğit. "Ateş Krallığı'nda dövülmüş kemikleri, Erim onların günahkârların kanlarıyla tılsımlandığını söyledi."

"Neden böyle bir şey yapsınlar!" diye çıldırdım.

"Ateş Lordu'nu bir daha görürsen benim için de sor," diye mırıldandı alayla.

"Onlar," dedim çekinerek. "Kimseye zarar verdi mi?"

Yiğit dudaklarını birbirine bastırdı. Gözlerini onlardan bir an bile ayırmadan genizden bir sesle, "Çok fazla kişiye hem de," dedi. "Avlanamadığımız günler oluyor, onlardan kaçmak zorunda kalıyoruz yoksa birkaç kişiyi alana kadar durmuyorlar."

"Dalga geçiyor olmalısın," diye mırıldandım ama resmen nevrim dönmüş, kanım donmuştu.

"Keşke," dedi boğuk bir sesle. "Erim'in koruduklarından birini de aldılar."

Kaşlarımı çattım. "Buna rağmen onlarla anlaşma mı yapıyor?"

"Başka şansı yok, bu kadar insan ona güveniyor. Onları korumak için yapabileceği en iyi şey bu."

"Ona neden güveniyorsunuz?" diye sordum Erim'i kastederek.

"Diğer lordlar gibi bizden bir şey beklemedi, seçmedi, ayırmadı, efendi olmaya çalışmıyor, dostumuz gibi davranıyor."

"Siz de onu seçtiniz," diye mırıldandım kendi kendime. Yamyamlar ortaya bırakılmış avları aldı. Biri tavşan olduğunu düşündüğüm küçük hayvanlardan birinin ensesinden öyle hızlı kavrayıp dudaklarına götürdü ki dişlerini hayvana geçirdiğinde onunla göz göze geldiğime yemin edebilirdim. Bu öyle uğursuz bir andı ki sanki nefesinin iğrenç kokusunu almıştım, olduğum yerden sıçrayarak geriye doğru sendeledim. Yiğit şaşkınca irileşmiş gözlerini bana doğrulttu, elini uzattı ama yakalayamadı. Sırtım sert bir dala çarptığında kontrolsüzce çığlık attım.

"Nova!" diye bağıran Sıla'nın sesi bana eşlik etti.

Tutunmak için sürekli elimle bir yerleri yoklasam da öyle hızlı gerçekleşmişti ki hiçbir dalı kavrayamamıştım. Bir noktadan sonra tutunmaya çalışmayı bıraktım ve kollarımı başımın iki yanında destek yaptım. Bacağım bir yarasa gibi alt dallardan birine takıldı, üç-beş saniyelik bir duraksama sonunda yeniden havalandım ve nihayet yere ulaştım. Sert bir düşüş ve patırtıyla birlikte.

KAHRETSİN. KAHRETSİN. KAHRETSİN.

"Nova!" diye çığlık çığlığa bağırarak muhtemelen aşağıya iniyordu Sıla. "Yiğit, çabuk!" diye bağırıyordu. "Çabuk ol, Aman Tanrım su vârisini öldürdük!"

Buna neredeyse kıkırdayacaktım ama kaburgalarımda ciddi bir sızlama oldu.

"Su vârisi çoktan öldü," dedim hasar kontrolü yapmak için yavaş yavaş uzuvlarımı hareket ettirmeye çalışarak. "Nova için hâlâ bir umut

var gibi." Yüzümü buruşturdum. Ellerim birkaç sıyrık ve sızlama dışında iyi görünüyordu.

Yiğit ve Sıla tepemde dikilmiş kuşbakışı beni seyrederken gerçekten endişelenmiş görünüyorlardı. Bir gözümü yavaşça açıp derin bir nefes almaya çalıştım. Dallara çarparak düşmek hızımı yavaşlatmıştı yoksa böyle bir yükseklikten sağ çıkamazdım.

"O iyi mi?" diye başka birisi daha yanımıza yaklaştı.

Sesi gülümseten çocuk. *Şimdi olmaz.*

"Bilmiyoruz," dedi Sıla yüzünü buruşturarak. "Nova, beni duyabiliyor musun?"

"Evet," diye mırıldandım. "Doğrulmama yardım eder misin?" Elimin birini ona doğru uzattım ama onun yerine Erim yakaladı. Dizinin üzerinde yanıma çöküp, "Kımıldama," diye emretti.

Pekâlâ ciddi çocuk.

"Sesimi net bir şekilde duyabiliyor musun?" Başını yan yatırıp hasar kontrolü işini kim bilir neden devraldı.

Başımla onayladım. "Bir şeyim olduğunu sanmıyorum, çarparak aşağı indim daha çok."

"Yine de dikkatli olalım," diye fısıldadı. Elini göbeğimin üzerine yavaşça bastırırken gözlerini benden ayırmıyordu. Yavaş yavaş baskıyı artırınca istemsizce inledim.

"Acıyor mu?" diye sordu.

"Şarkı söylemediğime göre," diye tersledim tatlı tatlı gülümseyerek.

"Ne oldu ki öyle birden?" dedi Sıla diğer tarafımdan eğilip elimi avucunun içine aldı. "Tırmanırken çok rahat görünüyordun, dallar da kuru nasıl kaydın?"

"O şey," dedim burnumu kırıştırarak.

"Onlardan biri ona baktı," diye açıkladı Erim. Bunun öylesine bir şey olmadığını anlamam uzun sürmedi.

"Bu kötü olmuş," diye yarım ağızla güldü Yiğit ama bu keyifli bir gülümseme değildi.

"Yine mi başım belada?" Erim aynı işlemi üst bacağıma da yaptıktan sonra bir süre benden ses çıkmayınca, "Parmaklarını oynatmaya çalış,"

diye uyardı. "Yeterince zaman geçti, eğer kırık olsaydı şu an senden güzel bir şarkı dinliyor olurduk." Sırıttı ama Sıla ona ters ters bakınca dudaklarını birbirine bastırıp gülümsemesini yuttu.

"Erim'in elleri şifalı, ona öyle diyorlar. İyileştirebiliyor bu tür şeyleri."

"Bir doktor, lider ve avcı! Ne şahane ne şahane..." diye mırıldandım.

"Teveccühün," dedi elini kafamın altından geçirip doğrulmama yardım ederken. Yeniden popomun üzerine oturabilmek ve insanlara doğrudan bakabilmek güzeldi.

"O şeyler kendi kurbanlarını seçiyor. Önce havayı kokluyor sonra birini gözlerine kestiriyorlar. Bulana kadar da durmuyorlar." Bunu söylerken o muzip halinden eser kalmamıştı. Sesi boğuk ve gizemli geliyordu.

"Şimdi ne olacak peki?" diye sordum. "Benim peşime mi düşecekler?" Bir bu eksikti.

"Benden bir kişiyi daha almalarına izin vermem," deri Erim.

"Bizimle güvende olursun," dedi Sıla.

"Bunu bir şekilde hallederiz," diye ensesini kaşıdı Yiğit.

"Sağ olun çocuklar ama," dedim iyice doğrulup ayaklarımın üzerine kalkabildiğimde. "Benden sorumlu değilsiniz, kimsenin başına bela olmak da istemiyorum. Zaten gidecektim, yarın sabah güneşle birlikte yola devam ederim ben." Neden bilmiyorum ama bu yamyam olayı beni o kadar da korkutmamıştı, belki de artık korkuya bağışıklık kazanmıştım. Üzerimi silkeledim.

"Geceyi rahat bir uykuyla geçireyim yeter," diye kocaman gülümsedim ama özellikle Sıla bu durumdan pek hoşlanmamıştı. Yeniden kendine yakın hissettiği birini kaybediyormuş gibi düşünüyordu muhtemelen. Normal hayatında da pek arkadaşı olduğunu sanmıyordum, asosyal ve yalnız bir kızdı, Elemental böyle bir kızı ne kadar yalnızlaştırır tahmin edebiliyordum ama benimle gelmek onu sadece tehlikeye mi sokardı yoksa bencillik mi ediyordum bildiklerimi paylaşmayarak?

"Benimle kalabilirsin," dedi Sıla sessiz sessiz ve dönüp Yiğit'e baktı.

"Ben kendime bir yer bulurum," diye başını salladı Yiğit. Elbette beraber kalıyorlardı.

"Benimle kalsın," diye bir öneride bulundu Erim. "Ağrısı olursa

ben yardımcı olurum." Gözlerini üzerime dikti, Sıla'nın beni ikna etme çabası ya da konuşarak kaybedeceğim zamandansa bu daha makuldü. Hepsi bir kenara Erim, Elemental hakkında aralarında en çok bilgiye sahip olandı.

"Sabah seni uyandırırım, kahvaltı yaparız." Sıla kolumu sıvazlayıp yanağıma bir öpücük kondurdu. "Seninle konuşmak istediğim şeyler var ama anlaşılan sıraya girmem gerekiyor." Kulağıma fısıldadıktan sonra imalı imalı Erim'e baktı. Kollarını göğsünde bağlamış dudaklarını kemiriyordu, bunu sadece oyalanmak ve bir şey söylememek için yaptığı ortadaydı.

"Olur," dedim Sıla'ya istinaden. Yiğit, "Sabah görüşürüz Nova," dedikten sonra kolunu Sıla'nın omzun atıp ilerlemeye koyuldu. Bir süre arkalarından bakmaya devam ettim. Karanlıkla birlikte ağaçların gölgeleri de düşmüştü üzerlerine ama yan yana ve birbirlerine yaslanmış bir şekilde ilerlerken benim gördüğüm ya da hissettiğim kadar karanlık ya da umutsuz görünmediklerini düşündüm. Sıla'nın başı Yiğit'in omzuna düşmüş, kolunu beline sarmıştı. Yiğit ona omzundan sarılmış, başını başının üzerine yaslamıştı.

"Birbirlerine sahipler," diye mırıldandı Erim baktığım yere başını çevirip. "O tür hisler böyle bir diyarda bile bir sürü şeyin üstesinden gelmeni sağlar."

"O halde hiç şansım yok desene," dedim alayla ama alay etmiyordum.

"Sanmıyorum," dedi birkaç adım yaklaşarak birden kulağıma doğru eğildiğinde. Hemen arkamdaydı. "Çünkü üzerinde birçok büyü, mühür ve tılsım yapılmış. Bazıları koruyucu tılsımlar. Bu seni de önemseyen birileri olduğu anlamına gelir."

Yavaşça başımı çevirdim, gözümün ucuyla ona baktım ve gülümsedim. "Beni değil, ne olduğumu."

Ve artık önemsedikleri o şeye sahip değildim.

"Gel de sana yiyecek bir şeyler bulalım," dedi konuyu hızlıca değiştirerek. O yürürken adımlarımı ona yetiştirdim ama yemek yeme düşüncesi bile aniden midemi bulandırmıştı. "O yaratıklardan sonra yiyebileceğimi sanmıyorum," diye itiraf ettim. "Bana baktığı o an ne-

fesinin kokusu aldım ve hayatımda daha kötü hiçbir şey koklamadım..." İğrenerek yüzümü kırıştırdım.

"Bir süre sonra alışıyorsun," dedi. "Ama bugün seni yemen için zorlamayayım." Nefes verdi ve belli belirsiz gülerek etrafa baktı. Ortalıkta hiç kimse yoktu, yamyamlardan sonra herkes kendi kulübesine çekilmişti. "O zaman bana gidiyoruz galiba," dedi parmaklarını saçlarının arasından geçirip.

"Öyle yapıyoruz galiba," dedim ve yolu biliyormuş gibi önden önden yürümeye koyuldum. Sonra birden ne yaptığımı fark edince durup topuklarımın üzerinde arkama döndüm. "Nerede yaşıyorsun?"

Dudaklarını birbirine bastırdı yeniden, elini yumruk yapıp sadece başparmağıyla omzundan geriyi gösterdi. "Orada."

Ağaçlarda değil, ağaçların dibine kurulmuş bir kulübede kalıyordu. Diğerlerine oranladığımda epey büyük gelmişti. Bunu bir çeşit lider olmasından çok insanların kolay ulaşabileceği bir yer olmasına bağlamıştım.

Peşinden içeriye girdim. Ağaç evlerin aksine buranın bir kapısı vardı, hem de oldukça sağlam bir kapıydı. İçeri geçebilmem için Erim'in epey efor sarf ederek kapıyı itmesi gerekmişti ve aralıktan anca kendimi içeri atabilmiştim.

"Anlaşılan misafir seven biri değilsin," dedim ellerimi teslim olur gibi havaya kaldırarak. Kapıyı bırakıp kendini de içeri attıktan sonra rahatlatıcı bir şekilde kıkırdadı. Belindeki kemere bağlı birkaç av bıçağı, kılıç ve sırtında da ok ve yay vardı. Onları her gün yaptığı belli olacak şekilde hızlıca üzerinden çıkarıp bir kenara koydu.

"Aşağıda olanlar için anca bu kadar önlem alabiliyoruz," dedi. "Kapını neyin çalacağını bilemezsin."

"İşte şimdi rahat bir uyku uyuyabilirim." Başımı kaldırmış etrafı inceliyordum. Söylediğime güldü ve bir tezgâha yaslanarak incelememi bitirmemi bekledi. Sıla'nın kulübesinde olduğu gibi değildi. Odanın iki ucunda ahşaptan sedir vardı ve bir köşede de soğumuş küllerin artık beyaza çaldığı bir şömine kiremitlerle bezenmişti. Sedirlerden birini yatak olarak kullanıyordu, ateşin başında oturduğumuz minderlerin içinde samanlar vardı ve muhtemelen bu yataklarda o şekilde yapılmıştı.

"Anlamıyorum," dedim parmaklarımı birbirine kenetleyerek. "Saraylarda kimsenin tüketemeyeceği kadar çok şey varken neden köyler bu halde?"

Erim yaslandığı yerden kendini iterek yanıma geldi. Doğaçlama bir şekilde boynuma doğru uzanıp pelerinimin iplerini çözerken bir şey söylemesem de biraz rahatsız olmuştum. Alfinler fazla cana yakın yaratıklardı.

"Boynunda sıyrıklar var, merhem sürmeliyiz." diye açıkladı. Sadece saçlarımı yüzümden çekmediğinden emin oldum. İzimin üzerine çamur sürmüştüm ama çamur kurumuş ve dökülmeye başlamıştı. Ortaya çıkma riskini göze almak istemiyordum.

Kulübenin içinde bir çan sesi yankılandı. Erim işini bırakıp yine omzuyla ittirip kapıyı açtı, ormanda karşılaştığımızda yanında olan çocuklardan biri içeri girdi.

"Yamyamlar uzaklaştı," diye bildirdi Erim'e. Beni görünce yüzü değişti. "Düştüğünü duyduk," dedi çabucak. "Sen iyi misin?" Kendimden şüphe duyacak kadar bir süre ona baktım. Bu kadar içten ve endişeli olmasını anlamaya çalışıyordum. Yüzünde buruk bir ifade vardı. Gerçekten acı çektiğim için acı çekiyordu.

"Teşekkür ederim," dedim kararsıza. "İyiyim."

"Bir şeye ihtiyacınız olursa bu gece nöbet bende."

Erim ona teşekkür edip kapıyı arkasından sürgüledi.

"Eskiden Elemental'in her yeri saraylarda olan bolluğa sahipti," diye konuşmaya başladı pelerini sedirlerden birinin üzerine atıp. Teklif beklemeden geçip sedire oturdum, bu iyi gelmişti ama kalçamda ve baldırımda kesinlikle sızlayan çürükler vardı. Erim odanın içinde oradan oraya yürüyüp eline aldığı seramik bir kâseye bir şeyler karıştırıyordu.

"Su Lordu'nun kral olduğu zamanlar mı?" diye merakla sordum.

"Evet," dedi bir tokmakla kâsenin içine attığı bitki yapraklarını ezerken. "Herkes mutlu ve huzurluydu. Köylerde bile belli bir düzen vardı." Derin bir iç çekti. "Sonra savaş başladı, gözümün önünde öldü tanıdığım birçok kişi. Bazıları kendi kardeşinin canına kıydı onlar almasın diye. Herkes birilerini kaybetti." Kâsenin içindekileri ezerken olması gerekenden fazla güç uyguladığını, gerilen damarlarından hissedebiliyordum.

"Su Krallığı düştüğünde, Toprak Lordu bütün düzeni altüst etti. Kimsenin kayıplarının yasını tutacak zamanı bile olmadı." Başını kaldırıp bana baktı. Gözbebekleri titriyor, kirpikleri hareket etmiyordu. Kaşlarını kaldırdı ve sinirleri bozulmuş şekilde gülümsedi. "Ormanlara kaçanlar için Ateş Krallığı'nda yamyamları yarattılar ve üzerimize saldılar. Herkesi canlı canlı yiyebilirler ama onlar sadece Su Krallığı'ndan olanları av olarak seçerler."

Nutkum tutulmuş şekilde kalakalmıştım. Nefesimi tuttuğumun farkında değildim. Anlamıştı, benim normal olmadığımı, nereden geldiğimi anlamıştı.

"Üzgünüm," diye fısıldadım.

"Üzülme," dedi bu sefer içten bir tebessümle. "Yamyamlar seni seçtiğinde değil, suyu bizimle paylaştığında anlamıştık kim olduğunu. Hepimiz." Başını gururla kaldırdı. "Çünkü bu topraklarda sadece su halkından birisi kalan son yudum suyunu bile bir başkasıyla paylaşır." Dudağının bir kenarı yukarıya kıvrıldı.

Odaya derin bir ağırlık çöktü. Bunun sadece benimle ilgili olmadığını anlamam uzun sürmedi. Bu topraklarda herkesin kendi mücadelesi vardı. Hepsinin saldırmak için bile bir sebebi vardı. Sediri kavrayan parmaklarım küçük birer yumruk haline gelmişti. Burada durum sandığımdan da korktuğumdan da daha beterdi. Amon çok ileriye gitmişti, her şeyin fazlasını hak edecek kadar ileriye. Ama asıl beni yıkan Daren olmuştu. Ateş Krallığı'nın, onun krallığının, benim krallığımı yok etmek için çabalaması göğsüme bir mızrak gibi oturmuştu. Yamyamlar Su Krallığı'nı avlamak için yaratılmıştı. Halkını neden terk ettiğini bilmiyordum, onlardan biri olmak istemediği için mi? Başımı iki yana salladım, diyarın en güçlü lordu kenara çekilmiş ve ellerini kirletmeden olanları izlemişti.

"Su vârisiydim," dedim sonunda kederle. "Ben su vârisiydim."

Elinde hâlâ bitkileri ezdiği tokmağın sesi aniden kesildi. Halkımı tahmin edebilirdi ama bu akıl işi değildi.

"Ve Sadakatsiz mi oldun?" diye sorguladı yargılayıcı bir tonla.

"Onu geri getirdim," dedim çenemi uzatarak. "Su Lordu geri döndü."

Öylece baktı bana.

"Kayıplarınızı geri getiremez ama intikamınızı alacak. Elemental'i geri alacak. Bundan şüphen olmasın."

Hızlı adımlarla yanıma gelip önümde diz çöktü. "O halde neden onun yanında değilsin? Ormana adam toplamak için mi geldin?" Güldü. "Buradakiler onun için savaşır." Gururlu ifadesi biraz sonra söyleyeceklerimi daha ürkütücü kılmıştı. Bir kez daha birinin gözlerinde hayal kırıklığı yaratışımı görmeye hazırlandım. Bu ne kadar zaman sonra artık acı vermeyecekti acaba.

"İstersen yolu gösterebilirim ama sizi ben götüremem, benim yolum başka."

"Bütün bunlar doğruysa..." Şüpheli gözleri beni süzdü. "Neyden kaçıyorsun bu şekilde?"

Başımı çevirdim. "Dediğim gibi bazı anlaşmazlıklar oldu."

"Suçlu görünüyorsun."

Zorlukla ona bakmaya çalıştım, nasıl oldu da hissettiğim şeyi böyle açık bir şekilde okudu merak ediyordum. Koyu yeşil gözleri ilahî bir bilgelikle bakıyordu. Soru sorar gibi değil sadece cevapları almak istiyordu. Cevaplara ihtiyacı olan o değil de anlaması gereken benmişim gibi.

"Geri alamayacağım bazı hatalar yaptım." Kaşlarımı çatıp parmaklarımı birbirine kenetledim. "Elimde olmadan hatalar yaptım ama bedelini ödüyorum." Nefes aldığım her an ödüyorum ve ödemeye devam edeceğim. Ellerimde nefessiz kalan o canların solukları hayatım boyunca ensemde yaşamaya devam edecek.

"Bağışlanmak istedin mi?" Sorusu dengemi şaşmama neden olmuştu.

"Ben," dedim duraksayarak. "Elbette istedim." Ama bağışlanması mümkün olmayan suçlar işledim.

"Bağışlanmak isteyen biri neden kaçmayı seçsin?"

"Beni yargılayacak kadar beni tanımıyorsun." Sinirlerim gerilmişti. Belki de burada kalmak doğru bir tercih değildi.

"Bağışla," dedi ama samimi değildi bunu öylesine, beni daha çok kışkırtmamak için söylemişti. "Ama kendini tanımayan senmişsin gibi duruyor."

"Salkım Mağaraları," dedim bu defa onun gibi ayağa kalkarak. "Orası gerçek. Oraya gidiyorum. Bağışlanmak için gidiyorum, kim olduğumu bulmak için. Hatalarımı telafi etmek için." En azından edebileceğimi umuyorum. Onların yanında kalıp yardım edemedim, her şeyi daha kötü hale getirdim. Ama dışarıda benim için başka bir şey olduğunu biliyorum. Beni bekleyen, durdurmamı bekleyen bambaşka bir son olduğunu hissediyorum.

"Yıllardır burada yaşıyorum, kimse bulamadı orayı."

Derin bir nefes verdim. "Bende bir harita var."

"Neden peki?"

Ne kadar ileri gitmeliydim bilmiyorum ama şu noktadan sonra geri dönemeyeceğimi biliyordum. Ona güvenmeyi seçtim. "Gökyüzü vârisi hakkında ne biliyorsun?"

Aniden durup sarsılmış şekilde karşımda dikildi. Omuzlarımı dikleştirip sağlam durmaya çalıştım ama inanılmaz şekilde gergindim. Bu kelimeleri ilk kez sesli söylüyor ve ilk kez biriyle paylaşıyordum. "Kuleden kaçtıktan sonra yaşlı bir kadınla karşılaştım, kâhin gibi bir şeydi sanırım." Bu defa da ben odanın içinde volta atmaya başlamıştım. "Bana gökyüzü vârisi olduğumu, Sadakatsizleri bulup Salkım Mağaraları'na gitmem gerektiğini söyledi."

Çenesini avucunun içine alıp dudaklarını birbirine bastırdı. "Sende bir şeyler olduğunu tahmin ediyordum ama bu kadarı aklımın ucundan geçmezdi," diye itiraf etti.

Al benden de o kadar.

"Gökyüzü vârisi yaşadığım on yıllar boyunca hiç ortaya çıkmadı ama onunla ilgili birkaç efsane duymuştum."

"Söyle," dedim heyecanla.

"Bin yılda bir geldiği söylenir." Çok da heyecanlı değildi. "Derler ki felaket yaklaştığında gökyüzü kendi vârisini bile kurban eder."

Ellerimi şakaklarıma bastırıp yeniden sedire oturdum. Birden midem bulanmaya başlamıştı. Kontrolsüz bir öğürme isteği boğazımdan rahatsız edici bir sesle birlikte çıktı. Midemi tutup kasılmaları engellemeye

çalıştım. Bütün bedenim hatta ruhum bile uyuşuyordu, başım şiddetli bir şekilde dönmeye başladı.

Erim yanıma gelip parmaklarını alnıma bastırdı. Buz gibi parmak uçları şakaklarıma doğru masaj yaparak indi. "Vârislikten gerçekten çekilmişsin," dedi hayretle. "Elemental bunu kabul etmiş, üzerindeki tüm büyüyü geri çekiyor."

Kasılmalar hızlandı. Erim sırtımdan destekleyerek sedire yatmama yardım etti. Titremeye ve sıçramaya başladım. Nefes almaya çalışıyordum ama boğuluyor gibiydim.

"Sana ne yapmışlar böyle," dedi. Onu duymak bile artık çok zor gelmeye başlamıştı. Gözlerimi kapatıp gölgelerden, alevlerden, havadan, bulutlardan, toprak fırtınalarından ve üzerime doğru gelen dalgalardan kaçınmaya çalıştım. Bir çölün ortasındaydım sanki, hepsi birlikte üzerime doğru saldırıyor ve ben hiçbirine karşı koyamıyordum.

Önce bir kum fırtınasının ortasında kaldım. Boğazıma, gözlerime giren o topraktan kendimi korumaya çalışsam da boştu. Güneşin altında çıplak bir et parçası gibi kıvranıyordum. Sonra yavaş yavaş ılık bir rüzgâr saçlarıma dokundu. Kumları üzerimden çektiğini sandım ama hava girdabı hızlandı. Beni alıp başka bir yere savururken bu defa burnum ve ciğerlerim tıkanmış gibiydi. Kulaklarımda ve tüm bedenimde engel olamadığım bir basınç hissediyordum.

Çığlık çığlığa kıvrandım.

Sonra ateş vurdu. Bu çığlıklarımın en büyüğü oldu. Boğazım yırtılana kadar bağırdığımı hissedebiliyordum. Derim dağlanmış, etim lime lime küllere karışarak parçalanıyordu. Tüm bedenimin döküldüğünü sandım. Sonra su vurdu, büyük, korkunç bir dalga içine aldı beni. Suyun karanlıklarına doğru sürüklenirken kendimi can havliyle yukarıya doğru ittim. Derin bir nefes almak için dudaklarımı araladım ama başka bir dalgayla birlikte kayalıklara doğru şiddetle çarptım. O çarpma etkisi, kemiklerimin kayalıklarla buluştuğu anda çıkardığı parçalanma sesi zihnimde yankılandı. Bütün okyanus ciğerlerime dolmuş gibi sersemledim ve çıldırıyormuş gibi bağırarak gözlerimi açtım.

Kulübedeydim. Erim kollarımı iki yanımdan tutmuş beni sabit

tutmaya çalışıyordu. Ne kadar güç kullandığı dişlerini sıkmasından belliydi. Ter içinde kalmıştım ve sanki tüm o şeylerin altında kalmış gibi yorulmuştum.

"Sakin ol," diye fısıldadı güvence vermek ister gibi. "Geçti. Büyü çekildi üzerinden. İyisin. Güvendesin."

Çırpınmayı bırakıp nefes almaya odaklandım. Sırtım yay gibi gerilmişti, kendimi sedire bırakıp deli gibi çarpan kalbime kulak verdim.

Parmağım dudaklarımın üzerindeki boşluğa gitti. Hatıralar, alevler ve gölgeler, unutulanlar, yalanlar ve gerçekler... Dolu dolu gözlerim şimdi üzüntüyle akmaya başladı. Göğsümden kocaman bir hıçkırık kaçtı.

"Benden nefret etmene dayanabilirim ama onu seveceksin diye ödüm kopuyor."

"Daren..." diye mırıldandım. Günlerdir zihnimi bulandıran kara duman yassı bir enerji gibi üzerimden çekilmişti. Günlerdir mideme kramplar sokan zehir kanımdan süzülüp gitmişti. Bana verdikleri her şey, bana yaptıkları her şey benliğimden silinip gitmişti ama sözleri, unutmam için yaptıkları büyüleri de onlarla birlikte benliğimi terk etmişti. Şimdi ise yaşadığımı hayal meyal hatırladığım o anlar çıplak bir gece gibi üzerime yağıyordu.

28. BÖLÜM

Ölüm ve Yaşam Notaları

Gün ışığıyla birlikte yola çıkmak için iyice dinlenmem gerekiyordu ve Erim bana kendi yatağını vermiş olsa da saatlerdir gözümü dahi kırpmamıştım.

Elemental ellerini üzerimden çekmişti.

Elemental üzerimdeki her şeyi geri almıştı.

Bunun iyi hissettirmesi gerekiyordu belki ama üzerimdeki koruyucu kalkan da yok olmuş gibi hissediyordum. Ne Arın'ın ne Daren'in ne de sahip olduğum tılsımlardan geriye bir şey kalmamıştı ve bu göğsümde ıstırap dolu bir ağrıya neden oluyordu.

Ondan hem nefret ediyor hem de onu özlüyordum ama bunun ne demek olduğunu bile bilmiyordum. Bu Ayzer'i özlemekten çok da farklı gelmiyordu artık bana. Ona da kızgındım ama bütün bunlardan önceki arkadaşlığımızı deli gibi özlüyordum. Elim yeniden, bu gece kim bilir kaçıncı kez dudağımın üzerindeki küçük oyuğa gitti.

"Gerçekten beni öptü mü?" diye iç geçirdim. "Gerçekten beni öpmek istedi mi?" Başımı iki yana salladım. Asıl önemli olan gerçekten beni yakmadı mı? Bu, tüm o hissettiğim gazap bir zihin oyunundan mı ibaretti? Beni yakmadı... Bana bunu asla yapmaz... Ama bu hissettiğim o acıyı, o tekinsizliği, o çaresizliği değiştirir mi?

Bir işe yarayacakmış gibi sıkı sıkı gözlerimi kapattım.

Ateş vârisi.

Elbette benim su vârisi olmadığımı anlamıştı, elbette bunu bana doğ-

rudan söylemek yerine kendine yeni bir oyun daha kurmuştu. Ama bu defa o da yanılmıştı.

Ateş vârisi mi...

Belki de bunca zaman sadece bu yüzden bana yakın davranmıştı, belki de bu yüzden korumuştu beni, bu yüzden öpmüştü, bu yüzden arkadaşımmış gibi davranmıştı. Sedirin üzerinde huzursuzca dönüp tavanı seyretmeye koyuldum.

"Buradaki tek nefret edilen olmaktan sıkılmıştım," demişti. En başından beri böyle olduğunu mu sanıyordu? Kolyemi o yüzden mi çalmıştı benden? Kolye aslında Ateş Krallığı'na ait bir şey mi, bunun ortaya çıkmasını istemediği için miydi tüm o çaba? Kendi vârisi olduğumu düşündüğü için mi peşimde dolanıp durmuştu?

İçimden bir ses inatla hayır diyordu, körü körüne ona inanmak istediğim, bunların mantıklı bir açıklaması olduğun söyleyen, onun bu kadar da kötü biri olmadığına inanmak isteyen bir yanım vardı. O yanım öyle istekli, öyle çaresiz, öyle aptaldı ki sesini bastırmak için elimden geleni yapıyordum. O parçamı koparıp atamazdım belki ama beni ele geçirmesine de izin vermeyecektim. Kör değildim, bu zamana kadar yaşadıklarımı sadece içgüdülerime takas etmeye niyetim yoktu.

İnanılmaz derecede yakışıklı olabilirdi, sözleri beni daima gülümsetebilirdi, ondan nefret ettiğim anlarda bile aslında güvenli durabilirdi, kokusu çok tanıdık gelebilirdi, her şeyden öte iyi bir dost olabilirdi, çok güçlü ulu Ateş Lordu olabilirdi ama yine de mantığımı ona kaybetmemek konusunda kararlıydım.

Beni kendi elleriyle götürüp Arın'a teslim etmişti. Kendime gelmeme, açıklamama izin vermeden. Biraz bekleyemeden. Canım sıkılarak bir iç çektim. Daren karşı konulamaz bir şekilde çekici ya da eğlenceli olabilirdi ama o cehennemin lorduydu, ondan iyi şeyler beklemek delilikten de fazlası olurdu. Bu düpedüz aptallık olurdu. O naguellere kanla yaptığım şeyi gördükten sonra yanıldığını anlamış olmalı, yanıldı ve beni ait olduğum krallığa götürdü. Arın'a teslim etti. Sonuçta o hareketle ateş vârisi olmadığım tescillenmiş oldu. Onun için büyük hayal kırıklığı olmalı. Sonuçta bunun ona çok zahmeti oldu. Günler sonra Arın'ın

ne demek istediğini anlıyordum. Daren'e çok büyük bir koz vermiştim, belki Amon'a bile çünkü Daren işine geldiği taktirde bu bilgiyi herkese satabilirdi... O kendi halkını bile satmıştı.

Ama kahrolası iç sesim neden çok mantıklı ve apaçık ortada olan bu manzarayı reddedip duruyordu. Neden olayların böyle olmadığına inanıyordum, neden her şeyin arkasında daha büyük bir şey olduğunu düşünüyordum?

Üzerimdeki örtüyü çeneme kadar çektim. Tamamen mantıklı olmayan şeyler vardı. Daren'in orman ruhu tarafından yaralandıktan sonra ikimizi de götürdüğü mağara. Orada beni zorla suya sokmuştu ve izim belirmişti. O izi görmüştüm. Su Krallığı'nın iziydi. O da görmüştü. Zaten gördüyse neden benim ateş vârisi olduğumu düşündü? Hepsi bir kenara o izi ben de görmüştüm, o zaman nasıl oluyor da su vârisi değil de gökyüzü vârisi oluyordum? Hem suyu da kontrol edebilmiştim?

Bir dakika...

O izi sadece Daren ve ben görmüştüm. O izi Daren'in mağarada bana verdiği bir aynadan görmüştüm. Ya sadece görmemi istediği şeyi gördüysem? Kahretsin, bu da oldukça mantıklıydı. Ve biraz daha düşünürsem gerçekten delirecektim.

Kahretsin Ateş Lordu, umarım cehennemin en dibindesindir!

"Nova," diye seslendi Erim. Örtüyü başımın üzerinden yavaşça sıyırıp ona baktım. Başımda dikiliyor ve gülümseyerek bana bakıyordu.

"Affedersin," diye mırıldandım. "Çok mu ses çıkarıyorum?"

"Birazcık," dedi tek gözünü kısarak. "İyi misin?"

"Düşünecek çok şey var," diye sessizce inledim. "Uyku tutmadı bir türlü. Gerçekten üzgünüm."

"Beni de," dedikten sonra biraz çekingen şekilde, "çay yapayım mı?" diye sordu. "Uyumana yardım edecek bitki özlerim var hem de sıcak içecekler her zaman iyi gelir."

"Her zaman değil," dedim zihnimi ele geçirmeye çalışan iblise istinaden "Ama çay güzel olur." Ben örtüyü biraz kenara çekip oturabileceğim bir pozisyon alırken o önce yanan şömine ateşine birkaç odun daha atıp ateşi harladı.

Neymiş Daren Efendi, zihin oyunu da olsa yanmak yanmakmış.

"Ben de düşünüyordum," diye dikkatimi dağıttı. Elinde bakır bir demlik tutuyordu, tezgâhtan içine bir şeyler ekledikten sonra küçük bir güğümden ölçerek su ekledi. Aklıma gelmişken, "Suyu nereden buluyorsunuz?" diye sordum. Bildiğim kadarıyla Elemental'de herhangi bir su kaynağı kalmamıştı ki bundan çok daha fazlasını hak ediyorlardı ama sistem gereği maalesef yine yanlış kişiler etkileniyordu. Saraylar değil köyler mağdur oluyordu.

"Saraylardan köylere yardım ediliyor," dedi ağır ağır konuşarak. "Herkes kendi krallığının halkını korumak zorunda. Biz de köylere gidip avladıklarımız hayvanlara karşılık su takas ediyoruz ya da onların işlerini görüp karşılığında su alıyoruz."

"İmece usulü yani," dedim.

Omzunun üzerinden bakıp, "Öyle de denebilir," dedi ama gülümsemesi kayboldu. "Su Elemental'deki en büyük sorun, sihirle yapılan su gerçeği gibi olmuyor. Bu yüzden birçok hastalık başladı köylerde, Toprak Kralı biraz daha kendini beğenmişlik ederse kuraklığın saraylara da yayılmasına engel olamayacak."

"Engel oluyor mu ki şu an?"

"Evet," dedi Erim demliği ateşin ortasındaki bir taşın üzerine bırakarak. "Saraya neredeyse kimseyi almıyor, sadece asiller." Bunu yarım ağızla hatta alay ederek söylemişti. Ki ona hak vermemek imkânsızdı.

"Biliyor musun," dedim parmaklarıma bakarak yarım yamalak gülümsedim. "Oradan ayrıldığım için tek bir şeye pişmanlık duyuyorum."

Erim meraklı gözlerle ateşin başından beni izlerken, düşüncesiyle bile nasıl heyecanlandığımı görmek bana ne vârisi olduğumu fısıldıyordu zaten.

"Arın'ın Amon'u yok edişini göremeyeceğim için," dedim.

"Ona çok güveniyorsun," dedi gülümseyerek. "Zafer kazanacağından eminsin."

Başımı hızlıca salladım. "Kuşku duymadığım tek şey bu, Arın ona ait olanı geri alacak, halkını kurtaracak, Elemental onunla yeniden huzura kavuşacaktır." O benim görüp görebileceğim en iyi liderdi, derdi

ne taç ne de tahttı sadece halkı ve krallığıydı. Gücünün sınırlarının olmadığını biliyordum ve o gücü kanının son damlasına kadar ona ait olan şeyleri korumak için kullanacağını biliyordum.

"Ona hayransın," diye mırıldandı bu defa.

"Onunla aynı yerde bir dakika durup ona hayran olmayan kimse tanımıyorum."

"Toprak Lordu hariç."

"Aksine," diye karşı çıktım. "Ben çok zeki biri sayılmam ve kitap okumaktan da hiç hoşlanmam, bu yüzden kelimelerle aram pek iyi değil ama..." Gülümsedim. "Birine olan hayranlığın nasıl nefrete dönüşebileceğini anlıyorum sanırım. Onun gibi olmayı o kadar çok istiyorsun ki olamadığın her an için ondan daha çok nefret ediyorsun." Omuzlarımı indirip kaldırdım. "Bence Arın'ın en büyük hayranı Amon, onun gibi bir lord, onun gibi bir lider, onun gibi bir kral olmak istedi ama Ateş Lordu'nun da gücünü ve kudretini gördüm ben, sınırsızlığını da tahmin ederim ve Hava Lordu'nun sadakatine, nezaketine, bağlılığına, erdemine şahit oldum... Yine de onlar Arın gibi değiller, o sanki bunun için yaratılmış. Doğuştan gelen bir zaferi ve zarafeti ver. Bir Tanrı gibi." Tebessüm dudağımdan hiç düşmedi, her kelimeyi gururla söylediğimi biliyordum. Eğer bir seçim yapma hakkım olsaydı da ben Su Krallığı'nı seçerdim, bana yapılan her şeye rağmen böyle onurlu bir krallığa ait olmayı isterdim.

"Onu özlüyorsun?" dedi bu defa soru sorar gibi. Birbirine bastırılmış dudaklarım zorlukla kıvrıldı ve yavaş yavaş başımı salladım. Onu özlüyorum, orayı özlüyorum, su vârisi olmayı özlüyorum. Arın'ı o kulenin içinde, o savaşın ortasında tek başına bıraktığımı düşündükçe kalbimden tüm kan çekiliyormuş gibi hissediyorum.

Artık tek başına boğulmayacaksın.

İhanete uğrayan lordun istenmeyen vârisi.

İhanete uğrayan lorda ihanet eden vârisi.

Erim bakır bir bardakta bana çayı uzatınca daldığım düşüncelerden sıyrılmıştım ama aklım hâlâ o kulede neler döndüğünü merak ediyordu. Gerçekten kimse peşime düşmemiş miydi yoksa rüzgâr gülünün sihri

beni bulmalarına izin vermiyor muydu? Arkamdan ne konuşuyorlardı, orman ruhu bana ne kadar kızgındı? Lala ne durumdaydı? Arın benden nefret ediyor muydu...

"Geri dönebilirsin," diye bir öneride bulundu sedirin diğer ucuna otururken. "Yaşananları ona anlatırsan seni affeder."

"Ne olursa olsun ben affedilecek bir şey yapmadım," diye kendimi savundum. "Kimsenin üzerimde böyle bir hakkı da yok. Kendimi affedecek tek kişi benim, başkası değil. Arın benim dostumdu, yol arkadaşımdı ama fikirlerimiz bir noktada yolundan çıktı. Bunun için ben onu suçlamıyorum o da beni suçlayamaz. Buna hayat deniyor."

Erim kaşlarını çatıp, "Yanlış bir şey mi söyledim ben?" diye sordu.

Başımı iki yana sallayıp çaydan küçük bir yudum aldım. "Burada herkes vârislerin lordların sözünden çıkmaması gerektiğini düşünüyor. Vârisler ve lordlar eşittir. Kadınlar ve erkekler eşittir. Kimse kimseden üstün değil, kimse kimseden af dilemeyecek. Tabii ayaklarıma kapanmaları hoşuma gider ama dünyanın sonunda dahi kimsenin önüne eğilmem ben." Kıkırdayarak güldüm. Söylediklerimde tamamen ciddiydim ama bu komik olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

"O zaman şöyle düzelteyim, yaşananları anlatırsan seni anlar."

"Bu makul," diye onayladım. "Ama bence benim yoldan sapmamın bile bir nedeni var. O kuleden çıkmasam o falcı kadınla karşılaşamazdım, doğru söyleyip söylemediğini bilmiyorum ama içimden bir ses o mağaraya gitmem gerektiğini söylüyor."

"Ya o kadın karşına bilerek çıkarıldıysa?" diye sordu.

"Bunu da düşündüm," diye yeniden onayladım başımı sallayarak. "Ama bu riski alacağım." Çünkü içimden bir ses peşinden gitmemi söylüyordu. Soru işaretlerini bu şekilde açığa çıkarabilirdim.

Daren ve orman ruhu tanrıçaların benim için bir planı olduğunu söylemişti. Daha önce daldığım uykularda başka bir boyuta gittiğim hayal meyal da olsa artık hatırlıyordum. Suyun üzerinde nasıl yürüdüğümü, bir kadının bana seslendiğini, Arın gibi mavi kristallerle parlayan saçlarını, beyaz tutamları, avuçlarımdaki yıldız tozlarını...

Diğer anı, zehirlendiğim gece yine uykudayken birinin, Daren'in

beni taşıdığı zamandı. Bu daha da karanlık bir hatıraydı, çok belirsiz ve pusluydu. Olanlardan sonra neden onun yanındaydım, uykumun içine, o boyuta nasıl gelmişti hiçbir fikrim yoktu. Birileriyle karşı karşıya geldiğini hatırlıyordum.

"O sana ait değil," demişlerdi. Burada kastettikleri neydi? Ateş vârisi. Ateş vârisi olmadığımı mı söylüyorlardı...

"Size de ait değil," demişti Daren. Onlar kimdi?

Çaydan büyük bir yudum alıp zihnimi biraz daha zorladım. O anda çözülecek şeyler vardı. O an bir şeylerin bağlantı noktasıydı sanki.

"Size de ait değil..."

Ama yine de beni onlara vermişti. Evet, bunu hatırlıyordum. Cansız kollarım boynuna dolanmış haldeyken beni bırakmamasını söylememe rağmen boynundaki kolumu yine de çözdüğünü, beni onlara uzattığını hatırlayabiliyordum.

Kahretsin Daren. Kahretsin. Kaç kez benden vazgeçtin.

Elimi şakaklarıma bastırıp alnımı ovdum. Başım ağrımaya başlamıştı.

"İyi misin?" diye soludu Erim. Varlığını neredeyse unutmuştum.

"İyiyim," diye mırıldandım. "Sanırım uykum geldi." Zorla gülümsemeye çalıştım. Ne demek istediğimi anlamış olacak ki elimdeki bardağı uzanıp aldı.

"Teşekkür ederim."

"Güzel uykular su vârisi," diye fısıldadı. İçeriyi aydınlatan şömineye gitti ve ateşin üzerine bir şeyler atarak daha az ışık vermesini sağladı. Odunların yanma sesi yavaş yavaş azalıyordu. Örtüyü üzerime çekip karanlık düşüncelerimde akmaya devam ettim. Gerisi yoktu, başka bir şey hatırlamıyordum. Sadece beni onlara vermişti ama sonra ne olmuştu!

Tanrıçalar ve Daren arasında bir bağ vardı. Bunu cebe atıyordum. Ben gökyüzü vârisiysem, belki de bu tanrıçaların bir planıydı? Düşüncelerin ağırlığından mı içtiğim bitki çayından mı emin değildim ama gözkapaklarım titreyerek kapanmaya başlamıştı. Örtünün içine iyice sokulup ağaçtan düşme ya da soğuktan donma korkusu olmadan rahat bir uyku çekmek istiyordum.

Arın'ı, Lala'yı, Tayga'yı ve sabah kahvaltılarımızı özlüyordum, bir

kez daha bunun hüznüyle iç çektim ve uykunun soluksuz kollarına sarıldım.

Uyandığımda gün çoktan doğmuştu, zaten güneşin beni bekleyeceğini düşünmüyordum... Erim kulübede değildi ama üşümemem için ateşi yakmıştı ve biraz daha takdirimi kazanmıştı. Sıla ben uyandıktan beş dakika sonra kapıdan içeri girdi, etrafı kolaçana etmesinden buraya benim için gelmediğini anlamış oldum.

Gözlerimi ovalayarak, "Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Oradaki varlığımdan haberi yokmuş gibi irkilerek göğsünü tuttu. Bana doğru döndüğünde oldukça endişeli görünüyordu. "Nova," dedi kendine hatırlatmak ister gibi. "Çocuklar," diye fısıldadı. "Hastalandılar."

"Hangi çocuklar?"

"Köylülerden birkaçının." Eliyle hem dışarıyı işaret ediyor hem de Erim'in malzemeleri arasında bir şeyler arıyordu. Sonunda bulmuş olacak, iki küçük cam şişe ve dün geceden içinde su olduğunu bildiğim bakır güğümü kapıp kapıdan çıktı.

"Beni bekle," diye seslendim ama duymamıştı. Hızlıca doğrulup çizmeleri ayağıma geçirdim ve peşinden dışarıya çıktım.

Hava bugün cidden soğuktu. Korunma içgüdüsüyle kollarımı etrafıma doladım. Nereye gideceğimi bulmak çok zor olmadı.

Dün yanından geçerken boş olduğunu gördüğüm kuyunun etrafında birkaç kişi toplanmıştı. Bu defa sadece Sadakatsizler değil, Sıla'nın söylediklerinden anladığım kadarıyla köylüler de buradaydı. Kıyafetleri diğerlerinden de saraydakilerden de farklıydı. Kendi hallerinde ama endişeli görünüyorlardı. Kuyuya doğru yaklaştım, Sıla, Erim'le birlikte iki çocuğun başındaydı. Çocuklardan biri Erim'in kucağında diğeri ise başka bir kadındaydı. Neredeyse dört-beş yaşlarında görünüyorlardı ve ilk defa Alfin çocuklar görüyordum.

"Susuzluktan," dedi Yiğit omzuma dokunup beni yanına çekerken. "Saraylarda yolunda gitmeyen bir şeyler olmalı. Köylere hiç yardım götürmemişler." Bu bir anda beni panikletmişti. Saraylarda ne olabilirdi ki?

"Buraya en yakın saray hangisi? Yani köylülere yardım eden?"

Yiğit biraz düşündükten sonra, "Hava Sarayı," dedi. Bu işte bir yanlışlık olmalıydı. Sina öyle küçük çaplı şeylerle köylülere yardım etmeyi bırakacak biri değildi. Ama nasıl bir şey buna etki etmiş olabilirdi ki?

"Ne kadar zamandır yardım etmiyorlarmış?" diye sordum ama Yiğit dudak bükerek bilmediğini söyledi.

Erim'in müdahalesiyle çocuklar yavaş yavaş kendine gelmeye başladı. Kucağında bir çocuk olan kadın gülümseyerek Erim'e minnetlerini sunuyordu. Boynundaki kolyeyi çıkarıp ona uzattı, Erim gerek olmadığını söylese de kadın ısrarla kolyeyi avucuna koyuyordu. Bu manzara beni afallatmıştı. Karşılıksız minnet, koşulsuz iyilik, çıkarsız bir ilişki. Onlara yardım ediyordu çünkü edebiliyordu. Bazı şeyler işte bu kadar basitti.

Yeniden kulübeye döndüm. Yiğit de peşimden geldi.

"Rahat uyudun mu?" diye sordu içeriye girdiğimizde.

"İdare eder," dedim. "Artık o kadar da rahat uyumak kolay olmayacak."

Bana parlak bir şekilde sırıtıp cebinden bir paket çıkardı ve gözlerim inanamaz gibi kocaman büyüdü.

"İster misin?" dedi. Sigara paketine uzanıp bir tane aldım. Şömineye gidip küçük bir közden kendi sigarasını yaktıktan sonra izmariti bana uzattı, aynısını tekrar edip, "Nereden buldun bunu?" diye sordum.

"İyi arkadaşlar edinen bir sen değilsin," dedi.

"Dünyevi alışkanlıklar..." Sigaraya bakarken kontrolsüzce kahkaha attım. "Bir tek bana mı bu kadar yabancı geliyor. O kadar Elemental'e ait değil ki, tıpkı benim gibi."

"Aksine," dedi bir ayağını diğerinin önüne kırıp derin bir nefes çekerken Yiğit. "Sen buraya ait gibi görünüyorsun."

"Sizinle yeniden karşılaşmak güzeldi," diye göz kırptım. "Ormanda kafayı yiyecektim yoksa."

"Korkmuyor musun?" diye sorarken çok dikkatliydi.

"Korkuyorum ama belirsizlikten daha çok korkuyorum. Ne olacaksa olsun o yüzden."

"Biz de seninle gelmek istiyoruz," dedi. O anda Sıla ve Erim içeriye girdi. Dudaklarımın arasında sigarayla kalakalmıştım.

"Neden?" diye soludum.

"Salkım Mağaraları Sadakatsizler içindir," diye açıkladı Erim ne konuştuğumuzu anlamıştı ya da içeriye girmeden önce kulak misafiri olmuşlardı. "Eğer öyle bir yer varsa, sende de bir harita varsa bence oraya gitmeliyiz."

"Bunu kendiniz için yapacaksınız yani..."

"Bu köyde daha ne kadar kalabiliriz ki," dedi Sıla ağlamaklı bir sesle. "Bizim de yaşayacak bir yer bulmamız gerekiyor. Hem ben onlara Salkım Mağaraları'nın gerçek olduğunu söyleyip duruyordum." Kocaman gülümseyip Erim ve Yiğit'e baktı.

"Herkes mi gelecek?" diye kaşlarımı çattım bir an düşünüp. "Yani tüm Sadakatsizler..."

Sıla ve Yiğit kıkırdadı, Erim tatlı tatlı göz devirdi. "Hayır elbette," dedi. "Sıla, Yiğit, sen, ben ve Şafak da gelir diye düşündüm." Şafak onlarla ormanda karşılaştığım ilk gün su verdiğim siyah saçlı çocuktu. Ateş Krallığı'ndan olan ama Sadakatsiz olan.

"Ben nasılsa gideceğim," diye omuz silktim. "Tek başıma olmamak işime gelir. Sizi, aman çocuklar çok tehlikeli diye uyaracağımı falan sanmayın, hem ben sizden daha acemiyim, saraylarda yaşıyordum ben saraylarda!" diye güldüm ama yine de onları uyaracaktım. Bütün bu olanlar yaşanmasaydı da Sıla'ya haritanın bir kopyasını bırakmayı düşünüyordum zaten. Herkesin aradığı ama tek benim bildiğim bir yer adil gelmiyordu.

"Artık yola çıkmamız gerekiyor," dedi Erim. "Sen uyurken biz her şeyi hazırladık."

"Sizi gitgide daha çok seviyorum çocuklar," diye güldüm. "Bana hiç Lala'yı aratmıyorsunuz."

"Lala da kim?"

"Boş ver," dedim saçımı kulaklarımın arkasına sıkıştırırken. Birbirlerine baktılarsa da hiçbir şey anlamadan toparlanmaya başladılar. Erim gerçekten haklıydı, daha önce Sıla'nın ağaç evinde bıraktığım eşyalarımın hepsini buraya getirmişlerdi. Pelerinim nasıl olmuştu bilmiyorum ama eskisinden daha temiz görünüyordu ve yırtılan yerlerini birisi yamamıştı. Yeni görüntüsü daha çok hoşuma gitmişti. Boş da olsa su mata-

rasın boynumdan geçirdim. Hançeri kemerime sıkıştırdım. Çıkarken kuleden aldığım ve Sonay'ın yolda verdiği çantayı birleştirip omzuma astım.

"Ben tamamım," dedim. Sıla'nın üzerinde toz pembe uzun bir elbise vardı, sarayda giydiklerim gibi değil daha basit, mütevazı bir kumaşından yapılmıştı. Ayak bilekleri ve kolları açıktaydı. Hareket etme alanına bakılırsa onun içinde hem rahat hem güzel görünüyordu.

Kulübeden çıktığımızda köylüler de hâlâ oradaydı. Beni değil, hepsi Erim'i uğurlamak için beklemişlerdi. Hepsinin gözünde aynı gururlu ifade vardı. Mağaraları bulup gelip kendilerini de kurtarmalarını bekliyorlardı. Tabii o zamana kadar yamyamlar ya da susuzluk onları öldürmezse.

Etrafta toplanan çocuklara baktım. Nasıl bir diyarın içinde yaşadıklarına ve çaresizliklerine. Sınırsız sihir güçleri onları nasıl da görmezden geldiğine.

"Çok fazla su alamadım," dedi Sıla yüzünü buruşturarak. "Çoğunu onlara bıraktım."

"Çoğu dediğin ne sanki," diye iç geçirdi Yiğit. "İki gün daha tutacak onları."

Erim sessizce, başı dik bir şekilde önümüzde yürürken onun da aklının burada kalacağını hissedebiliyordum. Benim bile aklım kalacaktı. Ve diğer köylerde. Sarayların yetmediği o yerde.

"Bir saniye," diye durdurdum onları dayanamayarak. Buna izin veremezdim. Ne olacağı umurumda değildi. Onlara yardım edebilme şansım varken öylece gitmeyecektim.

Çantamı kurcaladım ve Sonay'ın verdiği rüzgâr gülüyle birlikte kurumuş su kuyusuna doğru ilerledim. Herkes birden gözlerini bana çevirmişti. Kuyunun taşlarına dokunup başımı aşağıya doğru sarkıttım. Kocaman bir hiçlik ve karanlık dışında hiçbir şey yoktu. Bir elimi taşa yaslayıp, diğer elimle rüzgâr gülünü tuttum ve üfledim.

Lütfen, lütfen ama lütfen işe yarasın.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Sıla.

"Biraz bekleyelim," dedim. Yeniden kuyuya eğildim ama ses seda yoktu. Görünürde değişen hiçbir şey de yoktu.

"On yıllardır kuru orası," dedi köylülerden biri. Biliyorum, biliyorum ama biraz sihir. Biraz sihir bunu çözmek zorunda.

"Nova," diye seslendi Erim. "Geç olmadan yola çıkmalıyız. Karanlık çökmeden konaklayacak bir yer bulmamız gerekiyor.

Bekledim, bekledim, bekledim... Tekrar tekrar baktım ama yoktu.

Hayal kırıklığı çehremi sarmalamıştı. Bu durumda Sonay bana yalan söylemiş olmalıydı. Amacı ne olabilirdi ki? Ve aynı zamanda üzerimde beni bulmamalarını sağlayacak sihir de yoktu o zaman. Yani kimse peşime düşmemişti, beni bulamadıklarından değil.

"Ses geliyor!" dedi çocuklardan biri. Ben arkamı dönmüşken kuyunun etrafında benim açtığım boşluğu doldurmaya başladılar. Birkaç adım ilerleyip insanları ikiye ayırarak aradan sokuldum ve yeniden kuyuya eğildim.

Yüzümde kocaman bir gülümseme açtı.

Kuyuda kayalıklara vuran bir dalga sesi vuku buldu. Yavaş yavaş su bize doğru yükselmeye başladı. Birileri çoktan kovayı aşağıya doğru sarkıtıp ipi çekmişti bile. Eline aldığında saf ve temiz su dolu kap herkesi çığlık çığlığa coşturmuştu. Birileri suyu içiyor, birileri yüzünü yıkıyordu.

"Bu inanılmaz!" diye bağırdılar.

"Yıllar sonra ilk defa!"

"Gökyüzü seni kutsasın!"

"Teşekkürler!"

"Teşekkürler!"

"Teşekkürler!"

Ben kendi etrafımda dönüp herkesin söylediğine yetişmeye çalışırken, bana dokunmak, elimi sıkmak isteyen herkese gülümsemeye çalışırken Erim, Sıla ve Yiğit gururlu yüzlerle yanıma geldiler. Erim tam karşımda dikiliyordu, kuyudan çıkarılan suda parmaklarını ıslattı. Yanıma gelip yüzümü gizlediğim saçlarımı omzumdan geriye attı, bir anlığına gerildim ama bakışlarıyla beni teşvik etti. Islanmış iki parmağını sigilin üzerindeki çamura sürüp sildi. Görenler şaşkınlıkla geriye çekildi. Bir süre sadece bakıştık. Sonra yumruk yaptığı elini göğsüne

bastırıp, "Vârisim," diye başıyla selamladıktan sonra tek dizinin üzerinde önüme çöktü.

Aynısını Sıla da yaptı.

Aynısını Yiğit de yaptı.

Aynısını Şafak da yaptı.

Aynısını hiçbir krallığa hizmet etmeyen ve onları reddeden tüm Sadakatsizler yaptı.

"O su vârisi," diye mırıldandı bir köylü. Gözlerim alışılmış korkuyla açıldı ama kimse aksi bir şey söylemedi, tebessüm ve minnetten başka bana sundukları hiçbir şeyleri yoktu. Yine de bu bana önüme sandıklar dolusu elmas sunmuşlar gibi hissettirdi.

Ayakta, tek başıma, kendi etrafımda dönerken önümde eğilen onlarca kişiye baktım. Benden nefret etmiyorlardı, bana şükrediyorlardı.

Kulağıma daha önce hiç duymadığım bir ezgi çarptı, mırıldanarak ona eşlik etmeye başladım. Ben dönerken pelerin arkamda uçuşuyordu.

Hayaller ve gerçekler, çığlıklar ve fısıltılar, ölüm ve yaşam notaları dudaklarımdan bir nehir gibi çağladılar.

29. BÖLÜM

Kötüler ve Daha Kötüler

Hava bugün merhametsiz bir şekilde sıcaktı. Sanki hepimize garezi varmış gibi güneş tepemizden bir an olsun ayrılmıyordu.

"Bu iyi," dedi Erim. Başını gökyüzüne kaldırıp tek gözünü kısarak derin bir iç çekti. "Güneş tepemizde dolaştığı sürece o yırtıcılar bizden uzak duracaktır." Bana kızabilirdiniz ama yine de ona gözlerimi devirdim. Hareketimi gördü ve sırıttı.

"Birimizin olumlu bakması gerekiyor, Nova." Kaşlarını kaldırıp yapmacık bir şekilde beni azarladı. Bir arkadaştan çok bir ağabey ve bir önder gibiydi yanımda. Geçirdiğimiz kısacık zamanda bile bu diyarda herkesten daha çok şey öğrenmemi sağlamıştı.

"Neredeyse on gündür yürüyoruz," diye sızlandım ellerimle saçlarımı tepede toplamaya çalışarak. Bunaltıcı havada bu kadar hızlı uzamaları hiç yardımcı olmuyordu. "Ama hâlâ bir yere varamadık.

Birkaç kendinden emin adımda yanıma geldi. O da en az benim kadar yorgun ve bunalmış haldeydi. Saçları uzamış perçemler şeklinde alnına dökülüyordu, sakalları iyice belirginleşmişti ve güneşin altında parlıyordu. Birden başını kaldırıp kristal gözlerini bana dikti. Onu izlerken yakalandığım için yarı mahcup bir şekilde başımı bizden birkaç metre ileride hâlâ Yiğit'in dizlerinde uyuyan Sıla'ya çevirdim.

Erim elindeki bir değnekle toprağa yamuk bir daire çizdi. "Biz buradayız," dedi. Biraz daha ileriye, zıt bir yere başka bir daire daha çizmek yerine çarpı işareti koydu. "Haritaya göre Salkım Mağaraları da burada.

Yani daha çok yolumuz var, keşke atlarımız olsaydı." Evet, atlar gerçekten çok işimize yarardı.

Ya da bir otomobil.

Bir taksi.

Kahrolası bir otobüse bile razıydım ama bir kez daha ağzımı açıp Erim'i çok yabancı olduğu insansı teknolojiyle yormayacaktım, zaten anladığı yoktu, kirpiklerini kırpıştırıp, "Nasıl yani bir evin içine biniyorsunuz ve sizi götürüyor mu?" demişti. Ona otobüsü pencereleri ve tekerlekleri olan kare bir kutu şeklinde açıklamaya çalışmıştım. Yiğit ve ben ilk dakikadan pes etmiştik, Sıla biraz daha denemişti ama bu çocuk sihirle yaptıkları onca şeyi anlıyor ama otobüsü mantıklı bulmuyordu. O yüzden çenemi kapamaya karar verdim... Gerçi anlamayan hali şirin olabiliyordu ama kırk derece güneşin altında değil.

Suyumuz tamamen bitmişti. Benim suyum yaklaşık bir hafta önce bitmişti ama onlara bunu söylememiş, mataramdan içiyormuş gibi davranmıştım. Bir şekilde onlardan daha çok dayanabiliyordum susuzluğa, bunun reddettiğim krallığımla bir ilgisi olduğuna emindim.

Kötü haber ise ben de artık susuzluk çekiyordum ve onların suyu da bir gece önce tükenmişti. Sıla çok kötü haldeydi, Yiğit ve Şafak idare ediyor gibi davranıyordu. Erim ise bununla ilgili tek kelime etmiyor arada nemli yaprakları takip edip birkaç damla su bulup ölmememizi sağlıyordu.

Arın ona bayılırdı...

Düşüncelerimin yeniden o bataklığa girmemesi için silkelenir gibi başımı iki yana salladım. "Biliyorsun," dedim ve sesim beklediğimden daha yavaş çıktı. "Belki de orada hiçbir şey yoktur, belki sen haklısındır ve bu bir efsaneden ibarettir. Elimizdeki bu harita da saçmalıktır." Hışımla eski bir derinin üzerine çizilmiş haritayı yere fırlattım. "Ya da oraya gider ve korkunç bir şeyle karşılaşırız."

"Bunu hepimiz biliyoruz," dedi sinirli bir şekilde kaşlarını kırıştırarak. "Artık bizi düşünmeyi bırak Nova, herkes neye bulaştığının farkında. Hepimiz yetişkiniz sen bizi tehlikeye atmıyorsun." Eskimiş pantolonunu silkeledi. Benimkini yıpranmış, eski bir kirpi derisinden kemerle

zar zor belimde tutuyordum. Kemere birkaç günde bir yeni delik açılıyordu. Yol ve az bulunan yemek enerjimi düşürse de hareketlilik fiziksel olarak beni iyileştiriyordu.

Parmaklarımla dudaklarıma yapay bir fermuar çektim. "Sakin ol şampiyon," dedim. "Ben sadece uyarıyorum."

Gözlerini devirdi. "Beş milyonuncu kez."

Masum masum omzumu indirip kaldırdım. Hareketime başını iki yana sallayarak güldü. Gözleri eski, yumuşak haline hızlıca dönmüştü. Yeniden başını gökyüzüne kaldırdı ve gözlerini kıstı. "Güneş yarım saat sonra batacak," derken durumdan rahatsızdı. "Gidip ateş için odun toplayacağım." Altdudağını dişlerinin arasına kıstırıp bir ıslık çaldı. Şafak ağaçların arasından çıkıp kuzgun siyahı saçlarını itaat etmeleri için geriye tararken ona katıldı ve birlikte çalılıkların etrafında gözden kayboldular.

Başımı kaldırdım ve gerçekten batmaya hazırlanan güneşe baktım. Bu karanlıkla ve karanlığın getirileriyle baş başa olacağımız anlamına geliyordu. Maalesef birkaç kez yamyamlarla, yırtıcı hayvanlarla ve şu tuhaf yarasa adamlarla uğraşmak zorunda kalmıştık. Birkaç tapınak keşfetmiş ve yeni yeni gruplar öğrenmiştim. Orman sarayların etrafındaki gibi temiz ve tertipli değildi. Burada karşınıza kimlerin çıkacağını bilemiyordunuz. *Dışarısı,* diye anlatıyorlardı burayı. Saraylara yaklaşamayanların öfkesini kustuğu yer.

Erim ve Şafak inanılmaz savaşçılardı ama beni asıl şaşırtan Sıla ve Yiğit olmuştu, diğerleri kadar olmasa da kesinlikle kendilerini korumayı biliyorlardı. Yiğit'in omzunda bir ok ve yay vardı, onları kullanırken çok rahat ve doğal görünüyordu. Sıla ise bahsettiğine göre Şafak'tan özel savunma dersleri almıştı ve diğerlerinin tuttuğundan daha hafif bir kılıcı gayet iyi kullanıyordu. Onu ilk yarasa adamla karşı karşıya gördüğümde deli gibi çığlık atmıştım ama Sıla ustaca üstesinden gelmişti.

Sadakatsizlerin arasında benim saraylarda gördüğümden daha çok şey görmüş ve kesinlikle daha çok şey öğrenmişlerdi. Fiziksel olarak savunma deneyiminde kesinlikle benden daha iyi durumdalardı ve bu benim açımdan moral bozucuydu, ne zaman yolunda gitmeyen bir şey

olsa hepsi etrafımda bir daire oluşturup beni korumaya çalışıyordu. Tamamen işe yaramaz hissetmem için başka neye ihtiyacım vardı ki?

Neyse ki sonunda yamyamın teki gırtlağıma doğru koşarken Erim son anda yetişmiş ama Şafak ile kafa kafaya verip beni bazı konularda eğitmeye karar vermişlerdi. Buna çok fazla zamanımız olmuyordu, gündüzleri neredeyse duraksız yürüyebildiğimiz kadar yürüyorduk, karanlık çöktüğünde kamp yapacak ve uyuyacak uygun yer bulmak, sırayla nöbet tutmak, avlanmak ve dinlenmek zorundaydık... Topu topu iki kere belki yirmi dakika bana temel birkaç şey öğretmeyi deneseler bile hâlâ işe yaramaz durumdaydım.

Elimdeki en iyi şey tek dilek hakkımın kaldığı rüzgâr gülüydü. Onu üç kez kullanabileceğimi söylemişti Sonay ve içten içe ona minnettar kalmıştım. İlk dileğim kimsenin beni bulmaması içindi ve her gün bu kararımı sorguluyordum... İkincisi geride bıraktığımız Göç Yolu'na su getirmek olmuştu. Bunu hatırlamak yine dudaklarımda bir gülümsemeye neden olmuştu. Herkesin etrafımda dönmesi, minneti, mutluluğu, çocukların sevinci... ah, iyi hissetmeyi unutmuştum bu diyara geldiğimden beri. Bu kesinlikle yaptığım en iyi şeyler listesinde en başa yerleşmişti. Bana o kadar bayılmışlardı ki oradan ayrılmak çok zor olmuştu.

Ve şimdi tek bir hakkım kalmıştı. İç çektim. Erim onu atlar için kullanmama izin vermemişti ve diğerleri de onunla aynı fikirdeydi. Bedenleme de yapamıyorduk çünkü rüzgâr gülünün nasıl çalıştığını bilmiyordum ve beni mağaraya götürüp onları geride bırakma riskini almak istemiyorduk...

Erim onu en kötüsü için saklamam konusunda ısrarcıydı. Ben de her yamyamlarla karşılaşmamızda, av bulmakta zorlandığımızda, yarasa adamlarla burun buruna geldiğimizde yardım etmek için gözlerinin içine bakıyor ama her defasında reddediliyordum.

"Bu işe yaramaz," dedi Sıla yanıma yanaşıp. Nihayet uyanmış olmalıydı, dinlenmek ona canlılık katmıştı. Baktığım yere bakıp çenesiyle deri çantamdan görünen rüzgâr gülünü işaret etti. "Şu an su için her şeyi verebilirim ama bu şey sihirli lamba gibi çalışıyor, şimdi bize su bulsan bile köyde yaptığın gibi bir kuyunun etrafında yaşamıyoruz. Sürekli yü-

rümemiz gerekiyor yani tek dilek hakkını bir bardak ya da bir bidon su için harcaman doğru olmaz."

"Erim de öyle düşünüyor," diye mutsuz bir şekilde mırladım. Ama çok susamıştım ve boğazım artık yapışmış gibi hissediyordum.

"Sen de biraz uyu hadi," dedi. "Yemek hazır olunca seni uyandırırız."

Buna pek istekli değildim ama susuzluğumu unutmak istiyordum ve gerçekten biraz dinlenmeye ihtiyacım vardı. Köydeki son andan ve bana edilen minnetten sonra kendimi fena halde gaza getirmiştim. Arın gibi davranıyordum ve ben üç kişi için bu kadar endişelenirken onun durumunu tahmin dahi etmek istemiyordum.

Zavallı okyanus.

Ellerimi yanağımın altında birleştirip ağacın önünde rasgele uzandım. Çok fazla şansım yoktu. Gözkapaklarım bana ihanet edercesine ağırlaştı ve uykuya dalarken Sıla'nın tebessümle üzerime örttüğü pelerinin altına iyice sokuldum.

Alevlerin arasında sanki gözlerim bağlanmış da kör olmuş gibi hissediyordum. Ateşin artık çok iyi bildiğim tenime vuruşu, kıvılcımların birbirini ezerken ve daha büyük bir alev yumağına dönüşürken çıkardıkları o ses kulaklarımı tırmalıyordu. Yanan bir okyanusun içinde hiçbir yeri görmüyormuş gibi savunmasız hissediyordum. Ellerimi öne doğru uzatıyor ama can yakıcı bir ateşi kucaklıyordum.

Bir kez daha olmaz...

Hayır!

Soluk soluğa kalmış şekilde gözlerimi açtım. Önce uykuda olduğumu sonra da neden böyle hissettiğimi anlayınca rahat bir nefes alabilmiştim. Benden birkaç metre uzakta büyük bir ateş yakmışlardı ve hepsi etrafında oturmuş bir şeyler üzerine konuşuyor ve gülümsüyorlardı. Şafak'ın kahkaha attıktan sonra Sıla'ya doğru yana yatırdığı başı doğrulurken birden bana döndü. Muhtemel ürkmüş ve irileşmiş bakışlarımı görünce gülümsemesi yüzünde asılı kaldı.

O kahrolası ateşi bu kadar yakınımda yakarak ne yaptığınızı sanıyordunuz?

Donarak ölmemeni.

Düşüncelerimden başımı iki yana sallayarak kurtuldum. Bunun travmatik bir etki olduğunu pekâlâ biliyordum. Aşırı ve yersiz davranıyordum ama şu an bozulmuş psikolojim umurumda değildi. Kendime ateşten korkmamakla ilgili terapi uygulamak istemiyordum. Korkuyordum, yaklaşmak istemiyordum ve nokta.

"İyi misin?" diye yanıma yaklaştı Şafak.

"Su bulabildiniz mi?" Yavaşça oturur pozisyona gelip sırtımı ağaca yasladım, saç diplerim terden sırılsıklam olmuştu ve artık bence hepimiz kokuyorduk. Kendi kendime iğrenerek burnumu kırıştırdım.

"Hayır," dedi. "Güneş öyle kuvvetliydi ki ormandaki nemi bile almış sanki." Gözlerini kısıp karanlık gecenin ardını görebiliyormuş gibi gökyüzüne baktı. Yeniden bana döndüğünde ifadesi cana yakındı. "Senin için biraz geyik eti ayırdık, sevmediğini biliyorum ama başka bir şey bulmak zor ve çok fazla uzaklaşmayı göze alamadık."

"Hayır," dedim çabucak. "Elbette. Hiç sorun değil, yemek seçme hakkımız yok." Güldüm. "Teşekkür ederim, çok iyi iş çıkarıyorsunuz."

Ve siz olmasanız muhtemelen ölmüştüm.

Şafak rahatlamış şekilde gülümseyip yanıma oturdu, benim gibi ağacın kovuğuna sırtını vererek, "Kâbus mu gördün?" diye sordu.

"Sayılır," diye mırıldandım.

"Ateş yüzünden mi?"

Şaşkınlıkla ona dönüp bakakaldım. "Nasıl bildin?"

"Onu öldürecekmiş gibi ateşe bakıyordun," dedi. Sesi eğlendiğini gizleyememişti.

Elbette. Sadece sen, bir ateşe sinirlenebilirsin deli Nova.

Güldüğümü belli etmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım ama işe yaramadı. Pes edip konuyu değiştirmeye karar verdim. "Neden Sadakatsiz oldun?"

"Bu uzun ve sıkıcı bir hikâye," diye yüzünü buruşturdu. Erim ve Yiğit gibi onun da saçları uzamıştı. Parmaklarıyla alnına düşen saçları geri iterken yüzü mutsuzdu. Yine de küçük, mavi ve çekik gözleri kurnazca parlıyordu.

"Güneş doğana kadar buradayız," diye omuz silktim. Gözlerimiz

buluşunca emin olup olmadığımı sorgular şekilde kaşlarını kaldırdı, cesaretlendirmek için başımı salladım.

"Pekâlâ," diye fısıldadı ve yerdeki birkaç otu yolarak parmaklarının arasında oynamaya başladı. "Ateş Krallığı her zaman oyunbaz ve hilebaz olmuştur. Günahlar konseyi de öyle."

Kirpiklerimi kırpıştırdım. "Günahlar konseyi mi?"

Başını sallayarak, "Öyle," dedi. "O zamanlar, yani şimdiki ishaların babalarının döneminde en güçlü krallık Ateş ve Su krallıklarıymış ama Ateş Sarayı'nın Elemental'e önderlik etmelerine izin verilmemiş. Tanrıçalar onların tatminsizliğinin diyarı yönetirken sorunlara yol açacağını düşünmüş." Karmaşayı çözmek için gözlerini kısıp, "Senin için basitleştirmeye çalışıyorum," diye açıkladı.

Minnettar bir şekilde gülümsedim.

"Daren'in büyükbabasının çok iyi bir lord olduğu söylenir, cehennem için ne kadar iyi bir lord olunabilirse tabii." İronisine ben de onunla birlikte sırıttım. "Ama kızı yani Daren'in annesi..." Başını iki yana salladı. "Onu bir cadı diye yaksalar kimse sesini çıkarmazdı, öz babası bile. Kadın tam bir... kelimeyi bulamıyorum ama tuhaftı. Günah kelimesinin vücut bulmuş haliydi. İşkence etmeyi ve diğer erkekleri..." Biraz duraksayıp utangaç şekilde güldü. "Baştan çıkarmayı severdi," derken ensesini kaşıyordu.

Vay canına...

"Ve birçok günahın başlangıcı oldu. Bazıları ona Havva bazıları da Lilith derdi... Kadın çok güçlüydü... Kendi konseyini topladı. Krallığın içinde bir krallık kurdu. Güç garip bir unsur. Sahip olmak için bedeller ödemen gerekir. Mesela Su Lordu neden diğerlerinden güçlü biliyor musun?"

Kaşlarımı kaldırarak bilmiyorum anlamında dudağımı büktüm. Zaten ben ne biliyordum ki...

"Ne kadar verirsen o kadar alırsın. Su yanıltıcıdır ve bunu delilik olarak açıklarlar. Ne kadar çok kendinden verir ve ondan alırsan bunu sadakat olarak da düşünebilirsin, o kadar güçlü olursun ve bu çocuklarına da genetik olarak ulaşır. Ve ben Elemental'de su halkı kadar krallığına bağlı kimseyi görmedim. Kanı kontrol edebilmesini buna bağlıyoruz."

O muhtemelen görmedi, anlattığı şeye çok odaklıydı ama ben sertçe yutkunmuştum. Bu doğru olabilir miydi? Mantıken evet, ben bile Su Krallığı'na o kadar bağlanmıştım ve kendimi vâris olarak kabullenmiştim ki... Bana yapılan onca şeye rağmen hem de... küsmek yerine sanki Su Krallığı'na sarılmış hatta dönmemesi gereken lord için cehennem kapılarını açmıştım... Bu belki küçük ve acımasız kan gösterimi açıklıyordur.

"Daren'in annesi de öyleydi," diye devam etti. "O kadar çok günah işledi ki gücü durdurulamaz oldu, ilk kocası Ateş Krallığı'ndan bir muhafızdı ve ondan bir oğlu oldu. Daren'in ağabeyi. İşte o görüp görebileceğin en korkunç liderdi. Annesinden bile daha kötüydü. Sonra gökyüzü bilir neden, Lilith ve Amon evlendi..."

"Ve Daren doğdu," diye fısıldadım.

Belli belirsiz başıyla onayladı. "Kötünün de kötüsü," dedi.

Kötünün de kötüsü.

Ürpermiştim.

"Daren'in annesi krallığı, diyarı ateş halkının yönetmesi gerektiğine inanıyordu ama kendi babası buna karşı çıktı, o tanrıçaların buyruklarına bağlı bir liderdi bu yüzden de Amon ve Daren'in annesinin tuzağına düştü. Hatta günahkâr anne bile Amon'un tuzağına düştü. Daren'in büyükbabasını yani Ateş Lordu'nu öldürdüler. Bu Amon'un ilk devrimiydi. Günahkârı kandırdı ve hem Ateş Lordu hem de vârisi olan kızı öldü..." Karanlık bakışları ormanın içinde iyice yoğunlaştı. "Tarihimiz boyunca krallıklarda hiçbir kadın lord unvanını almamıştı, gökyüzü lordların doğan ilk çocuklarını erkek olarak kutsamıştır."

"Bu cinsiyetçilik," diye araya girdim rahatsızlığımı gizlemeden. 21. yüzyıldan gelmiş olmam umurumda değildi, birilerinin bu diyarda bunu söylemesi gerekiyordu.

"Tarihteki lord unvanını alan tek kadın Ateş Lordu'nun kızı, Daren'in annesiydi. İlk ve tek çocuktu. Ölümüyle birlikte Ateş Krallığı Daren'in ağabeyine kaldı. Kontrolsüz bir güçle..."

Oturduğum yerde bacaklarımı kendime çekip kollarımı etrafına sardım. Bir korku hikâyesi dinliyor gibi ürpermiştim. Zavallı *kötünün de kötüsü,* nasıl bir hayata doğmuş...

"Bu yüzden tanrıçaların Ateş Krallığı'nı lanetlediği bilinir, yıllarca vârisleri olmadı ve Daren'in ağabeyi öfkeyle krallığı yönetmeye ve annesine yapılanın bedelini ödetmeye çalıştı. İlk etapta herkes onun Amon'a saldıracağını düşündü ve büyük bir orduyla Toprak Krallığı'nın kapısına dayandı ama her ne olduysa oradan Su Krallığı'na döndüler, en kurak zamanlarda..." Keder artık ikimiz için de gözle görebilecek kadar yoğun ve ağırdı.

"Hava Lordu, Sina'nın babası da onlara katıldı ve Arın o güçsüzlükte ve kuraklıkta bile hepsiyle mücadele etti. Elinden gelenin fazlasını yaptı ama sonunda Daren'in ağabeyi onu öldürmeyi başardı ve kendisi de onunla birlikte yok oldu."

Ona yan yan baktım.

"Sen onu geri getirene kadar," diye düzeltti. "Ama o gittiğinde Elemental'in üzerinden ay ve güneş çekilmişti. Herkes sadece birbirine saldırıyordu. Sonra Hava Lordu da öldü. Sina'nın babası. Sina büyük bir yasa girdi, bundan kendisini sorumlu tuttu ve bir daha da toparlanmadığını herkes biliyor. Su Lordu ölmüştü ve Toprak Lordu'na karşı artık hiçbir şansı yoktu. Arın öldü, Sina yalnız kalan, Daren ise nefret edilen oldu... Her şeyi bilmesine rağmen yardım etmediği için. Babasının oğlu ve günahkâr tohumu dediler ona. Sonra Amon Ateş Krallığı'na da el koydu, ateş halkından olan herkesi kendi boyunduruğu altına almaya başladı."

"Sadakatsiz olanlara neden izin verdi?"

"Bu onun engel olabileceği bir şey değil, Sadakatsiz olmak Elemental'le ilgilidir. Buna karar verdiğinde güçlerini ve izlerini senden alır ve bir nevi dokunulmaz olursun. Krallıklar ve lordlar artık üzerinde hak iddia edemez."

"Keşke su halkının da bu kadar şansı olsaymış," diye iç çektim. O zaman her şey daha farklı olabilirdi. Birkaç kişi bile Arın'ın tesellisi olabilirdi. En azından her şeyini kaybeden lord olması gerekmezdi. Her şeyi yeniden kazanmak için kendini kaybetmesi gerekmezdi.

Şafak gözlerini Sıla'ya çevirdi. "Bazılarının oldu." İçtenlikle tebessüm etti ama ikimiz de kastettiğimin bu olmadığını biliyorduk. Savaş zamanında kurtulabilen pek kimse olmamıştı.

"O günaha ortak olmamak ve Amon'un zindanlarına girmemek için Sadakatsiz oldun yani." Bunun çok onurlu bir hareket olduğunu düşünüyordum. Bazı açılardan onu Daren'e benzetiyordum ama Şafak daha şefkatliydi. Açıktı. Bilmeceleri ya da hayal kırıklıkları yoktu.

"Öyle," diye kabul ederken ne kadar güçlük yaşadığını görmek hiç de zor değildi.

"Sence Daren neden tüm bunlara izin verdi?" Merakım beni gafil avlamıştı. "Ağabeyi öldükten sonra, annesine yapılanlara rağmen neden Amon'a karşı çıkmadı? Onun da çok güçlü olduğunu duydum." Hem de çok güçlü olduğunu. O gücün kırıntılarının tadına baktım. Geri dönüşü yoktu.

Bana bakarken gözlerinden kıvılcımlar çıkıyordu. "Daren büyük bir gizemdir," dedi bu diyarda bu soruyu yönelttiğim herkes gibi. "Savaşta, büyük yıkımda bir şey yaptığı biliniyor. Ateş ve Işık krallığıydı orası eskiden. Işık alevlerle beraber gelir. Ancak o gece bir şey oldu ve Ateş Krallığı ışığını yitirdi, ona Gece Yarısı Lordu demeye başladılar. Ne olduğunu hiç kimse bilmiyor." İçgüdüsel olarak kendime dönmüştüm. Bu hikâyeyi kaç kere dinlediğimi hatırlamıyordum ama altında yatanı merak ediyordum. Bilgiye ilk kez bu kadar aç kalmıştım. Günah yanlısı bir anne, güç hırsına bürünmüş bir baba, intikam ve kötülük dolu bir ağabeyden önce Daren nasıl biriydi? Bunlara rağmen hâlâ kurtarılabilir miydi? Bütün bunlar mı onu buna dönüştürmüştü... Aklımda onunla ilgili cevaplanmayan sorular dizesine her gün onlarcası ekleniyordu.

"Masal saati bitti," diye sırıttı Şafak ve nöbeti devreder gibi ayaklanıp yerine oturması için bize doğru yaklaşan Sıla'yı eliyle buyur etti. Sıla ona sevecenlikle gülümseyip teşekkür ettikten sonra elindeki ağır kitapla yanıma kuruldu.

"Bir şey buldum," dedi. Sesi heyecan ve gerilim doluydu. Sonay'ın bana verdiği vârisler kitabını elinden düşürmüyordu. Aklım biraz önce konuştuklarımıza takılı kalmıştı, Şafak giderken düşüncelerim onunla beraber uzaklaşmadı.

"Ne buldun?" Dikkatimi vermek için ona döndüm ama kafamı toplamam mümkün görünmüyordu.

"Gökyüzü vârisiyle ilgili." Kelimeyi duyar duymaz endişeyle kıpırdandım. Daha su vârisi olmayı beceremişken bu konu beni sadece daha çok huzursuz ediyordu. Gökyüzünün altında kalıyordum.

"Öncelikle bir gökyüzü lordu olduğunu düşünmüyorum." Parmakları karanlıkta sayfaları görmek için yazıları takip ediyordu, gözlerim onunla birlikte ilerledi. "Gökyüzü vârisi var olan vârisler arasından seçilirmiş, başka bir krallık ya da lord yok. Yani sen hem gökyüzü vârisi hem de su vârisi olabilirsin."

Bu yeni bilgiyi hazmetmek için bir an gözlerimi kapatmam gerekti. Çoğunlukla rahatlatıcıydı. Hatta üzerimden kocaman bir kaya kalkmış gibi hissetmiştim. Başka bir krallık veya başka bir lord istemiyordum. Benim olanlara bağlılığımdan kurtulamıyordum.

"Emin misin?" diye sordum.

"Kitaba göre evet, kesinlikle eminim. Hatta çok çok eski zamanlarda vârisler için bir çeşit oyun düzenlenirmiş. Krallığın kızları gökyüzü vârisi olabilmek için yarışırmış. Bu hak edilmesi gereken bir şeymiş."

"Ben hiçbir şey için kimseyle yarışmayacağım!" diye dişlerimin arasından hiddetle tısladım. Yeterince kıyaslanmıştım.

Sıla söylediğime kıkırdadı. "Buna gerek olduğunu sanmıyorum, bence sen bunu fazlasıyla hak etmişsin." Kitabı biraz sertçe kapatıp bana döndü. "Biraz daha gevşemiş gibi görünüyorsun." Omuz silktim, pek konuşasım kalmamıştı ve boğazım kurumuştu. Susuzluktan ve bilinmezlikten başım dönmeye başlamıştı.

"Sen su vârisi olmak istiyorsun değil mi Nova?"

Barajları açılmış gibi yaşla dolan gözlerimi ona çevirdim ve kendimi bile şaşırtarak ağır ağır başımı salladım. Bundan kaçsam da, inkar etsem de, artık men edilmiş olsam da bu diyarda bildiğim tek şey buydu.

"Ben deli su vârisi olmak istiyorum," diye fısıldadım acıyla. Yaşadıklarımın anlamı olmasını istiyorum. Onunla yeniden sırt sırta vermek istiyorum. Krallığımızı geri almak, halkımızı uyandırmak, diyarı eskiden olduğu gibi görmek istiyordum. Ait olduğuma inandığım kişi olmak istiyorum.

Sıla bana sevecen bir şekilde bakıp kolumu sıkarken gökyüzünde bir

hareketlilik yaşandı. Önce bulutlar geceyi mümkünmüş gibi daha karanlık bir hale getirdi. Sonra usul usul damlalar düştü üzerimize, yağmur yağmaya başladı... Herkes bir anda ayaklanırken ben gözyaşlarımı akmaları için koyuverip oturduğum yerde başımı ağacın kovuğuna yasladım. Günler sonra hasret kaldığım o damlalar kirpiklerimde ağırlaşırken hem ağlıyor hem gülüyordum. Duvarlarını aşındırdığım kapı sonunda açılmıştı. Birisi göğsümden bir çöl gibi kuruyan kalbimi alıp şifa bulması için okyanusun içine bırakmıştı.

Sıla Yiğit'e doğru koşup sarıldı ve yağmurun altında dans etmeye başladılar. Erim ve Şafak su doldurmak için çoktan harekete geçmişti.

Kolumda hafif bir sızı hissettim. Kumaşı tenimden sıyırıp derimin altındaki kanın tenime nakış ettiği harflere baktım.

"Teşekkür ederim."

Arın.

Bunu o yapmıştı. Yağmuru o yağdırmıştı. Bir kez daha bana o yardım etmişti. Belki sesimi duymuştu, belki hissetmişti, belki de sadece yapmıştı.

Tek başına boğulmayacaksın.

Daha fazla kendimi tutamayarak hıçkırıklarıma izin verdim ve deli gibi ve zapt edilemez bir mutlulukla ağlamaya başladım.

30. BÖLÜM

Sözler ve Vaatler

Yağmur adeta peşimden koşturuyordu, iki gün boyunca bulutlar peşimi bırakmamıştı. Ne zaman yukarıya baksam Su Lordu'nun gözü üzerimdeymiş gibi hissediyordum bu hem ürkütücü hem de rahatlatıcıydı.

"Sence güçlerin geri mi geldi?" diye soran sonunda Sıla oldu. Islandığımız için hepimiz yan yana yürüyorduk, sorusuyla birlikte Erim'in ayağının altında ezdiği bir dal çatırdadı çünkü hepsi sus pus olmuştu. O andan beri bunu sormak istediklerini biliyordum ama konuşmaya istekli değildim. Ben de bir şey söylemeyince onlar da buna saygı göstermişlerdi. Şu âna kadar.

"Hayır," diye başımı sallarken çizmelerimin ucuna bakıyordum. Bahsetmek istememe sebebim buydu. "Eskiden yapabildiğim çok az da olsa bir şeyler vardı," diye mırıldandım. İki gündür parmaklarımı hareket ettirmeyi deniyor ama değil su, bir damla bile oynatamıyordum. "Hiçbir şey yapamıyorum. Elemental benden öcünü alıyor." Sinirle tısladım. Ben onların bana yaptıklarına bu kadar kin beslememiştim. Yani, tamam beslemiştim ama koskoca diyarın da kısasa kısas yapması saçmaydı.

"O halde nasıl?" diye soran yine Sıla oldu.

Derin bir nefes aldım, "Arın," diye fısıldadım. "İlahî Su Lordu."

"Nereden bildi ki?"

"Kim bilir," derken sesim zayıf çıkmıştı. Sıla daha fazla üstelememesi gerektiğini anlayıp sadece başıyla onayladı. Bu gerçekten benim de cevabını bilmediğim bir soruydu ama Arın'ın gücünün sınırsızlığını

iyi biliyordum bu yüzden sorgulamamaya karar verdim. Asıl merak ettiğim bana neden teşekkür ettiğiydi.

İç çektim.

Kahrolası soru işaretleri karınca sürüsü gibi peşimdeydi.

Ve hâlâ bana karşı nazik davransa da Su Lordu benden vazgeçmiş olmalıydı, istediği zaman bana ulaşabildiğini görmüş olduk. Ukalaca kaşlarımı kaldırıp kendi kendime öfkeyle güldüm. Birden hepsinin bakışları bana döndü ama Şafak'ın söylediği şey hepimizi neyse ki ona döndürdü.

"Şunu dinleyin," demişti kuzgun saçlı çocuk. Bizden birkaç metre daha ileriye yürüdü. Aramızda tetikte olan ve sesleri ilk duyan hep o oluyordu. Mükemmel bir korunma mekanizması vardı.

"Müzik," diye mırıldandı Sıla.

"Yaklaşalım," dedi Erim. Birbirimizin peşi sıra Erim'in gittiği yöne doğru ilerledik ama çalılıkların ve ağaçların ardına gizlenerek baktık sesin geldiği yere.

"Hupe Kabilesi," diye mırıldandı Şafak. "Çiçek dansı yapıyorlar." Yüzünde sevimli bir gülümseme belirdi. Erim de ona eşlik ettim ama Sıla, Yiğit ve ben anlamaz şekilde öylece bakıyorduk. Biraz daha yakından bakmak için yaklaştım, Şafak ağacın gövdesine doğru çekti beni.

"Bu onlar için çok önemli bir ritüel, rahatsız etmek istemeyiz." Başımı sallayıp izlemeye devam ettim. Yerli bir halka benziyorlardı.

"Nehir kıyısı insanları," dedi Erim. "Eskiden öyleydi ama artık nehirleri yok yine de barışçıl ve nazik yaratıklardır. Balıkçılıkla uğraşırlardı aynı zamanda yetenekli dokumacılardır. Tamamen kendilerine özgü bir kabile. Dans etmeyi çok severler, kadın şamanlar eşliğinde dansları bir ritüel haline gelir."

Küçük bir kızın etrafında dönüp dans ederlerken onları seyretmeye devam ettim. Etraflarında toplanan diğer kabile üyelerinin kollarında hasır sepetler vardı, kimisi çiçeklerle kimisi meyvelerle dolu. Diyarda rastlamadığım bir neşeleri vardı. Hasır şapkalarını ellerinde döndürüp danslarına eşlik ediyorlardı.

"Çiçek dansı," diye devam etti Erim. "Kadınlar ilk regl olduklarında

kabile bu dansı düzenler, ilk reglin şifası ve büyük bir gücü olduğuna inanılır. İbadet ederler, gecenin sonunda hediyelerini regl olan kişiye verirler. Kadın için doğal yoldan yenilenmenin ve şifalanmanın başlangıcını kutsarlar."

"Bizim geldiğimiz yerde kadınlar regl olduklarını saklarlardı," diye iç geçirdi Sıla.

"Neden ki?" diye çok tuhaf bir şeymiş gibi sorguladı Şafak.

"Bunun ayıp ve utanç verici olduğunu düşünenler olurdu." Sıla başını iki yana salladı.

"İnsanlar çok tuhaf." Erim olabildiğince kibar olmaya çalışmıştı. "Ama bu kör bir cehalet. Doğal ve iyileştirici bir döngü neden utanç verici olsun?"

"Ok ve yay kullanan sizlersiniz ama asıl gelişmeyen bizleriz." Hâlâ dansı izlerken öylesine mırıldandım.

"Devam etmeliyiz," diye seslendi biri. Gidip onlara katılmak, dans etmek ve biraz eğlenmek istiyordum ama çaresizce peşlerine düştüm.

"Sen de artık o günleri hiç yaşamamış gibi hissediyor musun?" Sıla koluma girip yolumuzdaki otları ayaklarıyla iterken sormuştu bunu.

"Bazen," dedim. "Bazen aylardır burada olduğuma inanmıyorum. Bazen da daha önce buradan başka bir hayat yaşadığıma inanmıyorum. Bölünmüş bir zihin benimki." Ve beni asıl mahveden de bu.

"Aslında Alfinler daha uygar, bazılarının insanlar gibi gözlerini hırs büyümüş ama çoğunluğu iyilik yanlısı. Doyumsuz değil, paylaşımcı. En son insanların arasında öyle dans eden birilerini ne zaman görmüştük?"

"Mezuniyet partisi bile berbattı," dedim. Okulum uzamıştı ama bu mezuniyet balosuna katılmamı engellememişti. O gece gökyüzünde yıldızlar tüm ihtişamıyla parlıyordu, teleskobumun başından ayrılmak istememiştim, bakmaya devam etsem bir mucize yaşayacak gibi hissetmiştim. Gecenin çoğunda ise çok az içmeme rağmen sarhoş olmayı başarmıştım, hiç hatırlamadığım saatler sonunda ertesi gün Ayzer'in azarlamalarıyla uyanmıştım. O gece benimle birlikte kalmıştı, çoğu gece olduğu gibi sarılarak uyumuştuk. Büyükbabam bizim için şuruplu keklerinden yapmıştı kahvaltıda. Terasta oturup her şeyden konuşmuştuk.

Şimdi ne kadar uzak ve ne kadar yaşanmamış gibiydi her şey.

Yürüyüşün devamı boyunca anıları hatırlamak beni sessizleştirmişti. Geçmişi ve geride bıraktıklarımı sırtımda taşımaya devam ediyordum. Henüz hayatımdaki insanların yokluğuna alışamadan bir de bu diyardaki kayıplarım binmişti omuzlarıma. Ruhumun bu kadar ağrımasına şaşmamalıydı.

"Biraz dinlenelim," diye işaret verdi Erim. "Avlanabilecek bir şeyler bulabilir miyiz diye bakacağım." Omuzlarımı kaldırıp indirdim, gerinirken tüm kaslarım yeniden sızladı.

"Ben de diğer tarafa gidiyorum." Şafak ona başıyla kuzey yönünü işaret etti. Anlamadığım bir dili konuşuyor gibi sürekli mimiklerle iletişim kurabiliyorlardı. Saraylarda buna alışkındım, cinler ve Halular ışık dilini konuşuyordu ama Lala bana onların en eski kadim yaratıklar olmasından kaynaklandığını söylemişti. Periler ışık dilini bilmiyordu, Alfinler duyabiliyordu ama konuşamıyordu. Lordlar ve vârisler yapabiliyordu. Sadece güçlü bir büyü gücü değil aynı zamanda enerjinin dönüşümü ve boyutlar arası seyahat deneyimi gerekiyordu. Ben hiç denememiştim.

"Biz de yakacak bir şeyler toplayalım," dedi Yiğit. Erim ve Şafak yanımızdan ayrılmıştı bile.

"Ben şu tarafa bakıyorum," dedim.

"Çok uzaklaşma." Yiğit'in uyarısına başımı sallayıp Sıla bir şey demeden ilerlemeye koyuldum. Genelde beni yalnız başıma birkaç metre ileri bile göndermiyorlardı çünkü peşimde bir yamyam sürüsü ve kim bilir başka neler vardı. Ama artık gerçekten biraz yalnız kalmam gerekiyordu ve sanırım bunu anladıkları için ikisi de sesini çıkarmadı.

Yerdeki rast geldiğim kuru dalları kucağıma toplayarak ilerliyordum ama kafam aşırı doluydu. Birkaç gün içinde Salkım Mağaraları'na ulaşacaktık ve orada bizi, beni neyin beklediğini bilmiyordum. Söylentiler doğruysa bir Sadakatsizler topluluğu orada olacaktı ve bu hepimiz için yeni bir yuva anlamına geliyordu ama bir yandan da içim sıkılıyordu, ya kim olduğum ortaya çıkar da beni kabullenmezlerse diye...

Yuva...

Derin bir iç çektim yağmur kokusuna doğru.

Büyükbabam ve babam şu an ne yapıyordu acaba... Sağlıkları nasıldı, ne yiyorlardı, birbirlerine bakabiliyorlar mıydı... Ben yokken o saçma kavgalarını kim ayırıyordu... Annem yeni bir kart göndermiş miydi... Yıllarca onun için endişelenmiş ve merak içinde kalmışken şimdi tüm ailem ve tanıdığım her şeyden uzaktaydım hem de geri dönüşü olmaz şekilde...

"İşte burada, onu buldum."

Sesle birlikte elimdekileri yere atıp hızla doğruldum. Yabancıya tetikte bir şekilde dönerken adımım havada kalmıştı.

Sonay bana sevecenlikle gülümsüyordu.

Ama nasıl?

"Merhaba Nova..." diye mırıldandı. Bir an tedirgin olsa da daha çok rahatlamıştı. Uzun ve ona yabancı ağaçların arasında kaybolmuş gibi ilerliyordu. Hava Sarayı pek ormanlık alan sayılmazdı o yüzden yabancılaması normaldi.

"Burada ne işin var?" diye sordum. "Ve beni nasıl buldun?" Parmaklarım yine de kemerime sıkıştırdığım hançerin kabzasını bir uyarı olarak kavramıştı.

"Demek sahiden beni dinledin!" diye cıvıldadı ellerini birbirine çarparak. "Büyüyü seni gizlemesi için kullandın!" Ondaki bu vurdumduymazlığı özlediğimi fark etmek beni gafil avlamıştı. Çok fazla şey paylaşmasak da kederlerimiz birbirine yakın olmuştu.

"Belli ki işe yaramamış!" diye burun kıvırdım.

"Hayır... hayır..." dedi başını iki yana sallayarak. "Yaradı, kimse seni bulamıyor güven bana. Ben sadece rüzgâr gülünü buldum, o bana bağlı."

Doğru ya, tılsımlı ucube şeyler.

"Ve beni neden buldun?" Yaşlı bir ağacın dalını eğerek altından geçti. Tek başına görünüyordu, arkasındaki uzun dar yolda sadece birkaç dağ serçesi koşturuyordu.

"Birisi seni görmek istedi," dedi çekingen bir şekilde işaretparmağını dişlerinin arasına kıstırarak. "Aslında birçok kişi seni görmek istiyor ama kendisi çok inatçı olduğundan kurtulamadım."

Birden kalbim zonklamaya başlamıştı.

Arın?

Daren?

Sina...

"Ayzer," diye mırıldandı Sonay. Başımı yana yatırarak ona baktım. Bu hiç aklıma gelmemişti. Elbisesinin eteklerini çalılara dolaşmaması için topladı.

"Ne istiyor?"

"İzin verirsen ona bir sinyal göndereceğim ve gelecek." Ellerini yalvarır gibi birbirine kenetleyip çenesinin altında birleştirdi. En azından bunun beni kızdıracağının farkındaydı.

"Hayır," dedim çabucak.

"İnan bana." Kararlı ve içten duruşunu değerlendirmeye aldım. "Duymak isteyeceksin."

"Sen söyle."

"Ondan duyman gerekiyor, gerçekten."

"İstemiyorum."

"Üzgünüm," dedi ve gözlerini kapatıp bir şeyler mırıldandı. Harika, tam bir ucube gibi görünüyor.

Ya da büyü yaptığı için onu kıskanıyorum.

Birkaç saniye içinde kahverengi parıl parıl bir pelerin ve tütülü bir elbisenin içinde tüm ihtişamıyla Ayzer de aramıza katıldı. İkisi de peri masalından çıkmış gibi görünürken ben tam bir sokak çocuğu gibiydim. Günlerdir duş bile almamıştım.

Yağmuru saymazsak.

"Nova," diye fısıldadı Ayzer şaşkınlığını gizleme nezaketi göstermeden yüzünü buruşturarak. "Oldukça farklı görünüyorsun, iyi misin?" Parmaklarını pelerinini bağlayan kısımdaki parlak broşun üzerine bastırdı. Elini indirdiğinde bakır renkli madalyon Toprak Sarayı'nın simgesiyle parladı.

İçgüdüsel olarak duruşumu dikleştirdim. "Tahmin bile edemezsin. Neden buradasın?"

"Asıl sen neden buradasın?" Tamamen memnuniyetsiz bir şekilde

etrafına baktı. Onun krallığıyla kıyaslandığında bu orman bir bataklıktan farksızdı. Ağaçlar kurumuş ve hor kullanılmıştı. Toprak sert ve dikenli, budanmamış çalılıklarla çevrelenmişti. Yeşil bile canlı değil ölüydü diyarın bu tarafında çünkü büyü yoktu, su yoktu. Hayat yoktu. Orman sadece sağ kalmaya çalışıyordu, gösteriş yapamıyordu. Sessizliğimi cevap olarak almış olacak, bir şey hatırlamış gibi kolunu pelerininin altından çıkarıp havada yarım bir daire çizdi. Etrafımıza şeffaf bir koruma kalkanı çekilmişti.

Bu kızlar gerçekten büyü yapabiliyor.

"Kimsenin bizi duymaması için," diye nazikçe açıkladı.

"O kadarına hâkimim, ben de bir vârisim sonuçta." Resmen kıskanıyor ve saçmalıyordum. Ve artık vâris falan değilim.

Ayzer şefkatli bir şekilde bana gülümsedi. "Burada gerçekten ne yapıyorsun Nova?"

"Kendi işime bakıyorum, aynısını size de tavsiye ediyorum kızlar." Gözlerimi kısarak ikisine de uzun uzun baktım. Sonay sırıtırken Ayzer suratını asmıştı.

"Herkes seni konuşuyor," dedi hava vârisi birkaç adım ileri çıkarak. "Köylerde de seni konuşmaya başladılar. Birilerine su vermişsin." Gözlerindeki hayranlık kolay yok sayılmıyordu ama aptalı oynamayı sevmiştim bir kere.

"Klasik Elemental, klasik dedikodu kazanı!"

"Saraylarda da seni konuşuyorlar." Ayzer pelerininin kıvrımlarını düzeltip birkaç adım ilerlemeye koyuldu. Yüzü eskiden de kendini kolay ele vermezdi ama bu diyar onu tamamen suratsız yapmıştı.

"Ne diyorlar?"

"Bir devrim başlatacağını, kendi ordunu kurduğunu."

Buna neredeyse kahkaha atacaktım ama dudaklarımı birbirine bastırdım. "Ee, siz neden buradasınız? Beni durdurmak için mi, orduma katılmak için mi?" Eskiden onunla ne kadar yakın olduğumuzu düşünmek kan dondurucuydu. Şimdi birbirimize iki yabancı gibiydik. Ona bakıyordum ama artık onu görebildiğime emin değildim.

"Orduna katılmak," dedi tane tane ama ketum bir ifadeyle. Kollarını

keyifli bir şekilde yeniden göğsümde çaprazladım. İşte bu beklemediğim bir şeydi. "Bak sen," dedim uzata uzata. "Asil vârisimiz, herkesin gözdesi, biricik Ayzer'imiz isyan etmek mi istiyor?"

Bana gözlerini devirip parmaklarını karnının üzerinde birbirine kenetledi. "Köylülerle konuşuyorum ve perilerle. Halular ile. Cinlerle de öye..." Dersine çalıştığını ima ediyordu, bu tam ondan beklediğim şey olurdu. Her zaman diğer herkesten önde olmayı severdi, açık vermezdi, gafil avlanmazdı, hata yapmazdı. Bir tilki kadar kurnazdı.

"Hı hı..." diye mırıldandım.

"Eril bir yönetim istemiyorlar," dedi Ayzer. "Ben de istemiyorum."

İş gitgide daha cafcaflı bir hal alıyordu. Eğlenir şekilde yeniden, "Bak sen," dedim. "Çıkarın ağzınızdaki baklayı, bana katılmak mı istiyorsunuz?" Bu kesinlikle günün en eğlenceli ânıydı. Beklenmedikti ama eğlenceliydi. Bir an olsun onca zaman sonra bu diyarda onların benim ayağıma gelmesi, onların benim yerimde olmak istemesi artık eğlenceliydi. Onlar gibi olmamanın canımı yaktığı anlar çok uzakta kalmıştı.

"Erkekler bu işi beceremiyor." Kaşlarını kaldırıp ortada olan bir şeyi ifade ediyor gibi rahatça konuşmasına devam etti. "Yönetim onların elinde olmamalı. Vârislerin eşit haklara sahip olduğunu söyleyip duruyorlar ama öyle olmadığını hepimiz biliyoruz." Kahverengi gözleri hırslı ama kararlıydı.

"Tarihte hiçbir lord kütüphaneye kapatılmamıştır aylarca," dedi Sonay kollarını göğsünde birleştirip. Gri gözleri hem kızgın hem kırgın bakıyordu. Tüm çabası sadece onu korumak olan Sina'yı affedememişti. Haksız da sayılmazdı, benim iyiliğim için bile olsa aylarca bir yere kapatılmayı istemezdim. Kabul etmezdim.

"Onunla aranın iyi olduğunu sanıyordum," dedim yine de.

"Çok iyi anlaşıyoruz," diye onayladı beni. "Ancak iyi anlaşmamızın bir önemi yok, o bir lord gibi davranmıyor. Ona saygı duyuyor ve ondan hoşlanıyorum ama çok zayıf ve bu Hava Krallığı'nı da zayıf gösteriyor. Benimle birlikte güç onun da avuçlarındaydı ama kullanamıyor. Özellikle son olaylardan sonra-"

Ayzer öksürerek sözünü kesti. Sonay'ın yüzü asıldı ama Ayzer'e pek

de hoş olmayan bir şekilde bakarak karşılık verdi. İkisinin arası iyi mi kötü mü anlamıyordum ama bu diyarda bu durum herkes için geçerliydi.

"Ne oldu?" Bir adım öne çıkarak gözlerimi kıstım. Duymamı istemediği şeyi bir saniye önce merak etmiyordum ama beni tahrik etmişti bile.

"Konumuz bu değil," dedi Ayzer.

"Konunun ne olacağına ben karar veriyorum," diye tersledim onu. "Ne olayı?"

"Sen kuleden ayrıldıktan sonra Arın sana olanları öğrenmek için saraya geldi." Sonay, Ayzer'i yok sayarak dökülmeye başladığında bu kızdan biraz daha hoşlanmıştım. Ancak duyduklarım kalp atışlarımı da bir o kadar hızlandırmıştı. Bu bambaşka, beklenmedik bir şeydi. Benden vazgeçtiğine emin olduğum bugünlerin sonunda açılan umut kapısını andırıyordu.

"Ve elbette hesap sordu," dedi gözlerini kaçırarak. "Dehşet vericiydi, Nova." Aklından geçen şeyler yüzüne çarptı. Benzi attı, alnında bir kaygı çizgisi belirdi.

"Ne yaptı?" diye soludum.

"Sina'yla büyük bir kavga ettiler, dostlukları epey zedelendi ama asıl..." Yutkunma ihtiyacıyla durdu ve gözleri güvenli bir kaçış alanı arayıp çalılıklarda duraksadı. "Kasır'ı öldürdü," dedi neredeyse fısıldayarak. "Tek seferde, gözünü bile kırpmadı, cümlesini bitirmesine izin vermedi. Herkesin içinde onu öldürdü."

Anlamıyordum, kafam allak bullak olmuştu. "Kasır'la olayların ne alakası var?" Hava Krallığı'nın muhafızı Yüzbaşı Kasır'la aramız hiçbir zaman iyi olmamıştı. Orada bulunduğum süre boyunca bana yaptıklarını anımsadığımda hâlâ irkiliyordum ve onun için üzülecek değildim ama nedenini bilmek zorundaydım.

"O gün seni görmüş," diye açıkladı. "Sen..."

Ben onları öldürürken.

"Sana saldırdıklarında ve sonrasında olanları. Kimseye haber vermemiş ve sana yardım etmemiş." O gün ve ardından gelen günlerde tüm yaptıklarımı öğrendiklerinde ne düşüneceklerini merak etmiş, bu-

nun üzerine çeşitli senaryolar kurarak kendime eziyet etmiştim. Onlarla kafamın içinde her konuştuğumda kendimi haklı çıkarmaya çalışmış ama hiçbirinde başarılı olmamıştım. Şimdi ise karşımda duruyor ve hiç önemsemiyor gibi bakıyorlardı.

"Toprak Krallığı'yla birlikte mi çalışıyormuş yani?" diye sordum afallayarak.

"Toprak Krallığı mı?" diye sordu ikisi de aynı anda. Eh, onların da bilmediği şeyler olması rahatlatıcıydı. Bu defa gafil avlanan toprak vârisi oldu.

"Ölenler, yani bana saldıranlar senin krallığındandı. Orada bekliyorlardı, pusu kurmuşlardı!" Bunca zaman sonra birisine bunun hesabını sormak, birisinin yüzüne vurmak içimdeki kırıkları bir araya toplamıştı.

Ayzer bir adım geri çekildi.

"Onlar yanmıştı, kim olduklarını bilmiyorduk," diye sessizce ve kendi kendine mırıldandı Sonay. "Demek Toprak Krallığı." Olduğu yerde volta atmaya başladı. Hava Krallığı'nda işler yolunda değildi anlaşılan.

Onlar yanmıştı...

"O nasıl," diye sordum sessizce. Ben değil, zihnim sormuştu. Ayzer gözlerime baktığı an, Daren'den bahsettiğimi hemen anladı.

"Bir süredir ortalarda yok," dedi mutsuz bir ifadeyle. Bakışları aniden derinleşmişti. "Sen hiç haber aldın mı?"

Beklemediğim soru karşısında kaşlarımı çattım. "Onun vârisi olmadığımı anladığı anda benimle arkadaşlığına son verdi, haberiniz yok mu?" Bir süre öylece birbirlerine baktılar ama ne demek istediğimi anlamadılar. Daren benimle ilgili düşüncelerini sadece kendine saklamıştı anlaşılan ve o düşüncelerle yalnızca bana işkence etmişti.

"Ateş vârisi olmak mı?" Sonay yüzünü buruşturdu. "Bundan Arın'ın haberi var mı? Yoksa..." Bir an duraksadı, Ayzer'le bakıştıklarında araya girmeye hazırlanıyordum ama Sonay benden önce davrandı. Uyarır gibi kaşlarını havaya kaldırıp, "Arın Hava Krallığı'ndan suyu tamamen çekti," dedi. "Sihirle bile su kullanamıyoruz artık."

Söylediklerini sindirmek için zihnimin içinde birkaç kez tekrar etmem gerekti. Onların karşısında sergilediğim pervasızlık bu cümlelerle birlik-

te yok olmuştu. Bir yerden destek alma ihtiyacı hissediyordum. "Bunu neden-" diye bağırdım ama devamını getiremedim. Bunu neden yapsın?

"Senin için," dedi. Benim aksime Sonay ona sinirli ya da kırgın görünmüyordu. "Bence haklıydı da Nova, Sina'nın bir şeyleri yola sokamaması yüzünden, o aptal muhafızın kendisi yerine krallığı yönetmesine izin vermesi yüzünden senin de benim de başıma çok şey geldi."

"Lordun hakkında nasıl konuşuyorsun sen böyle?" Sadece haftalardır ortalarda yoktum, her şey ne kadar da değişmişti.

"Sina iyi biri," dedi hem kendine hem bana savunarak. "Ama iyi biri olmak bir krallığı korumak için yeterli değil. Amon'u yenmek için yeterli değil."

Tek kaşımı havaya kaldırdım. Ayzer'in yanında Amon'dan bu şekilde bahsetmesi akıl işi değildi. Gözlerim kıymetli toprak vârisine kaydı. Bakışları bir an olsun teklemiyordu, gözlerini bile kırpmadan dimdik duruyordu.

"Sen de mi Amon'u devirmeyi istiyorsun?"

"Buraya gelmemizin bir amacı vardı Nova." İnce dudaklarında tehditkâr, küçük bir tebessüm belirdi. Nihayet onu ilgilendiren kısma gelmiştik. "Bizim seçilmemizin bir amacı vardı. Benim toprak vârisi olmamın..." Çenesini dikleştirdi, ellerini beni işaret ederek öne doğru uzattı. "Senin su vârisi olmanın. Hepsinin bir amacı vardı." Diyarı içine çekmek ister gibi havayı soludu. "Onlarsa bizi sadece güçlerine güç katmak için yanlarında tutuyorlar." Ayzer öfkeli tıslamalarıyla güldüğünde sessizce sinmiştim. Bu hali ürkütücüydü, yaşanan her şey bir yalandan ibaretmiş ve gerçek onun cebindeymiş gibi.

"İneklerden bir farkımız yok, sadece sütümüzü istiyorlar." Gözlerimiz kesişti, bir saniyeliğine bile tereddüt etmedi. "Bense onların yok olmasını istiyorum." Pelerininin başlığını indirdi, uzun kahverengi saçlarını omuzlarından geriye atarken sağlam adımlarla yavaş yavaş yürümeye koyuldu. Yürürken adımlarını seyrediyor ve her adımında kendi kendine konuşur gibi söyleniyordu. "Onlardan yeterince şey öğrendim, onları tanıdım, bana güvenmelerini sağladım. Şimdi ise bu diyarda yaşamak istiyorum." Yeniden başını kaldırıp bu defa tüm diyara

meydan okuyarak baktı. "Bana tenezzül edip sundukları şekilde değil, kendi istediğim şekilde. Gerçek bir vâris hatta lider olarak. Kimsenin eteğini tutan bir hizmetkâr olmayacağım." Cümlelerini bitirdiğinde sözlerinin keskinliği alaycı tavrımı silip atmıştı. Duruşu dik ve acımasızdı. İnanılır gibi değildi ama hepsi sahiciydi. Ve söylediklerinin her birini yapacağına şüphe yoktu.

"Damızlık gibi," dedim yarı gülerek. Bu konuda haksız olduğunu söyleyemezdim.

"Öyle," dedi.

"Bundan rahatsız gibi görünmüyordun."

"Herkes duygularını senin gibi dışavursa nasıl bir kargaşaya yol açardı bunu hiç düşünüyor musun?" Suçlayıcı ya da kışkırtıcı değil çoğunlukla olduğu gibi makuldü.

"Sinsi biri olmadığım için özür dilemeyeceğim."

"Aranızdaki sorunu rafa kaldırsanız olmaz mı?" Sonay sabırsızca ikimize de yaklaşıp yüzünü buruşturdu. "Sana yardım etmek istiyoruz, Nova."

"Neden?"

"Çünkü Elemental sihrini senin etrafında döndürüyor," dedi Ayzer bir düğümü çözmeye çalışır gibi gökyüzüne bakarak.

"Sorma," dedim yarım ağızla. "Geldiğimden beri bir dediğimi iki etmiyor."

"Seni sınıyordu," dedi. "Mücadele etmeni istedi. Seni güçlendirdi, görmüyor musun seni bir savaşa hazırlıyordu."

"Güçlerim olmadan mı?" Benim bilmediğim bir dili konuşuyor olmalılardı.

"Büyü yapabilmek güç değil," dedi yeniden bakışlarımız kesiştiğinde. "Sende daha başka bir delilik var." Kaşlarını uyarırcasına kaldırdı. Bu bana ilk deli deyişi değildi ama artık o kadar rahatsız oluyormuş gibi görünmüyordu.

"Bir amacın var değil mi?" diye sordu kendinden emin birkaç adım atarken. "Buradasın çünkü bir yere gidiyorsun." Elimde olmadan yan gözle ona baktım. Büyük bir özgüvenle konuşuyordu.

"Ne yaptığım kimseyi ilgilendirmez." Şüpheli bakışlarla bu defa ben kaşlarımı kaldırdım.

"Elemental seni oraya itiyor değil mi?" Daha yüksek sesle sordu. "Başına kaç tesadüf geldi Nova?" Israrcılığı karşısında dudaklarım gerildi. Ses tonundaki, bakışındaki, duruşundaki bir şeyler tedirgin etmişti beni.

"Ne demeye çalışıyorsun?"

"Bize söylemek zorundasın."

"Açıkçası zorunda değilim."

"Yardım etmek istiyoruz."

"Yardımınıza ihtiyacım yok."

"Nova, ben ciddiyim."

"Ben de öyle. Eğer gerçekten bana yardım etmek istiyorsanız köylerdeki Alfinlerle ilgilenin. Madem büyü yapabiliyorsunuz bunu onlar için kullanın. Ne kadar aç ve kötü durumda olduklarını biliyor musunuz!" Sesim titremiyordu ama aslında hiç de sakin değildim. Buraya gelmiş, günler sonra karşıma dikilmişler ve yardım etmekten bahsediyorlardı.

"Elbette!" dedi benim kadar yüksek sesle. "Onlara yardım ediyorum."

"Sadece kendi krallığına," diye alayla güldüm. "Diğerlerine bakmayı denedin mi, onlardan haberin var mı ki senin!"

"Hava Krallığı'nda olanları yeni öğrendim, elimden geleni yapacağım."

"Güzel, artık gitseniz iyi olur." Midemde yarattıkları buz gibi düğümü görmezden gelmeye, hissetmemeye çalıştım.

"Lütfen, sadece sana yardım etmek istiyorum."

"Bana yardım edebileceğin çok zaman vardı, Ayzer!" Kontrolsüz çıkışım beni bile şaşırtmıştı. "Sana ihtiyacım olan çok zaman. O günlerde bile gelip seni bulmadım, senden yardım istemedim. Ve sen de beni bulmadın. Şimdi bunca şeyden sonra yardımını kabul edeceğimi mi sanıyorsun?" Zorlukla yutkunarak nefes verdim. "İnan bana gururdan söylemiyorum, yardımına ihtiyacım yok."

Sessizce atışmamızı izleyen Sonay'a döndüm. "Olanlar için üzgün olduğumu söylemek isterdim, ilk duyduğumda dehşete kapıldım ancak

Arın'a minnettarım. Bir kez daha beni kolladığı için, bunu yapanların peşini bırakmadığı için. Sina için ise üzgünüm, onunla ilgili bildiğim tek şey kalbinin kırık olduğu. Bu diyara ilk geldiğim zaman ne olursa olsun bana yardım etti ve onunla konuşmalarımızı hatırlıyorum..." Gözlerimi kırpıştırdım. "O gerçekten yasta, herkes her şeyin üstesinden aynı şekilde gelmek zorunda değil. Tüm savaşlar onu diğerlerinden farklı etkilemiş ve yalnızlaştırmış. Ben bu diyarda Arın gibi korkulan kişi oldum, Daren gibi nefret edilen kişi oldum ve Sina gibi yalnız kalan oldum... Ve inan bana en kötüsü yalnız kalmaktı. Korktukları, nefret ettikleri zaman yine de bana bakıyorlardı, tepkileri vardı ama yalnızlık..." İrkilerek başımı iki yana salladım. "Hayır, bu ölmek gibiydi. Bu yüzden belki ondan daha iyi bir lider olabilirsin ama bunu onun canını yakmadan yapmaya çalış."

Sonay başını salladı, gözleri dolu dolu olmuştu. İkisi de mesajı almıştı, başka bir şey söylememeleri gerektiğini biliyorlardı. Buraya neden geldiklerini anlamış sayılmazdım, Ayzer'in bana ihtiyacı olmadığına emindim. Onların sahip olduğu gücün yarısı bile yoktu elimde. Ama gökyüzü senin etrafında şekilleniyor dediğinde oradan koşarak uzaklaşması gereken kişinin ben olduğumu biliyordum. Bu o ihtiyar kadının sözleriyle yan yana geldiğinde o kadar da numara ya da palavra gibi durmuyordu. Gökyüzü vârisiydim, beni bekleyen yollar ve anlar vardı. Herkesin uzun zamandır gördüğüne benim gözlerim yeni açılmıştı. Onlara arkamı dönüp çalılıkların arasından yürümeye koyuldum. İki ağacın arkasına gizlenmiş Erim, Şafak, Yiğit ile Sıla'yı görünce neredeyse gülecektim.

Elbette, Elemental'in aksine onlar yokluğumu fark edip peşime düşmüşlerdi. Sonay ve Ayzer'in gitmesini beklediler, ben doğruca yürümeye devam ettim. Ama artık istedikleri zaman beni bulabileceklerini biliyordum. Sonay aracılığıyla da olsa bulabileceklerdi.

Ve Arın... ortalık çok fena karışmıştı...

Herkesten uzaklaşıp nihayet bir yerde durduktan sonra yanıma geldiklerinde hepsi birlikte baştan aşağı beni süzmeye koyuldu. İyi olup olmadığımı kontrol ettiklerini, hepsinin aynı anda rahatlatıcı bir nefes verdiklerinde anladım.

Şaşırmış ve duygulanmıştım. İçim aniden kımıl kımıl oldu. Duygu yoğunluğundan dolan gözlerimi kırpıştırdım. "İyiyim," dedim.

Erim o bayıldığım ışıltı dolu gülümsemesiyle bana baktı. Konuştuklarımızın ne kadarını duyduklarını bilmiyordum ama bir şey demediler.

Şafak saçlarını kaşıdı. "Ben avları getireyim," dedi.

"Biz de ateş yakalım," diye Yiğit ve Sıla da işlerine döndüler. İşte bu kadardı. Rahatsız edici hiçbir yanları yoktu. Merak içinde olduklarını bilsem de bana zaman veriyorlardı. Neye ihtiyacım olduğunu biliyorlardı.

Yaslanacak kuru bir ağaç kovuğu arayıp oturdum.

"Yağmur azaldı," dedi geride kalan Erim. Ona başımı sallarken yüzüme çarpan çiğ tanelerinin hafifliği dikkatimi çekmişti.

"Gerçekten iyi misin?"

Ağzım açıldı ve istemsiz bir nefes verdim. İyi olmaktan o kadar uzaktaydım ki.

"Sadece şaşkınım," diyebildim. Olup biten her şeyden sonra şaşkınım. Verdiğim zarar ben gittikten sonra bile devam etmiş. Su Lordu daha çok delirmiş, Hava Lordu daha çok yalnız kalmış. Kim bilir Ateş Lordu nasıl bir nefretle yüzleşiyor.

Sessizce yanıma oturdu.

"Güvendesin," diye elimi tuttu. Ona bakıp tebessüm ettim, buna inanmak istiyordum ama doğru olmadığını biliyordum. Yine de şefkatini kabul ediyordum. Başka bir zamanda olsak benden hoşlandığını düşünürdüm ama Erim'in bana karşı farklı bir tavrı vardı. Yol göstermeye çalışıyordu, korumaya çalışıyordu. Yakınlık kurmak gibi bir derdi yoktu. Rahatsızlık vermiyordu. Sadece hayatıma eşlik ediyordu. Bana bu diyarda rehberlik ediyordu ve incittiğim naguelimi anımsatıyordu.

Ormanda yürüdüğümüz günlerde hepsinden daha fazla korkuyordum. Onlar yarasa adamlardan, yamyamlardan, yırtıcılardan ya da muhafızlardan sakınıyordu bense vicdanımdan. Erim bunu biliyordu, orman ruhuyla karşılaşırsam ne yapacağımı bilmediğimi biliyordu. Yine de gülümsüyor ve destek oluyordu. Gördüğüm kâbuslardan sonra bile. Çok kötü bir şey yaptığımı itiraf edebilecek kadar şuurumu yitirmiştim bir gece ama ne yaptığımı söyleyememiştim. Yine de gülümsemeye

devam etmişti. *Gökyüzü üstesinden gelecektir,* demişti. *Her ne yapmış olursan ol.*

Bir gümbürtü koptu.

İkimiz de aynı anda ayağa kalktık. Çalılıkların birbirine sürtünen sesi, yaprakların üzerindeki hızlı adımlar, hayvanların koşturmaları, taşların birbirine çarpıp sekmeleri, uğultular ve avaz avaz bağrışlar... Hepsi aynı anda kulaklarımıza ulaştı.

"Nova!" diye çığlık atan Sıla'nın sesini duyunca tüm uzuvlarım irkilmişti. Kendi etrafımda dönüp onlarca sesin arasından nerede olduğunu bulmaya çalıştım.

"Sen burada kal," dedi Erim.

Kolundan yakaladım. "Beraber gidelim."

"Nova, burada kal."

"Olmaz!"

Dalları körpeleşmiş çıplak bir ağacın arkasından Sıla yanımıza doğru koşmaya başladı. Yüzündeki korku açık bir kitap gibi okunuyordu. Tehlikeyi bulmak için gözlerim ardında dolaştı.

"Kaç!" dedi var gücüyle. "Geliyorlar, kaç!"

Birkaç tane değil, onlarca adım sesi, onlarca mırıltı ve onlarca konuşma vardı. Sözcüklerin çoğunu anlamıyordum, dillerini bilmiyordum. Hepsi bağrışlar arasına karışmış homurtular gibi geliyordu. Ormanın uğultusu eşliğinde sonunda onları gördüm. Şafak ve Yiğit ellerindeki silahları onlara doğru tutuyordu. Şafak'ın elinde keskin bir kılıç havadaydı, Yiğit oklarına sarılmış yayını germişti.

Yamyamlar...

Ve bu defa çok kalabalıklardı. Çocukların peşinde bize doğru geliyorlardı. Etrafı yine leş kokuları hızlı bir şekilde ele geçirdi. Gazap ve ölüm kokuyorlardı. Kurbanlarını arıyorlardı. Cehennemin dibinden oraya ait olanları çekmek için gönderilmişlerdi.

Erim hızla beni arkasına çekti.

"Vârisi bize verin," dedi ön saftaki biri. Kelimeler birbirine girmişti, ne söylediklerini anlamam zaman aldı. Konuştuğu bile söylenemezdi, tıslıyor ve peltek peltek konuşuyordu.

"Avları alıp gidin buradan!" diye bağırdı Erim. Nabzım karnımda atmaya başladı.

"Kızı verin bize!" diye tekrar hırladı. Gözleri korkunç bir zehir sarısı rengindeydi. Bir yılan gibi ince dili çarpık dişlerinin arasından sıçradı. İrkilerek geriye doğru bir adım attım. Onlarla daha önce de karşılaşmıştık ama hiç bu kadar kalabalık olmamışlardı. Gözle görebildiğim neredeyse otuz kişi vardı.

"Nova," diye seslendi Şafak. "Gülü kullan ve git buradan."

Ona baktım, kılıcını savuruyor ve üzerine doğru gelenleri uzak tutmaya çalışıyordu. Onlarla, hepsiyle birlikte baş etmemizin imkânı yoktu.

Erim'e baktım.

"Sizi bırakmam!" diye bağırdım.

"İstedikleri sensin," dedi Sıla. "Git!"

"Hayır!" diye başımı iki yana salladım. Kendimi teslim edemezdim ama onları da bırakamazdım. Keşke Ayzer ve Sonay şimdi de burada olsaydı. Rüzgâr gülüyle onlardan birini çağırmam mümkün müydü? Ya da yamyamları yok etmem...

"Düşünme," dedi Erim. "Hallederiz, daha önce de yaptık. Sadece git."

"Olmaz," dedim. "Onları yok edebilirim. Rüzgâr gülünü kullanacağım."

"Sihir onlarda işe yaramaz!" diye tısladı.

Gül aniden ellerimden kayıp düştü. Düşünemiyor ve ne yapacağımı bilemiyordum. "Yapamam," diye mırıldandım tekrar. Nefes nefese ve korku içindeydim.

"Erim, yap şunu!" dedi Şafak ve üzerine doğru gelen birinin darbesinden eğilerek kurtuldu ama dönüp bir başkasına kılıç sallaması gerekti. Hepsi aynı anda harekete geçmişti.

Erim bir arkadaşına bir bana baktı. Dudaklarının arasından bir küfür mırıldandı. Yerden rüzgâr gülünü kaptı. Elimi tuttu.

"Salkım Mağaraları!" dedi. Gülü bana doğru uzattı. Tekrar Sıla'ya baktım. Hiddetle başını sallıyordu. Yaşlı gözlerimle gülü üfledim, kendi etrafında birkaç kez döndü ve Erim'le birlikte sıkı sıkı kenetlenmiş ellerimizle büyük bir sarsıntıya uğradık.

Bedenleme...

31. BÖLÜM

Arananlar ve Bulunamayanlar

Bunun nasıl hissettirdiğini bile unutmuştum. Yüksek bir yerden düşmek gibiydi. Yeniden ayaklarımızın üzerine doğrulduğumuzda Erim kılıcını sıkı sıkı tutmuştu. Alnımı ovaladım.

Tanrım!

Etrafıma bakarken gergindim. Ne beklediğimi bilmiyordum, her yer mor salkımların ve koyu renk çiçek kozalarının açtığı bitkilerle sarılıydı. Babil'in Asma Bahçeleri'ni anımsatıyordu.

Kayalıkların bir ucundaydık. Yer yer oyuklar ve ahşaptan yapılma çardaklar vardı. Buraya büyülü birinin elinin değdiği ortadaydı. Kayalıklar sanki dev biri tarafından üst üste fırlatılmış ve garip kubbeleri olan küçük mağaralar inşa edilmişti.

Görkemli kubbelerden birinden siyahlara bürünmüş iki kişi çıktı. İkisi de iyi görünümlü genç birer kadındı. Gözlerinin hareleri Ateş Krallığı kırmızılarıyla parlıyordu. Erim kılıcını onlara doğru uzattı.

"Sakin ol," diye uyardı kız onu. Deri kıyafetleri içinde güçlü ve dinamik görünüyordu. Saçlarını omzunun iki yanında, alnında başlayan örgülerle tutturmuştu. Gözlerinin etrafında kömürle boyanmış gibi duran iki alev resmi vardı ama bedeninin geri kalanı temizdi. Ne bir imge, ne bir sigil ne de dövmeye sahipti.

"Sizi bekliyorduk," diye açıkladı öbürü.

"Kim bekliyordu?" diye sordum. Asıl soru buydu, sonunda yüzmüş yüzmüş kuyruğuna gelmiştim. Yaşlı kadının söyledikleri kafamın için-

de dönüp durdu. O seni aramadan sen onu bul, diye fısıldamıştı. Şimdi buradaydım, etrafımda gördüklerim bir köstebeğin inini anımsatıyordu. Toprak içine oyulmuş obruklar ve yeraltı tünelleri. Girişler hep aşağıya doğruydu.

Kız içtenlikle ama tehditkâr bir şekilde gülümseyerek, "Ejderha," diyerek tek kaşını kaldırdı.

Erim beni iyice kendine doğru çekti. "Onlar Yeminliler," dedi. "Eskiden Günahlar Konseyi'nin askerleriydi. Krallıktan bağımsızlar." Birden etrafıma daha dikkatli şekilde bakmam gerekti. Deriler kuşanmış onlarca kişi ve siyah kurt köpekleri tarafından sarılmıştık. Güçlü ve vahşi görünüyorlardı. Erkeklerin uzun saçları enselerinde toplanmıştı bazılarının üstü çıplaktı, bazıları sadece dizlerinin üzerinde biten deriden kıyafetler giyiniyordu. Ayaklarındaki ayakkabılar bağcıklarla dizlerine kadar uzanıyordu. Yerel kabileleri anımsatıyorlardı ama aynı zamanda bu diyar için modern kalıyorlardı. Hepsinin üzerinde kıymetli olduğu belli takılar vardı. Pervasız ama soylu görünüyorlardı.

Nasıl bir cehenneme geldik böyle?

"Misafirlerimizi ürkütüyorsunuz, Halek."

İkimiz de geriye doğru dönüp gelen sese yöneldik. Benzer kıyafetlerin içinde uzun boylu bir adamdı bu defa karşımıza çıkan. Sesi alaycı ve gururluydu. Bu alaycılığı ve hırıltıyı nereden tanıdığımı biliyordum.

"Bu da ne!" diye soludum daha çok inkâr eder gibi.

"Ateş Lordu," diye fısıldadı Erim, daha çok kendi kendine. "Ölmüş olması gereken Ateş Lordu." İçten içe bunu reddediyordu ama gözünün gördüğünü söylüyordu.

Daren'in ağabeyi.

"Merhaba, su vârisi." dedi yamuk bir gülümsemeyle. Ellerini arkasında rahatça birbirine bağlamadan önce bana küçük bir reverans yapmıştı. "Beni kurtardığın için uzun zamandır sana teşekkür etmek istiyordum."

Tepkisizliğimi ona yöneltilmiş bir soru olarak algıladı ki bu doğruydu da sadece sözcüklere ulaşabilecek halde değildim.

"Kerberos'la anlaşma yapan tek kişi sen değilsin." Yanında kocaman

siyah, ürkütücü bir kaplan duruyordu. İlk defa böylesini görmüştüm. Adamın gözlerinin birebir kopyası olan çok koyu kızıl kahve gözleri alevlerle parladı ve bana doğru koşarak hırladı.

Ejderha seni avlayacak.
Üç başlı köpek sana başka bir tuzak kuracak.
Kaplandan saklan.
Kaplandan saklan.
Kaç onlardan, Salkım Mağaraları'nı bul.
Seni avlamak isteyene tuzak kur.
O seni aramadan sen onu bul.

Ellerinde taşlarla çevrilmiş mızraklar tutan Yeminliler mezbahada kurbanlarını bekleyen kasapları andırıyordu. Silahları özenle cilalanmıştı ve ne anlama geldiğini bilmediğim semboller kazılıydı. Herhangi bir tereddüttü olmayan sadece avının üzerine atlamak için doğru ânı bekleyen avcılara benziyorlardı.

Onlar için bir tehlike değildik.

Bizimle kedinin fareyle eğlendiği gibi eğleniyorlardı.

"Kerberos'la bir anlaşma mı?" diye soludum zaman kazanmak ve ne yapacağımı düşünmek için. Ağabeyi de tıpkı ona benziyordu ama ikisini birbirinden ayıran keskin çizgiler vardı. Daren'e baktığım zaman gördüğüm ya da hissettiğim bir şey bu adamda yoktu. Daren'in karanlığını da kötülüğünü de görmüştüm ama karşımdaki bambaşka adamdı. Daren cehennem lordu olabilirdi ama karşımda duran adamın cehennemin ta kendisi olduğunu düşündüm.

Uzun saçlarını ensesinde küçük bir topuz yapmıştı. Siyah, kuzguni saçlar. Gözleri küçük ve keskindi ama alev mavilerine değil ateş kızılına sahipti. Kavisli kaşları onu daha ürkütücü gösteriyordu. Köşeli ve kemikli çenesi konuştukça daha da sivriliyordu. Başka bir güzel yüz daha, sihirle kutsanmış.

"Çok fazla soru çok fazla düşünce..." diye mırıldandı genişçe gülümseyerek.

Ama kesinlikle aynı alaycılık.

"Seni aşağıda ağırlamak isterim su vârisi, yemek yerken bunları konuşabiliriz." Üzerinde pelerin yoktu, sert bir kumaştan yapılma ceketinin üzerindeki çapraz ipleri elleriyle düzeltti.

"Sanmıyorum," dedim ama bunun bir davet ya da rica olmadığının farkındaydım. Erim yanımda kıpırdandı. Ona bakmak istiyordum ama bunun ikimizi de zayıf göstereceğini bildiğimden gözlerimi Ateş Lordu'ndan ayırmadım. Tanrım, Ateş Lordu mu? Bunu kabul etmek istemiyordum.

"İsmin Ejderha mı yani, çok klasik." Burun kıvırdım. Bunu gerçekten merak etmiştim ve ona kesinlikle Ateş Lordu demeyecektim. Bunu reddediyordum. Sahi benim tanıdığım kahrolası Ateş Lordu neredeydi?

"Hayır," dedi kocaman gülümseyerek. Sanki bir sürprizden bahseder gibi, "Ejderha ben değilim, bana lordum diyebilirsin."

"Lordum falan değilsin."

Derin, istediğini almış bir kahkaha. Rahatsız edici türden.

"Eğlenceli biri olduğunu söylemişlerdi."

Tek kaşımı kaldırdım. "Kardeşin mi? Evet, onunla epey eğlendik."

Kısasa kısas madem.

"Bunu bilmez miyim, artık gidiyoruz, şimdi." Sonunda kendini beğenmiş hali yok oldu. Gerekirse zor kullanacağını açık bir şekilde ima eden bakışlara sahipti.

"Reddedersem?" En azından neyle karşı karşıya olduğumu bilmek istiyordum. Doğal bir hareketle saçlarımı omzumdan geriye ittim, yarım yamalak da olsa izimi gözüne sokmak istiyordum, bu kendimi daha güçlü hissetmeme neden oluyordu.

"Seni zorlamak zorunda kalırım." Dişlerini göstererek kafasını yana yatırdı.

"Nereye gideceğiz?"

"Aşağıya."

Dönüp etrafıma baktım. Kocaman bir ovanın üzerine özenle yerleştirilmiş kayaların arasındaydık. Kayaların üzerini sarmalayan sarmaşıklar vardı. Yeşil otlar bir vadi gibi sonsuzluk boyunca uzanıyordu. Onun

komutundaki Yeminliler de bu vadinin bir parçası gibi görünüyordu. Bu kadar kişiyi ne zaman bir araya toplamıştı?

"Gitmemiz gerekiyor, Nova," diye dikkatimi üzerine çekti Erim. "Sen git ben onları oyalarım." Koşmaya başlasam bana yetişmelerine engel olmak için her şeyi yapacağına emindim.

"Bunu hiç tavsiye etmem kardeşim," dedi o şey, adı her ne ise. Ses tonu barut gibiydi. Erim'i koruma güdüsüyle neredeyse onun önüne geçecektim.

"Soysuzların tavsiyesini dikkate almam, Kabil," dedi Erim tek seferde. Bir an bile durup düşünme gereği duymamıştı. Ona ve dudaklarından çıkan isme baktım.

Kabil mi?

Siktir.

Umarım bu sandığım anlama gelmiyordur. Çünkü bu ismin geçtiği bir hikâye biliyordum ama gerçeği yansıtmasını istemiyordum.

Adamın yanındaki siyah kaplan hırladı.

Ah, Tayga. Şimdi burada olmalıydın.

"Tutun şunu," diye gülümsedi kötü olan. Gözlerim kime ne söylediğine bakmak için etrafta dolanıyordu. Güneşin altında kavrulmamız benim dışımda kimseyi rahatsız ediyor gibi görünmüyordu ama bir ter damlasının ensemden sırtıma doğru süzüldüğünü hissettim.

Sahi neredeyiz biz?

Herkes hareket etmeye başladı. Bir karınca sürüsü gibiydiler. Erim ve benim etrafımda kocaman bir çember oluşturdular. İki kişi aralarından çıkıp yanımıza doğru geldiğinde diğerleri onların açtığı boşluğu doldurmuştu bile. Ben ne olduğunu anlamadan ikisi de Erim'in kolundan yakaladı.

En azından denedi. Erim pratik bir şekilde ikisini de alt etmişti ama o da en az benim kadar bu kadar çok kişiyle baş edemeyeceğimizi biliyordu. Bu şekilde güçsüz ve çaresiz olmaktan nefret etmiştim. Üçüncü ve dördünce ve beşinci kişiler de Erim'e doğru gelmeye başladı. Kılıcını çoktan kaldırmış, pozisyonunu almıştı. Bir ona bir üzerine gelenlere ve bir de açılan boşlukların ne kadar hızlı kapandığına baktım. Bu adam burada gerçek bir ordu kurmuştu.

"Durdur şunu!" diye bağırdım.

"Bana emir vermeye kalkma!" diye o da bana bağırdı. Gözleri zehir dolu bir karanlıkla parladı. "Tıpkı onun gibisin," derken kaplanın sivri uçlu iğnelerle çevrilmiş tasmasını tek seferde kavrayıp bana doğru hızlı hızlı yürümeye koyuldu. Gözlerindeki hırsı sesinden bile görebilmiştim. "Lordun gibi kibirli ve kendini beğenmişsin!"

Arın.

"İstediğinizi yapabileceğinizi, herkese de istediğinizi yaptırabileceğinizi sanıyorsunuz."

"Görünüşe göre yaptırabiliyoruz da," dedim. "Zavallı bir ergen gibi öfkelenmene bakılırsa."

O sırada tam karşıma gelmiş olması pek iyi olmamıştı. Onu gerçekten ama gerçekten kızdırmıştım. Belinde duran kılıcı çıkardı ve tek hamlede yukarıya kaldırdı. Panikle gözlerimi kapatmak üzereydim ki bana doğru inen kılıcı Erim'in üzerinden kanlar damlayan kılıcı durdurdu.

"Ona dokunma," dedi.

Kötü olan öfkeden soluk soluğa kalmıştı. Göğsünün hiddetle inip kalkışını ve nefesini rahatça görebiliyordum. Alnı terlemiş saçlarından sanki duman çıkıyordu. Belki de gerçekten çıkıyordu.

Kılıcını pratik bir bilek hareketiyle kıvırdı ve Erim'in kılıcının üzerine çıkardı. "Karşıma geç," dedi. Öfkesi yeniden ona dönmüştü. Erim zaten yeterince kişiyle savaşmıştı. Ona bakınca yaralandığını da gördüm. Kolunda, yüzünde, gözünün hemen altında kanayan yaraları vardı.

"Daima böyle soysuzdun," dedi Erim ama yine de onun karşısına geçti. "Karşında gücü olmadığını bildiğin bir vâris varsa kılıcını çekiyorsun, yaralı bir asker varsa kılıcını çekiyorsun, tepende bir kuraklık varsa anca o zaman suya saldırabiliyorsun!" Bütün cümleleri tek seferde tükürür gibi söylemişti. Kötü olan iyice yükseldi.

Birisi onu, "Lordum," diye uyarmadan önce neredeyse Erim'e saldırmak üzereydi. "Çok fazla açıkta kaldık, planlarımıza bağlı kalalım." Kadın ona baktı, başını eğdi ve birkaç adım geri çekildi.

Kötü olan bir süre daha Erim ve benim aramda gözlerini gezdirdikten sonra, "Sürgüleyin şunları!" diye adeta kükredi. Canı boğazında atıyordu.

Neden bu kadar sinirli olduğundan emin değildim. Yine de Erim hayatta olduğu için minnettardım. Onu kurtaran yüzü ezberlemek için kadına döndüm. Başını kaldırıp bana baktı. Siyah saçları, mavi küçük gözleri vardı. Ateş Krallığı'ndan olduğunu anlamak için dâhi olmama gerek yoktu. Uzun boylu ve ince yapılıydı, kaşının üzerinde yarımay şeklinde beyaz kabuk bağlamış bir yarası vardı. Bakışlarımdan anladı mı bilmiyorum ama ona içtenlikle gülümsemek istedim.

İkimiz için de üçer kişi geldi. İkisi her iki yanımızdan kollarımızı tutarken Erim de ben de çırpınmamış aksine işlerini kolaylaştırmak için sakince beklemiştik. Bu bir meydan okumaydı. Üçüncüler ellerimizi önümüzde çekiştirdi, sadece tarih kitaplarında görebileceğim kadar eski ve neredeyse bileğim kalınlığında ağır bir metalden yapılmış kelepçeyi bileklerimize geçirdiler. Adam işini bitirdikten sonra ellerini çekince kollarım ağırlıkla yere doğru çekildi. Tahminimden daha da ağırdı, bununla denize düşsem kurtulma ihtimalim yoktu. Bu düşünceyle irkildim.

İte kaka bizi kayaların ardına götürdüler. Kötü olan arkamızda kalmıştı. Bir kayalığın dibine gizlenmiş oyuktan inmeye başladık.

"Madenler," diye açıkladı Erim bana. Sesi tasasız ama keyifsizdi. Onu başımla onaylamadan önce etrafıma baktım. İçeriden kömür ve kükürt kokusu alıyordum. Tamamen karanlık ama bir ejderha nefesi üflenmiş gibi sıcaktı. Yanımızda tek sıra şeklinde yürüyorlardı, bazılarının elindeki meşalelerle etrafı az buz aydınlanıyordu.

Küçük, dar bir alandaydık ve içimden bir ses yolumuzun uzun olduğunu söylüyordu. Erim yürüyebilmek için başını eğmek zorunda kalmıştı. Tavan oldukça basık ve alçaktı. Böyle yerlerden nefret ederdim.

"İsmi ne?" diye sordum. "Gerçekten Kabil mi?"

"Evran," dedi Erim rahatsız olmuş şekilde. "Ama herkes Kabil diyordu. Kötü kardeş." Ve ben bu zamana kadar kötü olanın Daren olduğunu düşünüyordum.

"Sence bu nasıl oldu?" diye sordum. "Nasıl döndü?"

Bilmediğini ya da konuşmak istemediğini göstermek için başını iki yana salladı. Onun da en az benim kadar mutsuz olduğuna emindim. Birileri kelepçelerinden çekiştirdiğinde öfkeyle mırıldandı ama yürümeye

devam etti. İşte tam olarak korktuğum başıma gelmişti, peşimden gelmişti ve başı belaya girmişti. Buradan nasıl kurtulacağımızla ilgili en ufak bir fikrim yoktu.

Merdivenler dönerek iniyordu. Basamaklar alçak ve kaygandı. Ayağımı kasıtlı bir şekilde kaydırıp popomun üzerine düştüm. Erim arkasını dönüp bana doğru uzansa da kelepçesinin ortasında bir tasma gibi uzattıkları bir zincir vardı, adamlardan biri onu çekiştirdi.

"İyiyim," diye mırıldandım. Başka birisi beni kolumdan tutup kaldırarak yürümem için öne doğru itti. Ona ters ters baksam da amacıma ulaşmıştım. Tahmin ettiğim gibi maden hâlâ çalışır durumdaydı. Elime gelen tozların ve dokusunun bıraktığı his kömür olduğunu teyit ediyordu. İnce bir tabakaydı. Bu da bana burada her ne dönüyorsa yeni bir şey olmadığı izlenimini bırakmıştı. Onlara ve hareket ediş tarzlarına baktım. Ne karanlığı, ne sıcağı, ne bu basık maden ocaklarını ne de havasızlığı yadırgıyorlardı.

Uzun, çok uzun zamandır buradalardı.

Nihayet düz bir yolda ilerlemeye başladığımızda tavan biraz daha yükselmişti ama artık öksürük krizine girmiştim. Boğazıma katran ve toz dolmuş gibi hissediyordum.

"O kafeslere," dedi beni kolumdan tutan adam Erim'i işaret ederek.

"Ne?" diye fısıldadım boğazımı zorlayarak. "Hayır, bizi ayırmayacaksınız." İri cüsseli adam beni görmezden geldi. Erim zinciri çekiştirse de bir işe yarayacağı yoktu. Birkaç kişi onu zorla götürürken sadece arkasından bakmakla kaldım. Önce Yiğit, Sıla ve Şafak. Şimdi de Erim.

Kaybediyordum.

"Onu nereye götürüyorsunuz!" diye bağırdım. "Benden ne istiyorsunuz!"

"Sakin ol," dedi adamlardan biri. "Seni salona götüreceğiz sonra arkadaşının yanına döneceksin." Ona doğru baksam da doğru söyleyip söylemediğine emin olmanın bir yolu yoktu. Kendimi içine düşürdüğüm bu bok çukurundan nasıl çıkaracağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Bütün bunların bir aldatmaca olduğunu anlamam sadece bir kat daha inmemizi buldu. Her şey yok olmuştu. Kömür, kükürt, kayalıklar, koku,

sıcaklık, basık hava her şey. Bir madende değil de bir sarayın salonundaydık. İçerisi boş olsa da burada birilerinin yaşadığı ortadaydı.

Yüksek tavanından büyük bir avize sarkan geniş bir salona getirildim. Gri, kaygan ve pürüzsüz ama yamuk yumuk duruyordu. Yer kömürle yıkanmış gibi siyahtı ama tozlu değil, temizdi. Odanın içinde sadece çok büyük dikdörtgen şeklinde ahşap ve oldukça ağır görünen bir masa vardı. Masanın bir ucunda arkası dönük biri.

Masaya eğilmiş duran biri vardı, ışık loş olsa da onu tanımıştım. "Lordum," dedi beni getiren adamlardan biri öne çıkarak.

Bütün bunlar aldatmacaydı. Masadan doğrulup yavaş yavaş bana doğru döndü, gözlerimiz kesişti ve büyük bir çarpışma hissettim.

Nefes nefese kalmış şekilde, "Daren..." diye seslendim. Bir açıklama, herhangi bir açıklama istiyordum. Başını hafifçe yana yatırıp baştan aşağı beni incelemeye koyuldu. Gözlerinde bir şey vardı. Yanlış olan bir şeyler vardı.

"Burada ne işin var!" diye sordum. "Benim burada ne işim var!"

"Gerçek ejderhayla tanışmışsın sonunda." Ağabeyi, Evran peşimizden salona girdiğinde yüzünde keyifli bir ifade vardı. "Su halkından birinin ateş karşısındaki şaşkınlığı beni hep tahrik etmiştir." Gevşek bir şekilde güldü.

Bu defa gerçekten deliriyor olmalıydım.

Başımı iki yana salladım. "Daren?" dedim. Bana baksa da o şey... bir şey... bir perde... ona ulaşamadım. "Ne tür bir oyun bu?" Yüksek sesle tısladım sonunda.

"Daren ve oyunları..." dedi Evran ama ona bakmıyordum, bakışlarım alev mavisi gözlere kilitlenmişti. Onu en son gördüğümde Hava Sarayı'nın altındaydık, ben ondan yardım istiyordum, ona doğru gitmeye çalışıyordum. Ama o beni alıp Arın'a teslim etmişti. Günlerdir, haftalardır ondan haber almamıştım. Ayzer bile artık onu görmediklerini söylemişti. Şimdi burada karşımda duruyordu, yanında kötülük tohumu ağabeyi ve bir orduyla birlikte.

"Ona ne yaptın!" diye soludum sonunda. Evran ona bir şey yapmış olmalıydı.

Daren kaşlarını çattı.

"Burada yaptığın her ne ise!"

"Şiişt," dedi Evran. "Kırıcı olma su vârisi, bütün bunlarla gurur duysam da bunu yapan ben değilim." Kollarını iki yana açıp kendi etrafında müthiş bir hazla döndü. "Buraya, bir maden ocağına kimsesizler için bir kale kurmak, Sadakatsizleri ve Yeminlileri toplamak ve onlardan bir ordu kurmak kardeşimin işiydi."

Derin derin soluk alma ihtiyacı hissettim. Boğazım kurumuştu ve kaslarım sinirden gerilmişti.

"Neden?" diye sordum. Soğukkanlılığımı yeniden kazanmaya çalışıyordum, olanlara bir anlam yüklemeye çalışıyordum. İhtiyacım olan açıklamayı dileniyordum.

"Savaşmak için elbette."

Savaşmak için.

Başka bir savaş daha.

Başka bir savaşçı daha.

"Benimle savaşmak için mi beni buraya getirdin yani?" Kaşlarımı çatıp tanıdığımı sandığım Ateş Lordu'na döndüm. "Burada bir saray. Ejderha... Sadakatsizlerden ordu... benim buradaki rolüm ne?"

"Seni ben çağırmadım," dedi sonunda konuştuğunda. Sesi bile ona ait değildi sanki. Başını yavaşça çevirip abisine baktı. Bir cevap bekliyordu.

"Sen kendi oyununu oynadın ben de benimkini," dedi Evran ona yarım bir gülümsemeyle. "Toprak Krallığı'ndan birilerini onun üzerine salmak dâhice bir fikirdi. Onun ne olduğunu gördük ama sen bununla yetindin, ben ise onu kullanmanın başka bir yolunu buldum."

Kalbim bir kez tekledi.

Geriye doğru sendeledim.

Soluğum boğazımda sıkıştı. Boğazımdan bir hıçkırık koptu. Elimi ona doğru kaldırmak istedim ama ağırdı. Kelepçeler değil, duyduklarım hareket etmemi engelleyecek kadar ağırdı.

"Sen mi?" derken nefesim de sesim de kesik kesik çıkmıştı. Cümlelerimi toparlayabilmek için derin bir nefes alıp gözlerimi kapattım.

"Onları üzerime saldırtan kişi sen miydin?" Bütün bu belaları başıma açan bir kez daha sen miydin? Önce izimi alıp beni bu diyarda dışlanan ilan ettin.

"Ne olduğunu anlamaya çalışıyordum," dedi düz bir şekilde. Beni yaktın. Beni hayal kırıklığına uğrattın. Şimdi de en büyük günahımı, affedilmez olan hatamın sebebi sen misin?

"Buna inanmıyorum," diye başımı iki yana salladım. "Sen bu kadar adi biri değilsin Daren. Burada ne dönüyor bilmiyorum ama buna inanmıyorum." O masum ruhları, kadim yaratıkları, askerleri senin yüzünden öldürdüm ve sonra beni o durumdan kurtarman için seni çağırdım. Tanrım, o anki tepkileri gözümün önüne geldiğinde... Tek derdi benim gerçekten ateş vârisi olmamam mıydı. Bunu inkâr eden tüm düşüncelerime rağmen beni köşeye sıkıştıran sendin.

Beni duymazdan gelip kaygısız hareketlerle ağabeyine döndü. "O neden burada?"

"Seçilen kişi o, gökyüzü vârisi o."

Daren'in gözleri irileşti. Geldiğimden beri ifadesiz olan yüzünde nihayet bir hayret belirdi ama geldiği hızda yok oldu. Yanılmıştı, benimle ilgili yanılmıştı. O hem su hem ateş vârisi olduğumu sanmıştı. Yolu doğruydu ama vardığı yer hatalıydı. Ben hem su hem gökyüzü vârisiydim.

"Kim söyledi bunu?" Anlamaya çalışırken sıkılmış bir tavırla ensesini kaşıdı. Kıyafetleri değişmişti. Rolden çıkmıştı. Pervasız, serseri Daren gitmişti. Yerine cehennem kadar koyu bir kırmızı ceketiyle lord gelmişti. Saçları daha düzgündü, parmaklarındaki yüzükler eksilmişti. Bakışları bile değişmişti. Orada herkesi kandırmış, burada kendine herkesten habersiz bir ordu yaratmıştı.

"Getirin!" diye bağırdı Evran. Beni tutan adamlar girişten çekilmem için kaba bir şekilde beni yana kaydırdı. Başka birileri bir kadını, tıpkı benim gibi zincirlenmiş bir kadını içeriye soktu. Daha fazla şaşırmam sanıyordum ama gördüğüm an nutkum tutulmuştu, bir anlığına yaşadığım hayal kırıklığını ve öfkeyi bile unutmuştum.

Yıpranmış, kükürtle boyanmış su yeşili elbisenin içinde zarif, incecik neredeyse küçük bir kızı andıran genç bir kadın duruyordu. Sırtında

yaprakların üzerindeki damarlar gibi koyu yeşil şeritlerin dolandığı büyük kanatları vardı. Kanatları birbirine girmiş korkunç bir halatla bağlanmıştı. Yüzü solgun, gözlerinin feri sönmüştü.

İşkence edilmişti.

"Sen ne yaptın!" diye kükredi Daren, sesi kayalıkların arasında yankılandı. Kapıda bekleyen Yeminliler bile tepkisinden irkilmişti.

"Cehenneme ait olanların yapması gerekeni," dedi kötü olan. "İtaatsizlik edeni cezalandırdım."

Genç kadının vakur bakışları zorla bana döndü. Yemyeşil ve iri gözlerinde pişmanlık ve can çekişme yatıyordu. Zayıf enerjisi bütün odayı esir aldı.

"O bir tanrıça mı?" diye soludum. Onu incelediğim kitaplardaki resimlerden tanımıştım. Güzel, zarif ve kırılgandı. Güçlü ama çaresizdi. İlahî bir yankısı vardı, gözleri yıldızlar ve ezgiler yağmuruydu.

Evran bana bakıp onaylarcasına gülümsedi.

"Bir tanrıçaya işkence mi ettin!" diye fısıldarken sözlerim bana bile yabancıydı. İmkânsız sanılanı mümkün kılan bu diyarda bile bunun olabileceğini hayal edemezdim. Bu en büyük kâbustan daha kötüydü. Bu diyara, tüm bunlara yabancı olan ben bile kutsallara saygı duyulması gerektiğini bilirdim.

"Bunu yapmamalıydın," diye kontrolsüzce yeniden bağırdığında bütün maden inledi. Tavandaki avizelerin taşları birbirine çarparak irkildi. Daren'e bakıp kör olmuş gibi hissettim.

"Yapmamalı mıydım?" Evran tükürür gibi tısladı. "Bize itaat etmeyenleri cezalandırırız." Duygusuz ifadesinden kafasının içinde neler döndüğünü kestirmek güçtü. Hoş içinde gerçekten bir şey olduğunu bile sanmıyordum. Saf kötülük böyle bir şeydi. Amaçsızdı belki de.

"Bir tanrıçayla anlaşma yapamazsın!" diye karşılık verdi Daren. "En başında yapmaman gereken şeyi yapan sendin." Bunun sessiz olmam gereken an olduğunu biliyordum. Ve zaten gözlerimi ayakta duramayan o kadından alamıyordum. Öyle çaresiz ve korunmasız görünüyordu ki... Ona elimi uzatmak ve ayağa kaldırmak istiyordum.

"Senin vârisin olsaydım," dedim birden ağır bir tonda ona dönerek.

Yüzümde katıksız bir nefret olduğuna emindim. "Ateş vârisi olsaydım benden yapmamı isteyeceğin şey bu mu olacaktı? Buna ortak olacağımı mı sandın?" Sonra ağabeyine döndüm. "Gökyüzü vârisiysem eğer, sana yardım edeceğimi mi sanıyorsun? Arın burada olanları öğrendiğinde kaçabileceğin bir delik olsa iyi edersin." Dikkatim de sağduyum da yoldan çıkmıştı. Bu görebileceğim en kötü manzaraydı, dahası olmadığına inandım.

"Ulu ve kudretli Su Lordu kendini öyle beğenmiştir ki benim geri dönebileceğimi hesaplayamadı bile. Burada dönenleri öğreneceğini sanıyorsan aptalın tekisin." Evran'ın babası Ateş Krallığı'ndan bir muhafızdı ama Amon'un oğlu olsa anca bu kadar ona benzerdi. Aynı kin, aynı nefret, aynı kompleks. Onların döneminde olanlara merakım her geçen saniye artıyordu. Arın ya çok iyi bir kraldı ve hiçbiri bunu kaldıramadı ya hepsini çileden çıkaracak kadar berbattı. Korkudan ve öfkeden nabzım hızlanmıştı. Artık kalbim göğsümü delecek gibi atıyordu.

"O halde beni öldürmen gerekecek, asla bu suça ortak olmayacağım." Gergin bir tavırla yutkundum. Buradan ileriye gidebileceğimi sanmıyordum.

"Olabilir," dedi tebessümle. "Seni buraya gökyüzü vârisi olduğun için getirmedim. Sen benim Arın'dan aldığım intikam olacaksın."

"Neyin intikamı!" diye bağırdım sonunda. Bu adam size ne yaptı, nasıl bitmek bilmeyen bir nefret bu. Yüz yıl geçmesine rağmen ucu bucağı olmayan.

"Vârise karşılık vâris," diye tısladı. "Bana ne kadar yardım ettiğini tahmin bile edemezsin Nova." Gözleri içinde yanan ateşle birlikte kan çanağına döndü. Bordoları parladı, etrafındaki hareler zift gibi karardı.

"Sen neyden bahsediyorsun?" diye araya giren Daren oldu. Ona biraz bile inancım kalmamıştı, başımı ondan tarafa çevirmedim bile.

"Senin planının kötü olduğunu söylemiyorum kardeşim," dedi boynunu sesini alçaltması için uyarırcasına ona döndürdü. "Ama benimki daha iyiydi. Sen burada Sadakatsizlere liderlik ederken ben başka bir ordu kuruyordum."

"Ne ordusu?"

"Savaşlarla ilgili ne öğrendim biliyor musun? Aslında bir orduya ihtiyacın olmadığını." Evran kılıcını Daren'in yaslandığı ahşap masanın üzerine sapladı. Onu ikaz edercesine dibine kadar girmişti. "Önemli olan ordularına hükmedecek bir şeye sahip olmandır." Kaşları haylazca kalktı ve zamanını bekliyormuş gibi yere sürtünerek açılan ahşap kapılara döndü. Kapının üzerindeki demirden halka birileri ittikçe ahşap yüzeye çarpıyor ve rahatsız edici bir yankı yapıyordu.

Ateş Krallığı askerleri yanlarında başka tutsaklarla içeriye girdi. Üzerime çullanan korku her geçen saniye bir mezar gibi derinleşiyordu. Bütün bedenimi acı dolu bir ürperti sardı. Yere düşmemek için duvardan destek almak zorunda kaldım.

"Yalnızca beni ölüm diyarından çıkarmadın, Arın'ı terk ettiğinde bana onu cezalandırmak için mükemmel bir fırsat sundun ama su vârisinin ödülleri bununla da bitmedi!" diye çılgın bir sevinçle bana doğru yürüdü Evran. Sonunda yeni getirilen tutsakların arkasından dolanıp tam ortalarında durdu.

Sonay ve Ayzer kelepçelenmiş ve ağızları bağlı şekilde salonun ortasında dizlerinin üzerindeydi. "Seni takip ederken bulduklarıma inanamayacaksın. Ve şimdi bütün Elemental'in vârisleri benim elimdeyken karşımda hangi ordu durabilir ki?" Kayalıklar üzerime devrilmişçesine duvara yaslanmıştım. Aynı anda birçok şey düşünüyordum ama tek bir çıkış kapısı bile bulamıyordum. Ayzer ve Sonay beni ormanda ziyarete geldiklerinde yakalanmış olmalılardı. Korkuyla kaşlarımı çattım. Aptallar, diye ağlamak istedim. Saraylarınızdan o kadar uzaklaşmamalıydınız. Aptallar, tek başınıza yola düşmemeliydiniz. Aptallar, benim peşimden hiç gelmemeliydiniz.

Ayzer'in öfkeli, çok öfkeli bakışları kana susamış gibiydi. Sonay'ın ondan geriye kalır yanı yoktu.

"Durdur bunu!" diye bağırdım Daren'e doğru. Gururum umurumda değildi, neredeyse ağlıyordum. "Ne yaptığının farkında mısın sen!" Bütün bunların içinde olduğuna, bütün bunların bir parçası olduğuna inanamıyordum. Ben bile o kadar aklımı kaçıramazdım. Bunun hiçbir man-

tıklı yanı yoktu. Bu sadece Arın'ı değil tüm Elemental'i tersyüz etmekti. Bu bir sürü masumu hayatından etmekti.

Ağabeyine döndü. "Beni tuzağa düşürdün."

"Annemizi gururlandırmaya çalışıyorum," diye karşılık aldı.

"Amon'a değil, Arın'a saldıracaksın."

Evran onu memnuniyetle onayladı.

"Hayır!" diye bağırdım. Elim ayağım birbirine dolanmıştı. Bunlar çok saçmaydı, gerçeklik algımı yitirdiğime artık neredeyse emindim.

Tanrım, hayır.

"Bunun içinde olmayacağım," dedi Daren. Söyleyeceği tek şey bu muydu gerçekten?

"Sen yapacağını yaptın zaten kardeşim."

Sonra tek bir hareketle adamları Daren'in üzerine gönderdi. Bir şey yapmasını bekledim, şimdi uygun zamandı, yapacağı an bu andı ama kıpırdamadan sabit bir şekilde bekledi. Onun da bileklerine bir zincir geçirdiler. Orada durup sadece izin verdi.

"Hepsi," dedi Evran. "Çukurlara."

Ayzer ve Sonay çırpınsa da ben kımıldamadan beni sürüklemelerine izin verdim. Salondan çıktığımızda büyü yeniden yok olmuştu. Yeniden karanlıkta ve maden ocağının dolambaçlı yollarındaydık.

32. BÖLÜM

Uçanlar ve Kanadı Koparılanlar

Erim'i tuttukları şey gerçek bir kafesti. Yan yana sıralanmış dört-beş tane kafes ve karşılarında da birebir aynıları vardı. Burası, bu büyük maden ocağı, bu kafesler... Hepsi planlanmıştı. Burada özel olarak dövülmüştü. Evran ve Daren uzun zamandır burada bunun için hazırlanıyordu. Beni Erim'in yanına attılar. Ayzer ve Sonay'ı tam karşıma. Daren'i ve tanrıçayı da yanımızdaki bitişik kafese. Büyük kare parmaklıklarına baktım ama kafamın bile geçebileceği genişlikte değildi.

"Nova!" diye mırıldandı Erim. Bıraktığımdan daha fena durumdaydı. Onu çok kötü hırpalamışlardı ve bu artık canımı çok sıkıyordu. Halini görünce gözümden bir damla yaş aktı.

"Sen iyi misin?" diye sordum dizlerimin üzerinde yanına kadar ilerleyip. Gözlerim bir yandan birbirlerinin gözbağını açan Ayzer ve Sonay'a kaydı. "Bunu yapmamalıydınız!" diye bağırdım acıyla.

"Seni koruyamadım," dedi Erim. Kederli bakışları etrafımızda dolanıyordu. "Bunlar kadim büyünün kafesleri. İçine giren her canlının gücünü emiyor. Ne kadar güçlü olursa olsun." Bu Ayzer ve Sonay'ın neden hiçbir şey yapamadığını açıklıyordu. Ellerim kalın demirlerin üzerinde dolandı. Tılsımları engelleyen tılsımlı bir demirden duvar. Son umudum da bununla birlikte yok oldu, demirden tutunsam da ayaklarım artık beni taşıyacak halde değildi. Kendimi bırakıp parmaklıklara yaslandım. Gözlerimi kapatıp olup biten her şeyi sindirmek için birkaç saniye aradım.

Hemen yanımızdaki kafesten bir ses işittim. "Şafak nerede?" diye

sordu Daren.

Ona bağırmak için kendimi hazırlamıştım ama soru işareti zihnimde bir ampul gibi parladı. "Şafak'ı nereden biliyorsun sen?" Gözlerimi açmış, başımı onu görecek şekilde çevirmiştim. Karanlığın içinde bitap düşmüştü ama ona biraz bile acımıyordum.

"Onları peşine takan benim çünkü." Derin bir iç çekerek o da yere oturdu, sırtını demirlere yasladı ve gözlerini Erim'e dikti. Gözlerini takip edip sorgularcasına ben de ormandaki çocuğa baktım. "Benim bilgim yoktu," diye bana cevap verdi. Bir kişi tarafından daha kandırılmaya takatim yoktu.

"Şafak, Sıla ve Yiğit..." dedi Daren derin bir nefes alarak. "Sana eşlik etmeleri ve sana göz kulak olmaları gerekiyordu." Tavandaki ve duvarlardaki hareket eden örümcekler fısıldaşıyordu.

Zincirlerin el verdiği ölçüde ayağa kalktım. Sinirden karnım ağrıyordu. Kafesin içinde emekleyerek ilerleyip kafesine doğru yanaştım. Ellerim parmaklıkları kavradı. "Bana her şeyi anlatmanın tam zamanı!" dedim. "Ve Daren, bu defa sırlar yok."

Başını bana doğru kaldırdığında gözleri bulutlu bir geceyi andırıyordu. "Elemental'de öldüğün zaman boşluğa ya da ölümden sonra gidilen yer her neresi ise, oraya gitmeden önce Kerberos'un huzuruna çıkarsın," dedi. Bıkkınlık ve hınç doluydu. "Evran, Arın'ı öldürdükten sonra onun karşısına çıktığında, senin yaptığın gibi bir kan yemini etmiş."

"Ne için?" diye sordum.

"Yemini bilmiyorum ama Kerberos'un o kapıyı sana açmasının bir nedeni vardı. Arın geri dönerse eğer Elemental durumu eşitler, onu öldüren de geri döner. Hiçbiriniz bunu düşünmediniz tabii." Kafasını arkaya doğru yaslayıp alaylı bir şekilde güldü. "Böylece Evran yemin ettiği şey için uygun zamanı buldu. Artık onun Amon'u yok etmek olmadığını biliyorum."

"Arın ölmemişti çünkü!" dedim. "O bir düğümdeydi."

"Biri dönebiliyorsa diğeri de döner Nova!" diye çıkıştı. "Sana onu geri döndürmemeni söylemiştim."

"Bana sebebini de söylemeliydin!"

"Söylesem o kapıyı açmayacak mıydın?" Yüzünde cevabını bildiğine dair bir kinaye vardı.

"Açardım," diye kabul ettim. "Ama en azından neyle karşı karşıya olduğumu da bilirdim. Buna göre önlem alırdım."

"Kapının kulpunu çevirmeden önce seni neden durdurmaya çalıştığımı sormalıydın." Yüzünü buruşturdu.

"Her zaman herkesten bir adım öndesin," dedim. "Ama onun ne için anlaşma yaptığını bilmediğini mi söylüyorsun?" Zaten yeterince başımıza bela açmıştı ve diğerinin Arın'la ilgili olmasından korkuyordum. Bir kez daha onu öldürmeye kalkarsa ne yapacağımı bilmiyordum. Her şeyi elime yüzüme bulaştırmıştım. Onu yalnız bırakmıştım.

"Bilmiyorum," dedi. Yapay bir şekilde güldüm.

"Burada sen ne yapıyordun, ona hepimizi yok etmesi için yardım etmek dışında." Avucumun içini demir parmaklıklara vurdum, kavga etmek beni yorgun düşürüyordu ama her saniyesinde ona daha çok bağırmak istiyordum.

"Halkını kurtarmak isteyen sadece siz değilsiniz," diye tersledi beni. "Benim halkım da yıllardır tutsak. Amon'a saldırmak için, herkesi kurtarmak için mükemmel bir planım vardı ama sen o kapıyı açtığında hepsini mahvettin!"

"O halde bana planlarından bahsetseydin!" Tekrar kafese vurdum, bu defa bileklerimdeki zincirlerle beraber. "Bana olan bu öfken senin vârisin olmadığım için değil mi? En başından beri öyle mi sanıyordun Daren? Senin vârisin olduğumu sandığın için mi bana yakın davranıyordun?" Gözlerini çok ani bir şekilde bana çevirdi. Söylediğim bir şey onu çok sinirlendirmişti. Geri adım atmam gerektiğini hissettim ama durmadım, bu adamların zorbalığından usanmıştım. Şu an korkutuculuk konusunda ondan geriye kaldığımı sanmıyordum.

"Ben biliyorum," dedi Ayzer. İkimizin de başı ona doğru döndü, neredeyse varlıklarını unutmuştum. "Kerberos'la yaptığı anlaşmayı."

Daren kaşlarını çatarak ayağa kalktı, kafesin Ayzer'i daha rahat görebileceği bir noktasına ilerledi. Ben de aynısını yaptım.

"Büyük bir günah," dedi. "Kerberos ondan en büyük günahı işlemesini istedi. Anlaşma bu."

"Bu da ne demek?" diye soran ben oldum. Daren neyden bahsedildiğini anlamış görünüyordu. Başını eğip düşüncelere daldı.

"Evran doğduğunda herkes onun kötü bir lord olduğunu biliyordu," diye açıklayan Erim oldu. "Ateş Krallığı'nın kötülüğü temsil ettiği düşüncesi bir yanılgı ve hurafeden ibarettir. Bir önceki dönemin lordu Agah ile bu denge çatırdamaya başladı yine de onun onurlu bir lord olduğu bilinir. Kızı Vera ise cehennemin kalbi olarak biliniyordu." Vera, Daren'in annesi. Günahlar kraliçesi.

"Krallıklarda muhafızlar soylu sayılır ama lord olmak için safkan olunmasını isterler. Bir lordla vâris veya bir lordla başka bir lordun kızının birleşmesi istenir. Ateş Lordu Agah'ın kızı Ateş Leydisi Vera bir muhafızla birleşti ve Evran doğdu. Annesi gibi kötü olduğu açıktı ama bunu bir sorun olarak görmediler. Ama tarihimiz bize mirastır ve atalarımızın ektiğini biçmek isteriz. Onun iyi bir lord olmayacağı ortadaydı. Babası gibi bir askerdi ama yönetim kabiliyeti yoktu. Elemental'in dengesi şaşıyordu, yeni dönem için uygunsuz olan tek krallığın veliahdı Evran olarak belirlendi. Tanrıçalar başka bir çocuk için annesini zorluyordu. Toprak Lordu Amon ve Ateş Leydisi Vera'nın evlilikleri bu şekilde gerçekleşti. Kötülüğü kırmak ve diyarın dengesini korumak için başka bir veliaht doğmak zorundaydı. Habil ve Kabil kehaneti. Amon tanrıçlarla anlaştı, melez bir çocuk için onları ikna etti. Krallıklar arasında yönetim konusunda en yetkili olan her daim Toprak Sarayı olmuştu. Vera'nın tohumları Toprak Sarayı'nın yönetimiyle taçlanacaktı. Ama tanrıçalardan biriyle de gereğinden fazla yakınlaştı." Herkesin başı diğer kafeste tek başına bomboş gözlerle yatan genç kadına döndü. Ona ne yaptıklarını kestiremiyordum ama hikâye şimdiden tüylerimi ürpertmişti.

"Sen Edik'sin değil mi?" diye sordu Erim ona doğru. Kadının tavanı izleyen donuk gözleri yaşlarla doluydu, yine de bir kez gözünü yumdu ve hepimiz bunu bir onaylama olarak kabul ettik.

"Hayvanların koruyucu tanrıçası," diye fısıldadım.

Erim başını salladı, kadına bakarken gözleri dolu dolu olmuştu. Çok

sevdiği birini kaybediyormuş gibi görünüyordu, konuşmaya devam ederken sesi çatallaştı ama gözlerini kadından ayırmadı.

"Tanrıçaların Alfinlerle birlikte olması yasaktı ama Amon onu kandırdı. Tanrıçalar melez çocuklara, farklı krallıktan doğanlara hoş bakmazlar. Toprak Lordu tüm gücü istiyordu. Ateşin, Havanın, Suyun ve Toprağın gücünü. Bu eski ve yasaklı bir kan büyüsü. Tanrıça Edik'in ağzından kaçırdığı bir büyü. Eski tanrılar ve tanrıçalar diyarın gücüyle beslenirdi. Tanrılar çocuklarını yerdi ve güçlerini çekerdi. Amon bu büyünün peşine düştü. Kendine melez bir ırk yaratmak istedi. Bir tanrıçayla birleşti ama Edik bir çocuk sahibi olamadı. Yine de hayvanların koruyucu tanrıçasını ikna etti. Ateş melezi için Vera'yla evlendi. Diğer tanrıçalar yalnızca kötülüğü kırmak için buna izin verdi. Daren'i dünyaya getirdiler. Bu yüzden tanrıçalar onu kutsadı. Bu yüzden en güçlü Lord Daren'di. Hayata gelme sebebi kötülüğü ve sonu yok etmekti. Bu yüzden tanrıçalar ona *'onun gördüğünü görme, yansıtma'* yeteneğini bağışladılar. Bir hayalbaz. Ama aralarından biri Amon'un tuzağına düşmüş ve amacından sapmıştı. Daren aslında Amon'un yasaklı büyüsünün ilk meyvesiydi. Önce Ateş Leydisi Vera'yı kandırdılar ve ona öz babasını Ateş Lordu Agah'ı öldürttüler. Leydi korunacağını sanıyordu çünkü Edik ona güvende olduğunu söyledi ama Ateş Leydisi babasını öldürünce onunla birlikte yok oldu. Ateş Krallığı bir ıssızlığa terk edildi, halk ayaklandı, kimsesiz kalan krallık soykırıma uğramış gibi hissetti. Evran saray ordusunu toplayıp Amon'un kapısına dayandı. Annesine ihanet edildiğini biliyordu ama tanrıçadan haberi yoktu. Amon onu da kandırdı. Kim elinde bir tanrıça olan adama inanmazdı ki? Annesinin düştüğü tuzağa düştü, Arın'ı öldürebilirsin tanrıça seni koruyacak sen hayatta kalacaksın," dedi... Korunma içgüdüsüyle kollarımı etrafıma doladım. Amon herkesi parmağında oynatmıştı. Bir tanrıçayı bile.

"Su halkına saldıran her zaman Amon'du, Evran sadece ortadan kaldırılması gereken başka biriydi." Ve onu kullanarak son engelleri de aştı. Diyardaki en güçlü lord oldu, diyarın yöneticisi oldu.

Ayzer, "Nova," diye seslendi. Ona doğru döndüm, başıyla yerde yatan tanrıçayı işaret etti. Gözbebekleri yok olmuştu, açık gözkapakları-

nın altında sadece beyaz kısmı kalmıştı. Sonra başımı Erim'e çevirdim. Onun gözleri de aynı durumdaydı.

Başka bir *hayalbaz*.

Konuşan Erim değildi, tanrıça onun zihniyle ulaşıyordu bize.

Birden bir şeyler zihnimde oturdu.

Kerberos Amon'a hizmet ediyordu.

Ama neden?

"Onun nagueli," diye fısıldadım. Ayzer ne düşündüğümü anlamış gibi parmaklıkların ardından beni onayladı. "Evran'la anlaşma yaptı..." Bakışlarım aniden Daren'e döndü. Kafese sırtını vermiş düşünceli gözlerle duvarı seyrediyordu. Bir an içimden ona dokunma arzusu uyandı. Elemental kanlı bir tarihe sahipti, bu yadsınamaz bir gerçekti ama küçük bir çocuk gibi köşeye sıkışan bu ulu lord kanlı bir aileye sahipti.

En büyük günah...

"Seni öldürecek," diye fısıldadım. Kerberos'la anlaşması bu. Evran kendi kardeşini öldürecekti. Ve Amon geriye kalan yaşayan tek lord olacak, en başından beri planladığı gibi.

"Anlamıyorum," diye ağlamaklı bir sesle fısıldadım. "Neden senin vârisin olduğumu düşündün?" Neden öyle bir krallığa ait olduğumu düşündün.

"Seni ilk aldığımızda," dedi Erim. Daha doğrusu tanrıça. Bu ürkütücülük karşısında omurgamda bir karıncalanma hissettim. "Yarasa adamlar saldırdığında, seni bulmasına izin verdiğimiz kişi Daren oldu. Hep Daren oldu."

Gözlerimi kapatıp anımsamaya çalıştım. Bu birçok şeyden sonraydı. Okuldaki o ilk günden, Kerberos'un karşısına atıldığım Elemental'deki ilk günden, Hava Sarayı'na gittiğimde beni ziyarete geldiği o günlerden, beni bir mağaraya götürüp suyla iyileştirdiğinden... hepsinden sonraydı. Naguelimi bulmak için ormanda avlanmaya çıktığım zamanlardı. Yani... ondan önce de benim yanımdaydı, benim etrafımdaydı, benimle konuşuyordu...

Düşüncelerimi okumuş gibi, "Hayır," dedi kaşlarını kaldırarak. "Ateş vârisi olduğunu sandığım için değildi. Bu bir ihtimaldi, cezbedici

bir ihtimal. Tanrıçalar seni kutsuyordu, seni istiyordu, sana ulaşmaya çalışıyordu. Elemental suyun sana ulaşmasına izin vermiyordu. Tıpkı toprağın bana ulaşmasına izin vermediği gibi. Ben sandım ki... Ayzer'den, Sonay'dan sonra bile ortada bir ateş vârisi olmayınca ben sandım ki..." Başını yeniden yavaşça parmaklıklara vurdu.

"Ortada Su Krallığı yoktu ama bir vâris vardı ve vârisi olmayan Ateş Krallığı vardı. Sadece, sandım ki... ben nasıl hem ateş hem toprak lordu olduysam, belki sen de..." derin bir nefes verdi. Belki ben de hem su hem ateş vârisi olabilirdim. Belki bu yüzden gökyüzü ikimizi bir araya getirip duruyordu. Belki bu yüzden ikimizden de nefret ediyorlardı.

Tam dudaklarımı kımıldatmak üzereyken Ayzer, "Daren," diye fısıldadı. Çekingen ve yorgundu. Gözlerim hüzünle bir köşede başını ellerinin arasına almış korkuyla olup biteni dinleyen Sonay'a kaydı. "Sana söylemediğimiz bir şey var." Ayzer cümlesini tamamladığında ilk defa gözünden sızan bir yaşı sildi. Kolay ağlayan biri değildi, özellikle birileriyle konuşurken. Ama şimdi o da yitirmişti bir şeyleri. Onunda gözlerinde suçluluk vardı. O da vicdanına bir şeyleri sığdıramamıştı. O da bu diyara yenilmişti. Gökyüzü olmak istemişti ama gökyüzü onu da yerle bir etmişti.

Daren ona dönmeden, "Bir ateş vârisi var değil mi?" diye sordu. Benim henüz yolda olduğum boşluklara o çoktan varmış, onları doldurmuştu. Madenin karanlık ve basık oyuğunda hava daha da ağırlaştı. Aldığımız nefes boğazımıza sıkışıyor, oksijen azalıyor ya da biz daha çok yitiriyorduk benliğimizi. Hepimizi çarmıha germişlerdi ama o kadar da günahsız değildik.

Ama bir ateş vârisi düşüncesi? Bu neden beni böylesine rahatsız etmişti? Arın ve benim aramdaki bağı düşündüm, Daren'in biriyle arasında böylesine bir bağa sahip olma düşüncesi zihnimde yok etmek isteyeceğim kadar yakıcıydı.

"Benden nefret etmene katlanabilirim ama onu seveceksin diye ödüm kopuyor."

Hayır... hayır. Bu neden bu kadar yanlış hissettiriyordu. Hayır.

Hiddetle tanrıçaya döndüm, Amon'a ettiği yardımları öğrendikten

sonra ona artık o kadar da üzülmüyordum. "Bu zamana dek neredeydin?" diye soludum. "Evran seni nasıl yakaladı, ateş vârisi kim!" Gözlerim hangisi sorularımın yanıtını verecek diye bir Erim'e bir kafesin içinde yatan Edik'e dönüyordu. Erim'in parlak ve odağını yitirmiş gözleri orman yeşilini geri kazandı. Bakışları önce tatsız olsa da yavaş yavaş sakinleşti. Yerde yatan tanrıçaya döndüm. Gözlerini kapatmıştı. Artık yavaş yavaş bile soluk almıyor, göğsü inip kalkmıyordu. Bir süredir yattığı o yerde artık daha cansız görünüyordu.

"Öldü mü?" diye fısıldadım. Kahretsin. "Tanrıçalar ölebiliyor mu?"

"Sadece ölmedi," dedi Ayzer parmaklıktan güç alarak ayağa kalkarken. Çıkabilecekmiş gibi demirleri çekiştirip duruyordu. Dehşete düşmüş görünüyordu. "Tanrıçalar sadece..."

"İntihar ederler," diye tamamladı Daren cümlesini. "Sadece kendileri isterse ölebilirler."

Gözlerim solgun yüzünde, sanki daha çok incelen zayıf bedeninde dolandı. Bir ışık huzmesi onu aydınlatıyordu. Kafesin, parmaklıkların izin verdiği ölçüde yanına yanaştım. Alnımı soğuk demire yaslayıp gözyaşı akıttım. Çaresizlik, şu an kokusunu aldığım tek şey buydu. İşte bu kafeslerdeki birinin yenilgisi gözlerimizin önünde yaşanmıştı. Hiçbirimiz masum değildik, hepimiz yaptığımız hatalar yüzünden buraya düşmüştük. Kendi ayağımızla kendimize çelme takmıştık. Ve birimiz artık buna dayanamamıştı. Hatalarının, günahlarının ağırlığını taşıyamamıştı çok güçlü olduğunu bildiğimiz omuzları. Diyarın sahibelerinden biri, tılsımları en kuvvetli olanlardan biri, sahip olduğu tüm güce rağmen zamanı geri alamamıştı.

"Burada büyü yapamıyorum," diye mırıldandı Sonay. "Ama sanırım bir şey yapmayı başardım."

"Bu madenlerde sadece madenlerin büyüsü işler," dedi Daren burun kıvırarak. "Diyarın bir hologramı gibi düşünebilirsiniz, çıkmanızı isterse onu sağlar. Ama hepimizin yüzleşmesini istediği için buradayız." Gözleri, ruhu bedeninden çekilmiş tanrıçaya döndü. "Buraya günah çukuru diyoruz, başka bir cehennem. Cezamızı çekmeden o demirlerin üzerinde hiçbir tılsım işlemez."

"Madenleri senin yarattığını sanıyordum." Sonay kuşkuyla ayağa kalkıp ona doğru seslendi. Öfkeli görünüyordu ama hangimiz değildik ki. "Sen yarattıysan sen kırabilirsin, bizimle oyun oynama Ateş Lordu."

"Bir lordken öyle," dedi Daren keyifsiz şekilde. "Ama o geri döndüğünde Elemental benden o gücü çekti. Sıradan bir Alfin oldum." Bu yeni bilgiyi hazmetmek için yüzüne baktım. Kabullenmişlik ve çaresizlik. Evran geri döndüğünde Daren'in üzerindeki güç çekilmişti, Amon ölmediği sürece Toprak Lordu da olamazdı. Bunca şeyin sonunda belki de onun ödediği bedel buydu, hiçliğe dönüşmüştü.

"Hayalbazlığı senden alamaz."

"İşe yaramaz," dedi Daren.

"Aklından ne geçiyor?" diye sordum.

"Çok fazla şey Nova." İsmimi dudaklarının altında imayla yuvarladı. Şu an gününde olmadığını biliyordum ama bende değildim ve tüm bu yaşananların ardından onun için üzüleceğimi, teselli edeceğimi sanıyorsa bu defa hayal kırıklığının tadını çıkarması gerekecekti.

Gözlerimi kırpıştırıp Sonay'a döndüm. "Ne yapmayı başardın? Biraz önce büyü yapamıyorum ama bir şey yapmayı başardım dedin."

"Tılsımlı şeyler." Basitçe omuz silkti. "Beni bulabilirler ve emin ol birileri arayacaktır."

"Tabii," dedim yamuk bir şekilde gülerek. "Seni arayacaklar." Sonra Ayzer'e döndüm. Daha gözlerimiz kesişmeden düşündüğüm şeyi anlamıştı. "Hayır," dedi. "Ben üzerimde işaret bırakan şeyler taşımam."

"Eee," dedim sonra. "Ateş vârisi kim?" Madem öleceğim bütün soruların cevabını alayım öyle değil mi? Ayzer söyleyip söylememekte kararsızlık yaşarken yine beni aydınlatan aslında karanlıklar içindeki lord olmuştu.

"Ariana," diye fısıldadı.

"Biliyor muydun?" diye sordu Ayzer.

Daren başını iki yana salladı. "Parçaları birleştiriyorum," dedi. "Bana neden söylemediğini anlıyorum."

Ben de anlamak için soru sormaya hazırlanırken kapıda bir hareketlilik yaşandı ve içeriye başka birileri girdi. Benim kafesime doğru

yürüdüklerinden kenara çekilmeye çalıştım. Erim yeni yeni kafasını topluyordu. Ayağa kalkmak için hamle yapsa da elimle onu durdurdum, "Bir işe yaramayacak," dedim ve ben onun yanına gittim. Kelepçeli ve aşınmış ellerimi ona doğru kaldırıp çenesinden tuttum. "Bana yeterince iyi baktın," dedim. "Çok iyi baktın, gerisi için endişelenme." Bulanık bakışlarını kaçırıp sırtını duvara yasladı.

"Nova," dedi aşağıdan, kirpiklerinin altından bana bakarken. "Çok korktuğun o hatalarından azledildin. Çoktan bağışlandın, burada ne olacağını bilmiyorum ama bunu bilmeni istiyorum."

Kararsızca kaşlarımı çattım. Ona ima ettiğim en büyük, en korktuğum hatam o naguelleri öldürmekti. O askerlerin canını almaktı. Her şey onlarla başlamıştı. Neden, nasıl diye sormak istiyordum ama, "Bizimle geliyorsun su vârisi," dedi adamlar. Onlara dönmeden, "Hadi ya, ben de hava almaya geldiniz sanmıştım." diye söylendim. Sonay karşı kafeste kıkırdadı. Erim de yavaşça güldü, karşılık olarak rahatlatmak için ben de ona gülümsedim ama bu gidişin hayra alamet olmadığı barizdi.

Daren'in kafesine baktığımda gözleri benim ve Erim'in arasında gidip geliyordu. Bir sürü sır açığa çıkmıştı ama daha fazlası vardı. Ben çıkmak üzereyken, "Nova," diye seslendi.

Omzumun üzerinden ona baktım.

"Eğer sana bir şey yaparsa, yapmaya kalkarsa..." diye kaşlarını kırıştırdı.

"Eee?"

"Çığlık at."

"Efendim?"

"Sadece çığlık at."

"Gururumla ölürüm ben," diye çıkıştım.

Başını iki yana salladı ama sonunda o kendine has Daren gülümsemesini gösterdi. "Bir kere olsun sana söyleneni yapar mısın, lütfen?"

Nazik sitemi beni gafil avlamıştı.

"Tamam," diye adeta miyavladım.

Adamlar beni yeniden salona götürdü. Bu defa değişen bir şeyler vardı. İlk geldiğimde gözüme çarpan büyük masanın üzeri hazırlanmıştı. Çe-

şit çeşit yemekler, ekmekler, meyveler ahşap masanın üzerinde güzel bir şölen yaratıyordu. Evran hemen ucunda, daha önce Daren'in durduğu yerde oturuyordu ama yüzü bana dönüktü. Üzerini değiştirmiş ve temizlenmişti. Siyah bir pantolon, siyah çizmeler ve siyah bir ceket giyinmişti. Ceketinin üzerindeki kırmızı broş elmaslar kasvetli odada gözlerimi alıyordu. Gerçek bir lord gibi görünüyordu.

"Bazı anlaşmazlıklar yaşadık ama en başından başlayabiliriz," dedi. Parmaklarını havada salladı ve bileğimdeki kelepçeler büyük bir gürültü çıkararak yere düştü. Ayağımı son anda kaçırabilmiştim. Bu yeni hamle karşısında ne yapacağımı bilemediğim için dikkatle ona bakıp yorgun ve soyulmuş bileklerimi ovmaya çalıştım. Ateş Lordu olduğu için madenler onun sihrine karışmıyordu, burada beni öldürecek türden bir ayrıcalıktı bu. Daren'in ilk kez doğruyu söyleyesi tutmuştu.

"Şunu giyer misin lütfen?" diye duvara asılı olan bir elbiseye işaret etti. Duvarın üzerindeki soluk melek resimleri elbisenin arkasında kalıyordu ama dikkatimi ilk çeken onlar olmuştu. İnsana ölümü ve kederi çağrıştırıyordu.

"Sanmıyorum," dedim.

"Lütfen?" diye rica ederken sesi sert ve otoriterdi. "Karşımda bir soylu gibi durmanı istiyorum."

"Hayır." Kararlılığımdan ödün vermeye niyetim yoktu, her şekilde bana eziyet edeceğini akıl edebiliyordum. Onun için sadece Arın'ı yıkabileceği bir kozdan ibarettim.

Beni şaşırtmayan öfkesi tıpkı ateş gibiydi. Çok ani ve hızlıydı. Sandalyesini bir hışımla ittiğinde kaygan zeminde gıcırdadı. Çizmelerinin topukları kayalık zeminde yankılanırken duruşumu dikleştirdim. Yanıma gelip parmaklarını bana temas ettirmeden boşlukta etrafımda dolaştırdı, birden kıyafetlerimin alev aldığını düşündüm ve o tanıdık korkuyla, refleks içinde çığlık atmak üzereyken elini ağzıma bastırdı.

"Hayır! Uslu dur!" diye bağırdı, yüzünü yüzüme fazla yaklaştırarak. "Biraz daha çırpınırsan yanan tek şey kıyafetlerin olmayacak." Yine de var gücümle onu itmeye çalıştım. Çenemi daha güçlü sıktı, neredeyse kemiklerimin kırılacağını hissettim. Bir hamlede beni geriye doğru itti.

"Giy şu elbiseyi yoksa önce seni sonra o kafestekileri yakmaya başlayacağım." Darbesiyle birlikte kıyafetlerimin üzerindeki alevler söndü. Kâbusun içinde olsam en azından uyanma fırsatım olurdu, öfke dolu bakışlarımı ona yönelttim.

"Arkanı dön!" diye bağırdım. Kabullenişimden haz alarak gülümsedi ve masaya doğru gidip arkasını döndü. Diğer adamlar ters bakışlarımın esaretinde kalınca Evran'dan onay alarak salondan çıktı.

Ellerimi sabır dilenircesine şakaklarıma bastırdım. Elbiseye uzanan parmaklarım zangır zangır titriyordu. Beni o masaya oturtursa yemin ederim bıçaklardan birini onun kalbine saplayacak ve bana ne olduğunu umursamayacaktım. Bu günah çukurunda ödemem gereken bedel buysa ve manzaram onun benim ellerimden ölümü olacaksa seve seve kabul edecektim.

Üzerimden çıkardığım kıyafetleri kucağımda topladım. Giyindiğim yeni elbise dizlerimin üzerinde bitiyordu. Deri korsenin altında fırfırlı bir kumaş bir karış uzanıyor, açık yakası ve uzun kolları bir gömleği anımsatıyordu. Bana Ateş Krallığı'nın giysilerini giydiriyordu. Çıkardığım kıyafetleri göğsüme bastırıp ona doğru ilerlemeye koyuldum. Benden onunla yemek yememi isteyeceğinden emindim. Bu yüzden daha fazla bana emretme zevki yaşatmadan masanın diğer ucuna oturdum.

"Çok iyi Nova!" dedi beni izlerken. Kendi sandalyesine oturdu. "Seni Sadakatsiz olmaya iten şey neydi?"

"Canım ne isterse onu yapmak." Takatim de sabrım da kalmamıştı. Gözlerim masanın üzerinde dolaştı, önümdeki bakır tabak ve bardak boştu ama yanında parlatılmış bir çatal bıçak duruyordu.

"Kıyafetlerini yere at ve dik otur."

"Sakın beni aşağılamaya cüret etme!" Tabağın yanındaki bıçağı parmaklarımın arasında sıkarak ona doğru çevirdim ve var gücümle bağırdım.

"Sadece saygınlık istiyorum, dediğimi yap." Ona dik dik baktım ve elimdeki kıyafetleri daha kuvvetli sıktım. Bunu yapmayacağımı anladığı anda gözlerini kırptı ve kucağımdaki elbiseler alev aldı. Hiddetle ayağa kalkıp onları kucağımdan attım.

"Seni piç kurusu!"

"Otur." Kendi tabağını doldururken yeniden keyifli haline döndü. İkiyüzlü pislik.

Sandalyenin ucuna iliştim.

"Su Krallığı birbirine bağlılığı ve sadakatiyle nam salmıştır." Ağzına büyük bir et atıp çiğnemeye koyuldu. "Ben bunun bir yalan silsilesi olduğunu biliyorum ama sen nasıl öğrendin ve ondan kaçtın?"

"Nasıl öğrendin?" Sorum onu daha çok güldürmüştü.

"Kurnazsın," dedi. "Annem hakkında bir şeyler duymuşsundur eminim." Şarabını içerken iştahı mide bulandırıcıydı. "Tarihteki tek kadın lord unvanına sahipti. Gerçek bir liderdi ama tanrıçalar ondan nefret ederdi." Yüzü asıldı. "Kendilerinden üstün kimseden hoşlanmayan yaratıklardı." Benim de yemem için eliyle boş tabağımı işaret etti. Hikâyeyi merak ettiğim için istediği oyunu oynamaya koyuldum ve biraz ekmekle üzüm ekledim tabağıma.

"Bu yüzden de krallığımızı vârissiz bırakarak cezalandırdılar. Ancak Ateş Lordu annem onlardan daha zekiydi, ölmeden önce bana bu küçük sırrını bahşetmişti. Alevlerde görmüştü yeni bir vârisimizin doğduğunu. Nefes alıyordu, aramızda dolaşıyordu." Sandalyesinde yaslanıp o anları anımsar gibi gözlerini yumdu. Birden genç ve tasasız bir surete bürünmüştü. Sivri hatları onu çekici kılıyordu ama kızıl gözlerini üzerime diktiği an korkunç bir canavara dönüşüyordu.

"İlahî Su Lordu'nun vârisimi kaçırdığını bana fısıldayan ise Amon olmuştu, onu öldürmek için kapısına dayandığımda. Binlerce asker arkamdaydı ve mızrağım onun gırtlağındaydı." Hararetle öne doğru eğilip parmaklarını boynuna götürdü. "Bu yüzden zaten nefret ettiğim Su Krallığı'na saldırdım. Elimde mükemmel bir bahanem vardı ve kurak zamanlardaydık."

Ateşle harlanmış gerçekler bir ok gibi benim de boynuma saplandı. Kafeslerde ateş vârisinin Ariana olduğunu öğrenmiştim, şimdi de Arın'ın onu alıkoyduğunu öğreniyordum. Bir an bildiklerim yeniden suratıma öfkeli bir dalga gibi çarpıp beni yere serdi. Ariana ile Arın'ın karşılaşmaları gözümde canlandı. Yaşam Ağacı'ndayken Ariana'nın Arın'la samimi bir şekilde konuşması yeniden zihnime düştü.

"Onun yalancı bir riyakâr olduğu ortadaydı. Kendi krallığını üstün tutmak için vârisimi alıkoyarak benim krallığımı zayıflatmak istedi. Tüm tarihler kanla yazılmıştır, Nova. Ama benim tarihimin geçerli sebepleri vardı." Bunu kendi içimde reddederek başımı iki yana salladım. Arın krallıklara saygı duyardı, vârislere saygı duyardı. Sadece güç için onu alıkoyacak biri değildi. Buna kesinlikle inanmıyordum.

"Ben Arın'dan kaçmadım." Dik bakışlarımı ona yönlendirdim. "Ama senin vârisin olsaydım senden kaçardım. Onun aksine sende saygı duyulacak hiçbir şey yok."

Masanın üzerine yasladığı dirsekleri gerildi, gözleri yandan bana doğru döndüğünde bir ejderha gibi kükrüyorlardı. Elinde tuttuğu bakır kadeh alevlerin sıcaklığıyla kararmaya başladı.

"Defol gözümün önünden!" diye bağırdı birden. Gözlerimi kırpıştırdım. Adamlar gelip beni yeniden kelepçelerken yüzümde şaşkınlık değil tatmin dolu bir gülümseme vardı. Başını ellerinin arasına almış durduğu yerde sallanıyordu. Nasıl olmuştu bilmiyorum ama doğru noktaya değinmiştim, ona saygı duymuyorlardı, kötü olan kardeşin zaafı buydu.

Kafeslerin konumlandırıldığı ocağa dönerken gözlerim daha çok açıldı. Duvarlardaki erimiş mum kalıntılarını ve öylece etrafa saçılmış kemikleri fark ediyordum artık. Daren burası için Günah Çukuru demişti, bedel ödemeden çıkamadığın bir hapishane. Duvarların içinden sarkan zincirler, yerdeki cesetlerden geriye kalan küflenmiş kıyafetler ve buram buram burnuma sızan ölüm kokusu bu gerçeği ele veriyordu. Bazıları ne yaparlarsa yapsınlar günahlarının bedelini ödeyemiyordu. Sonumuzun ne olacağını düşünmemeye çalışarak beni ittikleri kuytuya doğru sendeledim.

Kafeslere döndüğümde bir şeylerin yanlış olduğunu anlamam uzun sürmedi. Daren'in dışında diğer hepsi boştu. Korku yine ani bir fırtına gibi ruhuma bastırmıştı.

"Nerede-" diye sormak üzereyken Daren parmağını dudaklarının üzerine bastırıp susmamı söyledi. İki kolumdan tutan adamlar bana bakıp umursamadılar. Beni Daren'in olduğu kafesin içine ittikten sonra konuşmak için birkaç dakika bekledim. Yeminli askerlerin ayak sesleri kuytuların ardında yok olana kadar o da bekledi.

Yanıma doğru gelip kelepçelenmiş bileklerimi tuttu. Parmakları bir tüy hafifliğinde soyulan yerlerde dolaştı ve dudaklarına yaklaştırıp yavaşça yaraların üzerine üfledi. Sızı geçmedi ama hafifledi. Başını kaldırıp bana baktı. "Yeniden merhaba su baloncuğu," dedi.

"Herkes nerede?" diye sordum.

"Yukarı doğru çıkıyorlar."

"Nasıl?"

"Zihin yanılsaması diyelim. Birkaç küçük oyun oynadım." Kollarımdan tutup bana bakabileceği ölçüde geriye çıktı. Elbiseyi süzdü ve memnuniyetsiz yüzüme baktı. "Başka şartlarda bu elbise çok keyifli olabilirdi," dedi. Bunu beni gülümsetmek için yaptığını biliyordum. Ve işe yaradı da. Pelerinini çıkarıp etrafıma sardı ve boynumun üzerinden iplerini birbirine bağladı.

Tüm hengâmenin ortasında gözlerimi sızlatan tek şey bu oldu, yeniden tanıdığım Daren'e dönüştü. Ilık dokunuşu, sıcak bakışları ve dostça tavırlarıyla. Aramızdaki perde ateşlerin içinde çatırdayarak yok olmuştu.

Derin bir nefes aldı. Gözlerini kıstı ve parmaklarını bileğimdeki metal kelepçenin üzerinde birkaç uzun saniye tuttu. "Korkma," diye fısıldadı. Bileklik hafifçe ısındı ve pat diye kırılıp yere düştü.

"Güçlerini kullanamadığını sanıyordum."

Bana bakıp güldü. "Kullanamıyorum."

"Yani bu kullanamayan halin mi?" Tavrı karşısında kafam karışmıştı.

Sırıttı.

"Ne yapıyoruz?"

"Önce buradan çıkmalıyız, gel." Elimden tuttu, kafesin kapısı açıldı. Boş kafeslerin sonra dışarıda bekleyen adamların yanından tek kelime etmeden geçtik. Sanki görünmez olmuştuk. Daren'e baktım ama rahat ve kendinden emin görünüyordu. Karanlık kısa bir süreliğine de olsa önünden çekilmişti ya da alıp onu üzerine giymişti, emin değildim.

Yukarıya tırmanmak için salonun önünden geçmemiz gerekiyordu, diğerleri ben salondayken hatta belki de elbiseyi giyerken burada geçmiş olmalılar. Bu düşünce biraz rahatsız ediciydi ama üzerinde durmadım.

Daren salona yaklaştığımızda beni önüne çekti, merdivenlere doğru hızlı adımlarla beni itiyordu ama sadece saniyeler içinde etrafımızı ateşten bir çember sardı. Daren'in beni tutan kolları daha yakınına çekti ve dudaklarından belirsiz bir küfür fırladı.

"Elbiseyi üzerinden çıkartmalıydın," dedi Evran. "O şeyler tılsımlı, hareket ettiği zaman senin yanılsamanı bile bu madende okutabiliyor. Güzel numara küçük kardeşim ama onurlu olduğun sürece kazanamayacağın bir dava." Hâlâ onu bıraktığım masada, aynı sandalyede, aynı şekilde başı ellerinin arasında oturuyordu.

Ateş çemberi bizi adeta iterek salonun ortasına doğru çekiştirdi.

"Diğerlerini de bulun," diye seslendi muhafızlarına. Umarım onlar bizden daha şanslıdır.

"Ne istiyorsun Evran?" dedi Daren rahatsız şekilde. "Herkesi öldürmek mi?"

"Arın'ı öldürmek."

"Nova'ya zarar vermek onu öldürmez."

"Bir vârisin senden alınmasının ne demek olduğunu bilmiyorsun!" Ani çıkışı oturduğu sandalyenin arkaya devrilmesine neden oldu. "Ben biliyorum."

"Bu Nova'yla ilgili değil."

"Zayıflığın midemi bulandırıyor!" Suçlarcasına Daren'e baktı. "Annemiz senden utanç duyuyordu."

Daren sessizce bekledi.

Evran elini uzatarak havada belirsiz daireler çizdi. Etrafımızı çevreleyen ateş şekil değiştirdi. Bir şekilde beni Daren'den uzaklaştırmayı başardı. Başka bir kapı boşluğu açıp beni dışarı çağırdı.

Başımı iki yana salladım.

"Bunu yapmayacaksın," dedim. Ama sihrin yanında sözlerim bir şey ifade etmiyordu. Alevler beni çemberin dışına doğru itti ve ateş Daren'in etrafını sardı.

"Devir değişti," dedi Evran bana bakarak. "Artık lordların değil, tek lordun zamanı. Hepsi bir şekilde ölecek."

Bu düşünceden uzaklaşmak için, "Arın konusunda ne yapmayı dü-

şünüyorsun?" diye sordum. Onu yenemeyeceğini düşünüyordum ama Arın'ın bir ordusu yoktu, en azından uyanmamışlardı. Tabii ben gittikten sonra olanları bilmiyordum.

"Sen elimde olduğun sürece o konuda endişelenmeme gerek yok."

"Arın'ı tanımıyorsun," dedim. "Beni umursamayacak."

"Arın vârisleri sandığından daha çok umursadı ama belli ki anlattıklarım senin için yeterli olmamış."

Ona doğru kaşlarımı çattım.

Yeni bir gürültü odayı doldurdu. Bu defa yakalanmış değil adeta istekle Ayzer ve Sonay içeriye girdi. Yanlarında Erim ve Sina da vardı. Daren başka bir küfür mırıldandı. Etrafındaki ateş yükseldi.

"Görüyor musun Nova," diye fısıldadı Evran. "Parti gitgide büyüyor ama asıl istediklerim hâlâ gelmedi." Uzun kılıcını kınından çıkarıp parmaklarını keskin kısmında dolaştırdı.

"Evran!" diye salona doğru ilk yürüyen Sina oldu. Elini kaldırdı ve Daren'in etrafındaki ateşi söndürmek için tılsımlarını kullandı. Ateş bir süreliğine sönse de yerini daha kuvvetlisi aldı. Daren'in madenle ilgili söyledikleri geldi aklıma, maden isterse sihir yapar. Bu bana ufacık da olsa bir umut vermişti.

"Bunun Amon dışında kimseye faydası yok." Hava Lordu tüm dirayetiyle salonun ortasında güçlü bir rüzgâr bulutu gibi duraksadı.

"İstediğimi aldığımda Amon'un bir anlamı kalmayacak," dedi Evran. Artık daha heyecanlı ve tutkulu görünüyordu. "Sonunda Elemental hak ettiği lorda sahip olacak ve diğer herkes ölmüş olacak. Buraya gelmemeliydin, burası hepiniz için mezar olacak." Sina'ya karşı öfkeli ya da hırslı değildi. Biraz önceki hallerini görmesem onu dostane bir tavırla uyardığını düşünürdüm.

Gözlerim Ayzer'le buluştu ve ilk kez onda bir korku dalgası gördüm. Bu şu âna kadar yaşadıklarım arasında en ürkütücü olan olmuştu. Onun her zaman dik durmasına alışmıştım.

Daren'e baktım ama alevlerin içinde onu görmek gitgide zorlaşıyordu. Bir şeye ihtiyacım vardı. Keşke rüzgâr gülünü o kadar erken kullan-

masaydım... Ve sonra aklımda bir şey parladı. Bunun neye yol açacağından emin değildim. Ama bir şeydi... Beni o düşünceye iten bir şey...

Seni küçük yalancı, kullanacak mısın artık sakladığını...

"Bu saçmalık," dedim zaman kazanmak adına Evran'a doğru. "Herkesi öldüremezsin. Bu sana hiçbir şey kazandıramaz. Bizi geçsen Amon'u, Amon'u geçsen Arın'ı yok edemezsin."

"Onu göreceğiz," dedi. Derin bir nefes aldı, kendi etrafında gülümseyerek, diyarı ve ateşi içine çekerek ağır ağır döndü. Bu defa herkesin etrafında bir ateş çemberi belirdi. Hayır, kahretsin hayır. Konuştukça kötüye gidiyordu.

Sina etrafındaki ateşi söndürdü ve Sonay'a doğru bir hamle yaptı ama Evran onun önünü kesti. "Zayıflık Sina," dedi. "Senin de Daren'in de sahip olduğu zayıflık."

O an anladığım şey beni ürkütmüştü. Kanım donmuş gibi hissettim. Onu alt edebilecek tek kişi Arındı.

Çünkü Arın da en az onun kadar acımasızdı.

"İzimi geri ver," diye seslendim Daren'e. Herkesin bakışları bana döndü. Bir oyunun içinde olduğumuzu biliyordum, Ateş Krallığı oyunlar sarayıydı. Onları alt etmek için elimizde olması gereken salt bir güç değildi. Oyunlarını oynayarak onları devirmemiz gerekiyordu. Ve elimde sağlam bir kart vardı, kimsenin bilmediği mühürlü bir kart.

"O büyü yapamaz," dedi Evran keyifle.

Ona doğru bakıp gözlerimi kıstım ve onu ürküteceğini bildiğim bir şey yaptım, ona tıpkı Arın gibi baktım. Onu yok sayarcasına. Sanki bir hiçmiş gibi. Bu vadide hiçbir anlam ifade etmiyormuş gibi. Bir saniyeliğine de olsa sarsıldı.

"O büyü yapamaz," dedim ve taşlar yerine oturdu. Daren en başından beri belki bu an belki de başkası için ama buna hazırlanmıştı. Ve beni buna hazırlamıştı. Elimde, elimizde kimsenin bilmediği bir sır vardı.

Kimsenin bilmediği bir sır. Ona baktım. Alevlerin ardından tebessüm edip başıyla onayladı.

"Elemental yapar," diye cümlemi tamamladım. Madenler hakkında konuşurken buranın diyarın bir hologramı olduğunu söylemişti. Bilme-

cesini açık etmişti. Sigili ondan değil diyardan istemem gerekiyordu, diyar çağrıma yanıt verecekti. Gözlerimi kapattım, enerjinin bütün bedenimde akmasına izin verdim. Ben su vârisiydim. Yıkılmaz krallığın vârisi. İhanete uğrayan lordun vârisi. Deli su vârisiydim. Su emir almazdı, istediği yöne akardı. Barajlar onu durduramazdı, kayalıklar önüne geçemezdi, sihir bile onu yatıştıramazdı. Ve taştı, ruhumun ve zihnimin derinliklerinde dalgalar nefes gibi dolaştı.

"İzimi geri istiyorum, bana izimi geri ver." Tekrar tekrar fısıldadım. Zihnimde resmettim, onu hissettim. Derimin altında, damarlarımla birlikte akan kan değil su oldu. Okyanus kokusu burnuma doldu, dalgalar etrafımda dolandı, beni izledi, bekledi, tanıdı ve sarmaladı.

Sonra bir patlama oldu. Ruhumun derinliklerinde hissettiğim bir çınlama. Bir kalkan üzerimden vurup geçti. Hava daha aydınlık, gökyüzü daha mavi, ben daha güçlü hissettim. Okyanusun içindeydim ama kaybolmamıştım, okyanus bendim.

Herkesi geriye savuran bir dalga gibi vurdu sihir.

Yüzümde etkisini hatırladığım bir yırtılma hissettim. Parmaklarım elmacıkkemiklerimin üzerinde dolaştı. Gözümden deli gibi ama sevinçle yaşlar akmaya başladı. Oradaydı. Oradaydı ve parmağımın ucundaki derinin altında o tortuyu hissedebiliyordum. Parmaklarımın ucunda o gücü hissedebiliyordum. Derin bir nefes aldım ve onu kabul ettim, güç tıpkı elektrik akımı gibi bedenimde titreşti. Göğsüm solukla birlikte indiğinde hepimizin etrafında alev çemberi sönmüştü.

Evran irkilerek bir adım geriye çıktı.

"Nasıl?" diye sordu.

"Mühürlerin bağlılığı vardır," diye açıkladım gülümseyerek. "Bana bir sözü, bana bir borcu vardı. Mühürler yapan kişiye değil Elemental'e bağlıdır."

Öfkeyle Daren'e baksa da sonra gülmeye başladı. Kulaklarımız rahatsız eden bir kahkaha bütün salona doldu. Yeniden parmaklarını hareket ettirdi ve alev çemberleri etrafımızda dolaştı.

"İzini alsan bile büyü yapmak için yetersizsin," dedi. "Ve izin benim

için seni daha değerli hale getiriyor. Artık Arın'a karşı daha büyük bir kozum var."

"Buraya geldiğinde bunu ona da söylemeni istiyorum," dedim gülümseyerek.

"Onu çağıramazsın," derken başını küstahça yana yatırdı ve kollarını iki yanında açtı. "Onun için suya ihtiyacın var ve burada bir damlasını bile bulamazsın."

"Cık cık cık," dedim. "Bir de su halkı için küstahlıkları akıllarını öldürüyor derler." Parmaklarımı birbirine kenetledim ve gözlerimi kapattım.

Okyanus ve şarkılar, gökyüzü ve dalgalar, kayalıklar ve onlara çarpanlar. Düşler ve düş kapanları.

Yeniden gözlerimi açtığımda kirpiklerim ıslanmıştı.

Evran ne yaptığımı anladığında gözümden akan bir damla yaş çoktan şakaklarımda kendi yolunu bulmuştu. Sigile dokundu ve bedenim bir şok dalgasıyla titredi.

"Buradayım," diye fısıldadım. "Buradayım ve boğuluyorum Arın."

33. BÖLÜM

Düşler ve Düş Kapanları

Ve sonra gökyüzünde bir şeyler değişti. Herkesin ellerini kulaklarına bastırması gereken büyük bir heyelan koptu. Üzerimizdeki kayalıkların yeri değişti. Büyük bir dalga onlara çarptı. Ben kımıldamadan yerimde beklerken tüm varlığımla hatta varoluşumla onun ayak seslerini duyuyordum.

Evran panikledi. Gözlerindeki korkuyu daha şimdiden görebiliyordum. Bana baktı ve öfkeyle tısladı. Bu defa tüm gücüyle yaptığını biliyordum. Başka bir ateş çemberi etrafımızı sardı. Bu defa alevler daha yüksekti ve üzerime doğru akın ediyordu.

Salonun tam ortasında, sakin, dingin bir müzik gibi bütün salonu ele geçiren onun nefes alışını duydum. Alevlerin ardından başımı çevirdim ve onunla çarpışmamı bekleyen buz mavisi gözlerle karşı karşıya geldim.

Gökyüzüyle okyanusun bakışması gibiydi.

Gökyüzüyle okyanusun çarpışması gibiydi.

Yüzünde kocaman bir gurur ve özlem vardı. Beni buldu ve gözleri parladı. Onu ilk gördüğüm andaki gibiydi. İlmek'te sağ kaldığını söylediği andaki gibi.

Yıkılmış krallığın direnen ruhu.

Bana doğru yürümeye başladı. Hiçbir yere bakmıyor, hiç kimseyi görmüyordu. Olan hiçbir şey önemli değildi. Kendinden bir saniye bile şüphe etmedi. Alevlerin içinden geçti, nefesimi tuttum ve baş edilemez gücünün karşısında tekrar tekrar büyük bir boşluğa düştüm. Hemen

önümde bekledi, gözleri gözyaşlarıyla temizlenen, ıslanmış izime kaydı. Kirpikleri dalgalandı.

Ona bakmak şaha kalkmış bir okyanusa bakmak gibiydi.

Başparmağı şakaklarıma değdiğinde bir çölün içinde tutsak kalmışım gibi hissetmiştim. Bütün bir dairenin üzerinde dolaştırdı parmağını, yere baktı ve büyük bir gülümseme dudaklarında şarkı söyledi.

Yüzümü iki elinin içine aldı.

Dudaklarını izin hemen üzerine bastırdığında bende en az herkes kadar irkilmiştim. Ilık ve yumuşak. İpekler ve satenler gibi. Ve omurgamdan aşağı inen başka bir akım hissettim.

Bu zamana kadar lordlar ve vârisler arasındaki bağın ne demek olduğunu tam anlamıyla anlamamıştım. Bunun sadece sözde bir şey olduğunu düşünüyordum. Bundan güç almanın anlamını, bunun ne kadar önemli olduğunu dahası ne kadar güçlü hissettirdiğini tahmin dahi edemezdim ama ona baktığım an bunu görmüştüm. Arın gözlerini kapattı ve gücün ruhunu ele geçirmesine izin verdi adeta. Bu Elemental ve onun arasında yaşanan bir çekişmeydi sanki.

O ve Elemental.

Boynunu kusursuz, atletik bir zarafetle sağa ve sola hareket ettirdi. Derin bir nefes alır gibi dudaklarını araladı ve gücü içine çekti. Benim ona sunduğum gücü.

Gözlerini açtı.

Ve ben nasıl bir canavar yarattığımı gördüm.

Kusursuz, ilahî, mücadele edilemez bir güzelliği vardı.

Bir lord.

Hayır.

Bir *Tanrı*.

Gülümsedi. Daha önce görmediğim kadar güzeldi. Parmakları uzanıp elimi tuttu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Yeniden ve yeniden vârisim olduğun için." Tek kelime edecek halim kalmamıştı. Sadece bakakalmıştım. Sonunda onlara doğru döndü. Benimle birlikte salonun ortasına doğru yürümeye başladı. Attığımız her adımla birlikte bir çember daha sönüyordu.

"Güzel gösteriydi Arın," dedi Evran. Kızıl bakışları harlanmıştı. İlk hamleyi yapan kişi olmak istemişti. Oyunu hâlâ kendisinin oynadığını göstermek istemişti, son ve başarısız bir çabaydı.

"Berbat bir plandı Evran," dedi Arın. "Her zamanki gibi."

Kötü olanın gözleri karardı. Bakışları elimi tutan Arın'ın eline kaydı. "Sen kendi vârisini aldın, sıra benimkinde," dedi. Kaşlarımı çatıp bekledim. Alaycı ve lakayt bakışları bana döndü. "Ah," dedi yapay bir tatlılıkla. "Şaşırdığını görüyorum su vârisi. Ben de şaşırdım açıkçası. Senin kardeşimle birlikte olduğunu sanıyordum ama kimsenin ahlak bekçisi değilim tabii. Onlar çocukluğunda da her şeyi paylaşmayı severdi." Son cümlesi başka bir aydınlanmayla bana çarptı. Arın'ın elini bırakmaya çalıştım ama parmakları beni daha sıkı tuttu. Başımı uzatıp Daren'e baktım. Diğerlerinin aksine onu tutan birileri vardı ama çok kötü görünüyordu. Herkesle birlikte o da izlemişti.

Ve alevler onu yakmıştı.

Ama, hayır.

Hayır.

Yanlış. Hayır. Yanlış bir şey vardı. Başımı iki yana salladım. Bu başka, hayır başka bir şeydi. Hayır. Göğsüm delinmiş gibi hissettim aniden.

"Arın, bırak beni!" dedim.

Evran güldü.

"Onu rahat bırak!" diye bağırdım ona dönüp. "O senin kardeşin. Ona nasıl bu şekilde davranabilirsin!"

"Söylediğim gibi, ahlaki değerlere sahip biri değilim ama yanılmıyorsam bir dakika önce sen de onu bırakmıştın." Söyledikleri neden bu kadar rahatsız ediciydi. Olanca gücümle Arın'dan elimi çekip kurtardım. Bunu yaşamak istemiyordum. Bir seçim yapmak istemiyordum.

Kimseyi kaybetmek istemiyordum.

Refleksle onlardan birkaç adım uzaklaştım ama nereye gideceğimi bilmiyordum. Arın'la aramda lordun ve vârisin tılsımı vardı. Bu benden de kalbimden de güçlüydü.

Peki ya Daren'le benim aramda ne vardı?

"Ariana," dedi Evran düşüncelerimi duymuş gibi. "O Ariana'yla

evlendiğinde bütün bunların anlamı olmayacaktı zaten, canını sıkma Nova."

Öfkeyle ona baktım.

Ama oldukça eğleniyordu.

"Sahi Arın, sen ve Daren neye göre bölüşüyorsunuz vârisleri? Eskiden olduğu gibi, bir ay sen bir ay o mu?" Gözlerindeki tatmin duygusu beni yere sermişti. Oyunun hâlâ içindeydi, onun da kendi kozları vardı. Bana karşı kullanacağı kozları.

"Kes sesini!" diye tısladı Arın. Ona baktım ve anlamaya çalıştım.

Gözümün önündeki gerçeği.

Seni tatlı yalancı, bağışlayabilecek misin Tanrı'yı?

"Savaşın neden çıktığını sana hiç kimse anlatmadı değil mi Nova?" Evran'ın mücadelesinin bu kadar olmadığını tahmin ediyordum ama atağın nereden geleceği konusunda hâlâ ilk günkü çocuk gibiydim.

"Tarihteki tüm savaşların kadınlar yüzünden başladığını sadece o savaşların içindeki erkekler bilir." Sesi gururlu ve kendinden emindi. Söylediği şeyler geldi aklıma. Orduya ihtiyacı yoktu. Orduyu kontrol edecek şeylere sahip olsa yeterdi.

"Seni bu işe karıştırmak istemezdim," dedi ciddiyetle. "Ben her zaman saygılı bir adam olmuşumdur. Ama Arın yıllar önce vârisimi alıp benden sakladığında ve bunun adına aşk dediğinde yapmam gereken şeyler vardı..."

Ağzım açıldı ve zorlukla bir nefes aldım. Güldüm ama gerçek bir gülümseme değildi. Herkesle aramdaki boşluğun zaman gibi büyüdüğünü hissettim. Olanları ve duyduklarımı, en başından beri buraya geldiğimde yaşadıklarımı zihnimin süzgecinde bir film şeridi gibi geçirdiğimde yeniden güldüm.

Ayzer'e baktım ve bunu zaten bildiğini gördüm.

Sonay'a baktım ve bana anlatmaya çalıştığı şeyin bu olduğunu gördüm.

Sina'ya baktım ve başka bir giz daha gördüm.

Arın'a baktım ve Tanrı'nın sendelediğini gördüm.

Daren'e baktım ve orada sadece hayal kırıklığı içindeki kendimi gördüm.

"Savaşı Ariana için mi başlattın?" diye dönüp sordum Arın'a. Sa-

kinliğim kan dondurucuydu. Evran'ın yemekte söylediklerini ciddiye almamıştım. Bu diyarda Arın hakkında söylenen onlarca yalan dinlemiştim ve bunun da onlardan biri olduğunu sanmıştım. Şimdi herkesin içinde bunu söylerken ve herkes bunu onaylarken dehşet büyüyor ve eklenen her yeni kelimeyle besleniyordu.

"Halkımızı, sarayımızı başka bir krallığın vârisine âşık olduğun için mi tehlikeye attın?" Onu alıkoyduğunu söylemesi bir şeydi ama ona âşık olduğu için saklaması bambaşka bir şeydi.

"Hayır," dedi çabucak kaşlarını kaldırarak.

"Yalan mı söylüyor?"

"Kafanı karıştırmaya çalışıyo-"

"Yalan mı söylüyor!"

"Bunu şimdi konuşmayacağız," dedi ikna etmeye çalışan yumuşak bir tonda.

O an bir şeylerin tetiklendiğini biliyordum. Bu bir kıskançlık değildi, hissettiğim bu değildi. Hissettiğim ihanetti, yalanlardı, güven kırıklıklarıydı. Ariana'nın ateş vârisi olduğunu saklamaya hakkı yoktu. Benden saklamaya hiç hakkı yoktu. Ona âşık olduğu için tüm krallığı tehlikeye atmaya hakkı yoktu. Her şeyden öte bana Daren'le arkadaşlık kurduğum için çektiği onca nutuktan sonra Ariana'yla olan ilişkisini saklamaya hakkı yoktu.

Tekrar tekrar sendeledim. "Bana," dedim başımı sallayarak. "Ne yapıp yapmayacağımı söyleme demiştim sana." Bu yüzdendi. Bana bağırışları, suçlamaları, güvenmemesi bu yüzdendi. Daha önce kendisi yaptığı içindi. Beni de kendisi gibi sanmıştı. En çok ona güvenmiştim, en çok ona yaptıklarım için pişmanlık hissetmiştim. En çok onun için kendimi affedememiştim.

Arın benim bile anlamadığım bir şeyleri anlamışçasına ellerini teslim olur gibi havaya kaldırdı. Dili aralanmış dudaklarının üzerinde dolaştı. "Sakin ol," dedi.

"Bütün bunları Ariana için yaptın," dedim gülerek. "Her şeyi Ariana için mahvettin. Ariana için diyarı birbirine kattın. Ariana için dünyayı sular altında bıraktın." Ariana için bana yalan söyledin, Ariana için beni

suçladın, Ariana için beni hayal kırıklığına uğrattın. Sonay'ı kütüphanede bulduğumda nasıl mahvolduğumu görmüştü, Sina'nın, bir dostun yalanından koşarak onun kollarına atmıştım kendimi. Ama aynısını o da yapmıştı. Saklamıştı. Daha beterini benimle paylaşmamıştı.

"Nova, sakinleş... artık eskisi gibi değilsin."

"Kes sesini!" diye kontrolsüz bir şekilde bağırdım. Kendimi duyamıyor kendimi dinleyemiyordum. Sadece bir hayal kırıklığı ve kaybolmuşluk hissediyordum. "Bunca zaman benden bunu sakladın," diye sayıklamaya başladım.

"İlk saldıran biz değildik," dedi bana doğru yaklaşarak. Diğer herkes geriye doğru gidiyordu. Evran bile birkaç adım geriye çıkmıştı. "İlk saldıran hiçbir zaman biz olmadık, Nova..." Arın bir atı ehlileştirmek ister gibi yumuşak bir sesle konuşuyordu. Elleri bir felaketi engellemek ister gibi havada bekliyordu. "Ariana bana geldiğinde ondan kaçıyordu." Başparmağıyla gerisinde kalan Evran'ı gösterdi. "Benden yardım istedi, izlerini saklamamı istedi, Evran'a o gücü vermek istemiyordu..."

Neden böyle davrandığını, neden böyle konuştuğunu anlamıyordum. O birilerini sakinleştiren ya da açıklamalar yapan biri değildi. Şimdi belki de hissettiği suçluluk onu da benim kadar yoldan çıkarmıştı.

"Bir kral olarak yapmam gerekeni yaptım. Bize sığınan ve yardım isteyen herkese yardım ederiz." Tane tane konuşmaya çalışıyor ve bana doğru yaklaşıyordu. "Amon, Ariana'yı öğrendiğinde ona bir şeyler hissediyordum bu doğru..."

İçimde bir şeylerin daha da kızıştığını hissettim. Arın ardıma doğru bakıp yeniden dudaklarını yalayarak gözlerini bana dikti. "Çok uzun zaman önceydi," dedi. "Evran'ı kışkırtıp bize saldırmasını söyleyen Amon'du, onun Ariana'yla bir ilgisi yoktu. Savaş Ariana için başlamadı, bunu yapmazdım. Bunu sadece senin için, vârisim için yaparım. Başka bir kadın için halkımı tehlikeye atmazdım, bunu biliyorsun." Gözleri arkama kaydı ve yeniden bana dönüp, "Bunu biliyorsun, Nova..." dedi. "Savaş Amon'un hırsı ve açgözlülüğü yüzünden çıktı. Diğer herkes bir kuklaydı."

Bu tanrıçanın anlattıklarını doğruluyordu. Evran'ın ordusuyla Amon'un kapısına dayandığını ormanda Şafak da anlatmıştı, nasıl ya da

neden olduğunu bilmiyordu ama Toprak Krallığı'na saldırmak için yola çıkmışken karar değiştirip Su Krallığı'na saldırmıştı. Çünkü Amon ona tanrıçayı göstermişti ve Arın'ı öldürürse tanrıçanın onu koruyacağını ve kendisini öldürmeyeceğini söylemişti. Ariana'yı ise bahane olarak kullanmıştı. Ama Arın'ın benden gizlediklerinin bahanesi değildi.

"Yine de benden sakladın," dedim. "Onun ateş vârisi olduğunu, onunla aranda bir şeyler olduğunu."

"Bana hiç sormadın," diye fısıldadı. "Hatırla, sana söylemiştim. Bazen beni görmüyormuşsun gibi geliyor Nova."

"Bunun bizimle ilgisi yok!" dedim hırsla. "Sürekli benden bir şeyler saklamanızdan bıktım! Bana krallığımızla ilgili bu çok önemli bilgiyi vermen için illa sana ilgi göstermem mi gerekiyordu?"

Bakışları yeniden arkama kaydı ve bu defa yüzünün neredeyse soluklaştığını gördüm. "Neye bakıyordu-"

"Hayır!" dedi ben tam arkamı dönmek üzereyken. "Bakma."

"Neden?" diye sorsam da içgüdüsel olarak sözünü dinlemiştim.

Havadaki ellerini yumruk yapıp sıktı. "Nova," dedi yeniden yutkunarak.

"Onu kışkırtıyorsun," diye arkamdan seslendi Daren. "Yüzleşmesine izin ver."

"Karışma sen," diye tersledi onu Arın.

"Arkama bakacağım," dedim.

"Bunu yapma Nova," diye Sina da araya girdi. "Arın bir şeyler yap yoksa-"

"Tanrı aşkına ne oluyor!"

Ayzer, Sonay hatta Evran bile dehşete kapılmış şekilde arkama bakıyordu. "Sakın dönme Nova," diye uyardı Ayzer. "Bırak da Arın bunu kontrol altına alsın."

"Paniklemeye başlıyorum," dedim. Kafam yeniden dağılmıştı. Kendimi çok zor tutuyordum. Daren arkamdaydı ama bu şekilde korkuyla ona baktıklarını sanmıyordum.

"Sana doğru geleceğim," dedi. "Sonra birlikte döneceğiz, tamam mı?" Arın bana doğru çok sakin adımlar atıyordu.

"Daren?" diye seslendim. "Neler oluyor? Sen iyi misin?"

"İyiyim," derken sesi zayıftı. "Sonunda beni buldun gibi görünüyor deniz kızı."

"Onunla oynama," diye uyardı Arın. "Dikkatini dağıtma."

"O kadar kolay dağıldığına inanıyorsan."

Arın onu görmezden geldi. Bana doğru bir adım attı. "Sadece sakin ol," dedi. "Sigilin belirmesi hem güçlerini hem kanını tetikliyor. Duygu ve güç patlaması yaşıyorsun. Tepkilerin normal değil." Bir an için daha çok sinirlendim ama derin derin solurken gerçekten bu kadar sinirlenen biri olmadığımı hatırladım. Aşırı tepki veriyordum. Krallığın özünü alıyordum. "Ani bir şey yapma. Uzattığım elimi tutmanı istiyorum."

Neler olduğunu anlamasam da diğer herkes onunla hemfikir olduğu için bir kez başımla onayladım.

"Tüm dünyaya hükmeden Su Lordu kadınlara hükmedemiyor ve bütün zayiatları da bu yüzden veriyor." Evran arkasından güldü. Kaşlarımı çatıp ilkel bir güdüyle üzerine atlamak istedim.

"Bana odaklan." Arın dikkatli bir şekilde bana elini uzattı, elini tuttum. Gözlerini kapatıp yüzünü buruşturarak bir şeyler fısıldadı ve iyice elimi sıktı. Bir şey için tılsım yapıyordu. Arın genelde sözcükleri kullanarak tılsım yapan biri değildi. Çoğunlukla buna ihtiyacı olmazdı.

"Hazır mısın?" diye sordu ve omuzlarımdan tutup beni yavaşça çevirdi, korkuyla bir adım geriye sıçradım.

"Hayır," dedi arkamdan kollarını beni orada tutmak için belime dolayarak. "Bundan korkma." Kulağımın içine doğru fısıldadığında sesi gurur ve heyecan doluydu. "Sen korkma."

İyice gerilmiştim ama buna karşılık olarak gördüğüm şeyle dudaklarım aralandı. Kendi gözlerime bile gördüğüm şey inanılmaz ve kabul görmez geliyordu. İçeriyi bir dağ kokusu esir aldı, yosunlar ve deniz kabukları bir tütsü gibi beni sarıp sarmaladı. Birkaç adım ötemde, mağaranın oyuk ve yüksek tavanına doğru uzanan bir dalga vardı. Bir okyanusu ayağımıza getirmiştim. Devasa boyuttaydı, ona bakmak için kafamı yukarı kaldırmam gerekti. Bir tsunamiyi andırıyordu. Duvarın dibinden taşmış kavisli bir şekilde havada asılı kalmıştı.

Daren'in neredeyse bir adım arkasındaydı.

Okyanus ateşi yutmak üzereydi.

Arın elimi tutup dalgaya doğru yürüdüğünde ondan kurtulmaya çalıştım. Hâlâ idrak edebilmiş değildim. Suyun katı bir kütle gibi tam karşımda duruyor olması sihirden öte geliyordu.

"Gel," dedi. "Bu dokunman gereken bir şey."

"Hayır!" dedim. Suyla ilgili hissettiğim korkuyu biliyordu. Bu kadar hızlı ve ani olmazdı. Bu şekilde hiç olmazdı. Bir adım atsam, hareket etsem hatta nefes alsam üzerime devrilecek gibi görünüyordu.

"Onu rahat bırak," diye araya giren Daren ve Ayzer oldu. Aynı anda aynı kelimeleri söylemişlerdi. İkisinin de tepkisine şaşırmıştım. Ayzer için normal bir tepkiydi, su korkumu ondan daha iyi bilen hiç kimse yoktu ama bu şekilde özellikle Arın'a karşı öne atılmasını beklemezdim.

"Pekâlâ," dedi Arın ama beni bırakıp dalgaya doğru yürümeye başladı. Karşı koyamıyordu, usul usul yemeğine sokulan bir kaplanı andırıyordu. Daha büyük bir aşk ve özlemle. Kelimelerle ifade edilemez bir vuslattı bakışları.

"O şey kontrol altında mı?" Soruyu soran Sonay'a doğru bir anlığına döndüm. Akıllıca bir soruydu ve bir an için ben de bunu merak ettim. Okyanusun ortasında sessizce ilerleyen ama karşısına çıkan bütün gemileri devirecek olan dalgaya baktım.

"Evran, gelip bakmak ister misin?" diye alaylı bir şekilde konuştu Arın. Ona inanamıyordum ama durumdan saklanamaz bir keyif alıyordu. Daren sıkılmış bir şekilde orada durmaya devam etti. Her şey nasıl bu kadar ani değişebiliyordu ki. Kontrolsüzce onun yanına gittim. Gömleği ve pantolonu yangından kaynaklı yırtıklar içindeydi. Omzunun büyük bir kısmı yanmış ve derisi buruşmuştu. Elimi uzattım, sanki bir şey yapabilecekmiş gibi ama benden önce davranıp elimi havada yakaladı.

"Dokunma," dedi. Tepkisi karşısında biraz alınsam da bir şey söylemedim. Bileğimi aşağı indirdi ama bırakmadı. Bakışları Arın'a kaydı.

Ben de dikkatimi herkes gibi ona yönelttim. Gitti ve bir hayvanın tüylerini okşar gibi dalgaya avucunun içiyle dokundu. Bir süre elini suyun içinde dolaştırdı ve derin bir nefes aldı. Elini indirip bakabilmek

için çevirdiğinde yüzündeki gülümseme taçlandırılmıştı. Parmaklarının arasında akan berrak su elmas gibi parlıyordu.

"Nova," dedi mırıldanarak... "Bu gökyüzüyle kutsanmış bir güç."

Aniden duruşumu dikleştirdim. Gözleri başka hiçbir şeyi görmüyordu ama yokluğumda eksik kaldığı çok şey vardı. "Haberin yok mu," diye mırıldandım. "Ben gökyüzünün de vârisiyim."

Bana döndüğünde yüzü kifayetsizdi ama dudakları aralandı.

"Bu anları bozan kişi olmak istemiyorum ama," dedi Sonay salonun ortasına doğru çıkarak. "Şu durumu," işaretparmağıyla dalgayı gösterdi sonra, "ve şu durumu çözebilir miyiz artık?" Evran'ı işaret etti. Ateş Lordu artık oyunun içinde değildi ve dışında kalmak için hevesli görünüyordu. Son durumdan hiç hoşlanmadığı yüzünden açıkça okunuyordu. Ayzer de dediklerini onaylarcasına bana doğru başını sallayınca *durumu* benim düzeltmemi beklediklerini anladım.

"Şey," dedim tereddütlü bir şekilde. "Ben ne yapacağımı bilmiyorum..." Daren hâlâ tuttuğu bileğimi bırakmadan sendeleyerek beni yürümeye sevk etti. Onu da durdurdum ama bana baktı..

Ve gülümsedi.

"Bunu daha önce de yaptık," dedi. "Nasıl hissettirdiğini hatırlıyorsun öyle değil mi?" Bakışlarında sıcacık bir şey vardı ama ateş değildi, güneş gibi içimi ısıttı. Ona kızdığım tüm anlara rağmen beni sakinleştiren şey o sıcaklık oldu. İçtenlikle ve karşı konulamaz şekilde gülümseyip başımı salladım.

"Seni tanıyor." Telkin ederken sesi yumuşacıktı. "Sana zarar vermeyecek. Yanlış giden bir şey olursa Arın müdahale eder." Kendinden emindi. O konuşurken hemen ikna olmuştum.

"Daha önce de mi?" diye sordu Arın ona doğru yürümeye başladığımda.

"Hiç sormadın ki Arın." Yapmacık bir şekilde gülümsedim. Onu kendi cevabıyla susturmak kısa süreli bir tatmin yaşatmıştı ama dalgayla aramda kalan bir adımlık mesafe yeniden korkuya seslendi.

Su kendi içinde bir yaprak gibi titriyordu, sakindi ama fısıldar gibi kımıldıyordu. Arın'ı yadırgamıyor, tanıyor ve ona piyanonun üzerinde

hareket eden, ne yaptığını bilen parmaklar gibi eşlik ediyordu. Su onun parmak izlerindeki notalardı.

"Sen uzaklaşsan iyi olacak Daren," diye uyardı Arın onu. "Böyle bir dalga çarptığı zaman beş adım geride olmak bir şeyi değiştirmez su tanrısı," diye göz kırptı Daren. Ukalalık ediyordu ama komikti.

"Herkes niye bu kadar gerildi ki?" diye sordum. "Birazcık ıslanmaktan mı korktunuz?" Arın ağzını açmak üzereyken Daren, "Bu saldırgan bir dalga," diye açıkladı. "Sadece çarpmaz. Seni yakalar ve boğar."

Elim havada asılı kaldı.

Daren geri çekilip Arın'a kaş göz yaptı memnuniyetsiz şekilde. "İlk defa su görmüş caretta carette gibi bakmayı bırakıp kıza bir şeyler gösterecek misin?" Alaycı ve tanıdığım Daren tamamen dönmüştü. Su hakkında bu kadar çok şey bilmesi beni şaşırtan başka bir konuydu.

Arın cevap vermeden yanıma geldi. "Yavaşça dokun," dedi. "Seni duymasına izin ver. Onu kontrol edebilirim, biraz sonra altında kalacakmışsın gibi durduğunu biliyorum ama öyle olmayacak." Bakışları dalganın üzerinde ışıltıyla dolaştı. Ona bakarken yeniden geriliyordum, o ve su arasındaki bağ benim en büyük yabancılığımdı ve onun yanında kendimi yanlış bir şey yapmak üzere olan bir çocuk gibi hissediyordum.

"Sudan korkan su vârisi, şairane..." diye mırıldandı Evran.

"Onu duyma," dedi Arın. Zaten şu an hiçbir şeyi duyabilecek ya da odaklanabilecek halde değildim. Yine de başımla onaylayıp dediğini yaptım. Parmaklarım havada titriyordu, yavaşça kaldırdım ve bir fırtınayı okşar gibi elimi dalgaya değdirdim. Elektrik yüklü bir duvara dokunmak gibiydi, çarptı ama savurmadı. Gözlerim istemsizce kapandı. Kaygan ama güçlüydü. Elimin altında zarlı bir tabaka vardı. Bir pengueni okşamak gibiydi. Bu düşünce beni güldürmüştü.

Melodiler, fısıltılar, serin rüzgâr ve ılık hava akımı, suyun altına dalmak ve gökyüzüne bakmak... Özgürleştirici ve ürkütücü... Bir saniyeliğine öyle mutlu ve güçlü hissetmiştim ki ferahlama dolu bir nefes dudaklarımdan döküldü. Kurumuş dudaklarım iyileşti. Ruhumdaki çatlaklar oluk oluk suyla doldu.

Ve birden vurdu. Ani ve hızlıydı. Ateş arkamdan çarptı, sarıldı ve

beni itti. Ona doğru. Dalganın içine doğru sürüklenirken acı dolu bir çığlık attım. Kontrolümü kaybetmiştim, sonsuzluk dolu bir karanlığın içinde sürüklenirken geride kalanların korku dolu feryatları kulağımdaki duyulabilir bir işkenceden ibaretti. Kendimi geriye çekmek, suyun dışına itmek ya da yolumu bulmak istesem de hareket edemiyordum.

Aklıma o bakışlar geldi.

Dalga arkamda yavaş yavaş belirirken.

Arın'ın bile nasıl irkildiğini hatırladım.

Ve Daren'in sözlerini.

"Bu saldırgan bir dalga. Sadece çarpmaz. Seni yakalar ve boğar."

Öyle yaptı, parıltılar ve o ferahlık hissi yok oldu. Işıkları biliyordum ama artık tamamen okyanusun kara deliğindeydim. Hiçlikle, kendimle burun buruna geldim. Bana saldırıyordu, yüzmeye çalışıyordum ama izin vermiyordu. Etrafımda alevler dans ederken sıcak ve soğuk aynı anda vurdu. Bir karaltı suyun altında bana doğru yaklaştı. Ona doğru çırpındım, karanlığın içinde yolumu bulmaya çalıştım. Dudaklarımı birbirine bastırıp suyun saldırısından korunmayı denedim.

Şekil aldı.

Kollarımı aksi şekilde hareket ettirmek için geç kalmıştım.

Kaplandan saklan.

Kaplandan saklan.

Siyah karartı bana doğru geldi, dişleri sivri ve keskindi. *Benim için bir tuzak.* Benim için başka bir ölüm. Kendimi geriye doğru ittim ama faydasızdı. Tam boğazıma saldırdı. Hızlı ve acı doluydu. Şahdamarımın kopuşunu hissettim.

Bir yırtılma sesi duydum.

Karanlık kırmızıya boyandı.

34. BÖLÜM

Tuzaklar ve Tutsaklar

Bana vârislik kanını veren atalarımın yıllar önce bu diyardan neden kaçırıldığını bilmiyordum, yıllar sonra dünyadan da neden kaçırıldığımı bilmediğim gibi. Ne benim hayatımdı ne benim seçimim. Ne benim savaşımdı ne benim mağlubiyetim olmalıydı.

Benden nefret ettiler, beni dışladır, beni aşağıladılar, beni seçim yapmak zorunda bıraktılar, parmaklarımı kanla boyadılar ve beni öldürmek için hükmetmem gereken bir dalganın içine attılar.

Bir gün tarih kitaplarında adım yazacak, adıma şarkılar yazılacak; eğer boğulduğum bu karanlık suların içinde yitip giderse bedenim. Belki arkamdan şehit diyecekler. İhanete uğrayan vâris olarak anacak adımı bazıları. Bazıları benim ölümümden bir zafer gibi bahsedecek. Boğazımdaki yırtılmaya ve canımın acımasına rağmen hissettiğim tek şey kimsenin zaferi de yenilgisi de yası da olmayacağımdı. Bir kahraman olmak umurumda değildi. İhanete uğramış ve bir hiç uğruna öldükten sonra arkamdan söylenen hiçbir güzel namenin değeri yoktu.

Ben su vârisiydim; hatalı olan.

Ve kan derimin altında şaha kalktı.

Benden daha fazlasını almalarına izin vermeyecektim.

Benden zaten hayatımı çalmışlardı.

Su ciğerlerime doldu, okyanus kanla karışmaya başladı. Kaplan giderek benden uzaklaştı. İçimde bir güç taçlandı.

"Seni aptal yalancı okyanusa hükmedebilirsin."

"Seni aptal yalancı kanı kontrol edebilirsin."

Gözlerimi açtım ve suyun altında kulağıma fısıldanan şarkıya odaklandım. Bu tılsımlı bir çınlama gibiydi. Bir tanrıçanın dudaklarından dökülen ilahi, kulakları okşayan bir senfoni.

Benden daha fazlasını almalarına izin vermeyecektim.

O his yeniden yanaklarımda ısındı. İzim okyanusun içinde kocaman bir ışık huzmesi şeklinde parladı. Gözlerim okyanusa dalan kanın üzerinde dolanmaya başladı, su dinginleşti, kan yavaş yavaş bedenime doğru geri çekildi.

Zamanın geriye akması gibiydi.

Benden aldıkları her şeyi bedenimin geri çektiği bu kan damlaları gibi alacaktım. İyileşecektim ve karşılarına dikilecektim. Delirmenin ne demek olduğunu onlara gösterecektim.

Sihrin bedenime çarpmasıyla irkilerek nefesimi tuttum. Damarlarım hassaslaştı ama azap yavaş yavaş azaldı. Okyanus kandan arındı, beni öldürmek üzere olan yara usul usul kapandı.

"Bunu yapamazsın," diye öfkeyle bağırdı kadim bir ses.

"Yapabilirim," diye geçirdim içimden. "Ve yaptım." Biraz önce yırtılan boğazım yeni doğmuş bir bebeğin teni kadar narin ve yumuşaktı.

"Ölümden kurtulamazsın, doğanın kanununa aykırı." Suyun içindeki yanılsaması öfkeliydi. Ölümüm mü yoksa ölümsüzlüğüm mü...

"İzle ve gör."

Beni kendine çekmeye ve boğmaya yemin etmiş suyun içinde ellerim boynuma dolandı, yara tamamen kapanmıştı ve artık bir damla kan bile kalmamıştı. Yapmam gereken tek şey ölümün kollarından da tıpkı kendisinden kurtulduğum gibi kaçmaktı.

Gücü hisset, Nova. Sadece gücü hisset, o yaptı sen de yapabilirsin.

Dalgayla savaşmak yerine kendime sarıldım. Kollarımı etrafıma toplayıp bacaklarımı kendime çektim. Onu yenmeye çalışmak yerine teslim oldum. Yanılsamalar yok oldu, etrafımı sarmalayan alev çemberi ıslanmış bir ateş gibi söndü. Yeniden yalnızdım...

Beni almana izin vermeyeceğim.

Gözlerimi kapattım ve sadece zihnimde canlandırdım.

O yaptıysa sen de yapabilirsin.

Gözlerimi açıp kapama süresi kadardı. Büyüyü kontrol edemiyor olmam yapamayacağım anlamına gelmiyordu. Kendi enerjime çekildim, bedenimi saran kollarım içimdeki daha büyük bir şeye dokundu. Zihnimden dışarıya doğru bir okyanus gibi taştım. Gümüş kordon başımın tepe noktasında parıldadı. İlk defa kendi başıma ve sadece isteyerek bedenledim.

"Yeniden merhaba su vârisi." Üç başlı köpek karşıma dikildi. Artık ne suyun içinde ne de dışındaydım. Karanlık bir tünelin sonundaydım.

"Cehennem kapıları," diye fısıldadım kendi kendime. Beni öldürmek için ant içmişlerdi sanki. Kaşlarımı çatarak mücadelemi sürdürmeyi denedim. O yapabildiyse sen de yapabilirsin. Diyar ölümden kurtulmama bir şekilde izin verecekti, Arın gibi benim de bir büyü boşluğuna gizlenmeme göz yumacaktı.

"İlmek'e gitmek istiyorsun," dedi boynunu kıvırarak.

"Ölümden kurtulmak istiyorum."

"Ama çoktan ölmüş gibi kokuyorsun."

"Onlar yapabildiyse ben de yaparım."

İri bedeni durduğu yerde kıvrandı. Tüyleri daha yeni taranmış gibi düzgün ama cüssesi boynumu kaldırmamı gerektirecek kadar büyüktü. Üç başı, üç çift gözü benim zavallı ürkek bakışlarımı hedef almıştı.

"Onlar çok uzun yıllar boyunca burada yaşamış en güçlü ishalar, koruyucu lordlar."

"Kim olduğumu biliyorsun," dedim çenemi dikleştirerek. "Sadece bir vâris olmadığımı biliyorsun." Bunu artık herkes kadar ben de biliyorum. Bu diyarla birbirimizden alıp vereceğimiz vardı. O benden ne istiyordu bilmiyordum ama ben artık gökyüzü olup hepsinin üzerine yağmak istiyordum.

"Bunu görebiliyorum." Söylediğim şey canını sıkmıştı. Bir an önce benden kurtulmak isteyen lordun nagueli olduğundan yadırgamadım. Zaten artık doğrunun ve yanlışın izini kaybetmiş, ipini de çoktan koparmıştım.

"Kapıdan geçmeme izin ver." Bedenim bu yeni boyuta alışırken sen-

deledi, kollarım bir hologram gibi şeffaf ve hassas görünüyordu. Kendime dokunmaya bile çekindim. Ruhum bedenimden uçuyordu ve o düğümden başka çıkış yolum yoktu.

"O kapıdan bir daha nasıl çıkacaksın?"

"Bir yolunu bulurum." Kalbim kasıldı.

"Gökyüzü seni seçmiş," diye sayıkladı kendi içinde. Nefesi burnuma ulaşıyor ve ifrit gibi kokuyordu.

"Ve artık hizmetlilerle anlaşma yapmıyorum, Amon'un kuklası." Bildiğimi bilmesini istiyordum, onun gibi kadim bir varlığın kime teslim olduğunu, boyun eğdiğini. Bunu aklım almıyordu ama artık benim üzerimde değildi.

"Ölümle yaşam arasındaki tek çıkış yolun benim o kapıyı açıp açmamama bağlı, konuştuğun kelimeleri doğru seçmelisin." Bana baktı ve öfkeyle kükredi. Nefesinin esintisi saçlarımı geriye doğru uçurdu. Geri adım atacağımı sanıyorsa yanılıyordu. Kapısının önünde duruyor olabilirdim ama buradan ötesi benim için zaten yoktu. Bir dalganın içine itilmiş ve en kötüsüyle burun buruna gelmiştim, bir ayna gibi, karanlık bir delik gibi içine çekmişti okyanus beni, kendimi göstermişti. Gördüğüm tek şey boynu bükük bir hiçlikti.

"Burada yaşadığım süre boyunca ne öğrendim biliyor musun kuçu kuçu?" Gözlerimi kısarak ona meydan okudum. "Son sözü daima Elemental söyler. Beni öldürmek mi istiyorsun, kapalı tut o zaman kapılarını." Kollarımı birbirine kavuşturup aydınlığın rahatsız edici yansımasının ortasına dikildim. Burası daha önce gördüğüm o yer değildi. Burası yaşamın sonuydu. Artık Toprak Krallığı'nın altına yapılmış kral mezarlıklarında değil gerçekten ölümle yaşam arasındaki arafın dibindeydim.

"Tek bir şart," dedi memnun olmayan bir homurtuyla. Ölçüyor ve tartıyordu. Etrafımda dolaşıp daire çiziyor ve beni görünmez bir çemberin içine alıyordu. "İlmek'ten kendin çıkmayacaksın, birisi seni çıkarmak isteyene dek."

Elbette yeni bir anlaşma, yeni bir tuzak daha. Gözlerimi ondan ayırmadan düşünmeye koyuldum. Oradan nasıl çıkacağımı zaten bilmiyordum ama diyarın üzerime oynadığı oyuna güveniyordum. Zarları

bu defa ben attım ve en büyük kumarı oynadım. Bir bokluk olduğuna emindim ama yine de, "Kabul," dedim. "Hepsi beni buradan çıkarmak için sıraya dizilecek." Uygun bir mesafede kalmak için geri çekildim. Adımlarım kapılara doğru çekiliyor ama bedenim onun herhangi bir hareketine karşı tetikte bekliyordu.

Elemental üzerimizde yeni sihrini yaptı ve bileğimin üzerinde, beni hayata bağlayan damarların üzerinde yeni bir sigil belirdi. Siyah lekeye gözlerimi kırpıştırarak baktım.

"Ourobus dedi insanlar, kendini yakan yılana." Kerberos'un sözleri bile gözlerimi yeni sigilden almama engel olmamıştı. Bileğimde siyah mor damarları olan kendi kuyruğunu ısıran bir yılan imgesi belirmişti. "Yeniden başlayan döngüler..." Bir kez daha etrafımda bileğimdeki sigil gibi bir daire çizdi. "Kendini yeniden yaratan," dedi. Kapılar açıldı ve ışıklı o yol beni kendine doğru mıknatıs gibi çekti. Artık kapının ve yaşamın diğer tarafındaydım. Ölümden kurtulmuştum ama hayatta da değildim.

"Su vârisi," dedi cehennem köpeği. Ona doğru döndüm ve yavaş yavaş üzerime kapanan kapıların arasından göz göze geldik.

"Seni oradan çıkarabilmeleri için önce orada olduğunu bilmeleri gerekirdi."

Kapılar kapandı.

"Hayır!" diye var gücümle bağırdım.

"Üç başlı köpek sana yeni tuzaklar kuracak."

35. BÖLÜM

Terk Edenler ve Terk Edilenler

Bir çölün ortasındaydım. Etrafımda ne bir damla su ne bir bitki vardı. Olabildiğince kumun içine gömülmüştü bedenim. Okyanus tarafından terk edilmiş bir kumsal gibi. Yalnızlığın bin bir türlü çeşidi vardı, insan birçok anda kendini yapayalnız ve bu kadar çaresiz hissediyordu ama sıkı sıkı tutunduğun birilerinin hayatta olduğunu dahi bilmediği bir yalnızlık... Bu sonsuzluğun içine sıkışmışım gibi hissettiriyordu.

Hem deli gibi utanıyordum vârisi olduğum okyanus tarafından boğulduğum için hem deli gibi korkuyordum bu sonsuz boşlukta olduğumu kimse öğrenmezse diye. Aklımı yitirecek gibi hissettiğim bir çaresizlik yaşıyordum. Belki de ölüm bundan daha gösterişli bir son olurdu istenmeyen, yok sayılan, hatalı olan, nereye ait olduğu bilinmeyen vâris için.

Günler geçiyordu ama kaç gün geçtiğini bilmiyordum. Saatler geçiyor ama ben akrebin kaçta durduğunu bilmiyordum. Güneş doğuyordu, güneş batıyordu ama ben hangisinde olduğumu seçemiyordum.

Ailemi özlemiştim. Babamın hazırladığı kahvaltıyı, büyükbabamın öğütlerini, her günün başlangıcına onların atışmasıyla uyanmayı... Annemin yolladığı kartpostalları... O da unutmuş muydu beni yoksa posta kutumuz bir daha asla sahibine ulaşmayacak kime olduğu bilinmeyen birine gelen mektuplarla mı doluydu...

Önce ailem unutmuştu beni, sonra yeni dünyamdaki herkes. Neler olduğunu bilmemenin korkunç boşluğunda yok oluyordum. Bir hiçlik nehrinin kenarındaydım. Buradaydım ama aslında yoktum.

Aptal peri kızımı bile özlemiştim! Ben gittikten sonra neler olmuştu, bir savaş başlamış mıydı... Arın öldüğümü mü sanıyordu, öyleyse ardımdan ne yapmıştı? Bütün Elemental'e hâkim olmuş, taş taş üzerinde bırakmamış olmalıydı...

Bazen düşler kuruyordum, buraya kadar geldiysem, başka birçok seçenek varken, başka bir krallığın değil Su Krallığı'nın vârisi seçildiysem ve gökyüzünün şarkısının sahibiysem benim için atılmış taşların gösterdiği son bu olmamalıydı. Kader ya da yıldızların çizdiği harita beni bunun için gökyüzüyle taçlandırmamıştı. Ama günlerdir belki haftalardır buradaydım ve yapayalnızdım.

Arın'ın burada geçirdiği yılları düşündükçe gözlerimdeki kurumaya yaklaşmış yaşlar şiddetleniyordu. Herhangi biri yıllarca buna nasıl dayanırdı? Konuşacak kimse yok, görecek ne bir yüz ne duyabildiğin bir ses... Sadece boşluk. Yemek yemen gerekmiyor, değişmiyorsun, hastalanmıyorsun, sadece bekliyorsun, gidecek hiçbir yer yok, aşağıya atlayacak bir uçurum bile yok...

"Artık gözlerini açma zamanı göğün taçsız kalmış vârisi."

Gözlerimi açıp binlerce kez olduğu gibi yeni hiçliğime baktım. Gökyüzü, kızgın kumlar ve yeniden ben. Başka hiçbir şey yoktu.

"İşte sonunda delirdin kızım," diye mırıldandım kendime. "Ama böylesi daha iyi, hayalî de olsa ses sestir." Uzandığım yerde doğrulup bağdaş kurdum. Yumuşak bir zemine oturmayı ve sırtımı yaslamayı özlemiştim. Bazen bir yere çıkmayacağını bilsem de kilometrelerce yürüyüp yaslanacak bir duvar en kötü ihtimalle bir ağaç arıyordum ama Elemental bana zorbalık etmeyi bırakmıyordu, Arın buradayken bir cennete sahipti ama benim payıma yine kocaman bir hiçlik düşmüştü.

"Buradayım, Nova..."

Yanaklarıma birkaç kez vurup gözlerimi açıp kapattım.

"Arkana bak."

Başımı refleksle çevirip durduğum yerde sıçradım.

Yeniden gözlerimi açıp kapattım.

"Benimle mi konuşuyorsun?"

Tam karşımda durmuş bana bakan küçük bir geyik vardı. Neredeyse bedeni kadar büyük boynuzları bir heykeltıraşın elinde dövülmüş gibi ince bir işçiliğe sahipti.

"Senden başkası var mı burada?" diye sordu. Sesi küçük bir kızın sesine benziyordu. Hemen ardından bir çocuk kıkırdaması yankılandı.

"Yok," dedim ama benimle konuşma şeklinden hoşlanmamıştım. "Senin ne işin var burada?"

"Sana bir mesaj getirdim." Sesi bilge bir kadının sesiyle değişti.

"Zaman nasıl da değişiyor," dedim ayağa kalkıp. "Eskiden bunun için güvercinleri kullanırlarmış, daha eskiden de dumanı, tabii benim dünyamda aştık bunları, mesajlaşma, mailleşme falan var."

"Senin dünyanın ötesinde bir diyarın, daha ötesi bir boyuttayız." Ses şimdi ihtiyar bir adama aitti.

"Ah," dedim başımı yana yatırarak. "Nerede böyle abuk subuk bilmece gibi konuşan biri var o Elemental'dendir ve başım belada demektir. Hadi küçük, minik, tatlı geyikçik. Kışkış, duymak istemiyorum." Ellerimi kulaklarıma bastırdım ve kendi dünyama ait bir şarkı mırıldanmaya başladım. Ayaklarım kumların içine gömülüyor, parmaklarımı oynatarak ritim tutuyordum.

"Beni dikkatle dinlemelisin vâris, senin için gelenler var." Ellerimi kulaklarıma bastırsam da sesin kafamın içinde olduğunu çok sonra fark ettim.

"Sonunda," dedim bıkkınlıkla ellerimi iki yanımda sallandırıp. "Beni hiç bulamayacaklar diye korkmaya başlamıştım."

"Korkman gereken başka şeyler var."

"Söyle söyle," dedim. "İnsan burada Elemental dramasına bile hasret kalıyor. Çok sıkılmıştım zaten biraz aksiyon iyi olur. Bu defa ne,

kaplandan kaçtım, ejderha avladım, üç başlı köpeğin Tanrı bin türlü belasını versin."

"Yeni bir kehanet yazılacak," dedi. "Buraya gelenler yol gösterecek ama kehanet senin yolunu aydınlatacak."

"Pekâlâ," dedim volta atmaya başlayarak. "Şunu bilmelisiniz ki ben daha eski kehanetlerinizi çözemedim."

"Çözdün," dedi.

"Çözmedim."

"Çözdün."

"Çözmedim yahu."

"Kehaneti tekrar et, ne olduğunu anlayacaksın."

"Hangisini? Şu ormanın içindeki garip ihtiyarın sözleri mi? Tanrıçaların söyledikleri mi? Arada bir duyduğum şu tuhaf şarkının sözleri mi?"

"Hepsi aynı şeyleri söylüyor."

Bir an durup ciddileşmem gereken ânın bu olduğuna karar verdim. Biriyle konuşmak akıl sağlığımı yavaş yavaş yerine getiriyordu. O an fark ettim, biriyle konuşuyordum! Gerçi biri demek doğru olmazdı, bir geyikle konuşuyordum!

"Sen kesin gerçeksin değil mi?" Şüpheli bakışlarımı üzerinde doğrultup etrafında şöyle bir daire çizdim. Bazen durduğunuz yerden gördüğünüz şeyler başka bir taraftan aynı görünmüyordu.

"Gerçek sandığın kadar gerçek değildir. Yanılsamalar sık sık gerçekle karıştırılır."

"Tamam tamam," dedim yüzümü buruşturarak. "Kesin gerçeksin sen. Benim hayal gücüm böyle abuk subuk cümleler kuramaz."

"Kehaneti hatırla, vâris."

Yanaklarımı şişirerek bıkkın bir nefes verdim. Neyse ki burada kaldığım ilk birkaç gün duyduğum şarkı o ormanın içindeki ihtiyar cadının söyledikleriyle aynıydı.

"*Nereye olduğunu bilmiyorsun ama bir yere gidiyorsun.* Bu cepte, kaleden ve Arın'dan kaçtığım zaman olay buydu zaten. *Aradıkların Salkım Mağaraları'nda.* Aslında aradığım bir şey yoktu ama cevapları ve belamı orada buldum."

"*Yolunu kesenler olacak, hançerini cebinde değil elinde taşı.* Ay bak bu çöpe gitti he, yolumu kestiler kesmesine de hançer bir işe yaramadı."

"*Sen onu reddetsen de o seni bulacak.* Sahi bu ne demek ki..." Bir an yerimde durup düşünmeye başladım.

"Düşün," dedi.

"Sence ben ne yapıyorum..."

"Dikkatini ver vâris, zamanım azalıyor."

Kinaye yapmak için ağzımı açtım ama belli ki bir şeyler anlatmaya çalışıyordu, durdum.

Sen onu reddetsen de o seni bulacak.

Reddetmek...

Dilimi kurumuş dudaklarımın üzerinde gezdirdim.

Arın'ı reddetmiştim, orman ruhunu reddetmiştim... Arın geri gelmişti ama hayır, gelmemişti onu sigilim sayesinde ben çağırmıştım. Sigil.

"Vârislik," dedim. "Vârisliği reddettim ama o beni buldu. Hem gökyüzü vârisi olduğumu öğrendim hem de Evran'ın oyunu sayesinde sigilimi geri almak zorunda kaldım. Sigil beni buldu. Reddettiğim şey vârislikti!"

"Evet, devam et. Çabuk ol!"

"*Başka biri senin içinde adalet arayacak.*" Gökyüzüne baktım... "Sence burada kullanılan -de bağlaç olarak mı ek olarak mı kullanılmış?"

"Acele et vâris."

"Çok ciddiyim!" dedim. "Benim için de mi adalet arayacak, yoksa benim içimde mi?"

"Bulmak zorundasın, vakit daralıyor."

"Ay ama hiç yardımcı olmuyorsun!" Ayağımı yere vurdum ve küçük bir toz bulutu dağıldı. "Çözemedim bunu, diğerine geçeceğim. Pas!"

"*Bir sürü yolun var, bir sürü yokuş var. Herkesin bir kaderi var, senin kaderlerin var.* Bak bu basit. Hem su vârisi oldum hem gökyüzü vârisi hem Sadakatsiz. Bir ara ateş vârisi bile oluyordum ucundan sıyırdım... Geldiğimden beri o krallık senin bu krallık benim dolaşıyorum. Haliyle hangi tarafı seçersem başıma bin türlü şey gelme ihtimalinden bahsedili-

yor. Muhtemelen önümde de daha bir sürü seçmem gereken şey olacak. Yani bir cevabı yok, cevap zaten cümle."

"Devam et, yaklaşıyor!"

"Kim yaklaşıyor?"

"Sadece devam et!"

"*Ejderha seni avlayacak, üç başlı köpek sana başka tuzak kuracak.* Eh, Evran beni avladı mı avladı... Kerberos da yeni tuzağını kurdu ki buradayım!"

"Doğru cevabı vermiyorsun!" dedi.

Gözlerinin içine baktım. "O benim cevabım, yardımcı olmayacaksan bununla yetin." Bir geyikle konuşuyor ve tartışıyor olmak ne kadar mümkündü bir de kafa yormamı bekliyordu ki. Bu diyar insanı hasta ederdi, hasta.

Bir süre bana baktı ve sonra garip bir şekilde boynunu eğdi.

"*Kaplandan saklan. Kaplandan saklan.* Bunu iki kez söyledi, başta naguelimden bahsediyor sanmıştım çünkü onu kızdıracak bir şey yapmıştım ama bence bunu iki kez söylemesinin nedeni ikinci bir kaplan olduğunu ima etmesiydi. Tabii bunu o ikinci kaplan boynuma saldırmadan çözsem daha iyiydi." Öfkeyle kollarımı birbirine bağladım. Kehanet çözmemi beklemek yerine keşke bana neler olacağını doğrudan söyleseler de başıma bunlar gelmeseydi.

"Devam et."

"*Sana yalancı diye seslenmişler ama sen artık yalan değilsin, doğrudan yalanın kendisisin.* Bununla ilgili biraz düşündüm," dedim. "İnsanın burada düşünecek çok şeyi oluyor. Bence burada ima ettiği şey benim su vârisi sanılmam ama gökyüzü vârisi çıkmam, bence bu hepimize sürpriz oldu."

"Değil."

"O halde bunun cevabını sonra öğreneceğim bu da Elemental'in üzerime kumar oynadığı ve sanılan bir şeyin aslında sanıldığı gibi olmadığı anlamına gelir. Yani bir ihtimal ki umarım sadece ihtimaldir, su vârisi ya da gökyüzü vârisi olduğum yalan olabilir."

"Sence hangisi?"

"Artık sigilim var demek ki su vârisi olduğum yalan değil..." Gözlerimi kıstım. "Gökyüzü vârisi değil miyim, epey havalıydı o. Nihayet birilerine üstünlük sağlayabiliyordum."

"Gökyüzü vârisisin."

"O zaman ne?"

"Bulmak zorundasın."

"Birileri bir şey için bana güveniyor ama aslında güvenmemeli."

"Doğru."

"Ben kimseye ihanet etmem!" Bu geyik gitgide sinirimi tepeme çıkarıyordu.

"Devam et sadece."

"*Ya son olacaksın ya sonsuz. Tanrıçalar senin için taş atmış. Beşinci elementi bul.*" Nihayet durup karşısına dikildim. "Ya kazanacağım ya da herkes kaybedecek. Tanrıçaların canı cehenneme, benim için yaptıkları planlardan bıktım! Beşinci element ne, tahta mı?"

"Bunları unutma," dedi. "Bunları hatırla. Ne yapman gerektiğini hatırla. Yeni kehanet yazıldığında yıldız yazmana bunları da işleyeceksin."

"Yeni kehanet ne?"

Geyik uzaklaşmaya başladı.

"Gelen kim, yeni kehanet ne?"

"Öğreneceksin, az kaldı."

"Hey!"

Sonra yine tek başıma ve bir dolu bilmeceyle kalmıştım. Gözlerimi kısıp yok olan siluetin ardından baktım. Bir an için aklımdan bunun bir zihin oyunu olup olmadığı ve Daren'in yapıp yapmadığı geçti ama içimden bir ses öyle olsa bunu hissedeceğimi söylüyordu.

Ve sonra o sesi duydum.

Sonunda.

Kapılar açıldı ve büyük bir merakla arkamı döndüm.

Hayaller ve gerçekler.

Kapının girişinde duruyordu ve heyecanla, kederle, hüzünle, öfkeyle, intikamla... deli gibi özlediğim buz mavisi bakışlarıyla bana bakıyordu.

"Arın..." diye fısıldadım. Bir anda bitap düşmüştüm sanki. Bu an

öyle tanıdıktı ki. Sanki üzerime yeniden karşı koyamadığım bir ağırlık çökmüştü. Yumuşak yatağıma kıvrılmış ve hevesle gözlerimi kapatmıştım. Kocaman bir yalnızlığın içindeyken uykumda ona kavuşmayı beklediğim o anlara geri dönmüştüm. Uykuya dalacak ve onu görecektim, görecek ve kurtulacaktım bu yetersizlik hissinden.

Okyanusa ve tuza bulanacaktım. Güneş ve gündüz esintisiyle selamlanacaktım. Yine adımı söyleyecek ve bir müzik gibi çınlayacaktı kulaklarımda...

Mavi gözleri, bembeyaz saçlarına karışan mavi tutamlarıyla yine hayatımda gördüğüm en güzel şey olarak karşımdaydı. Bu içinde debelendiğimiz son çıkışımız ve ikimizin de artık yitip gittiği o çıkmaz sokaklarımızdan biriydi. Biraz sonra bana uzanacak ve ben artık boğulmayacaktım.

"Yıkılmış krallığın direnen ruhu," diye acıyla gülümsedi, benim hatırladığım gibi hatırladı. "Su Krallığı'nın ihanete uğrayan vârisi..."

"Bu gerçek mi?" diye soludum. Saçları gelişiyle birlikte doğan güneşin altında parlıyor, gülümsemesi bir ay gibi ışık saçıyordu.

O ânın, onu burada ilk gördüğüm ânın her bir saniyesini, beni gördüğünde ne hissettiğini anlamam için sanki, anbean yeniden yaşattı, yanıma kadar gelip önümde eğildi.

Ellerimi yüzüme bastırıp ağlamaya başladım.

Beni kendine çekip kollarını etrafıma sardı. Çenesini başına yaslayıp sakinleşmem için bekledi. "Hayaller ve gerçekler, bilinenler ve gizlenenler, bir şekilde buradayız." Göğsümden bir hıçkırık yükseldi. Dizginlemek ister gibi saçlarımın üzerinden öptü. "Artık sana zarar vermelerine izin vermem." İlk defa onun da sesinin titrediğini fark ettim. Bu bana verdiği ilk sözdü. Bu birçok kez tutamadığı bir sözdü.

O an onun da benim kadar acı çektiğini iliklerime kadar hissedebiliyordum. Aramızdaki o şeffaf; sadece bir lordun ve vârisin sahip olduğu bağın kapıları aralanmıştı. Acısını, üzüntüsünü görmeme izin veriyordu.

Yavaşça geri çekildi. Kristal gözlerinin titrediğini ve alnının kaygıyla kırışmasını izledim. Parmakları önce gözyaşlarımı sildi, sonra yanağımdaki izde gezindi. Parmakları saçlarımın arasında dolanıyor, gözleri

bir yerime bir şey olmuş mu diye kapatacak bir yara arıyordu. Bir şey yapmak istediğini, kendini kötü hissettiğini görebiliyordum. Beni koruyamadığı için nasıl bir ıstırap çektiğini görebiliyordum. Onu sakinleştirecek bir şeyler söylemek için dudaklarım aralandı ama o kadar boş bulunmuştum ki sadece ağlayabildim. Kendimi aksine ikna etmek için çabalasam da beni bulacaklarına olan inancım kırılmaya başlamıştı. Gözlerime bakıp beni kendine çekti bir kez daha ama bu defa sarılmak için değil.

Yaklaşıp dudaklarını yavaşça dudaklarımın üzerine bastırdı. Bunu bir teselli ya da bir yakarış gibi yapmıştı. Ilık ve ipek gibi hissettiren öpüşü bana yeniden hatırladığım o rahatlatıcı ferahlamayı yaşattı.

"Geciktiğim için üzgünüm," dedi burnunu alnıma yaslayıp. "Artık tek başıma boğulmayacağım."

Yeniden sarıldığında bu defa ben de kollarımı ona doladım. Başımı göğsüne yaslayıp hatırladığım o muhteşem kokusunu içime çekerek ağlamaya devam ettim. Sadece birkaç dakikalığına güçsüz olmak ve biri tarafında şefkat gösterilen, kurtarılmak istenen kız olmak istedim sonra yine toparlanacak ve kimseye ihtiyacı olmayan başına buyruk Nova olacaktım.

"Daha iyi olacaksın," dedi. "Zor olacak ama daha iyi olacaksın. önc burayı senin için daha uygun bir yer yapalım." Geriye çekilerek beni d· hemen yanına çekti. "Bir çöl," dedi öfkeyle tıslayarak. "Su vârisine layık gördükleri cehennem." Gözleri etrafta dolaştıkça renkler değişmeye başladı. Onu burada gördüğüm o zamanki gibi. İlk önce bir şelalenin akan sesi müzik gibi kulağıma doldu. Sonra kumlar yeşile boyandı ve her yer çimlerle, kır çiçekleriyle ve ağaçlarla donandı.

İki ağacın ortasında kocaman, üzerinde tülden bir çadırın belirdiği yatak ortaya çıktı. Ağaçların tepesinde kuşlar kanat çırpmaya başladı. Ağaçların üzerine eklenmiş raflara kitaplar dizildi.

"Buna gerek yok," dedim. "Buradan çıkıyorum nasıl olsa."

Uzakta da olsa artık şelaleyi görebiliyordum. Bir göletin tepesine, kayalıkların ardına kurulmuştu. Etrafını dağlar çevirdi. Usta bir ressamın elinden çıkmış bir manzara resmi gibiydi.

"Gidelim," dedim. "Ben yokken neler oldu, neler yaptın anlat bana."

"Hiçbir şey değişmedi," dedi bana dönüp saçlarımı okşarken. "Gittiğin günden beri yaprak bile kımıldamadı." Bakışları uzaklara, boşluğa daldı. "Ben... ben derin bir yastaydım."

Onu böyle görmek beni sersemletmişti. Öldüğümü sanması bir şaşkınlıktı ama arkamdan yas tutmak yerine diyarı birbirine katacağını sanıyordum. Belki de duygusal olarak öyle katılaşmıştım ki ya da onu gözümde öyle bir noktaya koymuştum ki Arın'ı sadece gücünden ibaret gibi görmeye başlamıştım. Yaşadığı her şeyi, hislerini güçleriyle sonlandırıyor gibi.

"Ne kadar oldu?" diye fısıldadım. Burada zamanı hesaplamak imkânsızdı.

"Üç hafta, dört gün."

Neredeyse bir ay. Öldüğümü sandıkları bir ay. Kulağa korkunç ürkütücü geliyordu. Durduğum yerde titrediğimi hissettim.

"Merak etme," dedi. "Buradan çıktığım an hepsine bunu ödeteceğim."

"Beraber," dedim. "Çıktığımız zaman hepsinin hesabını soracağız."

Bana bakarken gözlerinden garip bir ifade gelip geçti. Yüzü ve duruşu gölgelenmişti.

"Hadi," dedim. "Lala bensiz çok başıboş kalmıştır. O tembel periye yokluğumda yapmadıklarını ödetmem lazım."

"Nova," diye durdurdu beni. Kolundan çekip kapıya doğru gitmeye çalışıyordum ama kımıldamıyordu.

"Hadi, Arın... Daha fazla burada daha fazla kalmak istemem."

"Çıkamazsın."

"Anlamadım."

"Buradan çıkamazsın."

"Ne diyorsun Arın? Sen hiçbir zaman komik biri olmadın ama böyle kötü şakaların hiç zamanı değil." Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım.

"Onunla bir anlaşma yapmışsın."

"Kiminle?"

"Kerberos'la."

"Evet. Tek başıma buradan çıkamam, birisinin gelip çıkarması ge-

rekiyor. Günlerdir bu yüzden kısılıp kaldım ama geldin işte, çıkar beni buradan." Başımı mızmızlanan bir çocuk gibi kaldırıp kaşlarımı çattım.

"Yapamıyorum." Sesi neredeyse bir fısıltı gibi çıkıyordu, Su Lordu gözlerini kaçırıyordu.

"Nasıl yapamıyorsun?"

"Seni buradan çıkaracak kişinin-"

"Ee, ne olmuş."

"Senin yerine geçmesi gerekiyor."

Bir kez yavaşça gözlerimi kırptım, zihinsel ve bedensel dengemi kurmaya çalışıyordum.

"Anlamadım."

"Sana tuzak kurmuş. Buradan çıkabilmen için benim yeniden buraya dönmem gerekiyor." Sözlerini sindirmek için saçlarımı yeniden kulağımın arkasına sıkıştırdım. Beynimdeki koruyucu kalkan hemen harekete geçmişti, duyduğumu inkâr ediyordum. Başımı iki yana salladım.

"Başka bir şey," dedim. "Bir yolu olmalı. Burada kalamam." Güldüm. "Burada kalmayacağım. Daha fazla olmaz. Başka bir şey," dedim. "Başka bir şey bul, başka bir anlaşma yap."

"Kabul etmiyor." Suçluluk dolu gözleri benimkileri bulduğunda gülümsemem büyüdü. Kahkaha gibi ama bu defa aklımı yitirmişim gibi. Beynimdeki o şey, hata veya delilik, ne olduğunu bilmiyordum ama bunu kabul etmeyecekti. Ben de etmeyecektim. Buna sadece gülebilirdim.

"Arın burada kalamam, bir yolunu bulmak zorundasın. Başka birini getir, sen değilsen başkası. Yerime geçecek birini bul. Yerime geçecek birini yarat!" *Gerçek* bir delik bulup içeriye sızdı. Gerçek sesime yansıyıp bir öfkeye dönüştü. Gerçek kaçmadan önce çarpacak yer aradı. "Sen Tanrı olduğunu söylüyorsun, en güçlü lord sensin, beni burada bırakamazsın!" Korku gerçeğe katıldı, beni çok hızlı ele geçirdi. Beklenmeyen bir savaş meydanının ortasındaydım artık.

"Yapamam," dedi. "Kendi isteğiyle, içten bir şekilde isteyerek gelmeli ve senin yerine geçmeli. Zor kullanılmadan." Tane tane konuşurken bana anlatmaya çalışıyordu ama bu anlaşılır değildi, bu anlayabileceğim bir şey değildi. Kendini ikna etmeye ve günah çıkarmaya çalışıyordu.

Bir adım geri attım. Nefes alamıyordum.

"Hayır!" dedim.

Üç başlı köpek sana yeni bir tuzak kuracak.

"Hayır, bana bunu yapamazsın. Beni burada bırakamazsın!" Kalbimin kasıldığını hissettim. Yeniden bir dalganın içine atılıyordum ama bu defa birinin gelebileceği ihtimalinden bile muaf oluyordum.

"Yapabileceğim bir şey olsa durur muydum!" Ellerini saçlarının arasından geçirdi. Gözleri felaketin habercisi gibiydi.

"Ben seni bu cehennem çukurundan yerine geçmek için çıkarmadım!" Gerçek ve korku birleştiğinde silaha ihtiyacım yoktu, onu nişan aldı, vuracak başka kimse yoktu.

"Nova..."

Okyanus sarsıldı.

"Beni buradan çıkar Arın! Aklımı kaybettim. Daha fazla burada kalamam." Sanki bir el boğazıma sarılmış gibi nefesim kesiliyordu. "Bana bu kadar kolay vazgeçeceğini söyleme. Öldür onu, onu öldürebilecek gücün var!"

"Onu öldürürsem kazandığım güçlerim zayıflar," dedi mahcup bir ifadeyle ama duruşundan ödün vermedi. "O kadim bir yaratık ve bir lordun nagueli."

"Umurumda değil! Güçlerin de, bu diyar da, kutsal varlıklar da umurumda değil. Senin güçlerinin zayıflaması benden ya da akıl sağlığımdan önemli değil!" Ellerimi zihnimde dönen kanlı düşünceleri dizginlemek için saçlarımın diplerine geçirdim. Burada bir hiçliğin ortasındaydım. Günlerdir buradaydım. Bir gün daha kalmaya dayanamazdım.

"Bunu yapabilirsin." Yalvarır gibi konuşuyordu. "Dayanabilirsin."

"Dayanamam!" dedim. "Günlerdir, haftalardır buradayım. Ne konuşuyor ne uyuyor ne de herhangi bir şey yapabiliyorum. Zamanı bilmiyorum, karanlık mı aydınlık mı bilmiyorum. Hiçliğin ortasındayım Arın! Bana bir orman verip çekip gidemezsin!"

"Ben bir yolunu bulana kadar..."

"Ne yolundan bahsediyorsun. Sen yapabileceğin her şeyi boş veriyorsun." Hızlı düşünmeye çalışıyordum. Burada kalamazdım. Bir gün

daha değil. Bunu yapamazdım. "Benim yerime geç," dedim ağlamaklı bir şekilde. "Sonra gidip onunla başka bir anlaşma yapıp seni buradan çıkarayım. Benden daha güçlüsün, burada istediğini yapabiliyorsun, ben sadece boğuluyorum."

Bunu zaten düşünmüş gibi kaşlarını kaldırdı. "Bu çok büyük bir risk."

"Benim için alamayacağın kadar büyük mü?" Gerçek ve korku yarayı köşeye sıkıştırdı. Açık yarama dikenlerini batırdı, kanadı kanadı kanadı...

"Nova, Elemental saldırı halinde. Evran geri döndü. Amon hiç olmadığı kadar güçlü." Sesi de duruşu da otoritesini yeniden kazandı. Bana bunların yeterli olması gerekiyormuş gibi bakıyordu.

"Ariana için yaptığını benim için yapamıyor musun?" Dikenler daha derine saplanmaya başladı. Gerçek, korku ve yaranın yanına öfke de katıldı. Etrafımı sardılar ve sağduyumu benden aldılar.

Söylediğim şeye inanamıyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı. "Bu aynı şey değil."

"Beni buradan çıkar! Yalvarırım sana beni buradan çıkar."

"Yapamam." Çaresiz bir yakarışla derin bir nefes aldı. "Ama bir yolunu bulacağım. Mutlaka bir yolunu bulacağım. Sadece biraz zaman-"

"Benim zamanım yok!"

"Senden bu fedakârlığı istemek zorundayım."

"Benden bir şey istemeye hakkın yok senin!" Ondan uzaklaşarak geri adım attım. "Zehirlendiğimde de hiçbir şey yapmamıştın. Sen benim için ne zaman bir şey yaptın ki? Bütün Elemental bana zarar verirken sen hep izleyici oldun!"

"Nova, sen benim vârisimsin... Sen benim için bu dünyadaki en kıymetli şeysin."

Başımı iki yana salladım.

"Ben bir şey falan değilim, senin bir şeyin asla değilim."

"Seni buradan çıkarmanın bir yolunu bulacağım."

"Görmüyorsun değil mi?" diye sordum. "Ya da görüyorsun ama görmek istemiyorsun. Bunun bizim için planlanan bir oyun olduğunu, krallığımızın imtihanı olduğunu. Sana ya krallığını ya da vârisini seç diyorlar.

Ya herkesin önünde titrediği gücünü ya da zavallı, herkes tarafından yok sayılan Nova'yı seç diyorlar ve sen beni seçmiyorsun..." Sesim çatladı. "Beni seçmiyorsun, Arın." Gerçek, korku ve öfke yarayı alıp başını okşadı. Yarayı kendi saflarına kattı. Daha güçlü bir silah yarattı, öldürücü bir darbe için hazırlandı.

Sertçe yutkunarak bakışlarını göğe çevirdi, buğulu bir sesle, "Benim herkesi düşünmem gerekiyor," dedi.

"O halde git ve düşün herkesi, daha fazla seni görmek istemiyorum."

"Nova," dedi. "Seni yalnız bırakmayacağım. Sürekli görmeye geleceğim. Burada olmanın nasıl bir duygu olduğ-"

"Defol git Arın."

"Onlara istediklerini veriyorsun, bizi bölmeye çalışıyorlar."

"Onlara istediklerini sen verdin, bizi bölen sensin."

"Bunu anlamaya çalışmalısın. Kazanmam gereken bir savaş var. Bizim için. Krallığımız için." Artık o da bağırıyordu, yeniden bana hiçbir şey bilmediğimi, anlamadığımı söyler gibi bakıyordu. Günah çıkarmak için beni günahkâr çıkarıyordu.

"Bir savaş kazanmak için beni kaybediyorsun," dedim inleyerek. "Kazanmak bu kadar önemli mi? Sadece bir lord olamaz mısın? Tacını daha sonra geri alamaz mısın? Yaptığım onca şeyden sonra bu kadar fedakârlığı hak etmiyor muyum?" Kendimi tutamıyordum. "Ben seni buradan çıkarmak için bütün riskleri almıştım!

"Biliyorum!" dedi daha çok bağırarak. "Bunun için, aldığın riskler için, yaptıkların için, sana yapılanlar için, bize yapılanlar için... bunları elimin tersiyle itemem. Beni buradan bir amaç için çıkardın Nova ve ben de o amacın peşinden gidiyorum." Bir dalga bir kıyıya çarptı.

Sahte bir güç sergiliyordu, ikimiz de sabrımızın sonuna ulaşmıştık. Buradan ötesi yoktu. Herkes kendi yaptığının sonuçlarıyla yüzleşiyordu. Yaptıklarımdan, çektiğim onca acıdan sonra bir zafer için daha fazlasını çekmemi istiyorsa kendisi bilirdi.

"Buradan çıkacağım," dedim. "Buradan çıkacağım ve çıktığımda kendine saklanacak bir yer arasan iyi edersin." Nefesimi tuttum. "Sen ve ben diye bir şey yok, krallığımız diye bir şey yok." Bakışları irileşti.

"Sadece benim için bir savaş başlatacağını söylemiştin, o savaş başladı Arın. Senin ve benim aramda benim için bir savaş başladı!" Sesim kendi kulaklarıma bile uğursuz gelmişti. Gerçek, korku, öfke ve yara nişan aldı, okyanusu kalbinden vurdu.

"Senden vazgeçemem," diye başını iki yana salladı. Çelik kadar sert ve soğuk görünüyordu. "Senden vazgeçmeyeceğim Nova."

"Vazgeçtin bile." İçgüdüsel olarak dikleştim. Artık nedenlerle ilgilenmiyordum. Bahanelerin sonuna gelmiştim.

"Sinirlisin," dedi. "Uzun zamandır burada yalnızsın, doğru düşünemiyorsun. Bu zamana kadar yaptıklarımızı düşün, bütün bunların yok olmaması için bunu yapmak zorundayım. Uyanmak üzere olan halkımız için." Sözcükleri benim için havada asılı kaldı. Artık ondan duyacağım hiçbir şeyin anlamı kalmamıştı.

"Halkın yeniden doğarken vârisinin ölmesine izin veriyorsun, benim yok olmama gücün zayıflamasın diye izin veriyorsun." Neyden bahsettiğimi anlamıyordu. Onun için bu yapmamız gereken fedakârlıklardan biriydi, benim için ise değerimin biçilmesiydi. Bir taht veya bir taç benim kapana kısılıp kalmamdan daha önemli değildi. Benim göze aldıklarıma rağmen onun benim için yapacaklarının bir sınırı olması yeterliydi. Sadece istedim, sadece benim için büyük bir şey yapmasını istedim. Sadece onun da istemesini diledim ama hayır, Arın için intikam ikimizden de büyüktü.

"Benim için de çok zor seni burada böyle bırakmak." Kelimeler boğazında takılıyordu, hâlâ beni ikna etmeye çalışması çocukça bir şekilde komikti.

"Yapabiliyorsan o kadar da zor olmamalı."

"Lütfen beni anlamaya çalış. Geri geleceğim, bir yolunu bulacağım." Beni değil kendini ikna etmeye çalışır gibi konuşmasını reddettim.

"Gelme."

Ve kararsızlık içinde de olsa, gözlerinde pişmanlık deryası da olsa, acılar içinde de kıvransa gitti. Gördüm. Onun için ne kadar zor olduğunu gördüm. Neden yaptığını anladım. Ama onun anlamadığı şey buydu. Bu ne ilkti ne de son. Birileri bize bunu sürekli yapacaktı. Sürekli Arın için

diyarın, krallığın, halkının ve gücün benden daha önemli olduğunu hatırlatacaktı. O sürekli onları seçecekti. Her defasında zorlansa da. Benim kadar yok olsa da Arın her zaman onları seçecekti ve ben hep o diyarın, o krallığın, o halkın yedeği olacaktım.

Ne Arın için ne de Arın olduğu sürece ben hiçbir zaman ilk tercih olmayacaktım.

Elemental'in de Arın'ın da aradığı ve istediği adalet benim içimde yoktu. Nedenlerine ve sonuçlarına rağmen hissettiğimi ve terk edilmişliğimi görüyordum. Krallık ve ben arasında seçim yapacaksam adil olmak umurumda değildi, kendi adaletimi kendim sağlayacaktım.

Gerçek, korku, öfke ve yara parçalandı. Yara öfkeyi yatıştırdı, birlikte korkuyu alt ettiler ama önümde açık bir kitap gibi duran gerçeğe el süremediler, geriye bir tek o kaldı.

Tanrı beni terk etti.